

CẦU CHU TRƯỚC

HOA
THAT

Chuyên Ngữ: Team Quả Dứa Trắng
Cover: Song Thiệu

CẦU CHU TƯỚNG

Tác giả: Họa Thất

Tran / Editor: AI_Quả Dứa Trắng

Beta: AI_Uất Kim Hương

Thể loại: Cổ đại, Cung đình hâu tước, Gương vỡ lại lành, Trùng sinh,
Sủng Ngọt, Thanh mai trúc mã, Sạch

Nguồn: allinvn.net

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

Năm mới vừa qua, tuyết trên ngọn cây bị gió cuốn rơi xuống ngọn đèn lồng vui mừng, nước tuyết thấm ướt lớp giấy dính bên ngoài, tâm lửa bên trong tối đi một chút.

Hoàng thành mới đổi chủ, sau một trận tắm máu triệt để, màn đêm lạnh lẽo, mọi người đều cảm thấy bất an. Sâu trong con ngõ nhỏ dưới bức tường cung điện lạnh giá, ngoài việc tích tụ một lớp màu trắng tinh, thì chỉ có cung nữ thái giám cẩn thận bước qua.

Tại thiên lao, Trần Loan ôm đầu gối nằm trong góc, bộ quần áo mỏng manh cũ nát không thể chống lại hơi ẩm và sự lạnh lẽo bao trùm lên nhà lao, chưa kể đến những thủ vệ mặc khôi giáp dày đeo trường kiếm bên ngoài, nàng cũng không nâng mắt, chỉ xê dịch thân mình, cách xa Kỷ Tiêu đang xám xịt mặt mày một chút.

Đêm dài lạnh lẽo, chung quy thiên lao quá mức ớn lạnh, hai người trước nay luôn sống trong nhung lụa như Trần Loan và Kỷ Tiêu dù thế nào cũng không khép mắt được.

Lại một tiếng thở dài sa sút khác, Trần Loan cau mày nhăn nhó, hơi nhúc nhích thân mình, nhìn về phía Kỷ Tiêu đang suy sụp không thôi.

Làm trử quân mười mấy năm, tới một ngày bị hãm hại rồi bỏ tù, kêu trời không thấu gọi đất không thừa, tình cảnh tuyệt vọng như vậy, đủ để vị Thái Tử bị phế luôn không có não này thở ngắn than dài thật lâu.

“Hai viên ngọc quý của phủ Trấn Quốc Công, cuối cùng vẫn là mạng nàng khổ hơn.”

Thiên lao tĩnh mịch, Kỳ Tiêu khó khăn quay đầu nói với Trần Loan, để lộ từng vết roi đỏ ngang dọc dưới vạt áo lỏng lẻo.

Trần Loan mím môi châm chọc, ngược lại không nói gì.

Nàng sinh ra ở phủ Trấn Quốc Công, lại là đích nữ duy nhất, vinh sủng phú quý đầy người. Sau khi cập kê, nàng được gả cho Thái Tử đương triều, thân phận và địa vị rất rõ ràng.

Mà thứ muội Trần Diên của Trần Loan, hiện giờ lại trở thành phượng hoàng trên cây ngô đồng, đã sớm leo lên Bát hoàng tử Kỳ Hoán, hiện tại thân ở phi vị, vinh quang sủng ái không giảm.

Triều cục rối ren, lòng người hoảng sợ, khi chủ nhân cũ mới của hoàng thành thay đổi, Kỳ Tiêu bị phế, khiến Thái Tử Phi như nàng đương nhiên cũng không chạy thoát, rơi vào chốn ngục tù hiu quạnh này, đáy lòng Trần Loan bình thản đến lạ.

Bên ngoài thấp vài ngọn nến đứng đưa, đó là ánh sáng duy nhất trong nhà lao, có người xách đèn lồng mở cửa lao, mang đồ ăn vào cho hai người.

Hôm nay đồ ăn không bị ôi thiu, so sánh với mấy ngày trước thì tốt hơn rất nhiều, thậm chí bên dưới lá cải, còn có vài miếng thịt không lớn không nhỏ.

Kỳ Tiêu đỏ mắt, nhưng lại quay người đi cực nhanh, gương mặt âm u chìm trong bóng tối thâm trầm, hoà hợp vừa phải.

Trần Loan thoáng sửng sốt, sau đó dịch đồ ăn đến trước mặt hắn ta, lần đầu lên tiếng, giọng nói hơi khàn khàn rồi lại mang theo cảm giác giải thoát như trút được gánh nặng: “Ăn đi, lần cuối cùng.”

Bữa cơm cuối cùng trước khi hành hình, gọi là cơm chặt đầu.

Cuối cùng lại rơi xuống đầu phu thê Thái Tử trước kia từng phong cảnh vô hạn.

Sau một lúc im lặng, khi Kỳ Tiêu ngẩng đầu lên lần nữa, khóe mắt vẫn đỏ hoe, sống lưng cũng thoáng cong xuống như thể không chịu nổi gánh nặng, hắn ta đưa tay hất đổ khay đồ ăn, nước canh và hạt cơm trong đó nhanh chóng rơi đầy đất.

Trần Loan cũng không thèm đếm xỉa đến hắn ta, chỉ bê phần của mình, đút từng hạt cơm vào đôi môi khô nứt, ánh sáng màu cam nhạt le lói, trong lúc hoảng hốt, dường như trước mắt lại xuất hiện một bóng dáng thon dài.

Cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, Trần Loan rùng mình, nàng vòng tay ôm lấy đầu gối, để lộ ra sườn mặt thon gầy.

Đã rất lâu rồi nàng không dám nghĩ đến người nọ.

Không dám nghĩ, cũng không thể nghĩ, đó là một vết sẹo bị thối rữa theo thời gian, một khi chạm vào sẽ đau thấu tim.

Kỳ Tiêu yên lặng nhìn nàng vài lần, sau đó cong môi lộ ra ý cười không rõ, tựa như trào phúng chế nhạo: “Từ lâu ta đã biết hắn tâm địa sắt đá, hoàn toàn không màng đến tình cảm huynh đệ, lại chưa từng nghĩ tới ngay cả nàng mà hắn cũng có thể dứt bỏ.”

Trần Loan không chút dao động, cả người bình tĩnh như một vũng nước đọng, đôi mắt trong veo in dấu dáng vẻ chật vật lúc này của Kỳ Tiêu, hỏi lại: “Ta và hắn thì liên quan gì?”

“Thôi, nói tới nói lui vẫn là Cô (*) bất tài, vừa không bảo vệ được người mình yêu cũng không bảo vệ được chính thể, đủ thứ chuyện trước kia, thật sự làm khổ nàng.” Kỳ Tiêu không thể tìm thấy chút manh mối nào trong mắt nàng, một lát sau hắn ta vươn tay cười tự giễu.

(*): Cô là tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

Khổ cho nàng, thân là tiểu thư khuê các quý nữ thế gia, mà ngày ngày phải che đậy những chuyện lùm xùm giữa hân ta và phụ tá, gả vào Đông Cung ba năm, không nói tới việc thân thể vẫn còn trong sạch, thậm chí nàng chưa từng được sống một ngày thoải mái.

Kiếp này, không được phu quân sủng ái, dưới gối cũng không có con nối dõi hầu hạ.

Trần Loan cụp mi suy nghĩ, ngược lại thật sự cũng cảm thấy hơi chua xót, kéo dài trống rỗng, nàng lắc đầu, nói: “Tự trách bản thân mình.”

Không biết nhìn người, coi răn độc là người thân, bị những lời ngon ngọt che mắt, tất cả đều là lỗi của nàng. Kết cục cuối cùng, dù tốt hay xấu, dù tiếc nuối hay hối hận, nàng đều phải gánh chịu.

Đêm đã khuya, ngoài trời có tuyết rơi, nhiệt độ liên tục giảm xuống, dù sao Trần Loan đã quen được cứng chiều, sao có thể chịu nổi cái lạnh như vậy? Còn chưa tới hừng đông đã sốt cao, cả người run rẩy cuộn tròn lại.

Nàng bị sốt đến mơ hồ, rất nhiều mảnh vụn vật hỗn loạn và bóng tối thoảng qua, cuối cùng trên trán xuất hiện một mảng lớn lạnh lẽo, nàng mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Khi Trần Loan tỉnh lại, đầu vẫn còn hơi choáng váng, lọt vào tầm mắt là một màu vàng tươi sáng, những tua rua đa dạng thêu tinh xảo từ đỉnh đầu rủ xuống, trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường có một chiếc lư hương bằng vàng, làn khói lượn lờ tỏa ra vị ngọt nhẹ nhàng.

Bên mép giường có hai cung nữ mặc quần áo màu lam nhạt, thấy nàng tỉnh dậy, bọn họ vội vàng tiến lên hầu hạ, đỡ nàng nửa ngồi dậy, nói: “Cô nương cảm thấy khá hơn chưa?”

Bàn tay vốn đang được cung nữ đỡ lấy của Trần Loan hơi rút lại, tầm mắt đảo quanh phòng một vòng rồi thu về, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ khẽ gật đầu.

Đã rất lâu rồi không nghe ai đó gọi nàng một tiếng cô nương.

Sau khi gả vào Đông Cung, từ đại cô nương ngây thơ không rành thế sự, được phủ Quốc Công nuông chiều từ bé đã trở thành Thái Tử Phi nương nương cao không thể với tới.

Thân thể vẫn còn đau nhức không có sức lực nâng người dậy, Trần Loan uống ngụm nước được đưa tới bên miệng, hỏi: “Ta đang ở đâu?”

Những ký ức trước đó lũ lượt ùa về, thiên lao âm u sâu thẳm, côn trùng và đàn chuột, đủ loại dụng cụ tra tấn treo trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng lạnh lẽo, khiến nàng lập tức nhớ tới tình cảnh của bản thân.

Nàng đã ăn cơm chặt đầu, vậy hiện giờ nàng đang ở đâu?

Hai cung nữ kia nhìn nhau vài lần, sau đó yên lặng cúi đầu, né tránh không đáp, chỉ gọi người đưa thuốc và đồ ăn lên, tiếp theo đóng cửa đi ra ngoài.

Xuyên qua khe hẹp khi mở cửa, Trần Loan nhìn thấy thị vệ đứng canh ngoài cửa, cũng nhìn thấy bóng dáng lạnh lẽo của đao kiếm dưới ánh mặt trời.

Không cần hỏi nhiều, trong lòng nàng đã có đáp án.

Chén thuốc được đưa vào phòng rất hữu dụng, bệnh tình của Trần Loan nhanh chóng thuyên giảm, ngoại trừ việc không thể rời khỏi sân nhỏ này, ngược lại ngày tháng cũng coi như nhàn nhã tự tại.

Sau mấy ngày nắng ráo, nhiệt độ chợt thay đổi đột ngột, bữa trưa qua đi, trời bắt đầu đổ tuyết lớn như lông ngỗng, chẳng mấy chốc đã rơi trắng toàn bộ hoàng thành, lấp đầy các ngõ ngách quanh co.

Trong khoảng sân nhỏ nơi Trần Loan ở, tuyết dày uốn cong ngọn cây, nàng khoác chiếc áo choàng trắng tinh, vài bông tuyết cuốn

trong cái lạnh lẽo của đất trời rơi xuống cánh môi ấm áp của nàng, sau đó dịu dàng hóa thành nước.

Dáng người nàng quá mức mỏng manh, Xảo Vân vẫn luôn hầu hạ nàng nhiều ngày qua hơi dừng bước chân, sau đó nhỏ giọng khuyên nhủ: “Cô nương, bên ngoài trời lạnh, bệnh cảm lạnh của ngài chỉ mới khỏi, vào nhà nghỉ ngơi trước, lát nữa Thượng Y Cục sẽ đưa quần áo tới.”

Sau khi đưa quần áo tới sẽ phải diện thánh.

Không biết vì sao, trong lòng Trần Loan hơi rối loạn.

Hiện giờ, một người là quân vương trên vạn người, một người là tù nhân cùng đường bí lối, giữa hai người bọn họ, đi đến cục diện như hiện tại, thật sự không có gì để nói.

Lúc tắm rửa thay quần áo, Xảo Vân nhớ tới tính tình trước kia của vị này, vẫn không nhịn được khuyên nhủ vài câu, tất nhiên cũng rất cẩn thận đề cập tới: “Hoàng Thượng vẫn nhớ tình cũ với cô nương, hiện tại hoàn cảnh của cô nương không tốt, nên thận trọng từng bước ở lại trong cung mới là kế sách hay nhất.”

Ngụ ý nói nàng hãy nắm bắt cơ hội tuyệt vời đêm nay.

Hiện tại người đời đều cho rằng cựu Thái Tử và Thái Tử Phi đã bị tra tấn đến chết, mà vị tân quân khó lường kia lại mất rất nhiều công sức đưa Trần Loan ra ngoài, lột xác thay đổi thân phận ở lại trong cung. Những người hầu hạ thân cận đương nhiên đều nhớ tới tin đồn ồn ào huyên náo lan truyền giữa hai người mấy năm qua.

Lùi vạn bước mà nói, nàng đã là người phụ nữ có gia đình, gặp mặt như vậy, vốn không hợp lẽ thường.

Trần Loan bỗng chốc mở mắt, không biết nhớ tới chuyện gì, thật lâu không nói lời nào, ngược lại hỏi thời gian: “Hôm nay là 26?”

Xảo Vân gật đầu nói phải.

Kỷ Tiêu đã chết, chết ngày hôm trước, một ngày nắng đẹp hiếm hoi, người theo hắn ta xuống hoàng tuyền, chính là người phụ tá tác oai tác quái khiến Đông Cung bị vạ người chỉ trích.

Trần Loan khép mắt suy nghĩ không nói nữa.

Cái chết của hai người này không thể khiến lòng nàng gợn sóng, chỉ là đạo lý môi hở răng lạnh xưa nay vẫn thế, kết cục của bản thân nàng, có thể tốt hơn sao?

Trời dần tối, màu xám nhàn nhạt tụ lại một chỗ, tiếp theo mới là bóng tối sâu thẳm dày đặc không tan kéo đến che trời lấp đất, tuyết vẫn đang rơi, vì vậy lộ ra chút ánh bạc trong bóng tối.

Trên cây chổi tre tích tụ một lớp tuyết, Xảo Vân cầm tới góc tường gõ rơi, khi quay lại vừa lúc nhìn thấy một tiểu cung nữ lạ mặt, trong tay nâng bầu rượu.

“Cô nương, đây là rượu ấm Hoàng Thượng lệnh cho nô tỳ đưa tới, mời cô nương nếm thử.” Tiểu cung nữ kia hành nửa lễ, cũng không nhiều lời, đặt bầu rượu trong tay xuống, rời khỏi sân nhỏ.

Xảo Vân nhíu mày thật sâu, luôn cảm thấy tiểu cung nữ này trông rất quen, nhưng lại không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu.

Trần Loan rót cho mình một chén, rượu trong veo tinh khiết và ấm áp, nàng nhìn chằm chằm một lúc, không nói gì cả, uống liên tiếp vài ngụm, bị sặc tới mức nước mắt đảo quanh hốc mắt, cay nồng.

Rượu có tác dụng chậm nhưng hơi nặng, Trần Loan nhanh chóng cảm thấy đầu óc hơi nóng lên, nhưng trên đường bị gió lạnh ban đêm thổi qua, nàng lại hoàn toàn tỉnh táo.

Kỷ Hoán vẫn đang xử lý chính vụ, Trần Loan bị đưa vào thiên điện, yên lặng đợi chốc lát, nàng cảm thấy hơi nóng, cũng thấy hơi lo lắng,

nên đã mở cửa sổ xuất thần nhìn cảnh tuyết bên ngoài.

Mãi cho đến khi ngoài cửa truyền tới hàng loạt tiếng bước chân, Trần Loan mới hoảng hốt hoàn hồn, móng tay xanh mướt cắm vào da thịt non mềm, sinh ra cảm giác đau đớn, buộc bản thân phải giữ sắc mặt như thường hành lễ với người dẫn đầu.

Người đàn ông vẫn mặc bộ đồ đen sâu thẳm, khác với trước kia ở chỗ tường long (*) uốn lượn trên mặt lụa đen một cách sống động, sắc bén, uy nghiêm, đứng trên vạn người.

(*): Con rồng mang điềm lành.

Lư hương tại thiên điện hun bằng nhựa thông, từng làn hương toả ra nghiền nát không khí, quẩn quanh người nọ, không biết do địa long trong điện đốt quá mạnh hay bởi vì trong mắt Trần Loan chợt xuất hiện một tầng hơi nước, nàng nhất thời không nhìn rõ gương mặt người nọ.

Mùi hương thôi thúc hơi nóng trong cơ thể, nhưng ý thức của Trần Loan vẫn tỉnh táo, thậm chí nàng còn có thể cảm nhận rất rõ tầm mắt sắc bén đang dừng trên người mình, di chuyển xuống dưới từng chút một, như thể lắng trì.

Chỉ một ánh mắt, đã khiến sống lưng nàng cứng đờ, đứng ngòai không yên.

Cũng may ánh mắt Kỳ Hoán không dừng lại trên người nàng quá lâu. Hắn quyết đoán ngòai xuống chiếc ghế gỗ lê vàng, tay ghế bên dưới bàn tay là một con tường long cưỡi mây đạp gió, vẻ mặt hung ác nham hiểm, lạnh nhạt tiêu điều.

Trong sự yên lặng chết chóc, nàng trấn tĩnh lại, hành đại lễ, nói nhỏ: “Trần Loan đội ơn Hoàng Thượng không giết.”

Người đàn ông ở địa vị cao lại khẽ cười nhạo một tiếng, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện, ngón tay thon dài mảnh khảnh của hắn

thường thức chuỗi vòng ngọc trên tay, trong mắt không mang theo chút độ ảm nào.

Lồng ngực Trần Loan chợt bốc lên một ngọn lửa, cảm giác rung động khó giải thích truyền khắp tứ chi bách xương, khiến nàng không kịp thở một hơi, hơi nóng tản ra cực nhanh cực mạnh, chỉ trong chốc lát, trước đôi mắt hạnh trong veo xinh đẹp của nàng đã nhuộm một tầng lụa mỏng.

Rượu kia...

Rượu có vấn đề!

Cảm giác nóng rực lan đến mọi nơi trên cơ thể, một khi bao phủ dày đặc sẽ hoá thành ngọn lửa lớn cháy lan rộng trên đồng cỏ. Trong bầu không khí ngọt ngào, quân vương thật lâu không mở miệng, Trần Loan thật sự chịu không nổi, thân thể mềm nhũn, trượt xuống dưới chân ghế lạnh lẽo, nước trà ấm áp hắt tung toé trên mặt đất..

Biến cố như vậy nằm ngoài dự đoán của mọi người, ánh mắt Kỳ Hoán ngưng lại, bàn tay thon dài hơi phất về phía ngoài, người hầu hạ trong điện đều cúi đầu khom lưng đi ra ngoài.

Kỳ Hoán chậm rãi đi đến trước mặt Trần Loan, sau đó ngồi xổm xuống, góc áo màu vàng tươi rũ trên mặt đất, phát ra ánh sáng nghiêm nghị, hẩn nhứ mây thật sâu, hỏi: “Cảm lạnh vẫn chưa khỏi?”

Rõ ràng bọn họ gần nhau đến vậy, nhưng cũng rõ ràng đã xa nhau bốn năm, Trần Loan kìm nén nước mắt lắc đầu, khi ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy các đường nét kiên nghị mờ hồ trên sườn mặt hắn.

“Rượu đưa tới... Nóng...” Nàng nhỏ giọng lầm bầm, cuộn tròn người lại, Kỳ Hoán nhìn dáng vẻ này của nàng, lặng lẽ cau mày, trầm mặc một lát mới mở miệng, lạnh giọng nói: “Không muốn gặp trầm thì đừng gặp, nàng không cần phải như vậy.”

Từ bé tửu lượng của nàng rất kém, chỉ vài ngụm đã say.

Một lần duy nhất nhìn thấy nàng uống rượu, là bốn năm trước chúc mừng hần giành được quân công (*), tiểu cô nương mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng kéo ống tay áo hần, nàng say không nhẹ, hỏi hần rốt cuộc có thích nàng hay không.

(*): Những công trạng, thành tích trong quân sự.

Lần đầu tiên hần thể hiện tình yêu của mình trước mặt nàng.

Nhưng nàng đã say hoàn toàn, nửa chữ cũng không nghe lọt.

Nửa tháng sau, trên điện Kim Loan, vị Hoàng Đế lớn tuổi mỉm cười tuyên bố với các quan viên, hứa gả đích nữ phủ Trấn Quốc Công cho Thái Tử Kỷ Tiêu làm Thái Tử Phi, triều thần ôm tâm tư khác nhau, suy đoán hàm nghĩa trong đó.

Ngày ấy gió lạnh bi thương, Kỷ Hoán trở về vương phủ đổ bệnh một trận, khi ốm nặng hần thường tự hỏi, liệu nàng có bị ép buộc bởi đủ loại chuyện bất đắc dĩ mà không ai biết hay không.

Nhưng chính miệng Trần Loan đã nói với hần, Kỷ Tiêu quyền cao chức trọng, ngồi vững vị trí trụ quân, nàng thật sự cam tâm tình nguyện gả cho hần ta.

Điều nực cười nhất chính là, rõ ràng nàng là người tới trêu chọc trước, ngày ngày quẩn lầy hần, cuối cùng lại có thể mỉm cười thản nhiên, coi như không có chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng thoát thân.

Ngược lại là hần, canh cánh trong lòng bao lâu nay.

Người khác không được nói, không được nhắc đến, bản thân mình cũng không thể nghĩ tới, không thể chạm vào.

Lúc này Trần Loan ngoại trừ lắc đầu, thì đã không thể nói được lời nào, ngọn lửa trong người bùng cháy dữ dội, nàng cắn môi dưới,

mơ hồ đoán được loại thuốc trong rượu.

Kỷ Hoán từng bước tiến lại gần, gần tới mức có thể thấy rõ hàng loạt giọt mồ hôi tinh mịn thấm ra trên cánh mũi nàng, mùi hoa nhài thoang thoang quyến rũ lòng người, cuối cùng hắn đưa tay nâng cằm mỹ nhân, đối diện với đôi mắt to ướt đẫm sương mai của nàng.

Không biết vì sao, ánh mắt người đàn ông lạnh hơn vài phần, thật lâu sau, hắn mới thông thả buông tay, chậm rãi phun ra một chữ: “Tra!”

Sinh ra trong hoàng thất, lớn lên trong sự bí ẩn của cung đình, vừa nhìn tình huống này, trong lòng hắn đã có phán đoán.

Bên ngoài thiên điện vẫn tối đen như trước, Kỷ Hoán từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đang cuộn tròn người, bực bội tận đáy lòng, hắn nhíu mày, lạnh lùng nói: “Trẫm sai người đi mời thái y.”

Tiểu cô nương đã mất lý trí từ lâu, bàn tay nhỏ bé non mịn cọ vào lòng bàn tay khô ráo của hắn, tê tê đại đại quyến rũ vô cùng.

Nàng tinh tế hừ một tiếng khó chịu, vừa mềm lại ngọt, khác hoàn toàn với vẻ lạnh nhạt mấy năm nay, khiến người ta mềm lòng đến rối tinh rối mù.

Ngay cả vị đế vương nắm quyền sinh sát trong tay, cũng sửng sốt chốc lát, bất chợt pháo hoa bùng cháy kinh người dưới đáy mắt.

Thật ra hắn có rất nhiều lời muốn hỏi nàng, những lời này tích tụ thành bụi trong lòng, từng có lần khiến hắn cảm thấy như nghẹn trong cổ họng, nhưng chỉ cần nàng cười ngốc nghếch với hắn, hắn lại không nói được lời nào.

Tiểu cô nương vẫn là đáng vẻ năm đó, ngây ngô có thừa, hoàn toàn không giống như đã từng gả cho người, nàng bắt đầu mất trí và nói những lời mê sảng, chiếc áo khoác nhỏ màu hải đường càng tôn lên đôi môi hồng răng trắng, nụ cười ngốc nghếch khiến người ta triu mến.

Nàng ngồi lệch trên đệm mềm hơi thở như lan, đôi mắt trong veo đắm nước mơ hồ, không làm gì cũng tạo nên một bức tranh mỹ nhân say rượu tuyệt đẹp.

Sắc mặt Kỳ Hoán hung ác, đứng dậy tiến vài bước ôm người lên, nàng mềm mại tựa vào người hắn, gương mặt ấm áp cọ qua cọ lại trên long bào, chỉ trong nháy mắt, hắn đã bị mùi sơn trà độc đáo trên người người phụ nữ ép cho mu bàn tay nổi gân xanh nhàn nhạt.

Sau đó, dù biết rằng không thể, nhưng vẫn chọn làm điều sai trái.

Lúc công thành đoạt đất, thân thể cao lớn của người đàn ông chợt khựng lại, cứng đờ như một con đai băng lạnh giá ở Tái Bắc(*), một đôi mắt kiếm hẹp dài lẫn lộn cảm xúc bên trong, cuối cùng chậm rãi đắm chìm, lộ ra ý cười khó có thể phát hiện.

(*): Là một thuật ngữ vị trí địa lý ở Trung Quốc thời xưa, nó có nghĩa là biên giới, là ranh giới phân chia giữa nền văn minh nông nghiệp và các bộ lạc du mục phương Bắc trong các thời kỳ lịch sử khác nhau.

Búi tóc của tiểu cô nương rời rạc, cây trâm ngọc lỏng lẻo nghiêng lệch, sau đó lộn vài vòng rồi rớt xuống đất, phát ra âm thanh giòn tan.

Mái tóc đen uốn lượn trên da thịt tuyết trắng, trắng đen đan xen khiến người ta không thể rời mắt, thỉnh thoảng thấp giọng nỉ non vài tiếng, khiến màn đêm thêm phần sống động.

Tuyết ngoài cửa sổ ngày càng nặng hạt, tới nửa đêm, trời lại đổ mưa không rõ lý do, đập vào khiến lá mai khô trong sân nhỏ rơi đầy đất.

Chương 2

Tuyết lớn liên tiếp vài ngày phủ một lớp trắng bạc lên từng góc mái cong cong của Tử Cấm Thành, trên các ngọn cây đầu cành cũng kết băng, thời tiết cực kỳ lạnh lẽo.

Trong Ngự Thư Phòng, địa long cháy mãnh liệt, huân hương lượn lờ, Hồ Nguyên cúi người nhón chân dâng lên một chén trà nóng, hương thơm toả ra bốn phía, không dám quấy nhiễu quân vương nửa phần.

Kỷ Hoán liếc nhìn chén trà đang tản ra hơi nóng sương mù mênh mông, chợt mở miệng hỏi: “Chuyện cho người đi điều tra, có kết quả chưa?”

Người đàn ông nắm quyền sinh sát trong tay khi nói ra lời này lại cực kỳ nhẹ nhàng chậm chạp, dáng vẻ như rất hứng thú, trong lòng Hồ Nguyên hồi hộp, theo thói quen hạ thấp đầu xuống.

“Bẩm Hoàng Thượng, đã điều tra xong.”

“Rượu do Thư nương nương đưa tới, bên trong trộn lẫn chút thuốc cấm của tiền triều.”

Thuốc cấm của tiền triều, không dễ dàng lấy được.

Ngự Thư Phòng yên tĩnh ước chừng thời gian uống hết nửa chén trà nhỏ, sắc mặt Kỷ Hoán khó phân biệt, cuối cùng kéo khóe môi, nhếch lên một độ cong trào phúng rất nhỏ: “Nàng ta lại có lá gan như vậy.”

Chiếm vị trí phi tần duy nhất trong hậu cung khổng lồ này, phong hào lại là một chữ Thư, tất nhiên là có vô vàn phú quý và tôn vinh, nhưng

trong lòng những người hầu hạ vạn tuế gia đã lâu đều hiểu rõ mà không nói, sở dĩ vị Thụ nương nương kia có thể đứng vững gót chân tại hậu cung, cũng chỉ vì diện mạo có năm sáu phần tương tự Thái Tử Phi mà thôi.

Nhưng mặc dù vậy, vị Thụ nương nương đó cũng không thể đến gần thân thể vạn tuế gia, cũng may trời sinh thông minh khéo léo, lại rất biết lợi dụng ưu thế của mình, hiện tại mới có thể giữ được vinh quang mặt ngoài.

Nhưng lần này sao dám phạm phải chuyện lớn như vậy?

Kỷ Hoán đứng dậy, kim long thêu trên vạt áo và cổ tay áo giương nanh múa vuốt hung dữ thị uy, ngón trỏ thô ráp của hắc ấn lên cánh tay. Đêm qua nàng bị bỏ thuốc cấm, cả hai người lại không có kinh nghiệm không có trình tự gì, khó tránh khỏi việc hơi lỗ m.ăng.

Khuôn mặt nhỏ của nàng tái nhợt, bị vây hãm chặt chẽ, giọng yến trong veo mềm mại cất lên, khiến hắc ấn bản không thể dừng lại.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Kỷ Hoán dần dịu lại.

“Nói đi, chuyện Đông Cung.” Hắc ấn đứng bên cửa sổ lời ít ý nhiều, nửa gương mặt chìm trong ánh sáng của tuyết trắng bên ngoài.

Làn khói lửa lướt bốc lên từ huân hương khuếch tán trong không khí, Hồ Nguyên tiến lên vài bước bẩm báo: “Bẩm vạn tuế gia, sáng nay nô tài vừa áp tải một số người hầu ở Đông Cung đi thẩm vấn, từ trong miệng bọn họ phát hiện ra, sau khi đại cô nương gả vào Đông Cung, mọi việc vẫn diễn ra như thường, nhưng lại chia phòng ngủ cùng phế Thái Tử suốt ba năm, ngay cả trong những ngày lễ thường ngày, hai người cũng chỉ nói chuyện vài câu ít ỏi rồi kết thúc, tan rã trong không vui.”

Lòng bàn tay của Kỷ Hoán dưới ống tay áo hết siết chặt lại nói lòng, sắc mặt không thay đổi, nhưng nỗi lòng lại bị mấy câu cuối cùng làm rối loạn.

Hồ Nguyên nói tiếp: “Có vài lần, trước sức ép của Hoàng Thái Hậu, sốt ruột ôm hoàng tôn, phế Thái Tử từng có ý thúc đẩy chuyện tốt với đại cô nương ...”

Nói đến đây, Hồ Nguyên không thể không căng da đầu nói hết lời: “Nhưng tính tình đại cô nương đặt ở đó, mấy lần đều nghĩ cách né tránh.”

Cho nên mới giữ được thân thể trong sạch.

Kỷ Hoán ngồi trên chiếc ghế gỗ tử đàn, nhắm mắt lại như thể vô cùng mệt mỏi, giống như một con ác long ẩn nấp dưới vực sâu, vảy và móng vuốt trên khắp cơ thể đều phát ra ánh sáng lạnh lẽo dày đặc.

Trà trên bàn vẫn toả ra hơi nóng trắng xoá, Kỷ Hoán đột nhiên mở miệng, hỏi: “Vị trí Hoàng Hậu vẫn đang bỏ trống, người đi theo trẫm đã nhiều ngày, theo những gì người thấy, ai có thể đảm nhận vị trí này?”

Hồ Nguyên sững sốt, sững sờ lúc lâu không lên tiếng.

Khi vị chủ tử này mới đăng cơ, các đại thần liên kết lại dâng tấu yêu cầu lập Hậu, nhưng phi tần hậu cung vốn ít ỏi, chỉ có vền vện một phi tần, Hoàng Thượng cũng chưa từng nhắc tới chuyện này.

Hôm qua vừa mới gặp phế Thái Tử Phi, hôm nay đã có ý lập Hậu, nếu nói chỉ là trùng hợp, dù thế nào hẳn ta cũng không tin.

Trong lòng Hồ Nguyên chợt nảy ra một ý tưởng hoang đường.

Có lẽ vẻ mặt của hắn ta quá mức kinh ngạc vi diệu, Kỷ Hoán nhíu mày trầm giọng: “Thôi, hỏi người cũng không nói ra được lý do gì.”

Thế cục trong triều chưa ổn, việc này không vội, cứ từ từ đi.

Tương lai bọn họ còn rất nhiều thời gian.

So với việc này, có một người cần phải xử trí trước.

“Trần thị sử dụng thuốc cấm dân loạn cung đình, đức không xứng với vị, trong lúc cấm túc...” Kỳ Hoán chợt thay đổi lời nói, đôi mày kiếm hẹp dài nhướn lên, khiêu khích tuyết lạnh rạt rào.

“Chết bất đắc kỳ tử.”

Chỉ một câu đơn giản đã quyết định sống chết, Hồ Nguyên không dám nhiều lời, trên cánh tay nổi một tầng da gà li ti.

===

Trần Loan lại trở về Cam Tuyền Cung nơi nàng từng sống hơn mười ngày. Xảo Vân cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, lại bày thêm vài đĩa điểm tâm nhỏ xinh tinh tế lên bàn, nhẹ giọng nói: “Cô nương ăn trước chút điểm tâm lót dạ, hôm nay tuyết lớn, có lẽ cơm trưa sẽ đưa đến hơi muộn.”

Cả người bọc trong chiếc áo choàng lông cáo trắng như tuyết, dáng người yếu điệu nhìn chằm chằm đình nghỉ chân nhuộm màu tuyết bên ngoài cửa sổ, chỉ lộ ra gương mặt phù dung non mịn. Xảo Vân thấy nàng thờ ơ, vừa nghĩ tới việc khuyên nhủ vài câu, lại thấy đôi mắt như pha lê của Trần Loan ngập nước, sưng đỏ, những lời an ủi nhẹ nhàng ấy lại không thể ra khỏi miệng.

Trần Loan nhớ tới chuyện hoang đường đêm qua, hàng mi dài rậm run rẩy chớp vài cái, cuối cùng khép chặt lại.

Sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Khi nàng còn ở trong khuê các (*), từng có tình cảm sâu đậm với Kỳ Hoán, việc này không còn là bí mật ở kinh thành.

(*): Phòng ngủ của cô gái chưa lấy chồng.

Niên thiếu thích một người như vậy, cho dù nàng e ngại những lễ nghi danh môn vọng tộc mà không nói ra lời, nhưng từ tận đáy lòng vẫn cho rằng, bọn họ là thanh mai trúc mã, nên ở bên nhau.

Chỉ là khi bị Trần Diên mê hoặc quyết ý gả vào Đông Cung, những tình cảm sâu đậm nổi nhung nhờ thuở niên thiếu suốt mấy năm qua đều đã trở thành cát bụi chôn vùi dưới đất, không còn được nhắc đến nữa.

Ngay cả khi Kỷ Tiêu không được lòng dân, ngu dốt vô đạo, kéo theo bản thân mình cũng bị phủ Trấn Quốc Công coi như đĩa bỏ đi, sau khi bị bại trận rơi vào cảnh lao tù, trong lòng nàng, cũng không gợn nổi nửa tầng sóng gió.

Tâm như tro tàn, tất nhiên không có yêu hận oán thán.

Nhưng chuyện đêm qua, dù sao cũng quá mức hoang đường.

Suy cho cùng, nàng vẫn là thê tử của phế Thái Tử, chiếm giữ danh phận Thái Tử Phi, chuyện như vậy bị lộ một chút nào ra ngoài, thì đúng là một vụ bê bối động trời.

Cho dù sau khi chết, nếu mọi người nhắc tới cũng ắt sẽ bị đâm cọt sống mà mắng chửi.

Thân thể đau nhức khắp nơi, mặt mày xinh đẹp của Trần Loan hoà trong khói lạnh, mãi đến khi cách xa, nhìn thấy đội nghi trượng mệnh môn cuồn cuộn kia. Người phụ nữ dẫn đầu mặc chiếc áo nhỏ màu xanh lá mộc mạc, khóe miệng nở nụ cười như có như không, cung nữ bên cạnh cụp mi rũ mắt che ô cho nàng ta, còn bản thân mình thì ướt hơn nửa bộ quần áo.

Dường như nàng ta cũng chú ý tới tầm mắt của Trần Loan, hơi nghiêng người sang một bên, đứng giữa trời tuyết mệnh môn, cách vài con đường, mím môi lộ ra ý cười nhàn nhạt về phía nàng.

Nụ cười phong tình này, lại có năm sáu phần tương tự Trần Loan.

Lúc này Xảo Vân cũng nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử co rút lại, nhanh chóng ghé tai Trần Loan dặn dò: “Có lẽ Thư Phi đã nghe ngóng được gì rồi, nếu ngài ấy nói gì, cô nương cứ chịu đựng một chút, ngày sau chắc chắn sẽ có cơ hội giải quyết khốn cảnh.”

Dù sao thân phận của người này cũng từng người tôn quý nhất, hiện giờ gặp thứ muội, ngược lại phải hành đại lễ, chỉ sợ nàng tâm cao khí ngạo chịu không nổi cơn giận, cuối cùng lại ăn mệt.

Nhưng xem ra cũng không cần nàng khuyên nhủ, bàn tay trắng nõn của mỹ nhân cẩn thận vuốt ve tờ giấy dán cửa sổ còn chưa kịp tháo xuống hồi lâu, thế nhưng bên môi lại xuất hiện ý cười, sức sống hòa tan cái giá lạnh mùa đông.

Trần Diên vừa bước đến cửa, cung nữ thái giám canh giữ hầu hạ trong viện đều quỳ rạp xuống đất, bên ngoài gió lạnh, cách một lớp rèm hạt tua rua màu đơn điệu. Từ ngày xuất giá, lần đầu tiên đích tỳ thứ muội gặp nhau, thân phận đã khác biệt như trời với đất.

Cung trang màu xanh lá nhìn rất khí thế, giống như giữa màu trắng trong nhú lên một mầm xanh non, đôi mắt đẹp của Trần Diên đảo qua, thu tất cả mọi thứ trong phòng vào đáy mắt, nàng ta thông thả cởi chiếc áo choàng bên ngoài xuống, nói với đám người Xảo Vân: “Đều lui xuống đi, bổn cung có chuyện muốn nói với tỳ tỳ.”

Sau khi mọi người rời khỏi phòng, Trần Loan cong khóe miệng, nâng mí mắt, giọng nói lộ ra chút lười biếng, nói: “Cho đến ngày hôm nay, cuối cùng nương nương cũng có được điều mình muốn.”

Tính kế nhiều như vậy, mưu tính được một suất trong phi vị cũng ngồi không yên, lúc nào cũng nghĩ đến việc trừ khử những người đối đầu với mình, bỏ thuốc tóe trước mặt quân vương, thứ muội này của nàng, đúng là lá gan tày trời.

“Chỉ cần Hoàng Thượng có thể ghét bỏ tỳ tỳ như rắn rết, muội muội bí quá hoá liều một lần thì có sao?”

Dù sao Trần Diên cũng có chút hận, trong giọng nói lộ ra vẻ ghen ghét và không cam lòng.

Thật sự không hiểu nổi, Trần Loan giống như cây du phiến phức, đầu óc toàn rơm rạ, trước kia Kỷ Hoán từng chứng kiến nàng ham quyền quý gả cho Kỷ Tiêu, hiện giờ lại mưu tính thấy người sang bắt quàng làm họ, sao vẫn có thể sống bình yên vô sự?

Kỷ Hoán bình tĩnh và kiềm chế như thế, tất nhiên biết được thứ gì nên giữ và không nên giữ.

Nàng ta đợi từ sáng sớm, nhưng vẫn không có tin tức gì từ Cam Tuyền Cung, cuối cùng không chịu nổi, tự mình tới đây một chuyến.

Với tư cách là phi tử quản lý lục cung, về công về tư nàng ta đều nên xử trí người phụ nữ phạm thượng làm loạn này.

Người khác biết được, cũng sẽ chỉ khen nàng ta chính trực, suy nghĩ cho đại cục.

Nhưng còn Hoàng Thượng...

Thật đáng giận, lần này giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, cho dù nàng ta tự nhận không để lộ dấu vết, cũng sẽ khơi dậy sự nghi ngờ.

Trần Loan hơi sửng sốt, chợt nở nụ cười trào phúng: “Thứ không có tiền đồ, từ nhỏ đến lớn toàn dùng những thủ đoạn bẩn thỉu.”

Gió mưa bên ngoài đã dừng lại, nàng bình tĩnh uống hết chén rượu độc tránh thai, tay áo rộng màu đỏ tươi thêu hoa văn nhỏ màu bạc, như một đường âm đạm cuối cùng bên rìa bầu trời.

Nàng hơi nhắm mắt, buông chén rượu tinh xảo xuống, giống như nghĩ ra chuyện gì rất buồn cười, nói: “Nói mới nhớ, người và mẫu

thân của người rất giống nhau, hai con sói mắt trắng (*) vô tâm vô phế.”

(*): Chỉ người vô ơn, ăn cháo đá bát.

Trần Diên thấy nàng uống chén rượu kia, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, lúc này nàng ta cũng không giận, chỉ gảy bộ móng giả màu sắc tươi sáng, nhẹ giọng nói: “Một quân bài tốt như tử tử bị rơi xuống hoàn cảnh này, bức tức cũng là chuyện bình thường, nhưng thắng làm vua thua làm giặc, hiện giờ mọi chuyện đã định, tử tử thua bởi muội.”

“Chữ Loan này, đáng lẽ lúc trước cha nên đặt cho bốn cung, đáng tiếc nó lại mang ý nghĩa cực tốt.”

Chén thuốc kia có tác dụng rất nhanh, từng cơn đau đớn co rút từ bụng lan tràn đến ngực, Trần Loan nhẹ nhàng kéo khóe miệng, tuyết bên ngoài khiến trong phòng cũng sáng sửa theo, nhưng toàn bộ ánh sáng đó đều rơi trên người Trần Diên, mà nàng thì chật vật nằm dưới đất, giống như thứ tro bụi tầm thường không thể gặp người.

Nàng chưa từng bại bởi Trần Diên, nàng chỉ bại bởi chính mình.

Bại vì mình không biết nhìn người, ngu muội vô tri.

Nàng dần không còn sức lực mở mắt, chỉ nghe thấy bên ngoài đột nhiên ầm ỹ. Đầu tiên là tiếng quát lạnh lùng mang theo chút hoảng loạn của người đàn ông, sau đó là tiếng kêu khàn giọng cố gắng xin tha của người phụ nữ, nhưng những thứ đó cách nàng ngày càng xa, thân thể ngày càng lạnh, ngày càng nặng nề, cho dù được người đàn ông ôm vào lòng, vẫn không thể ngăn cản loại lạnh lẽo này xâm lấn, kéo nàng xuống bờ vực sâu và tối hơn.

Trần Loan hơi cố sức mở mắt ra một khe hở, ánh mắt đầu tiên, nàng nhìn thấy mặt mày lạnh lùng cứng rắn của người đàn ông, giống như lưỡi dao sắc bén, nàng cong lông mày, nói với giọng cực thấp cực nhỏ: “Hoàng Thượng, bên ngoài có lạnh không?”

Nhất định là rất lạnh, nếu không vì sao tay hắn lại run đến vậy?

Kỷ Hoán ổn định tinh thần, duỗi tay vuốt lọn tóc mai đen nhánh của nàng, giọng nói khàn khàn không rõ: “Thái y sẽ lập tức tới đây, cố gắng chịu đựng thêm chút nữa.”

Quanh người nàng lượn lờ mùi tre xanh trên người hắn mang theo, mùi hương này khiến người ta cảm thấy yên tâm, nàng khẽ thở dài một tiếng, nói đứt quãng: “Vốn... vốn định sống trong Phật đường đến cuối đời, hiện giờ xem ra, sợ rằng không thể.”

Sau đêm qua, chuyện gì cũng không thể.

Mỗi câu nàng nói ra, sức lực trên tay Kỷ Hoán lại lớn hơn một chút, cho đến khi trên mu bàn tay nổi gân xanh, hắn mới mở miệng nói: “Chớ nói nhảm, trẫm không thích nghe những lời đó.”

Trong bầu không khí ngột ngạt như vậy, mỗi phút mỗi giây đều bị kéo dài vô hạn, Kỷ Hoán thấy hơi thở của tiểu cô nương trong lòng ngày càng yếu, không khỏi lạnh giọng quát lớn: “Thái y đâu?! Các người đều không muốn sống nữa hay sao?”

“Vô dụng thôi.” Trần Loan duỗi tay kéo nửa góc tay áo của hắn, nàng hoàn toàn không có sức mở mắt, đương nhiên cũng không nhìn thấy khóe mắt đỏ hoe của người đàn ông.

Trong lòng hai người đều biết rõ, uống xong loại thuốc này, dù thái y có tới cũng vô dụng.

Thần tiên trên trời cũng không cứu được nàng.

Không biết bên ngoài phòng đã nổi gió từ khi nào, cái lạnh từ phương bắc dường như có thể phá vỡ hàng phòng ngự cuối cùng dưới đáy lòng. Ngay cả cử động ngón tay út Trần Loan cũng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, làn da trên môi nàng tuy đã khô, nhưng màu sắc vẫn đỏ tươi đến kinh ngạc, những lời nói ra cũng tan thành

mây khói: “Hôm qua, ta không nên đi... đi điện Dưỡng Tâm, nhưng ta muốn... muốn...”

Cho dù tới hoàn cảnh này, nàng vẫn muốn gặp hắn.

Nhưng một câu cuối cùng đó, nàng cũng không nói ra được.

Cơ thể nàng dần trở nên lạnh lẽo, cứng đờ, trên mặt vẫn là vẻ xinh đẹp vô hại. Kỳ Hoán nhú mảy thật sâu, con ngươi màu đen bị bao phủ bởi một lớp sương mù xám xịt, ai cũng có thể nhìn ra được, sự tức giận và lạnh lùng đang đè nén trong thân thể hờ hững không gợn sóng này như thế nào.

Cảm giác thực sự mất đi một người ra sao?

Không còn cầu mà không được, không còn những đêm khó ngủ, nàng đã ra đi hoàn toàn, không để lại gì, cũng không vương bận, mà hắn thì chìm dưới vực sâu không đáy đen tối không bao giờ kết thúc, đến chết mới thôi.

Trần Loan chết vào ngày lạnh giá nhất trong năm, mà khi mọi người cho rằng đế vương sẽ lập Hậu, thì Thư Phi – người duy nhất có thể nói chuyện trong hậu cung lại bị phế bỏ vì sử dụng thuốc cấm, sau khi chết bị ném ở bãi tha ma. Cùng lúc đó, phủ Trấn Quốc Công bị hạch tội, hơn một trăm người trong phủ, tất cả đều lưu đầy biên cương.

Chương 3

Tháng tư, ráng chiều được bọc trong ánh tà dương cuối cùng, đắm chìm hoàn toàn dưới lớp sa mỏng ảm đạm, hoàng hôn chậm rãi xâm lấn, gió lạnh lay động cành liễu, toàn bộ phủ Trấn Quốc Công được thấp sáng bằng những ngọn đèn rải rác, đám hạ nhân từ các hành lang gấp khúc trong hẻm nhỏ tiến sâu vào bóng tối, đi đến sân làm việc của từng người.

Tại Thanh Phong Các, nha hoàn Lưu Nguyệt nhẹ nhàng buông màn giường xuống, thấp vài ngọn nến, lại thay hương hoa nhài trong lò vàng nhỏ thành đàn hương có tác dụng an thần, lúc này mới khép cửa đi ra ngoài.

Cảnh tảo bên ngoài sân khẽ lay động theo gió, Lưu Nguyệt và Bồ Đào canh giữ ngoài cửa, người sau có chút lo lắng, cau mày nhỏ giọng hỏi: “Sao hôm nay tiểu thư ngủ nhiều thế? Thân thể không thoải mái à?”

Lưu Nguyệt lắc đầu: “Có lẽ hôm qua ầm ĩ một trận, trong lòng tiểu thư không vui, chúng ta cứ canh giữ theo lệnh là được. Dặn phòng bếp nhỏ giữ ấm đồ ăn, có khi lát nữa tiểu thư tỉnh dậy sẽ đói bụng.”

Trong phòng, ngón tay mảnh khảnh của Trần Loan mơn trớn đoá hoa hải đường thêu chỉ bạc trên chăn, mặt chăn như tơ như gấm, cảm xúc giống như nước chảy. Nàng hơi cúi người, lại lấy chiếc gương đồng nhỏ đặt trên đầu giường ra.

Nữ tử trong gương lông mày cong cong, vài sợi tóc vụn vặt đen nhánh rủ bên thái dương, dịu dàng linh động, đôi mắt trong veo như nước suối, lại thêm bảy phần đẹp đẽ nhu mì, một thân khí chất và

thông suốt này tuyệt đối không phải đáng vẻ u ám và suy sụp tinh thần như trước khi nàng chết.

Trần Loan nhắm mắt lại, buông lỏng chiếc gương đồng đang nắm chặt trong tay xuống chân gấm, mím môi như thể đang vô cùng mệt mỏi, mi tâm nhăn lại rơi vào trầm tư.

Từ trưa cho đến khi trời tối, nàng không thể đếm được mình đã soi gương đồng bao nhiêu lần.

Trong xương cốt của nàng vẫn còn khắc ghi mùi tanh nồng cay nóng khi thuốc độc xâm nhập vào cổ họng, càng nhớ kỹ cảm giác lạnh lẽo vô lực khi rơi xuống vực sâu vô định. Nhưng vừa mở mắt ra, nàng lại quay trở về ba năm trước.

Mọi thứ quá mức hoang đường, quả thực chưa từng nghe thấy, còn thái quá hơn truyền thuyết thần thoại trong dân gian.

Nhưng nàng lại không thể không tin.

Hiện tại Lưu Nguyệt và Bồ Đào vẫn canh giữ ngoài cửa, họ đều là nha hoàn bên người nàng. Nhưng hai người này, sau khi nàng gả vào Đông Cung thì bất mãn với phụ tá kia, ở sau lưng oán giận vài câu, việc này không biết bị người có tâm nào nghe được, vạch trần trước mặt Kỷ Tiêu. Khi nàng xong việc dẫn người đi tìm bọn họ, hai người đã mất mạng từ lâu, những vết xanh tím và vết roi quất khắp người không thể che giấu khiến khóe mắt nàng như muốn nứt ra, suốt một thời gian không thể ra khỏi cửa cung.

Nàng vốn tưởng rằng mình đã quên mất những việc này từ lâu, nhưng trong lúc vô tình nhớ tới, những chi tiết đó dường như đã ăn sâu bén rễ nảy mầm trong tâm trí, từng chuyện đóng đinh vào máu, sinh trưởng trong tứ chi bách xương, càng muốn quên đi thì nó lại càng huyền não dữ dội.

Mùi đàn hương trong phòng khá nặng, hun khiến lồng ngực người ta hơi ngọt ngào. Trần Loan nhích người, từ trên giường đứng dậy, đầu

ngón tay nhỏ xinh trắng như tuyết vén màn giường màu tím nhạt, lụa mỏng che mặt, nàng che miệng khẽ ho một tiếng, chuẩn bị gọi người vào hầu hạ.

Hai nha hoàn canh giữ bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vàng đẩy cửa bước vào. Lưu Nguyệt cẩn thận, thấy nàng thì nhú mày lo lắng: “Sao sắc mặt cô nương lại tái nhợt đến thế? Thời tiết giá rét bị cảm lạnh à?”

Trần Loan kéo khóe miệng, nở nụ cười nhàn nhạt: “Không sao, do tham ngủ nên khi tỉnh dậy đầu óc hơi choáng váng.”

Dùng bữa tối xong, trời đã tối hẳn, Trần Loan nằm nghiêng trên chiếc giường La Hán bằng gỗ sưa, trên eo đắp một chiếc chăn mỏng. Mọi thứ dùng trong sân và trong phòng của nàng đều là đồ tốt nhất, từ đồ dùng đến đồ ăn đều không dám qua loa chút nào.

Phải rồi! Nàng vẫn là đích nữ duy nhất của phủ Trấn Quốc Công, ngàn vạn sủng ái lớn lên dưới gối lão thái thái, là viên ngọc sáng được Trấn Quốc Công nâng niu trong lòng bàn tay, trời sinh diện mạo xuất sắc, trong phủ ngoài phủ nhắc tới chỉ có khen, không một ai nói không tốt.

Nàng quay về thời điểm bắt đầu mọi sai lầm, nhưng xem ra vẫn không khác gì trước kia, ngày thành thân đã được ấn định. Cuối tháng sau nàng sẽ bị nâng đến Đông Cung ăn thịt người kia, khoác lên mình thân phận Thái Tử Phi, khổ cực bảo vệ cho đến chết.

Mà những lời tổn thương mà nàng không muốn nói nhất, đều đã nói ra rồi, tựa như bát nước đổ đi, không thể lấy lại.

Sau khi thực sự sống lại, tương lai mịt mù, một ván bài tốt đã có dấu hiệu suy tàn, chỉ còn lại thời gian một tháng ngắn ngủi để nàng tìm cách xoay chuyển càn khôn.

“Cô nương, tiểu quận chúa đưa thiệp mời tới, nói ngày mười hai vương phủ tổ chức một bữa tiệc nhỏ thưởng thức thơ ca và chơi

nhạc, đến lúc đó mời cô nương tham gia.”

Bồ Đào đưa tấm thiệp mạ vàng tinh xảo trong tay cho Trần Loan, nàng khẽ mở đôi mắt hạnh, sau một lúc im lặng, nàng khẽ gật đầu, tiện tay đặt thiệp mời lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, xoa thái dương mơ hồ phát đau, liếc vài lần về phía tây bắc, hỏi: “Việc này, nhị tiểu thư đã biết chưa?”

Lưu Nguyệt thành thật gật đầu, nói: “Thiệp mời vừa đưa tới, nhị cô nương đã vui mừng đi viện Phúc Thọ gặp lão thái thái, sợ rằng muốn đi theo cô nương.”

Kiếp trước đúng là như vậy. Mà mặc dù nàng không có hứng thú, nhưng nghe lão thái thái nói vẫn dẫn Trần Diên đi theo.

Khi đó nàng nghĩ, mình thân là trưởng tử, đã có hôn ước, nhưng nhị muội là thứ nữ vừa nghe lời lại ngoan ngoãn, còn suy nghĩ bày mưu tính kế cho nàng khắp nơi, nếu không giúp nàng ta tìm một mối hôn nhân tốt, nàng khó mà yên lòng được.

Nhưng lòng tốt như vậy lại đổi lấy sự tính kế từ đầu đến cuối cùng một chén rượu độc, lần này, nàng không thể khiến bọn họ được như mong muốn.

Bị người tính kế rồi thua hết cả bàn cờ có mùi vị gì, cũng nên cho bọn họ nếm thử.

Trà sương phong mới pha trên chiếc bàn nhỏ, phiến lá vốn đang cuộn tròn vừa gặp nước sôi, phút chốc đã duỗi người toả ra hương thơm. Trần Loan nâng chén trà màu xanh da trời trong lòng bàn tay, hơi nóng tràn ngập, nàng cảm thấy đau đớn nóng rát, cúi đầu nhìn xuống, dưới lòng bàn tay non mềm có hai vết trắng non cong cong, lại bị móng tay bấm rách da.

Một đêm trần trọc khó ngủ, mãi đến khi trời chuyển xanh đen, khó khăn lắm Trần Loan mới chợp mắt ngủ được một giấc không sâu.

Trong mơ cũng không an ổn, chẳng mấy chốc đã murót mồ hôi tỉnh dậy.

Dùng xong đồ ăn sáng, Trần Loan ngồi trước bàn trang điểm, người trong gương hơi tiều tụy, bông mắt xanh đen, nhưng vẫn là dáng vẻ mỹ nhân vẹn toàn. Khi Bồ Đào giúp nàng chải đầu, nàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài sân, ánh mặt trời từ cửa sổ tiến vào, dừng trên ngón tay trắng nõn của nàng, ngay cả những sợi lông tơ nhỏ xíu cũng nhìn rõ ràng.

Mọi thứ vẫn còn kịp, sống như vậy thật tốt.

Trang điểm chải chuốt vì muốn đi thỉnh an lão thái thái.

Viện Phúc Thọ cách Thanh Phong Các không xa, vài bước là tới. Trần Loan còn chưa đi vào phòng trong đã nghe thấy tiếng cười ôn hòa của lão thái thái, xem ra được người bên trong dỗ dành đến tâm tình thoải mái.

Bước chân nàng hơi dừng một chút khó nhận ra, sau đó nở nụ cười nhạt, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh.

Vén rèm tiến vào, lão thái thái đang nghiêng người dựa vào đệm mềm, bên tay trái Trần Diên đang dựa gần gối, bên tay phải Khang di nương đang ngồi với một thân quần áo mộc mạc.

Ánh mắt của Trần Loan dừng lại trên vẻ mặt ngây thơ của Trần Diên, dịch từng chút xuống dưới, ngàn vạn mây đen tích tụ dưới đáy mắt, tựa như lưỡi dao sắc bén, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại gió ngừng mưa tạnh, bầu trời quang đãng.

Nhìn thấy Trần Loan đi tới, lão thái thái nheo mắt cười thành khe hở. Bà vươn bàn tay đầy nếp nhăn, vẫy vẫy nàng, liên tục nói: “Loan Nhi đến rồi à? Mau đến trước mặt tổ mẫu, đã dùng đồ ăn sáng chưa?”

Lão thái thái hơi ngồi thẳng người, động tác này khiến bàn tay vốn đang chìa ra của Trần Diên rơi vào khoảng không, khóe miệng nàng

ta cứng đờ, vô thức nhìn sang Trần Loan đang chậm rãi đi về phía lão thái thái, hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy cười nói: “Tỷ tỷ, tổ mẫu vừa nhắc đến tỷ đấy.”

Trần Loan cười nhạt liếc nhìn nàng ta, sau đó tự nhiên cầm tay lão thái thái, đôi mắt xinh đẹp đảo qua, mi mắt cong cong mang ý cười, giọng nói nhẹ nhàng êm ái cất lên: “Loan Nhi không cần miễn cưỡng nhị muội và di nương, lúc sáng tỉnh dậy có hơi chóng mặt, trì hoãn thời gian, xin tổ mẫu trách phạt.”

Lão thái thái vỗ tay nàng, ý cười không giảm mà trở nên đậm hơn, ngay cả giọng nói cũng mang theo bảy tám phần yêu thương chân thật: “Nếu xin trách phạt, sao lại nhõng nhẽo như vậy? Nha đầu kia, con quen dùng chiêu này khiến tổ mẫu mềm lòng, tổ mẫu sao nỡ làm con đau đây?”

Khang di nương cũng mỉm cười chen vào, nói: “Trên dưới trong phủ này, chỉ có đại tiểu thư khiến mọi người vui vẻ nhất, đừng nói lão thái thái không chịu nổi, ngay cả Quốc Công gia cũng yêu thương như bảo bối.”

Trên dưới trong phủ đều biết tính tình Trần Loan, vị này vừa sinh ra đã tôn quý bậc nhất. Tuy mất mẫu thân từ nhỏ, nhưng thân phận còn đó, lại có hai ngọn núi lớn trong phủ yêu thương, ngay cả vị di nương duy nhất trong phủ Quốc Công cũng không nói được lời nào.

Trần Loan không kiên nhẫn nhiều lời với bọn họ, lại ngại mặt mũi của lão thái thái, chịu đựng nhấp ngụm trà thơm rồi nuốt xuống, ánh mắt đảo qua người Trần Diên và Khang di nương, giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, mở miệng nói: “Tổ mẫu, hôm qua tiểu quận chúa Nam Dương gửi thiệp mời cho Loan Nhi, nói ngày mười hai vương phủ tổ chức một bữa tiệc nhỏ, có không ít quan chức quý tộc kinh thành, nam tân nữ quyến tham gia, đặc biệt mời Loan Nhi đến xem.”

Lão thái thái xua tay, thở dài một hơi, có chút buồn bã nói: “Đi thôi, mấy tháng này trên dưới trong phủ bận rộn chuyện hôn sự của con,

đồng thời cũng kéo chân con, sau này sẽ không có nhiều cơ hội như vậy.”

Còn không phải sao, vào toà lao ngục rộng lớn Đông Cung kia, chớ nói yến tiệc thơ ca, ngay cả việc xuất cung cũng khó như lên trời.

Nhưng kiếp này, dù thế nào nàng cũng không giẫm lên vết xe đổ hay bước vào hố lửa nữa, cái giá phải trả quá đau đớn.

Trần Loan cụp mi, quả nhiên lại nghe thấy giọng lão thái thái: “Dẫn nhị muội con đi cùng đi, dặn nó kết giao với nhóm người tiểu quận chúa nhiều hơn. Tỷ muội các con tình cảm tốt, chỉ là số mệnh của Diên nha đầu không tốt như con, nhưng dù không làm được chính phi của hoàng tử, thì làm phu nhân của các quan viên đứng đắn cũng dư dả.”

Trần Loan mặt không biến sắc nhìn về mặt của Trần Diên, nhìn thấy khoảnh khắc vận vẹo dữ tợn nằm trong dự kiến, nụ cười trên mặt nàng đậm hơn vài phần, kéo cánh tay lão thái thái tỏ vẻ khó xử.

Phu nhân nhà quan? Mục tiêu của Trần Diên đâu chỉ là phu nhân của quan viên?

Nếu chỉ là phu nhân của quan viên, nàng ta đã không cần phải nghĩ trăm phương nghìn kế khuyên nàng từ bỏ Kỷ Hoán mà gả cho Thái Tử, chỉ sợ nghe được người cha hồ đồ kia của mình nói gì đó, ngầm đặt tiền cược lên người Kỷ Hoán.

Mà khác hoàn toàn tâm trạng của Trần Loan là Trần Diên và Khang di nương.

Nàng ta sinh ra đã là thứ nữ, luận diện mạo tài năng, mọi thứ đều không thua đích nữ. Vì sao ở trong lòng mọi người, loại đầu óc cây du như Trần Loan có thể làm được Thái Tử Phi, mà nàng ta chỉ có thể làm phu nhân phụ thuộc vào các quan viên, cả đời khom lưng uốn gối?

Không công bằng cỡ nào chứ?

Nàng ta muốn từng bước leo lên, một ngày nào đó sẽ khiến đích nữ ở trên cao kia quỳ gối trước mặt nàng ta!

Cũng may đích tử vựng về, lại không có đích mẫu giúp đỡ, tính tình khá mềm mại, nói gì cũng tin. Mắt thấy hôn lễ với Đông Cung đang đến gần, cuối cùng nàng ta cũng có cơ hội tiếp xúc với Bát hoàng tử, đành để Trần Loan toả sáng nhất thời. Sau khi vào Đông Cung, Trần Loan sẽ được nếm trải cảm giác “dễ chịu”.

Người nọ sẽ không cho nàng sống thoải mái!

Chương 4

Lão thái thái lớn tuổi, trong viện Phúc Thọ thường xuyên đốt đàn hương có tác dụng an thần, từng làn khói nhẹ lượn lờ, trong yên lặng, lông mày của Trần Loan nhăn ngày càng chặt, cuối cùng xoắn thành một nút thắt.

Lão thái thái hồi lâu không nghe thấy tiếng nàng, hơi quay đầu sang, trông mắt vẫn đục xoay chuyển, dừng trên mặt Trần Loan, hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần Loan buông tay đỡ lão thái thái, sau một lúc lâu, giống như cực kỳ khó xử nhìn sắc mặt không tốt của Trần Diên, sau đó khẽ thở dài, nói: “Ngày mười hai tổ mẫu và di nương muốn lên chùa dâng hương, chi bằng để nhị muội đi cùng mọi người?”

Lão thái thái mê tín, cứ cách một thời gian lại lên chùa thắp hương bái Phật, cầu cho người nhà được bình an, mọi việc trôi chảy, mà Khang di nương lại là nữ nhân duy nhất ở hậu viện, vì thể hiện lòng hiếu thảo, tất nhiên cũng nhiều lần đi theo.

Lão thái thái mỉm cười phất tay, chậm rãi nói: “Bộ xương già này của ta, có Khang di nương đi cùng là đủ rồi, nhị muội con còn nhỏ, lại ham chơi, lên chùa cũng không tĩnh tâm được.”

“Con nên dẫn nó ra ngoài xem xét việc đời.”

Một câu cuối cùng này, người nói vô tình người nghe có ý, Trần Diên đột nhiên ngẩng đầu lên, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống, trên mặt vẫn tỏ ra ngoan ngoãn khiêm tốn.

Từ nhỏ đến lớn, đủ loại tiệc lớn tiệc nhỏ, người khác gửi thiệp mời đến, trước giờ đều mời Trần Loan tham gia, chưa kể đến cung yến hàng năm, nàng ta nghĩ cũng đừng nghĩ.

Khi còn bé cũng vậy, nhưng hiện tại nàng ta sắp cập kê rồi, nếu không ra ngoài kết giao với quý nữ thế gia hiển hách tại kinh thành, sẽ thực sự trở thành ếch ngồi đáy giếng.

Như cảm nhận được điều gì đó, Trần Loan cười nhạt liếc Trần Diên, sau đó do dự mím môi, tiến tới bên tai lão thái thái nhỏ giọng nói vài câu.

Nói xong, nét tươi cười của lão thái thái dần biến mất, bà im lặng hồi lâu, rồi thở dài một tiếng.

Khang di nương thấy thế, khẽ dùng khuỷu tay huých Trần Diên, đưa mắt ra hiệu.

Trần Diên tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Trần Loan, híp mắt cười ảm áp trù mến, hỏi: “Tỷ tỷ và tổ mẫu đang thì thầm chuyện gì thế?”

Khi lão thái thái còn trẻ, sự khác biệt giữa đích thứ là quan trọng nhất. Nhưng khi về già, nghĩ tới những ngày tháng an nhàn thoải mái, mà nhị cô nương và Khang di nương cũng có vẻ thành thật, sẽ không gây ra chuyện xấu khiến người ta phiền lòng, hơn nữa thứ nữ này cũng là cháu gái ruột của bà, cho dù địa vị trong lòng kém xa đại cô nương, nhưng cũng hao tổn không ít tâm tư.

Tuy nhiên, lời nói vừa rồi của đại cô nương đã khiến bà thức tỉnh, giữa đích nữ và thứ nữ, trước nay luôn tồn tại một ngọn núi lớn vắt ngang không thể vượt qua. Một khi lời nói việc làm của thứ nữ không hợp quy củ, đó là vứt bỏ mặt mũi của Trấn Quốc Công.

Chưa kể đại cô nương còn là chính phi tương lai của Đông Cung, càng không thể dính chút vết nhơ nào.

Nghĩ như vậy, lão thái thái tự nhiên cũng lạnh giọng hơn: “Không nên hỏi thì đừng hỏi, ngày thường di nương dạy con thế nào?”

Một chút quy củ cũng không có.

Trần Diên hơi sững sốt, sau đó hành lễ, khi ngẩng đầu lên lần nữa, hai mắt đã phấp hồng.

Chậc.

Trần Loan lấy chiếc khăn trắng như tuyết lau đầu ngón tay ửng đỏ, cười thầm. Giả vờ đáng thương yếu đuối luôn là trò hay thuộc sở trường của người thứ mười này, nhưng nếu muốn diễn trò, sẽ luôn có những lúc người xem diễn không chịu phối hợp.

Người trong phủ này coi trọng nhất điều gì, không ai rõ ràng hơn nàng, cũng không ai hiểu thấu đáo như nàng. Đó là những điều nàng phải trả giá bằng sinh mệnh mới lĩnh ngộ ra được.

Nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của Trần Diên, lão thái thái lại nghĩ tới lời Trần Loan vừa nói bên tai. Bà không khỏi nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Mấy ngày này con ở bên cạnh ta, ngoan ngoãn học tập lễ nghi quy củ. Đông ma ma sẽ dạy con.”

Trần Diên khế cắn môi, không rõ vì sao lão thái thái lại thay đổi thái độ nhanh như vậy. Nhưng trước giờ nàng ta luôn thông minh, biết được lúc này nói gì thêm nữa cũng chỉ khiến lão thái thái càng bức hơn thôi, vì vậy nàng ta ngoan ngoãn mỉm cười với ma ma bên người lão thái thái, nói: “Làm phiền ma ma.”

Lão thái thái mệt mỏi phất tay về phía bọn họ, nhắm mắt nói: “Các con về hết đi, hôm nay lão bà từ ta mệt mỏi.”

Trần Diên và Khang di nương lui ra ngoài, mùi hoa ngọt ngào lập tức biến mất khỏi căn phòng, nhánh cây bên ngoài rung rinh, nụ hoa rực rỡ gập đầu mỉm cười. Trần Loan thu lại gợn sóng trong mắt, sau đó

đứng dậy đi tới trước mặt lão thái thái, nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu nghỉ ngơi cho khoẻ, ngày mai Loan Nhi lại đến thăm ngài.”

Kiếp trước lão thái thái yêu thương nàng, nuôi dưỡng nàng dưới gối, suy nghĩ mọi chuyện vì nàng. Chỉ là sau khi những chuyện đó xảy ra, cuối cùng bà không có cách nào xoay chuyển trời đất, còn bởi vì đau lòng cho nàng mà bệnh nặng một trận, lần đổ bệnh đó cứ kéo dài mãi không khá lên được.

Nhưng Trần Loan biết, dù lão thái thái có yêu thương nàng, thì cũng dựa trên tiền đề xây dựng phủ Trấn Quốc Công phát triển không ngừng. Một khi ai đó trở thành hòn đá ngáng đường, tức là đã chạm đến vảy ngọc, bà cháu tình thâm gì đó đều tan thành mây khói.

Bản thân sẽ trở thành một đứa con bị vứt bỏ, có thể có thể không, hoàn toàn không có gì lạ.

Trần Loan thoát khỏi hồi ức kiếp trước, nụ cười trên mặt cũng giảm đi vài phần, nàng vừa muốn đứng dậy đi ra ngoài, lại nghe thấy lão thái thái lên tiếng: “Loan nha đầu, con ngồi xuống đây nói chuyện với tổ mẫu một chút.”

Lão thái thái vẫn nhắm hai mắt, đôi tay khô như cành trúc cầm chuỗi hạt bằng gỗ đàn hương đen bóng tỏa sáng. Trần Loan nghe lời ngồi xuống bên cạnh lão thái thái, thân thể yếu điệu mang theo mùi hương ngọt ngào ấm áp, khoe miệng cũng lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh, luôn dịu dàng tĩnh lặng và đúng mực.

“Từ khi Hoàng Hậu nương nương lên tiếng thực hiện hôn ước giữa con và Thái Tử, tính tình nha đầu con đã điềm tĩnh hơn rất nhiều, trông con không còn yêu kiều thích náo nhiệt như trước kia.” Lão thái thái cảm thán, đặt chiếc vòng trong tay xuống bàn bên cạnh, nắm tay Trần Loan vuốt ve.

“Con mất mẫu thân từ nhỏ, cha con lại bận rộn công việc, được tổ mẫu nuôi dưỡng bên người từ bé, một đứa bé nho nhỏ đã trưởng thành cô nương xinh đẹp như hiện giờ. Mắt thấy hôn sự của con đã

được ấn định, hơn nữa còn là nơi phú quý như vậy, cuối cùng tổ mẫu cũng có thể yên lòng.”

Trần Loan nhú mào, nhớ tới Đông Cung lạnh lẽo và Kỳ Tiêu thâm độc thảm thiết kia, đáy lòng chợt sinh ra cảm giác chán ghét.

Lão thái thái dường như biết nàng đang suy nghĩ điều gì, thở dài một hơi hạ giọng an ủi: “Tổ mẫu biết tâm tư của con không ở trên người Thái Tử, nhưng Hoàng Hậu nương nương miệng vàng lời ngọc. Tháng sau con phải vào Đông Cung rồi, tuyệt đối không thể sinh ra suy nghĩ gì không nên có. Nếu không vào Đông Cung, không nói tới việc bản thân phải chịu mọi đau khổ, thậm chí còn liên lụy đến phủ Quốc Công.”

“Con nên buông bỏ tất cả những suy nghĩ về Bát hoàng tử.”

Trần Loan mấp má môi, giọng nói nghẹn ngào: “Loan Nhi đã hiểu.”

Mọi người đều biết tâm tư của nàng với Kỳ Hoán, duy chỉ có hân trước sau luôn nhắm mắt làm ngơ, như thể chưa từng nghe thấy.

Mãi đến khi Hoàng Hậu lên tiếng, hân mới xụ mặt tìm tới đây, sắc mặt hung ác mở miệng hỏi nàng có ý gì.

Nàng có thể có ý gì?

Lão thái thái nhắc nhở, thấy nàng ngoan ngoãn đồng ý, cũng vui mừng hơn hờ thay đổi chủ đề: “Ngày mười hai phủ Nam Dương tổ chức yến tiệc, con vẫn nên dẫn nhị muội đi theo. Mấy ngày này ta sẽ dặn ma ma cẩn thận dạy dỗ quy củ cho nó, dù sao cũng phải tìm cho nó một mối hôn nhân tốt.”

“Con và tiểu quận chúa có quan hệ tốt, bảo tiểu quận chúa đừng vì mấy lời nói nhảm của những người đâu đâu mà có cái nhìn không tốt về nhị muội của con.”

“Phủ Quốc Công tốt, nhóm tiểu bối các con biết tranh đua, tổ mẫu chết cũng không hối tiếc.”

Trần Loan đồng ý tất cả. Nàng ở lại viện Phúc Thọ dùng cơm trưa, giữa trưa mới trở về Thanh Phong Các của mình, ánh mặt trời rơi xuống búi tóc và quần áo trên người, như được mạ một lớp ánh sáng vàng.

Bồ Đào không theo nàng đến viện Phúc Thọ, thấy nàng trở lại, sau khi hành lễ, Bồ Đào chỉ về phía phòng sách, đưa mắt ra hiệu, nói: “Tiểu thư, Quốc Công gia mới đến, đang ở trong thư phòng chờ ngài.”

Đích nữ duy nhất tinh thông cầm kỳ thư họa, Trần Quốc Công Trần Thân vui mừng, đặc biệt lệnh cho người xây dựng một thư phòng không nhỏ ở Thanh Phong Các, dành riêng cho nàng vẽ tranh làm thơ.

Sự cưng chiều như vậy, đủ khiến người ta đỏ mắt.

Trần Loan nhìn về hướng thư phòng, trước mắt như tái hiện lại đêm tuyết năm ấy, trời giá rét, nàng nhận được thư Trần Thân tự tay viết.

Giấy trắng chữ đen, trên giấy viết thư còn kết sương giá. Người phụ thân luôn yêu thương mình lại lạnh lùng cứng rắn thông báo cho nàng, Trần Diên được đưa vào phủ Bát hoàng tử làm trắc phi, Bát hoàng tử đầy hứa hẹn, còn vị trí trữ quân của Kỷ Tiêu ở Đông Cung lại không ổn.

Nét bút cuối cùng là bảo nàng tự giải quyết cho tốt.

Từ khi nhìn thấy bức thư kia, một chút ấm áp cuối cùng dưới đáy lòng Trần Loan đã tan biến hoàn toàn.

Nàng thực sự không rõ, lúc trước vì củng cố địa vị Trần Quốc Công, chính ông khuyên nàng gả vào Đông Cung, sao đến cuối cùng lại nói ra lời tuyệt tình đến vậy.

Bông tuyết trước mắt nàng chồng lên ánh mặt trời rực rỡ hiện tại, không biết vì sao, cái giá lạnh của mùa đông tràn qua, khiến cánh tay nàng nổi một lớp da gà li ti, đứng im lặng tại chỗ một lúc lâu, nàng mới nở nụ cười, nói: “Bồ Đào, pha hai chén trà Lục An đưa đến thư phòng.”

Đẩy cửa thư phòng ra, Trần Loan bị ánh mặt trời làm nheo mắt, mùi mực xộc lên chớp mũi, rõ ràng mùi hương không nồng nhưng nàng lại cảm thấy chớp mũi đau xót.

Trần Thân đang đứng sau bàn sách làm từ gỗ đàn hương ngửa đầu nhìn bức tranh chữ treo trên tường, đó đều là tâm huyết của nàng.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, ánh mắt Trần Thân dời khỏi bức tranh trên tường, cười sang sảng vài tiếng, nói: “Bức tranh không tồi, tinh tế chân thật, đủ thấy đã bỏ ra rất nhiều công sức.”

Mi mắt Trần Loan cong cong mang theo ý cười rìi rạc, ngón tay như hành lá mơn trớn bức tranh sơn thủy đã khô, những ngón tay trắng nõn dừng lại giữa đỉnh núi và khe suối, sau đó lắc đầu nói: “Cha lại khen ngợi qua quýt rồi, bức tranh này tuy mềm mại có thừa, nhưng lại không đủ khí thế hào hùng, đỉnh núi thiếu đi sự sắc bén nên có.”

Trần Thân không ngờ nàng lại có giải thích như vậy, không khỏi nhìn nàng thêm vài lần, sau đó gật đầu nói: “Có tiến bộ.”

Trần Loan mỉm cười, có chút xa cách hỏi: “Sao hôm nay cha lại có thời gian rảnh tới nơi này của Loan Nhi ngồi chơi?”

Trần Thân xua tay, lo lắng tới mức trực tiếp nhíu mày: “Hằng ca nhi không khiến người ta bớt lo, tới giờ chăm chỉ đọc sách làm bài tập, lại lên ra ngoài nghe gánh hát xướng khúc. Quả thực quá đáng!”

Trần Xương Hằng là độc đinh duy nhất trong phủ, tuy rằng do di nương sinh ra, nhưng mọi thứ từ chi phí ăn mặc đến địa vị lại không kém địch tử địch nữ. Mặc dù cả ngày chơi bời lêu lổng không học

vấn không nghề nghiệp, nhưng vì con nối dõi của phủ Quốc Công khó khăn lại hiếm nên tính tình hẳn ta lớn tới mức có thể lật trời.

“Hằng ca nhi lớn rồi, có lẽ cha và tổ mẫu nên cân nhắc tìm kiếm gia đình phù hợp, ấn định chuyện hôn sự trước, cũng để Hằng ca nhi yên tâm.”

Ý cười của Trần Loan không chạm tới đáy mắt, bởi vì nàng biết rõ lần này Trần Thân tới tìm mình vì chuyện gì.

Quả nhiên, chưa nói được mấy câu, Trần Thân đã trầm ngâm mở miệng: “Khang di nương vào phủ hơn mười năm, đã sinh hạ Hằng ca nhi và Diên tỷ nhi. Hiện giờ hai đứa cũng tới tuổi tính đến chuyện kết hôn, nhưng dù sao đích thứ khác biệt, nên cha đang nghĩ đến việc phù chính (*) cho Khang di nương, như vậy việc hôn nhân của Hằng ca nhi và Diên tỷ nhi cũng có thể cao hơn một bước.”

(*): Nâng thiếp lên làm vợ cả.

Lý do không khác gì kiếp trước, Trần Loan mặt không gợn sóng nghe hết, sau đó nghiêng đầu hỏi một câu: “Phù chính cho di nương không phải việc nhỏ, cha đã thương lượng với tổ mẫu chưa?”

Tất nhiên là chưa.

Thậm chí ông còn không dám mở miệng.

Cho nên mới tới tìm nàng trước, lấy miệng nàng để đột phá, muốn lão thái thái nhả ra.

Nhưng nàng rất ngốc, đời trước nàng không chút do dự gật đầu đồng ý.

Không màng tới việc đó là vị trí đích nữ mà mẫu thân nàng dùng cả sinh mệnh để tranh giành, cũng là vị trí đích nữ duy nhất của phủ Trấn Quốc Công.

Hiện tại quay đầu nhìn lại, chính nàng cũng cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Trần Loan cụp mi, lông mi mảnh dài phủ xuống gương mặt một bóng đen nhỏ, nàng đột nhiên cúi đầu lên tiếng, nói: “Cha, không phải ngài từng đồng ý với mẫu thân, phủ Trấn Quốc Công này chỉ có một đích nữ duy nhất là Loan Nhi sao?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt Trần Thân lập tức biến mất như màn ảo thuật, trong khoảng thời gian ngắn, căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Chương 5

Tiểu nha hoàn tiến vào dâng trà, hai chén trà Lục An nóng hổi toả hương bốn phía, mùi mực trong phòng lập tức bị ép xuống. Trần Loan tự mình tiếp nhận một chén đưa tới trước mặt Trần Thân, mềm giọng nói: “Cha, uống chén trà trước, trà Lục An này là lần trước Loan Nhi lấy từ chỗ tiểu quận chúa. Loan Nhi nhớ cha rất thích uống loại trà này.”

Duỗi tay không đánh người mặt cười, hướng chi việc này vốn do mình đui lý. Trần Thân chỉ đành phải đè ép cơn giận trong cổ họng cứng ngắc ừ một tiếng cho qua chuyện, tiện tay đặt lại lên bàn, bất kỳ ai cũng nhìn ra được sự bất mãn từ ông.

Lòng bàn tay non mềm của Trần Loan đỏ bừng vì nước trà nóng, nàng rứt tay vào trong, để cổ tay áo to rộng thêu hoa hải đường che đi vết đỏ khó coi.

Lộ vẻ yếu ớt cho người không quan tâm mình nhìn thấy, sẽ trở thành một loại thảm hại, mà đây không phải điều nàng muốn thể hiện.

Trần Thân không ngờ đích nữ này của mình sẽ mở miệng từ chối. Ông uống một ngụm trà nóng miễn cưỡng đè ép cơn giận đang dâng trào, nhíu mày thật sâu, kìm nén tính tình dạn dò: “Cuối tháng sau con sẽ tiến vào Đông Cung, Thái Tử điện hạ và con cũng coi như quen biết nhau từ nhỏ, con đừng ỷ vào vài phần tình nghĩa thời niên thiếu mà giờ tính nết lung tung.”

“Mặt khác... lần trước vi phụ dặn dò con đã hiểu chưa?”

Cặp mắt hạnh mơ hồ luôn ẩn chứa cảm xúc và sương mù của Trần Loan dần lạnh xuống từng chút một, cuối cùng lại chậm rãi thu hồi

mây mưa cuồn cuộn, trở về bình tĩnh, đôi môi anh đào khẽ mở: “Phụ thân không cần nhiều lời. Vì vinh quang hàng trăm năm của phủ Trấn Quốc Công, Loan Nhi sẽ làm mọi thứ nên làm.”

Nàng mỉm cười nói ra những lời này, vài câu nói nhẹ nhàng, lại khiến Trần Thân hài lòng gật đầu: “Loan Nhi hiểu rõ đại cục như thế là tốt.”

Từ nhỏ đã bị ông nghiêm túc dạy dỗ như vậy, dù là người ngu dốt đến đâu cũng nên có ý thức hy sinh vì gia tộc.

Thật ra điều khiến lòng Trần Loan nguội lạnh nhất chính là Trần Thân chìm nổi trong triều, rõ ràng ông biết điều gì đó, nhưng vẫn đẩy nàng về phía Thái Tử. Sau đó tận tâm tận lực mưu tính cho thứ muội, chẳng quan tâm gì tới nàng, khiến nàng trở thành đứa trẻ bị bỏ rơi.

Không nói tới cốt nhục tình thân, đó còn là vì tiếng cha nàng gọi suốt mười mấy năm, sao ông có thể làm tới mức đó?

Trong lòng Trần Thân nhẹ nhõm hơn phân nửa, cuối cùng ông cũng nhìn thẳng vào đích nữ xinh xắn đứng trước mặt mình. Diện mạo của Trần Loan giống mẫu thân, gương mặt phù dung đẹp như tranh vẽ, đặc biệt là đôi mắt hạnh ẩn tình gợn sóng lặn tằm kia, chỉ cần liếc mắt một đã như muốn đắm chìm ở bên trong.

Vừa nhớ tới mẫu thân Trần Loan, đáy lòng Trần Thân lại ghen một hơi, dẫn tới khi nhìn đích nữ của mình, ánh mắt ông không dịu dàng nổi.

Người nọ đã chết, nhưng lại khiến ông không thể ngủ yên vô số ngày đêm. Người mình yêu chỉ có thể ấm ức làm thiếp, mười mấy năm qua vẫn không được phù chính. Lão thái thái cũng một mực thiên vị sủng ái đích nữ, vô số lần chèn ép thứ nữ. Nếu ông không đối xử tốt với bên kia một chút, chẳng phải sẽ khiến người mình yêu thất vọng buồn lòng hay sao?

Trần Loan vừa sinh ra đã là đích nữ, mười mấy năm nuông chiều vô độ, ông tự nhận mình không để nàng thua thiệt bất cứ điều gì, nếu

có, cũng chỉ có lần này...

Hiện giờ cuộc tranh đấu gay gắt giữa Bát hoàng tử và Đông Cung vẫn chưa đi đến hồi kết. Mắt thấy vị trên long y kia đã buông tay mặc kệ, lúc này, ông không nên tùy tiện đưa đích nữ vào Đông Cung.

Bởi vì điều đó có nghĩa rằng phủ Quốc Công của ông đã tỏ rõ thái độ sẽ đứng về phe Thái Tử.

Nhưng nếu cuối cùng Bát hoàng tử có phần thắng cao hơn Thái Tử, vậy buộc phải nghĩ cách khác.

Đối với người bị mình lợi dụng, dù nhiều dù ít ông cũng cảm thấy có chút mắc nợ, nghĩ đến đây, giọng điệu của Trần Thân cũng dịu xuống: “Trước giờ con và Diên tỷ nhi luôn thân thiết với nhau, tuy hai mà như một, có lẽ con cũng không đành lòng để con bé tùy tiện hứa gả cho người có gia cảnh bình thường, phải không?”

Ở hành lang dài dưới mái hiên bên ngoài, những sợi dây leo chằng chịt uốn lượn quấn quanh, ánh mặt trời không chiếu rọi tới hành lang, nơi lạnh lẽo quanh năm lại có gió khẽ vuốt qua. Trần Loan yên lặng nhìn vài lần, sau đó cúi đầu cong môi cười, giọng nói trong trẻo không gợn sóng: “Không biết cha muốn gả nhị muội vào gia đình nào?”

Đôi mắt nàng tràn đầy ý cười trong veo, lại bởi vì chén trà nóng hổi đang bốc khói mờ mịt kia mà bị bao phủ một lớp sương mù đen xám, như thực như giả, mơ hồ không rõ.

Móng tay trong suốt của Trần Loan cào xước hoa văn màu xanh trên thành chén trà, thấy Trần Thân thật lâu không nói gì, nàng nhẹ giọng hỏi: “Cha dành nhiều sự yêu thương trù mến cho nhị muội như vậy, tất nhiên cũng rất quan tâm đến chuyện hôn sự của muội ấy. Đưa mắt tìm kiếm anh hùng tuấn kiệt khắp kinh thành này, chỉ sợ không có mấy người có thể lọt vào mắt cha.”

Nàng nhướn mày ngoái đầu nhìn lại, khóe miệng tùy ý cong lên đáng vẻ quyến rũ và lôi cuốn, từng câu từng chữ lại thể hiện sự châm chọc lạnh lùng khác nhau: “Kiến Uy tướng quân được coi là một lựa chọn.”

Nàng dừng một chút, sau đó nở nụ cười: “Bát hoàng tử điện hạ cũng coi là một lựa chọn.”

Nàng nhìn sắc mặt Trần Thân biến đổi hết lần này đến lần khác, cuối cùng hóa thành màu xanh mét thâm trầm, thế nhưng đáy lòng lại không phân biệt được mình hả giận hay thờ ơ nhiều hơn.

“Làm càn! Đây là lời mà một cô nương như con có thể nói sao?” Trần Thân nhíu mày thật chặt, nhưng trên gương mặt già nua lại đầy vẻ nghi ngờ, đôi mắt vẫn đục nhìn chằm chằm sắc mặt của Trần Loan, cố gắng nhìn ra chút sơ hở nào đó.

Trần Loan xoay người nhìn những tranh giấy treo trên bức tường trắng, nhẹ nhàng phất qua chiếc bàn gỗ đen vững chắc, nàng nghe thấy giọng nói bình tĩnh của bản thân mình: “Bên cạnh Kiến Uy tướng quân vẫn chưa có người tri kỷ, ngày thường cha luôn dành nhiều lời khen cho hần, có lẽ dự định đưa nhị muội đến phủ tướng quân.”

Khóe miệng Trần Thân giật giật, sau đó có chút mệt mỏi gật đầu, nói cho có lệ: “Đúng là cha có ý này, nhưng thứ nữ của Trấn Quốc Công, dù sao cũng không xứng với thiếu tướng quân...”

“Cha, chuyện này ngài vẫn nên bàn bạc với tổ mẫu trước đi, nữ nhi không làm chủ được.”

Trần Loan mỉm cười ngắt lời ông, đồng thời cũng nhắc nhở người đàn ông bị thổi gió bên gối đến mục đích đầu óc, trong phủ này, người thực sự có thể làm chủ là ai.

Nếu lão thái thái gật đầu đồng ý, ông đường đường là Trấn Quốc Công sao phải hạ mình trưng cầu sự đồng ý của nàng?

Kết quả đương nhiên là tan rã trong không vui.

Ban đêm nổi gió, Trần Loan nghĩ tới chuyện ban ngày, trong lòng hơi buồn bực. Sau khi rửa mặt xong, nằm trên chiếc giường chạm trổ hoa văn mềm mại, đôi mắt hạnh thu lại vẻ mềm mại ban ngày, đổi thành sắc bén tựa đao kiếm.

Nàng hận, rượu độc vào bụng, thân thể trở nên lạnh băng cứng ngắt, mùi vị ăn tim hao mòn xương cốt này, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ ràng. Nhưng ban ngày, vẫn phải giả bộ tỷ muội tình thâm, đáng vẻ ngoan ngoãn biết nghĩ cho đại cục.

Những sợi tua rua màu đỏ lựu trên đỉnh đầu bị một cơn gió không biết từ đâu đến thổi đưa từ trái qua phải, nước mắt uốn lượn trên mặt Trần Loan. Một lát sau, nàng nhắm chặt mắt lại, móng tay trong suốt như thủy tinh cắm thật sâu vào lòng bàn tay non mịn, cong thành hai ba hình trăng non xinh đẹp, nàng chờ đến một lát, sau đó nhỏ giọng lầm bầm khi gió thoảng qua: “Lần này, sẽ phân định thắng thua.”

==

Chuyện phù chính cho Khang di nương, cuối cùng Trần Thân vẫn căng da đầu tự mình đi một chuyến đến viện Phúc Thọ.

Ngày mùng mười, trời không đẹp, sương mù mênh mông khắp nơi, tới buổi trưa, trời đổ mưa nhỏ.

Trần Loan dùng bữa trưa xong, lúc này đang ngồi trên chiếc ghế cứng trong thư phòng, thất thần nhìn tờ giấy trắng trải trên bàn. Một lát sau, nàng nín thở tập trung tinh thần cầm bút viết vài câu, chữ kiểu trâm hoa tiểu khải (*) xinh đẹp, chỉ vài câu ít ỏi rồi dừng lại, nàng cắn môi dưới, nhớ tới buổi tối ở điện Dưỡng Tâm, sắc mặt người đàn ông trầm như nước, trong trẻo lạnh lùng như trích tiên, nhưng hơi thở lại vô cùng nóng bỏng, tựa như dung nham lướt qua hàm dưới và cánh môi nàng.

(*): 簪花小楷: Trâm hoa tiểu khải: là kiểu chữ khải nhỏ nhắn, là kiểu chữ mà nữ giới hay dùng.

Nàng có chút tâm phiền ý loạn, cau mày vò nát tờ giấy kia.

Những lời tổn thương đã nói ra rồi, cho dù lá thư này được chuyển nguyên vẹn đến tay hắn, đoán chừng cũng sẽ trực tiếp bỏ qua không xem.

Hơn nữa, điểm mấu chốt chính là, không thể xảy ra sai sót.

Một nhà ở tiểu viện phía tây nam kia, ánh mắt luôn dán chặt lên người nàng một phút cũng không rời. Ở Thanh Phong Đường này, ai biết có bao nhiêu tai mắt bị xếp vào?

Trần Loan nói lòng cổ tay mơ hồ đau nhức, nghĩ đợi ngày nào đó tìm một cái cơ tốt để xuất phủ, tự mình đi tìm Kỷ Hoán giải thích một phen.

Hoàng Hậu miệng vàng lời ngọc không có lý gì lại thu hồi, nàng không muốn vào Đông Cung, sẽ không có ai đứng về phía nàng. Dưới tình huống bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể cầu xin Kỷ Hoán.

Không đợi nàng nghĩ ra giải pháp hay, Bồ Đào đã nôn nóng bước vào, Trần Loan ngược mắt lên, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bởi vì đi vội, trên chóp mũi Bồ Đào xuất hiện những hạt mồ hôi li ti. Nàng liếc mắt nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng bẩm báo nói: “Tiểu thư, ngài mau đến viện Phúc Thọ xem đi. Quốc Công gia vừa tranh chấp với lão phu nhân. Lão phu nhân tức giận tới mức ngất xỉu!”

Ý cười trên mặt Trần Loan biến mất, có chút chết lặng mở miệng: “Sao lại thế?”

Sở dĩ lần trước nàng bảo Trần Thân đi thương lượng cùng lão thái thái rồi hãy quyết định, bởi vì nàng biết chắc chắn ông không có lá

gan này.

Mặc dù Trần Thân đối xử lạnh nhạt với nàng, vô tình vô nghĩa với mẫu thân nàng, nhưng lại là người rất hiếu thảo. Tuổi tác lão thái thái đã lớn, chuyện gì có thể nói chuyện gì không thể nhắc tới ông phải là người rõ ràng hơn ai khác, sao lại mê muội không rõ như vậy?

Khi Trần Loan đến viện Phúc Thọ, mới phát hiện cảnh tượng âm ỉ vượt xa những gì nàng tưởng tượng.

Khang di nương quỳ gối trên nền gạch đá xanh ngoài phòng khóc như hoa lê dính hạt mưa, Trần Diên thì tốt hơn một chút, nhưng cũng bị cảnh tượng hỗn loạn này làm cho bàng hoàng đỏ hoe hốc mắt.

Vốn tưởng rằng lão thái thái thương tiếc Hằng ca nhi, việc này nói thêm vài lần cũng không phải không có hy vọng, nhưng tuyệt đối không ngờ lần này vừa mới mở miệng lão thái thái đã tức giận tới mức như vậy. Nếu vị bên trong kia thật sự xảy ra chuyện, ba mẫu tử bọn họ đều sẽ không chịu nổi!

Có vô số người muốn tiến vào hậu viện phủ Quốc Công, Trần Thân lại đang ở thời kỳ sung mãn. Nếu thật sự nạp thêm người phụ nữ khác, phương diện con nối dõi có lẽ sẽ thịnh vượng hơn, nào còn chỗ cho Khang di nương?

Chỉ trong nháy mắt, cả Khang di nương và Trần Diên đều lập tức trì hoãn, hiện tại đang quỳ gối trên mặt đất vẫn còn ẩm ướt. Hai người liếc mắt nhìn nhau, mỗi người sau mấp máy vài cái, một giọng nói rất nhỏ truyền vào tai Khang di nương: “Mẹ, lát nữa tiến vào nhận lỗi, trong khoảng thời gian này đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Tổ mẫu nghĩ tới Hằng ca nhi, sẽ không nổi giận đâu.”

Bọn họ có Hằng ca nhi, ít nhất hiện tại, Hằng ca nhi là độc đinh duy nhất của phủ Trấn Quốc Công, cũng là con át chủ bài lớn nhất trong tay bọn họ.

Trần Loan nhìn thấy dáng vẻ chật vật rơi lệ của bọn họ từ xa, hơi dừng bước chân một chút. Ngay khi Lưu Nguyệt và Bồ Đào cho rằng nàng sẽ tiến lên an ủi vài câu, dưới chân nàng lại chuyển hướng, đi thẳng vào phòng trong.

Lão thái thái ở bên trong vừa mới mở mắt, Trần Thân quỳ gối trước giường với vẻ mặt kinh sợ áy náy, Trần Loan thấy thế, cũng vén váy áo quỳ xuống trước giường lão thái thái, lo lắng ghé lại gần hỏi: “Tổ mẫu đã thấy khá hơn chưa?”

Lão thái thái nhìn cháu gái ngoan ngoãn quỳ gối trước giường, lại nhìn dáng vẻ sốt ruột của con trai, thiếu chút nữa không thở nổi, hoà hoãn lại che ngực chỉ ra ngoài cửa khàn giọng quát: “Ai xúi con này ra ý tưởng khổ nạn như vậy?! Vị trí chính thể của phủ Quốc Công, nàng ta cũng xứng nhúng chàm?”

Lần đầu tiên Trần Loan thấy lão thái thái tức giận đến vậy, lập tức duỗi tay khẽ vuốt ngực cho bà, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tổ mẫu đừng giận nữa.”

Thế nhưng lão thái thái lại mở to mắt, ngồi thẳng người, ngón tay run rẩy chỉ vào Trần Thân sắc mặt xám xịt, giọng nói mang theo vài phần ghen ngào ướn át: “Chẳng lẽ con đã hoàn toàn quên mất Tô Viện rồi sao?”

Trái tim Trần Loan thắt lại.

Tô Viện là đương gia chủ mẫu phủ Quốc Công, cũng là mẫu thân của nàng. Cái tên này luôn là điều cấm kỵ trong phủ Quốc Công, kiếp trước dù đến lúc chết nàng vẫn không thấy ai nhắc tới nửa lời.

Hôm nay là lần đầu nàng nghe được, lại là từ miệng lão thái thái.

“Mẹ! Đại cô nương vẫn còn ở đây, nhi tử biết sai rồi, ngài đừng nói những lời nóng giận nữa!”

Chương 6

Trong phòng đóng chặt cửa sổ, mùi thuốc nồng nặc ngọt ngào, kết hợp với mùi hương tao nhã thoang thoảng, hoà quyện vào nhau, ấn đường của Trần Loan khẽ nhăn một cách khó phát hiện.

Cơn giận của lão thái thái vẫn còn sót lại, chưa tiêu tan, ngực phập phồng kịch liệt vài cái, ngón tay chỉ vào Trần Thân run rẩy dữ dội: “Chỉ cần ta còn sống một ngày, ta tuyệt đối không đồng ý việc này!”

“Ai muốn vị trí phu nhân Quốc Công này, cứ bảo nàng ta tự mình tới nói chuyện với ta!”

Lão thái thái kiên định dứt khoát, trong lời nói không để lại chút đường sống nào. Trần Thân ngẩng đầu đưa mắt ra hiệu với Trần Loan, ngoài miệng lại liên tục đồng ý: “Nương đừng tức giận, sau này nhi tử sẽ không nhắc tới chuyện đó nữa.”

Đáy mắt Trần Loan xẹt qua một tia châm biếm, sau đó cũng nhẹ giọng khuyên nhủ: “Thân thể tổ mẫu quan trọng hơn, chắc hẳn Khang di nương tuyệt đối không có suy nghĩ này.”

Lão thái thái hừ lạnh một tiếng thật mạnh trong lỗ mũi, sau đó vỗ về mu bàn tay Trần Loan để trấn an, giọng nói khàn khàn đầy thương tiếc: “Loan nha đầu chớ sợ, tổ mẫu sẽ làm chủ cho con, không ai có thể bắt nạt trên đầu con.”

Hàng mi mảnh dài của Trần Loan chớp động trên dưới vài cái, một giọt nước lớn trong suốt chảy ra, lặng lẽ đáp xuống mu bàn tay của lão thái thái.

“Bảo người quỳ gối bên ngoài trở về đi, lão bà tử ta không chịu nổi lễ lớn như vậy của nàng ta! Truyền đến tai người ngoài không rõ nội tình, còn tưởng rằng ta bạc đãi di nương hậu viện!” Giọng nói của lão thái thái không nặng không nhẹ, nhưng lại mang theo cảm giác ớn lạnh đến kinh người.

Lời này rất nặng nề, Trần Thân cũng không dám nhận, chỉ lau lớp mồ hôi tinh mịn trên trán, cười nói: “Mẫu thân nói gì vậy, trong phủ không có chủ mẫu, chuyện ở hậu viện đều do một tay mẫu thân lo liệu. Khang di nương là phận dưới, nghe người dạy dỗ là chuyện nên làm.”

Lão thái thái không muốn nhìn thấy đứa con khiến người ta phiền lòng này nữa, có chút mệt mỏi phất tay, đuổi người ra ngoài.

“Loan Nhi, tổ mẫu thấy hơi ngọt nhạt, không thờ nổi. Con mở cửa sổ ra một chút.”

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc, Trần Loạn quỳ gối đến hơi tê dại, nàng đứng dậy mở nửa cánh cửa sổ, gió ấm mạnh mẽ tràn vào. Nàng hơi híp mắt, chậm rãi đi tới trước giường lão thái thái.

Ngay khi Trần Thân đi ra ngoài, lão thái thái đã cho hạ nhân trái phải lui xuống, trái tim Trần Loạn run lên, trực giác cho thấy lão thái thái muốn nói chuyện của mẫu thân cho nàng.

Nhưng linh cảm của nàng đã sai, lão thái thái chỉ hòa ái vuốt những sợi tóc mai vụn vặt của nàng, trong đôi mắt tối tăm vẫn đục lóe lên ánh nước dày đặc: “Cũng may Loan Nhi có nơi quy túc (*) tốt như vậy, sau này nhất định sẽ đại phú đại quý, rạng rỡ khắp chốn.”

(*): Chốn đi về, nơi dừng chân.

Khóe miệng Trần Loạn khẽ nhúc nhích, sau đó cụp mi gật đầu, nói: “Tổ mẫu đối xử tốt với Loan Nhi, Loan Nhi đều biết.”

Dứt lời, nàng dừng một chút, có chút thất vọng nói: “Tổ mẫu đừng giận cha và di nương, bọn họ đều vì để Hằng ca nhi có một mối hôn nhân tốt.”

Nhìn đi, việc lấy ơn báo oán nàng cũng biết làm. Không quan tâm trong lòng nàng nghĩ gì, lời này, nàng nhất định phải nói một cách chu đáo tròn trịa.

Đây là bản lĩnh nàng học được từ chỗ Trần Diên.

Lão thái thái nghe vậy, cũng thở dài một hơi, buồn bã nói: “Con đừng lo lắng chuyện này, Hằng ca nhi tự có phúc phần của hắn.”

Trên đường từ viện Phúc Thọ trở về, Trần Loan giẫm lên đá vụn trên con đường đá xanh, một chút kho.ái cảm trào ra từ đôi mắt trong veo ấy. Lưu Nguyệt suy nghĩ tinh tế, cười nói: “Cũng may lão phu nhân không nghe lời Quốc Công gia phù chính Khang di nương, có thể thấy được, lão phu nhân đứng về phía tiểu thư.”

Đáy lòng Trần Loan cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng cong khóe môi, nói: “Tổ mẫu coi trọng đích thứ, muốn nhảy lên trời, nào có dễ dàng như vậy?”

Bồ Đào ngây thơ mờ mịt, hỏi theo: “Tiểu thư, không phải trước kia người rất thích Khang di nương và nhị cô nương sao? Mực thơm do hoàng thất ban tặng lần trước cũng đưa cho nhị cô nương, không giữ lại chút nào cho bản thân.”

Trần Loan nghiêng đầu, vén tóc mai ra sau tai, có chút bùi ngùi nói: “Ta đối xử tốt với người ta, nhưng người ta lại không nhớ lòng tốt của ta. Sự chân thành trao đi vô ích, cuối cùng còn bị cắn ngược một cái.”

Bồ Đào nhú mày khó hiểu, muốn hỏi lại, nhưng lại bị Lưu Nguyệt đưa mắt ra hiệu ngừng câu chuyện.

Rõ ràng tiểu thư đã giữ khoảng cách với thứ nữ kia, hỏi nhiều cũng vô ích, sau này phải đề phòng bên kia nhiều hơn mới là điều nên làm.

Sau khi Trần Loan trở về Thanh Phong Các, nghe tiểu nha hoàn tới báo Quốc Công gia nổi giận lôi đình tại sân của Khang di nương, dẫn tới nhị tiểu thư cũng rơi nước mắt vài lần. Cuối cùng Quốc Công gia phát tay áo bỏ đi, mãi đến buổi tối vẫn không trở về.

Trần Loan nghe xong thì không cảm thấy bất ngờ, Trần Thân chính là người như vậy, dù yêu đến mấy cũng quyết tâm tàn nhẫn, để lão thái thái nhìn thấy mà tiêu đi lửa giận trong lòng.

Dù sao, cũng chỉ là diễn trò mà thôi.

Sau khi trừng phạt Khang di nương, trong phủ bỗng chốc yên tĩnh hơn rất nhiều. Mỗi ngày Trần Loan đều tới viện Phúc Thọ thỉnh an lão thái thái, nếu không thì đối phó với kỹ thuật thay đổi sắc mặt của Trần Diên, ngày tháng trôi qua rất nhanh, tràn đầy thú vị.

Trong phủ Quốc Công toàn những người tinh ranh khôn khéo, sau một khoảng thời gian, tin đồn đại tiểu thư và nhị tiểu thư bất hoà đã lặng lẽ lan truyền.

Vào buổi tối ngày mười một tháng tư, trời hơi u tối, hoa cỏ cây cối trong viện bắt đầu nhuộm màu đen như mực, bị bóng đêm ăn mòn từng chút một, đèn được thắp sáng ở mọi góc ngách của Thanh Phong Các, lấp lư trò chuyện với những vì sao trên bầu trời.

Bồ Đào đẩy cửa tiến vào, cau mày bẩm báo: “Tiểu thư, Khang di nương dẫn theo nhị tiểu thư tới đây.”

Trần Loan dừng động tác trong tay, cong khóe miệng nhìn bóng đêm, cười nhạt gật đầu, nói: “Tính thời gian, cũng nên tới rồi”.

“Đi mời vào họ vào đây.”

Thật ra mấy ngày trước chỉ dừng lại để quan sát, nhưng mai chính là ngày phủ Nam Dương tổ chức yến tiệc, lúc này cuối cùng Khang di nương cũng mất kiên nhẫn, dẫn theo Trần Diên luôn tâm cao khí ngạo (*) tới đây.

(*): Thái độ kiêu ngạo, cho rằng mình vượt trội hơn người.

Khi Khang di nương và Trần Diên sóng vai bước vào, trên quần áo mang theo hương hoa nồng đậm ngọt ngào, nụ cười của Trần Loan không thể tự nhiên hơn, đôi mắt hạnh trong veo tràn đầy vẻ gần gũi.

Như thể những điều không chịu nổi và hèn mọn ở kiếp trước, tất cả chỉ là một giấc mộng phù du.

Thân thể vẫn luôn cứng nhắc của Khang di nương lặng lẽ thả lỏng, biểu cảm trên gương mặt vẫn còn nét quyến rũ cũng tự nhiên hơn rất nhiều.

Trần Diên khoác tay Trần Loan một cách vô cùng tự nhiên, giọng nói mang theo chút nũng nịu quen thuộc, dịu dàng ngọt ngào, khiến người ta không nỡ lòng từ chối.

“Khoảng thời gian này tỷ tỷ không tới Lê Hoa Hiên thăm muội, lòng muội nhớ tỷ tỷ, dùng cơm tối xong vội kéo di nương tới chỗ tỷ tỷ.”

Nửa cánh tay của Trần Loan bị nàng ta ôm lấy nổi lên một lớp da gà li ti, nàng dạn dò nha hoàn hầu hạ: “Đi pha hai chén trà Thanh Trúc tới đây.”

Dứt lời, nàng mượn cơ kéo giãn khoảng cách với Trần Diên, nói: “Mấy ngày trước thân thể ta không thoải mái, sợ lây bệnh cho di nương và nhị muội. Mấy ngày nay mới đỡ hơn một chút.”

Trần Loan yếu đuối lại sợ lạnh, thân thể thật sự quá mỏng manh, mỗi ngày đều mang dáng vẻ yếu ớt không chịu nổi, thậm chí mỗi lần Thanh Phong Các mời đại phu tới khám động tĩnh đều không nhỏ.

Nghĩ như vậy, trong lòng Trần Diên mới dễ chịu hơn một chút.

Bệnh chết mới tốt!

Hết một chén trà nhỏ, thưởng thức tới cuối cùng, Trần Loan vẫn không chủ động nhắc tới chuyện yến tiệc tại vương phủ. Mắt thấy đêm đã khuya, Khang di nương liên tục đưa mắt ra hiệu cho Trần Diên, ý bảo nàng ta nhanh chóng mở miệng.

Trái lại, Trần Loan không vội, đầu ngón tay vuốt ve hoa văn ấm áp trên chén trà, ý cười tích tụ trên mặt càng sâu hơn, cho đến cuối cùng mới chậm rãi đứng dậy chuẩn bị tiễn khách.

“Tỷ tỷ...”

Trần Loan quay đầu nhìn lại, vẻ mặt mờ mịt, ừ một tiếng cực khẽ trong cổ họng, hỏi: “Muội muội có chuyện gì sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt của nàng, Trần Diên chỉ muốn lao tới xé nát bộ mặt giả nhân giả nghĩa kia.

Còn nói cái gì mà tỷ muội tình thâm, ngày ấy nàng ta và di nương quý gối trước viện Phúc Thọ, Trần Loan nhìn chăm chăm bọn họ hồi lâu như thể chế giễu, cuối cùng đi thẳng vào phòng trong không thèm quay đầu lại.

Mà chuyện phù chính cho di nương, nếu Trần Loan sớm gạt đầu đồng ý, lão thái thái sao có thể làm ầm ĩ dữ dội như vậy?

Nói tới nói lui, nàng chỉ đang chiếm một chữ đích mà thôi.

Trần Diên nuốt nước bọt, có phần khó mở miệng: “Tỷ tỷ... Yến tiệc ngày mai ở phủ Nam Dương, muội muội có thể đi cùng tỷ tỷ không?”

Lần trước lão thái thái bị Khang di nương chọc tức, dẫn tới giận luôn cả nàng ta, mấy lần không được vào cửa viện Phúc Thọ.

Mắt thấy ngày mai là ngày tham dự yến tiệc, lúc này nàng ta mới hoảng loạn tìm tới Thanh Phong Các. Vốn tưởng Trần Loan là người thông minh, nhưng ngồi ở nơi này một lúc lâu vẫn không thấy nàng nhắc tới nửa câu.

Trần Loan đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới vài lần, sau đó chợt bật cười thành tiếng, nói: “Muội muội vẫn còn phiền lòng vì việc này? Tổ mẫu đã sớm dặn dò ta, tất nhiên sẽ dẫn muội đi dự tiệc, giữa tỷ muội chúng ta, cũng nên đồng hành cùng nhau.”

“Tại sao tỷ lại quên?”

Ánh mắt Trần Diên lập tức u ám, móng tay cắm sâu vào da thịt.

Vòng vo lâu như vậy, Trần Loan chỉ muốn làm nhục nàng ta thôi sao?

Đợi hai người rời đi, Trần Loan nằm nghiêng trên chiếc giường La Hán nhỏ bên ngoài, cửa sổ mở một khe hở, gió đêm tràn vào như nước, thổi bay lớp màn giường bằng lụa mỏng, cũng thổi rối mái tóc đen uốn lượn dài đến thắt lưng của Trần Loan.

Lưu Nguyệt nhẹ nhàng tiến vào thay đổi huân hương, lại đóng chặt cửa sổ, rồi mới nói: “Tiểu thư đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải dậy sớm đấy.”

Mấy người lui ra ngoài, ngọn nến đỏ in bóng trên gương mặt của Trần Loan, bóng tối bao trùm lên căn phòng, nàng nhú mày, không hiểu sao lại nghĩ tới những dụng cụ tra tấn dày đặc trong thiên lao, những con vật bò sát trong nhà giam, cùng với người đàn ông đã ngồi ổn định trên ngôi vị Hoàng Đế trong điện Dưỡng Tâm ở kiếp trước.

Khuôn mặt hắc thờ ơ lạnh nhạt, gần từng chữ hỏi nàng, lúc trước vì sao không gả cho hắn.

Ban đêm tháng tư, Trần Loan bị đánh thức bởi một cơn ớn lạnh không rõ nguyên nhân, đứng dậy nhìn kỹ hơn, mới phát hiện mình

ngủ quên trên giường La Hán bên ngoài.

Lúc này giật mình tỉnh dậy, cuối cùng không ngủ được nữa.

Kiếp trước nàng mất hết hy vọng, tất nhiên không tham dự bữa tiệc nhỏ này, nhưng sau này nghe Nam Dương nhắc tới, Kỳ Hoán và Kỳ Tiêu đều có mặt.

Hiện tại, không ngờ trong lòng nàng lại sinh ra cảm giác khiếp đảm sợ sệt.

Nàng vẫn còn nhớ, những câu nói không lựa lời mà mình nói với Kỳ Hoán.

Chắc chắn người đàn ông đó sẽ nhớ tới tận xương tuỷ!

Chương 7

Sáng sớm ngày mười hai, chân trời vẫn còn nhuộm màu xanh đen, những đám mây đen ẩn trong bóng tối đang thông thả hoàn thành quá trình lột xác, chuẩn bị bắt đầu bận rộn từ ngày này qua ngày khác, ánh nến ở Thanh Phong Các tối dần.

Trần Loan tỉnh dậy sớm. Khi Bồ Đào và Lưu Nguyệt tiến vào hầu hạ, nàng đã ngồi trước bàn trang điểm hồi lâu, ba ngàn sợi tình như thác đổ, trung y trắng thuần, nhưng lại mơ hồ đè ép vẻ quyến rũ thu hút trên má nàng xuống vài phần, tôn lên vẻ đẹp thuần khiết lạnh lùng.

Trần Loan chưa bao giờ muốn tranh cường hào thắng. Thời niên thiếu, nàng đặt toàn bộ tâm tư lên người Kỷ Hoán, mà người đàn ông tính tình cô độc, thường xuyên mặc đồ đen lạnh lùng, nên nàng cũng trang bị cho mình một thân đồ trắng, mộc mạc không ra dáng vẻ gì.

Hơn nữa mỗi lần Trần Diên đều công khai gợi ý, chính vì vậy, mọi ánh đèn sân khấu luôn đổ dồn một nửa vào Trần Diên ăn diện lộng lẫy.

Trong số những hòn ngọc quý ở kinh thành, thế nhưng cũng có một vị trí nhỏ cho nàng ta.

Trần Loan nhớ tới chuyện cũ, ánh mắt chợt lạnh đi vài phần.

“Ta nhớ lần trước trong cung ban thưởng một xấp vải gấm hoa, lão thái thái lấy ra cho người làm một đôi váy màu xanh hoa quế tặng cho các phòng.”

“Hôm nay mặc bộ đó đi.”

Bồ Đào và Lưu Nguyệt kinh ngạc nhìn nhau vài lần, sau đó ngập ngừng nói: “Tiểu thư, ngày đó lão thái thái cũng tặng nhị tiểu thư một bộ, nếu lát nữa nhị tiểu thư cũng mặc bộ váy ấy...”

Chẳng phải sẽ đụng hàng hay sao?

Trần Loan nhướn mày, đuôi mắt ẩn chứa hàm ý sâu xa, nàng đứng dậy, nhìn về hướng tây nam, khẽ thầm thì: “Hiện tại chắc hẳn Lê Hoa Hiên đang vô cùng náo nhiệt nhỉ.”

Còn không phải là vội tới mức người ngã ngựa đổ hay sao?

Để có được sự ưu ái của Bát hoàng tử điện hạ, tất nhiên phải trang điểm kỹ càng, như thế mới nổi bật được.

“Còn không phải sao? Lúc trời chưa sáng nô tỳ ra ngoài cắt hoa, thấy đèn ở Lê Hoa Hiên sáng sớm nhất.” Bồ Đào bĩu môi, nhỏ giọng lẩm bẩm vài câu.

Trần Loan cúi đầu nhìn chiếc vòng ngọc ấm áp màu trắng trên cổ tay, đôi mắt hạnh trong veo dịu dàng đắm nước, nàng cong khóe miệng, kéo theo hai má lúm đồng tiền nhỏ quyến rũ, có chút tùy ý gảy chiếc vòng tay, nói: “Không cần nghĩ nhiều, hôm nay nàng ta nhất định sẽ mặc bộ váy lão thái thái tặng.”

Thứ nhất là để làm vui lòng lão thái thái, thứ hai đồ đưa tới thực sự quá tốt.

Trước giờ lão thái thái luôn để ý tới hình tượng phủ Quốc Công, cộng thêm mấy câu nàng nói ngày hôm ấy, tất nhiên sẽ đặc biệt chú ý tới Lê Hoa Hiên nhiều hơn, ngay cả những đồ vật nhỏ cũng đưa qua hai lần rồi.

Lúc này, Lưu Nguyệt cũng nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Nếu tiểu thư đoán được, vì sao còn muốn mặc bộ váy kia?”

Trần Loan cười khẽ giải thích, giọng nói thánh thót như nước suối chảy qua khe núi: “Từ trước đến nay lão thái thái luôn đích thứ rõ ràng, đồ của Trần Diên dù có nhiều, cũng không vượt qua được ta.”

Dù tốt cũng không tốt bằng nàng.

E rằng đây chính là lý do khiến Trần Diên hao hết tâm lực tính kế đẩy nàng ngã từ đám mây xuống đất.

Lại nói đồ ngự ban vốn rất hiếm, trường bào đưa tới chỗ Trần Xương Hằng đã tiêu tốn không ít, chắc chắn không còn bao nhiêu.

Lão thái thái không bao giờ làm việc hồ đồ, ngược lại rất khôn khéo.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, bầu trời toả ánh sáng dịu dàng, làn gió nhẹ mang theo hương thơm ngọt ngào êm dịu của tháng tư, thổi qua từng tấc đất trong phủ, cành và đầu ngọn cây, phấn hồng lấp lánh.

Thế nên tâm trạng của Trần Diên và Khang di nương cũng rất tốt.

Nhưng nụ cười trên mặt hai người, khi nhìn thấy Trần Loan nhẹ nhàng bước tới, nhanh chóng biến mất hoàn toàn.

Xe ngựa đã đợi sẵn trước cửa phủ từ lâu, một trước một sau, một chiếc lát nữa sẽ tới phủ Nam Dương dự tiệc, một chiếc lên chùa dâng hương.

Trần Loan được Bồ Đào đỡ đứng trước mặt Trần Diên và Khang di nương. Đầu tiên nàng cau mày ho nhẹ vài tiếng, sau đó ngược mắt lên nhẹ giọng hỏi: “Di nương và nhị muội tới sớm thật, thời tiết tháng tư có hơi se lạnh, đừng để bị cảm lạnh.”

Người nói vô tình người nghe có ý, Trần Diên siết chặt chiếc khăn trong tay, ánh mắt lại quét một vòng trên người Trần Loan, cứng ngắt mở miệng: “Tỷ tỷ lo lắng quá rồi.”

“Sao hôm nay tỷ tỷ lại mặc bộ váy này? Ngày ấy khi muội tới Thanh Phong Các ngồi chơi, ngay cả nhìn tỷ tỷ cũng chưa nhìn đã cho người cất đi.”

Nàng ta đang trách nàng lặng lẽ mặc bộ váy này cướp mất sự nổi bật của nàng ta?

Nụ cười trên mặt Trần Loan chậm rãi thu lại, nhú mào hỏi: “Nhị muội nói gì thế? Quần áo tổ mẫu đưa tới, ta sao có thể không thềm liếc mắt nhìn lấy một lần?”

“Chiếc mũ bất hiếu này, ta đội không nổi.”

Nhận thấy được sự nguy hiểm từ trong lời nói của nàng, Khang di nương vội vàng mỉm cười bước ra hoà giải: “Đại cô nương đừng tức giận. Con cũng biết tính nhị muội con, nói chuyện không lựa lời, nhưng không có ý xấu gì đâu.”

Trên thực tế thì lòng dạ đen tối hơn bất cứ ai.

Trần Loan phối hợp sắc mặt hoà hoãn nhiều, nhưng vẫn nhú mào nói vài câu: “Ở trong phủ ta sẽ không so đo với nhị muội, nhưng người ngoài không biết tính nết nhị muội. Lúc nào muội cũng nên ghi tạc trong lòng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu không lần trước đã không làm cho Tam công chúa mất vui, nói muội nhỏ mọn.”

Sau những lời này, Trần Diên hoàn toàn ghen hòng.

Nhiều người đứng đây như vậy, đủ các loại ánh mắt khác thường đổ dồn tới, Trần Diên chỉ hận không thể khâu mắt bọn họ lại.

Nàng ta biết Trần Loan nói đến lần nào. Lần đó là lão thái thái dẫn nàng ta theo, vào ngày sinh nhật của lão phu nhân phủ Kiến Uy tướng quân, rất nhiều vương công quý tộc tới cửa mừng thọ, nàng ta hiếm khi nhìn thấy cảnh tượng lớn như vậy, cũng không nhận ra rất nhiều người.

Nhưng lại nhất thời khiến Tam công chúa cải trang đến dự tiệc không vui, cuối cùng ít nhiều vẫn nhờ Trần Loan và tiểu quận chúa ra mặt nhận lỗi, sự việc mới lắng xuống.

Trần Loan nhìn thấy sắc mặt nàng ta xám xịt bất định, khoe miệng nhếch lên một độ cong rất nhỏ, khoe mắt thoáng nhìn thấy đoàn người lão thái thái đang đi tới, trong lòng cảm thấy hơi tiếc nuối, sau đó không đành lòng trấn an: “Thôi, nhị muội cũng đừng để việc này ở trong lòng. Lát nữa tham dự yến tiệc, muội cứ đi theo ta là được. Ta sẽ giới thiệu mấy người tiểu quận chúa cho muội biết.”

Trần Diên vô cùng miễn cưỡng mấp máy khoe miệng, nói: “Đa tạ lòng tốt của tỷ tỷ, Diên Nhi nhất định sẽ nghe lời tỷ tỷ.”

Ánh mắt Trần Diên dừng lại trên chiếc váy dài phết đất điểm những bông hoa màu hồng của nàng, cùng là chiếc váy dài đang thịnh hành hiện nay, nhưng họa tiết thì khác. Trên người Trần Loan là loài hoa thực được vô cùng khí chất, cành hoa trải dài từ eo xuống chân váy, tôn lên gương mặt vốn tinh xảo lạnh lẽo yêu khí mọc lan tràn.

Còn mình thì sao, chỉ có vài đóa hoa sen trắng thuần khiết, dưới sự so sánh tinh tế, cao thấp hiện rõ, qua loa đến tột cùng.

Nói tới đây, ánh mắt trời trên đỉnh đầu xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây tía, toả ra ánh sáng ấm áp, lão thái thái cầm chuỗi ngọc trai nạm vàng tập tễnh bước đến, theo sau là một nhóm lớn nha hoàn bà tử hầu hạ.

Trước khi đi, lão thái thái cố ý lôi kéo Trần Loan dặn dò vài câu: “Loan nha đầu phải để ý tới nhị muội, đừng để tính tình hấp tấp của nó làm mất lòng quý nhân.”

Giọng nói của bà nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, gương mặt của Trần Diên thoáng chốc tái mét, vận khăn cổ kìm nước mắt, nỗi uất ức dưới đáy lòng trào dâng hết đợt này đến đợt khác.

Nếu không phải từ nhỏ lão thái thái đã trói buộc nàng ta, không dẫn nàng ta tới những dịp như vậy, sao nàng ta lại giống như ếch ngồi đáy giếng, đi đến đâu cũng bị mọi người chê cười?

Ngày ấy Tam công chúa cải trang giống thư đồng, nam không ra nam, nữ không ra nữ, làm sao nàng ta nhận ra được?

Sao có thể trách nàng ta tất cả mọi chuyện?

Sắc mặt Khang di nương không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là người từng trải qua sóng gió, lập tức nắm tay nàng ta, lặng lẽ đưa mắt ra hiệu.

Trần Loan - vị đích tiểu thư nông cuồng tự đại này, những ngày tốt lành sẽ sớm kết thúc. Nàng ta phải nhẫn nhịn, qua một tháng cuối cùng này. Cha đã nói, trong tương lai, phủ Trấn Quốc Công chắc chắn sẽ toàn lực ủng hộ phu quân nàng ta.

Bát hoàng tử sẽ không từ chối một miếng thịt mỡ lớn này.

Hiện tại hẳn rất cần sự hỗ trợ đắc lực như vậy.

Tâm trạng của Trần Diên từ từ bình tĩnh trở lại, trên mặt cũng có thể nặn ra một nụ cười tự nhiên.

Một đường xe ngựa xóc nảy, dọc theo đường đi không ai nói chuyện. Trần Loan lấy cớ chóng mặt, năm lần bảy lượt lảng tránh câu hỏi của Trần Diên, chỉ khi xuống xe mới nhỏ giọng cảnh cáo: “Lát nữa đừng có chạy loạn, nếu lại mạo phạm quý nhân như lần trước, ta sợ không giữ nổi muội đâu.”

Hôm nay vương phủ mở tiệc, người tới đều thuộc giới quyền quý.

Mở tiệc ngắm hoa thưởng thức thơ ca, thực tế là để tiểu quận chúa xem mắt, việc trọng đại như vậy, tất nhiên phải vô cùng náo nhiệt.

Trần Loan thân thiết với tiểu quận chúa, lúc này vừa xuống xe ngựa, đã có hạ nhân bên người quận chúa tiến lên chào hỏi, thái độ cung kính, nói: “Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, quận chúa cho mời.”

Phong thái của vương phủ khác với phủ Trấn Quốc Công, dọc theo đường đi xuyên qua núi giả và hành lang dài, cuối cùng vòng quanh một hồ mới thấy đình nghỉ chân ở giữa hồ, nha hoàn đưa các nàng tới đây giải thích: “Đại cô nương, quận chúa đang ở trong đình, đã đợi được một lúc rồi.”

Trần Loan hơi nhíu mày, ngược mắt nhìn lên, bốn phía là hồ nước xanh biếc, dưới ánh mặt trời hiện ra những sóng nước lấp lánh, tựa như một tấm thảm xanh nhấp nhô, bên ngoài đình có rèm che đang nhảy múa theo gió, nên không thể nhìn rõ người ngồi bên trong.

Một cây cầu dài vắt ngang, Trần Loan và Trần Diên sánh vai cùng đi, vừa đặt chân lên cầu dài, tiếng kêu giòn giã từ sự va chạm của những hạt vòng vang lên, một làn gió thơm thổi đến.

Người nở nụ cười bước ra nghênh đón là quận chúa Nam Dương, Trần Loan nhìn gương mặt non mềm quen thuộc kia, không khỏi nhớ tới một số chuyện ở kiếp trước, lúc chưa gặp thì không sao, hiện tại nhìn thấy dáng vẻ hoạt bát xinh đẹp sống động của nàng ấy, nàng không khỏi nhăn mày, chớp mũi chua xót.

“Giai Giai.”

Giọng nàng ghen ngào, quận chúa Nam Dương nhíu mày, lạnh giọng hỏi nha hoàn bên người: “Đi xuống hỏi xem, ai đã khiến khách của ta không thoải mái?”

Trần Loan sững sốt, chợt bật cười một tiếng, nắm tay nàng ấy, nói: “Sao tính tình vẫn nóng nảy như vậy?”

“Ở chỗ tỷ, ai dám khiến muội không thoải mái?”

Nàng không hành lễ, nhưng Trần Diên phải cung kính hành lễ thỉnh an quận chúa. Xưa nay Nam Dương không thích nàng ta, nhưng ngại mặt mũi Trần Loan, cực kỳ gượng gạo ừ một tiếng, sau đó dặn dò: “Hội ngắm hoa tổ chức ở Nguyệt Hiên, mẫu phi ta đang tiếp đãi, Tiểu Vũ, người đưa nhị tiểu thư qua đó.”

Giọng điệu rất kiên quyết, ý tứ không ai được phép từ chối, Trần Diên hơi hụt hẫng, ngược mắt nhìn Trần Loan.

Không ai đáp lại ánh mắt của nàng ta, chỉ để lại một bóng lưng mảnh mai yếu đuối.

Cuối cùng khi Trần Diên đi theo tiểu nha hoàn kia, Trần Loan mới quay đầu lại, nhìn thấy bàn tay đang nắm chặt của nàng ta, không khỏi cong môi cười.

“Có chuyện gì gấp gáp vậy? Sao phải đuổi nhị muội của muội đi?”

“Nhị muội kia của muội, đáng về lúc nào cũng dụ dằng yếu đuối, lần trước dùng chiêu người ác cáo trạng trước lại kéo lên người Tam công chúa. Muội còn không nhớ à?”

Thẩm Giai Giai hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Trần Loan, sau đó sắc mặt phức tạp chạm vào khuỷu tay nàng, nói: “Ta đi dưỡng bệnh ở chỗ ngoại tổ mẫu trở về mới nghe nói chuyện của muội. Mẫu phi nói với ta, muội vui vẻ đồng ý chuyện hôn sự cùng Thái Tử, đó là sự thật?”

Hô hấp của Trần Loan cứng lại.

“Suy nghĩ của muội về Bát hoàng tử, còn ai rõ ràng hơn ta sao? Rốt cuộc muội nghĩ thế nào?”

Gió từ mặt hồ thổi tới, Trần Loan duỗi tay vén tóc ra sau tai, trong mắt lóe lên cảm giác thực sự bi thương, hỏi: “Thật hay giả thì việc này cũng không có cách nào xoay chuyển.”

“Tỷ hiểu suy nghĩ của muội, nhưng cũng nên xem thái độ của Kỷ Hoán.”

Trước giờ đều không nói gì chỉ lạnh lùng từ chối.

Thẩm Giai Giai nghe vậy thì nhú mày thật sâu, kinh ngạc nói: “Sao ta nghe Tam công chúa nói Bát hoàng tử đi tìm muội.”

Trần Loan hít một hơi thật sâu, không biết nên nói với nàng ấy như thế nào về chuyện đó.

Thẩm Giai Giai không hổ là người hiểu nàng nhất, chỉ dựa vào chút biểu cảm đã nhìn ra manh mối, hỏi thẳng: “Ta hỏi muội, muội có hối hận không?”

“Hôm nay ta nói dối, mời một người tới đây, nếu muội không muốn cuộc hôn nhân này, ta sẽ đưa muội đến gặp hắn.”

“Muội mau quyết định đi, muộn thêm chút nữa những người này sẽ rời đi mất.”

Chương 8

Gió tháng tư, vừa rồi vẫn còn ấm áp, lại bỗng chốc lạnh lẽo, Trần Loan chợt tỉnh táo, một gáo nước lạnh dội từ đầu xuống chân.

Dù biết hắn sẽ đến, nhưng tuyệt đối không ngờ lại do tiểu quận chúa lừa tới.

Nhưng ngẫm lại, tính tình người nọ lạnh lùng như vậy, những dịp thế này, tất nhiên nếu có thể bớt dính líu, hắn sẽ không dính líu.

Thẩm Giai Giai trầm ngâm rồi nhẹ nhàng vòng tay qua vai nàng, bình tĩnh lý trí phân tích cho nàng nghe: “Hiện giờ Thái Tử suy thoái, Hoàng Thượng ưu ái Bát hoàng tử hơn. Thời điểm này, muội gả tới đó sẽ không tốt.”

Nàng ấy ngày đêm đi theo phía sau Nam Dương vương và huynh trưởng, đối với thế cục trong triều nàng ấy cũng có những cái nhìn riêng. Mấy lời này, kiếp trước nàng ấy cũng từng mơ hồ nhắc tới, chỉ là không thẳng thắn như hiện giờ.

Tất nhiên Trần Loan biết nàng ấy có ý tốt, những lời này, nếu bị một người trở mặt vô tình nói ra, đối với vương phủ cũng là một tai họa không nhỏ.

Bọn họ quen biết nhau từ khi còn nhỏ, coi đối phương như người một nhà, nếu không Nam Dương cũng không vò nát bóc tách giải thích rõ ràng với nàng như vậy.

Theo lợi tránh hại là bản năng của con người, sống lại một đời, nàng càng hiểu chuyện này khó khăn thế nào.

Tấm rèm che mềm mại cuốn lên, nửa góc lụa mỏng phất qua sườn mặt nàng, giọng Trần Loan vừa trầm thấp lại khàn khàn, nàng hỏi: “Hắn ở đâu?”

Thấy nàng cuối cùng cũng mở miệng hỏi, trong lòng Thẩm Giai Giai thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hôm nay Thái Tử cũng tới, hiện tại đang ở cùng phụ vương ta, biết Bát hoàng tử cũng ở trong phủ, chắc chắn sẽ sai người mời hắn ra ngoài ngắm hồ sen mới.”

“Lát nữa ta sẽ nhân cơ hội tìm cách để hai người gặp nhau, thời gian có hạn, nói ngắn gọn thôi.”

Trần Loan có chút khó khăn gạt đầu, nghiêng đầu để lộ cằm cổ trắng nõn chói mắt, đôi mắt hạnh lúc nào cũng ầng ầng nước, trơn bóng như một viên ngọc nước cực tốt. Nàng khẽ mở đôi môi anh đào, nói: “Nam Dương, cảm ơn tỷ, luôn nghĩ cho muội như vậy...”

Còn chưa nói xong, Thẩm Giai Giai đã mỉm cười nắm tay nàng, sang sang nói: “Chúng ta là bạn thân nhiều năm như vậy, sao phải nói ra chữ cảm ơn này?”

Trên đường đến Nguyệt Hiên, Trần Loan có chuyện trong lòng, nên dù sao cũng hơi lơ đãng, cho đến khi Thẩm Giai Giai đột nhiên nhắc tới mục đích của yến tiệc lần này.

“Trong khoảng thời gian ta ở Lĩnh Nam với ngoại tổ mẫu, gây ra chút rắc rối. Sau khi trở về mẫu phi bắt đầu hao tâm tổn trí xem mắt giúp ta, đương nhiên phụ vương và huynh trưởng đều nghe bà. Đáng giận là hiện giờ, khi nhìn thấy những người đó ngực ta lại ghen muốn chết.”

Trần Loan buồn cười hỏi: “Tài tử tuần kiệt khắp kinh thành, không một ai có thể lọt vào mắt xanh của quận chúa Nam Dương nhà chúng ta sao?”

Thẩm Giai Giai bĩu môi, khẽ hừ một tiếng: “Thực ra cũng không thể nói là chướng mắt. Chỉ là vương phủ hưng thịnh nhất thời, huynh

trường ta đã đính hôn với đại tiểu thư phủ Thượng Thư. Dù thế nào hôn sự của ta cũng không thể phô trương hiển hách.”

“Kết quả, phụ vương và mẫu phi ta lại vừa ý một số thư sinh nhà nghèo hơn, chẳng hạn như Thám Hoa lang lần này, nhưng muội cũng biết đấy, ta không thích mấy thư sinh nho nhã, giao tiếp bình thường cũng mệt muốn chết.”

Trần Loan mím môi, thử thăm dò: “Tỷ cảm thấy vị thiếu tướng quân ở phủ Kiến Uy tướng quân thế nào?”

Thẩm Giai Giai nhú mày, sau đó lắc đầu: “Nghe nói vị thiếu tướng quân này mới về kinh thành, ta còn chưa gặp hẳn, nên không biết con người hẳn thế nào. Sao tự nhiên muội lại hỏi chuyện này?”

Trần Loan mỉm cười không nói, kiếp trước, Thẩm Giai Giai và vị thiếu tướng quân này yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, sau khi thành thân cũng rất ân ái, chỉ tiếc là mãi không có con nối dõi.

Tại Nguyệt Hiên rực rỡ gấm hoa, hương thơm toả ra bốn phía, rất nhiều chủ mẫu hậu viện tụ tập một chỗ tán gẫu, các tiểu thư khuê các ở kinh thành cũng tản mạn, mấy người tạo thành một vòng tròn nhỏ.

Trần Loan và Thẩm Giai Giai nắm tay bước đến, hai viên ngọc quý rực rỡ chói mắt của kinh thành, vừa tới đã thu hút mọi ánh nhìn. Bàn tay Trần Diên vốn đang chạm vào lá xanh hoa hồng, kết quả nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời không kiềm được sức lực, bông hoa rơi khỏi cành, lăn một vòng trên mặt đất.

Nàng ta cắn chặt răng, sau đó lặng lẽ ẩn vào trong góc.

Giữa nam và nữ cách nhau một hành lang dài, Trần Loan và Thẩm Giai Giai đứng ở chỗ râm mát được dây leo bao trùm, cũng giống như ánh mắt của rất nhiều tiểu thư khuê các đang toả sáng khác, bọn họ vừa liếc mắt đã chú ý tới một nhóm năm sáu người bên kia.

Kỷ Tiêu đi phía trước, lúc nào cũng ra dáng quân tử nhẹ nhàng ôn tồn lễ độ, trên tay cầm một chiếc quạt giấy, trên quạt treo một viên ngọc hình tròn, viên ngọc này đến lúc chết hẳn ta vẫn còn giữ bên người.

Mặt trên của ngọc có khắc một chữ Thiên, người khác không biết cũng không nhìn ra manh mối, nhưng Trần Loan lại biết, Thiên chính là tên thân mật của phụ tá kia ở Đông Cung.

Ánh mắt nàng sững sờ chốc lát, cho đến khi người đàn ông bên cạnh Kỷ Tiêu nhú mào lạnh lùng nhìn qua. Cách một hành lang thật dài, Trần Loan không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng lại thực sự cảm nhận được hàn ý rét lạnh trong cái liếc mắt kia. Lúc này ánh sáng ấm áp đã tiêu tán, cái lạnh mùa đông chợt ủa về, Trần Loan không thể nhúc nhích một chút nào, chỉ cảm thấy máu thấm vào mảnh tuyết vỡ.

Người đàn ông vẫn mặc bộ đồ đen không thể lạnh lùng hơn, các họa tiết tơ vàng nổi bật trên viền áo, nội liễm trầm tĩnh, tự mang theo khí thế bức người, phong thái lạnh lùng cô độc, cố tình lại trời quang trăng sáng (*), đứng trên người khác.

(*): Đề cập đến cảnh trong lành tươi mát và bầu trời quang đãng, nó cũng là một ẩn dụ cho tính cách cởi mở.

Nhưng Trần Loan đã nhìn ra, dưới lớp da này của hắn, cất giấu mưu lược cùng sự sát phạt quả quyết như thế nào.

Nàng cũng từng chứng kiến, dáng vẻ của hắn sau khi cởi quần áo, từng giọt mồ hôi chảy dài qua hàm dưới kiên nghị, rơi xuống người nàng.

Nàng không dám nghĩ sâu hơn, hoảng loạn dời mắt, ngồi trên ghế đá nghỉ tạm. Mấy vị tiểu thư nhà quan lại mắt đi qua trước mặt nàng, những tiếng bàn tán thầm thì truyền vào lỗ tai nàng.

“Đó là đích nữ phủ Trấn Quốc Công, quả thực vô cùng phú quý, quần áo nàng mặc cũng khác chúng ta.”

“Nói tới phú quý, như thế đã là gì, Hoàng Hậu nương nương miệng vàng lời ngọc, vị này chắc chắn là Thái Tử Phi tương lai rồi. Đó mới gọi là tôn quý vô biên, rạng danh dòng tộc.”

Trần Loan ngược mắt nhìn lại, trong lòng sinh ra vài phần nóng nảy.

Thẩm Giai Giai nghiêng người tới thì thầm vài câu với Nam Dương Vương Phi, sau đó đi tới, nhẹ nhàng ấn lên vai nàng, nói nhỏ: “Ta đã phái người đi mời, muội tìm cứ tới đình nghỉ chân trên hồ vừa rồi, đó là nơi ta làm bài tập hằng ngày, chắc chắn không có ai dám tùy tiện xâm nhập.”

Trần Loan khẽ gật đầu, ngược mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó đứng dậy đi tới bên người Nam Dương Vương Phi, áy náy nói: “Nương nương thứ tội, gia muội lần đầu tới vương phủ, có lẽ đã bị lạc đường, Loan Nhi dẫn người đi tìm xem sao.”

Nam Dương Vương Phi cũng nhìn quanh bốn phía, có chút nôn nóng nói: “Có cần ta cử thêm người đi tìm không? Vương phủ lớn, nhị muội con lại không quen, sợ sẽ lạc đường.”

“Nương nương đang bận, cứ để Loan Nhi đi tìm một vòng xung quanh trước.”

Nàng và Thẩm Giai Giai là bạn bè thân thiết, Nam Dương Vương Phi cũng coi như nhìn nàng lớn lên, hướng chỉ nơi này người nhiều, gây ra động tĩnh ồn ào chỉ sợ sẽ xảy ra sự cố, tất nhiên không có lý do gì để không đồng ý.

Khi Trần Loan đến, mặt hồ gợn sóng, mặt nước như tơ lụa xếp từng lớp từng lớp, nàng đi vội vã, trên vầng trán trơn bóng trắng nõn thăm ra một lớp mồ hôi tinh mịn.

Mà người nàng muốn gặp, trường thân ngọc lập (*) đứng ở giữa đình, cả người nghiêm nghị lạnh lùng cùng tùy ý, nghe thấy động tĩnh, hần xoay người lại đây, bốn mắt nhìn nhau với nàng.

(*): Miêu tả người đàn ông vóc dáng cao lớn, “ngọc lập” được hiểu là dáng người thẳng tắp, mạnh mẽ rắn rỏi.

Bóng người trước mắt Trần Loan trùng khớp với kiếp trước, nhưng thân thể nàng lại có ý thức riêng, đi từng bước đến gần, cho tới trước mặt người đàn ông, nàng mới cất giọng cực thấp: “Bát hoàng tử điện hạ.”

Kỷ Hoán hơi nhướng mày kiếm, lạnh lùng hỏi: “Nam Dương gạt ta?”

Bốn chữ này thản nhiên thốt ra từ miệng người đàn ông, nhưng lại khiến lòng người rung mình.

Trên thực tế, nàng chưa bao giờ gọi hắn là Bát hoàng tử, mọi người đều biết đích nữ phủ Quốc Công được nuông chiều, lúc nào cũng theo sau Bát hoàng tử, trước mặt người khác thì luôn giả vờ, nhưng sau lưng lại luôn miệng gọi thẳng tên hắn.

Ngay cả quần áo, trước giờ đều một đen một trắng tương xứng với nhau.

Trong miệng nàng luôn gọi tên hắn, nhưng lại muốn trở thành thê tử của Kỷ Tiêu.

Ánh mắt Kỷ Hoán rơi vào đoá thược được rực rỡ trên làn váy nàng, không hiểu sao ánh mắt lại lạnh đi vài phần, nhìn thấy dáng vẻ mím môi hiếm khi nhút nhát sợ sệt không nói được lời nào của tiểu cô nương, hắn cau mày, đè nén cảm giác bức bối trong lòng, hỏi: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Trong lòng Trần Loan nhút nhát, nàng có hơi sợ dáng vẻ nghiêm mặt thờ ơ, đầy mắt rì rào gió tuyết, nàng cắn môi dưới, ấp úng nói: “Lần trước ta không được khoẻ, đầu mê não choáng, nói những lời đó chàng đừng tin là thật.”

Kỷ Hoán phất tay áo qua ván cờ đen trắng bày trên bàn đá giữa đình, ngón tay thon dài ấn lên một quân cờ trắng, giọng nói của tiểu cô nương vừa nhẹ nhàng lại mềm mại, mỗi một chữ đều lộ ra vẻ thấp thỏm bất an.

Tất nhiên hắn biết nàng đang nói tới chuyện gì.

Lần đó hắn bệnh nặng mới khỏi, khi bệnh nặng tới mức không thể ra ngoài, hắn luôn cảm thấy nàng sẽ giống như bình thường, tìm đủ loại cớ lên vào phủ hoàng tử, tình quái mỉm cười với hắn.

Nhưng không có, nàng ngay cả một câu thăm hỏi cũng không có.

Khi gặp lại, từ đầu đến cuối, nàng như thay đổi thành người khác, u ám trầm ổn, bình tĩnh lý trí, đáng vẻ tiểu thư quyền quý, nhưng lại mất hết linh khí.

Nàng nói rõ với hắn, Hoàng Hậu đã lên tiếng, nàng sắp làm chủ hậu viện Đông Cung, trở thành Thái Tử Phi, nàng còn nói mình không có gì miễn cưỡng, ngược lại rất vui vẻ.

Hắn không có tư cách hỏi nàng bất cứ chuyện gì.

Người đàn ông chậm chạp không nói lời nào, bầu không khí xấu hổ đình trệ. Trần Loan đến gần hắn hơn một chút, đáng người nho nhỏ chỉ cao tới ngực hắn, bọn họ cách rất gần, hắn chỉ cần cúi đầu, duỗi tay ra là có thể ôm nàng vào lòng.

Kỷ Hoán chậm rãi khép mắt lại, khi mở ra, ánh mắt tỉnh táo trở lại: “Nàng còn nhỏ, ta sẽ không so đo với nàng chuyện đó.”

Trước kia Trần Loan chỉ biết hắn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng mãi đến giờ phút này nàng mới biết, cái gì gọi là lạnh thấu tim, cái gì gọi là xa cách triệt để.

Chóp mũi xinh xắn của Trần Loan đau xót, hốc mắt không chịu khống chế mà nóng lên. Nàng cúi đầu, nhìn thấy đôi giày móc sợi chỉ vàng

cùng hạt ngọc trai trắng nõn khảm phía trên, càng không thể xem nhẹ ngọc bội tường vân khắc chữ treo trên thắt lưng người đàn ông, ấm áp trong suốt, chạm trở tinh vi.

Thứ vốn được treo ở đó là túi tiền nhỏ màu đen viền vàng nàng tặng hấn.

Hiện giờ mọi thứ đều thay đổi.

Chỉ sợ đồ cũng ném đi rồi.

Kỷ Hoán nhú chặt mày, gương mặt tiểu cô nương e lệ ngượng ngùng tựa hoa sen, chóp mũi nhỏ nhắn hồng nhuận, là đàn ông khi nhìn thấy đều sinh ra vài phần không đành lòng.

Nhưng Bát hoàng tử đã nhìn thấy quá nhiều mỹ nhân, dưới sự cảm dỗ như vậy, hấn vẫn có thể nhắm mắt làm ngơ, người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. Chỉ trong lòng Kỷ Hoán mới biết, hấn không muốn đối diện với cặp mắt trong veo của người phụ nữ.

Đôi mắt hạnh vốn lấp lánh ánh nước và ẩn chứa tình cảm, lúc này lại bị bịt kín bởi một lớp sương mù mỏng như khói nhẹ, rõ ràng biểu cảm vô cùng ảm ức, nhưng lại cố tình ẩn tình đưa tình, quyến rũ tâm hồn.

Cho dù không nhìn, hấn cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng kia.

Chỉ thoáng liếc mắt đã trầm luân, hai mắt lập tức chìm sâu.

Trần Loan thu lại nước mắt cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, nói: “Ta và chàng quen biết nhiều năm như vậy, nói như thế ai nghe xong trong lòng cũng khó chịu. Hôm nay ta nhờ Nam Dương mời chàng đến đây, vì muốn gặp mặt nói lời xin lỗi, điện hạ đừng trách tội tỳ ấy.”

Tiểu cô nương đã trút bỏ vẻ tùy tiện trước kia, trở nên chững chạc biết lễ hơn. Mười ngón tay Kỷ Hoán giấu dưới tay áo hết buông lỏng

lại siết chặt, trên mặt không chút gợn sóng, cuối cùng mày kiếm nhúu chặt, gật đầu rất nhẹ.

“Thần nữ cáo lui.”

Giọng nói của Trần Loan khẽ tới mức có thể hoà vào trong gió, đầu ngón tay người đàn ông khẽ nhúc nhích, cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn, lộ ra chút giã giũa không muốn ai biết đến: “Mặc dù Hoàng Hậu công nhận cuộc hôn nhân giữa nàng và Thái Tử, nhưng không hẳn là không có cách xoay chuyển.”

“Nàng trở về suy nghĩ thật kĩ, hôn nhân không phải trò đùa, sau khi suy nghĩ cẩn thận thông suốt thì đến tìm ta.”

Trần Loan dừng bước chân, tảng đá lớn trong lòng ầm ầm rơi xuống đất.

Kỷ Hoán vừa mới nói xong lại có chút ảo não, vị trí Thái Tử Phi tôn quý, trên đời này có rất nhiều nữ tử đổ xô vào, chuyện tự tìm mất mặt, chẳng lẽ Kỷ Hoán hẳn còn phải làm hai lần?

Lúc này bầu trời chợt u ám, mây trắng biến thành mây đen, phủ một lớp dày trên đỉnh đầu, đè nén đến buồn bực, cá chép vàng trong hồ nhảy lên khỏi mặt nước, xẹt qua ánh sáng chói lọi, phun thành chuỗi bong bóng.

Trong lòng người đàn ông không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không nói, chiếc váy hoa này tôn lên đôi mắt sáng ngời trong veo, đôi môi đỏ và hàm răng trắng của tiểu cô nương.

Từ nhỏ nàng đã đi theo phía sau hắn, cũng là phôi mã nhân từ nhỏ đến lớn.

Hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ giống như lần trước, từ chối không chớp mắt, kiên quyết muốn gả cho Kỷ Tiêu, nhưng Trần Loan dừng lại.

Tiểu mỹ nhân hai mắt ngấn lệ, cắn chặt môi dưới để giọt nước mắt không chảy xuống, trông rất ngốc, mang theo giọng mũi đặc sệt, liên tục nhỏ giọng khóc nức nở: “Ta không muốn gả.”

Trong nháy mắt, dường như Kỳ Hoán có thể nghe thấy dây đàn trong lòng mình buông lỏng, mặc dù mặt mày vẫn vô cùng lạnh lùng, nhưng giọng nói lại như gió núi luồn qua khe suối, trong trẻo ẩm ướt. Hắn chậm rãi đi tới: “Lau nước mắt đi, về phủ suy nghĩ thật kỹ, đừng nói những lời xúc động nhất thời.”

Nếu lại nói thêm vài câu nàng không muốn, dù thế nào hắn cũng không nỡ đẩy nàng ra xa.

Bóng dáng cao lớn của người đàn ông càng lúc càng xa, cuối cùng chỉ để lại một chấm đen, biến mất ở cuối tầm nhìn. Trần Loan đặt đôi tay trắng nõn lên lan can, giống như ảo thuật thu lại nước mắt, cong môi nở nụ cười.

Còn cần suy nghĩ gì nữa?

Nàng tuyệt đối không tiến vào Đông Cung một lần nữa, cũng không liên quan một chút nào tới Kỳ Tiêu.

Không lâu sau, Thẩm Giai Giai dẫn theo nhóm người Nam Dương Vương Phi đi tới, đến gần mới chớp chớp mắt với nàng. Nam Dương Vương Phi không biết chuyện, kéo tay Trần Loan nói: “Hoá ra Loan nha đầu đang ở đây, đúng rồi, hồ nước này mới đào hai tháng gần đây để Giai Giai sử dụng khi tập vẽ, con còn chưa tới xem.”

Trần Loan mỉm cười xoa mi tâm, nhỏ giọng giải thích: “Loan Nhi tìm một vòng quanh đây, cũng không thấy nhị muội, lại tái phát tật xấu đau đầu, thấy trong hồ có đình nghỉ chân, nên đã ngồi một lát, khiến Vương Phi và quận chúa lo lắng rồi.”

“Đứa trẻ ngoan.” Nam Dương Vương Phi càng cảm thấy nàng hồn nhiên lương thiện, nhưng đồng thời ấn tượng về Trần Diên cũng giảm đi vài độ.

Quả nhiên, đích nữ và thứ nữ vẫn có sự khác biệt, cái gì mà hai mỹ nhân phủ Trấn Quốc Công, mấy lời đồn đãi vớ vẩn này không thể tin được.

Bất mãn thì bất mãn, nhưng một người trưởng thành đang yên đang lành lại biến mất trong bữa tiệc nhỏ, cho dù chỉ là một thứ nữ không đáng quan tâm, cũng không có khả năng mặc kệ. Hơn nữa hôm nay có nhiều khách nam, chỉ sợ không cẩn thận sẽ va chạm.

Nam Dương Vương Phi nghiêng đầu nói với ma ma bên người: “Gọi thêm mấy gã sai vặt và nha hoàn, tìm mọi góc ngách, nếu thấy Trần nhị tiểu thư, lập tức bắt báo.”

Lúc này Trần Loan cũng cau mày, dù Trần Diên có gốc đến đâu thì cũng nên biết hôm nay không phải dịp có thể chạy lung tung, sao lại không thấy người đâu?

Đúng lúc này, một nha hoàn mặc áo xanh hốt hoảng chạy ra, nhìn thấy Trần Loan, giống như nhìn thấy vị cứu tinh mà hét lớn: “Đại tiểu thư, không xong rồi! Nhị... nhị tiểu thư vừa bị người đẩy xuống hồ nước phía trước! Ngài mau đi cứu nhị tiểu thư!”

Người tới là đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh Trần Diên, tên do lão thái thái tự mình đặt, gọi Thanh Loan. Hiện tại quần áo vốn thơm tất đã dính đầy bùn đất và vệt nước, tóc tai bù xù mặt đầm nước mắt.

“Cái gì?” Đồng tử của Trần Loan chợt co lại, nàng và Nam Dương Vương Phi liếc nhìn nhau, đoàn người vội vã đi về hướng hồ nước phía trước.

Khi đến nơi, trong ao mọc đầy lá sen không có chút động tĩnh nào, thân thể Trần Loan mềm nhũn, nước mắt chảy dài trên má, che ngực nói: “Mau đi cứu người!”

Chuyện như vậy, tự nhiên thu hút rất nhiều nữ quyến, thậm chí còn kinh động đến khách nam ở đầu kia hành lang dài.

Nam Dương Vương Phi cũng sốt ruột phát cáu, liên tục hỏi Thanh Loan: “Người có nhìn rõ tiểu thư nhà người bị ai đẩy xuống không?!”

Thanh Loan nào có nhận ra quý nhân trong vương phủ? Nàng ta ngập ngừng không nói nên lời, ngẫm nghĩ mãi mới run giọng miêu tả: “Là một vị cô nương mặc váy đỏ, ở đuôi mắt có một nốt... một nốt ruồi lệ.”

Dáng vẻ cao ngạo, không phân rõ phải trái, vừa gặp mặt đã sai người đẩy tiểu thư xuống hồ, sau đó còn vô cùng mỉa mai, rồi ngênh ngang rời đi.

Vẻ giận dữ trên mặt Nam Dương Vương Phi đột nhiên im bặt, Trần Loan và Thẩm Giai Giai nhìn nhau, người sau trầm tư một lát, sau đó gật đầu.

Lúc này, trong lòng Trần Loan đã hiểu rõ ngọn ngành.

Khi Trần Diên được gã sai vặt bơi giỏi vớt lên, nàng ta đã hít vào nhiều thở ra ít, gương mặt trái xoan xinh đẹp lúc ban đầu hiện tại lại trắng bệch như người chết, tóc tai quần áo dính sát da thịt, trên người còn toả ra mùi nước hồ tanh nồng, chặt vật không chịu nổi.

Vì thế Trần Diên được vội vàng đưa đến sương phòng ở hậu viện, mời lang trung tới xem, sau một hồi bận rộn, không người nào hỏi lại ai là người đẩy nàng ta xuống nữa.

Váy đỏ, nốt ruồi lệ, người duy nhất dám đẩy người xuống nước, hoành hành kiêu ngạo ở vương phủ, lại kết thù oán với Trần Diên, chỉ có thể vị Tam công chúa quen kiêu ngạo ương ngạnh kia.

Phòng bên cạnh, Nam Dương Vương phi ngồi ngay ngắn, Thanh Loan thấy cuối cùng cũng có người để ý tới mình, vội vàng miêu tả lại dáng người và diện mạo của người nọ mấy lần, nói xong còn dập đầu bôm bốp vài cái cầu xin Nam Dương Vương Phi làm chủ.

Làm chủ? Chuyện này ai có thể làm chủ?

Giữa trán Trần Loan mơ hồ giật giật, nàng đưa tay lên xoa, sau đó lạnh lùng nói: “Toàn nói bậy!”

“Rõ ràng là người không bảo vệ được chủ nhân, lúc này còn dám lật ngược phải trái trắng đen trước mặt Vương Phi, ngu dốt không biết tội. Có phải ngày thường chủ tử của người quá nuông chiều người đúng không?”

Dứt lời, Trần Loan mỉm cười xin lỗi Nam Dương Vương Phi, mệt mỏi nói: “Nương nường thứ tội, chớ tin những lời nói xằng bậy của nha hoàn này.”

“Luu Nguyệt, bắt Thanh Loan lại, đưa về phủ Quốc Công, nghe lão thái thái xử trí.”

Thanh Loan không dám tin mở to hai mắt, đang định lên tiếng nói chuyện thì hạ nhân vương phủ đã bịt miệng kéo xuống.

Đúng lúc này, có người hấp tấp xông vào, mặc bộ váy đỏ vô cùng chói mắt, màu sắc ấm áp như lửa, làn da trắng như tuyết, ở vị trí đuôi mắt có một nốt ruồi lệ, rực lửa sáng ngời.

“Dì Nam.”

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, Tam công chúa cực kỳ nhu mì gầy yếu, giọng nói vừa mềm mại lại cuốn hút, không chút để ý gảy bộ móng giả, đuôi mắt nhướng lên, tỏ vẻ vô cùng bất lực làm nũng than thở với Nam Dương Vương Phi: “Vừa rồi ở bên ngoài sân, bốn cung nghe người ta nói, người đẩy nhị cô nương xuống nước có dáng vẻ giống bốn cung như đức.”

“Bốn cung bị hắt nước bắn không chỉ một hai lần, nhưng Giai Giai và Loan Nhi đều là bạn tốt của bốn cung, không nên vì chuyện này mà sinh ra hiểu lầm.”

“Cho nên đặc biệt đến thăm nhị cô nương.”

Chương 9

Phòng bên không lớn, nếu yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng không biết tên kêu vang bên ngoài, cạnh cửa sổ có cành hoa hồng mới cắt lúc sáng sớm, nụ hoa dịu dàng nửa kín nửa mở, muốn lắm còn làm điệu, trông hết sức lãng lơ.

Mắt phượng của Tam công chúa khẽ mở, nốt ruồi lệ ở đuôi mắt càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ, ngay cả khi nói chuyện với Nam Dương Vương Phi, dáng vẻ cũng không mấy tập trung, một thân tao nhã, váy đỏ quét đất, tự toát ra nét phú quý uy nghi.

Mặc dù Nam Dương Vương Phi là trưởng bối lại nhiều lần trải qua sóng gió, nhưng lần này biểu cảm vẫn cứng đờ trong giây lát, sau đó khẽ thở dài, dịu dàng nói: “Nha hoàn kia bị dọa tới mức mất trí, miệng toàn những lời xằng bậy, hà cớ gì Tam công chúa phải để trong lòng?”

Xui xẻo thiệt thòi này, e rằng phủ Trấn Quốc Công phải tự mình nhận lấy.

Ai dám vì sự sống chết của một thứ nữ, mà nghi ngờ tiểu công chúa ngang ngược kiêu ngạo được Đế Hậu nâng niu trong tay đặt trên đầu quả tim?

Lần trước Tam công chúa cải trang xuất cung nghe diễn, bị nhị tiểu thư dòng chính nhà Lễ Bộ Thị Lang va chạm, Tam công chúa có tính tình thế nào? Lập tức gọi người bắt giữ vị đích nhị tiểu thư kia đưa về phủ Thị Lang. Nhưng vị đích nhị tiểu thư kia cũng là người không có mắt, không những không thành thật ngược lại còn năm lần bảy lượt xô đẩy thị nữ bên người Tam công chúa, đủ các lời lẽ lăng mạ uy hiếp rất khó nghe.

Tam công chúa hoàn toàn không có tâm tư nghe diễn, đứng dậy cho vị đích nhị tiểu thư kia hai bạt tai, không đợi nhị tiểu thư kia phản ứng lại, Tam công chúa đã ôm ngực hôn mê bất tỉnh trước.

Truyền ra ngoài lại thành Tam công chúa thân thể yếu ớt, bị nhị tiểu thư kia đẩy ngã đập vào cây cột, thế nên mới giận tới mức hôn mê bất tỉnh.

Đế Hậu tức giận, ra lệnh cưỡng chế Thị Lang hồi phủ quản giáo con cái cẩn thận, từ sau chuyện đó, không ai còn thấy vị đích nhị tiểu thư xui xẻo kia nữa.

Tuy phủ Nam Dương Vương có gia nghiệp lớn, nhưng cũng không muốn chọc vào vị lá ngọc cành vàng thân thể yếu đuối này.

Huống chi việc này, vốn không liên quan gì đến vương phủ.

Lúc này Tam công chúa mới thờ ơ gật đầu, ngón tay thon dài trắng nõn điểm nhẹ giữa mi tâm, cảm giác lười biếng được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Nàng ấy hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Trần Loan, nhíu mày: “Nha hoàn kia bồi nhọ bổn cung...”

Trần Loan nhíu mày, có chút bất lực nói: “Công chúa yên tâm, muội đã sai người đưa nàng ta về phủ Quốc Công, giao cho phụ thân và tổ mẫu xử trí.”

“Cũng được, cũng không thể bắt bổn cung nhận thứ nước bẩn hại người vô ích này.”

Trần Loan dờ khóc dờ cười, thấp giọng đồng ý.

Bên ngoài còn nhiều nữ quyến như vậy, Nam Dương Vương Phi cũng không thể mặc kệ, nhỏ giọng dặn dò Thẩm Giai Giai vài câu, sau đó dẫn người rời đi.

Đương nhiên những người khác cũng không ở lại lâu, gian phòng nho nhỏ cuối cùng cũng yên tĩnh.

Kỷ Thiên phát ống tay áo bằng lụa mỏng, cho hạ nhân trái phải lui xuống, sau đó chậm rãi di chuyển, đi tới chỗ cảnh hoa phía trước cửa sổ, rút ra cảnh hoa nở đẹp nhất từ chiếc bình ngọc trắng, cầm trong tay, cười hỏi Trần Loan và Thẩm Giai Giai, giọng điệu lười biếng: “Bữa tiệc nhỏ này của vương phủ, sao bốn cung chưa nhìn thấy nửa người hợp mắt nhỉ?”

Lông mày Trần Loan cong cong, bước tới ngửi bông hồng đã hé nở gần hết, một lát sau nói: “Đúng là có chút nhạt nhẽo, nhìn xem, vẫn là Tam công chúa của chúng ta sắc đẹp tuyệt trần, người khác hoàn toàn không lọt vào mắt.”

Thẩm Giai Giai phì một tiếng bật cười: “Lời này không thật.”

Đôi mắt phượng quyền rũ của Kỷ Thiên, lúc này cũng chậm rãi xuất hiện ý cười, chiếc vòng trên tay phát ra ánh nước mượt mà, nàng ẩy hơi gật đầu, nói: “Nếu đây là lời Giai Giai nói, ta còn tin vài phần, nhưng từ miệng Loan Nhi nói ra thì thật sự không chân thực.”

“Có Bát hoàng đệ ở đây, trong mắt Loan Nhi nào chứa nổi người khác?”

Ý cười trên mặt Trần Loan tiêu tán từng chút một, nàng né tránh vấn đề đó, ngược lại thay đổi câu chuyện.

“Nhị muội kia của muội...”

Kỷ Thiên cười nhạt, tùy ý gật đầu, nói: “Có đi mà không có lại thì quá thất lễ. Lần trước thứ muội kia của muội còn kêu gào muốn ném ta ra khỏi phủ tướng quân. Lần này bị ta bắt gặp, cũng không thể thật sự không để ý tới thể diện của Loan Nhi, đành phải ném nàng ta xuống hồ, để thứ muội kia của muội tỉnh táo lại.”

“Nhắc mới nhớ, bốn cung cũng thật lương thiện.”

Khóe miệng Trần Loan cong lên, tạo thành một độ cong vô cùng tinh tế, lộ ra hai má lúm đồng tiền làm say đắm lòng người, hiển nhiên tâm trạng rất vui vẻ.

Kỷ Thiên đảo mắt nhìn quanh, thu lại dáng vẻ thờ ơ lười biếng, nghiêm túc nói: “Lần này ta tới đây, cũng muốn hỏi một chút giữa Loan Nhi và hoàng đệ của ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Thẩm Giai Giai cũng trở nên nghiêm túc.

“Lại nói, trong lòng ta cũng rất nghi ngờ. Tại sao mới qua một tháng, Loan Nhi và Bát hoàng tử đã âm ỉ thành như vậy?”

Trong lòng Trần Loan cũng loạn thành một mớ hỗn độn, nàng tìm chiếc ghế mềm ngồi xuống, còn chưa mở miệng, mày đã nhíu lại trước.

“Mấy người chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, từ khi còn bé đã theo sau hần, tính ra cũng sáu bảy năm rồi.”

“Hần không thèm quay đầu lại liếc mắt lấy một cái, cũng không có nổi một câu hứa hẹn. Con người muội không có kiên nhẫn, cứ chờ đợi vô thời hạn như vậy, muội thật sự chịu không nổi.”

Chờ đợi vô thời hạn là cách dễ nhất để g.iết c.hết hy vọng.

Hơn nữa, nàng cũng không nợ hần bất cứ thứ gì.

“Muội không còn nhỏ, nhiều cô nương bằng tuổi đều đã lập gia đình. Ngày ấy Trần Diên và di nương trong phủ cùng tới khuyên muội, buổi tối cha muội lại tìm muội nói về việc này. Lúc ấy đầu óc hồ đồ, nên muội đã đồng ý.”

Cũng không hẳn là có ý ép bản thân từ bỏ, nhưng sau khi đập nôi dìm thuyền, nào có ai ngờ được mình lại tiến vào nơi ăn thịt người như vậy?

Trần Loan nhớ lại những chuyện hoang đường mà nàng phải chịu đựng ở Đông Cung trong kiếp trước, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

Kỷ Thiên hừ lạnh một tiếng: “Bổn cung chưa từng nghe nói có di nương nhà ai lại dám nhúng tay vào chuyện hôn sự của đích nữ, duỗi tay cũng đủ dài, không sợ bị người ta băm nát hay sao?”

“Còn nhị muội kia của muội, trong lòng tồn tại những suy nghĩ đáng xấu hổ gì, chỉ có nàng ta mới biết. Loan Nhi, muội quá lương thiện. Lúc nào cũng nghĩ lòng người rất tốt, chỉ là lương thiện sẽ bị người ta bắt nạt, muội nên đề phòng nhiều hơn.”

“Sớm biết như thế, vừa rồi trước khi xuống tay nên gọi người trùm bao tải đánh một trận cho hả giận.”

Không ai không biết Tam công chúa có tính bênh vực người của mình, trong lòng Trần Loan hơi ấm áp, khẽ gật đầu.

“Loan Nhi, bổn cung nói một câu thật lòng, tính cách Bát hoàng đệ đặt ở đó, còn không phải là đối xử với ai cũng thờ ơ lạnh nhạt hay sao?” Cành hoa trên tay Kỷ Thiên rơi xuống đất, lập tức bị bao phủ một lớp bụi xám xịt, nụ hoa kiều diễm ướm át ban đầu bỗng chốc mất đi màu sắc.

Hơn nữa hắn còn có lòng dạ mưu lược thâm sâu, hiện giờ vây cánh đã cứng cáp, Hoàng Đế tuổi già bệnh nặng, dần dần có ý trao quyền cho hắn.

Trần Loan nhắm mắt lại, thầm nghĩ trong lòng: Đúng rồi, hắn đối xử với ai cũng như vậy, chỉ là nàng không phải ngoại lệ mà thôi.

Mắt phượng của Kỷ Thiên khẽ nhếch, hỏi tiếp: “Vừa rồi hắn nói gì với muội?”

Trần Loan cất giấu tâm sự trong lòng, lơ đãng nói vài câu, đáy mắt chứa những gợn sóng: “Cuộc hôn nhân này quá vội vàng, hiện giờ

toàn bộ phủ Quốc Công và Đông Cung đều đang đẩy mạnh công tác chuẩn bị, ngoại trừ cầu xin hấn, muối không còn cách khác.”

Kỷ Thiên mím môi, đi tới vỗ vai nàng, nói: “Dù sao, chỉ cần muối thật sự suy nghĩ rõ ràng, bốn cung và Giai Giai đều hướng về phía muối, không ai có thể bắt nạt muối.”

Khi trở về, đã quá thời gian dùng cơm trưa, bầu trời xám xịt, mắt thấy một cơn mưa lớn sắp trút xuống.

Xe ngựa chạy êm ái suốt chặng đường, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện nằm ngoài dự đoán của mọi người. Trần Loan cảm thấy mi tâm mơ hồ đau đớn, nàng nhắm hai mắt xoa bóp, thầm nghĩ sau khi trở về chắc chắn lại thêm một trận hỗn loạn nữa.

Không nói tới Khang di nương dịu dàng hiểu ý giỏi thổi gió bên gối, ngay cả người cha lúc nào cũng hướng về thứ nữ kia của nàng, cũng không dễ dàng qua mặt.

Thậm chí nàng còn có thể đoán được sắc mặt những người đó sẽ như thế nào.

Đúng là không được yên tĩnh.

===

Tại tửu lầu lớn nhất kinh thành, Kỷ Tiêu dẫn đầu uống hết một chén rượu lá trúc, từ đầu đến cuối gương mặt tuấn tú đều mang ý cười, gã sai vặt hầu hạ phía sau rất có ánh mắt, tiến lên rót đầy cho hấn ta. Nam Dương Vương cùng vài vị tướng quân, bao gồm cả Trần Thân đều có mặt.

“Bát hoàng đệ, hôm nay huynh đệ chúng ta phải uống thật vui vẻ.” Kỷ Tiêu đứng dậy, nâng chén về phía Kỷ Hoán.

Khoác hoàn toàn với Kỷ Tiêu, mỗi một chỗ trên người Kỷ Hoán đều như bị bao phủ bởi những gờ băng vô hình, cố tình lại có được một

bộ da tốt, mày kiếm mắt sắc, phong thái nổi bật. Lúc này người đàn ông nâng mí mắt, tầm mắt dừng trên mặt Kỷ Tiêu.

Bầu không khí bỗng chốc ngưng đọng, tiếng ồn ào ầm ĩ trong tửu lâu cũng biến mất.

Một lúc lâu sau, Kỷ Hoán lười biếng nhếch khóe miệng, giọng nói vững vàng chậm chậm phát ra: “Lần trước bị thương, thái y dặn, không được uống rượu.”

Ý nghĩa của câu này rất rõ ràng.

Ai dám hành thích hoàng tử đương triều?

Trong nháy mắt, nụ cười của các đại thần lập tức biến mất, hai mặt nhìn nhau, rồi lại nhìn sắc mặt bỗng chốc âm u của Thái Tử, nơm nớp lo sợ không dám nhiều lời.

Kỷ Tiêu hừ lạnh một tiếng trong lòng. Hẳn ta ngồi xuống, cũng không hỏi han gì nữa, mà uống cực kỳ vui vẻ cùng mấy vị tướng quân.

Những người có mặt ngày hôm nay, không thật sự thuộc đảng phái của Thái Tử, mà thuộc phái trung lập không ngừng dao động, hiện giờ thần phật đánh nhau, chỉ sợ tai họa rơi xuống đầu mình.

Trần Thân cũng là người khôn khéo, từ lâu đã đứng cùng một chỗ với Nam Dương Vương, có thể uống rượu, nhưng lại không muốn nhiều lời.

Nhưng thế cục ngày hôm nay, vốn được thiết lập riêng cho phủ Trấn Quốc Công, sao có thể để ông dễ dàng lừa gạt cho qua chuyện như vậy?

Nếu muốn làm ngọn cỏ đầu đường đừng đưa trái phải, chi bằng cắt đứt hoàn toàn đường lui của ông, để ông thể hiện thái độ trước mặt Kỷ Hoán.

Kỷ Tiêu uống rất nhiều, ý thức vẫn còn tỉnh táo. Hắn ta giả vờ say rượu đứng dậy, đặt tay lên vai Trần Thân, cả người ông lập tức cứng đờ, nhưng lại không có can đảm để gạt ra.

“Quốc Công gia, còn hơn một tháng nữa, Cô phải sửa miệng gọi ngài là nhạc phụ rồi, chúng ta nên uống một chén.”

Lời này giống như sấm sét trên mặt đất, Trần Thân bị nổ tới mức lông tơ trên người dựng ngược, cười khổ uống cạn chén rượu cùng Thái Tử, khi ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Hoán lần nữa, ánh mắt người đàn ông lạnh băng, ngấm nghĩa chén rượu tinh xảo trong tay, vẻ mặt hờ hững nhưng lại hung ác nham hiểm, khiến người ta sợ hãi đến tột cùng.

Kỷ Hoán uống một hơi cạn sạch chén rượu trong tay, sau đó nhìn bầu trời xám xịt, mây kiếm nhú thật sâu, buộc bản thân phải nhẫn nại và tự dặn lòng mình.

Hiện giờ chưa phải lúc.

Cho tiểu cô nương một chút thời gian.

Chương 10

Trời tháng tư thay đổi thất thường, tới giờ Mùi, quả nhiên trời đổ mưa, mới đầu chỉ có một hai giọt phô trương thanh thế, nhưng sau một nén nhang, mưa to bắt đầu trút xuống, tạo thành một bức màn mưa, như châu như ngọc, làm mịn bụi bặm, vạn vật trơn bóng.

Thanh Phong Các, nước chảy nhỏ giọt dưới mái hiên, tụ lại trong các khe hở của phiến đá xanh, tạo thành một chỗ trũng nhỏ, mang theo mùi hoa cỏ nhàn nhạt.

Cửa sổ mở một nửa, nước mưa bị gió thổi thành sợi, chỉ có số ít bay vào, tay ngọc của Trần Loan chống cằm, dựa nghiêng trước cửa sổ, thân thể yếu điệu đường cong quyến rũ. Lưu Nguyệt bưng một bát canh gừng và trà long nhãn mới nấu xong đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nói: “Cô nương đừng đứng ở đầu gió nữa, uống vài ngụm trà xua đi khí lạnh.”

Mỗi ngày mưa ở kinh thành đều hơi ẩm ướt lạnh lẽo, Trần Loan thể hàn sợ lạnh, cho nên trong phòng luôn ấm áp. Trong chiếc lò vàng chạm trổ long phượng được ngự ban, đốt loại nhựa thông tốt nhất lão thái thái đưa tới lần trước, khói bay lượn lờ, phân tán ngay khi chạm vào, hương thơm lưu lại trên tay.

Trần Loan uống mấy ngụm trà gừng, dòng nước ấm lan tràn trên đầu lưỡi, sưởi ấm từng bộ phận trên cơ thể, những ồn ào ngày hôm nay, tốt xấu gì cũng giúp nàng trút bỏ được một hòn đá trong lòng.

Cuối cùng cũng tách khỏi vận mệnh kiếp trước.

Trần Diên bị đưa về phủ Trấn Quốc Công, hiện giờ vẫn đang nằm hôn mê ở Lê Hoa Hiên. Lão thái thái nhận được tin tức, vội vàng

chạy tới.

Trần Loan tháo chiếc vòng ngọc trên tay xuống, nhắm mắt xoa cổ tay trắng như tuyết, hỏi: “Bên phía Lê Hoa Hiên sao rồi?”

Bồ Đào giúp nàng xoa mi tâm, khẽ đáp: “Đúng như cô nương dự đoán, bên kia ồn ào xoắn xuýt. Lão thái thái mời đại phu khám và điều trị cho nhị tiểu thư, nghe nói Khang di nương đã khóc tới mức ngất xỉu hai lần.”

Đúng là nóng vội.

Hàng mi thanh mảnh của Trần Loan khẽ chớp, nàng cong khóe miệng, nói: “Nhìn xem, lão thái thái sẽ lập tức sai người tới đây.”

“Không phải Khang di nương muốn ta đưa ra lời giải thích sao? Ta rất muốn nhìn xem, bọn họ có thể lấy ra lý do gì để giải thích với Tam công chúa.” Giọng nói của Trần Loan trong trẻo như dòng nước lạnh chảy trong khe suối, mang theo bảy phần hờ hững cùng phản bác.

“Chuyện ngày hôm nay sao có thể trách lên đầu ngài? Rõ ràng là nhị tiểu thư đột nhiên biến mất, ngài đi tìm lâu như vậy, còn khiến bản thân bị chóng mặt.”

Huống chi nhị cô nương trêu chọc ai cũng được, lại trêu chọc tới trên đầu Tam công chúa.

Cô nương nhà nàng cũng không có bản lĩnh lật trời, sao có thể làm chủ cho nàng ta?

Trần Loan hơi ngẩng đầu lên, lộ ra cần cổ trắng như tuyết, nhìn ra ngoài cửa sổ, thu hết màn mưa mờ ảo vào trong mắt, có ma ma cầm ô vội vã vòng qua hành lang dài, tiến về phía Thanh Phong Các.

“Nhìn xem, đã tìm tới cửa rồi.” Lời nói nhẹ nhàng của Trần Loan mang theo chút châm chọc. Sau đó nàng đứng dậy, gương mặt nhỏ

sáng chói như hoa sen dưới nước, dù ở trong bóng tối vẫn khiến người ta không thể dời mắt.

Người tới là hạ nhân bên cạnh lão thái thái, giọng điệu cung kính, mời đại cô nương đến Lê Hoa Hiên một chuyến.

Trần Loan cúi đầu ho khan vài tiếng, trên gò má nổi lên hai vệt ửng hồng ồm yếu. Lưu Nguyệt ôi chao một tiếng, đầy vẻ lo lắng nói: “Thân thể cô nương vốn yếu ớt, hôm nay vì đi tìm nhị tiểu thư còn bị dày vò một phen, cứ như thế thì sao chịu nổi?”

Ma ma tới đây cũng coi như nhìn Trần Loan lớn lên, nghe xong lời Lưu Nguyệt nói, lại nhìn sắc mặt Trần Loan, cũng nhíu mày lại, đau lòng nói: “Cô nương đừng vội, lão thái thái chỉ muốn hỏi cô nương vài câu, hỏi xong cô nương có thể trở về nghỉ ngơi.”

Trần Loan cười gật đầu, nhẹ giọng chậm rãi nói: “Tật xấu từ nhỏ, ta không ngại.”

Lúc này ngoài trời đã ngớt mưa, nhưng gió thổi nghiêng ngả, tựa như mưa xuân quần lấy cây kim, như giòi bọ trong xương, Trần Loan bước từng bước, làn váy ướt đầm nước mưa, khi tới Lê Hoa Hiên, đôi môi đã nhợt nhạt yếu ớt.

Khang di nương và lão thái thái đều ở đây.

Một người khóc như hoa lê dính hạt mưa, khoé mắt sưng đỏ, một người sắc mặt nghiêm túc, đầy vẻ lo lắng.

Trần Diên vẫn nằm trên giường chưa tỉnh lại, Lưu Nguyệt cụp ô, đỡ nàng đi vào buồng trong.

Cách tầng tầng lớp lớp màn giường, Trần Loan chỉ thoáng liếc mắt vào trong, sau đó im lặng chuyển tầm mắt, hành lễ với lão thái thái, cung kính nói: “Loan Nhi thỉnh an tổ mẫu.”

Khang di nương vẫn đứng bên cạnh quan sát, giọng điệu của lão thái thái không mấy ôn hòa, cho dù nhìn thấy gấu váy Trần Loan còn nhỏ nước, cũng chỉ nâng mí mắt.

“Tổ mẫu hỏi con, rốt cuộc là có chuyện gì với nhị muội của con? Buổi sáng khi ra ngoài vẫn tốt, tại sao trở về lại biến thành như vậy?”

Trần Loan cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì, sau một lúc lâu vẫn không mở miệng trả lời.

Lão thái thái gõ gõ quả trượng, tiếng bộp bộp vang vọng trong phòng, trên mặt bà hiện ra những cơn tức giận dày đặc: “Nha hoàn Thanh Loan bên người nhị muội con, vốn từ viện của ta ra ngoài, rốt cuộc đã phạm phải tội gì, khiến con không bận tâm cả mặt mũi của ta, vội vã hạ độc cam cho nàng ta?”

Bà được ma ma đỡ dậy, đi tới trước mặt Trần Loan, trầm giọng nói: “Loan nha đầu, con khiến ta quá thất vọng rồi.”

Trần Loan kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt trong veo tràn đầy vẻ kinh ngạc, nàng nhú mày thật chặt, hỏi: “Thanh Loan bị câm?”

Khi ở phủ Nam Dương vẫn còn tốt, vì sao đột nhiên lại bị câm?

Khó trách lão thái thái giận dữ như vậy.

Trên mặt Khang di nương vẫn còn uồn lượn vài vệt nước mắt, phấn trang điểm tan đi, giọng nói nghẹn ngào: “Đại tiểu thư, khi phủ Nam Dương Vương đưa Diên Nhi trở về, chỉ nói do bị rơi xuống nước, còn vấn đề này thì ngậm miệng không nói. Nhưng Diên Nhi luôn sợ nước, thấy ao là trốn, đang êm đẹp, vì sao lại... lại đột nhiên rơi xuống nước?”

Không đợi Trần Loan trả lời, bà ta lại khóc với lão thái thái, suýt nữa ngắt xiu: “Lão thái thái, thiếp thân ti tiện, nhưng cho dù Diên Nhi là thứ nữ, thì con bé cũng là cháu gái của ngài!”

“Cầu xin lão thái thái làm chủ!”

Ánh mắt Trần Loan lạnh lùng, giọng nói cứng ngắc đầy vẻ tức giận: “Nghe ý của di nương, chẳng lẽ ngài nghi ngờ ta đẩy nhị muội xuống nước?”

Quả nhiên người tốt thường bị bắt nạt, ngay cả một di nương cũng có thể tùy tiện nghi ngờ đích nữ duy nhất trong phủ, truyền ra ngoài, nàng còn chút dáng vẻ nghiêm túc nào của chủ tử trong phủ không?

Khang di nương khế căn môi, lảng tránh vấn đề này không đáp, ngược lại quỳ gối trước mặt lão thái thái, hung hăng đập đầu vài cái vang dội, nói: “Cầu xin lão thái thái làm chủ cho Diên Nhi. Cho dù nội tình thế nào, cũng nên điều tra rõ từ đầu đến cuối sự việc, đưa thủ phạm phía sau màn ra trước công lý!”

Bốn chữ cuối cùng kia, Khang di nương căn rất mạnh, rõ ràng có điều ám chỉ.

Bà ta đã nhận định Trần Loan làm ra chuyện này, dù sao hiện tại cũng không có ai chứng minh được sự trong sạch của Trần Loan. Tội danh này, dù thế nào cũng không thể để nữ nhi của mình đau đớn vô ích!

Ai quan tâm có phải Trần Loan làm hay không, chỉ cần lão thái thái cho là như vậy, thì đó chính là sự thật!

Trần Loan suýt chút nữa tức đến bật cười, móng tay trong suốt cắm vào lòng bàn tay với da thịt non mịn. Nàng nhớ tới kiếp trước và kiếp này, bị hai người họ tìm đủ mọi cách tính kế hãm hại, cuối cùng hai bàn tay trắng, ngay cả mạng cũng không giữ nổi.

Sao lúc hại người, bà ta không nghĩ tới bốn chữ này?

Cảm giác đau đớn bén nhọn kéo lý trí trở về, mi tâm Trần Loan lạnh lẽo, nàng nhìn về phía lão thái thái.

Lão thái thái là người trải qua sóng to gió lớn, tất nhiên không thể vì lời nói một phía của Khang di nương mà định tội cháu gái, nhưng dù sao cũng bất mãn.

Nếu không phải trong lòng có quỷ, vì sao phải vội vã hạ độc câm người khác?

“Loan nha đầu, tổ mẫu hỏi con, con phải trả lời đúng sự thật, chuyện Diên Nhi rơi xuống nước, có liên quan gì đến con hay không?”

Lão thái thái dừng một chút, sau đó hạ giọng nói: “Ngày khác ta sẽ tới phủ Nam Dương Vương một chuyến. Nếu không phải con làm, hôm nay không ai có thể hắt một giọt nước bẩn nào lên người con!”

Nói cách khác, nếu chuyện này do nàng làm, dù nói dối cũng không chạy thoát.

Trần Loan khẽ nhúc nhích mười ngón tay, sau đó vén váy quỳ xuống, lời nói chắc nịch: “Tổ mẫu, chuyện nhị muội rơi xuống nước, không liên quan gì tới Loan Nhi.”

Đôi mắt già nua vẫn đục của lão thái thái như chim ưng, có thể hiểu rõ tâm tư của mọi người. Bà nhìn Trần Loan thật sâu một lúc lâu, sau đó mệt mỏi xua tay: “Thôi.”

Một tiếng này của lão thái thái vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Khang di nương lập tức thay đổi. Bà ta quỳ gối dịch vài bước đến trước mặt lão thái thái, nắm lấy bàn tay đang lăn Phận châu của lão thái thái, rưng rưng nước mắt nói: “Lão thái thái, ngài nhìn dáng vẻ hôn mê bất tỉnh hiện tại của Diên Nhi. Chẳng lẽ ngài không đau lòng một chút nào sao?”

“Đại tiểu thư là cháu gái của ngài, Diên Nhi cũng vậy!”

Lão thái thái bị bà ta ầm ĩ cả buổi trưa, người già sức khỏe vốn không tốt, lúc này cơn giận nổi lên, hắt tay bà ta ra, tức giận nói: “Lão bà tử ta có nói sẽ mặc kệ không?”

“Ngược lại người nói thử xem, việc này nên giải quyết thế nào?”

Khang di nương ngẩn người, sau đó chậm rãi cúi đầu xuống, giọng nói lại truyền vào tai tất cả mọi người ở đây không sót một chữ nào: “Nếu thật sự không liên quan đến đại cô nương, vì sao nhân chứng duy nhất là Thanh Loan lại bị độc cầm, không nói được nửa lời?”

“Đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, đối xử với ngài vô cùng hiếu thuận, nhưng lúc này, biết rõ Thanh Loan từng là người hầu hạ bên cạnh ngài, vẫn không chút do dự hạ độc nha hoàn kia, huỷ hoại toàn bộ nhân chứng vật chứng!”

Trong nháy mắt, Lê Hoa Viên yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, ngoài trời mưa vẫn đang tí tách, giấu kín suy nghĩ của mọi người trong phòng.

Trần Loan vốn đang quỳ, lúc này lại chậm rãi đứng dậy, gương mặt phù dung trắng như bạch ngọc đỏ bừng vì tức giận, bàn tay giấu dưới ống tay áo to rộng thêu hoa hải đường hết buông lỏng lại siết chặt, suýt chút nữa cắn vỡ răng bạc.

“Hôm nay cuối cùng ta cũng được chứng kiến bản lĩnh ngậm máu phun người của di nương.”

Nàng quay mặt về phía lão thái thái, một giọt nước mắt đọng trên hàng mi mảnh dài, muốn rơi nhưng lại không rơi, nhìn thấy mà thương, trong giọng nói mang theo sự run rẩy dữ dội: “Di nương đòi ta một lời giải thích, ngược lại, ta muốn hỏi di nương một chút. Người định giải thích thế nào với Tam công chúa!”

Chương 11

Trần Loan không thích huân hương, mà ở Lê Hoa Hiên lại tràn ngập mùi trái cây, chỉ là trong ngày mưa như hôm nay, mùi thơm mát của trái cây lại mang theo mùi hơi thối và ôi thiu, khiến lòng người chợt trở nên nóng nảy.

Giọng nói của Trần Loan trong trẻo dễ nghe, trong căn phòng kinh động gợn sóng lẫn lẫn, lòng người lắng lại.

“Tổ mẫu, nếu Thanh Loan thật sự do Loan Nhi sai người độc cam, vì sao còn giữ lại cho nàng ta một mạng quay trở về khiến mọi người nghi ngờ?”

“Ngài ngẫm lại xem, ngài và Nam Dương Vương Phi cũng coi như quen biết, vì sao lần này phái người tới đây lại nói năng thận trọng, không đề cập tới một chữ nào?”

Với hai câu liên tiếp, Trần Loan đã hỏi ra chỗ nghi hoặc trong lòng lão thái thái.

Trần Loan thấy vẻ mặt của lão thái thái buông lỏng, thở dài một hơi cực thấp cực nhẹ, nhìn người nằm phía sau màn giường, chậm rãi kể lại toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối: “Khi xuống xe ngựa, con đã dặn dò nhị muội đủ mọi cách, dặn muội ấy đi theo bên cạnh con, nhưng con vừa nói vài câu với tiểu quận chúa, nhị muội đã không thấy tăm hơi.”

“... Con và Vương Phi phái người đi tìm. Đúng lúc này, Thanh Loan từ một con đường nhỏ chạy vọt ra, cả người nàng ta rất nhếch nhác, suýt nữa va chạm Vương Phi, nói thẳng có người đẩy nhị muội xuống nước.”

Dứt lời, nàng thấy Khang di nương mở miệng định nói chuyện, lại không nhanh không chậm bổ sung thêm một câu: “Khi nhị muội rơi xuống nước, con đang ở cùng với Nam Dương Vương Phi cùng tiểu quận chúa. Nếu tổ mẫu không tin, có thể phái người tới phủ Nam Dương Vương chứng thực.”

Nói tới đây, sắc mặt lão thái thái dịu xuống rất nhiều, cơn giận cũng chậm rãi tiêu tán, bình tĩnh hỏi: “Sau đó thì sao?”

Trần Loan im lặng một lát, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên người Khang di nương, sau đó di chuyển xuống dưới, đón nhận trực diện ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của lão thái thái.

“Tổ mẫu nghe thấy lời vu oan của Khang di nương, có từng nghĩ lại, vì sao chuyện như vậy xảy ra ở phủ Nam Dương Vương, mà Vương Phi lại không để ý cũng không hỏi han, chỉ nhất quyết nói đây là chuyện ngoài ý muốn?”

Ánh mắt lão thái thái nghiêm túc, sau đó chậm rãi gật đầu: “Trong chuyện này còn có ẩn tình gì?”

Bà quản lý hậu viện phủ Trấn Quốc Công nhiều năm, tất nhiên biết khi xảy ra chuyện như vậy, thì nên giải quyết thế nào.

Thái độ của phủ Nam Dương Vương, thực sự khiến người ta khó nắm bắt.

Trần Loan cong môi, lộ ra nụ cười khổ, trong giọng nói cũng xen lẫn chút ảm ức và chua chát: “Sau đó con và Vương Phi hỏi Thanh Loan, có nhìn rõ người nào đẩy nhị muội xuống nước không, để tiện đưa ra một lời giải thích cho phủ Trấn Quốc Công chúng ta.”

Ánh sáng trong mắt Khang di nương vụt tắt, giành hỏi trước: “Thanh Loan có nhìn rõ là ai không? Nhưng... vì sao đột nhiên Thanh loan lại bị câm?”

Trần Loan không muốn để ý tới lời nói của bà ta.

“Thanh Loan nói trong đám người đẩy nhị muội xuống nước, cô nương cầm đầu mặc váy đỏ, ở đuôi mắt có một nốt ruồi lệ.”

Lão thái thái cau mày, những nếp nhăn xếp chồng lên nhau, càng khiến bà trông già hơn. Bà dừng chuyển động Phật châu trong tay, miệng liên tục lặp lại mấy từ kia: “Váy đỏ... nốt ruồi lệ...”

Không sợ vương phủ, to gan như thế, dưới chân thiên tử, thao túng người khác hành hung, lại liên tưởng đến lời Trần Loan vừa nói, phải cho Tam công chúa một lời giải thích...

Lão thái thái đột nhiên im lặng, nhìn thẳng vào Trần Loan, hạ giọng xuống cực thấp: “Loan Nhi, người trong miệng Thanh Loan, chính là Tam công chúa?”

Ánh mắt Trần Loan bình thản như nước, nhìn về phía Khang di nương đang kinh ngạc khó giải thích trong giây lát, khẽ gật đầu, môi đỏ khẽ mở: “Hôm nay đồ Tam công chúa mặc, đúng là một thân váy dài lụa đỏ, mà nốt ruồi lệ ở khoé mắt kia, hoàn toàn giống với Hoàng Hậu nương nương.”

Vài câu nói nhẹ nhàng của nàng lại giống như một ngọn núi lớn, môi lão thái thái mấp máy vài cái, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Thanh Loan nói lời đại nghịch bất đạo như vậy ở trước mặt Vương Phi?”

Chỉ tưởng tượng thôi, lão thái thái cũng có thể đoán được cảnh tượng lúc ấy thế nào.

Toàn thân thật sự rét lạnh.

Nếu ở trước mặt công chúng thì không sao, nhưng cố tình chỉ có một mình Thanh Loan nhìn thấy, dựa vào lời nói phiến diện mơ hồ từ một nha hoàn đệ tiện, lại dám ở trước công chúng xác nhận danh tính của đích công chúa được Đế Hậu đương triều sủng ái nhất.

Không nói tới việc danh dự của công chúa bị tổn hại, mà phủ Trần Quốc Công cũng không thoát khỏi!

Sắc mặt lão thái thái chuyển từ xanh sang trắng, cuối cùng nói “Nói như vậy, Thanh Loan cũng là...” Lão thái thái đã quen thận trọng, nói nửa chừng rồi dừng lại, nhìn Trần Loan.

Trần Loan cúi đầu, mặt mày xinh đẹp như bị bao phủ trong một làn khói lạnh. Nàng do dự một chút, sau đó nói nhỏ: “Khi con sai người đưa nàng ta trở về, người vẫn hoàn hảo.”

Lão thái thái thở dài thườn thượt, sắc mặt phức tạp, cảm thấy việc này thật sự khó giải quyết.

Khang di nương vẫn đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt nhất thời khó tả, son phấn bết vào nhau, trộn lẫn nước mắt không ngừng chảy xuống, trái ngược hoàn toàn với vẻ gọn gàng sáng sủa ngày trước.

Trần Loan lại không chút mềm lòng.

Trong ba mươi chín ngày mùa đông khắc nghiệt, nàng ở điện Cam Tuyền, hèn mọn như một gốc cây hương bồ, sự sống và cái chết nằm trong tay kẻ khác, lúc đó chẳng có ai đoái hoài đến tình tử muội máu mủ ruột rà mà mềm lòng với nàng.

Mi tâm Trần Loan nhú chặt, nước mắt chảy dọc theo gương mặt trắng nõn, chậm rãi trôi xuống hàm dưới, rồi nhỏ giọt lên chiếc khăn tay, giọng nói mềm mại mang theo chút ghen ngào: “Vừa rồi di nương luôn miệng nói chuyện do ta làm, ngược lại ta muốn hỏi di nương một chút, vì sao lại không duyên không có hất chậu nước bẩn này lên người ta?”

“Xưa nay di nương và nhị muội nói chuyện rất dễ nghe, đủ lời hỏi han ân cần, lúc này vừa mở miệng đã trở mặt.”

“Ta không so đo rất nhiều chuyện trong quá khứ, chỉ riêng hôm nay, di nương vu khống ta trước mặt tổ mẫu. Rốt cuộc mục đích của

người là gì?”

Nước mắt Trần Loan giống như chuỗi ngọc rơi xuống khăn tay, mỹ nhân rơi lệ, hoa lê dính hạt mưa nhu nhược đáng thương, cuối cùng, nàng nói rất khẽ và cô đơn: “Chẳng qua bắt nạt ta không có mẫu thân quan tâm mà thôi.”

Liên tiếp vài câu nói, lại toàn là những lời chỉ trích, Khang di nương liên tục lắc đầu phủ nhận, nhưng không dám hé răng nửa lời, bởi vì ánh mắt của lão thái thái sắc bén như dao, đâm thẳng tới khiến thân thể bà ta run rẩy.

Trước kia Trần Loan vốn được nuông chiều, chỉ sau khi biết phải tiến vào thâm cung tính tình mới hoàn toàn thay đổi, biết lễ khéo léo, trầm ổn có độ, mọi việc đều nhường nhịn ba phần. Nhưng chính vì nhường nhịn khắp nơi nên mới bị nổi oan ức lớn như ngày hôm nay.

Sắc mặt lão thái thái mờ mịt không rõ, không khỏi suy nghĩ, mặc dù bà có quan tâm đến đại cô nương, nhưng dù sao thì mình cũng già rồi, sức lực có hạn, không thể hỏi hết mọi chuyện.

Nghe xong những lời nói vừa rồi của đại cô nương, trái tim bà như bị dao cứa, sự chán ghét của bà đối với Khang di nương đã lên tới đỉnh điểm.

Hơn nữa lần này ở ngay dưới mí mắt bà, mà Khang di nương dám bôi nhọ nghi ngờ đại cô nương như vậy, không biết ở sau lưng còn đối xử với nàng thế nào?

Suy nghĩ này làm cách nào cũng không dừng lại được.

Mẫu thân Trần Loan chết như thế nào, không ai biết rõ hơn bà, nhưng chính vì biết rõ, nên mới cảm thấy đại cô nương bị thua thiệt đủ điều, được nuôi dưỡng dưới gối mình từ nhỏ, nhưng vẫn bị đôi mẫu nữ sói mặt trắng này bắt nạt.

Ngoài trời cuối cùng mưa cũng tạnh, nhưng gió lại thổi ngày càng mạnh. Cây táo trong sân Lê Hoa Hiên bị thổi rung rinh không ngừng, vài chiếc lá xanh bay vài vòng trên không trung, rồi đáp xuống con đường nhỏ lát đá xanh ẩm ướt.

Trần Loan nhích người, những hạt ngọc trai tròn đều trên mặt giày cũng đung đưa theo, đôi môi đỏ thắm, câu chữ rõ ràng: “Lời Thanh Loan nói đã đến tai Tam công chúa. Khi trở về, Tam công chúa yêu cầu con cho một lời giải thích, có phải gia nô phủ Trấn Quốc Công đều có thể tùy ý bôi nhọ nàng ấy hay không?”

Nói xong lời này, Trần Loan lại cười tự giễu, cúi đầu nói: “Sớm biết di nương nghi ngờ ta như vậy, hôm nay ta không nên dẫn nhị muội đi theo.”

“Tương lai với những chuyện như thế, di nương chớ nhiều lời với ta. Ta cũng không vội tự đi tìm mất mặt.”

Trần Loan hành lễ với lão thái thái, rời khỏi Lê Hoa Hiên mà không quay đầu nhìn lại.

Rìa của con đường nhỏ phủ đầy rêu xanh, mới đổ một trận mưa to, trên vòm những chiếc lá xanh hoa hồng điểm tuyết vài hạt mưa trong suốt, một cơn gió thổi qua, chúng rung rinh rồi ào ào lăn xuống.

Trần Loan trở lại Thanh Phong Các, sau trận huyên náo này, cơ thể thật sự có chút không thoải mái, nhưng trong lòng nàng có chuyện phải suy nghĩ, nằm trên chiếc giường mềm mại lăn qua lộn lại thật lâu vẫn không thể nhắm mắt.

Nên tìm cơ gì để đến phủ hoàng tử tìm Kỳ Hoán?

Hiện tại lão thái thái đang áy náy với nàng, nghĩ tới khoảng thời gian sau này, ngày tháng của Khang di nương sẽ không dễ dàng, chắc hẳn cũng không có thời gian tới tìm nàng gây phiền toái.

Trần Loan mệt mỏi khép mắt, phiền não vì những âm mưu vụn vặt này đến nỗi tức ngực, qua một lúc lâu vẫn không thở nổi.

Đây không phải là cuộc sống mà nàng muốn.

Chuyện Trần Diên rơi xuống nước ầm ĩ cả nhà đều biết, dù sao cũng không thể âm thầm giải quyết, lão thái thái sai người đưa rất nhiều đồ đến Thanh Phong Các, Khang di nương bị cấm túc nửa tháng.

Hai ngày sau, Tam công chúa tự mình tới cửa.

Lúc này Trần Diên đã tỉnh, nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu, nghe thấy tên của Tam công chúa, nàng ta sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Việc sống chết ở ngay trước mắt, nàng ta thật sự sợ hãi.

Khi Trần Loan đến viện Phúc Thọ, trên mặt lão thái thái tràn đầy ý cười, những nếp nhăn xếp lại với nhau tạo thành bông hoa, bước chân của Trần Diên nhẹ bẫng không dám ngẩng đầu nhìn nữ tử có dung nhan tuyệt sắc ngồi trên ghế chủ tọa.

Tam công chúa Kỳ Thiên có gương mặt tinh xảo, đôi mắt phượng đầy vẻ lười biếng thờ ơ, ngón tay xanh mướt như cọng hành lá đặt trên nắp trà khế vuốt vẽ, hoa điền giữa trán khẳng định sự phú quý.

“Nếu lão thái thái đã nói đây là chuyện hiểu lầm, có lẽ nó chính là điều vô căn cứ, hơn nữa Loan Nhi cứ luôn miệng giải thích với bốn cung, tất nhiên bốn cung không tiện so đo.” Kỳ Thiên nhìn Trần Loan, mắt phượng hơi sáng lên, cuối cùng nói vài câu giúp lão thái thái giải sầu.

Trần Diên nhìn dáng vẻ tương tác lẫn nhau của hai người, bóng tối chợt lóe qua mắt.

Đích công chúa thì sao? Hiện giờ được sủng ái thì thế nào?

Hoàng Hậu chỉ sinh được một công chúa như vậy, không có huynh trưởng và đệ đệ ruột quan tâm, tương lai dù ai bước lên vị trí Hoàng Đế, đều không thoát được kết cục hòa thân gả thấp.

Đến lúc đó, nàng ta nhất định phải tìm mọi cách đáp trả!

Tất cả những người từng ức hiếp nàng ta, không ai có thể trốn thoát.

Trần Diên hận tới mức cắn răng, nhưng lại phải mỉm cười và đồng hành trong suốt quá trình. Khi trở về Lê Hoa Hiên, nàng ta lập tức quét sạch đồ đạc trên bàn xuống đất, gương mặt dữ tợn đáng sợ.

Hiếm có ngày có gió mà không có nắng, Trần Loan và Kỳ Thiên sánh bước đi dưới hành lang dài, dây leo xanh biếc linh hoạt như rắn, leo lên từng cây cột kiên cố, trong không khí nhộn nhạo ngập tràn hương vị tươi mát của cây cỏ.

“Sao hôm nay công chúa lại tới đây?” Long mày của Trần Loan cong cong, tạo thành hai vầng trăng non, nhấn chìm người ta trong đôi má lúm đồng tiền nhỏ xinh.

Kỳ Thiên tiện tay vỗ về một đóa hoa hồng đang nở rộ, rồi lại lấy khăn cẩn thận lau khô ngón tay, cười nói: “Ta không giống muối, bị người bắt nạt tới mức này mới biết đường đáp trả. Nếu người khác dám nói sai cho ta một chữ, ta phải trả lại mười câu.”

“Chỉ có đánh cho sợ, bọn họ mới không dám bắt nạt ta lần thứ hai.”

Trần Loan im lặng, sau đó bật cười, nói: “Tỷ và Giai Giai, tính tình thật sự giống nhau.”

Ăn miếng trả miếng, tiêu sái (*) nhất thế gian.

(*): Tự nhiên, phóng khoáng.

Hai ngày sau khi Kỳ Thiên rời đi, Trần Thân đột nhiên thay đổi thành người khác, ân cần hỏi han nàng, cũng nhiều lần nhắc tới chuyện

Đông Cung. Trần Loan sống lại một lần, nàng vô cùng mẫn cảm và chán ghét hai chữ này, chính bởi vậy, đáy lòng nàng sinh ra cảm giác hoảng sợ.

Sợ rằng mọi chuyện lại xảy ra biến cố.

Vì thế trong một buổi sáng tràn ngập sương sớm, nàng mượn có cùng Thẩm Giai Giai lên chùa dâng hương, đeo mạng che mặt, dẫn theo nha hoàn hầu hạ trái phải, từ cửa sau tiến vào phủ Bát hoàng tử.

Chương 12

Phủ Bát hoàng tử rất khí thế, nhưng lại cực kỳ vắng lặng, âm u lạnh lẽo như bước vào điện Diêm La dưới địa phủ, phủ hoàng tử to lớn như vậy, không có tí hơi người nào, kẻ hầu người hạ qua lại vô cùng nghiêm túc.

Trần Loan đeo lụa che mặt, chỉ để lộ một đôi mắt trong veo như sao trời nhật nguyệt, sương sớm ngưng tụ thành ngấn nước trên hàng mi mảnh dài của nàng như bị đóng băng, trước mắt còn xuất hiện màu đỏ nhàn nhạt.

Vòng quanh như vậy, gã sai vặt canh cửa sau vừa liếc mắt đã nhận ra nàng.

Mấy ngày nay Kỳ Hoán nghỉ tắm gội, nhưng vẫn không rảnh rồi, sáng sớm đã tới thư phòng.

Bốn chân của chiếc bàn vuông bằng gỗ lê chạm trổ đủ loại hoa văn tường vân long phượng, nhô lên lồm xuống, kết hợp cùng chiếc ghế bành màu nâu đậm, toàn bộ thư phòng mang lại cảm giác lạnh lẽo tiêu điều không rõ nguyên nhân.

Người đàn ông đứng trước lư hương phi thúy, ống tay áo rộng màu trắng bạc mang theo một hai làn gió mát, cắt đứt khói hương lượn lờ, ngay cả lúc này, giữa mây hắc cũng nhúu chặt.

Cận vệ Phương Hàm nửa quỳ hành lễ bên ngoài thư phòng, thở lên tiếng thăm dò: “Điện hạ.”

Ánh mắt Kỳ Hoán rời khỏi lư hương, ngược lại hạ xuống bức tranh quý giá trên tường, giọng nói mang theo chút khàn khàn buổi sáng,

cùng sự thiếu kiên nhẫn: “Chuyện gì?”

Phương Hàm im lặng, mấy ngày nay tâm trạng của chủ tử nhà hắc không tốt, gương mặt vạm vỡ năm hồ hững nham hiểm khó lường, càng khiến người ta không đoán được suy nghĩ.

“Điện hạ, tiểu thư phủ Trấn Quốc Công tới.”

Vị thiên kim Trấn Quốc Công này đã theo sau điện hạ nhiều năm như vậy, mắt thấy chuyện lớn của điện hạ sắp thành, đám thuộc hạ bọn họ còn tưởng rằng có thể chờ được song hỷ lâm môn. Ai ngờ chỉ thiếu một bước nữa là qua cửa, thì nữ chủ tử tương lai lại đứng sang trận doanh của kẻ địch.

Nếu không vì vậy, nàng muốn tiến vào phủ hoàng tử, cần gì phải bẩm báo với điện hạ?

Thân thể cao lớn của Kỳ Hoán hơi khựng lại, đôi mày kiếm thoáng buông lỏng.

Mặc dù đến muộn hơn dự kiến một chút, nhưng cuối cùng nàng vẫn tới.

“Cho nàng vào.” Hắc lạnh lùng lên tiếng, không mang theo chút cảm xúc nào, lạnh lẽo như một hòn đá điêu khắc không có sinh mệnh.

Phủ hoàng tử, trước khi sống lại Trần Loan từng tới vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng quay lại sau khi sống lại, tâm cảnh đã thay đổi hoàn toàn. Nàng im lặng không lên tiếng, đi qua nhiều con đường mòn, qua các hành lang gấp khúc, cuối cùng cũng tới trước cửa thư phòng.

Phương Hàm ôm quyền hành lễ với nàng, Trần Loan cười mệt mỏi, mím môi nhẹ giọng hỏi: “Ta tiến vào được không?”

“Bẩm cô nương, điện hạ đã chờ ở bên trong.”

Bấy giờ Trần Loan mới bước vào thư phòng, cánh cửa phía sau khép lại, nhịp tim nàng đập như sấm, tiếng sau to hơn tiếng trước.

Người đàn ông đưa lưng về phía nàng, hơn nửa thân hình cao lớn chìm sâu vào trong bóng tối, xâm nhập vô cơ, gây ra cảm giác đầy áp bức.

Đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của Trần Loan lộ ra chua xót, nàng hành lễ với tấm lưng kia, khẽ cắn cắn môi dưới, nói: “Hôm nay Trần Loan đến đây quấy rầy sự yên tĩnh của điện hạ, xin điện hạ thứ tội.”

Trong lư hương phỉ thúy đốt loại gỗ đàn hương có tác dụng an thần nhất, sau một hồi im lặng, người đàn ông đột nhiên phát ra tiếng cười khẽ, trầm thấp nặng nề, quyến rũ như bị lông chim phất qua.

“Nàng mà cũng giữ nghiêm phép tắc lễ giáo như vậy.”

Từ khi nào ta và nàng lại xa cách đến thế, như thể bị ngăn cách bởi vô số năm tháng và khoảng cách?

Kỷ Hoán xoay người, có lẽ vì được nghỉ tắm gội không cần vào triều sớm, trên đầu chỉ cắm một cây trâm ngọc màu trắng đơn giản, trường bào trên người cũng không rạp khuôn màu đen đơn điệu, mà là kiểu trắng bạc khi ánh trăng hắt lên người, khiến mặt mày người đàn ông dịu dàng thêm mấy phần.

Trần Loan nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Vốn nên như thế, trước kia là ta không hiểu chuyện, điện hạ đừng để trong lòng.”

Kỷ Hoán tiến vài bước về phía nàng, thân hình cao lớn mang theo cảm giác đè nén như núi, nặng nề tới mức Trần Loan không dám thở mạnh.

Ngược lại càng sống càng thụt lùi, trước khi sống lại nàng chưa bao giờ sợ hãi, lúc này lại sinh ra cảm giác sợ hãi.

Người đàn ông cách rất gần, mùi đàn hương trong phòng dịu nhẹ không gây khó chịu, nhưng nàng lại có thể ngửi thấy rõ ràng mùi thơm thoang thoang của cây trúc mùa đông trên người hắn, nó là sự khác biệt độc đáo so với những mùi hương khác.

Trần Loan chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy một chiếc túi thơm nhỏ treo trên thắt lưng màu trắng bạc của hắn, đồng tử nàng hơi co lại, nhận ra đó là chiếc túi nàng tặng hắn.

Trong chốc lát, nàng vô cùng hoảng hốt, kinh hãi phát hiện mình không hiểu nổi nửa phần suy nghĩ của hắn.

Nhìn từ góc độ của Kỳ Hoán, tiểu cô nương hơi cúi đầu, hắn không nhìn thấy cặp mắt sáng như sao kia, nhưng lại có thể nhìn thấy hai gò má trắng nõn, cần cổ thon dài, cùng đôi tay nhỏ nhắn tự nhiên không biết nên đặt chỗ nào của nàng.

Tiểu cô nương có chút lo lắng.

Đôi mày kiếm của Kỳ Hoán hơi nhướn lên, gió tuyết trong mắt có xu thế giảm dần, giọng nói của hắn cũng có chút khàn khàn, như suối lạnh từ trên đỉnh núi cuồn cuộn đổ xuống, lại bí mật mang theo sự nhẹ nhàng bình tĩnh: “Hôm nay nàng tới đây, đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Trần Loan ngược mắt, đối diện với đôi mắt sâu như vực của người đàn ông, gật đầu chắc chắn, nhẹ giọng nói: “Nghĩ kỹ rồi.”

“Ta không muốn vào Đông Cung.”

Vắt ngang giữa phòng sách là một chiếc bình phong khảm ngọc bằng gỗ tử đàn, phía trên có côn trùng rùng rùng núi và dã thú được chạm khắc giống như đúc, vô cùng sống động. Giọng nói của Trần Loan vừa rơi xuống, giọt nước mắt như những viên ngọc trai bất ngờ trào ra khỏi hốc mắt, rơi xuống mu bàn tay trắng nõn, tại thành một vòng nước nhỏ trong suốt và ấm áp.

Kiếp trước kiếp này, biết bao nhiêu sự ảm ức, nhìn thì có vẻ như đã sắp xếp tốt mọi chuyện, nhưng thật ra lại cùng đường bí lối chẳng biết nên đi về đâu.

Vừa sinh ra đã là đứa con gái được cưng chiều, Trần Loan có lòng kiêu hãnh của riêng mình. Nàng có thể đi theo Kỳ Hoán vì niềm vui thuần khiết trong lòng, nhưng không có cách nào nhìn thẳng vào bản thân mình, cần phải cúi đầu cầu xin hấn giúp đỡ.

Tuy nhiên, nàng không thể không cúi đầu. Trong thiên hạ, nếu nói còn ai có thể giúp nàng tránh khỏi kiếp nạn này, cũng chỉ có hấn.

Thế nên lúc này nàng mới bật khóc.

Kỳ Hoán nhú mày thật chặt, không có cách nào kiềm nén sự rộn ràng vui sướng từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim, tất cả vì câu không muốn kia của nàng.

Hấn đưa chiếc khăn trắng như tuyết tới trước mặt nàng, ngón tay thon dài như cành trúc xanh thẳng tắp, giọng nói mát rượi: “Không muốn vào, thì không cần vào.”

“Đừng khóc.”

Trần Loan dùng khăn tỉ mỉ lau khô mắt, nghĩ tới lúc này nhất định mắt và chóp mũi đều đỏ bừng, nàng lại lấy khăn che mặt ra buộc lại, chỉ để lộ một đôi mắt hạnh đã được rửa sạch.

Kỳ Hoán biết nàng sinh ra đã xinh đẹp, nhưng điều thu hút khiến lòng người dao động, chưa bao giờ là gương mặt mị hoặc chúng sinh kia, mà là dưới mi tâm, đôi mắt ẩn chứa khói xanh mịt mù, rưng rưng dòng nước xanh biếc, tất cả sao trời đều ở trong đó.

Chỉ dưới đôi mắt này, hấn mới nhận ra rõ ràng rằng mình không khác gì những người đàn ông ham mê nh.ục d.ục, có thể chìm đắm trong vẻ đẹp đó hết lần này đến lần khác.

Hắn cũng là người phàm tục.

Nếu không phải triều đình thay đổi bất ngờ, phủ Trấn Quốc Công lại không phải gia đình bình dân tầm thường, thì sao hắn phải ép mình kiềm chế chờ tới tận bây giờ, suýt chút nữa đã tự tay đẩy tiểu cô nương nhà mình vào vòng tay kẻ khác?

Luôn muốn đợi thêm một chút, để cho nàng thân phận danh giá nhất thế gian.

Trần Loan không biết một chút nào về suy nghĩ trong lòng hắn, nàng không phải đứa trẻ ba tuổi không biết gì, tự nhiên biết một lời hứa nhẹ nhàng của hắn, sẽ gây ra sóng to gió lớn như thế nào ở kinh thành.

Nàng mím môi, chần chờ một lát, rồi khẽ nói cảm ơn.

Kỷ Hoán hờ hững gật đầu, bước đến trước cửa sổ, những đoá tường vân nở rộ trên đôi giày màu trắng viền mạ vàng. Người đàn ông hoà nhã trở lại, thu lại vẻ lạnh lùng tàn nhẫn trên gương mặt, yên lặng xuất trần như trích tiên trên bầu trời.

“Huỷ bỏ hôn sự với Kỷ Tiêu, thiếu niên tài giỏi ở kinh thành này, sẽ không ai dám cưới nàng.” Hắn đưa lưng về phía nàng, hàm dưới kiên nghị như ngọn núi đá cứng rắn nhất, nhắc nhở cực kỳ nhẹ nhàng.

Lòng ngực nóng bỏng, tiểu cô nương mềm mại yếu ớt đứng trên đầu quả tim, hôm nay nàng bước vào phủ hoàng tử, sau này sẽ không có ai dám thèm muốn nàng, bắt nạt nàng, tính kế nàng.

Gió cuối tháng tư đã hơi ấm áp, sắc mặt Trần Loan bình tĩnh, nói: “Khi tới đây ta đã suy nghĩ kỹ càng rồi, không vào Đông Cung, cho dù có làm bạn với đèn xanh cổ Phật suốt quãng đời còn lại, ta cũng không hối hận.”

Nếu đây là số mệnh không thể tránh khỏi của cao môn quý nữ, để thoát khỏi cơn ác mộng kiếp trước, cho dù phải sống trong ngôi chùa trên núi, ngày tháng kham khổ một chút, nàng cũng sẵn lòng.

Không ai biết, nàng chán ghét những mưu mô khó lường đó biết bao nhiêu.

Người đàn ông lạnh lùng như sương mây, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, khẽ cử động ngón tay, tháo chiếc khăn che đậy biểu cảm trên mặt nàng xuống. Chiếc khăn mỏng rơi xuống đất, Trần Loan ngạc nhiên ngước mắt, lại thấy ngón tay thon dài của hắn tiến tới, trực tiếp chạm vào đuôi mắt đỏ hoe của nàng.

Thời gian như đứng im, mọi âm thanh đều biến mất.

Trần Loan hơi co người lại, hắn từng liều mình chém giết trên chiến trường, hàng năm nắm đao cầm kiếm, đầu ngón tay không nhả nhụi, đầy vết chai sần sùi, hơn nữa còn mang theo cảm giác âm u lạnh lẽo.

Kỷ Hoán phát ra một tiếng cười rất khẽ từ trong cổ họng, trầm lắng chết lặng, hơi nóng từ chóp mũi cọ lên má Trần Loan, nàng mê mang chớp chớp mắt, không dám thở mạnh, gương mặt dần đỏ ửng.

“Nàng thấy phủ hoàng tử của ta thế nào?”

Trong mắt người đàn ông đột nhiên hiện lên ý cười rời rạc, khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, thoáng lướt qua, Trần Loan còn chưa kịp phản ứng, Kỷ Hoán đã thu tay lại kéo giãn khoảng cách.

“Đừng nói mấy lời nhảm nhí như vào chùa khổ tu, nếu ta đã đồng ý với nàng, tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp chu toàn.”

“Ta hỏi nàng, muốn gả cho hắn ta hay gả cho ta?”

Hắn nói rất bình tĩnh, nhẹ nhàng như thể chỉ hỏi trưa nay ăn gì, thật ra bàn tay dưới ống tay áo màu trắng bạc hết buông lỏng lại siết chặt.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, làm chuyện giậu đổ bìm leo như vậy.

Hồ hấp của Trần Loan cứng lại, chỉ cho rằng mình nghe nhầm.

Kỷ Hoán nửa ngời xồm xuống, nhặt chiếc khăn che mặt lên tiện tay đặt lên bàn, không định kết thúc chủ đề này: “Hậu viện phủ Hoàng tử phủ không người, trước giờ rất sạch sẽ, không có quá nhiều chuyện phiền lòng. Nếu nàng vào phủ, mọi chuyện sẽ do nàng quyết định.”

Giọng nói của Kỷ Hoán dịu dàng hơn rất nhiều, mang hàm ý dỗ dành, liệt kê từng lợi ích khi gả cho hắn, nhìn đáng vẻ ngơ ngác không biết phải làm sao của tiểu cô nương, trái tim hắn mềm nhũn.

“Sau này, ta bảo vệ nàng.”

Thật ra mấy năm nay, hắn vẫn luôn bảo vệ nàng.

Hậu viện phủ Trấn Quốc Công nóng lòng, di nương và thứ nữ đều không phải đèn cạn dầu, có rất nhiều thủ đoạn đen tối mà hắn không có cách nào tiếp nhận thay nàng.

Bởi vì tiểu cô nương ở ngoài sáng, không chút liên quan gì tới hắn.

Hắn chỉ có thể năm lần ba lượt hứa hẹn lợi ích với Tam hoàng tử không đáng tin cậy kia, để nàng ấy che chở một phần.

Dù ngoài miệng chưa từng biểu lộ, nhưng đối với nàng, hắn hoàn toàn yêu thích.

Trần Loan nghe từng câu nói êm tai của người đàn ông, đôi mắt chua xót, nàng vịn khăn tay cắn môi dưới, không biết rốt cuộc hắn nói lời này có dụng ý gì.

Kỷ Hoán thấy tiểu cô nương im lặng không lên tiếng, cũng không thúc giục, chỉ đứng trước cửa sổ, nhìn những tán cây xanh tốt bên ngoài, thầm tính toán xem mất thời gian bao lâu để kéo Thái Tử ngã ngựa.

Thật lâu sau, hắn mới nghe thấy tiếng trả lời cực khẽ phía sau lưng:
“Ta gả cho chàng.”

Bàn tay càng nắm càng chặt của Kỷ Hoán lập tức buông lỏng, mi tâm cũng giãn ra một chút, khi hắn xoay người nhìn lại, không biết vì sao, hàng mi cong vút của tiểu cô nương lại dính đầy nước mắt, hắn cúi người lau cho nàng, giọng nói lưu luyến dịu dàng: “Sao cứ thích khóc mãi thế này?”

“Rõ ràng những ngày này trông nàng chín chắn hơn rất nhiều.”

Chương 13

Cuối tháng tư, trong sân nhỏ trước Thanh Phong Các, lan quân tử và hoa sơn trà nở rất đẹp, có thể thấy được ngày thường đã bỏ công sức ra chăm sóc.

Trần Loan từ phủ hoàng tử trở về, dáng vẻ mất hồn mất vía, bữa trưa và bữa tối chỉ vội vàng gấp vài đũa rồi cho người dọn xuống, vẻ sầu não trên mặt nàng khiến hai nha hoàn lo lắng không thôi.

Sau bữa tối, sắc trời dần đen, gió mát hiu hiu, màn đêm quét qua trần gian, hương hoa tàn phai, tiếng côn trùng vang vọng.

Trần Loan lệnh cho hai bà tử sức lực lớn dời chiếc giường La Hán ra phía sau bình phong, kê bên cửa sổ, hướng về phía gió. Bồ Đào vừa trải lớp chăn mềm, vừa không yên tâm mà khuyên nhủ: “Thân thể cô nương yếu đuối, ban đêm gió lạnh, vẫn nên nằm trên giường nghỉ ngơi đi.”

Trần Loan mệt mỏi vẫy tay, nói: “Không sao, ta ở bên đó suy nghĩ chút chuyện, các người ra ngoài canh gác đi.”

Trước khi ra ngoài, Bồ Đào lại nhớ ra một chuyện, cười nói: “Buổi trưa lúc cô nương đang nghỉ ngơi, Đông ma ma bên người lão phu nhân đưa tới một cây nhân sâm trăm năm, hiện tại đang được cất giữ trong kho nhỏ.”

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Loan, nàng lại tặc lưỡi, có chút kinh ngạc cảm thán nói: “Đây là thứ tốt hiếm có, trong kho của Quốc Công gia cũng không có đâu.”

Quả đúng là thứ tốt.

Trần Loan kéo khoe miệng, ngày ấy Trần Diên rơi xuống nước, lão thái thái và Khang di nương không có chứng cứ nhưng lại ngang ngược chỉ trích nàng. Sau khi đã chứng thực chuyện đó không liên quan gì tới nàng, nhân sâm này, có lẽ là sự bồi thường và an ủi của lão thái thái.

“Ngày mai gọi ta dậy sớm một chút, đi viện Phúc Thọ thỉnh an tổ mẫu.”

Đối với chuyện ngày hôm ấy, Trần Loan không canh cánh trong lòng, cũng không có ý định oán hận lão thái thái.

Nàng quá rõ ràng bản lĩnh mê hoặc lòng người của đôi mẫu nữ kia.

Nha hoàn hầu hạ nối đuôi nhau ra ngoài, lúc này căn phòng bên trong Thanh Phong Các lập tức khôi phục ánh sáng từ ngọn đèn dầu yếu ớt, im hơi lặng tiếng. Trần Loan nằm nghiêng trên giường La Hán, duỗi thân thể, thở dài một tiếng cực thấp.

Những đoạn ngắn vào ban ngày giống như những trích đoạn trong vở kịch, từng cảnh tượng xẹt qua đầu, Trần Loan muốn nắm bắt thứ gì đó, nhưng lại không nắm được.

Sống lại chuyện quan trọng nhất của nàng là tìm mọi cách huỷ hoại mối hôn sự cùng Kỷ Tiêu, cho dù không ngại vì thế mà đến cầu xin Kỷ Hoán.

Nhưng gả cho Kỷ Hoán, đây là việc nàng tuyệt đối không nghĩ tới.

Nàng thích Kỷ Hoán rất nhiều năm, kiếp trước kiếp này, nhưng vẫn không đợi được hắn nói nửa lời hứa hẹn, hiện giờ nàng không nghĩ tới việc này, hắn lại bảo nàng gả cho hắn.

Mà nàng cũng đồng ý rồi.

Trần Loan chậm rãi nhắm mắt, dù thế nào, gả cho Kỷ Hoán, hiểu tận gốc rễ, phủ hoàng tử cũng sạch sẽ, không có những chuyện xấu xa lục đục với nhau. Tuy hắt lạnh lùng, nhưng không làm ra những chuyện hoang đường như Kỳ Tiêu.

Nghĩ như vậy, thật ra nàng đã nhạt được món hời.

Cửa sổ hơi hé mở, Trần Loan có thể nhìn thấy bóng tối bên ngoài, cùng với đèn lồng toả sáng rực rỡ trong bóng đêm, thậm chí còn sáng hơn cả trăng sao trên bầu trời.

Cơ buồn ngủ ập đến, trong mơ vẫn là màn đêm lạnh lẽo thê lương kia, nàng uống rượu độc, thân thể lạnh ngắt, dựa vào ngực Kỷ Hoán. Tay người đàn ông run dữ dội, trong mắt người quân vương luôn bình tĩnh và tự chủ lại chứa đầy vẻ kinh sợ.

Nàng còn mơ thấy, hắt ở điện Dưỡng Tâm, cẩn thận lau vết máu trên khóe miệng nàng, trên chiếc khăn trắng như tuyết nở rộ từng đoá mai hồng, nhìn thấy mà ghê người, thậm chí còn vấy bẩn áo long bào trên người người đàn ông.

Bông tuyết bay tán loạn trên hoàng thành, đẹp tới mức xuất thần, chẳng ai để ý tới sự sống chết của phế Thái Tử Phi. Dường như trong mắt người đời chỉ có sự lạnh nhạt cao quý, sát phạt quyết đoán của tân quân, đang nói những lời âu yếm dài lâu với một thân xác lạnh lẽo vô hồn.

Nào có còn nhiều thời gian.

Trong giấc mơ, nàng giẫm lên tuyết ở Cam Tuyền Cung, bước trên lớp lá rụng thật dày ở Đông Cung vào mùa thu, lang thang không có mục tiêu bị mắc kẹt cho đến chết.

Cuối cùng khi nàng có ý thức, chân trời đã chuyển sang màu xanh đen, Trần Loan cảm thấy khóe mắt hơi đau đớn, đưa tay chạm vào, đầu ngón tay nhuộm một giọt nước mắt trong suốt, nàng hơi sững sốt, im lặng thật lâu.

Cảnh tượng trong mơ chân thật đến đáng sợ, nàng hơi hoảng hốt, ngọn nến trong phòng đã cháy hết, tối tăm u ám. Nàng chớp chớp mắt, sợ rằng ngay khi ánh bình minh chiếu vào, nàng lại nằm trên chiếc giường ở Đông Cung, người bên cạnh chết và bị thương hầu như không còn ai, đưa mắt chẳng có ai quen biết.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mắt toàn màu xanh đen, chỉ còn hai ngọn đèn lồng trước cửa viện, bị gió thổi đung đưa.

“Lưu Nguyệt.” Trần Loan mấp máy môi, phát hiện giọng nói có chút khàn khàn, nàng khẽ ho khụ khụ, nhưng vẫn không thoải mái.

Lưu Nguyệt đứng gác đêm ở bên ngoài, nghe thấy tiếng nàng, vội cầm nến tiến vào, nương theo ánh nến, nhìn thấy sắc mặt trắng bợt đến kỳ lạ của nàng, vừa đỡ nàng dậy ngồi xuống chiếc ghế mềm vừa nói: “Sắc mặt cô nương tái nhợt như vậy, không phải là bị gió thổi cảm lạnh rồi chứ?”

Trần Loan lắc đầu, nói: “Không có việc gì, vừa mơ thấy ác mộng.”

Hiện tại cả người vẫn đầy mồ hôi lạnh.

Rửa mặt và lau người xong, lại dùng một bát cháo trắng nhỏ, trời đã sáng.

Hai ngày nay trời nhiều mây, sương mù quẩn quýt trong không khí, mờ lung mù mịt, người đứng cách xa mười mét, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

Viện Phúc Thọ cách Thanh Phong Các không xa, chỉ tốn thời gian uống một chén trà nhỏ. Trần Loan tiến vào sân nhỏ, đúng lúc gặp phải Trần Diên cũng đến thỉnh an.

Trần Diên nở một nụ cười thân thiện với nàng, Trần Loan nhìn thấy, bước chân dưới chân hơi dừng lại, sau đó đi thẳng lướt qua nàng ta, không chớp mắt tiến vào phòng trong.

Ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng ta.

Từ lâu nàng đã không muốn diễn kịch với bọn họ, hiện tại cuối cùng cũng có một khe hở cho nàng phát cáu, chỉ bằng nhân tiện trở mặt hoàn toàn, để không ai có thể bới móc sai lầm của nàng.

Bỗng dưng nở nụ cười thân thiện với kẻ thù, trong lòng nàng ghen muốn chết.

Sau chuyện ồn ào này, tinh thần của lão thái thái không được tốt lắm, nhìn thấy Trần Diên, còn chưa nói được vài câu đã bảo người trở về, thay vào đó lại gọi Trần Loan đến trước mặt trò chuyện thật lâu.

“Chuyện nhị cô nương lần trước, tổ mẫu trách lầm con.” Lão thái thái nắm tay nàng, thở dài thật mạnh, thổn thức không thôi.

“Con nối dõi phủ Quốc Công khó khăn, tuy nhị muội con và con không cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng đều chảy trong mình dòng máu của phủ Trấn Quốc Công, hai người các con đừng vì vậy mà sinh hiềm khích, ngày sau, còn có thể hỗ trợ lẫn nhau!”

Nói xong những lời này, lão thái thái hơi khát, Trần Loan bưng chén trà đưa tới bên miệng bà, im lặng một lát rồi nhỏ giọng nói: “Tổ mẫu, ngày xưa con đối xử với nhị muội như thế nào, mọi người trong phủ đều thấy rõ. Xưa nay Khang di nương cũng ân cần hỏi han con, nhưng vừa xảy ra chuyện đã vội vàng hất bát nước bắn lên người con, đây là đạo lý gì?”

“Lần trước nhị muội rơi xuống nước, thực sự khiến trái tim Loan Nhi quá băng giá.”

Lão thái thái lại khuyên nhủ thêm vài câu, nhìn dáng vẻ không nóng không lạnh cũng không chịu thỏa hiệp của nàng, chỉ nghĩ rằng nàng nhất thời hành động theo cảm tính, nên cũng không quá mức miễn cưỡng.

Dù sao tuổi trẻ kiêu ngạo, chịu không nổi ầm ức, chờ mấy ngày nữa, tự nhiên sẽ tốt thôi.

Cuối tháng tư trôi qua nhanh như nước xẹt qua đầu ngón tay, biến mất không để lại dấu vết, vừa đến tháng năm, thời tiết chợt nóng hơn rất nhiều, các phủ các viện đều bắt đầu sử dụng chậu băng tránh nóng.

Tối ngày mừng bốn tháng năm, Trần Loan và Trần Diên dùng bữa tối trong phòng lão thái thái. Ăn cơm xong, lão thái thái súc miệng lau khô tay, trong đôi mắt già nua tràn đầy ý cười, không biết nghĩ tới điều gì, chợt nghiêng đầu nói với Trần Loan: “Ngày mai là tết Đoan Ngọ, tiểu nha hoàn vào phủ lúc giờ Mùi ngày hôm nay, là hạ nhân bên người tiểu quận chúa, hẹn con ngày mai ra ngoài chơi sao?”

Động tác của Trần Loan dừng lại, cười gật đầu, nói: “Không gì có thể qua mắt tổ mẫu.”

Vào những ngày hội thông thường, nàng và nhóm người tiểu quận chúa luôn hẹn nhau đi dạo cửa hàng trên các con phố từ Nam đến Bắc, ở tửu lầu nghe diễn uống trà. Nếu là tết Đoan Ngọ thì khác hơn một chút, các nàng sẽ che mặt đến cầu Chu Tước xem thuyền rồng, mua các loại bánh ú có nhân khác nhau.

Lão thái thái gật đầu hiểu rõ, dặn dò: “Mặc dù tham gia cuộc vui, nhưng cũng phải chú ý một chút, hiện giờ thân phận của con khác với những người khác.”

Không phải các cô nương chưa xuất giá.

Trần Loan vô thức nhú mày, lão thái thái lại cho rằng nàng là nữ hài tử da mặt mỏng, cũng chỉ nhắc đến rồi thôi, ngược lại vẫy tay với Trần Diên: “Hiện giờ sức khỏe của nhị muội con đã ổn định, ngày mai đi cùng con thôi, nhiều người thêm náo nhiệt.”

Nói xong, thấy sắc mặt Trần Loan không quá đẹp, lại mỉm cười vỗ vỗ tay nàng, ra vẻ trấn an.

“Được rồi, hai tỷ muội nào có mối thù qua đêm? Đoan Ngọ này, người một nhà phải hòa thuận, vui vẻ.”

Nói tới mức này, trong lòng Trần Loan chán nản, cũng không tiện từ chối, hàm dưới tinh xảo của nàng khế nâng, lộ ra đôi mắt hạnh xinh đẹp tao nhã, bên trong chứa đầy sự châm biếm, nhưng lời nói ra lại rất dịu dàng, vừa yêu kiều vừa mềm mại, khiến người ta khó mà soi mói được nửa phần gai góc.

“Nếu nhị muội muốn đi, tất nhiên là có thể.”

“Nhưng có một câu, Loan Nhi phải nói rõ trước mặt tổ mẫu, ngày mai nhị muội cần theo sát con, nếu tách khỏi dòng người thì đừng có trách con.”

Môi Trần Diên mấp máy vài cái, hung hăng nắm chặt chiếc khăn trong tay, từ kẽ răng nặn ra một chữ vâng.

Lão thái thái thấy thế, cười rất thoải mái, lúc này mới vẫy tay cho các nàng trở về.

Nửa đêm, trời đổ mưa to, Trần Loan vén rèm nhìn ra ngoài, mi tâm giãn ra một chút, đặt quyển sách trên tay vào tay Bồ Đào, nhẹ giọng nỉ non nói: “Tối nay trời mưa, ngày mai trời sẽ tạnh ráo sao?”

Bồ Đào gật đầu chắc chắn, nhưng Lưu Nguyệt lập tức cười thành tiếng, nói: “Sao có thể nói như vậy? Cô nương lại nghe Bồ Đào nói nhảm rồi.”

Trần Loan bồng mím môi ngượng ngùng, cười khẽ nói: “Kết luận mà ta quan sát được trong mấy ngày qua, hình như chính là như vậy.”

Rồi được một tảng đá lớn trong lòng, mấy ngày nay tâm trạng của nàng cũng tốt hơn không ít, không còn cả ngày hoảng sợ lo lắng nữa.

Sáng sớm trời lại đổ chút mưa, chẳng những không xua tan được cái nóng nực ngày hè, ngược lại trời đất như một cái lồng hấp, tăng thêm vài phần phiền muộn cho thế giới mịt mù này.

Con đường nhỏ lát đá xanh quanh co kéo dài, hôm nay Trần Loan mặc chiếc váy dài hoa sen màu xanh lá áp chỉ vàng thêu hoa lựu, khi di chuyển các hạt ngọc chạm vào nhau, leng keng rung động. Nàng ra khỏi Thanh Phong Các vài bước, nghĩ đến người của Lê Hoa Hiên, vô thức nhíu mày, hỏi: “Sao không thấy nhị cô nương đâu?”

Lưu Nguyệt vừa định tiến lên trả lời, đã thấy một bà tử của Lê Hoa Hiên trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, mang theo chút đắc ý nào đó, hành lễ bẩm báo: “Thỉnh an đại tiểu thư, buổi sáng hôm nay thân thể di nương không khỏe, đại phu khám ra hỉ mạch, nhị tiểu thư muốn ở bên cạnh di nương, không đi xem thuyền rồng nữa, đặc biệt sai lão nô tới tạ lỗi với đại tiểu thư.”

Bốn phía yên lặng, ý cười trên mặt Trần Loan nhạt dần, nàng nghe thấy giọng nói của chính mình, từng câu từng chữ vô cùng bình tĩnh: “Một khi đã như vậy, làm phiền người thay ta chúc mừng di nương.”

Nàng nắm chặt chiếc khăn trong lòng bàn tay, ngón tay xanh xanh trắng trắng, dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới, kiếp này lại thay đổi như vậy.

Kiếp trước, Khang di nương sinh xong Hằng ca nhi, bụng không còn động tĩnh gì nữa.

Cho tới khi nàng chết, cũng không có thêm đứa con nào xuất hiện!

Chương 14

Có lẽ niệm tình tết Đoan Ngọ, sau cơn mưa, trời quang mây tạnh, ánh sáng vàng xuyên qua các tầng mây như vừa được gột rửa, chiếu xuống từng chùm, quét qua vạn vật nhân gian, mềm mại lại mang theo chút ấm nóng.

Tâm trạng của Trần Loan rơi xuống đáy vực, nàng đang nghĩ về kiếp này và kiếp trước, quả thực chưa từng nghe nói Khang di nương lại mang thai.

Nàng giẫm lên con đường lát đá xanh, hỏi Lưu Nguyệt cũng đang mang vẻ mặt đầy lo lắng, cố tình hạ thấp giọng: “Hôm nay tình huống bên kia thế nào?”

Lưu Nguyệt hiểu ý nàng, do dự nói: “Cô nương, từ ngày Quốc Công gia chọc giận lão phu nhân ngất xỉu, ngài ấy đối xử với Khang di nương lạnh nhạt hơn rất nhiều. Trong non nửa tháng này, gần như chỉ tới đó một lần, hơn nữa còn là vì việc hôn nhân của Tam công tử.”

Trần Loan dừng bước, sau đó lại làm như không có việc gì hỏi: “Việc hôn nhân?”

Một ngày Khang di nương còn chưa ngồi lên vị trí chủ mẫu, Trần Xương Hằng chỉ có thể lựa chọn thứ nữ quý tộc nơi nhà cao cửa rộng hoặc đích nữ nhà nghèo mà thôi, vẫn không thể vượt quá nửa phần.

Cho dù hần ta là nam đinh duy nhất của phủ Trấn Quốc Công.

Nàng vốn tưởng rằng, vì việc hôn nhân này, Khang di nương và Trần Thân sẽ còn tiếp tục mò mẫm ra chuyện xấu gì khác, không nghĩ tới, hai người kia thành thật, nhưng lại xảy ra chuyện nằm ngoài dự đoán của mọi người như vậy.

Nàng không quên tổ mẫu từng vô tình nhắc tới, khi Khang di nương mang thai Trần Xương Hằng, bà ta năm lần bảy lượt đánh chủ ý lên vị trí chủ mẫu. Hiện giờ đã mười mấy năm trôi qua, chỉ sợ bà ta càng nhất định phải có được vị trí kia.

Chỉ là vị trí đó, nàng thà cho người khác, cũng tuyệt đối không để bà ta nhúng chàm như ý nguyện.

Lưu Nguyệt thấy sắc mặt nàng không tốt, đổi lời an ủi: “Cô nương đừng lo lắng, cho dù lần này di nương lại mang thai một công tử, cũng không thể lay chuyển địa vị của ngài. Lão phu nhân vẫn đứng về phía cô nương đấy thôi.”

Biểu cảm của Trần Loan khẽ thay đổi, sau đó khẽ lắc đầu: “Một người đã từng nhịn đau bỏ những thứ mình yêu thích, nếu tiếp tục thêm một người nữa, dù lập trường có kiên định cũng sẽ bị lung lay.”

Một khi cái thai này lại là nam tử, vấn đề phù chính Khang di nương, cơ bản sẽ được đưa lên bàn bạc.

Cứ như thế, hai vị công tử phủ Quốc Công đều là con của chủ mẫu, việc hôn nhân hay kế tục trong tương lai, đều có thể danh chính ngôn thuận.

Ở trong lòng lão thái thái, không có gì quan trọng hơn chuyện này.

Thật sự khiến người ta đau đầu.

Trần Loan được Lưu Nguyệt đỡ lên xe ngựa, đợi khoảng một nén nhang, một chiếc xe ngựa từ cuối con ngõ nhỏ đi tới, trên tấm rèm vẽ hình biểu tượng sói dũng mãnh, ánh vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Là xe ngựa của phủ Nam Dương Vương.

Trần Loan nghe tiếng bánh xe, cuốn nửa tấm rèm xe lên, để lộ gương mặt phù dung tinh xảo và quyến rũ, rèm xe phía đối diện cũng bị người nhấc lên, Thẩm Giai Giai mỉm cười nhìn nàng vài lần, sau đó hỏi: “Sao thế, hiếm khi tìm được cơ ra ngoài chơi vui vẻ, sao còn mặt ủ mày ê vậy?”

Trước phủ nhà mình, Trần Loan lắc đầu, không nói gì.

Hai chiếc xe ngựa, lần lượt dừng trước cửa tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành, hôm nay là tết Đoan Ngọ, lượng người đông đúc hơn bao giờ hết, tiếng nói chuyện ồn ào, tiếng cười đùa rộn rã khắp nơi.

Thẩm Giai Giai thành thạo dẫn nàng tiến vào từ cửa sau, nắm bàn tay phát ra âm thanh giòn giã như hạt ngọc rơi trên đĩa của nàng: “Ta đã cho người đặt phòng riêng từ nửa tháng trước, nghe nói mấy ngày gần đây có món trà rang hạnh nhân và canh lá sen mới ra, hương vị đều rất tuyệt, lát nữa chúng ta nếm thử.”

“Chúng ta uống trà dùng chút điểm tâm trước, lát nữa lại lên cầu Chu Tước xem thuyền rồng, năm nay chắc chắn sẽ là một cảnh tượng khác.”

Tay ngọc của Trần Loan chống cằm, cổ tay áo sen xanh tuột xuống một đoạn, lộ ra non nửa phần da thịt như mỡ đông, kết hợp với chiếc vòng thủy sắc cực đẹp trên cổ tay trắng nõn, vô cùng yêu kiều.

“Trước khi tới đã ăn sáng rồi, lúc này không có cảm giác thèm ăn.” Nàng sửa sang lại mấy nếp uốn rất nhỏ trên cổ tay áo, nói.

Thẩm Giai Giai biết tính nàng, hơi nhú mày, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng ấy lặng lẽ nhìn trái nhìn phải, hạ thấp giọng hỏi: “Có phải Bát hoàng tử... không đồng ý không?”

Trần Loan giật giật khoe miệng, lỗ tai trắng nõn đột nhiên đỏ ửng một cách đáng ngờ. Nàng lấy khăn vẩy vẩy trước mặt Thẩm Giai Giai, nói: “Không phải việc này, chỉ là di nương trong phủ lại có tin vui rồi.”

Sắc mặt Thẩm Giai Giai buông lỏng, bẻ một miếng bánh hoa hồng đưa lên môi, nhưng cũng không ăn, chỉ nhìn một lát, rồi do dự nói với nàng: “Loan Nhi, phủ Trấn Quốc Công không phải gia đình bình dân, vị trí đương gia chủ mẫu bỏ trống mười mấy năm, đã là lão phu nhân niệm tình cũ. Chúng ta đều biết rõ, sớm muộn gì phủ Trấn Quốc Công cũng sẽ nghênh đón một vị chủ mẫu.”

“Mặc kệ vị chủ mẫu này đến từ bên ngoài, hay được chọn từ trong phủ.”

Trần Loan sừng sốt một lát, sau đó cúi đầu nói nhỏ: “Đạo lý như vậy, sao muội có thể không biết? Chỉ là hiện giờ di nương trong phủ có tin vui, nếu lại sinh hạ một nam tử, dưới gối có hai trai một gái, vị trí chủ mẫu, tất nhiên sẽ rơi vào tay bà ta.”

Nàng đột nhiên nhắm mắt lại, móng tay trong suốt khám thật sâu vào da thịt non mềm ở lòng bàn tay, cong thành hai ba vầng trăng non màu trắng xanh tuyệt đẹp.

Sắc mặt nàng biến đổi hồi lâu, lông mi vẽ ra một vòng cung phiến muộn, nhẹ giọng nói: “Buổi tối đợi muội trở về phủ, chắc chắn sẽ có người thương lượng với muội việc này.”

Đầu tiên là Trần Thân, không kìm nén được sự vui mừng trên gương mặt, tiếp theo là lão thái thái, không thể hiện rõ vui buồn, nhưng sẽ kéo tay nàng nói rất nhiều lời, câu nói cuối cùng chính là, Loan Nhi hãy hiểu cho nỗi khổ tâm của tổ mẫu.

Vì người kế tục của phủ Trấn Quốc Công.

Dù bọn họ có làm gì, nàng cũng nên thông cảm.

Trần Loan hơi cong khoe miệng, độ cong trào phúng càng mở rộng, cuối cùng xuất hiện hai má lúm đồng tiền nhỏ ngọt mềm.

“Lời muội nói, cũng không hẳn là vậy.”

Thẩm Giai Giai nháy mắt với nàng “Nếu việc này để một người biết được, nhất định sẽ càng sốt ruột hơn muội.”

Trần Loan nghi ngờ ừm một tiếng, nhưng không đợi Thẩm Giai Giai nói chuyện, mi tâm đã giãn ra, khàn giọng hỏi: “Quận chúa Cẩm Tú?”

Quận chúa Cẩm Tú vừa ra đời không lâu, phụ mẫu là Định Bắc và Vương Phi đều chết trận sa trường, cả nhà từ trên xuống dưới chỉ có một tiểu chủ tử còn nằm trong tã lót. Hoàng Đế mất đi huynh trưởng ruột thịt, trong lòng vô cùng đau xót, đối với người cháu gái này gần như là ngoan ngoãn phục tùng, thương yêu như nữ nhi ruột thịt.

Đến khi trưởng thành, lại ban hào Cẩm Tú, phong làm quận chúa.

Sau khi quận chúa cập kê, Hoàng Đế đã từng nói, thanh niên tài俊 cả triều này, Cẩm Tú coi trọng người nào, ông sẽ tự mình tứ hôn.

Ân sủng và vinh quang đặc biệt như vậy, nhất thời khiến tất cả các quý nữ ở kinh thành phải ghen tị.

Chỉ là quận chúa gả nhằm cho kẻ không phải người, sau khi hòa li, cả ngày sẵn thú đua ngựa trong thôn trang, lão hoàng đế thương tiếc không thôi, lại lần nữa hỏi bà, trong triều có người đàn ông nào lọt vào mắt xanh của bà hay không.

Vừa hỏi xong, không ngờ quận chúa Cẩm Tú lại thật sự nói có, nhưng đó là Trần Thân – thế tử phủ Trấn Quốc Công lúc bây giờ. Khi ấy Trần Thân và Tô Viện mới thành thân không lâu, gấn bó keo sơn, chưa kể đến bên dưới còn có mấy phòng thị thiếp.

Thật sự không phải mối nhân duyên tương xứng.

Đường đường là quận chúa, dù sao cũng không thể làm thiếp cho một thế tử chứ?

Chuyện này truyền ra ngoài, còn đâu là uy nghiêm hoàng thất?

Quận chúa Cẩm Tú cũng là người tuyệt vời, tâm cao khí ngạo, bà nói không phải ông thì sẽ không gả, không phải chính phòng sẽ không vào, sau đó là một quá trình dài đằng đẳng, sự chờ đợi này, cứ thế kéo dài hai mươi năm.

Năm đó Tô Viện chết thảm, quận chúa Cẩm Tú từng thấp ba nén hương trước mộ bà, chảy nước mắt nói, hôm nay ta không giậu đồ bìm leo, nhưng vị trí chủ mẫu của phủ Trấn Quốc Công, ngoại trừ tỷ, thì chỉ có thể là ta.

Những lời này, nói xong rồi thôi, cũng không có ai thật sự cố chấp để trong lòng.

Nhưng quận chúa, quả thực vẫn chưa từng thành thân thêm lần nữa.

Trần Loan từng gặp qua quận chúa Cẩm Tú vài lần, cô gái kiêu ngạo đã được gột rửa lòng lầy, lắng đọng hồi lâu, dịu dàng hào phóng, từng động tác giơ tay nhắc chân đều cao quý. Nàng thật sự không hiểu, một vị quận chúa thông minh và đặc biệt như vậy, vì sao lại cố chấp để mắt tới người cha yếu đuối ích kỷ đến tột cùng kia của nàng.

Thẩm Giai Giai cũng nghĩ đến chuyện này, lập tức thở dài sâu xa: “Xem ra mỹ nhân đã hạ quyết tâm.”

“Nhiều năm như thế, chắc hẳn có không ít người tới khuyên nhủ.”

Không nói tới ai khác, chỉ riêng vị Hoàng Đế tuổi tác cao kia cũng tự mình tới phủ quận chúa vài lần, nhưng vẫn bất lực quay về, lo lắng đau thương, cảm thấy rất có lỗi với sự phó thác trước lúc lâm chung của huynh tẩu.

“Đã như vậy, muội có thể yên tâm. Nếu quận chúa thực sự có ý với vị trí chủ mẫu kia, dù di nương của quý phủ có bản lĩnh lớn tới đâu, cũng không thể phù chính.”

Trần Loan do dự gật đầu, cảm thán nói: “Nếu như thế, ngược lại muội còn vui vẻ hơn một chút.”

Ăn xong điểm tâm, Trần Loan và Thẩm Giai Giai đi dạo phố xá bên ngoài, ánh mặt trời chiếu xuống, dừng trên những món đồ hoa mỹ kia, phản chiếu ra đủ loại sắc màu, khiến lòng người khẽ rung động, chỉ hận không thể dọn hết mọi thứ về nhà.

Thẩm Giai Giai chọn một chiếc đèn hoa đăng, dưới lồng đèn trang trí một con thỏ nhỏ, lắc lư đung đưa theo chuyển động. Trần Loan đi dạo một vòng, cũng mua được rất nhiều món đồ nhỏ hiếm lạ, kỳ quái khiến người ta thích thú.

Xem như tận tình tận hứng mà quay về.

Tới giữa trưa, mặt trời càng lúc càng lớn, nếu ai đó ngẩng đầu nhìn lên trời, nước mắt sẽ tự động chảy ra.

Trên cầu Chu Tước người đến người đi, nhìn xuống dưới, mặt nước lấp lánh, sóng nước lăn tăn, vô số thuyền rồng xếp hàng ngay ngắn, tựa như viên ngọc trai lóng lánh nhất khảm vào tấm lụa nước này.

Hai bên thuyền rồng, phía bờ sông Chu Tước có mấy chiếc thuyền hoa đang đỗ, kiểu dáng của thuyền hoa lớn hơn những chiếc thuyền rồng thông thường rất nhiều, toàn thân màu đỏ đen, đỉnh đầu sơn son thếp vàng, trên mỗi một con thuyền đều có những tài tử mỹ nhân diện mạo bất phàm, đối ẩm uống rượu, tiêu dao sung sướng.

Ánh mắt Trần Loan khẽ dịch chuyển, dừng lại trên năm chiếc thuyền hoa đậu phía trước, dải lụa đỏ treo dọc theo các góc, giăng đèn kết hoa vô cùng tưng bừng, chỉ là nó quá mức yên tĩnh, như thể bên trong không có ai.

Cùng lúc đó, ánh mắt Thẩm Giai Giai cũng rơi vào những chiếc thuyền hoa này, đi một chặng đường dài, kết hợp với ánh mặt trời chói chang trên cao, vừa nóng vừa mệt, tự nhiên muốn ngồi thuyền hoa xuôi theo dòng nước, thưởng thức các loại phong cảnh khác nhau.

Thẩm Giai Giai ảo não, nói: “Chuyện gì cũng nghĩ tới, chỉ quên mất việc này.”

Trần Loan nắm tay nàng ấy mỉm cười, nói với Lưu Nguyệt và Bồ Đào: “Đi hỏi nhà đò trên bến tàu xem còn thuyền hoa xuống dưới du hồ hay không?”

Không lâu sau, Lưu Nguyệt trở về, mở ô che nắng cho nàng, nói: “Cô nương, những chiếc thuyền hoa kia đã được đặt từ sớm, hay là chúng ta tìm một túp lều ven sông nghỉ ngơi trước?”

Trần Loan do dự một lát, nghiêng đầu nhìn Thẩm Giai Giai, không biết nàng ấy nhìn thấy điều gì, vội vã xoay người lấy khăn che mặt.

“Tỷ sao thế?” Trần Loan nhìn theo hướng nàng ấy vừa đứng lúc trước, ý cười dịu dàng trên mặt dần lạnh xuống.

Thế tử Nam Dương sắc mặt âm trầm bước nhanh đến, thế tới rào rạt, ánh mắt trực tiếp rơi vào người Thẩm Giai Giai.

Nhìn dáng vẻ hiện tại, sợ rằng lần này Thẩm Giai Giai lại bị cấm túc sau đó chuồn êm ra ngoài xem náo nhiệt.

Nhưng người khiến nàng vô cùng kinh hãi lại là người đàn ông đứng bên trái cách Thẩm Huy mười mét. Người đàn ông kia mày kiếm mắt sáng, cười lộ lên cực kỳ xinh đẹp, trời phú cho một bộ da tốt.

Trần Loan có thể nghe thấy tiếng máu chảy trong người, nàng gần như lập tức đỏ mặt, lại sợ có người nhìn ra vẻ bất thường của mình, chỉ đành chật vật cúi đầu, chiếc khăn trong tay bị siết chặt muốn chết.

Kỷ Tiêu, hẳn ta không ở Đông Cung, lại có thời gian rảnh rồi tới sông Chu Tước?

Chương 15

Trên chiếc thuyền hoa bên bờ sông, một lớp rèm hạt thật dày ngăn cách trời đất, hơi nóng tràn ngập bên ngoài con thuyền, tiếng người ồn ào, trong thuyền đốt hương thơm mát, đặt chậu băng, khoan thai thoải mái.

Nam Dương Vương và Kỳ Hoán nâng chén đối ẩm, rượu ngon tràn khắp môi lưỡi, hương thơm nồng toả ra bốn phía, chén rượu tinh xảo đặt trên bàn nhỏ. Nam Dương Vương vỗ tay cười sang sảng, trong mắt hiện lên sự tán thưởng, liên tục cảm thán nói: “Điện hạ trẻ tuổi đầy hứa hẹn, trước đây nếu không phải có nha đầu phủ Trấn Quốc Công kia, bốn vương cũng muốn gả nữ nhi duy nhất của mình là Giai Giai cho điện hạ, kết thành quan hệ thông gia tốt đẹp.”

Kỳ Hoán lắc lắc chén rượu khảm ngọc trong tay, tự tạo ra thế giới của riêng mình, khí lạnh quanh người toả ra như suối. Hôm nay hắn thay thường phục, trường bào đen quần chỉ vàng khiến hắn trông càng cứng rắn và cương quyết, không giống người thường.

“Vương gia nói đùa.”

Là vị vương gia khác họ duy nhất nắm giữ binh quyền trong triều, Nam Dương Vương có uy tín rất cao trong triều và quân đội. Lần này ông tỏ thái độ đứng về phía trận doanh của hắn, lại là trưởng bối, cho nên Bát hoàng tử luôn từ chối rượu cũng phải phá lệ.

Ăn uống linh đình, mật đàm (*) vui vẻ.

(*): Bí mật đàm đạo, trò chuyện, bàn công chuyện.

Thế tử Nam Dương ngồi trước thuyền hoa canh gác, cách một lớp rèm hạt hơi mỏng, người bên ngoài không thể nhìn thấy tình hình bên trong thuyền, nhưng hắn muốn quan sát chuyện bên ngoài, lại là việc vô cùng đơn giản.

Phụ vương và Bát hoàng tử đang bàn bạc, hắn làm thế tử, tất nhiên cũng biết điểm lợi hại trong đó, bởi vậy không dám thả lỏng một phút nào.

Cho đến khi tiếng cười sang sảng của Nam Dương Vương truyền ra ngoài.

Thân thể căng chặt của Thẩm Huy buông lỏng, biết cuộc nói chuyện của hai người đã kết thúc, vừa định sai người đi hỏi có cần lấy thêm một vò rượu nữa không, lại thấy ánh mắt ngay thẳng của thuộc hạ tâm phúc.

“Thế tử gia, hình như... thuộc hạ nhìn thấy quận chúa.” Thị vệ kia ôm quyền, nói có chút khó khăn.

Hôm nay trước khi rời phủ, chính thế tử gia đã hạ lệnh cấm túc quận chúa.

Lúc này mới qua gần nửa ngày, sao quận chúa có thể dương dương tự đắc xuất hiện trên cầu Chu Tước? Ngay cả khăn che mặt cũng không đeo? Thoải mái như sợ Thế tử gia không nhìn thấy vậy.

Thẩm Huy nhìn theo phương hướng kia, hơi thở lập tức nghẹn trong lồng ngực, không lên mà cũng không xuống được. Hắn đứng phắt dậy, sắc mặt xanh mét, bước chân dừng lại trước khoang thuyền che rèm hạt.

“Phụ vương.” Thẩm Huy ôm quyền với người trong khoang thuyền, giọng nói trầm thấp cung kính.

Tiếng va chạm giữa chén rượu và chiếc bàn nhỏ giòn tan, Nam Dương Vương hơi thu lại nụ cười, lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Nhi thần vừa nhìn thấy Giai Giai trên cầu Chu Tước, nhất định lại gạt mẫu phi lên ra khỏi phủ, có cần tìm muội ấy tới đây không?”

Cả đời Nam Dương Vương và Vương Phi tôn trọng nhau như khách, sinh được ba nam một nữ, tin tưởng vững chắc rằng nam nhi phải được mài dũa thật nhiều, trên đời này làm gì có viên ngọc nào không được mài dũa, nhưng nữ nhi thì khác, tiểu nha đầu mong manh yếu ớt, tự nhiên được cả gia đình bảo vệ, cưng chiều như bảo bối.

Bảo vệ mãi như thế, cho tới lúc cập kê.

Tính tình nóng nảy của Thẩm Giai Giai có từ trong xương cốt, cũng coi như giống ông, chuyện này vốn không có gì không tốt, chỉ là tới tuổi kết hôn rồi, nên thu liễm một chút mới phải.

Nam Dương Vương không nhịn được mà bật cười, lắc đầu nói với Kỷ Hoán: “Trước giờ Giai Giai quen làm vậy.”

“Đã tới đây rồi, mời quận chúa tiến vào đi, thuyền hoa bên cạnh còn chưa có ai, lát nữa đưa thuyền rồng, cũng có thể quan sát kỹ hơn.”

Kỷ Hoán ngồi trên chiếc ghế dài lót đệm mềm, khuôn mặt kiên nghị hiếm khi nhuốm men say, đôi mắt như mực, bộ đồ đen lạnh lùng, khi nâng chén uống rượu lại khắc hẳn phong thái phong lưu phóng khoáng thường ngày.

Nam Dương Vương không khỏi thở dài tiếc nuối trong lòng. Hiện giờ Hoàng Đế đã già yếu, liên tiếp đổ mấy trận bệnh nặng như muốn mạng, mắt thấy không thể chống đỡ qua mùa hè này, dựa vào thủ đoạn hiện tại của Bát hoàng tử, cuộc chiến giành ngôi vị Hoàng Đế không thể trì hoãn thêm nữa.

Nếu không phải vương phủ đang ở thời kỳ hưng thịnh nhất, sợ quyền lực lẫn át quân vương, đích nữ duy nhất này của ông, tất nhiên phải xứng đáng với nhi lang tốt nhất trên đời.

— — — —

Mặt trời chói chang trên cao, vạn vật bị bọc trong một cái lồng hấp, không hiểu sao Trần Loan lại cảm thấy thân thể lạnh lẽo. Kỳ Tiêu mặc bộ trường bào màu xanh nhạt, gương mặt ngọc ngà như một vị quân tử khí phách, nhưng nàng biết rằng, bên trong hắc ta là một kẻ bất tài hoa mắt ù tai, tàn bạo bất nhân.

Thẩm Huy không ngờ lại gặp phải vị Đông Cung này, lập tức mặt không đổi sắc ôm quyền hành lễ, trò chuyện với nhau vài câu, khi đến trước mặt Thẩm Giai Giai, sắc mặt hắc ta mới mờ hồ tối sầm lại, chỉ là trong đôi mắt hồ sự bất đắc dĩ lại chiếm đa số.

Thẩm Giai Giai tự biết mình đuối lý, hành lễ với Kỳ Tiêu, rồi tự giác đứng sau lưng Thẩm Huy, lúc này sắc mặt người nọ mới thoáng dịu đi một chút.

Dưới bóng cây, ánh mặt trời chiếu xuyên qua hai ba tán cây, đốm sáng nhỏ hình tròn dừng trên má trái của Trần Loan, nửa người ở ngoài ánh sáng nửa người ở trong bóng tối, gương mặt tinh xảo kia trước sau đều không muốn nâng lên, chỉ im lặng hành lễ, môi mấp máy vài chữ: “Thần nữ thỉnh an Thái Tử điện hạ.”

Kể từ khi chuyện hôn sự được ấn định tới nay, đây là lần đầu tiên Kỳ Tiêu nhìn kỹ vị đích nữ phủ Trấn Quốc Công, xinh đẹp đoan trang nổi tiếng khắp kinh thành này.

Quả đúng là một mỹ nhân yếu điệu quyến rũ.

Trần Loan cảm nhận được tầm mắt của hắc ta, không khỏi lui về sau vài bước, đến gần Thẩm Giai Giai hơn một chút.

Nàng rất sợ khi mình ngẩng đầu sẽ đụng phải ánh mắt đầy toan tính của Kỳ Tiêu, không khỏi muốn xé bỏ lớp mặt nạ giả nhân giả nghĩa của hắc ta. Kiếp trước, nha hoàn hồi môn của nàng không một ai may mắn sống sót, để lại một mình nàng bị cầm tù trong thâm cung.

Là nàng vô dụng, một người cũng không bảo vệ được.

Thời gian như ngừng trôi, ánh sáng vàng vụn vạt rơi trên người bọn họ, giữa trán Trần Loan toát mồ hôi lạnh.

May mắn thay, cuối cùng Thẩm Huy cũng mở miệng, nói với Kỷ Tiêu: “Điện hạ, vì thần cáo lui trước, đợi ngày sau rảnh rồi, sẽ uống rượu thoả thích cùng điện hạ, không say không về.”

Kỷ Tiêu cười gật đầu, nhưng bước chân lại đến gần Trần Loan, ý cười ấm áp, không nhanh không chậm nói: “Hiếm khi gặp Trần đại cô nương ra ngoài, trên cầu Chu Tước đông người chen chúc, chỉ sợ kẻ không có mắt va chạm cô nương, chi bằng xuống thuyền hoa của Cô ngồi một lát. Cô nhất định sẽ pha trà chào đón, mà cô nương cũng có thể ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp của dòng sông Chu Tước này.”

Sắc mặt Trần Loan u ám, vừa định mở miệng, lại thấy Thẩm Giai Giai cười nói: “Điện hạ, e rằng chuyện này không thích hợp.”

Cho dù là Vương Phi tương lai của Đông Cung do Hoàng Hậu khâm định, thì cũng không thể cùng thuyền với phu quân tương lai trước mặt người khác. Ngay cả khi Thái Tử mở miệng mời trước, Trần Loan cũng sẽ bị mang tiếng là hồ ly tinh mê hoặc chủ, không tuân thủ lễ nghi phép tắc.

Kỷ Tiêu lắc lắc chiếc quạt ngọc trong tay, tiếng cười thật thà chất phác, nói: “Quận chúa lo lắng quá nhiều, đại cô nương là chính phi tương lai của Cô, trong lòng Cô tự có chừng mực, tuyệt đối không làm tổn hại danh dự của cô nương dù chỉ là nhỏ nhất.”

Đường đường là Thái Tử mà đã nói tới mức này, nếu còn tiếp tục từ chối không khỏi quá không biết tốt xấu, Trần Loan suyết chút nữa cần vỡ răng bạc, có chút cứng ngắc ngược mắt nói: “Thần nữ cảm ơn điện hạ ban chỗ ngồi.”

Thẩm Giai Giai còn muốn nói thêm, nhưng lại bị ánh mắt Thẩm Huy ngăn cản.

Trần Loan bịt kín khăn che mặt, dưới sự che chở của Lưu Nguyệt và Bồ Đào, đi theo phía sau Kỷ Tiêu, hai người luôn cách nhau một khoảng không dài không ngắn.

Trên chiếc thuyền hoa gần bờ sông, đặt khoảng ba chậu băng, nữ tử mặc váy lụa mỏng ôm tỳ bà gảy đàn, âm thanh yếu ớt hoà vào tiếng ồn ào bên ngoài, thế nhưng lại hoà hợp với nhau một cách kỳ diệu.

Kỷ Tiêu cười trầm thấp, luôn ôn tồn lễ độ, hắn ta uống cạn chén rượu trái cây mà trước đó chưa uống xong, nói với nàng ấy: “Cô có khách quý tới chơi, Lăng Chi, nàng lui xuống trước đi.”

Trần Loan nhìn nàng kia ngoan ngoãn đứng dậy, màu sắc phức tạp trong mắt càng sâu hơn, nàng thở dài một hơi dưới đáy lòng, hơi hành lễ: “Thỉnh an Lương Đề.”

Diện mạo của Lăng Chi không thể xem là khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại cực kỳ dễ nhìn, là dáng vẻ dịu dàng như nước của nữ tử Giang Nam, nói chuyện luôn nhẹ nhàng điềm đạm, không bao giờ ghen tuông mù quáng.

Nhưng một nữ tử như vậy, cuối cùng lại bởi vì một câu nói của phụ tá, mà bị ban cho dải lụa trắng và rượu độc, khi chết vẫn vô cùng dịu dàng, khéo miệng mang theo ý cười.

Kiếp trước Trần Loan ở trong thâm cung, khó tránh khỏi việc sinh ra chút cảm tình với nàng ấy, nhưng cuối cùng khi Lăng Chi chết, bản thân nàng còn đang gian nan tìm đường sống. Việc nàng có thể làm, dường như chỉ có sai người chuẩn bị cho nàng ấy một chiếc quan tài mỏng, để nàng ấy ra đi mà không còn nhớ mong gì.

Lăng Chi vội vàng hành lễ lại, mím môi nhẹ giọng nói: “Cô nương khiến Lăng Chi tổn thọ rồi.”

Dứt lời, nàng ấy lại hành lễ với Kỳ Tiêu: “Thiếp cáo lui.”

Sau đó ôm tỳ bà vén rèm hạt rời khỏi khoang thuyền này.

Ngay khi nàng ấy ra ngoài, rõ ràng Trần Loan nhìn thấy ý cười trên khóe miệng nàng ấy sâu hơn rất nhiều.

Không cần nhìn thấy Kỳ Tiêu thật là tốt.

Trong khoang thuyền tối tăm, vách thuyền chạm khắc đủ loại hoa văn tinh xảo, gió lạnh pha lẫn mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt, lộ ra một sự áp lực khó giải thích, lồng ngực Trần Loan nghẹn đến khó chịu, vô thức cau mày.

Phụ tá kia cũng theo sau Kỳ Tiêu, cười dịu dàng vô hại, thậm chí còn tự mình rót trà nóng cho hai người, khiến lòng bàn tay đỏ bừng.

Trần Loan ngược mắt lên, quả nhiên nhìn thấy trong đôi mắt phượng của Kỳ Tiêu chột lóe qua cảm giác đau lòng. Nàng bình tĩnh gật đầu, hỏi: “Điện hạ mời thần nữ tới đây, chắc hẳn có việc dặn dò?”

Ánh mắt Kỳ Tiêu dừng một chút trên cặp mắt hạnh kia, sau đó cười khẽ, vén nửa góc rèm lên, ý bảo nàng nhìn ra ngoài.

“Vừa rồi nhìn thấy quận chúa Nam Dương và cô nương đứng trên đầu cầu Chu Tước, thời tiết nóng bức, cả thuyền hoa và thuyền nhỏ đều đã được đặt trước hết rồi, lúc này mới mời cô nương xuống thuyền, không đành lòng để mỹ nhân chịu khổ.”

Lời nói không chút sơ hở, nếu quý nữ nhà quyền quý nghe xong, chỉ sợ từ nay trái tim sẽ treo trên người hần ta.

Trần Loan siết chặt khăn tay, ánh mắt đặc biệt sáng ngời, gò má ửng hồng, thấp giọng nói: “Thần nữ cảm ơn điện hạ thương xót.”

Nhưng nàng biết rõ bản tính của Kỳ Tiêu, không có việc gì sẽ không lên điện Tam Bảo. Hôm nay hần ta mời nàng lên thuyền, tất nhiên

không phải vì thương tiếc mỹ nhân như lời nói trong miệng hần ta.

Quả nhiên, sau khi nhấp vài ngụm trà, Kỳ Tiêu thoáng thu lại ý cười, thay đổi chủ đề: “Cô và cô nương cũng coi như quen biết từ nhỏ, mặc nói không nói chuyện nhiều.”

“Bát hoàng đệ đúng là rồng phượng giữa loài người, Cô và hần cũng là huynh đệ thân thiết, nhưng chính vì vậy mới càng phải nhắc nhở Trần đại cô nương một câu, người nàng sẽ gả, là Cô.”

Kỳ Tiêu vuốt ve cây sáo ngọc trên bàn nhỏ, mắt phượng nheo lại, cười nhạt nhìn mỹ nhân có vẻ sợ hãi ở đối diện, kéo dài giọng hỏi: “Cô nương nói xem, lời Cô nói có lý hay không?”

Trần Loan ghét nhất là vẻ mặt này của hần ta, nếu không phải vẫn còn tồn tại một chút lý trí, nàng sẽ không nhịn được mà phản bác vài câu, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn lạnh giọng, nói: “Lời điện hạ nói, tất nhiên có lý.”

Kỳ Tiêu nặng nề nhìn nàng hồi lâu, sau đó nở nụ cười ôn tồn lễ độ, trong giọng nói mang theo chút hơi thở ái muội: “Lần tới gặp lại cô nương, e rằng sẽ ở chính điện Đông Cung.”

Trần Loan nhớ tới cảnh tượng kia, đồng tử không khỏi co lại, lông tơ khắp người dựng ngược lên.

Những búp lá xanh chìm nổi trong chén trà, nhất thời yên lặng không một tiếng động, Trần Loan cảm thấy nơi này lạnh lẽo áp lực, thật sự chịu không nổi muốn đứng dậy cáo lui.

“Thái Tử điện hạ, Bát hoàng tử và Nam Dương Vương tới.” Thuộc hạ tiến vào bẩm báo.

Trần Loan kinh ngạc ngược mắt, chậm rãi xoay người nhìn ra bên ngoài rèm, cơ thể thả lỏng tự nhiên. Kỳ Tiêu hiểu rõ phản ứng của

nàng, sắc mặt lập tức trầm như nước.

Chương 16

Khoang thuyền thơm mát thoáng lạnh lẽo, Kỳ Tiêu thật lâu không lên tiếng, mặc dù hiện tại Trần Loan chỉ ước mình có thể thoát khỏi nơi khiến cả người không được tự nhiên này, nhưng nàng cũng không thể tùy tiện lên tiếng, trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại yên tĩnh đến lạ thường.

Trần Loan ngược mắt, nhẹ giọng nói: “Nếu điện hạ có khách tới, thần nữ xin cáo lui trước.”

Kỳ Tiêu ngắm nghía tua rua trên chiếc quạt ngọc, nghe vậy khoe miệng nhếch lên, cười khế đầy ẩn ý: “Không cần, chỉ sợ Bát hoàng đệ kia của ta vì cô nương mà đến.”

Bị chụp một chiếc mũ lớn như vậy, ai cũng ăn không tiêu.

Chậu băng tản ra từng cơn lạnh lẽo, yếu ớt phân tán trong không khí, quần trên quần áo, chui vào trong xương cốt, Trần Loan giả bộ không hiểu, lông mày tựa trắng non nhú lại, hỏi: “Sao điện hạ lại nói lời này?”

Mỹ nhân mặt mày như tranh vẽ, điềm đạm ôn hòa, đôi mắt lưu ly ẩn giấu sự không vui. Kỳ Tiêu tính toán trong lòng, lúc này đắc tội với phủ Trấn Quốc Công quả thực là hành động không khôn ngoan, hẳn ta ghen lời nói đã lên tới cổ họng xuống, cười ầm áp, chậm rãi nói: “Có lẽ tiểu quận chúa lo lắng cho cô nương, đặc biệt bảo phụ huynh tới tìm.”

Trần Loan biết rõ ẩn ý trong lời nói của hắn ta, nhưng lại không thể không cong môi phối hợp.

Kỷ Tiêu đè nén hơi thở trong lồng ngực, phất tay ra ngoài, lạnh nhạt căn dặn: “Mau mời họ tiến vào.”

Bàn tay trắng nõn của thị nữ vén tấm rèm hạt, Kỷ Hoán và Nam Dương Vương sánh vai bước vào, khoang thuyền vốn trống trải bỗng trở nên chật hẹp, bầu không khí ngày càng nghiêm túc, Nam Dương Vương liếc nhìn sắc mặt không vui của Kỷ Hoán, mở miệng cười sang sảng: “Hôm nay Thái Tử điện hạ thật có hứng thú, không ngờ ngài cũng quan tâm đến cuộc đua thuyền rồng này?”

Kỷ Tiêu ghét nhất việc phải giao thiệp với con cáo già này, lập tức nhếch khóe miệng, không nóng không lạnh nói: “Vương gia và Bát hoàng đệ cũng thật có hứng thú.”

Trần Loan hành lễ với Nam Dương Vương và Kỷ Hoán, giống như trút được gánh nặng, giọng nói cũng nhẹ hơn rất nhiều: “Thần nữ thỉnh an Vương gia, Bát hoàng tử.”

Ánh mắt Kỷ Hoán quét qua mỗi một chỗ trên người nàng, thấy sắc mặt tiểu cô nương chỉ hơi bất ngờ, ngoài ra không có gì khác thường, vẻ lạnh lùng trong mắt dần tiêu tán, hàm dưới người đàn ông kiên nghị, mày kiếm nhú chặt, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Hoàng huynh đưa đích nữ phủ Quốc Công xuống thuyền hoa, một mình một phòng, không hợp lễ nghi, sau khi phụ hoàng biết được, lại tức giận cho xem.”

Đường đường là Thái Tử, trước mặt nhiều người như vậy, bị hoàng đệ vây cánh cứng cáp chất vấn, điều đáng giận nhất là lấy lão Hoàng Đế và Hoàng Hậu ra áp chế hắt hủi, trên trán Kỷ Tiêu nổi lên vài đường gân xanh.

Hắn ta đứng dậy, trường bào màu xanh nhạt khẽ đung đưa, giận tới mức bật cười: “Từ khi nào hoàng đệ bắt đầu quan tâm tới chuyện riêng tư của Cô vậy?”

Kỷ Tiêu nhìn về phía Trần Loan bằng ánh mắt chứa đựng tình cảm sâu sắc, phe phẩy chiếc quạt ngọc trên tay rồi quay đầu nhìn Kỷ

Hoán, cười nhạt ám chỉ: “Một tháng sau, nàng sẽ là chính phi danh chính ngôn thuận của Đông Cung.”

“Cô mời đại cô nương lên thuyền dạo vài câu, sau này tiến vào Đông Cung cũng có thể nhanh chóng thích ứng, như thế thì có gì không ổn?”

Trần Loan mặt không biến sắc cách xa hắn ta một chút.

Kỷ Hoán không có kiên nhẫn tốn nhiều miệng lưỡi với hắn ta, hơi nhướng mày kiểm nhìn về phía Trần Loan, tiểu cô nương yên tĩnh lại ngoan ngoãn, hắn nhẹ giọng nói: “Lại đây.”

Ánh mắt của mọi người trong khoang thuyền đều tập trung lên người Trần Loan, nàng có chút mờ mịt ngược mắt lên, rơi vào đôi mắt đen như mực của người đàn ông.

Hiếm khi bắt gặp dáng vẻ ngây thơ mờ mịt này của nàng, đáy mắt Kỷ Hoán thoáng qua ý cười yếu ớt, lặp lại lần nữa: “Lại đây.”

Lúc này Trần Loan đã nghe hiểu, nhưng thật không dễ khi đánh thẳng mặt Kỷ Tiêu trước mặt nhiều người như vậy.

Người nhiều lắm thị phi, để những thị nữ lắm mồm đó nghe thấy, chuyện vốn không có gì cũng phải sinh ra chút gì đó, trắng cũng có thể nói thành đen.

Trần Loan im lặng, né tránh tầm mắt của hắn, không di chuyển bước chân.

Nhiều một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện.

Dù sao cũng chỉ có hai người họ biết về cuộc nói chuyện tại phủ hoàng tử ngày hôm ấy, mà mọi người trong thiên hạ, đều cho rằng Trần Loan nàng sắp làm chủ hậu viện Đông Cung.

Quả thực Kỳ Tiêu sắp bị đánh về không coi ai ra gì của Kỳ Hoán chọc giận tới mức đầu vầng mắt hoa, sắc mặt hắc ta lạnh lùng, bất chấp hình tượng ôn tồn lễ độ, tức giận nói: “Người có ý gì? Thái Tử Phi của Cô, cho dù tới cũng phải tới bên người Cô!”

Kỳ Hoán lạnh lùng nhìn hắc ta, tiến về phía trước gần hơn một bước, giống như thật sự tức giận.

Khí thế của hắc sừng sững như núi, Kỳ Tiêu đề phòng lùi về phía sau một bước, gương mặt xưa nay luôn dịu dàng nho nhã đã tăng thêm bảy phần dữ tợn.

Trần Loan thấy tình hình không đúng, đi vài bước đến bên người Kỳ Hoán, thấp giọng khàn khàn gọi hắc ta: “Điện hạ!”

Một tiếng điện hạ này như thức tỉnh thời gian, Kỳ Hoán hơi nghiêng đầu, thấy tiểu cô nương ngoan ngoãn đứng bên người, đôi mắt trong veo đầy vẻ lo lắng, hắc thở dài một tiếng trong lòng.

Hôm nay quả thực hắc đã bị lời nói và hành động của Kỳ Tiêu chọc giận, tâm trạng rối loạn, thế nhưng cũng hành sự lễ m.ãng giống như mấy tên nhóc bông bột.

Lúc này tiếng ầm ĩ bên bờ sông Chu Tước bỗng im bật trong chốc lát, sau đó lại khuấy động hơn ngàn lớp âm thanh, Trần Loan biết, hội đua thuyền rồng sắp bắt đầu rồi.

Nàng vén tóc mai ra sau vành tai trắng nõn, mím môi áy náy nói với Kỳ Tiêu: “Lòng tốt của điện hạ, thần nữ xin nhận, chỉ là hôm nay thần nữ đã sớm mời hai ba người bạn tốt tới xem thi đấu, đương nhiên lúc này không thể bội ước, để bọn họ phải chờ đợi, mong điện hạ thông cảm.”

Qua trận ồn ào này, Kỳ Tiêu cũng hoàn toàn không có ấn tượng tốt gì với nàng.

Lập tức sa sầm mặt, nói: “Thôi, coi như hôm nay Cô xen vào việc của người khác.”

Kỷ Hoán lạnh lùng liếc qua, thị nữ vén tấm rèm hạt lên, Nam Dương Vương đi cuối cùng, cười lớn một tiếng, cao giọng nói với Kỷ Tiêu đang không ngừng thay đổi sắc mặt: “VẬY BỐN VƯƠNG ĐÀN H PHẢI CHỜ TỚI LẦN SAU TÂM SỰ CÙNG THÁI TỬ ĐIỆN HẠ.”

Hai cha con nhà này ngay cả lời nói có lẽ cũng giống nhau, Kỷ Tiêu vô cùng tức giận, đợi bọn họ rời khỏi thuyền hoa, hắn ta lật chiếc bàn nhỏ, ánh mắt âm u lạnh lẽo “Lão già này! Ngày sau, Cô nhất định phải nhổ tận gốc phủ Nam Dương Vương.”

Khang Thiên tiến lên, khẽ vuốt ve an ủi phía sau lưng hắn ta, ánh mắt xa xăm, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Như vậy xem ra, Bát hoàng tử thật sự có tâm tư khác với đại cô nương phủ Quốc Công.”

Kỷ Tiêu ngồi trên băng ghế dài, lạnh lùng hừ một tiếng, khóe miệng nhếch lên ý cười lạnh lùng: “Vốn chỉ là Thái Tử Phi dùng để trang trí, Kỷ Hoán lại coi như bảo bối, đợi Trần Loan tiến vào Đông Cung...”

Có trăm ngàn cách tra tấn người khác, chẳng lẽ Kỷ Hoán có bản lĩnh tay trời đuổi tay được đến hậu viện Đông Cung?

Hắn ta không nói tiếp, nhưng Khang Thiên đã hiểu.

Chính bởi vì đã hiểu, nên ý cười trong mắt mới càng đậm hơn.

Tỷ tỷ đã dặn dò chuyện này cả trăm ngàn lần, tuyệt đối không thể để đích nữ kia sống tiêu dao sung sướng, sao hắn ta có thể khoanh tay đứng nhìn?

Thái Tử lòng dạ hẹp hòi, trong mắt không chấp nhận nổi một hạt cát, vừa rời Trần Loan đi vài bước về phía Bát hoàng tử, hắn ta sẽ không để nàng sống yên ổn.

Mọi người vừa rời khỏi thuyền hoa của Kỳ Tiêu, hơi nóng đã ập tới trước mặt. Nam Dương Vương thu lại biểu cảm, nói với Kỳ Hoán: “Phủ Nam Dương Vương cũng đặt một chiếc thuyền hoa, chúng ta đi trước.”

Nếu không, chỗ Kỳ Hoán cũng không chứa được nhiều người như vậy.

Kỳ Hoán đi phía trước, trong một ngày nắng nóng như vậy, người đàn ông mặc đồ đen lạnh lùng, giống như đi tản bộ trong sân vắng, không nhanh không chậm, trước sau luôn cách Trần Loan khoảng hai ba bước.

Hai người cách nhau gần như thế, thậm chí Trần Loan còn có thể ngửi thấy mùi tre độc nhất trên người hắn, hơi hột nghiêm nghị, thân hình hắn cao lớn. Trần Loan phải ngẩng đầu mới có thể nhìn rõ đường nét gương mặt hắn, nhưng vừa ngước mắt lên, đôi mắt đã bị cái nắng gắt buổi trưa làm đau đớn.

Nước mắt lập tức đảo quanh hốc mắt.

Nàng không biết Kỳ Hoán cũng tới đây, có tâm muốn hỏi, nhưng lại không tiện mở miệng, cho đến khi theo người đàn ông vào khoang thuyền hoa.

Tấm rèm hạt nâng lên rồi hạ xuống, vang lên tiếng va chạm giòn tan.

Trần Loan chớp chớp mắt, một giọt nước mắt run rẩy treo trên lông mi, Kỳ Hoán nheo mắt nhìn một lát, rút chiếc khăn trắng như tuyết trong tay nàng, nước mắt rơi xuống khăn tay, nhuộm ướt một vùng nhỏ.

“Bị bắt nạt?” Hắn hỏi cực thông thả, giọng nói chất phác nhẹ nhàng, giữa mày lại tích tụ một lớp sương mù dày đặc lạnh băng không thể hòa tan.

Xuyên qua lớp vải mỏng, nhiệt độ trên đầu ngón tay hần truyền tới mí mắt nàng, ấm áp và tê dại, Trần Loan khẽ chớp lông mi, vô thức lắc đầu, đỏ bừng từ mang tai tới cằm cổ: “Sao điện hạ lại tới đây?”

Hần đã quen lạnh lùng, thích ở một mình, nơi đông đúc ồn ào như vậy, từ trước đến nay hần luôn tránh xa.

Kỷ Hoán rút tay về, ánh mắt rơi vào vành tai đỏ bừng của tiểu cô nương, lại nghĩ tới mấy câu Kỷ Tiêu vừa nói, hần nhếch khóe môi, nói: “Rảnh rồi không có việc gì, lên du thuyền thưởng thức rượu.”

Ánh mắt Trần Loan đảo qua bình rượu trên bàn nhỏ, mày liễu cong cong, mang theo chút ý cười hỏi: “Hôm nay tâm trạng của điện hạ rất tốt phải không?”

Khó trách nàng hỏi như vậy, người đời ai cũng biết Bát hoàng tử tự kiềm chế, hiếm khi uống rượu. Nếu không phải những dịp quan trọng như cung yến cuối năm, chắc chắn sẽ không nâng chén chung vui.

Trần Loan lại biết hần thích rượu ngon, chỉ là tửu lượng khá thấp, thành ra kén rượu, nếu không phải tâm trạng cực tốt, sẽ không uống rượu trước mặt người khác.

Năm ngoái, nàng từng tốn hết tâm tư sai người mua một vò rượu mơ tặng hần, coi như quà năm mới.

Đối với hần, nàng từng có một tình yêu vô cùng sâu đậm.

Ngón tay với những khớp xương rõ ràng của Kỷ Hoán phất qua chiếc bàn nhỏ bằng gỗ đàn hương, sắc mặt u ám phức tạp, hần khó mà nói được, lão Hoàng Đế bệnh nặng, mọi việc trong triều đều bí mật giao phó vào tay hần, ngay cả ám vệ dưới sự chỉ đạo trực tiếp của các đời đế vương, cũng giao một nửa vào tay hần.

Kỷ Hoán đã bị tước mất quyền lực, chỉ là một vị Hoàng Thái Tử hữu danh vô thực, căn bản không nhảy nhót được bao lâu, sẽ bị nhấn

chìm trong triều đình tàn khốc, bị bao phủ dưới thời gian, những gì đời sau nhìn thấy, cũng chỉ là vài nét bút ít ỏi trong sử sách.

Nhưng điều thật sự khiến thể xác và tinh thần của hắn thoải mái, chính là ngày ấy ở trong phủ, tiểu cô nương đã nhỏ giọng nói gả cho hắn.

“Vốn cũng không tệ lắm, chuyện này ngược lại sẽ làm giảm đi hứng thú.” Người đàn ông mày kiếm mắt sáng, giọng nói trầm thấp, cuốn hút nồng nàn giống như rượu ngon vậy.

Trần Loan theo sau mông hắn nhiều năm như thế, việc ở chung cũng tự nhiên hơn, nàng tìm chiếc ghế dài ngồi xuống, bóng dáng người đàn ông phản chiếu trong đôi mắt hạnh xinh đẹp, ngập tràn tới mức không thể chứa thêm bất cứ thứ gì khác.

“Ai lại trêu chọc điện hạ rồi?” Nàng lấy lại chiếc khăn mà Kỷ Hoán đã cầm để lau nước mắt, lòng bàn tay ổn định sự run rẩy, bình tĩnh hỏi.

Tấm rèm được vén lên non nửa, trong mắt Trần Loan phản chiếu hàng ngàn chiếc thuyền cùng xuất phát, mà lúc đó, thuyền hoa của bọn họ cũng bắt đầu xuôi dòng.

Cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ như vậy, trên mặt mọi người đều nhể nhại mồ hôi và tràn đầy tiếng cười, dưới ánh mặt trời rạng rỡ long lẫy, nàng nhớ tới cái lạnh lẽo sâu thẳm của mùa đông ở trong cung, bản thân nàng như một con cá gần chết, khát vọng ánh mặt trời và giọt sương ngon ngọt, nhưng đều không chiếm được, chỉ có thể ngả ngồi trong bụi bặm.

Biểu cảm đột nhiên có chút hoảng hốt, nhưng khi tiếng người ồn ào nhất, người đàn ông lại cúi người che mắt nàng.

Hơi thở ấm áp xẹt qua cần cổ nõn nà, Trần Loan vô thức nghiêng đầu, bên tai lại vang lên một tiếng cười khẽ cực thấp, cảm giác tê dại chạy tán loạn trong xương máu.

Nàng không nhìn thấy vẻ mặt hung ác nham hiểm của người đàn ông, chỉ có thể nghe thấy giọng nói ngậm ý cười của hắn, nói ra nỗi lo lắng tận đáy lòng: “Nhìn thấy nàng và hắn ta đứng một chỗ, lòng ta không thoải mái.”

Đâu chỉ không thoải mái?

Hắn vươn tay vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng, xúc cảm mượt mà như tơ lụa, giống như nước chảy qua đầu ngón tay, ánh mắt hắn dịu dàng, thở dài một tiếng trầm thấp: “Loan Loan.”

Chương 17

Một tấm rèm hạt, hai thế giới.

Hàng mi mảnh dài của Trần Loan giống như một chiếc quạt nhỏ tinh tế, lướt nhẹ qua lòng bàn tay ấm áp của người đàn ông, mang theo chút hoảng loạn, rồi lại quyến rũ linh hồn theo một cách khác.

Đôi mắt lạnh lùng của Kỷ Hoán bỗng trở nên sâu thẳm như mực, bàn tay còn lại đang buông thõng bên hông hơi nắm chặt, biểu cảm tối tăm phức tạp.

Trần Loan trời sinh có một khuôn mặt nhỏ nhắn như đoá hoa sen tao nhã. Hắn từng nhìn thấy mỗi một nụ cười một cái nhăn mày hay hờn dỗi oán giận trên gương mặt đó, nên lại càng không chấp nhận được người đàn ông bên cạnh nhìn trộm dù chỉ một chút.

Hắn cũng là đàn ông, tất nhiên biết sức hấp dẫn của dung nhan tuyệt sắc này đối với đàn ông, hướng chỉ phía sau tiểu cô nương còn có phủ Trấn Quốc Công, cho dù hiện giờ đã không còn vinh quang như ngày xưa, nhưng vẫn là một phần lực lượng không thể khinh thường.

“Điện hạ?” Trần Loan không nhìn thấy những thứ trước mắt, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, điều này khiến nàng có cảm giác không an toàn, lập tức hơi nghiêng đầu, mở miệng mang theo chút nghi hoặc.

“Lần sau gặp phải Kỷ Tiêu, không cần phải lo trước lo sau như hôm nay, cứ trực tiếp từ chối là được.” Giọng hắn hơi khàn, giống như hạt mưa rơi xuống gạch ngói phủ đầy rêu xanh, dịu êm và mát lạnh.

Dứt lời, hấn cũng buông lỏng tay.

Trần Loan lấy lại ánh sáng, ánh mắt đầu tiên rơi vào khuôn cằm với những đường nét rõ ràng của người đàn ông, nàng chậm rãi ngược mắt lên, lại bắt gặp khoé miệng hơi cong của Kỳ Hoán, trong giọng nói mang theo chút cứng chiều mà người khác khó có thể phát hiện: “Không cần phải sợ ai.”

E rằng nàng là người đầu tiên nhận được lời hứa hẹn như thế của Bát hoàng tử.

Cơ thể Trần Loan hơi căng chặt, trong đôi mắt hạnh gợn sóng lẫn lẫn tích tụ một lớp sương mù mỏng manh, mơ hồ kín đáo, nàng đỏ mặt nhỏ giọng đồng ý: “Cảm ơn điện hạ.”

Trên mặt cảm động bao nhiêu, trong lòng tỉnh táo bấy nhiêu.

Nếu cảnh tượng này xảy ra ở kiếp trước, nàng không biết mình sẽ vui mừng tới mức nào.

Nhưng nàng không phải Trần Loan của kiếp trước.

Tất cả những chuyện nàng đã trải qua, có nghĩa rằng nàng không bao giờ có thể hạnh phúc với một người mà không chút phiền nhiễu, giống như thời gian mấy năm của kiếp trước, dính lấy hấn, làm cái đuôi nhỏ của hấn, không liên quan gì đến quyền thế và địa vị, không có lựa chọn lợi hay hại, niềm vui thuần túy như vậy, e là nàng sẽ không bao giờ tìm lại được.

Trần Loan bỗng nhiên yên lặng, tựa như thất thần.

Hiện tại những lời Kỳ Hoán nói với nàng, có mấy phần là thật lòng?

Trước kia tiêu tốn vài năm trên người hấn, hấn hoàn toàn thờ ơ, hiện giờ lại đột nhiên thay đổi thành người khác, dễ dàng nói ra lời hứa hẹn mà kiếp trước nàng tha thiết ước mơ.

Nói cho cùng, nàng đi tìm hắc là có mưu đồ, muốn mượn chuyện này để thay đổi quỹ đạo, tránh xa Đông Cung, mà hắc thì thuận thế đồng ý, chỉ sợ cũng không hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Nghĩ sâu hơn như thế, Trần Loan đột nhiên mất hứng.

Ánh mắt người đàn ông tựa như thanh kiếm sắc bén, dường như có thể hiểu rõ tâm tư sâu kín nhất trong lòng nàng, Trần Loan và hắc nhìn nhau một lát, sau đó nàng dẫn đầu dịch chuyển tầm mắt.

Tiếng nước róc rách, mặt trời chiếu sáng trên mặt sông Chu Tước, từng giọt nước rục rở muôn màu, các con thuyền tham gia giải đua thuyền rồng đã lao về phía trước, bỏ xa họ ở phía sau.

Đến khi mặt trời thu lại ánh nắng chói chang, sắc trời dần tối, Trần Loan mới hoàn hồn như vừa tỉnh dậy từ giấc mơ, lại thấy người đàn ông đang ngồi ngay ngắn trên băng ghế bên kia, một ván cờ bày trên chiếc bàn nhỏ trước mặt, các quân đen trắng đã giảm đi không ít.

Trần Loan nói lỏng cổ tay, bước tới nhìn xem, chỉ vừa liếc mắt một cái đã nhú mày.

Nàng không giỏi chơi cờ, ngày xưa lúc học rất mệt mỏi, nàng tình nguyện đi luyện đàn, cũng không muốn tốn công sức vào bàn cờ, rút dây động rừng. Nàng lười hoang phí đầu óc để suy nghĩ thận trọng từng bước, càng không giỏi làm đâu chắc đấy, khéo léo mọi nơi.

Nhưng ngay cả người như nàng cũng có thể nhìn ra quân trắng đen trên bàn cờ có thực lực ngang nhau, thực chất quân màu đen đã sức cùng lực tận, ngược lại thế cờ quân trắng rất sắc bén, chiến thắng đã ở ngay trước mắt.

Trần Loan cong môi, nở nụ cười rất nhỏ, hỏi: “Thắng bại đã rõ, hà có gì điện hạ còn phí công cầm cự?”

Giọng người phụ nữ mềm mại dịu dàng, cho dù chỉ hơi mỉm cười, cũng sẽ xuất hiện hai má lúm đồng tiền nhỏ nhắn chìm con người ta

ở trong đó, quân cờ trắng trong tay Kỳ Hoán khựng lại, chậm chạp không hạ xuống, cuối cùng khi hạ xuống, lại thả cho quân cờ đen một con đường sống.

Đây căn bản không phải phong cách chơi cờ của người đàn ông.

Trần Loan kinh ngạc nhượng mảy, Kỳ Hoán vui vẻ đứng dậy, gương mặt lạnh lùng mềm mại hơn rất nhiều, tiểu cô nương xinh xắn đứng trước mặt hắn, đôi mắt xinh đẹp toả sáng rực rỡ, trái tim dù có cứng rắn tới đâu cũng sẽ mềm đi vài phần.

Trong ba năm khó khăn nhất, chịu đủ loại ức hiếp từ người khác, ai cũng có thể giẫm đạp lên đầu hắn, rồi nghênh ngang rời đi, không ai thương xót không ai giúp đỡ, hắn cắn răng vượt qua cuộc sống gian khổ từng bước leo lên cao.

Không có lời nào để nói, cá lớn nuốt cá bé, xưa nay vẫn vậy.

Nếu nắm đấm của người đủ cứng, đủ tự tin, người khác tự nhiên sẽ kính sợ, còn nếu không có bản lĩnh thì chỉ có thể cam chịu làm kẻ tầm thường, sống trong xó xỉnh, bị người bắt nạt đủ đường.

Từ nhỏ suy nghĩ của Kỳ Hoán luôn kín đáo, nhìn thấu mọi việc, tất nhiên cũng không oán thán điều gì. Lúc nhỏ, Kỳ Tiêu làm nhục hắn ức hiếp hắn, đó là vì hắn kém cỏi, ngược lại, sau này nếu Kỳ Tiêu rơi vào tay hắn, đương nhiên hắn cũng sẽ không nương tay.

Lần đầu tiên gặp mặt, Trần Loan vẫn còn nhỏ, bánh bao nhỏ mắt ngọc mảy ngài, ngọng nghịu đáng yêu, không nhiễm chút dung tục nào của nhà quan. Khi ấy tuổi hắn cũng không lớn, tính tình tuy lạnh lùng, nhưng dù sao cũng không chấp nhặt trẻ nhỏ.

Nàng thích theo sau thì cứ theo đi, đợi nàng lớn hơn chút nữa, tự nhiên sẽ dừng những hành vi ngu ngốc đó lại.

Chỉ là không ngờ tới, diện mạo của tiểu cô nương ngày càng quyến rũ, chấp niệm đối với hắn cũng ngày càng mạnh mẽ.

Mãi cho đến một ngày khi đang dạo bước trên con phố ồn ào náo nhiệt, nghe mấy người tán dóc trong quán trà nói tới viên ngọc quý phủ Trấn Quốc Công, những người ngồi bên cạnh vô thức thốt ra vài chữ Bát hoàng tử.

Hắn mới bừng tỉnh phát hiện.

Mọi người đều biết tâm tư của nàng.

Thân là người trong cuộc, tất nhiên Kỳ Hoán không thể thờ ơ, điều duy nhất hắn có thể làm, dường như chỉ có một chữ nhẫn, nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, vì nếu cưới nàng, sẽ chỉ khiến nàng ấm ức và thua thiệt.

Hiện giờ, nàng sắp thành thân rồi.

Ánh mắt Kỳ Hoán bị thu hút, dừng trên bàn cờ, quân cờ đen trắng ngang dọc, khóe miệng ngậm ý cười nhàn nhạt, niết nhẹ quân cờ trắng trên đầu ngón tay, sau đó phất tay áo một cái, khi Trần Loan nhìn lại, bàn cờ đã rối loạn.

“Điện hạ, vì sao?” Trần Loan có chút tò mò hỏi.

Vẻ mặt tiểu cô nương vô cùng nghiêm túc, tròng mắt đen trắng rõ ràng, trong veo xinh xắn như bánh bao nhỏ lần đầu gặp mặt.

Người đàn ông chợt nở nụ cười, giọng nói dịu dàng nho nhã, thay đổi vẻ lạnh lùng trước kia, nói: “Một ván cờ mà thôi, cứ làm theo trái tim mình là được.”

Hắn không muốn nói thêm, Trần Loan cũng lười hỏi nhiều, nhìn ánh chiều tà phía chân trời, đỏ rực một khoảng trời, nàng hơi rũ lông mi, mở miệng nói: “Ta nên trở về phủ.”

Kỳ Hoán khẽ gật đầu, đứng dậy lấy khăn che mặt tự tay đeo cho nàng, hơi thở ấm áp quyện với hương rượu yên tĩnh, ánh mắt nàng

né trái né phải, khuôn mặt ửng hồng tựa ráng mây.

“Loan Loan...” Dường như hắn có điều muốn nói, nhưng khi Trần Loan ngược mắt lên nhìn thẳng vào hắn, người đàn ông lại thu tầm mắt trước một bước, cong khóe miệng, nói: “Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Ngay cả hiện tại, nàng duyên dáng yêu kiều đứng trước mặt hắn, đo mặt lợi dụng hắn giải trừ hôn ước với Đông Cung.

Hắn cũng chỉ cảm thấy cầu còn không được, vui vẻ chịu đựng.

Lời nói của người đàn ông không đầu không đuôi, Trần Loan vô thức nhú mày, có chút lo lắng hỏi: “Có phải bên phía Thái Tử ...”

Ánh mắt Kỳ Hoán trở nên lạnh lùng, đồng tử lộ ra vẻ hờ hững và khinh thường: “Không cần lo lắng, chuyện tứ hôn ít ngày nữa sẽ được giải quyết, không ai dám ép buộc nàng.”

Mười mấy năm ẩn nấp, bày mưu tính kế, hiện giờ hắn chỉ chờ Kỳ Tiêu ra tay.

Trần Loan lên xe ngựa trở về phủ, ánh nắng thu lại sự gay gắt, chỉ còn sự êm dịu, trái đều trên dáng người yếu điệu của thiếu nữ, mạ lên một vàng sáng màu vàng, giống như nữ thần.

Lúc này cảnh tượng từng bừng trên sông Chu Tước đã tan hết, Kỳ Hoán đứng ở mũi thuyền, đường nét trên khuôn mặt dịu lại, nếu khoác lên mình bộ đồ trắng, trông sẽ rất giống một thư sinh dịu dàng nho nhã.

Tiểu cô nương đã thay đổi rất nhiều, trong lòng có những trăn trở, cũng lảng tránh hắn hết lần này đến lần khác, hắn đều nhìn thấy tất cả.

Trước kia có rất nhiều chuyện, tất cả đều không như ý muốn, hắn không thể thoái thác trách nhiệm. Nếu không phải trước đó hắn bị

cản trở, lo trước lo sau, tiểu cô nương cũng không đến mức sợ sệt như thế.

Nếu nàng muốn trốn tránh, che giấu suy nghĩ của riêng mình, hẳn vẫn sẽ dung túng, bảo vệ nàng.

Tóm lại, mưa gió qua đi, cầu vồng sẽ tới.

Chương 18

Trên xe ngựa trở về phủ, cả đoạn đường đều suôn sẻ, trên mặt Trần Loan ẩn giấu ý cười dịu dàng, bàn tay ngọc trắng nõn khẽ vuốt mi tâm, nghĩ đến chuyện phiền lòng sau khi về phủ, ấn đường vô thức nhăn lại.

Mặt trời lặn khi chiều tà, ánh dương buông xuống, mặt trời thu lại vẻ chói lọi, ánh vàng ấm áp lại càng lan tràn hơn, dịu dàng trải đều khắp chân trời, màu sắc đậm đà như thể sắp có một cơn mưa thoả thích trút xuống.

Cảnh tượng như vậy kéo dài một khoảng thời gian, sau đó bóng tối nhanh nhẹn ập tới, hai màu sắc quyện vào nhau trên không trung, hình thành một lớp lụa mỏng u ám, bao phủ lấy vạn vật.

Trần Loan vừa bước vào phủ đã cảm thấy bầu không khí rất khác với ngày thường, không biết bởi vì hôm nay là tết Đoan Ngọ, hay bởi vì Khang di nương có thai.

Trên cành táo của Thanh Phong Các treo một chiếc đèn lồng màu đỏ, tản ra ánh sáng vui mừng, đung đưa mờ ảo theo gió đêm.

Trần Loan ngồi dựa lưng trên chiếc giường La Hán bên cửa sổ, cuốn sách trên tay chưa lật được trang nào, Lưu Nguyệt thấy nàng thất thần, tiến lên nhắc nhở: “Cô nương mau bỏ sách xuống đi, lát nữa còn tới viện Phúc Thọ.”

Hàng năm vào tết Đoan Ngọ, nàng đều phải tới phòng lão thái thái dùng cơm, thể hiện sự đoàn viên của cả gia đình.

Trần Loan khẽ chớp lông mi, không thém che giấu sự mĩa mai.

Nàng nhẹ nhàng tháo chiếc vòng san hô trên tay, thay bằng chiếc vòng tay phỉ thúy, đây là vật ngự ban của hoàng cung, chất liệu và hoa văn hoàn toàn không có lời gì để nói, đeo trên cổ tay trắng nõn của nàng, tăng thêm năm sáu phần dịu dàng ngoan ngoãn cho nữ tử lộng lẫy động lòng người.

Dù là lão thái thái hay Trần Thân, đều thích dáng vẻ nghe lời của nàng.

Gần như trong nháy mắt, vệt xanh trắng cuối cùng trên bầu trời bị rút đi, giữa đất trời chỉ còn lại màu đen thuần túy gây nghiện.

Ngay sau khi trời tối, quả nhiên có một tiểu nha hoàn mặt đầy ý cười đến từ viện Phúc Thọ, hành lễ với Trần Loan, nói: “Đại tiểu thư, lão thái thái mời ngài qua đó dùng bữa tối.”

Trần Loan khẽ gật đầu, rửa mặt chải đầu đơn giản, sau đó thay quần áo đi theo nha hoàn kia đến viện Phúc Thọ.

Trên mỗi con đường hẹp dài đều treo đèn lồng đỏ, giăng đèn kết hoa, nếu người không biết nhìn thấy, sợ rằng còn tưởng trong phủ có người mới cưới gả.

Tiểu nha hoàn kia nhìn thấy ánh mắt nàng, cười nói: “Sáng sớm Quốc Công đã lệnh cho người treo lên, chúc mừng hôm nay có song hỷ lâm môn.”

Trần Loan nghe vậy, không chút để ý cong khóe môi, nàng hơi mở miệng, trong giọng nói bí mật mang theo ý cười đầm đìa: “Đúng là nên vui vẻ chúc mừng rồi.”

Tiếng loài côn trùng không biết tên cứ râm ran, viện Phúc Thọ đèn đuốc sáng trưng, trên mặt mỗi một nha hoàn bà tử lui tới đều chứa đầy ý cười.

Nụ cười này gần như khiến Trần Loan chói mắt.

Nàng siết chặt chiếc khăn trong tay, hơi cong khóe miệng nở nụ cười, chậm rãi tiến vào.

Đêm hè mát mẻ, các chậu băng trong phòng đã bị cất bỏ, nhưng vẫn còn nhiệt độ lạnh lẽo, lão thái thái ngồi ở vị trí chính giữa, có lẽ hôm nay thực sự rất vui, bà cười tươi tới mức đôi mắt nhắm lại thành khe, những nếp nhăn xếp chồng lên nhau tạo thành một đóa hoa.

Khang di nương và Trần Diên ngồi ở hai bên trái phải gần bà nhất, đó là vị trí của Trần Loan ngày trước.

Vừa bước vào gian phòng này, bước chân Trần Loan hơi khựng lại, mắt hạnh đảo qua, sau đó hiểu rõ, không nói lời nào, nét mặt vẫn ngoan ngoãn điềm tĩnh, hành lễ với lão thái thái, nói: “Thỉnh an tổ mẫu.”

Lão thái thái nhìn người cháu gái thân thiết nhất xưa nay, trong lòng đủ loại huyệt hắc, nghĩ tới điều kế tiếp muốn nói, lại càng cảm thấy thương xót và mắc nợ.

Nếu không phải con nối dõi của phủ Quốc Công thật sự không vượng, thì sao nàng phải ảm ức như thế?

Còn có Tô Viện...

Suy cho cùng, là phủ Quốc Công mắc nợ mẫu nữ các nàng.

“Loan nha đầu mau ngồi cạnh tổ mẫu.” Lão thái thái vẫy tay với nàng.

Sắc mặt Trần Diên tái nhợt.

Vị trí gần lão thái thái nhất, nàng ta ngồi một bên, Khang di nương ngồi một bên, nào còn dư chỗ cho Trần Loan?

Trần Loan hờ hững đáp lại, bước chân không nhanh không chậm, đi về phía lão thái thái, khi lướt ngang qua Trần Diên, tầm mắt của hai người va chạm trên không trung, phát ra tia lửa.

Trần Loan cười nhạt, nhìn Trần Diên bằng ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó lập tức lướt qua nàng ta, làn váy mang theo làn gió thơm vẩn vít.

Ma ma bên người lão thái thái hiểu tâm ý của lão thái thái nhất, lập tức sai người chuyển ghế tới, Trần Loan gật đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn ma ma.”

“Đại cô nương đừng làm lão nô tổn thọ.”

Bàn tay nhăn nheo của lão thái thái nắm lấy tay Trần Loan vuốt ve vài lần, hỏi: “Hôm nay dạo chơi cùng tiểu quận chúa, có vui không?”

“Đi chơi ở những đâu?”

Chuyện trên sông Chu Tước ngày hôm nay, nhất định Thái Tử không để người khác biết được, nếu không sẽ rất mất mặt, mà Kỳ Hoán và Nam Dương Vương cũng chắc chắn không để lộ tin tức.

Nghĩ đến đây, Trần Loan ngược mắt, thân mật ôm lấy cánh tay lão thái thái, nói: “Tất nhiên là vui cực kỳ, bọn con đến Thính Tuyết Lâu ăn vài món điểm tâm mới ra trước, sau đó đi xem đua thuyền rồng.”

Về cơ bản, việc dạo chơi dịp tết Đoan Ngọ hàng năm đều na ná như nhau, nếu không phải lần này ra ngoài gặp Kỳ Tiêu và Kỳ Hoán, e rằng cũng không có gì thay đổi.

Lão thái thái không nghi ngờ gì, liên tục gật đầu, vẻ mặt ôn tồn yêu thương, nói: “Các con chơi vui vẻ là tốt rồi.”

Khang di nương và Trần Diên vẫn luôn mỉm cười lắng nghe, không hề nói chen vào, nhưng vẻ mặt kia, nghiễm nhiên là người thắng lớn nhất.

Trần Loan trò chuyện cùng lão thái thái như thể bên cạnh không có ai, lúc này mới nghiêng đầu nhìn về phía Khang di nương, ánh mắt mang ý cười dừng lại trên vùng bụng dưới bằng phẳng của bà ta, đôi

môi đỏ khế mở: “Sáng sớm lúc ra ngoài nghe thuộc hạ tới báo, di nương có tin vui?”

Lão thái thái gõ vào giữa trán nàng, cười không ngớt miệng nói: “Chỉ có con là tin tức nhanh nhạy.”

Khang di nương cũng cười theo, trên gương mặt vẫn còn nét quyến rũ tràn đầy vẻ hạnh phúc ngọt ngào, nhẹ giọng đáp: “Đại phu đã tới thăm khám, mới được hơn hai tháng.”

Trần Loan liếc mắt nhìn Lưu Nguyệt, người sau hiểu ý, tiến lên một bước ghé vào tai nàng nói: “Tiểu thư, đã đưa qua.”

Trần Loan gật đầu, nói với Khang di nương đang tỏ vẻ nghi ngờ: “Di nương có tin vui, là chuyện lớn trong phủ, ta vốn không biết nên tặng gì, tình cờ nhớ tới cách đây vài ngày tổ mẫu có sai người đưa đến chỗ ta một cây nhân sâm trăm năm, nhân sâm già đại bổ, chính là thứ mà di nương cần lúc này.”

Dứt lời, nàng che miệng cười, làm nũng với lão thái thái: “Được dịp Loan Nhi mượn hoa hiến phật, tổ mẫu cũng đừng trách Loan Nhi.”

Lão thái thái vốn cảm thấy mắc nợ nàng, lúc này lại càng cảm động hơn.

Nhân sâm trăm năm ngay cả trong hoàng cung cũng không tìm được mấy cây, chính là thứ quý hiếm. Lúc trước bởi vì Khang di nương mà bà không phân tốt xấu đã giáo huấn đứa nhỏ này một trận, sau khi mọi chuyện được làm sáng tỏ, cuối cùng trong lòng áy náy, bởi vậy mới sai người đưa cây nhân sâm đó đến Thanh Phong Các.

Nhưng đứa nhỏ này, mặc dù không thích Khang di nương, nhưng sau khi biết bà ta có thai vẫn có thể rộng rãi hào phóng như thế, điều này cho thấy trong lòng nàng coi trọng mối quan hệ huyết thống tới mức nào.

“Đúng là đứa trẻ ngoan.” Giọng lão thái thái càng dịu dàng hơn.

Trần Loan chỉ cười chứ không nói lời nào, cúi đầu nhìn nụ mai hồng sắp nở dưới khăn tay, sườn mặt đoan trang thuần khiết, rất giống Tô Viện khi còn trẻ, trong lòng lão thái thái hơi giã giụa.

Một lát sau, nha hoàn phía trước tới bẩm báo, nói Trần Thân đến rồi.

Mặc dù tâm tính Trần Thân không tốt, nhưng trời sinh có một bộ da tốt, người gặp việc vui tâm tình sáng khoái, hiếm khi treo nụ cười trên mặt ngay khi tiến vào phòng, khuôn mặt thư sinh càng thêm anh tuấn bất phàm.

Trần Loan chỉ nhìn lướt qua, sau đó nhàn nhạt dời tầm mắt.

Bữa tối rất phong phú, nhưng Trần Loan lại không có cảm giác ngon miệng, chỉ dùng vài đĩa rồi cau mày miễn cưỡng ngồi chung, mãi tới khi lão thái thái buông đĩa xuống, nàng mới bỏ chén đĩa xuống theo, lấy khăn lau tay.

Vốn dĩ không tới lượt thiệp thất ngồi chung bàn, nhưng Khang di nương thì khác, bà ta sống trong phủ mười mấy năm, điệu bộ nghiễm nhiên là chủ mẫu trong phủ, ngoại trừ không có danh phận, thì những loại đãi ngộ chẳng khác gì chủ mẫu.

Trần Thân sung sướng tự mãn, ăn uống vui vẻ, không biết trước đó bọn họ có bàn bạc trước hay không, ăn xong cơm tối, cả Khang di nương và Trần Diên đều đứng dậy lấy cớ trở về sân của mình.

Kể từ đó, căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại ba người với suy nghĩ của riêng mình, trong thời gian ngắn, không ai mở miệng nói chuyện.

Nhìn cảnh tượng này, Trần Loan thầm thở dài trong lòng.

Chuyện kéo dài nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn tới.

Tối nay trong phòng lão thái thái không đốt huân hương, cửa sổ phía nam mở rộng, màn đêm như nước hoà cùng ánh trăng, tia sáng bạc

tràn vào căn phòng, lạnh lẽo xinh đẹp có thừa.

Đợi chờ không lâu, Trần Thân đột nhiên ho nhẹ một tiếng, lông mi Trần Loan khẽ run, ngược mắt nhìn về phía ông, nghe ông do dự mở miệng nói với lão thái thái: “Mẫu thân, ngày đó nhi tử cầu xin ngài đồng ý để Khang di nương làm đương gia chủ mẫu, ngài rất tức giận, tuyên bố không được nhắc lại việc này.”

“Nhưng hôm nay Khang di nương sắp sinh thêm con nối dõi cho phủ Quốc Công, mười mấy năm đồng hành thân thiết, ngoan ngoãn vâng lời mẫu thân, không hề từ chối bất cứ mệnh lệnh nào, nếu còn không phù chính, chỉ sợ sẽ làm tổn thương lòng người.”

Ông đột nhiên thở dài, lời nói càng tình sâu thấm thiết: “Hằng nhi và Diên nhi đều tới tuổi đính hôn rồi. Nếu có thể cho Khang di nương phù chính, thì tất cả con nối dõi đều là con dòng chính, con cháu dòng chính của phủ Quốc Công càng nhiều càng tốt.”

Trần Loan mới nghe được một nửa đã cúi thấp đầu, khước miệng hơi nhếch lên, không nhìn ra vẻ mặt cụ thể thế nào.

Trần Thân nói xong, nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của lão thái thái, không khỏi vén vạt áo, khuyu hai đầu gối xuống đất, giọng điệu chắc nịch: “Hy vọng mẫu thân tác thành.”

Trong nháy mắt, căn phòng im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng gió đêm nức nở bên ngoài cửa sổ, chiếc khăn trong tay Trần Loan hết nói lỏng lại siết chặt, cuối cùng như thể đã suy nghĩ thông suốt điều gì, cơ thể cũng hoàn toàn thả lỏng.

Lão thái thái nghiêng đầu sang, nắm một bàn tay nàng, giọng nói nghẹn ngào, có chút khó khăn hỏi: “Loan nha đầu, con cảm thấy lời phụ thân con nói, có đúng không?”

Chuyện tới hoàn cảnh như hiện giờ, Trần Loan nói đúng hay sai thì cũng không thay đổi được kết cục, chỉ bằng thức thời một chút, để bọn họ đều cảm thấy mắc nợ nàng.

Chỉ cần một ngày lão thái thái còn cảm thấy mắc nợ nàng, thì ngày đó bọn họ vẫn không thể vượt qua nàng.

Nhưng lý trí là lý trí, nếu thật sự muốn nói ra câu đó cần phải có quyết tâm rất lớn.

Trần Loan cong khóe miệng, giọng điệu rất nhẹ nhàng, không nghe ra chút bất mãn nào, thậm chí nàng còn mỉm cười ôm cánh tay lão thái thái, khuyên nhủ: “Phụ thân nói đúng, di nương chờ đợi mười mấy năm, khó khăn lắm mới chờ được chuyện vui lớn như vậy. Loan Nhi cũng muốn tung bừng náo nhiệt theo, mời vài quý nữ nhà quan đến xem lễ, thuận tiện giới thiệu nhị muội cho các nàng.”

Sắc mặt Trần Thân đẹp hơn rất nhiều, ấm áp nói: “Loan Nhi hiểu chuyện.”

Trần Loan cười nhạo dưới đáy lòng, nói chuyện giúp bọn họ là hiểu chuyện, nếu không thì là không suy nghĩ cho đại cục?

Nàng chớp chớp mắt, nói tiếp: “Trước khi tới Loan Nhi đã xem hoàng lịch, năm ngày sau chính là ngày tốt, chi bằng tổ mẫu mở tiệc, tuyên bố tin tức này trong bữa tiệc, cũng cho di nương chút thể diện?”

Lão thái thái mệt mỏi gật đầu, nói: “Cứ làm theo lời Loan Nhi đi.”

“Chỉ có điều, nếu con để con nối dõi nàng ta sinh ra lẩn át trên đầu Loan Nhi, ta tuyệt đối không thể đồng ý. Nếu con còn một chút lương tâm thì nên đối xử tốt với Loan Nhi mới phải!” Giọng lão thái thái đột nhiên sắc bén, ánh mắt như dao dừng trên mặt Trần Thân.

Da mặt Trần Thân run run, nhưng cũng như trút được gánh nặng, sợ lão thái thái đổi ý, vội vàng luôn miệng nói: “Mẫu thân nói gì thế? Loan Nhi là hòn ngọc quý trên tay nhi tử, nhi tử tuyệt đối không để con bé bị người ức hiếp”.

“Hơn nữa Diên nhi và Hăng nhi cũng chắc chắn không làm ra chuyện khốn nạn đó.”

Chương 19

Bóng đêm ngoài cửa sổ nổi gió nam, màn trời nặng nề điểm tuyết vài ngôi sao ảm đạm ố vàng, mùi đàn hương trong viện Phúc Thọ còn chưa tiêu tán hoàn toàn, thản nhiên vẩn vít rồi tản mạn, thỉnh thoảng có một hai tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ lọt vào tai.

Lão thái thái có vẻ vô cùng mệt mỏi, vẫy tay với Trần Thân, cực thấp và cực nghiêm túc nói: “Lời con nói, phải chắc chắn làm được.”

“Lui xuống đi, ta có chút mệt mỏi.”

Đối mặt với lão thái thái, tất nhiên Trần Thân không dám nói một chữ không, ông đứng dậy cáo lui, cuối cùng vẫn chốt hạ một câu: “Vụ việc này, phiền mẫu thân vất vả.”

Lão thái thái nhắm mắt, không muốn đáp lại.

Trong mắt Trần Loan liên tục hiện lên nhiều màu sắc khác nhau, thật ra tất cả mọi chuyện ngày hôm nay đều nằm trong dự kiến của nàng, lão thái thái kiên trì hơn mười năm, không muốn phù chính Khang di nương đã có một trai một gái dưới gối, có thể thấy được chút quyết tâm.

Đột nhiên nàng rất tò mò, năm đó rốt cuộc vì sao mẫu thân lại chết, để mười mấy năm qua lão thái thái luôn có cảm giác mắc nợ nàng.

“Tổ mẫu hãy nghỉ ngơi thật tốt, Loan Nhi cáo lui trước.” Trần Loan hành lễ, lời nói nhỏ nhẹ.

Lão thái thái đột nhiên mở mắt, sự sắc bén trong đôi mắt già nua vẫn đục là thật, bà mở miệng với vẻ mặt phức tạp, hỏi: “Loan Nhi, con nói

thật cho tổ mẫu biết, chuyện phù chính Khang di nương, con có ý kiến gì không?”

Trần Loan sững sốt, sau đó cười khẽ, khoe miệng nở rộ hai má lúm đồng tiền, vừa quyến rũ lại tinh ranh: “Thưa tổ mẫu, Loan Nhi không có ý kiến gì khác.”

“Lẽ ra di nương nên được phù chính từ lâu, là tổ mẫu thương xót Loan Nhi, nên chuyện này mới trì hoãn đến hiện tại. Bây giờ di nương có thai, về tình về lý thì vị trí chủ mẫu này đều nên thuộc về di nương, Loan Nhi há lại là người không hiểu lý lẽ?”

Lời nói của nàng rất thành khẩn, đôi mắt trong veo như dòng suối nhỏ chảy giữa khe núi, bất cứ ai nhìn vào cặp mắt ấy đều vô thức tin tất cả những lời nàng nói.

Lão thái thái cũng không ngoại lệ.

Lão thái thái dừng chuyển động chuỗi tràng hạt trên tay, vươn tay vuốt ve gương mặt Trần Loan, đối với đứa nhỏ này, bà nâng niu ở trên tay, đau ở trong lòng, dù có đối xử thế nào cũng cảm thấy mắc nợ.

Chính vì cách đối xử cùng sự cưng chiều như vậy mới khiến trong lòng Trần Thân sinh ra bất mãn, ngược lại còn đối xử lạnh nhạt với đích nữ duy nhất, thay vào đó là sủng ái một nhà thiếp thất lên tận trời.

“Loan Nhi, tổ mẫu già rồi.” Ẩn đường phủ đầy nếp nhăn của lão thái thái lộ vẻ tang thương, bà nói tiếp: “Rất nhiều chuyện, tổ mẫu muốn quản cũng chỉ có lòng mà không có sức. Ít ngày nữa con sẽ tiến vào Đông Cung, mọi chuyện sau này đều phải dựa vào bản thân mình.”

Trần Loan khẽ gật đầu, vuốt ve mu bàn tay của lão thái thái, giọng nói trầm xuống không ít: “Loan Nhi hiểu suy nghĩ của tổ mẫu, tổ mẫu yên tâm.”

Lão thái thái ngẩng đầu nhìn nàng, đứa nhỏ ngày trước bập bẹ học nói, nay đã khôn lớn thành một tiểu thư khuê các dịu dàng hiền thực, sắp gả vào Đông Cung, sau này nhất định cao quý không thể bàn.

“Cuối cùng vẫn phải thật lòng xin lỗi lời gửi gắm của mẫu thân con.”

Ánh mắt Trần Loan hơi lóe lên, rất muốn hỏi lão thái thái về chuyện của mẫu thân nàng, nhưng trước đây mỗi lần nhắc tới lại khiến lão thái thái phiền lòng, nên nàng chỉ có thể nuốt những lời nói đã lên tới cổ họng xuống dưới.

Tương lai, luôn có cách để biết.

Khi Trần Loan trở về Thanh Phong Các, màn đêm đã dày đặc, trên tay Lưu Nguyệt và Bồ Đào xách theo đèn lồng đi bên cạnh nàng, ánh trăng bị mây đen che khuất, chỉ còn lại những đường nét tiêu điều.

Nàng cất giấu mọi chuyện trong lòng, hỗn loạn như ma cắt không đứt, càng gỡ càng rối. Trước mắt lúc thì là vẻ mặt đắc ý của Khang di nương và Trần Diên, lúc lại là lời nói đầy vẻ tang thương của lão thái thái. Cuối cùng tất cả những hình ảnh đó đều tiêu tán, chỉ còn lại gương mặt kiên nghị mang theo ý cười của Kỷ Hoán quanh quẩn thật lâu, đuổi cũng không tan.

Trần Loan tự giễu, mình đúng là kẻ si tình.

Ngày hôm sau, lão thái thái sai người đưa thiệp mời tới các phủ, cũng mơ hồ thả ra tiếng gió, mỗi nhà đều có người khôn khéo, lập tức hiểu ra dụng ý của phủ Quốc Công.

Sự khác biệt về quan niệm giữa đích nữ và thứ nữ, con của chính thất và con của thiếp thất đã ăn sâu bén rễ trong đầu mọi người, hiện giờ cho dù di nương có được phù chính, nhưng con cái do bà ta sinh ra đều đã trưởng thành, vẫn không thể đánh đồng với đích tử đích nữ chân chính được dốc hết sức lực và tài nguyên ra bồi dưỡng.

Đó chỉ là những suy nghĩ trong lòng, còn đây vẫn là một sự kiện trọng đại.

Lão thái thái đã dặn dò xong các hạng mục công việc từ sớm, chỉ chờ ngày tổ chức yến tiệc.

Mấy ngày nay Khang di nương và Trần Diên thành thật yên tĩnh đến lạ, không có nửa phần nhướn mày hãnh diện, mỗi ngày chỉ ở trong sân của mình, nhất quyết không tham dự vào chuyện bên kia.

Một ngày trước hôm tổ chức yến tiệc, Trần Loan nghe Lưu Nguyệt bẩm báo, cười tới mức mặt mày cong cong, mỹ nhân khế nâng bàn tay trắng nõn, không chút để ý tháo trâm ngọc xuống, mái tóc đen mượt đổ xuống lưng như thác nước, tản ra mùi hương thoang thoảng.

Nàng khế mở đôi môi đỏ, nói: “Lần này cũng học được cách ngoan ngoãn hơn rồi.”

Một ngày này, vị kia ở Ngọc Sắc Các đã chờ đợi mười mấy năm, từ lúc còn trẻ đẹp nhất đến khi gần như hoa tàn ít bướm, dựa vào con nối dõi muện mới leo lên được vị trí chủ mẫu, nếu chỉ còn một bước cuối cùng lại bị người ta bắt được nhược điểm, chắc chắn sẽ hối hận đến xanh ruột.

Dù sao Khang di nương cũng hiểu rõ hơn ai hết, lão thái thái không thích bà ta tới mức nào.

Sự thỏa hiệp ngày hôm nay, thật không dễ dàng.

Lưu Nguyệt bưng một bánh đĩa vó ngựa đặt lên bàn nhỏ, lại ra ngoài cắt vài cành hoa nở vừa phải cắm vào chiếc bình sứ trắng như ngọc, đóa hoa kiêu diễm ướt át mang theo mùi hương phảng phất, màu sắc trong căn phòng đã rực rỡ hơn vài phần.

“Lưu Nguyệt.” Trần Loan nghiêng đầu, thả lỏng cổ tay trắng như tuyết khẽ gọi, sau đó hỏi: “Đã đưa thiệp mời đến phủ Nam Dương và

phủ công chúa chưa?”

Lưu Nguyệt gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc bẩm báo: “Chuyện tiểu thư tự mình dặn dò, bọn nô tỳ nào dám chậm trễ? Thiệp của phủ Nam Dương Vương, lão thái thái đã cho người đưa tới, chỉ là Tam công chúa không có trong phủ, người trong phủ nói, công chúa ở trong hoàng cung, không biết có thể tới được hay không.”

Trần Loan gật đầu, im lặng trong giây lát, nói: “Quận chúa Cẩm Tú có biết chuyện này không?”

“Chắc chắn đã biết, lão thái thái cũng gửi thiệp mời tới phủ quận chúa.”

Trần Loan hơi kinh ngạc khẽ lẩm bẩm, đôi mày thanh tú cau lại, sao lão thái thái có thể không biết tấm thiệp này có hàm ý gì?

Một khi thiệp mời được gửi đi, hoặc là chắc chắn quận chúa đã buông bỏ chuyện cũ, phủ Quốc Công muốn nối lại tình xưa cùng quận chúa, hoặc lão thái thái căn bản không muốn Khang di nương ngồi lên vị trí chủ mẫu.

Tính tình quận chúa Cẩm Tú nóng nảy bướng bỉnh, nếu gây ra chuyện ồn ào trước mặt mọi người, người chịu thiệt tất nhiên là Khang di nương. Ở trước mặt đông đảo khách khứa, phủ Quốc Công cũng mang tai mang tiếng, trở thành trò cười trong đề tài các câu chuyện của mọi người ở kinh thành lúc rảnh rỗi, đây tuyệt đối không phải điều mà lão thái thái muốn nhìn thấy.

Một khi đã như vậy, tốt nhất nên tránh gửi thiệp tới phủ quận chúa, mặc dù trong lòng lão thái thái biết rõ, nhưng vẫn làm như vậy.

Rốt cuộc hành động này có dụng ý gì?

Thực sự khiến người ta nghĩ trăm lần cũng không ra.

Nhưng dù thế nào, trời xui đất khiến cũng giúp Trần Loan một phen.

Chuyện tới hiện giờ, nàng chỉ có thể đánh cược một lần, nếu quận chúa đến thì mọi người đều vui vẻ, còn nếu bà không đến, chỉ có thể nói Khang di nương thật may mắn.

Ngày mùng 10 tháng 5, thời tiết đẹp, mặt trời chói chang, bắt đầu từ sáng sớm phủ Trấn Quốc Công đã vô cùng náo nhiệt.

Trần Loan thức dậy sớm, khi bầu trời vẫn còn xanh đen, mang theo sương sớm và cái giá lạnh đi một chuyến đến viện Phù Dung lạnh lẽo không người, đây là nơi ở của Tô Viện khi còn sống, kể từ lúc bà qua đời, sân này đã bị bỏ hoang.

Lão thái thái thường phái người đến quét dọn, nhưng đã mười mấy năm không có ai đặt chân tới sân này, nha hoàn bên dưới lười nhác, cỏ hoang vẫn mọc đầy khoảng sân nhỏ.

Trần Loan giẫm lên cỏ hoang, bước từng bước về phía trước, nàng hoàn toàn không để ý việc sương sớm bám vào váy áo, ý cười trên má luôn dịu dàng.

Hoa hồng nở rộ, hương thơm ngào ngạt, mấy đóa hoa hồng chưa nở bị gió ban mai thổi qua, vài giọt sương sớm rơi xuống, nụ hoa rung rinh chớm nở, toả ra hương thơm độc đáo.

Nàng không biết mẫu thân trông thế nào, tất cả mọi ấn tượng đều đến từ bức họa, nhưng nàng biết diện mạo của mình rất giống Tô Viện, bởi vì lão thái thái thường nhìn gương mặt nàng rồi thất thần, cũng bởi vì gương mặt này mà gần như đáp ứng mọi yêu cầu của nàng, nuông chiều vô độ.

Đó đều là những thứ mẫu thân để lại cho nàng, thậm chí còn vì thế mà trả giá bằng mạng sống của mình.

Chính miệng lão thái thái từng nói, trong số trăm loài hoa, Tô Viện chỉ thích duy nhất hoa hồng, hoa hồng trong viện Phù Dung đều do tự tay bà trồng.

Trần Loan đã lâu không đặt chân tới nơi này, lọt vào tầm mắt là khung cảnh hoang vắng, những địa phương khác trong phủ đều giăng đèn kết hoa, gương mặt nha hoàn lui tới đều mang ý cười, tất cả những điều này đều được chuẩn bị cho Khang di nương, người sắp trở thành chủ mẫu thứ hai của phủ Quốc Công.

Gió nhẹ thổi qua, cành liễu cúi đầu, gương mặt nhỏ nhắn của Trần Loan như mang theo tiên khí lạnh lùng, nếu là tiên nữ giáng trần dạo chơi dưới nhân gian, dường như có thể cưỡi mây bay đi bất cứ lúc nào.

“Mẫu thân, Loan Nhi vô dụng.” Giọng nàng rất nhẹ, xen vào trong gió, rời rạc tới mức chỉ có thể nghe thấy vài chữ mơ hồ, nhưng sự thù hận trong từng câu từng chữ lại không có cách nào tiêu trừ.

Là nàng vô dụng, uống phí nổi khổ tâm của mẫu thân, cũng uống phí cả một đời mình.

Từ khi tái sinh, nàng thận trọng từng bước, cẩn thận khắp nơi, nhưng vẫn để đôi mẫu nữ rắn rết kia bước lên địa vị cao, chẳng những không thể báo thù một cách quang minh chính đại, mà lúc nào cũng phải giữ gương mặt tươi cười, đề nghị lão thái thái phù chính Khang di nương.

Ngón tay mảnh mai tinh xảo như bạch ngọc, gai nhọn trên cành hồng dễ dàng xuyên qua da, đâm sâu vào thịt, Trần Loan đau đớn, khế cau mày, một giọt máu lớn nhanh chóng trào ra từ đầu ngón tay, lăn xuống chiếc lá xanh biếc, kỳ dị lại vô hại.

“Mẫu thân, đời này chắc chắn Loan Nhi sẽ sống tốt, những ai thiếu nợ chúng ta, đều phải hoàn trả đầy đủ.”

Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn thật sâu vào sân, xoay người trở về Thanh Phong Các.

Nàng vẫn dùng đồ ăn sáng như thường ngày, nhưng khi trang điểm chải chuốt, lại không chớp mắt chọn bộ váy màu xanh nhạt hoạ tiết bướm đơn giản nhất.

Trần Loan là mỹ nhân có tiếng tại kinh thành, bộ váy màu xanh nhạt hoạ tiết bướm mặc trên người nàng, càng tôn lên dáng người yếu điệu xinh xắn, đôi mắt ẩn tình quyến rũ đến cực điểm.

“Tiểu thư, hôm nay mặc bộ váy này, có phải quá đơn giản hay không?” Bồ Đào đeo đôi bông tai bằng ngọc ấm cho nàng, cau mày khó hiểu nói.

Trong dịp long trọng như vậy, tiểu thư lại là đích trưởng nữ, Thái Tử Phi tương lai của Đông Cung, mặc bộ váy này không khỏi quá mức khó coi, người không biết còn tưởng tiểu thư có địa vị thấp kém trong phủ.

Trần Loan hơi nhướn mày, sắc mặt người trong gương xanh xao nhợt nhạt, tựa như cành liễu mỏng manh trước gió, nàng mở miệng nhẹ giọng nói: “Đêm qua gió lớn, cửa sổ khép hờ, ta hơi bị cảm lạnh, thế nên hôm nay sắc mặt tái nhợt, nghe hiểu không?”

Tâm tư Lưu Nguyệt tinh tế, lập tức kéo Bồ Đào đồng ý.

Mắt thấy thời gian sắp đến gần, bầu trời xanh ngắt như được gột rửa, vạn dặm không mây, mặt trời ló dạng từ phía đông, gieo rắc ánh ban mai, cỏ cây bừng tỉnh từ giấc mơ, sức sống phơi phới.

Khi Trần Loan đến sảnh trước của nhà chính, không ít phu nhân thế gia đã có mặt, lão thái thái ngồi ở vị trí đầu tiên trò chuyện cùng vài lão phu nhân. Hôm nay Khang di nương là nhân vật chính, bà ta mặc một chiếc váy dài màu đỏ, ngay cả Trần Diên cũng rạng rỡ chói lọi, nụ cười luôn thường trực trên gương mặt.

Hôm nay là ngày trọng đại của bọn họ.

Cũng là ngày nở mày nở mặt.

Từ nay về sau, tất cả mọi thứ của Trần Loan, nàng ta - Trần Diên đều không thiếu.

Nàng ta muốn quang minh chính đại, đập Trần Loan khỏi đàn tể trước mặt mọi người!

Chương 20

Người đến hôm nay đều là nữ quyến hậu trạch, bởi vì lão thái thái gửi thiệp mời, nên có vài lão phu nhân cũng hân hạnh tới đúng hẹn. Núi giả đình hồ, vườn hoa nhà chính, khắp nơi đều là tiểu thư nhà quan xinh đẹp đáng yêu, giọng nói dịu dàng tựa oanh yến, tự hình thành nên khung cảnh náo nhiệt.

Loại ngạch cửa hàng đầu như phủ Nam Dương Vương, tất nhiên không có suy nghĩ nào khác, đơn giản là nể mặt lão thái thái nên mới tới tham dự, nhưng những thế gia cùng bậc đang xuống dốc thì khác.

Hiện tại phủ Quốc Công chỉ có một mình Trần Xương Hằng là con nối dõi, lúc này di nương phù chính, không ngoài dự đoán thì hẳn ta chính là thế tử phủ Trấn Quốc Công. Nếu đích nữ nhà mình gả qua sẽ trở thành phu nhân thế tử danh chính ngôn thuận, hai nhà qua lại thân thiết, có rất nhiều lợi ích.

Không chỉ một hai vị phu nhân thế gia có ý tưởng này.

Vậy nên có thể nói hôm nay Khang di nương giống như cá gặp nước, nụ cười thoả đáng trên gương mặt chưa từng dừng lại, bà ta đang hưởng thụ cảm giác tôn kính đến muện mười mấy năm này, chỉ cảm thấy khổ tận cam lai (*).

(*): Thời kỳ gian khổ đã qua, giờ đã đến lúc hưởng sung sướng.

Ánh nắng trên đỉnh đầu đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi, dưới cái nắng gắt chói chang, sắc mặt Trần Loan càng thêm nhợt nhạt không một chút máu. Từ nhỏ nàng đã dùng đủ các loại thành phần bổ dưỡng, chiều chuộng vô cùng, mấy ngày nay tâm tình phiền

muộn, cả đêm trần trọc không ngủ, sao có thể không biến thành dáng vẻ mong manh yếu đuối này?

Nhưng ngay cả như vậy, nàng cũng luôn giữ nụ cười nhợt nhạt, không thể nhìn ra chút không vui hay ảm ức nào.

Nam Dương Vương Phi và phu nhân đại tướng quân ngồi trên ghế trong nhà chính, hai người có quan hệ thân thiết, lén lút trò chuyện với nhau thật vui vẻ, tán gẫu qua lại. Ánh mắt của phu nhân đại tướng quân dừng lại trên người Trần Loan, vẻ mặt không thay đổi, giọng điệu thản thức, thấp giọng nói: “Thiếp thất phù chính, thật khổ cho đứa nhỏ này.”

Mọi người đều biết, tiểu quận chúa và Trần Loan là bạn tốt của nhau, Nam Dương Vương Phi cũng coi như nhìn nha đầu này trưởng thành, vậy nên trước khi mở miệng, trái tim đã nghiêng về một phía. Bà nhàn nhạt liếc mắt nhìn vẻ mặt đầy ý cười của Khang di nương khi đứng trước mặt mọi người, nói: “Thiếp chính là thiếp, dù có phù chính thì trong xương cốt vẫn không sửa được bộ mặt tiểu nhân đặc chí. Đại cô nương không có mẫu thân săn sóc, nhưng vẫn khéo léo hào phóng hơn nhị cô nương rất nhiều.”

Phu nhân đại tướng quân cười phụ họa, trong lòng bọn họ biết rõ ràng, ngay cả có phù chính, thì đích tử đích nữ do thể tử chính thức sinh ra, cũng đè ép trên đầu con của kế thất (*).

(*): Vợ kế.

Chỉ là trước giờ đứa nhỏ Trần Loan này luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người, chưa từng thấy lòng người hiểm ác và xấu xa, nghĩ rằng tất cả mọi người đều lương thiện giống nàng.

Trước khi xuất giá, dạy cho nàng một bài học như vậy cũng tốt. Hy vọng nàng có thể nhìn nhận rõ, sắp tới dù đối mặt với người hay sự việc đều nên đề phòng.

Tiểu quận chúa đến sớm, thấy nàng còn chưa tới thì đến Thanh Phong Các tìm người, mà lúc đó Trần Loan vừa ra khỏi cửa, tình cờ hai người lại đi lệch hướng nhau.

Thế nên Trần Loan không tìm thấy bóng dáng Thẩm Giai Giai.

Lưu Nguyệt đi ra từ con đường nhỏ, ghé vào tai nàng nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, quận chúa đang ở Thanh Phong Các.”

Trần Loan không khỏi bật cười, ngược lại nhìn cảnh tượng khách khứa vui vẻ hoà thuận trước mắt, ánh mắt buồn bã, ý tứ không rõ nhẹ giọng cười nói: “Nơi này có tổ mẫu và Khang di nương là đủ rồi, chúng ta trở về Thanh Phong Các đi.”

Nàng vừa bước vào cổng sân đã thấy Thẩm Giai Giai đang ngồi trên ghế đá trong vườn hoa nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp hơi lạnh lùng, không nặn ra nổi chút ý cười. Trần Loan tiến lên ngồi xuống bên cạnh nàng ấy, chậm rãi hỏi: “Có chuyện gì thế? Ai trêu chọc tiểu quận chúa của chúng ta?”

Nha hoàn hầu hạ rất lạnh lợi, nhanh chóng bưng lên hai chén trà nóng sương khói mù mịt, lá trà giãn nở thành hình trong nước sôi, mùi hương thơm ngát lượn lờ.

Thẩm Giai Giai liếc mắt nhìn nàng, không ngờ lại đụng phải một đôi mắt đầy ý cười, nàng ấy hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta vì muội mà sốt ruột tức ghen muốn bốc hỏa, ngược lại là muội, còn có thể nhàn nhã thưởng trà như vậy?”

Trần Loan gõ gõ vào hoa điệp giữa trán nàng ấy, thu lại biểu cảm, an ủi nói: “Muội biết tỷ thương xót muội, suy nghĩ cho muội, nhưng chuyện ngày hôm nay, muội thật sự không làm gì được. Nếu có một cách nào đó, muội sẽ không để bọn họ vui mừng như thế...”

Nàng không nói tiếp, nhưng Thẩm Giai Giai đã hiểu ý nàng, chính vì hiểu, nên mới cảm thấy tức ghen đến mức hốc mắt gần như đỏ hoe.

Nếu đã không còn cách nào khác, thì cũng chỉ có thể thản nhiên tiếp nhận, lấy lui làm tiến, chỉ là lui một bước này, Trần Loan phải khó chịu tới mức nào?

“Thôi, chúng ta cứ ngồi trong sân của muội, không cần ra ngoài nhìn sắc mặt những người đó, mắt không thấy tâm không phiền.” Thẩm Giai Giai mở chén trà ra uống một ngụm, cảm hận nói.

“Tỷ yên tâm.” Trần Loan mỉm cười đưa mắt nhìn nàng ấy như có điều ám chỉ.

Chỉ là cuối cùng vẫn không thể yên ổn vượt qua buổi sáng.

Dưới bóng cây mát mẻ, vài tia nắng chiếu rọi rơi trên mặt ghế đá lạnh băng, không khỏi nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Trần Loan và Thẩm Giai Giai xoay quanh các chủ đề, nói về những điều thú vị xảy ra tại kinh thành dạo gần đây, ngược lại thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Ước chừng đã gần tới giờ dùng cơm trưa, nhưng phía trước vẫn chưa phái người tới tìm, Trần Loan nhíu mày, lệnh cho Bồ Đào đến nhà chính xem thử.

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, Bồ Đào vội vàng bước vào sân, hành lễ với Thẩm Giai Giai, sau đó ghé vào bên tai Trần Loan, nói: “Tiểu thư, Tam công chúa dẫn người tới, hiện tại phía trước đang ồn ào.”

Ý cười trên mặt Trần Loan cứng lại, nàng và Thẩm Giai Giai đưa mắt nhìn nhau, sau đó hỏi: “Có biết vì chuyện gì mà ồn ào không?”

Bồ Đào nhìn Thẩm Giai Giai, có chút khó nói, mặc dù tiểu quận chúa và tiểu thư nhà mình là bạn tri kỷ, nhưng xét cho cùng, việc xấu trong nhà cũng không thể truyền ra ngoài, nếu nói như vậy sẽ làm mất thể diện phủ Quốc Công, cũng làm mất thể diện của tiểu thư.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?” Trần Loan đứng dậy, lần đầu tiên thay đổi sắc mặt, tất cả sự dịu dàng trong đôi mắt hạnh đều biến thành sự lạnh lùng.

“Công chúa cải trang đến đây, tình cờ gặp phải tam công tử từ học đường trở về. Tam công chúa không để ý tới công tử, lập tức bước đi, ai ngờ thư đồng bên người công tử thấy bên cạnh công chúa chỉ có một nha hoàn hầu hạ, nói rằng công chúa giả bộ như không nhìn thấy công tử, như vậy là bất kính, rồi vặn hỏi đủ kiểu.”

Nói đến đây, Trần Loan hoàn toàn hiểu rõ, Tam công tử Trần Xương Hằng làm con của thiếp thất mười mấy năm, mắt thấy vị trí thế tử phủ Quốc Công đã vào trong túi, dù sao cũng không chịu nổi sự coi thường của người khác, muốn dùng Tam công chúa thoát nhìn hơi bần hàn để lập uy?

Nghĩ gì vậy? Vừa ngu lại vừa độc.

Ngược lại không khác Trần Diên là bao, mắt chó nhìn người thấp, ngu dốt đần độn, sự nhỏ nhen đã ăn sâu vào trong xương cốt rồi, có sửa cũng sửa không xong.

Chuyện ngày hôm nay, tất nhiên không có cách nào lương thiện.

Tính tình Kỷ Thiên...

Khi Trần Loan và Thẩm Giai Giai đến, sắc mặt Tam công chúa không chút lo âu, ngồi trên ghế trong nhà chính, hai gã thị vệ đứng hai bên trái phải, lão thái thái ăn nói khép nép nhận lỗi hết lần này đến lần khác.

Lần đầu là vì Trần Diên, lần này là vì Trần Xương Hằng.

Các vị phu nhân khác đều được sắp xếp vào chỗ ngồi, trong nhà chính ngoại trừ Tam công chúa Kỷ Thiên và lão thái thái, thì chỉ còn lại Trần Xương Hằng đang đứng sừng sờ lộ rõ vẻ ngơ ngác.

Không thể tin được, thiếu nữ xinh đẹp lạ thường này lại chính là đích công chúa nổi tiếng nhất trong các lời đồn tại kinh thành, cảnh vàng lá ngọc thật sự.

Hôm nay gặp mặt, quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Ra ngoài gián dị như thế, khó trách Diên Nhi lại vô tình chọc tức nàng ấy.

Trong lòng hẳn ta khó tránh khỏi thấp thỏm, lưng càng dựng thẳng hơn.

Trần Loan tiến lên vài bước, hỏi lão thái thái: “Tổ mẫu, có chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lão thái thái liếc nhìn Trần Xương Hằng bằng ánh mắt đầy thất vọng, nặng nề thở dài, nói với Kỳ Thiên: “Là phủ Quốc Công dạy dỗ không nghiêm, mới khiến Xương Hằng va chạm công chúa, cầu xin công chúa hãy nể mặt lão thân, đừng để việc này trong lòng.”

Đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Thiên hơi nheo lại, uy nghi hoàng gia lộ rõ không thể nghi ngờ, nàng ấy cũng không vì vậy mà dịu giọng, ngược lại hai má đỏ bừng, hiển nhiên là thật sự tức giận.

“Phủ Quốc Công của bà quyết tâm gây khó dễ với bốn cung đúng không? Lần trước ngay cả một tiểu nha hoàn cũng dám hắt nước bẩn lên người bốn cung. Lần này lại bị người ta ức hiếp lên tận đầu, Tam công tử của quý phủ thật can đảm, hể tóm được người là lại giở trò thị uy.”

“Từ khi sinh ra đến nay, bốn cung chưa bao giờ gặp phải người kiêu ngạo và vô lễ như vậy!”

Nàng nói rất chậm, mỗi một chữ đều ẩn chứa sự tức giận.

Lão thái thái luôn miệng nói không dám, hung hăng trừng mắt về phía Trần Xương Hằng, trầm giọng quát: “Còn không mau lại đây nhận lỗi với công chúa?”

Trần Xương Hằng ngẩng đầu liếc mắt nhìn nữ tử đang ngồi dựa vào ghế, tâm trạng không khỏi kích động, nhanh chóng cúi đầu, giọng nói dịu dàng nho nhã: “Xương Hằng không biết lễ nghĩa, va chạm công chúa, xin công chúa thứ tội.”

Lúc này Trần Loan mới có vẻ hiểu ra, mím môi nhẹ giọng cầu xin thay Trần Xương Hằng: “Tam công chúa thứ tội, tam đệ này của muội trước giờ luôn lịch sự khéo léo, hôm nay nhất định không phải cố ý.”

“Bổn cung thấy hắn ta chính là cố ý!” Mắt phượng của Kỳ Thiên đảo qua, nói tiếp: “Lần trước chuyện thứ muội kia của muội rơi xuống nước, bổn cung nể mặt muội và lão thái thái nên mới không so đo quá nhiều. Hôm nay người hiền bị người ta ức hiếp, phủ Quốc Công định nhẹ nhàng nói vài câu lừa gạt bổn cung cho qua chuyện, mà không có một lời giải thích nào sao?”

“Loan Nhi, muội đừng vội xin tha cho hạng người này!”

Ngay cả Trần Loan cũng không nể mặt, có thể tưởng tượng được nàng ấy bị chọc tức tới mức nào.

Đây là tiểu công chúa được sủng ái nhất hoàng gia, chỉ nhàn nhạt nói vài câu đã khiến lão thái thái cảm thấy hơi áp lực, không biết nên trả lời thế nào mới phải.

Chậu băng tản ra hơi lạnh, khiêu vũ cùng cơn gió bên ngoài đại sảnh, rồi lặng lẽ quét qua người, nổi lên một lớp mụn nhỏ li ti.

“Công chúa bớt thời giờ đến đây, là khách quý, hiện tại đã đến giờ ăn trưa, chi bằng công chúa dời bước đi dùng bữa trước?” Ngay sau đó, Trần Loan lại nói: “Công chúa yên tâm, chắc chắn phủ Quốc Công sẽ đưa ra thái độ về vấn đề này.”

Ánh mắt Kỳ Thiên lưỡng lự giữa nàng và lão thái thái, sau đó không tình nguyện đứng dậy, lạnh lùng nói: “Hy vọng là vậy, nếu không bốn cung chỉ còn cách bấm báo để phụ hoàng và mẫu hậu làm chủ.”

Ai cũng biết Đế Hậu yêu thương tiểu công chúa này biết bao nhiêu.

Trần Loan gật đầu, sau đó xoay người lạnh lùng quát Trần Xương Hằng, nói: “Đến từ đường quỳ gối, không có lệnh của công chúa, không được phép đứng lên.”

Trần Xương Hằng tròn tròn hai mắt không thể tin nổi, vô thức muốn mở miệng phản bác vài câu, công chúa người ta còn chưa lên tiếng, sao nàng dám ra lệnh cho mình như vậy?

Quỳ ở từ đường, chỉ có người phạm sai lầm lớn mới phải làm như thế, mà hắn ta lại không phạm phải sai lầm gì to tát. Do thư đồng bên người cứ luôn đổ thêm dầu vào lửa, nên hắn ta mới không vừa lòng mà quở trách vài câu, nào phải tội gì quan trọng?

Hơn nữa, nếu thật sự phải quỳ, cũng không nên là Trần Loan mở miệng.

Biểu cảm trên mặt hắn ta lộ liễu một cách trắng trợn, Trần Loan rất có hứng thú nhìn qua, chậm rãi lạnh lùng quát: “Còn không đi?”

Ánh mắt Trần Xương Hằng không tốt, vừa định nói gì đó, nhưng lại bị ánh mắt của lão thái thái làm cho kinh ngạc.

Dù không tình nguyện vẫn phải ngoan ngoãn đi quỳ.

Trên bàn ăn, những nữ quyến đó đều là người khôn khéo, vừa nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Tam công chúa, dù cố ý hay vô tình mọi người đều tránh xa Khang di nương, thậm chí còn có rất nhiều người âm thầm xem kịch vui.

Hôm nay những người đến đều là chính thất và đích nữ, trời sinh có phản cảm với loại thiếp thất hồ ly tinh vốn đặc biệt trơ trên. Hiện giờ lại thấy con của thiếp thất chọc Tam công chúa không vui, tự nhiên vui sướng khi người gặp họa.

Lão thái thái vỗ vỗ tay Trần Loan, mệt mỏi không chịu nổi, nói: “Con ngồi bên cạnh Tam công chúa, cẩn thận khuyên nhủ, đừng làm to chuyện.”

Tốt nhất có thể việc lớn biến nhỏ, việc nhỏ hoá không.

Trần Loan gật đầu hiểu rõ, làn váy bông bành, khi đi ngang qua chỗ Khang di nương và Trần Diên, nàng hơi dừng lại, khơi dậy làn gió thơm, hai người ngoái đầu nhìn lại, nàng khẽ mở môi mỏng, giọng nói cực thấp: “Chuyện hôm nay, vẫn chưa kết thúc đâu.”

Nụ cười miễn cưỡng của Khang di nương vụt tắt như thủy triều, Trần Diên sững sốt một hồi, chợt nghiêng rằng: “Là ván cờ do tỷ thiết kế?”

Nàng ta đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện, từ việc mình trêu chọc Tam công chúa, sau đó rơi xuống nước. Lần này đệ đệ lại xảy ra chuyện, có phải tất cả những chuyện này đều không phải trùng hợp hay không?

Trần Diên không khỏi rùng mình.

Trần Loan mỉm cười nắm tay nàng ta, dù bị nàng ta hất ra cũng không thềm để ý, chỉ khẽ thở dài khuyên nhủ an ủi: “Đừng thiếu kiên nhẫn như thế, mọi người đều đang nhìn đấy.”

“Ta nói, chuyện ngày hôm nay đến đây, vẫn chưa kết thúc đâu.”

Chương 21

Rõ ràng là ngày hè chói chang, các nơi trong phủ đều phải chuẩn bị chậu băng giải nhiệt, nhưng Trần Diên và Khang di nương lại giống như bị ngâm trong nước đá vào mùa đông khắc nghiệt, trên người nổi các mụn nhỏ li ti.

Bọn họ muốn lớn tiếng tố cáo, vạch trần lớp mặt nạ xấu xí của Trần Loan, nhưng ánh mắt nhàn nhạt của Tam công chúa liếc lại đây, bọn họ một chữ cũng không nói ra được.

Đặc biệt là quận chúa Cẩm Tú ngồi bên người lão thái thái, phú quý khí chất vô cùng, chỉ vừa mới lộ diện đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Sau bao nhiêu năm xa cách, Khang di nương và quận chúa Cẩm Tú lại ở chung cùng một sảnh chính, bất cứ ai đều sẽ nhớ tới một số chuyện xưa cũ. Hôm nay quận chúa tới đây, không biết có thể xem diễn hay không.

Giữa hai người, không cần phải so sánh, thắng bại ở tại lòng người.

Trần Loan nhếch môi, mặt mày cong cong, khẽ nói với Khang di nương: “Di nương, người nói xem, vị trí chủ mẫu phủ Trấn Quốc Công, có tới lượt người không?”

Khang di nương nặng nề nhìn nàng chăm chăm, Trần Loan lùi lại phía sau hai bước, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tam công chúa.

Không biết nàng nói gì, Tam công chúa cười nhạt vài tiếng.

Trái tim Khang di nương chìm xuống, rơi vào đáy cốc.

Mấy tháng nay bận rộn việc riêng của bản thân, ngược lại lơ là vị đích tiểu thư vô cùng yếu đuối này, mà nàng cũng thay da đổi thịt, một loạt liên hoàn kế này khiến bọn họ không chút đề phòng mà giẫm lên.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Đáp án được miêu tả sinh động trong lòng Khang di nương, bà ta dùng tay vuốt ve phần bụng dưới, làm thế nào cũng không thể tin được.

Chuyện phù chính do chính miệng Trần Thân hứa hẹn, lão thái thái cũng cho phép. Huống chi hôm nay trong phủ có nhiều phu nhân tiểu thư nhà quyền quý tới tham dự như vậy, cho dù Tam công chúa cũng không thể ngang nhiên nhúng tay vào chuyện gia đình của thần tử.

Nghĩ đến đây, bà ta mới mơ hồ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Trần Loan giả bộ như không nhìn thấy hai cặp mắt đang dõi theo mình, chỉ nghiêng đầu hỏi tiểu quận chúa và Tam công chúa: “Đồ ăn phủ Quốc Công có vừa miệng không?”

Bọn họ đều không có lòng dạ nào dùng bữa, chỉ miễn cưỡng ăn vài miếng, ai cũng lơ đãng, Kỷ Thiên nheo mắt lại, hỏi một đằng trả lời một nẻo, môi mấp máy vài cái, nói: “Hôm nay, ta mang đến cho muội một tin vui.”

Trần Loan kinh ngạc, đang định hỏi chi tiết, lại thấy Kỷ Thiên nháy mắt với mình, lười biếng nói: “Đợi lát nữa muội sẽ biết, ta thật sự không vừa mắt vẻ kiêu ngạo của muội di nương kia.”

Sau bữa trưa, bên trong căn phòng rộng lớn lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều, người tới đều là các phu nhân tiểu thư tôn quý, mềm mại như hoa. Thời tiết nóng nực, dùng cơm trưa xong mọi người đều quen nghỉ ngơi, lúc này đã có người đứng dậy chuẩn bị chào tạm biệt lão thái thái.

Tam công chúa được thị nữ đỡ dậy, đứng trước đám người, vẻ mặt vốn hơi lười biếng trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, đôi môi đỏ khẽ mở, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, ăm cuối giường cao, quanh quần bên tai: “Phụ hoàng có khẩu dụ, tứ hôn cho Trấn Quốc Công và quận chúa Cẩm Tú, ít ngày nữa thánh chỉ tứ hôn sẽ truyền tới phủ Quốc Công. Lão phu nhân, trong phủ nên tung bừng chuẩn bị rồi.”

Câu cuối cùng này, hiển nhiên là nói với lão thái thái.

Sự đảo ngược bất ngờ này trực tiếp khiến rất nhiều người ghen hòng nhìn trân trối, trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt bay thẳng về phía quận chúa Cẩm Tú.

Khang di nương mặt như tro tàn, sự sống chết bị vài câu nói ít ỏi quyết định, mấy chục năm chờ đợi, một khi mọi chuyện vỡ nát, phủ Quốc Công này sẽ nghênh đón chủ mẫu phú quý lạ thường. Ngày tháng sau này của bà ta, còn có ba đứa nhỏ, sẽ trôi qua thế nào?

Trần Loan đứng bên cạnh Khang di nương, nàng lạnh lùng nhìn ánh mắt dần trở nên trống rỗng của người phụ nữ, từ hốc mắt chảy ra vài dòng nước mắt trong veo, sau đó bà ta ôm chặt bụng dưới ngẩng lên người Trần Diên.

Mọi người xung quanh bắt đầu hoảng loạn, lão thái thái nhìn thấy dáng vẻ không hiểu chuyện của bà ta, sắc mặt tối sầm lại, nhưng vẫn lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng bà ta, bất chấp việc có bị người khác chê cười hay không, vội vàng gọi người nâng Khang di nương vào Ngọc Sắc Các, sau đó sai người đi mời đại phu.

Sau một hồi hỗn loạn, các phu nhân tiểu thư thế gia đã xem diễn đủ rồi, hiện giờ cũng không tiện ở lại thêm nữa, từng nhóm người trở về phủ.

Trần Loan nhắm mắt lại, chuyện xảy ra ngày hôm nay chắc chắn sẽ quét qua các gia tộc lớn giống như gió nam vượt biên. Trong lòng

mọi người đều có suy nghĩ, đời này Khang di nương không thể ngồi lên vị trí chính thất.

Cho dù sự việc ngày hôm nay khiến phủ Quốc Công hổ thẹn, nàng cũng không hối hận một chút nào, so với những tính toán và thúc ép của bọn họ ở kiếp trước, căn bản chẳng là gì cả.

Nhìn dáng vẻ đau khổ của bọn họ, nàng chỉ cảm thấy trong lòng rất sáng khoái.

Sau khi trò khôi hài kết thúc, ba người Trần Loan cùng nhau rời đi, trong mắt Thẩm Giai Giai liên tục loé lên những tia sáng kỳ lạ, nói: “Hoá ra hai người đã thông đồng với nhau từ sớm! Một cho ta còn tưởng rằng Loan Nhi thật sự nuốt xuống cục tức này, suýt chút nữa bị di nương kia làm tức giận tới mức bốc khói.”

Chuỗi ngọc ấm trên cổ tay Kỳ Thiên khẽ lay động, cổ ngọc hơi nghiêng, nói: “Theo kế hoạch của Loan Nhi, ta sẽ đến phủ quận chúa của đường tử. Ngay từ đầu đường tử cũng nhận được thiệp mời, tất nhiên sẽ không cam lòng từ bỏ.”

“Nhưng cứ như thế khó tránh khỏi việc gây chuyện ồn ào như mấy người đàn bà đánh đá nơi phố phường, thể diện hoàng gia ném đi đâu? Đang lúc khó xử, Kỳ Hoán lại tới cầu xin phụ hoàng khẩu dụ tứ hôn.”

Có khẩu dụ tứ hôn và thánh chỉ, mọi vấn đề đều được giải quyết.

Bước chân Trần Loan hơi khựng lại, tên của người nọ giống như bùa chú, mỗi khi nghe ai đó nhắc tới, trái tim lại rung động nhẹ nhàng từng đợt.

Kỳ Thiên nháy mắt với nàng, linh động lạ thường, trong giọng nói tràn đầy vẻ chế nhạo: “Hắn còn nhờ ta nói với muội một câu.”

Lần này Trần Loan thật sự cảm thấy trên mặt như có lửa đốt, nàng xoay người lại lẩm bẩm: “Muội không muốn nghe, các tỷ chớ có nói

mấy lời vui đùa, rồi lấy muội ra làm trò cười.”

Kỷ Thiên và Thẩm Giai Giai cười tới mức mi mắt cong tựa trăng non, người trước chậm rãi đi tới trước mặt nàng, khuôn mặt nhỏ tao nhã bỗng chốc thay đổi, trở thành vẻ mặt chân thành triu mến đưa tình: “Không ai có thể bắt nạt nàng.”

Trần Loan khẽ cắn môi dưới, gần như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của người đàn ông khi nói lời này, nhất định là cực chuyên chú cực nghiêm túc. Mỗi một câu hắn nói, mỗi một việc hắn làm, nhưng nếu bởi vậy mà nói đó là lời hứa hẹn của một tình cảm sâu sắc thì không đúng.

Người đàn ông kia, hắn không biết chữ tình.

Trong mắt vạn vật, trong lòng thiên hạ, không một ai có thể khiến hắn dừng lại, trước nay vẫn thế.

Trải qua hai đời, từ lâu nàng đã không còn mong cầu tấm chân tình của người đàn ông, chỉ cần giống như hôm nay, vào thời điểm mấu chốt có thể ra tay tương trợ, giúp nàng hoàn thành những việc trong lòng, xem như cả hai có thể sống yên ổn cùng nhau.

Trần Loan đột nhiên hoàn hồn, mỉm cười liếc mắt nhìn Kỷ Thiên, sau đó chuyển chủ đề: “Nói tới khoảng thời gian này, muội phải cảm ơn các tỷ đã giúp đỡ. Nếu không một mình muội lẻ loi ở phủ Trấn Quốc Công, muốn làm chuyện gì cũng không thành, thật sự có lòng mà không có sức.”

Kỷ Thiên khẽ ai da một tiếng, như thể đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nói thẳng: “Loan Nhi, chuyện muội viết trong thư, có lẽ đường tỷ ta cũng biết.”

Thân thể Trần Loan hơi sững sờ giây lát, trong lòng bất chợt cuộn cuộn ngàn vạn tầng sóng lớn.

Trong bức thư nàng phái người đưa tới phủ công chúa, ngoài chuyện Khang di nương thì còn đề cập đến một chuyện.

Về cái chết của Tô Viện.

Kiếp trước nàng sống rất mơ màng hồ đồ, tin tưởng lời nói của đôi mẫu nữ kia không chút nghi ngờ, tất nhiên không có tâm tư đi tìm hiểu về nguyên nhân cái chết của mẫu thân. Nhưng đời này, nàng không muốn sống một cách mơ màng hồ đồ như vậy nữa.

Mỗi lần thấy lão thái thái xuất thần nhìn gương mặt này của mình, lại thấy bà ngày càng tỏ ra áy náy, trái tim Trần Loan như bị vuốt mèo hung hăng cào qua.

Không hẳn sẽ ngứa, nhưng chắc chắn đủ đau.

“Lúc nào muội rảnh rồi, hãy tới phủ quận chúa hỏi thăm một chút. Đường tử của ta rất thích muội, chắc chắn sẽ nói đúng sự thật.”

Trần Loan im lặng, đến cuối cùng lại sinh ra chút suy nghĩ sợ sệt, một lát sau nàng mới gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ngày mai muội sẽ tới bái phỏng quận chúa. Thiên Nhi, tử thay muội báo trước với quận chúa một tiếng, tránh việc đường đột.”

Đi đến ngã rẽ của con đường nhỏ hẹp dài, gió nóng phả vào mặt, Trần Loan muốn tiễn hai người ra về, lại bị Kỷ Thiên đưa tay từ chối: “Muội trở về nghỉ ngơi đi, sức khỏe không tốt thì đừng miễn cưỡng, ta và Giai Giai về trước.”

Mặt trời chói chang nhô lên cao, gió rất mạnh, mang theo chút hơi nóng, thổi cho ngọn cây cành hoa không ngừng đung đưa, cành liễu bên hồ cúi đầu cực thấp, như giận lại như vui.

Thăm Giai Giai và Kỷ Thiên sánh bước rời đi, hai người thỉnh thoảng nói thăm vài câu, mắt thấy quẹo qua một khúc cua nữa là đại lộ, phía sau đột nhiên có người đuổi tới.

Vòng ngọc va chạm phát ra tiếng leng keng giòn tan, bởi vì chạy vội, giữa trán mỹ nhân xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Nàng ta hành lễ với Thẩm Giai Giai và Kỳ Thiên, sắc mặt hai người đột nhiên trở nên lạnh lùng, giọng nói nàng ta vô cùng dịu dàng, thưa: “Thỉnh an Tam công chúa, thỉnh an quận chúa.”

Người tới là Trần Diên.

Kỳ Thiên lườm biếng nhượng mảy, mắt phượng lộng lẫy vô song, gương mặt nhỏ quyến rũ như hoa yêu bước ra từ thoại bản, Trần Diên thấy vậy, lần đầu biết tự sinh ra cảm giác xấu hổ.

Hai người không lên tiếng, chỉ nhìn nàng ta với vẻ mặt vui đùa, Trần Diên đã đoán trước được kết quả như vậy, nên lúc này cũng không còn cảm thấy khó chấp nhận, nàng ta nói bằng giọng vững vàng: “Xin Tam công chúa thứ tội, đệ đệ của thần nữ vô tri ngu dốt, trước đó va chạm công chúa, hiện đã bị phạt quỳ ở từ đường, chỉ là trời sinh đệ ấy suy nhược, thân thể yếu đuối, từ đường lạnh lẽo, thần nữ cả gan đặt câu hỏi, khi nào đệ ấy có thể đứng dậy?”

“Chuyện này nên hỏi lão phu nhân trong phủ, liên quan gì đến bốn cung?” Kỳ Thiên không kiên nhẫn nhíu mày, lạnh lùng nói: “Nếu để bốn cung nói, quỳ đến chết cũng không đủ để dập tắt cơn giận trong lòng, phủ Quốc Công các người sẽ xử trí như vậy sao?”

Nụ cười của Trần Diên cứng lại, thân thể cứng đờ tại chỗ, suýt nữa thất lễ trước mặt mọi người.

Vị Tam công chúa này, rốt cuộc kiêu ngạo độc đoán tới mức nào?

Ngay tại phủ Quốc Công, phía sau còn có không ít nha hoàn đi theo, nhiều đôi mắt như vậy, hiện giờ lại ngang nhiên nói muốn người thừa kế duy nhất của phủ Quốc Công quỳ chết trong từ đường, dù thân là công chúa, nhưng cũng có chút quá đáng đi?

Ánh mắt Trần Diên chợt lóe, nghĩ đến những lời nói châm chọc của Trần Loan trước khi dùng bữa ngày hôm nay, trong lòng nàng ta lại

cầm hận. Nếu nói chuyện xảy ra ngày hôm nay không phải kế hoạch do một tay Trần Loan tạo ra, dù thế nào nàng ta cũng không tin.

Tam công chúa và tiểu quận chúa, rõ ràng đã trở thành một quân cờ trong tay Trần Loan.

“Trước giờ thần nữ và di nương luôn ngoan ngoãn phục tùng đại tỷ tỷ, hôm nay lại bị đại tỷ tỷ sắp đặt vào bước đường này, mệt cho phủ Quốc Công bị mất hết mặt mũi.”

“Nếu công chúa cho rằng lời nói của thần nữ không có căn cứ, vu hãm đại tỷ tỷ, có thể phái người đi điều tra chuyện hôm nay, manh mối sẽ lộ ra. Đại tỷ tỷ giỏi về tâm kế, nếu công chúa nhất thời không nhận thức được, e rằng sẽ trở thành quân cờ trong tay tỷ ấy, mang tiếng ý mạnh hiếp yếu.”

Đó không phải những lời nàng ta nên nói.

Tim Trần Diên đập như trống, nhưng ánh mắt lại ngày càng kiên định, hôm nay cho dù nàng ta giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, cũng phải khiến Trần Loan không được sống yên ổn.

Một khi lòng người đã nghi ngờ, hạt giống sẽ nhanh chóng bén rễ nảy mầm, chẳng mấy chốc đã phát triển thành cây lớn trên trời xanh. Đến lúc đó Trần Loan có chịu nổi cơn thịnh nộ của Tam công chúa không?

Mười mấy năm chờ đợi, chỉ để hôm nay Khang di nương có thể được phù chính, nhưng còn một bước cuối cùng thì bị người nắm tay trên, Khang di nương không chịu nổi, nàng ta lại càng không chịu nổi.

Thẩm Giai Giai như thể vừa nghe thấy điều gì đó rất buồn cười, nhếch khóe miệng, vẽ ra một nụ cười thật tươi.

Kỷ Thiên hoàn toàn không có kiên nhẫn, cười nhạt một tiếng, tiến lên vài bước bẻ cành phượng tiên bị phơi nắng có chút héo rũ, hoa rơi

xuống đất, nhuộm bụi bặm và hơi nóng.

“Ỗ mạnh hiếp yếu thì sao? Bắt nạt người thì thế nào?”

“Chỉ là một thứ nữ không lên được mặt bàn, lại dám bịa đặt về đích nữ do chính thất sinh ra ở trước mặt mọi người. Bồn cung rất tò mò, người có dám nói lời này trước mặt lão phu nhân không?”

“Quả thực không biết điều!”

Kỷ Thiên nhàn nhạt liếc nàng ta một cái, sau đó dẫn người nghênh ngang rời đi.

Sắc mặt Trần Diên từ trắng chuyển xanh, ngã ngòai xuống chiếc ghế đá bên cạnh, như thể mất hết sức lực, ngay cả cử động ngón tay cũng không thể.

Việc này căn bản không giống những gì nàng ta tưởng tượng.

Chương 22

Nhà nhem tối, hơi nóng còn sót lại trong không khí dần tan đi, ánh chiều tà lộng lẫy đã thay đổi màu sắc trước khi bị phân tán, trên bầu trời lộ ra một màu đen u ám nặng nề và ngột ngạt, mây đen bao phủ, mưa gió sắp ập đến.

Cạnh góc tường ở Thanh Phong Các, trên cây nhỏ chỉ có mấy chiếc lá xanh ít ỏi, đầu cành lại run rẩy hé nở vài đóa hoa sơn chi, hoa trắng muốt, dưới bóng tối bao trùm thì nó lại càng thêm trắng, từ xa nhìn lại có cảm giác rất thánh thiện.

Lá xanh hoa trắng đối diện cửa sổ, Trần Loan duỗi tay là có thể chạm được, ngón tay ngọc ngà thon dài khẽ vu.ốt ve, vè mặt hờ hững, đôi mắt hạnh hơi nheo lại. Khi tiếng sấm đầu tiên vang lên, tia chớp màu tím chia cắt nửa bầu trời, nàng chợt nghiêng người, ngoái đầu nhìn lại cười khẽ, thấp giọng lẩm bẩm: “Nhìn xem, thời tiết thay đổi rồi.”

Bão táp đến bất chợt, đổ ập xuống mà không hề báo trước.

Những giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống sảnh trước và sân sau, đè nén cảm giác khô nóng trong mấy ngày qua trở về bùn đất. Lưu Nguyệt thu chiếc ô thấm nước mưa lại, lau sạch tay rồi bóp vai cho Trần Loan, cau mày kể lại tin tức vừa mới nghe được: “Đại phu đến Ngọc Sắc Các xem bệnh, nói là hỏa khí công tâm, động thai, uống chút thuốc rồi cẩn thận chăm sóc sẽ không sao.”

“Hiện tại lão thái thái và Quốc Công đều đã trở về.”

Đôi mắt đẹp của Trần Loan khép hờ, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt lên tiếng hỏi: “Khang di nương tỉnh rồi sao?”

Tay Lưu Nguyệt xoa bóp không nặng không nhẹ, nói: “Nghe nói lúc Quốc Công gia rời đi vẫn chưa tỉnh lại, hiện giờ uống thuốc dưỡng thai đại phu kê đơn, nên chắc cũng tỉnh rồi.”

Đã non nửa ngày trôi qua.

Trần Loan nâng mí mắt, thân thể thật sự mệt mỏi không muốn nhúc nhích, nhưng vẫn không thể không vực dậy tinh thần chuẩn bị đến Ngọc Sắc Các một chuyến.

Dáng vẻ nên làm vẫn phải làm đầy đủ.

Hơn nữa, loại chuyện điều võ dương oai này, nàng thật sự muốn làm một lần.

Con đường đá xanh vừa dính mưa nên có hơi trơn, mùi bùn đất ẩm ướt ập tới trước mặt, màn đêm sâu thẳm, Bồ Đào cầm đèn lồng đi phía trước, gió thổi qua khiến chiếc đèn lồng đung đưa, tựa như bầy đom đóm trong đêm hè, thế nhưng lại mang theo chút se lạnh cuối thu.

Ngọc Sắc Các đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng đỏ vui mừng sáng mới treo lên còn chưa kịp tháo xuống, lóa mắt trong đêm đen. Trần Loan nghỉ chân một lát, nở nụ cười cực thấp, trong mắt tràn đầy vẻ vui sướng.

Từ nhỏ tính tình nàng đã dịu dàng lương thiện, nhưng cho dù con thỏ có ngoan ngoãn tới đâu, khi bị ép tới nóng nảy cũng sẽ cắn người, chưa kể đến nàng sống hai đời đã nhìn thấu lòng người.

Cửa sổ phòng trong không mở, ngột ngạt không thoáng khí, khắp căn phòng tràn ngập mùi thuốc, khiến người ta ngửi thôi đã cảm thấy đầu lữĩi đắng ngắt. Lão thái thái và Trần Thân đều không ở đó, có lẽ canh giờ này đã trở về nghỉ ngơi rồi.

Không có khả năng canh giữ trước giường.

Dưới ánh đèn tối tăm, chỉ có Trần Diên hầu hạ.

Không đợi người thông báo, Trần Loan ngậm ý cười nhợt nhạt trực tiếp bước vào, dẫn tới hai ánh mắt tựa đao kiếm.

“Di nương, ta đến thăm người.” Giọng nàng rất nhẹ, nhẹ như một làn khói: “Xảy ra chuyện ầm ỹ như vậy, ta thật sự rất mệt mỏi, trở về vẫn không lấy lại được tinh thần, nghỉ ngơi một lát. Vừa định tới thăm di nương, ai ngờ bên ngoài đột nhiên đổ mưa to, thế nên mới đến muộn một chút.”

Khang di nương vừa lấy lại sức sau khi uống thuốc, ngón tay giấu trong chăn gấm vẫn còn lạnh lẽo cứng đờ, nhìn thấy nàng cười dịu dàng gọi ra tiếng di nương kia, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn như một nồi hồ nhão.

Bao nhiêu năm dịu dàng săn sóc, cẩn thận dè dặt, chỉ vì nhất thời không để ý, lại rơi vào kết cục thua hết cả bàn cờ, còn có thể nói gì?

Khang di nương đờ đẫn xoay chuyển tròn mắt, thầm nghĩ kiếp này, chỉ sợ bà ta vô duyên với hai chữ chính thể.

Thánh Thượng đích thân ban thánh chỉ tứ hôn, Trần Thân dám cãi lời sao?

Không những không dám, chỉ sợ còn vui mừng muốn chết.

Một di nương không gia thế không bối cảnh và một quận chúa giàu có quyền quý, đã là con người thì đều biết nên lựa chọn thế nào.

Bà ta vô cùng mệt mỏi, cổ họng cũng khô khốc, một hồi lâu mới khàn giọng, không buồn không vui nói: “Nước cờ của đại cô nương rất cao tay, hà cớ gì đêm khuya còn tới đây khoe khoang?”

Trần Loan tự mình tìm ghế ngồi xuống, thoải mái thở dài một tiếng, ngược mắt nhìn người phụ nữ đang dựa vào đệm mềm, dường như

mới qua một ngày đã già đi không ít, cùng Trần Diên vẻ mặt oán hận, khế cong môi.

“Không đối gạt di nương và nhị muội, vốn dĩ ta không định tới.”

Nàng thản nhiên nghịch bộ móng tay hồng hào trong suốt, ý cười có chút tàn mạn: “Thích tới hay không, dù sao ta vẫn còn ở phủ Quốc Công, nhiều cặp mắt nhìn vào như vậy. Nhị muội và di nương lại đều thích cáo trạng sau lưng người khác, thế nên hiện tại mới không có cách nào, phải tự mình đi một chuyến.”

Những lời nói không chút lưu tình như thế, quả thực đã hoàn toàn xé rách mặt.

Một Trần Loan sắc sảo như vậy, chưa từng có ai nhìn thấy.

Trần Diên đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: “Giả vờ giả vịt, hạng người xấu xa. Trước kia muội và di nương đối xử với đại tỷ tỷ thế nào, trên dưới trong phủ có ai mà không biết?”

“Hiện tại tỷ đối xử với chúng ta thế nào?”

Trần Loan đột nhiên nâng mắt, trên gương mặt tinh xảo hiện lên vết ửng đỏ ồm yếu, trong đôi mắt thu thủy như đóng băng, đối mặt lời chất vấn đầy oán hận của Trần Diên, nàng chỉ cảm thấy thật nhục cười.

“Lời này của nhị muội.” Nàng khế cười nhạt, giọng nói tan biến trong ánh đèn lúc sáng lúc tối: “Trước đây các người đối xử với ta thế nào? Ta thật sự có chút không hiểu.”

“Là chuyện nhị muội năm sáu tuổi giẫm vào góc váy của ta khiến ta ngã vào hồ sen, hiện giờ bệnh tật liên miên, mỗi lần trời đổ mưa đều chóng mặt?”

“Hay chuyện Khang di nương tổn hết tâm tư thuyết phục cha ta đưa ta vào Đông Cung?”

Cửa sổ phía nam mở một khe nhỏ, bên ngoài treo đèn lồng đỏ rực, không khí vui mừng khiến người ta thích thú, ngoài ra, chỉ còn lại bầu trời đen tối, ý cười trên gương mặt nhỏ trắng nõn của Trần Loan tiêu tán hầu như không còn, nàng nói tiếp: “Các người đã làm quá nhiều chuyện với ta, trí nhớ của ta không được tốt, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể nghĩ ra vài chuyện như vậy.”

Nàng nghiêng ngả nhếch môi, mặt mày cong cong: “Nhị muội còn nhớ những chuyện khác không? Chi bằng thay đại tỷ tỷ nhớ một chút?”

Khang di nương và Trần Diên nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ không thể tin được. Những việc đó bọn họ làm rất cẩn thận, hơn nữa chuyện đều đã qua, không có bất cứ kẻ nào nghi ngờ.

Thế nhưng Trần Loan lại biết tất cả? Chuyện từ khi nào?

Sự mất khống chế và vô lực xé rách rối rắm trong tâm trí, sắc mặt Khang di nương tái nhợt, bà ta hít một hơi thật sâu, ổn định thân thể đang khẽ run rẩy, lần đầu tiên nhìn thẳng vào vị đích nữ tướng chừng như không có gì ngoài nhan sắc xinh đẹp.

Nhưng đã muộn rồi.

Trần Loan đứng dậy khỏi chiếc ghế, vuốt ve chiếc vòng ngọc trơn bóng trên cổ tay, nói: “Nếu di nương không có việc gì, ta cũng nên trở về thôi.”

Lúc đi tới cửa, nàng chợt nở nụ cười tươi sáng, ý tứ sâu xa mà khuyên nhủ: “Di nương nhất định phải biết chăm lo cho bản thân, đừng nóng giận mà làm hại đứa trẻ trong bụng. Mẹ quý vì con, di nương không phải hoàn toàn không có cơ hội.”

Dứt lời, nàng cũng mặc kệ người bên trong có phản ứng gì, bước qua ngạch cửa vài bước, nói với nha hoàn hầu hạ bên ngoài Ngọc Sắc Các: “Thân thể di nương không tốt, đèn lồng đỏ mang không khí

vui mừng, vừa lúc trấn áp bệnh tật trong phòng, mấy ngày này cứ treo đi. Quận chúa cũng sắp vào phủ, đến lúc đó hãy tháo xuống thay mới.”

Bước xuống vài bậc thang, căn phòng phía sau truyền đến tiếng bình hoa vỡ nát đặc biệt rõ ràng trong đêm tối.

Đêm nay, kể từ khi sống lại, đây là lần đầu tiên Trần Loan ngủ ngon, trong lòng nàng có chuyện cần suy nghĩ, nên thức dậy rất sớm.

Những đoá sơn chi bị cơn mưa tối qua gột rửa lại càng nở xán lạn, Trần Loan ngồi trên chiếc ghế tròn, sau một đêm ngon giấc, quầng thâm trước mắt biến mất không ít, Bồ Đào bưng bát cháo trắng được nấu đặc sệt tiến vào, cười nói: “Tiểu thư, lão phu nhân phái người tới dặn dò, nói tiểu thư về sớm một chút, chú ý thân thể.”

Cái gậy đầu buồng tay của lão thái thái nằm trong dự kiến của Trần Loan.

Xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn trước cửa phủ, phủ quận chúa ở thành đông, cách phủ Trấn Quốc Công một khoảng khá xa, bánh xe chuyển động không nhanh không chậm, mí mắt trái của Trần Loan đột nhiên giật giật vài cái, nàng ho nhẹ một tiếng, kìm nén cơn đau nhói vào tận đáy lòng.

Sự thật ở ngay trước mắt, hiện giờ, chỉ cần nàng đưa tay ra là có thể tự mình cởi bỏ lớp lụa mỏng kia.

Quận chúa Cẩm Tú được Hoàng Đế yêu thương, là người con duy nhất của Định Bắc Vương, mặc dù từ nhỏ không có phụ mẫu nhưng đãi ngộ lại chẳng khác gì công chúa, thậm chí bởi vì sự nuông chiều của lão Hoàng Đế, mà địa vị còn cao hơn công chúa một chút.

Có lẽ hôm qua Kỳ Thiên đã nói qua với quận chúa Cẩm Tú, vậy nên Trần Loan vừa xuống xe ngựa đã thấy một bà tử mặt tròn tiến lên chào hỏi: “Quận chúa biết đại cô nương sắp tới, sáng sớm đã bảo lão nô ra ngoài đợi hầu.”

“Khắp kinh thành đều truyền rằng hòn ngọc quý trên tay Trần Quốc Công có dung nhan tuyệt thế, hôm nay gặp mặt mới biết lời đồn không phải giả, quả thực là một biểu tượng hàng đầu.” Bà tử kia không kiêu ngạo không siểm nịnh, khen người rất chân thành.

Trần Loan đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Ma ma quá khen.”

Ma ma nghe vậy cũng chỉ nhếch miệng cười, không nói mấy lời dư thừa, nhưng vẻ mặt kia, hiển nhiên rất vừa lòng.

Đây là lần đầu tiên Trần Loan tiến vào phủ quận chúa, đi qua một khu vườn nhỏ yên tĩnh, lại qua một hành lang dài quần đầy dây leo, dưới hiên nhà có xích đu gỗ, vài dây bìm bìm quấn lên, trên dây còn đọng sương sớm, đẹp đến nao lòng.

Bà tử mặt tròn đi trước dẫn đường, chỉ tay về phía hồ nước nhỏ phủ đầy sương mù trước mặt, cười nói: “Sáng nay có khách quý đến phủ. Khi quận chúa sai lão nô đón cô nương tiến vào, nói ngài ấy đang câu cá bên hồ nhỏ, dặn lão nô trực tiếp đưa cô nương đến đây.”

Đôi mắt đẹp của Trần Loan cứng lại, được coi là khách quý trong mắt quận chúa Cẩm Tú, thân phận phải hiển hách tới mức nào?

Đến gần hồ nước nhỏ, sương mù bốc hơi nghi ngút trong phạm vi vài trăm mét, không tìm được bóng dáng ai, Trần Loan theo sau bà tử mặt tròn, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng, dáng người yếu điệu, từ đầu đến cuối gương mặt nhỏ xinh đẹp lộng lẫy ngậm ý cười đầm đạm.

Cho đến khi nhìn thấy hai bóng người đang ngồi thả câu phía trước.

Mái tóc dài của người phụ nữ bị gió thổi bay, thân hình mảnh mai, gió buổi sớm có chút lạnh lẽo, trên người bà khoác chiếc chăn mỏng, nghe tiếng động quay đầu lại, nhìn thấy Trần Loan, nụ cười rất dịu

dàng, tựa như ngọn gió xuân đầu tiên thổi qua núi đồi sau khi băng tuyết tan đi.

“A Loan tới rồi?”

Lần đầu tiên Trần Loan cách vị quận chúa nổi tiếng kinh thành gần đến thế, giờ phút này, ánh mắt nàng lại vô thức rơi vào một người khác.

Quần áo trắng hơn tuyết, dáng vẻ thư sinh, lưng thẳng tắp, cho dù không xoay người lộ diện, nhưng Trần Loan vừa liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Khách quý trong miệng bà tử kia, hoá ra chính là Kỷ Hoán.

“Trần Loan thỉnh an quận chúa, thỉnh an Bát hoàng tử.” Nàng hành lễ, giọng nói như châu ngọc va chạm, thật sự dễ nghe.

Quận chúa Cẩm Tú có gương mặt xinh đẹp, cả người dịu dàng như nước mùa xuân, bà tự mình đỡ Trần Loan đứng dậy, dẫn dò ma ma kia: “Đi lấy ghế cho đại cô nương tới đây.”

Sương mù khói lạnh, chậm rãi tụ lại, rồi dần dần khuếch tán, để lộ hình dáng dưới mặt hồ lấp lánh, Trần Loan ngồi giữa quận chúa Cẩm Tú và người đàn ông, đầy một bụng bản nháp khi tới đây một chữ cũng không nói ra được.

Tuyệt đối không nghĩ tới người đàn ông này cũng ở đây, lúc này bảo nàng phải mở miệng thế nào?

“Đêm qua trời đổ mưa, sáng sớm lạnh lẽo, có lạnh không?” Quận chúa Cẩm Tú mỉm cười hỏi nàng.

Trần Loan lắc đầu, dáng vẻ rối rắm muốn nói lại thôi thật sự vô tội, quận chúa Cẩm Tú không khỏi cười lên tiếng.

“Đại cô nương có chuyện gì muốn hỏi không ngại nói thẳng, sau này chúng ta sẽ là người một nhà, không cần phải gò bó bản thân.”

Nghe vậy, Trần Loan vô thức liếc mắt về phía người đàn ông, trùng hợp thấy Kỷ Hoán nắm chặt cần câu trong tay, một con cá nhỏ dài tầm một tấc vẽ ra nửa vòng tròn trên không trung, rơi xuống thùng gỗ chứa nước.

Người đàn ông ngoảnh mặt làm ngơ, buông lỏng tay, lấy chiếc khăn tay trắng như tuyết cẩn thận lau hổ khẩu (*), một lát sau mới nhướn mày, mày kiếm tụ tuyết.

(*): Kẽ giữa ngón tay cái và ngón trỏ.

Chỉ một động tác rất nhỏ, nàng cũng biết tâm trạng hắn không tốt.

Không hiểu sao, mấy lần gần đây gặp hắn, hiếm khi thấy hắn mặc quần áo màu đen, ngược lại thiên về màu xanh nhạt mộc mạc.

Trần Loan dời mắt, cẩn m.ôi dưới, dù sao cũng là chuyện gia đình của phủ Trấn Quốc Công, hỏi ra trước mặt Kỷ Hoán, khiến nàng cảm thấy hơi khó mở miệng.

Nàng chỉ nghĩ rằng bản thân đủ hiểu người đàn ông bên cạnh, không ngờ mọi hành động, mọi suy nghĩ của nàng đều lọt vào mắt hắn.

Kỷ Hoán hiểu nàng, thậm chí còn nhiều hơn sự quan tâm của nàng dành cho hắn.

“Đại cô nương đến đây vì mẫu thân sao?” Cả hai người đều im lặng, không ai chịu mở miệng, quận chúa Cẩm Tú nhận được tin tức từ Kỳ Thiên, tất nhiên cũng biết sáng sớm nàng tới đây vì chuyện gì.

Trần Loan hoàn hồn, trịnh trọng mở miệng: “Quận chúa dự đoán như thần, chuyện của mẫu thân, Loan Nhi vẫn không biết nội tình. Hôm nay đến đây, là muốn nhờ quận chúa cho biết vài chuyện.”

Quận chúa Cẩm Tú khẽ gật đầu, chậm rãi nói: “Mẫu thân con là người lương thiện.”

“Thật ra cũng không có gì để nói chi tiết, mùa hè năm ấy, con mới ra đời không lâu, Hoàng Thượng đưa các phi tần quý nhân trong cung tới sơn trang tránh nóng, phủ Quốc Công cũng có vài người đi cùng.”

“Khi đó thân thể lão phu nhân tương đối khoẻ mạnh, nên cũng đi theo. Phụ thân con dẫn theo mẫu thân con và Khang di nương, còn con ở lại trong phủ giao cho bà vú chăm sóc. Chỉ là không ai nghĩ tới, lần gặp mặt này lại là lần gặp mặt cuối cùng của mẫu nữ hai người.”

Nói đến đây, giọng điệu của quận chúa Cẩm Tú cũng thốn thức không thôi, bùi ngùi vô hạn.

“Đó là khoảng thời gian đầy sự kiện, gia đình Tả Tướng quyền cực một thời bị bỏ tù vì tội mưu phản, hơn hai trăm người chết ở chợ rau. Nhưng không ai ngờ tới lại có một con cá lọt lưới và chạy thoát, người nọ chính là người con trai thứ tư của Tả Tướng, tên Triệu Khiêm.”

Nghe đến đây, mi tâm Trần Loan đột nhiên giật giật, chỉ cảm thấy người này có liên quan đến cái chết của mẫu thân.

Quả nhiên, lời nói kế tiếp của quận chúa Cẩm Tú đã chứng thực phỏng đoán mơ hồ trong lòng nàng.

“Lúc ấy phụ thân con đang nhậm chức tại Hình Bộ, phụ trách giám sát việc hành hình một nhà Tả Tướng. Triệu Khiêm bị cái chết của người nhà kích thích, một lòng nghĩ tới việc trả thù, nghĩ rằng việc ám sát Hoàng Đế là vô vọng, nên đã theo dõi phụ thân con.”

Nghe vậy, mi tâm Trần Loan đột nhiên nhúu chặt, nàng gần như có thể tưởng tượng được chuyện xảy ra kế tiếp.

Giọng quận chúa Cẩm Tú nhỏ hơn một chút, nghiền nát làn sóng dao động trên mặt hồ: “Một lần phụ thân con hào hứng quá độ, dẫn theo mẫu thân con, Khang di nương, còn có tổ mẫu của con đi tản bộ giữa cánh rừng, Triệu Khiêm cũng không bỏ lỡ cơ hội lần này.”

“May mà mẫu thân con biết chút công phu, lôi kéo phụ thân con tránh thoát khỏi mũi tên bắn lén thứ nhất, hai ba tên tở bên cạnh đều đã bị loạn tên bắn chết. Lúc này phụ thân con mới phản ứng lại, vội vàng đưa mẫu thân con và bọn họ chạy về phía hành cung, mấy người đều bị vài vết trầy xước.”

“Mắt thấy sắp rời khỏi cánh rừng, Triệu Khiêm dẫn theo một hai tử sĩ phủ tướng quân bám sát không bỏ, mũi tên cuối cùng bắn ra hướng thẳng về phía Khang di nương. Người phụ nữ kia tham sống sợ chết, dưới tình thế cấp bách bà ta túm chặt ống tay áo Quốc Công không bỏ, cứ thế thay đổi phương hướng.”

Bằng cách đó, mũi tên kia đã hướng thẳng vào vị trí sinh mệnh ở ngực sau của Trần Thân.

Quận chúa Cẩm Tú có chút thương cảm thở dài: “Chính mẫu thân con đã lao lên đỡ mũi tên trí mạng kia, đâm xuyên qua tim phổi, không có cách nào xoay chuyển tình thế.”

Dưới mí mắt Thiên Tử lại xảy ra chuyện như vậy, Hoàng Đế tức giận, hạ lệnh tra rõ, nhưng Triệu Khiêm kia như bốc hơi khỏi nhân gian, không tìm ra được người này, mười mấy năm cũng chưa từng lộ mặt.

Không còn cách nào, Hoàng Đế phải cho người phong tỏa tin tức, không ai được phép đề cập tới. Hơn nữa phủ Trấn Quốc Công có lão thái thái nhiều lần nghiêm lệnh, tự nhiên không có ai dám hé răng nửa lời.

Trần Loan sững sốt, chớp mũi đau xót, hốc mắt lập tức chứa đầy những hạt sương trong suốt, nếu không phải nàng tận lực khống chế, thì suýt chút nữa đã thất lễ trước mặt quận chúa.

Khi ấy lão thái thái đã chứng kiến toàn bộ quá trình, cũng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết. Bà căm ghét Khang di nương đến cực điểm, vừa trở về phủ đã hạ lệnh đánh chết, nhưng Khang di nương mạng lớn, đúng lúc đó lại phát hiện ra có thai, mượn cớ này tránh thoát một kiếp.

Biết rõ ngọn nguồn sự việc, Trần Loan chỉ cảm thấy trái tim băng giá và không đáng thay mẫu thân, người đàn ông mà bà liều mạng bảo vệ lại tệ bạc như vậy, quên sạch mọi thứ trong chốc lát.

Vẫn chiều chuộng cả nhà thiếp thất lên tận trời, thậm chí còn muốn phù chính bà ta.

Nếu không phải lão thái thái vẫn còn nhớ rõ, chỉ sợ bản thân nàng cũng không thể bình yên vô sự đến tận bây giờ.

Nhưng dù có lão thái thái che chở, kiếp trước nàng vẫn rơi vào kết cục bi thảm như vậy, âm mưu và toan tính chưa bao giờ dừng lại trên người nàng.

Khi quận chúa Cẩm Tú nhắc đến Khang di nương, cũng khinh thường và chán ghét đủ kiểu, lông mày liên tục nhăn lại, biết lúc này trong lòng nàng nhất định không dễ chịu, bà không khỏi nhỏ giọng trấn an: “Cô nương đừng suy nghĩ nhiều, chuyện cũ đã qua, quá khứ cũng qua rồi.”

Đúng vậy, quá khứ chỉ có thể trôi qua như vậy.

Người cảm kích ngày càng ít, khi các thế gia quý tộc cũ nhắc tới chính thất nguyên phối của Trần Quốc Công, nhiều nhất chỉ thờ dài một câu mệnh mỏng như tờ giấy, có lẽ thậm chí ngay cả câu này cũng không có.

Không ai nhớ rằng đã từng có một vị kỳ nữ như vậy.

Ngay cả Trần Thân, mỗi lần nghe lão thái thái nhắc đến tên Tô Viện, trong mắt ông cũng chỉ còn lại sự không kiên nhẫn và chán ghét.

Đây là cuộc đời của mẫu thân nàng.

Trần Loan sống sờ hồi lâu, mãi cho đến khi nước mắt bị chiếc khăn màu xanh đen lau từng chút một, gió thổi qua, nàng kinh ngạc cảm thấy đau đớn nhè nhẹ, lúc này nàng mới bừng tỉnh, ngược mắt nhìn lên, người đàn ông trường thân ngọc lập, góc áo trắng như tuyết bị làn gió ven hồ thổi bay bay, trong tay cầm chiếc khăn màu xanh đen kia.

Nàng cố gắng để không bị mất mặt trước hắn, nhưng lại chật vật hết lần này đến lần khác, dáng vẻ này đã bị người đàn ông bắt gặp rất nhiều lần. Nàng dứt khoát không che giấu nữa, đưa tay về phía hắn, giọng mũi đặc sệt: “Ta tự làm.”

Ngụ ý, nàng muốn chiếc khăn trong tay hắn.

Mũi tiểu cô nương ửng đỏ, trong đôi mắt hạnh tựa lưu ly lại tích tụ hơi nước, khi cặp mắt ấy nhìn qua đây, tự như giận lại tựa như oán, mông lung ẩn tình, không người đàn ông nào có thể thoát thân khỏi thiên la địa võng như vậy.

Kỷ Hoán hẳn lại càng không.

Bàn tay nàng rất nhỏ, khi ánh mặt trời ban ngày chiếu xuống, các đốt ngón tay có cảm giác như hiện ra màu ngọc bích trong suốt.

Về mặt Kỷ Hoán bình tĩnh, giữa mây bao trùm cảm giác áp bức sâu sắc nặng nề. Hắn nhướng mày, im lặng đặt khăn vào tay mỹ nhân, nhưng bàn tay lại không rời đi, mà khép lại từng chút một, bao bọc hoàn toàn lấy bàn tay nhỏ bé của Trần Loan.

Không biết quận chúa Cẩm Tú đã rời đi từ khi nào, đi cùng còn có tất cả nha hoàn hầu hạ ở nơi này.

Thình thoảng chỉ có vài con cá nhỏ nhảy lên khỏi mặt mặt hồ, tạo nên những gợn sóng hết vòng này đến vòng khác.

Cách một lớp khăn, nhiệt độ từ hai lòng bàn tay giao nhau, nóng từ đầu ngón tay đến tận đáy lòng, Trần Loan mở tròn xoe mắt, tựa như con mèo được nuôi dưỡng trong cung của Hoàng Hậu.

Lại là phản ứng này...

Kỷ Hoán hơi híp mắt, cảm thấy tiểu cô nương thật vô cùng đáng yêu.

Mặt Trần Loan đỏ bừng như ráng mây ngày nắng. Nàng vội vàng muốn rút tay về, nhưng không thể tránh thoát, ngược lại càng bị nắm chặt hơn.

Người đàn ông tập võ từ nhỏ, sức lực tự nhiên không phải thứ nàng có thể phân cao thấp để tránh thoát.

“Nàng có muốn nói gì với ta không?” Giọng người đàn ông đặc biệt êm dịu trầm khàn, mùi mực nhàn nhạt trên người quần quanh rồi tới gần. Trần Loan sợ có người nhìn thấy, gấp đến độ giậm chân, vừa xấu hổ vừa lo lắng, gương mặt nhỏ trông lại càng quyến rũ.

“Mau buông ra, có người nhìn thấy đấy!” Đây cũng không phải nơi ẩn nấp tuyệt vời, trong phủ quận chúa có nhiều tai mắt lắm miệng lưỡi như vậy, nếu tin tức hai người ở riêng một chỗ bị truyền ra ngoài, bọn họ có mười cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Tiểu cô nương bị chọc đến nóng nẩy, các sợi tua rua trên trâm cài lay động theo chuyển động của mái tóc đen như tơ, trong đôi mắt hạnh trong suốt ngưng tụ thành một tầng sương mù thẹn thùng, vô cùng cuốn hút.

Kỷ Hoán cười khẽ một tiếng, thực sự buông lỏng tay như lời nàng nói, mi tâm nhú chặt cũng dịu bớt, giọng nói ấm áp mượt mà hơn rất nhiều, thậm chí còn mang theo chút vui sướng: “Thật sự không có gì muốn nói với ta?”

Bàn tay Trần Loan đang bị hấn nắm như mất đi mọi tri giác, không tự chủ được hơi run rẩy, nàng cuộn ngón tay vào dưới ống tay áo to rộng thêu hoa hải đường, trong lòng thầm mắng bản thân không biết cố gắng.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của điện hạ ngày hôm qua, Tam công chúa nói với ta, thánh chỉ tứ hôn kia do điện hạ yêu cầu.” Trần Loan cũng không phải tiểu cô nương không biết gì về sự đời, vừa thấy hấn đã đỏ mặt. Nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc chân thành, nói: “Nếu không nhờ điện hạ tác động từ giữa, mọi chuyện sẽ không được giải quyết dễ dàng như vậy.”

Sương mù ven hồ cuối cùng cũng tan hết, có lẽ bởi vì trận mưa to, nên ánh nắng buổi sáng cũng không gay gắt, ngược lại có vài phần cảm giác ánh nắng tươi sáng ngày xuân.

Kỳ Hoán thoáng gật đầu, ma xui quỷ khiến, hấn nổi lên suy nghĩ muốn trêu đùa tiểu cô nương, hấn khoanh tay đứng đó, nghiêm mặt lạnh nhạt hỏi: “Ngoài chuyện này, không còn gì khác để nói?”

Thật ra cũng có vài lời muốn nói, Trần Loan cứ mãi do dự, cuối cùng cô nương da mặt mỏng, giọng nói nhỏ hơn khi nãy rất nhiều, nũng nịu lẩm bẩm, mỹ nhân xấu hổ: “Sau này, ngài chớ có nhờ Thiên Nhi chuyển những lời như vậy cho ta.”

Vô duyên vô cớ bị hai người họ cười nhạo một trận.

Đã lâu rồi người đàn ông không nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ của tiểu cô nương, ánh mắt hấn sâu xa và u ám, giọng nói khàn khàn, hỏi: “Nàng ấy nói gì?”

Tất nhiên Trần Loan không nói ra được những lời đó, mím môi ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng giậm giậm chân, ngọc bội bên hông cũng đung đưa theo.

Ánh mắt Kỳ Hoán hơi cứng lại.

Sau đó bật cười.

Ngọc bội giống nhau, trong tay hắn cũng có một miếng, tách ra để tương đồng, một cặp gồm hai miếng. Mặc dù tiểu cô nương không biết ý nghĩa của vật ấy, nhưng vẫn coi nó như bảo bối, ngày nào cũng đeo bên người. Từ khi nàng đồng ý gả vào Đông Cung, hắn không còn nhìn thấy nó nữa.

Cứ tưởng rằng đã bị ném đi từ lâu, hoá ra đó chỉ là chút tính khí nhỏ nhen của nàng.

“Loan Loan, trong vòng 10 ngày, ta sẽ cưới nàng.” Kỷ Hoán trong bộ đồ trắng nhẹ nhàng, khoe miệng khẽ nhếch, khí phách ôn tồn lễ độ quanh thân người quân tử.

Hơi thở Trần Loan bị kìm hãm, ngược mắt cẩn thận quan sát vẻ mặt hắn, không buông tha cho bất cứ một biểu cảm rất nhỏ nào, thân thể người đàn ông cao lớn, vẻ mặt phẳng, không chút đùa cợt.

Nàng biết, Kỷ Hoán không nói lời mạnh mẽ.

Nếu không nắm chắc, hắn sẽ không nói ra, không phải chuyện chắc chắn, hắn sẽ không tùy tiện nhúng tay vào làm.

Chỉ là lần này, dù sao cũng có chút khác biệt.

Trần Loan chậm rãi gật đầu, tâm trạng phức tạp, thấp giọng áp úng: “Thời gian gấp gáp như vậy, điện hạ nên giải quyết chu toàn thế nào?”

“Loan Loan, chuyện đó cứ giao cho ta.” Giọng người đàn ông tựa như nước suối chảy qua khe núi, dường như có thể gột rửa lòng người.

Hắn nắm quyền đã lâu, tất nhiên giọng nói không tránh khỏi có chút cứng rắn, sợ làm tiểu cô nương sợ hãi, mỗi lần nói chuyện đều phải

cố ý viết nháp trong đầu, thả chậm phóng nhẹ từng câu từng chữ.

Nàng rất nhát gan, lúc nhỏ người khác tùy tiện nói một câu, nàng có thể rơi nước mắt nửa ngày. Tuy rằng khi trưởng thành thoát nhìn có vẻ tiến bộ, nhưng thật ra vẫn chỉ là cái thùng rỗng miệng cộp gan thỏ.

Hàng mi cong vút của Trần Loan khẽ nhúc nhích, không hiểu sao trái tim cũng bình tĩnh trở lại, nàng cúi đầu, thứ lọt vào tầm mắt là đôi giày cổ thấp nền trắng viền vàng của hắn.

Bất tri bất giác (*), thời gian trôi nhanh đến vậy ư?

(*): Thuận theo lẽ tự nhiên mà không cần dùng đến lý trí.

Nàng còn chưa xử lý xong một đồng chuyện rách nát trong phủ Quốc Công, bản thân đã sắp phải gả cho người.

Kỷ Hoán đến gần vài bước, duỗi tay xoa mái tóc đen như rong biển của tiểu cô nương, mùi hương thoang thoang khiến người ta không thể cưỡng lại được. Lúc này bàn tay khô ráo ấm áp của hắn rất có chừng mực, vừa tiếp xúc lập tức rời đi.

“Loan Loan, ta không phải Trấn Quốc Công.” Giọng hắn trầm lắng tựa tiếng đàn cầm, êm dịu như rượu, Trần Loan suýt chút nữa cam tâm tình nguyện chết chìm trong giọng nói này.

Gió thổi mặt trời vào tầng mây, sắc trời dần u ám, Trần Loan chớp chớp mắt, hỏi: “Vì sao điện hạ lại nói vậy?”

Từ thân phận, địa vị đến tính tình của hai người đều hoàn toàn không có chỗ để so sánh, trước giờ hắn luôn khinh thường người vô dụng, khịt mũi coi thường năng lực của Trần Thân, không ngờ hiện tại lại lấy bản thân mình so sánh với ông?

Người đàn ông có dáng vẻ tựa trăng sáng, im lặng một lúc, cười nhạt nói: “Ta không phải ông ấy, nên sẽ không làm ra chuyện như vậy, gả vào phủ hoàng tử, không ai có thể qua mặt nàng.”

Đây là sợ nàng làm tướng đàn ông trong thiên hạ đều giống nhau, nói như vậy để nàng yên tâm?

Trần Loan không khỏi bật cười.

“Ý của điện hạ là chuẩn bị nạp thiếp?” Nàng hơi nhú mày, dùng câu chữ đơn giản, thương lượng: “Ngày khác nếu điện hạ có ý định nạp thiếp, có thể bàn bạc với ta được không?”

Trong phạm vi khả năng cho phép, hãy chọn một thái độ hoà nhã, ít khiến bản thân bị ngọt ngào.

Nàng không muốn hồ đồ đấu đá cả đời ở hậu viện.

Sắc mặt tiểu cô nương vô cùng nghiêm túc, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy sự thành khẩn, giọng nói mềm mại, vừa ngọt ngào vừa hấp dẫn, nhưng lời nói ra, hẳn nghe thế nào cũng cảm thấy hụt hẫng.

Người đàn ông còn chưa lên tiếng, Trần Loan đã cảm thấy mình nói sai rồi, nàng còn chưa gả vào phủ hoàng tử đã bắt đầu tự chủ trương, là ai thì cũng không thích.

Rõ ràng nàng biết hẳn không thích người khác khoa tay múa chân với chuyện của mình cỡ nào.

Thôi, giặc tới thì chặn, nước lên thì nâng nền, chẳng lẽ còn có thể tồi tệ hơn kiếp trước sao?

“Thần nữ lỡ lời, xin điện hạ thứ tội.” Nàng cười khẽ, dường như câu hỏi vừa rồi chỉ là giấc mộng tựa mây khói, hiểu rõ tất cả, Kỷ Hoán nhú mày thật chặt.

Hắn nói mình có ý định nạp trắc phi và thị thiếp khi nào? Sao đến miệng nàng lại thành chuyện nghiêm trọng như vậy?

Bát hoàng tử không giỏi lý lẽ, lúc này đôi mắt tựa như miệng giếng âm u, ngày càng sâu xa u tối, cuối cùng có chút cứng đờ nói: “Ta không có ý nghĩ đó.”

Hắn đã nếm trải hết trăm hình thái của nhân gian, quen biết nàng trong những ngày tháng gian khổ. Nàng chính là liều thuốc quý kéo dài sinh mệnh, mỗi lần nhìn thấy nàng hắn đều nghĩ tới việc cố gắng leo lên vài bước nữa, cưới viên minh châu người người mơ ước này về phủ.

Mắt thấy tâm nguyện được đền đáp, nếu hắn có suy nghĩ khác, cần gì phải vội vàng tới phủ quận chúa khi đang bận bịu với những công việc trong tay?

Chỉ vì sợ nàng bị tổn thương khi biết được sự thật, dù thế nào cũng không yên tâm, nên lúc này mới vội vàng tới đây.

Nàng là tia sáng duy nhất trong thế giới tăm tối của hắn.

Trần Loan không biết người đàn ông cũng xoay chuyển hàng vạn suy nghĩ, nghe xong lời hắn nói nàng cũng chỉ cười điềm tĩnh, im lặng chuyển chủ đề: “Quận chúa đi đâu rồi? Tại sao đột nhiên lại biến mất?”

Chương 23

Sắc trời không tốt, một tầng mây đen bao phủ dày đặc, gió thổi qua cũng dần trở nên nặng nề, bề mặt đá cuội dưới chân khi giẫm lên đều rỉ ra bọt nước.

Dấu hiệu mưa gió sắp kéo đến.

Trần Loan đi chậm hơn Kỷ Hoán vài bước, không nhanh không chậm theo sau, bóng lưng người đàn ông thẳng tắp, góc áo màu trắng bị gió thổi bay, thu bớt vẻ hờ hững ngày thường, các góc cạnh dịu dàng, mềm mại nho nhã, khí phách thư sinh.

Trong lòng Trần Loan bình thản đến không ngờ, nàng cong khóe miệng, thấy hẳn quen thuộc nơi này, có chút tò mò hỏi: “Điện hạ thường tới phủ quận chúa sao?”

“Không thường tới, đây là lần thứ hai.”

Cùng là người trong hoàng thất, quận chúa Cẩm Tú được Hoàng Đế thương tiếc vô cùng, khó tránh khỏi việc thường xuyên gặp mặt ở trong cung, thỉnh thoảng sẽ trò chuyện vài câu, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Hơn nữa tính tình Kỷ Hoán lạnh lùng, tùy tiện ghé thăm phủ quận chúa sẽ gây ra những lời chỉ trích, tất nhiên hẳn không thể đến thường xuyên.

Trần Loan mím môi, cong nhẹ, trong giọng nói hiếm khi lộ ra chút thấp thòm: “Điện hạ đã từng gặp nhị muội của ta chưa?”

Đối với vị Thụ phi nương nương vẻ vang nhất hậu cung kiếp trước, Trần Loan không thể không thừa nhận, nàng vẫn còn canh cánh trong lòng.

Có lẽ bởi vì con người và sự việc này đã khiến nàng hiểu rõ, mình bị phủ Quốc Công quăng đi và trở thành đứa trẻ bị bỏ rơi.

Nhưng trong tiềm thức, có những nguyên nhân sâu xa hơn, nhưng nàng đã vô thức bỏ qua.

Loại lạnh nhạt vô cùng đó như mắc trong cổ họng, không phải sự phản bội và vứt bỏ của phủ Trấn Quốc Công có thể cho nàng.

Kỷ Hoán khẽ nhướn mày, đôi mắt sáng của tiểu cô nương trong veo, nàng hơi cắn môi dưới, dáng vẻ hơi lo lắng.

“Ngày trước nàng đặc biệt quan tâm đến người nhị muội đó, từng dẫn theo không ít lần.” Kỷ Hoán bình tĩnh phân tích, màu sắc u ám chợt lóe qua ánh mắt.

Trần Loan hơi sửng sốt, sau đó chợt bật cười, ngón tay trắng nõn gõ nhẹ mi tâm, nói: “Thật hồ đồ.”

Nàng đột nhiên dừng bước chân, dáng người thướt tha là lướt, khuôn mặt lộ ra vẻ rất phức tạp, nàng hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn hỏi ra suy nghĩ trong lòng: “Điện hạ cảm thấy nhị muội của ta thế nào? Có thể miễn cưỡng lọt vào mắt ngài được không?”

Kiếp trước đã vào mắt, nói không chừng kiếp này cũng vậy.

Kỷ Hoán nâng mí mắt, im lặng một lát rồi nói thật: “Phụ thân nàng từng tới tìm ta.”

Thân thể Trần Loan cứng đờ, cơn gió mềm mại ấm áp lướt qua gương mặt, nàng hoàn hồn, đột nhiên bật cười thành tiếng, giọng nói nhẹ nhàng lay động như tiếng chuông bạc: “Phụ thân muốn phù

chính di nương trong phủ, để nhị muội dùng thân phận đích nữ phủ Quốc Công hầu hạ điện hạ?”

Tiểu cô nương thông minh nhạy bén hơn hơn những gì hần tưởng tượng rất nhiều. Kỳ Hoán thẳng thắn gật đầu thừa nhận, ánh mắt thâm thúy, giọng nói đặc biệt êm tai, tựa như rượu ngon lâu năm khiến người ta say mê: “Ta từ chối.”

Khi nói ra lời này, ánh mắt người đàn ông rơi vào gương mặt nhỏ có chút tái nhợt của Trần Loan, nóng bỏng bền chặt tựa khói lửa, không có cách nào bỏ qua. Mà lúc này tiểu cô nương lại ngược mắt, trực tiếp đón nhận tầm mắt của hần, không chút né tránh, hỏi: “Nếu phụ thân đã hạ quyết tâm, lời hứa hẹn chắc hần là lợi ích mà điện hạ không thể từ chối, chuyện tốt và mỹ nhân, sao lại không làm?”

Ý tứ thăm dò của nàng quá rõ ràng, tuy giọng nói rất dịu dàng, nhưng trong lời nói lại có ý hăm dọa.

Kỳ Hoán biết tính tình không tranh với đời của nàng, nếu không thật sự khiến nàng tức giận, chuyện gì cũng có thể bình tĩnh thương lượng.

Phủ Quốc Công lại nghĩ ra ý tưởng tồi tệ gì mà hần không biết?

“Nàng ta không có cửa lọt vào mắt ta.” Người đàn ông tiếc chữ như vàng, nhưng đến thời điểm này, tất nhiên hần không muốn nhận lỗi về mình vì sự ngu ngốc của Trấn Quốc Công, khó tránh khỏi việc mở miệng chứng minh mình trong sạch.

Trần Loan cong môi, chiếc khăn trong lòng bàn tay chợt buông lỏng, sau đó nở nụ cười yếu ớt, giọng nói nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Điện hạ miệng vàng lời ngọc, nói lời phải giữ lấy lời.”

Sắc trời ngày càng u ám, cây trâm mạ vàng trên đầu Trần Loan rũ xuống vài sợi tua rua, phát ra ánh sáng dịu dàng lung linh, đôi mắt hạnh của tiểu cô nương hơi sụp xuống, dường như cuối cùng tâm

trạng cũng tốt lên, nói: “Chỉ cần không phải Trần Diên, điện hạ có thể coi trọng bất cứ ai.”

Còn chưa bước vào phủ hoàng tử đã hào phóng như vậy, không ghen ghét đổ kỵ, có đầy đủ phong thái của một đương gia chủ mẫu.

Trước mắt hẳn lại hiện ra cảnh tượng bởi vì hẳn trò chuyện với tiểu công chúa nước láng giềng vài câu đã khiến tiểu cô nương ghen tị quá mức, mấy ngày trời sắc mặt đều không tốt, ngày ngày đi theo sau hẳn không rời.

Bởi vì mối hôn sự do Hoàng Hậu thuận miệng đồng ý, mà giữa hai người bọn họ, có rất nhiều thứ đã thay đổi.

Sắc mặt Kỳ Hoán dần trở nên lạnh lùng, khóe miệng cong cong có chút châm chọc, nói: “Đúng là lão phu nhân biết cách dạy dỗ.”

Nói đến đây, hai người cùng im lặng.

Lại một trận mưa xối xả đúng như đã hẹn, Trần Loan không ở lại phủ quận chúa dùng cơm trưa, ngược lại lên xe ngựa trở về phủ Quốc Công.

Sau hai trận mưa lớn liên tiếp, tất cả bụi bặm trong không khí đều được gột rửa và trấn áp, sức nóng thiêu đốt ngập trời bị bong tróc như lột kén, Thanh Phong Các bỏ các chậu băng, vài tấm chăn nhung mới cũng được thêm vào sập.

Trần Loan sinh không đủ tháng, sau đó lại bị đẩy xuống hồ sen, nếu không phải ngày ngày thuốc thang không dứt, hầu hạ tận tình bằng đủ mọi cách, e rằng cơ thể còn tệ hơn.

Trong thời tiết mưa dầm thế này, nàng chỉ ăn vài miếng cơm trưa đã đau đầu, nghiêng người nằm trên chiếc giường La Hán nhỏ nghỉ ngơi, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại, nhớ tới cái chết của mẫu thân, nghĩ đến Kỳ Hoán, không khỏi thiếu kiên nhẫn, sau một lúc lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Vừa nhắm mắt chưa được bao lâu, giọng nói cộc lốc của bà tử từ bên ngoài truyền tới, tựa như hạt cát cọ xát vào mặt đất, Trần Loan đứng dậy, còn chưa mở miệng đặt câu hỏi đã nhú mày trước.

Người nào không có quy củ như vậy?

Lưu Nguyệt vén rèm hạt tiến vào, sắc mặt banh ra có chút căng thẳng, khẽ bấm báo bên tai Trần Loan: “Cô nương, là ma ma trong viện lão thái thái, dẫn theo người trong cung tới.”

Trần Loan vừa tỉnh dậy, trong giọng nói vẫn ẩn chứa chút mê mang buồn ngủ, nhưng đầu óc đã dần tỉnh táo, thấp giọng hỏi: “Người trong cung?”

“Thưa cô nương, là nữ quan của Thượng Y Cục, nói rằng tới hỏi xem lễ phục thành thân của cô nương có cần thay đổi chỗ nào không.” Vừa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt cô nương nhà mình lạnh lùng.

Những người hầu hạ như bọn họ đều biết tâm ý của cô nương, cho dù Đông Cung có cao quý thế nào, cô nương cũng chẳng quan tâm, nếu không cũng sẽ không đợi đến khi Hoàng Hậu tự mình mở miệng tứ hôn.

Chỉ là ngày thành thân đang đến gần, lại có khước từ thế nào cũng không thể.

Gần đây phủ Quốc Công giăng đèn kết hoa, bày biện khắp nơi, vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, đủ các loại bảo bối đồ cổ áp đáy hòm đều đã được đưa lên tầm ngắm. Dù sao Quốc Công gia tái hôn, đại cô nương xuất giá, đều không phải việc nhỏ có thể qua loa.

“Không phải cát phục (*) đã có Lễ Bộ phụ trách, tháng trước đã quyết định rồi sao? Hơn nữa cũng chỉ còn vài ngày, dù có thay đổi cũng không kịp.” Trong mắt Trần Loan vẫn bị che phủ bởi một tầng hơi nước, khẽ lẩm bẩm có chút khó hiểu.

(*): Trang phục mặc khi tế lễ thời xưa, thường là những nghi lễ tốt lành.

Mặc dù khó hiểu, nhưng nữ quan trong cung thì không thể chậm trễ, Lưu Nguyệt giúp Trần Loan sửa lại làn váy, chải đầu tóc gọn gàng thêm lần nữa, rồi mới ra ngoài cung kính mời người tiến vào.

Thoạt nhìn nữ quan kia rất hiền hoà, mỉm cười hành lễ với Trần Loan, nói: “Theo lệnh của Hoàng Hậu nương nương, ta đến cho đại cô nương xem qua cát phục. Nếu đại cô nương cho rằng chi tiết nào cần thay đổi, nó sẽ được xử lý và chỉnh sửa trong mấy ngày tới.”

Dứt lời, bà vẫy tay, ba nha hoàn mặc cung trang cụp mắt, nghe lời nâng chiếc khay đựng lễ phục Thái Tử Phi phú quý tột cùng trình tới trước mặt Trần Loan, ngọc trai sáng lấp lánh, khiến mọi người trong phòng bị loá mắt.

Hoá ra là theo lệnh Hoàng Hậu, Trần Loan khẽ gật đầu, nàng chỉ thản nhiên liếc mắt vài lần, đáy lòng không chút gợn sóng, hôn sự bị hủy bỏ, tất nhiên lễ phục này cũng không tới lượt nàng mặc.

“Lễ phục thành thân do Lễ Bộ sai người làm đương nhiên là tốt nhất, ta không hiểu chi tiết, chỉ cảm thấy trông rất đẹp, tùy tiện thay đổi, ngược lại sẽ làm hỏng bộ lễ phục này.”

“Lòng tốt của Hoàng Hậu nương nương, hy vọng khi trở về đại nhân hãy chuyển lời giúp ta, nói Trần Loan cảm ơn ân điển của Hoàng Hậu nương nương.”

Trần Loan không nhanh không chậm mở miệng, má lúm đồng tiền hai bên khóe miệng mềm mại ấm áp, dường như nữ quan đã sớm đoán được nàng sẽ nói lời này, bà tiến lên vài bước, nói: “Quả nhiên cô nương rất biết lễ và khéo léo, chỉ là nương nương đã dặn dò, nói hôn sự tuy gấp, nhưng cũng không thể vì vậy mà phớt lờ cô nương. Tất cả mọi chuyện phải hỏi ý kiến cô nương mới được.”

Hoàng Hậu đã nhiều lần hỏi đến, tất nhiên có thể thấy được hoàng gia rất coi trọng phủ Trấn Quốc Công, ma ma bên người lão thái thái cười không khép miệng được.

“Còn có vài lời, nương nương dặn ta nhắn nhủ với một mình cô nương, có thể nhờ cô nương cho mọi người lui xuống được không?” Nữ quan mỉm cười nhìn lướt qua hạ nhân quanh người, mở miệng hỏi.

Hoàng Hậu có chuyện nhắn nhủ?

Trần Loan kinh ngạc trong lòng, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, nàng ho khẽ một tiếng, nhàn nhạt mở miệng: “Lui xuống hầu hạ đi, không có lệnh của ta, không ai được phép tiến vào.”

Đội hạ nhân lui ra hết, căn phòng bỗng chốc yên tĩnh, chỉ còn lại hương lê mới lấy về từ cửa hàng hương liệu ngày hôm qua, rất nhẹ rất tĩnh mịch, từng làn khói nhẹ bay rồi tiêu tán, không giống với mùi hương thơm nồng mà các quý nữ thường sử dụng, tia sáng kỳ dị trong mắt nữ quan càng sâu hơn.

“Không biết nương nương muốn nhắn nhủ điều gì? Trần Loan chắc chắn sẽ tuân lệnh làm theo.” Trần Loan thản nhiên đánh giá người trước mắt, lạnh nhạt hỏi.

Lúc này, nụ cười của nữ quan đã chân thật hơn rất nhiều, ánh mắt bà rơi vào những sợi tơ vàng bạc phác họa ra hình dáng bộ lễ phục, thản nhiên nói: “Khi ta đợi lệnh để đến đây, Bát hoàng tử có dặn, nếu cô nương thích, có thể khám mấy viên Đông Châu tròn trịa trên nút tay áo, vừa vặn có thể hoàn thành trước ngày thành thân.”

Nàng thích Đông Châu và ngọc đẹp, chuyện này, nàng từng thuận miệng nhắc tới trước mặt Kỷ Hoán.

Đôi đồng tử ngậm ý cười của Trần Loan co rụt lại, nàng giả vờ hỏi đầy nghi ngờ: “Bát hoàng tử điện hạ?”

Nữ quan đến đây là thân tín của Hoàng Hậu, cũng biết một chút nội tình, trả lời rất đúng mực: “Thưa cô nương, đúng là Bát hoàng tử điện hạ.”

Trái tim Trần Loan run lên, thông qua việc này, nàng lập tức nghĩ ra rất nhiều điều, Hoàng Hậu cũng biết chuyện, vậy Kỳ Hoán định làm gì?

Chuyện mất mạng như chơi, sao hắn lại dương dương khắp nơi như vậy, hắn điên rồi sao?

Trần Loan đứng tại chỗ, sắc mặt chuyển sang màu xanh trắng, lo sợ không yên, nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi của nữ quan thế nào.

Nữ quan lẩn lộn trong cung đã lâu, sớm thành tinh rồi, chỉ dựa vào một ánh mắt một hành động cũng có thể biết được suy nghĩ trong lòng nàng, bà mở miệng an ủi nói: “Cô nương đừng lo lắng, nương nương và điện hạ đều có tính toán, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Cuối cùng, mấy viên Đông Châu kia vẫn không thể khám lên được.

Tiến đi nữ quan rời đi, Trần Loan sức cùng lực kiệt, mềm mại thả mình trên giường La Hán, một ngày như vậy, trên vầng trán trắng nõn của nàng vẫn thấm ra một lớp mồ hôi mịn.

Cuộc hôn nhân của nàng và Kỳ Tiêu là Hoàng Hậu ban cho, miệng vàng lời ngọc, hiện giờ không biết hắn đã làm gì để đả động Hoàng Hậu đứng về phía mình?

Ma ma trong phòng lão thái thái cực kỳ không có phép tắc, bà ta vén rèm tiến vào, híp mắt cười hỏi: “Nữ quan trong cung đã nói gì với cô nương?”

Lời này không nên hỏi từ miệng một nô tài, hơn nữa còn là lão ma ma đã làm việc cho phủ Quốc Công từ lâu.

Tất nhiên Trần Loan cũng chẳng nề mặt bà ta, nàng thản nhiên mở miệng, nói: “Lời dặn dò của quý nhân trong cung, chẳng lẽ xưa nay ma ma quen làm mưa làm gió, ngay cả chuyện này ta cũng phải báo cáo với người?”

Nụ cười của ma ma biến mất như ảo thuật, bà ta quỳ trên mặt đất dập đầu, xấu hổ nói: “Lão thái thái dặn lão nô...”

Một bàn tay trắng thuần cắt ngang lời nói của bà ta, mỹ nhân dùng tay ngọc vỗ về má thơm, vẻ mặt có chút lười biếng, mở miệng nói: “Chỗ tổ mẫu, ta sẽ tự đi nói, ma ma đừng lo lắng.”

Cứ như vậy, phủ Trấn Quốc Công yên ắng vài ngày, không sóng gió không quanh co, bình lặng đến khó tin. Trần Loan rất thích như vậy, cả ngày ở Thanh Phong Các đọc sách, nhàn rỗi thì ngồi thư giãn trong đình, cuộc sống vui vẻ thoải mái hơn bất cứ ai.

Ngày 15 tháng 5, những thăng trầm biến đổi trong triều khiến mọi người bất ngờ không kịp chuẩn bị, ý chỉ phế truất Thái Tử được ban xuống mà không hề có chút dấu hiệu nào, tựa như sấm sét trên đất bằng, bùng nổ tới mức gây ra sóng gió động trời trong các quý phủ, nhất thời lòng người đều hoảng sợ.

Đã lục soát ra một lượng lớn đao kiếm và áo giáp trong đóng đồ được Thái Tử Kỷ Tiêu bí mật đặt mua ở kinh thành, hành sự như thế dưới chân thiên tử chẳng khác gì tạo phản. Lão Hoàng Đế đang lâm bệnh nặng, nhận được tin tức như vậy, lập tức phun ra một búng máu rồi bất tỉnh nhân sự.

Không có điều gì khiến người ta phải thất vọng buồn lòng hơn chuyện này.

Trong nhà Đế Vương, tình phụ tử máu mủ ruột rà cũng không thắng nổi nửa phần khát vọng đối với hoàng quyền.

Buổi chiều hôm đó, thánh chỉ phế truất Thái Tử đã được ban xuống Đông Cung, sau đó tin tức lan truyền khắp kinh thành như một cơn

gió, gây ra nhiều chấn động mạnh.

Nghe nói sau khi công công truyền chỉ tới nơi, Đông Cung rất náo nhiệt, kèm theo đó là một dải lụa đỏ. Thái Tử Kỳ Tiêu không ngừng kêu oan, quỳ gối ở cửa chính đại điện, nhưng Hoàng Thượng không chịu gặp mặt nghe giải thích.

Khi tin tức truyền đến phủ Quốc Công, Trần Loan đang chơi xích đu ở phía sau ngọn núi giả. Lúc Bồ Đào nhận được tin tức chạy về bẩm báo, đôi môi trắng bệch không còn chút máu, giọng nói cũng run rẩy.

Trần Loan rất bình tĩnh nghe hết tin tức, từng câu từng chữ đều không bỏ sót, sau đó không kiềm chế được mà cong môi trước mặt mọi người, lộ ra hai má lúm đồng tiền mềm mại đáng yêu.

Không những không lo lắng, ngược lại trông còn rất vui vẻ.

Khi trời sẩm tối, thánh chỉ sắc phong Bát hoàng tử làm Thái Tử cũng từ chính điện truyền ra, sau đó lặng lẽ khuếch tán cùng bóng đêm, lại lần nữa khuấy động bão táp trong các thế gia quý tộc.

Đây chắc chắn là một đêm không ngủ.

Trần Loan hái được ít hoa sơn chi thả vào chậu nước, cánh hoa trắng nước dập dềnh theo gợn nước, có bóng đèn ngoài cửa sổ làm bạn, mùi hương thơm nồng. Nàng ngồi trước gương đồng, thưởng thức những bảo vật quý hiếm năm xưa thu thập được.

Bồ Đào tay chân nhẹ nhàng tiến vào khêu tâm đèn, thấy nàng vẫn ngồi mãi chưa ngủ, không khỏi nói: “Tiểu thư, nô tỳ hầu hạ ngài tắm gội thay quần áo nhé?”

Trần Loan không chút để ý ngẩng đầu, tầm mắt lại thả ra ngoài bầu trời đen kịt, lắc đầu nói: “Canh giờ vẫn còn sớm, ngủ rồi lát nữa cũng phải dậy.”

“Tối nay đã được định sẵn là không yên tĩnh.”

Lời này vừa rơi xuống, một tiểu nha hoàn đã xách đèn đi tới, đứng bên ngoài rèm cao giọng bẩm báo: “Quốc Công gia và lão phu nhân mời đại tiểu thư tới viện Phúc Thọ một chuyến.”

Trần Loan buông tay cười nhạt, thân thể hơi mềm xuống, che miệng ngáp một cái, trong mắt tự nhiên phủ kín một lớp sương mù: “Nhìn xem, không phải người tới rồi sao?”

Thái Tử bị phế truất và giam cầm, không thể nói cuối cùng Hoàng Đế sẽ quyết định trừng phạt trưởng tử thế nào, cứ như thế, tất nhiên nàng không thể tái giá lần nữa.

Lúc này lão thái thái gọi nàng qua, sợ rằng trong lòng đã có suy nghĩ khác.

Chương 24

Bóng cây lắc lư hai bên đường, một cơn gió thổi qua, ngược mắt nhìn lên, phủ Quốc Công lớn như vậy, thế nhưng dọc theo đường đi không có khoảng sân nào tắt ánh đèn. Đèn lồng màu đỏ tản ra ánh sáng mù sương dịu nhẹ, từng chiếc đèn được treo trên cành cây dưới mái hiên, đây là chuẩn bị cho hôn sự của Trần Loan và Kỷ Tiêu.

Thứ này thật sự chói mắt, từ trước đến nay Trần Loan đều không thích, hiện tại nhìn vào lại không cảm thấy phiền chán như vậy.

Trong căn phòng tại viện Phúc Thọ, dường như mọi người đều có mặt, khi Trần Loan bước vào, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người nàng.

Trên gương mặt lão thái thái không giấu được vẻ tiếc thương, sắc mặt Trần Thân cũng phức tạp, mặt ủ mày chau, mà Khang di nương bởi vì có thai, nên ngồi rất gần lão thái thái, sắc mặt tái nhợt vẻ bệnh tật, còn Trần Diên thì lặng lẽ đứng bên người Trần Thân, không nói lời nào.

Trong phòng xông mùi đàn hương nhàn nhạt, cửa sổ hé mở, gió đêm nóng lòng ùa vào, lão thái thái nâng mí mắt, các nếp nhăn trên mặt chồng chất lên nhau, giọng nói khàn khàn đến lạ: “Mắt thấy sắp thành hôn... Thế nhưng lại gặp phải loại chuyện này, khổ cho Loan Nhi của chúng ta.”

Đã gả rồi thì nhất định không thể tái giá.

Hiện giờ Thái Tử đã bị Hoàng Đế chán ghét tột độ, bọn họ vội vàng gả đích nữ qua đó, rõ ràng là gây khó khăn với Hoàng Đế.

Có lẽ bên phía Hoàng Hậu cũng có kiến giải.

Chỉ là cô nương đã từng đính hôn với hoàng gia, tài tuần khắp kinh thành này, còn ai dám cưới?

Nghĩ đến đây, đôi mắt vẫn đục của lão thái thái đều đỏ hoe, liên tục nói: “Thật là tạo nghiệt mà.”

Trần Loan bị lão thái thái kéo tay, hơi mím môi, dịu dàng an ủi: “Không sao, Loan Nhi lại có thể hầu hạ bên người tổ mẫu nhiều hơn, tổ mẫu nên vui mừng mới phải.”

Lão thái thái nghĩ đến hai thánh chỉ khiến người ta phiền lòng từ trong cung, cũng vô cùng bất lực, thở dài nói: “Đứa trẻ ngoan, tổ mẫu nhớ kỹ điểm tốt của con.”

Tâm trạng lão thái thái không tốt, còn Trần Thân thì sợ hãi từ đáy lòng. Lão Hoàng Đế bệnh nặng, hiện giờ Bát hoàng tử đắc thế, về vang tiến vào Đông Cung, cộng thêm quyền chưởng quản đất nước. Trong lúc mọi người không chú ý, từ lâu hắc đã không còn là vị hoàng tử yếu đuối cần dựa vào người khác để tồn tại nữa, giao long mới xuất hiện, nó có thể ẩn mình trong biển rộng sông sâu, cũng có thể hiện ra độ sức trên bầu trời.

Phủ Quốc Công bọn họ đã mất đi cơ hội tốt nhất, khoảng thời gian trước đưa nữ nhi vào phủ hoàng tử lại bị từ chối, hiện giờ suy nghĩ của người đó, càng khiến người ta khó nắm bắt hơn.

Tài hoa của ông không bằng cha và tổ phụ, dựa vào sự cẩn thận dè dặt cùng bóng râm của tổ tiên, phủ Trấn Quốc Công mới về vang đến ngày hôm nay. Nhưng ai có thể biết trước được, mười năm, hai mươi năm nữa, phủ Quốc Công lâu ngày không có người tài, sẽ hiu quạnh tới mức nào?

“Chuyện của đại cô nương, còn phải xem ngày mai Hoàng Hậu nương nương nói thế nào.”

Trần Thân trầm tư một lát, có phần bất lực dằn dò, nghĩ đến tâm trạng lúc này của Trần Loan, cuối cùng sắc mặt ông cũng dịu lại, hiếm khi khuyên bảo an ủi, nói: “Đại cô nương cũng đừng bởi vì vậy mà lo lắng, dù sao phủ Quốc Công còn có tổ mẫu con và ta chống đỡ. Nếu không thể gả vào Đông Cung thì sau đó vẫn có thể tìm được bến đỗ tốt đẹp.”

Trần Loan kinh ngạc ngược mắt, sau đó mím môi kéo khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Loan Nhi biết, phụ thân không cần lo lắng.”

Lời này của Trần Thân thực sự rất trái lương tâm, chỉ cần nhìn vào sắc mặt xanh mét kia của ông, Trần Loan có thể đoán ra bảy phần suy nghĩ trong lòng ông.

Vì thế nàng lại càng hơi muốn bật cười.

Hôm nay phủ Quốc Công tụ tập lại vì chuyện của nàng, trong mắt Trần Loan ẩn chứa một loại ánh sáng khác lạ, dịch chuyển tầm mắt lên người Khang di nương, có chút áy náy cười: “Thân thể di nương đã khá hơn chưa?”

“Sự việc tối nay, vốn không liên quan gì đến di nương, ngược lại còn vất vả di nương vì ta mà đặc biệt đến đây, ta thực sự có chút áy náy.”

Tựa như sự khiêu khích kiêu ngạo đêm đó căn bản chưa từng xảy ra, nàng vẫn là đích nữ đã từng ỷ lại vào di nương và thứ muội.

Khang di nương cúi đầu, tay trái vô thức xoa bụng dưới, không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt tái nhợt đi vài phần, lạnh nhạt nói: “Cảm ơn đại tiểu thư quan tâm, ta không sao, đại phu kê đơn, sắc thuốc uống hàng ngày, cơ thể đã khỏe hơn nhiều.”

Trần Diên suýt chút nữa cắn vỡ răng bạc, ánh mắt chỉ hận không thể hóa thành một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào tim Trần Loan – kẻ đạo đức giả đang diễn trò trước mặt.

Tiểu nhân hèn mọn, diễn trò như vậy.

Đêm càng sâu, màu đen đậm tựa như mực nước vương vãi khắp nơi. Khi tất cả âm thanh đều im lặng, dường như ngọn đèn dầu của hàng vạn căn nhà ở kinh thành đã tắt, mọi người đều chìm vào giấc mộng.

Trần Loan dần thất thần, thầm nghĩ không biết hiện tại rốt cuộc có bao nhiêu người giống như bọn họ, khêu đèn cả đêm, bí mật lên kế hoạch, mặt ủ mày chau, chờ đợi hướng đi.

Mà lúc này tại phủ Bát hoàng tử, nên là cảnh tượng hoan hô ăn mừng sao? Nhưng với tính tình lạnh lùng xa cách của người đàn ông đó, chỉ sợ cũng không náo nhiệt bao nhiêu.

Ánh nến nhảy tách một tiếng, cảnh tượng mơ hồ trước mắt Trần Loan chậm rãi trở nên rõ ràng, Trần Thân và Khang di nương sánh vai đi tới cửa, bước qua ngạch cửa, biến mất trong bóng đêm vô tận.

Nụ cười trên môi nàng lập tức chân thật hơn rất nhiều.

Sau một hồi im lặng, lão thái thái chuyển động hạt châu màu đen trong tay, nặng nề thờ dài, mở mắt ra hỏi: “Quận chúa đã kể cho con mọi chuyện về mẫu thân của con rồi sao?”

Trần Loan gật đầu, nói thật: “Nói rồi ạ.”

Nhất thời lão thái thái cũng không biết nên nói gì, bà nắm tay cháu gái, mẫu thân nàng lại vì phủ Trấn Quốc Công mà bỏ mạng.

Phụ thân thiên vị thiếp thất, đứa nhỏ này chỉ có thể sinh tồn dưới cánh chim của bà, nhưng thân già sắp cận, không biết có thể bảo vệ nàng được bao lâu.

Nghĩ như vậy, lão thái thái lại cảm thấy ngày đó gửi thiệp mời đến phủ quận chúa không hoàn toàn sai.

Mặc dù có lỗi với ba người cháu khác, nhưng phủ Quốc Công được Hoàng Thượng đích thân tứ hôn, kết quan hệ thông gia với quận chúa là chuyện tốt, địa vị được nâng cao lên rất nhiều. Trong lòng bà cũng rõ ràng, nếu quận chúa Cẩm Tú gả vào phủ Quốc Công, tự nhiên sẽ không chèn ép bạc đãi Trần Loan.

“Phụ thân con không biết thay đổi, rõ ràng đã phụ bạc mẫu thân con. Ngàn ấy năm, tổ mẫu từng nhiều lần khuyên bảo. Khang di nương có thể kéo phụ thân con vào chỗ chết để tìm cho mình đường sống, chưa chắc không có lần thứ hai, lần thứ ba, nhưng...”

Nhưng với chuyện này, một người luôn tham sống sợ chết như Trần Thân lại không nghe lời khuyên bảo, cũng không biết Khang di nương đã sử dụng thủ đoạn gì, thổi gió gì bên gối.

Lông mi Trần Loan khẽ run, ngoan ngoãn dịu dàng, không nói lời nào.

Lão thái thái nói tiếp: “Con cũng đừng trách phụ thân con.”

Trần Loan hiếm khi không trả lời, chỉ cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra chút buồn bã, trông trạng thái có vẻ yếu đuối đáng thương.

Bản thân nàng đã tuyệt vọng với Trần Thân từ lâu, tất nhiên chưa nói tới việc có trách hay không, nàng chỉ là cảm thấy không đáng giá thay mẫu thân mà thôi.

Nàng không có tư cách thay mẫu thân tha thứ cho ông.

Ai cũng không có tư cách.

Lão thái thái nhìn ở trong mắt hiểu ở trong tim, thấy vậy không khỏi im lặng một hồi, sau đó hạ giọng nói: “Chuyện này dù đúng hay sai thì con cũng còn nhỏ, lớn lên con sẽ biết.”

“Đàn ông trên đời, hầu hết đều là hạng người có mới nới cũ, cưới chính thê phải cưới người hiền người tôn quý, nạp thiếp sẽ nạp mỹ

nhân xinh đẹp yêu kiều. Trong cuộc tranh giành và ghen tuông giữa phụ nữ, đàn ông đều không nhìn rõ sự thật, trong lòng hấn thích ai sẽ thiên vị và giúp đỡ người đó theo bản năng.”

“Dù con có lý đến đâu cũng vô dụng.”

Trần Loan ngược mắt, san hô như máu trên cổ tay trắng như tuyết, trắng đỏ đan xen chấn động lòng người, ngay cả ánh trắng xâm lấn cũng tự biết xấu hổ.

Lão thái thái chưa bao giờ nói với nàng những lời này.

Hôm nay là lần đầu tiên.

Lão thái thái im lặng nở nụ cười, nói vài lời thăm thía: “Có thể giữ lý trí và sự bình tĩnh trong chuyện tình cảm, co được giãn được mới xem như người chiến thắng, quý tộc nhà cao cửa rộng đều như vậy.”

Trên đường trở về Thanh Phong Các, nha hoàn xách đèn rất vững vàng, tiếng bước chân so le không đồng đều quanh quẩn trong đoàn người. Lúc đi ngang qua Ngọc Sắc Các và Lê Hoa Hiên, tất cả đèn trong phòng đều đã tắt, không có chút ánh sáng nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, lão thái thái mặc triều phục cáo mệnh vào cung yết kiến Hoàng Hậu nương nương, quý tộc khắp kinh thành đều đang xem chừng, đương nhiên bọn họ cũng biết lão phu nhân phủ Quốc Công vào cung vì chuyện gì.

Tương lai, vị đích nữ phủ Quốc Công nổi tiếng khắp kinh thành, cuối cùng sẽ thuộc về ai?

Tại cung Minh Lan, Hoàng Hậu mặc cung trang phú quý, phong thái ung dung, mọi mặt xuất sắc, bà hiểu rõ tâm tư của lão phu nhân như lòng bàn tay, ngoài mặt vẫn giả bộ không biết, sau khi ban ghế ngồi và trà nước, bà mới cười hỏi: “Sao hôm nay lão phu nhân lại có thời gian rảnh vào cung thưởng trà cùng bốn cung?”

Trên đường tới đây lão thái thái đã thầm nghĩ ra lý do từ chối ở trong lòng, dù sao cũng là người gặp qua sóng to gió lớn, lập tức cười phụ họa nói: “Không đối gặt Hoàng Hậu nương nương, hôm nay lão thân đến đây là có việc muốn hỏi, thật sự không biết nên làm thế nào, xin nương nương hãy giải thích nghi hoặc.”

Hoàng Hậu không con, dưới gối chỉ có một nữ nhi, đó là Tam công chúa Kỳ Thiên, nhưng dù như thế, địa vị của Hoàng Hậu vẫn rất ổn định vững chắc, Hoàng Đế tín nhiệm không chút nghi ngờ, đồng thời cũng được sủng ái sâu sắc.

Mẫu thân của phế Thái Tử Kỳ Tiêu mất sớm, từ nhỏ đã được ôm tới nuôi dưỡng trong cung Hoàng Hậu, nhiều năm như vậy, tất nhiên cũng có tình cảm. Mà xuất thân của Bát hoàng tử Kỳ Hoán lại không bằng Kỳ Tiêu, sau vài năm phô diễn tài năng trên triều đình mới lọt vào mắt xanh Hoàng Đế, ghi tên hắn dưới danh nghĩa của Hoàng Hậu.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng Hoàng Hậu đã có quyết định từ lâu.

Hoàng Hậu khẽ nhấp một ngụm trà thơm, môi răng ướm át, hương thơm bốn phía, bà nheo mắt có phần thích ý, dịu dàng nói: “Lão phu nhân cứ nói đi đừng ngại.”

Lão thái thái cân nhắc tìm từ, cau mày nói: “Ngày đó nương nương đích thân chỉ hôn, hứa gả cháu gái của lão thân cho Thái Tử điện hạ làm chính phi, nhưng... nhưng...”

Bà không nói rõ lời kế tiếp, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Thái Tử đã bị phế truất, cũng không thể bắt cháu gái ta gả qua rồi cùng nhau ngồi xổm trong nhà lao chứ?

Cung Minh Lan đốt loại hương kỳ lạ được các quốc gia biên giới Tây Vực tiến cống, xen lẫn mùi trà mát lạnh càng làm tăng thêm cảm giác

uy nghiêm, vẻ mặt Hoàng Hậu sâu xa không rõ, trong lòng lão thái thái bỗng giật thót.

“Bốn cung đích thân tứ hôn, e rằng không thể thay đổi.” Im lặng hồi lâu, Hoàng Hậu nhíu mày, trong giọng nói đã có chút không hài lòng.

Trên đầu lão thái thái chợt toát mồ hôi lạnh, bà chống quai trượng run rẩy đứng dậy, đột nhiên quỳ gối trên đại điện lạnh băng, ngược mắt nhìn người đang ngồi ngay ngắn trên ghế phượng, trong đôi mắt vẫn đục già nua quả thực sắp trào ra nước mắt.

“Nương nương, con nối dõi của phủ Quốc Công khó khăn, chỉ có một đích nữ như thế...” Sao có thể trơ mắt nhìn nàng nhảy vào hố lửa?

Bà dần dần không nói tiếp được nữa, bởi vì Hoàng Hậu che miệng cười, chỉ là ý cười rất nông không chạm tới đáy mắt.

“Lão phu nhân lo lắng quá nhiều, Trần Loan và Thiên Nhi của bốn cung là bạn tốt, đứa nhỏ này cũng coi như hợp mắt bốn cung, tất nhiên bốn cung sẽ không hại nàng.” Giọng Hoàng Hậu nhẹ nhàng êm ái, tựa như làn gió mát lướt nhẹ qua ánh trăng sáng rủ rủ nói.

Trái tim lão thái thái bỗng chốc vọt lên cổ họng, bà cẩn thận nhìn Hoàng Hậu, mỗi một nếp nhăn trên mặt đều vô cùng căng thẳng.

“Tình huống đặc biệt, đêm qua bốn cung cũng đã thảo luận với Hoàng Thượng về chuyện này.”

Từ khóe mắt đến đuôi lông mày của Hoàng Hậu đều mang theo ý cười mềm mại ấm áp, không nhìn ra chút dấu vết nào của năm tháng, Hoàng Hậu vuốt ve chén trà, nói: “Ngày hôm đó bốn cung hứa gả đại cô nương cho Thái Tử làm chính phi, trong và ngoài cung đều biết việc này.”

“Nhưng hôm nay, Thái Tử là Bát hoàng tử.”

Lão thái thái sửng sốt, bỗng chốc sửng sờ tại chỗ, không thể tỉnh táo lại, dường như làm thế nào cũng không hiểu được câu nói cuối cùng của Hoàng Hậu có ý gì.

Mãi cho đến khi khí lạnh trong chầu băng quấn quanh người, lão thái thái mới rùng mình một cái, tảng đá lớn trong lòng đột nhiên rơi xuống đất.

Chương 25

Giữa trưa ngày 16 tháng 5.

Đó là lúc mặt trời lên cao nhất, mỗi mảnh ngói lưu ly trong hoàng cung đều bị chiếu rọi phản chiếu ra ánh sáng huyền ảo đầy màu sắc. Toàn bộ hoàng thành giống như một con rồng lớn sắc sỡ ẩn mình dưới vực sâu, uy nghiêm và trang trọng, đồng thời còn có vị trí tối cao mà vô số người muốn leo lên, từng mảnh gạch xanh ngói lưu ly ở nơi này đều nhuốm màu máu đỏ tươi.

Cung nữ thái giám vội vã qua lại trên con đường hoàng cung hẹp dài, tiếng bước chân quanh quẩn ở đầu ngõ, rồi chợt ẩn vào ngã rẽ, ánh sao lộn xộn trên vai cũng biến mất trong bóng của bức tường hoàng cung.

Tại cung Minh Lan, người phụ nữ ngồi trên ghế phượng có khí chất dịu dàng, đôi mắt phượng thoáng thu lại vẻ uy nghiêm, có lẽ thân ở địa vị cao đã lâu, trên gương mặt xinh đẹp không để lộ chút cảm xúc nào.

Lão thái thái vẫn đang quỳ trên mặt đất, hơi lạnh buốt giá xâm nhập vào đầu gối, vừa rồi bà còn cảm thấy mình như đang sống trong mùa đông giá rét, hiện tại đã dần ấm lên.

Sau khi băng tuyết tan đi, suy nghĩ của bà nhanh chóng linh hoạt, bàn tay tựa cành trúc khô khẽ run lên vì kích động, đã từng nghĩ đến hàng vạn kết quả tồi tệ, nhưng chỉ không tính đến kết quả liễu ám hoa minh (*) như vậy.

(*) Ý nghĩa ban đầu của "Liễu ám hoa minh" là miêu tả cảnh mùa xuân cây liễu rủ hoa nở, là ẩn dụ sau những xoay vần, gian nan,

đang lúc tuyệt vọng thì tình thế lại thay đổi tốt đẹp.

Thấy vậy, Hoàng Hậu cũng mím môi cười khế, dịu dàng nói: “Lão phu nhân mau đứng lên đi, bốn cung ham lạnh, trong điện đặt khá nhiều chậu băng, mặt đất rất lạnh, đừng để đầu gối bị thương.”

Lão thái thái luôn miệng thừa vâng, các nếp nhăn trên mặt xếp thành một đóa hoa, tính tình bà như vậy, bất chợt cũng bị niềm vui từ trên trời rơi xuống đập trúng mông.

“Tạ ơn Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương thương xót.”

Nghe thấy lời này, ánh mắt Hoàng Hậu hơi loé lên, ngón tay được bảo dưỡng tốt tựa như cọng hành thon dài, gõ từng chút vào thành cốc màu xanh tím, nghĩ đến Kỷ Tiêu – người bị Hoàng Đế hạ lệnh bắt giữ ngày hôm qua.

Đứa bé kia, nếu hắn ta biết vì tội lỗi mà mình nhất thời xúc động phạm phải, không chỉ mất đi quyền thế địa vị hiện tại, mà ngay cả mối hôn sự này cũng không giữ được, liệu có hối hận hay không?

Lần này xem như thua hết cả bàn cờ.

Hoàng Hậu thầm thở dài trong lòng, một bước sai kéo theo mọi bước đều sai. Cuộc chiến tranh giành ngôi vị Hoàng Đế vốn rất nguy hiểm, nếu không nắm chắc hoàn toàn, kiếm đi nét bút nghiêng vốn không thể thực hiện.

Lão thái thái vừa bước chân ra khỏi ngưỡng cửa đỏ thẫm của cung Minh Lan đã bị hơi nóng cuộn cuộn ập tới trước mặt, da mặt phủ kín nếp nhăn không khỏi run.

Trước giờ mùa hè tại kinh thành luôn rất nóng, nếu không phải năm nay Hoàng Đế bệnh nặng, chỉ sợ hiện tại đã bắt đầu chuẩn bị đi hành cung tránh nóng.

Các thế gia quý tộc ở kinh thành đều đang theo dõi, có nhiều gia đình ở trên cùng một con phố với phủ Quốc Công. Buổi sáng phái gã sai vặt ra nhìn chăm chăm thấy rất rõ ràng, sáng sớm khi lão thái thái phủ Quốc Công vào cung yết kiến Hoàng Hậu sắc mặt nghiêm túc đến lạ, hiện tại trở về, nụ cười trên mặt quả thực còn dễ thấy hơn cả ánh mặt trời trên bầu trời.

Sự thay đổi rõ ràng như biến thành một người khác.

Chắc hẳn nhận được câu trả lời vô cùng hài lòng.

Ngôi đình nhỏ của Thanh Phong Các được xây dựng trên đồng non bộ với những hòn đá lởm chởm kỳ lạ, từ trên cao nhìn xuống, có thể quan sát được toàn bộ phong cảnh phủ Quốc Công, tấm rèm che màu hồng nhạt bị gió thổi bay, mỗi một lớp đều dính không ít châu ngọc tròn trịa sáng bóng.

Dưới bóng cây, Trần Loan ngồi ngay ngắn trên chiếc đệm hương mềm mại gầy đàn, tiếng đàn như âm thanh trong hang động trống trải, thăm thẳm quanh co bát ngát, triền miên nức nở, kéo dài không thôi.

Hoàn thành khúc nhạc, ngón tay trắng nõn của nàng đặt trên dây đàn, hàng mi khẽ rung rồi khép lại, Lưu Nguyệt hầu hạ bên cạnh tuy không hiểu âm luật, nhưng đã quen nhìn mặt đoán ý, biết tâm trạng nàng không tốt, còn tưởng rằng nàng vì chuyện của phế Thái Tử Kỳ Tiêu mà phiền lòng bèn nhẹ giọng trấn an: “Cô nương đừng lo lắng, lão thái thái sắp hồi phủ rồi, chắc chắn sẽ mang về tin tức tốt.”

Trần Loan không nói gì, mãi đến khi một làn gió lạnh xẹt qua tai, khóe miệng nàng hơi cong, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, từ cửa đình nhìn ra xa, giọng hơi khàn, khẽ lẩm bẩm: “Đúng vậy, tin tức tốt nên tới rồi.”

Tất nhiên nàng biết lão thái thái sẽ mang về một tin tức long trời lở đất thế nào, cũng không biết khi Khang di nương và Trần Diên biết được, biểu cảm sẽ buồn cười thế nào.

Nàng rất nóng lòng muốn xem.

Lão thái thái trở về trước bữa cơm trưa, dọc đường không nói lời nào, đoàn người mệnh mông cuồn cuộn đi thẳng đến viện Phúc Thọ. Sau đó lại lấy lý do thân thể không khoẻ, từ chối hai người nghe tiếng mà đến là Khang di nương và Trần Diên ngoài cửa.

Trần Loan thay chiếc váy dài chấm gót màu hồng phấn, vòng tay đá quý màu thạch lưu quán hai vòng trên cổ tay nõn nà trắng như tuyết, càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ của mỹ nhân, nhỏ nhắn mềm mại đến tận xương.

Tại cửa viện Phúc Thọ, giọng điệu của bà tử ra ngoài đáp lời rất máy móc, ngay cả đối với Khang di nương đang mang thai cũng không phá lệ hay châm chọc: “Di nương và nhị cô nương trở về đi, lão phu nhân tuổi tác đã cao, ban ngày mệt nhọc, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Bên ngoài quá oi bức, hiện giờ thân thể di nương quý giá, nên suy nghĩ cho đứa nhỏ nhiều hơn, nằm ở Ngọc Sắc Các dưỡng thai mới phải.”

Từ ngày lão thái thái gả vào phủ Quốc Công, lão ma ma vẫn luôn hầu hạ bên người, trên dưới trong phủ cho dù Trần Thân đích thân tới đây cũng phải cho bà ấy ba phần thể diện.

Ý của bà ấy, thông thường chính là ý của lão thái thái.

Sau những lời nói không chút lưu tình như vậy, sắc mặt Khang di nương tái nhợt trắng bệch, song lưng Trần Diên căng chặt tới mức thẳng tắp, trong đôi mắt xinh đẹp ngập nước kia đầy vẻ dữ tợn, bàn tay kéo Khang di nương cũng tự nhiên mà dùng lực.

Chính miệng lão thái thái đã đồng ý để di nương phù chính, nhưng Tam công chúa lại mang theo khẩu dụ tứ hôn tới phủ. Ba người bọn họ trở thành trò cười cho toàn bộ thế gia giới thượng lưu, trở thành đề tài trong các câu chuyện bàn tán lúc rảnh rỗi của mọi người.

Như thế cũng thôi đi, dù sao khẩu dụ và thánh chỉ đều đã hạ, dù có xấu hổ thế nào bọn họ cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Nhưng lão thái thái không những không an ủi, ngược lại còn không chút lưu tình chĩa mũi nhọn vào bọn họ ở khắp nơi. Nếu không phải hiện tại di nương đang mang thai con nối dõi của phủ Quốc Công, chỉ sợ ngay cả nha hoàn cũng có thể bắt nạt trên đầu bọn họ.

Sự khác biệt giữa đích nữ và thứ nữ thật sự lớn đến thế sao?

Nhưng đích nữ đứng ở trên cao thì thế nào? Từ lúc nàng gặt đầu đồng ý gả vào Đông Cung, lại nói những lời ác ý với Bát hoàng tử, kết cục đã được định sẵn là không tốt.

Lúc trước Hoàng Hậu tứ hôn trước mặt mọi người, nhiều đôi mắt nhìn thấy như vậy, nếu nhất thời thay đổi sẽ tổn hại đến sự anh minh và uy nghiêm của hoàng gia.

Đồng thời cũng khiến phế Thái Tử thất vọng đau khổ hoàn toàn.

Trừ phi Hoàng Đế dự định không niệm tình phụ tử, chuẩn bị xử chết phế Thái Tử.

Không nhận được lời khẳng định từ lão thái thái, cho dù Trần Diên một lòng tin tưởng, thì nó vẫn chỉ là sự bồng chồn bất ổn, không đâu vào đâu.

Khang di nương mỉm cười vuốt ve mu bàn tay nổi đầy gân xanh của nàng, mặt mày lộ ra vẻ mệt mỏi mơ hồ. Thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, bà ta lại lớn tuổi rồi, lần mang thai này đặc biệt gian nan.

Nhưng chính vì nguyên nhân ấy, bà ta mới càng không thể nóng vội, những âm mưu tranh đấu đan xen nhau kéo tới ùn ùn không dứt, bà ta phải bảo vệ thật tốt cốt nhục trong bụng để đưa nhỏ thuận lợi ra đời.

Mẹ quý nhờ con, năm đó bà ta có thể chịu đựng đến khi Tô Viện có thân phận cao hơn mình chết đi. Hiện giờ có thể dựa vào ba đứa nhỏ để đối đầu với vị quận chúa Cẩm Tú tiếng tăm lừng lẫy kia.

“Diên nhi, đừng tức giận, con hãy nhìn kỹ mỗi một gương mặt ngăm có ý khinh thường con, ghi tạc thật rõ ở trong lòng. Đây sẽ trở thành động lực để con tiến về phía trước.”

“Nếu ngày sau con có địa vị cao, mấy người bọn họ, bao gồm cả tổ mẫu của con đều phải quỳ xuống chào đón con.”

Nằm gai nếm mật giấu tài, tất nhiên Trần Diên hiểu đạo lý này, nàng ta khế cắn môi dưới, gương mặt thanh tú tựa phù dung đan xen vẻ bối rối, thấp giọng nói: “Nhưng lần trước phụ thân bảo con lấy thân phận đích nữ tiến vào phủ Bát hoàng tử...”

Đích thứ chỉ khác nhau có một chữ, nhưng địa vị lại như trời với đất.

Ánh mắt Khang di nương ảm đạm, nhớ tới chuyện này lại tức giận đến đau não. Bà ta âm thầm hít một hơi lạnh, có chút bất lực nói: “Là mẹ làm liên lụy đến các con.”

Phía xa xa, vòng qua những bóng cây che phủ con đường nhỏ, một nhóm năm sáu người đi về phía viện Phúc Thọ, người dẫn đầu vẩy dài quét đất, hạt châu va chạm nhau, như loài lan trong hang động âm u trống trải, lại tựa đoá hoa mềm mại quý giá ở nhân gian.

Trần Diên lập tức cắn môi trên môi dưới một cách vô thức, gương mặt này của đích tỷ, bất cứ người phụ nữ nào nhìn vào đều sẽ sinh ra vài phần xấu hổ về bản thân. Toàn bộ kinh thành, người có thể kiêu ngạo với nàng về nhan sắc, e rằng cũng chỉ có tiểu công chúa – đoá hoa được đế vương nuôi dưỡng trong thâm cung.

Dung mạo và địa vị, hai mặt này, nàng ta đều thua đau đớn.

Điều duy nhất có thể nắm chắc, chính là sự sủng ái của phụ thân và kế hoạch dày công trù tính của di nương.

“Đại tỷ tỷ tới tìm tổ mẫu sao? Tổ mẫu đang nghỉ trưa, lúc này sẽ không gặp ai.” Trần Diên buông lỏng bàn tay đang kéo Khang di nương, tiến lên vài bước, rất hiểu lòng người mà giải thích.

Trần Loan không để ý quét mắt nhìn nha hoàn bà tử đứng dưới hành lang, hơi cong môi cười, ánh mắt ngầm có ý châm chọc, cúi người nói nhỏ vào tai người sau: “Sao thế? Nóng lòng đến xem trò cười của ta à?”

Đồng tử Trần Diên hơi co lại, giọng người phụ nữ rất yêu dị mềm mại, xoay mấy vòng, một câu hay ho cứ thế bị nàng nói ra bảy tám phần khinh thường.

Trong nháy mắt, thân thể nàng ta cứng đờ, nhưng nghĩ tới việc hai bên đã xé rách mặt mũi, nàng ta cũng không còn sợ nữa: “Đại tỷ tỷ thật sự cho rằng ý chỉ tứ hôn muốn là có thể thu hồi?”

“Chắc hẳn tỷ tỷ đang buồn lắm, lúc trước nhìn vào quyền thế của Thái Tử và sự cao quý của Thái Tử Phi. Bây giờ Thái Tử bị phế truất, nếu vẫn phải gả qua, tiểu thư mềm yếu quen sống trong nhung lụa như tỷ tỷ, nên làm thế nào bây giờ?”

Trần Loan thản nhiên liếc mắt nhìn nàng ta, cười như không cười hỏi lại: “Trong bụng người tính toán điều gì có thể giấu được ai? Ta, hay là Thái Tử?”

Trần Diên lặng lẽ gắng gượng chống đỡ, nhưng cũng bị lời nói không chút lưu tình của nàng kích động thật sự tức giận, thấp giọng hừ lạnh: “Nếu ta gả cho người đàn ông tỷ tỷ tâm tâm niệm niệm cầu mà không được, đối với tỷ tỷ mà nói, cũng là một loại đả kích to lớn đi?”

Sắc mặt Trần Loan lạnh xuống từng chút một, sương mù kích động trong mắt lại càng mê mang, nhìn từ xa, giống như đang mỉm cười nói nhỏ với Trần Diên.

“Gả? Một thứ nữ như người gả vào Đông Cung làm chính phi?”

Những lời này chọc trúng chỗ đau của Trần Diên, thật ra trong lòng nàng ta rất rõ ràng, cho dù di nương phù chính, nàng ta gả vào Đông Cung, nhiều lắm là lấy thân phận Lương Đệ hầu hạ Kỳ Hoán.

Vị trí Thái Tử Phi, không tới lượt nàng ta.

Có lẽ hai người gây ồn ào ở bên ngoài, một bà tử trên gương mặt hàm chứa ý cười từ bên trong bước ra, nói với Trần Loan: “Lão thái thái gọi đại cô nương và nhị cô nương vào nói chuyện.”

Mắt đẹp của Trần Loan đảo qua, cười gật đầu, sau đó gót sen khế di chuyển, bước vào phòng trong của viện Phúc Thọ trước một bước.

Chậu băng toả ra khí lạnh, giảm bớt cảm giác khô nóng dưới ánh nắng chói chang trước đó, loại đàn hương giúp yên giấc lại được đốt trong phòng, chiếc rèm giường màu xám trông rất chững chạc, một nửa tấm màn lụa mỏng được treo lên. Lão thái thái dựa vào đầu giường khép hờ mắt, sau lưng kê vài chiếc gối dày êm ái, trong tay vẫn cầm chuỗi tràng hạt.

Trần Loan chậm rãi đến gần, nắm lấy bàn tay tựa đốt tre của lão thái thái, cũng không hỏi sự việc giải quyết thế nào, chỉ có chút đau lòng và tự trách: “Tổ mẫu vất vả rồi, đều tại Loan Nhi không khiến người bớt lo.”

Lão thái thái tuổi đã lớn, bình thường ngay cả đi loanh quanh cổng sân cũng mệt mỏi đến phát hoảng, hôm nay lại bôn ba suốt một buổi sáng, không dám lơ lửng chút nào, tất nhiên rất mệt mỏi.

“Chuyện này sao có thể trách con?” Lão thái thái vô cùng hoà nhã, sau đó ngược mắt nhìn Khang di nương và Trần Diên tiến vào phía sau, tâm trạng không tồi, cười nói: “Sao lại hốt hoảng tới hết đây vậy?”

“Nhị cô nương, thân thể di nương con quan trọng hơn, bên ngoài trời nóng, con nên ngăn cản mới phải.”

Gương mặt lão thái thái hiền từ, lời nói ôn hòa. Nếu là lúc bình thường, nhất định Khang di nương sẽ cảm thấy có chút được sủng ái mà kinh sợ, nhưng hiện tại, bà ta chỉ cảm thấy trong lòng rơi giạt thót, dự cảm bất ổn dâng lên từ đầu quả tim.

“Tổ mẫu nói phải, nhưng di nương nói chuyện liên quan đến việc chung thân đại sự của đại cô nương. Ngài ấy muốn hỏi cho rõ ràng thì mới có thể yên tâm.” Trần Diên nửa quỳ trước giường lão thái thái, vẻ lo lắng bất an sâu sắc đan xen trên gương mặt thanh tú.

Quả thực Trần Loan phải vỗ tay tán thưởng kỹ thuật diễn tự nhiên linh hoạt như vậy.

Mùi đàn hương không nồng không nhạt, rất vừa phải, lão thái thái xê dịch thân thể về phía đệm mềm, nhếch miệng cười vài tiếng, ánh mắt sắc bén rơi vào vẻ mặt của mấy người, thấy rõ từng chi tiết nhỏ, nhìn thấu lòng người.

“Có gì mà không yên tâm? Ý chỉ tứ hôn của Hoàng hậu nương nương đã truyền tới phủ Quốc Công từ lâu, chẳng lẽ còn có thể thu hồi?” Lão thái thái đeo đai buộc trán trên đầu, ở giữa khảm một viên phi thúy màu xanh, phát ra ánh sáng trầm tĩnh lạnh lùng.

Cơ thể căng chặt của Khang di nương và Trần Diên lập tức dịu xuống, thở phào nhẹ nhõm như được đại xá. Trần Diên mím môi, hơi khổ sở nhíu mày, nói với Trần Loan im lặng không lên tiếng: “Đại tỷ tỷ cũng đừng quá lo lắng, chắc hẳn Hoàng Thượng niệm tình phụ tử, dù sao sau này vẫn áo cơm không lo, cuộc sống cũng không quá khó khăn.”

Trần Loan cong môi cười nhạt, liếc nhìn nàng ta, không muốn nói thêm gì nữa.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, thay vì tức giận, lão thái thái lại bật cười, vẫy Trần Loan đến trước giường dặn dò: “Hiện giờ Bát hoàng tử đã làm chủ Đông Cung, thân phận càng tôn quý hơn. Mặc dù thời niên

thiếu các con từng là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, nhưng cũng phải kiềm chế tính tình bản thân, không thể cậy sủng sinh kiêu giống như trước kia, đánh mất thân phận lại không ra thể thống gì. Những lời này, có đặt vào trong lòng không?”

Ánh mắt Trần Loan hơi lóe lên, lời nói của lão thái thái không thể rõ ràng hơn, dù nàng đã có dự cảm từ sớm, nhưng đáy lòng vẫn sinh ra cảm giác chuyện đã được ấn định.

Vòng đi vòng lại suốt hai tháng, cuối cùng cũng thay đổi được sai lầm kiếp trước.

“Lời tổ mẫu nói, Loan Nhi đều ghi nhớ.”

Ánh mắt nàng bình thản, giọng nói trong trẻo như ngọc rơi trên đĩa, một tiếng đáp lời khiến Trần Diên và Khang di nương như bị sét đánh, không dám tin.

Lão thái thái vừa nói ai?

Chắc hẳn ánh nắng bên ngoài quá độc, bọn họ đứng lâu, tinh thần không tỉnh táo, nghe nhầm mà thôi?

Chương 26

Ban đêm, trăng sao thừa thớt, trên bầu trời u ám, một vầng trăng sáng cong cong, vài ngôi sao rải rác có vẻ hơi ảm đạm, không dám tranh nhau toả sáng cùng ánh trăng, từng gợn sóng trải dài, làm dịu dàng nửa tắc bóng đêm.

Tin tức lão thái thái mang về từ trong cung nhanh chóng lan truyền tới mọi góc ngách trong phủ, vì thế có bà tử và miệng cứ nhắc mãi, tiên phu nhân ở trên trời có linh, đại tiểu thư cũng phúc lớn mà tốt số theo.

Lão thái thái giữ bọn họ ở lại viện Phúc Thọ dùng bữa tối. Trên bàn mỗi người một suy nghĩ khác nhau, vẻ mặt khó nắm bắt, dường như chỉ có Trần Loan là thờ ơ, thậm chí vẻ mặt không chút kinh ngạc, ngược lại còn đón nhận nó một cách rất bình tĩnh.

Loại cảm giác này, như thể nàng đã đoán trước được từ lâu, nắm chắc mười phần.

Lão thái thái chỉ cho rằng nàng đã trở nên điềm tĩnh hơn, đây là chuyện tốt.

Sau bữa tối, Trần Thân dẫn đầu đi tới sân trước với lý do có công việc chưa giải quyết, tất nhiên Khang di nương và Trần Diên cũng không có lý do gì để ở lại, nói vài lời tốt lành với lão thái thái rồi hành lễ rời khỏi phòng trong.

Huân hương toả khói lượn lờ, thản nhiên vắn vít mọi chỗ trong căn phòng, ánh mắt lão thái thái sâu xa, nhìn theo bóng lưng Trần Diên, nặng nề lên tiếng, giọng nói khàn khàn: “Không biết nhị muội con học

từ ai, hồi nhỏ trông cũng thông minh đáng yêu. Bây giờ lớn rồi, tâm tư hoàn toàn không đứng đắn.”

Trần Loan chớp lông mi vài cái, hơi rũ mí mắt, nghiêng đầu cười khỏ: “Không biết từ khi nào muội ấy lại hận con đến vậy.”

Nàng có món đồ gì, chỉ cần Trần Diên thích, mở miệng nói với nàng, cho dù đó là thứ quý giá nàng cũng sẵn sàng cho đi. Nàng ta vừa thoáng rơi vài giọt nước mắt, nàng đã không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy bản thân mình không chăm sóc tốt người muội muội này.

Nàng từng đối xử với Trần Diên như muội muội ruột thịt, lưu tâm đến mọi thứ.

Lão thái thái thở dài thườn thượt, trút bỏ phiền muộn, nói lời thăm thía: “Các con là tỷ muội ruột thịt, không có sự ngăn cách nào không thể giải thích rõ ràng. Trước khi con xuất giá, ta sẽ nói chuyện với nó. Vị trí Thái Tử Phi không dễ ngồi, con cũng cần người hỗ trợ, nhị muội con có thể giúp đỡ.”

Sắc mặt Trần Loan lạnh lùng, siết chặt chiếc khăn trong tay. Nàng biết rõ mình và Trần Diên là kẻ thù sinh tử, dưới những toan tính khắp nơi, dù là tượng đất cũng có vài phần tức giận, càng không nói đến nàng là một con người có máu thịt.

Đây là lần đầu tiên nàng không đồng ý với lời nói của lão thái thái, nàng ngước mắt, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói như chim hoàng oanh rìi động, du dương giàu tình cảm: “Tổ mẫu, mấy năm qua ngài cũng nhìn rõ, con đối xử với muội ấy bằng cả tấm lòng, nhưng nhận lại chỉ toàn ác ý. Một hai lần là trùng hợp, vậy bảy tám lần thì sao?”

“Giúp đỡ kiểu này, không biết muội ấy còn muốn đâm sau lưng con bao nhiêu lần.”

Căn phòng yên tĩnh, lão thái thái không dùng tình cảm để lay động lòng người, dùng lý trí để khiến người khác hiểu như mọi khi, mà một

tay lẫn chuỗi tràng hạt, gió đêm kín đáo thổi qua, cửa sổ đang hé mở đóng cách một tiếng, ánh lửa ngọn nến nhảy lên lập lòe vài cái.

“Thôi, con cũng có suy tính của riêng mình. Tổ mẫu già rồi, chỉ hy vọng một ngày nào đó, con có thể khiến phủ Quốc Công vươn cao hơn trong số rất nhiều quý tộc tại kinh thành.” Ánh mắt lão thái thái sáng ngời, ý tứ trong lời nói vô cùng rõ ràng.

Ngồi trên vị trí mẫu nghi thiên hạ, tất nhiên phải đem lại vinh quang cho gia tộc, khiến gia tộc hiển hách một thời.

“Lời tổ mẫu, Loan Nhi ghi nhớ trong lòng, không bao giờ quên.” Trần Loan cúi đầu vuốt ve đoá mẫu đơn đang nở rộ trên chiếc khăn tay, dịu dàng nói.

Rời khỏi viện Phúc Thọ, mây mờ che mất nửa vầng trăng, chỉ để lại một nửa vòng cung nhỏ cong cong, ánh sáng bạc mờ ảo từ chân trời trút xuống, chiếu trên mặt đất, tựa như vòng tròn gợn nước.

Có lẽ vì chuyện tốt ngày hôm nay, Lưu Nguyệt luôn trầm ổn cũng nói nhiều hơn, mỉm cười nhẹ giọng nói: “Nô tỳ biết cô nương tốt số, được Hoàng Hậu nương nương và lão phu nhân yêu thương, tất nhiên chuyện hôn sự cũng không kém được.”

Người nàng sẽ gả vẫn là Bát hoàng tử.

Chỉ là trông cô nương cũng không mấy vui vẻ.

Ánh trăng và gió hoà vào nhau, vỗ về gò má của Trần Loan, nàng dừng bước chân, hai mắt khép hờ, thở dài một tiếng vô cùng thoải mái.

Cuối cùng cũng có thể rời khỏi phủ Quốc Công này.

Ngọc Sắc Các và Lê Hoa Hiên rốt cuộc cũng ngừng nghỉ và im lặng, yên tĩnh đến kỳ lạ. Chính vì thế toàn bộ phủ Quốc Công đều yên bình

hơn rất nhiều, cả phủ treo đầy lụa đỏ, dưới ánh mặt trời chói chang, càng có vẻ vui mừng chói mắt.

Ngày đại hôn bị hoãn lại ba ngày, ấn định vào ngày 3 tháng 6, đó là ngày tốt nhất, mọi chuyện đều suôn sẻ.

Sáng sớm ngày hôm đó, Trần Loan vừa ăn sáng xong, sương mù trong sân còn chưa tan hết, sáng sớm se lạnh, hiếm khi nàng có hứng thú, dẫn theo đám nha hoàn đến khu vườn nhỏ bên đình non bộ hái những cánh hoa tươi về làm nước hoa hồng.

Hòn non bộ trong phủ Quốc Công do Trần Thân bỏ rất nhiều công sức mời người vận chuyển từ Lĩnh Nam về, mỗi khối đều có hình dáng và ý nghĩa riêng, xây đắp khá cao, đình hóng mát được xây trên hòn non bộ, là một nơi tuyệt vời để tận hưởng đêm hè mát mẻ nhìn xuống kinh thành.

Trong tay Trần Loan xách một chiếc lẵng hoa độc đáo nhỏ xinh, vừa hái được một đoá hoa hồng đỏ thắm có gai, lại thấy Bồ Đào tiến tới nói nhỏ bên tai: “Cô nương, ngài xem, nhị tiểu thư đang hóng gió trong đình nghỉ mát trên hòn non bộ.”

Trần Loan chỉ thản nhiên đánh mắt qua, sau đó rời tầm mắt, nói: “Mặc kệ nàng ta đi.”

Có lẽ bị kích thích, trong lòng luẩn quẩn nghĩ tới việc tự sát thì sao? Nàng không thể sắp đến kéo dính máu tanh.

Chỉ là nàng có thể coi như không nhìn thấy, nhưng Trần Diên thì không, bởi vì phía sau nàng ta còn có ma ma dạy quy củ do lão thái thái phái tới.

Ánh mắt nàng ta lạnh lẽo, hận không thể xuyên qua khoảng không xé nát bóng dáng yếu điệu đó ra thành từng mảnh rồi ném xuống mặt đất. Những kế hoạch đã trù tính xong xuôi từ lâu liên tục bị trục trặc, Khang di nương tích tụ trong lòng, bụng dưới đau âm ỉ cả đêm cũng là chuyện đáng lo.

Giọng điệu của ma ma dạy quy củ rất cứng nhắc: “Nhị tiểu thư nên xuống thỉnh an đại tiểu thư.”

Đồ nô tài điều ngoa này!

Trần Diên mang gương mặt lạnh lùng bước từng bước dọc theo cầu thang của hòn non bộ, cung kính hành lễ với Trần Loan, gọi một tiếng đại tỷ tỷ, sau đó đứng thẳng sống lưng, không đợi Trần Loan lên tiếng, mắt nàng ta nhìn thẳng rồi dẫn người rời đi.

Dường như đặc biệt đi đến trước mặt nàng, chỉ để cung kính hành lễ.

Từ lâu Bồ Đào đã không quen nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của nàng ta, rõ ràng chỉ là một thứ nữ, nhưng lại đề cao bản thân mình đến vậy, không biết lấy tư cách ở đâu. Bồ Đào có phần vui sướng khi người gặp họa: “Cô nương nhìn đi, đây chính là ma ma lão thái thái cố ý mời đến dạy quy củ cho nhị tiểu thư, nghe nói bà ấy từng hầu hạ quý nhân trong cung.”

Trần Loan hơi kinh ngạc ngược mắt, cũng không biết nàng nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt bỗng trở nên thâm thúy, nàng cười giấu cợt, nói: “Phái người trông chừng Ngọc Sắc Các, nếu có bất kỳ động tĩnh gì khác thường, trực tiếp bẩm báo lão thái thái.”

Cả Khang di nương và Trần Diên đều không phải người dễ dàng khoanh tay chịu chết, đòn phản kích sau khi đập nôi chìm thuyền, nhất định sẽ dùng toàn lực, vừa mạnh vừa hiểm ác.

Chuyện Phế Thái Tử Kỷ Tiêu cất giấu binh khí tại kinh thành, cuối cùng cũng có kết quả. Hoàng Đế tức giận không thôi, hạ liên tiếp ba thánh chỉ, mười mấy quan viên liên quan đến vụ án này không ai chạy thoát, cách chức bãi quan, lưu đầy sung quân, nghiêm trọng hơn thì điều phố thị chúng sau đó chém đầu, triều đình rung chuyển, lòng người hoảng sợ.

Đảng Thái Tử vinh quang vô hạn trước kia người chết kẻ tan tác, cuối cùng không thể vực dậy.

Về phần bản thân Kỷ Tiêu, hắn ta bị phong làm Dung Vương, bị giam trong vương phủ, không có lệnh của Hoàng Đế, vĩnh viễn không được ra khỏi phủ.

Tuy không mất mạng, nhưng một chữ Dung chụp trên đầu còn nhục hơn cả chết, làm Thái Tử hơn mười năm, lại hạ màn bằng phương thức này, ai ai cũng thối thức không thôi.

Vào ngày thứ tư khi Kỷ Hoán làm chủ Đông Cung, hắn lệnh cho Phương Hàm đưa lễ tới phủ Quốc Công, hết rương này đến rương khác được nâng vào, ước chừng khoảng mười hai rương gỗ trầm, bên trong có đủ loại bảo vật quý hiếm, mỗi thứ đều có giá trị liên thành, bình thường rất khó kiếm, đủ để thấy được mức độ coi trọng của vị Thái Tử này với Thái Tử Phi tương lai, không chút mơ hồ chiếu lệ.

Chưa kể đến đồ trong cung ban thưởng hết xe này đến xe khác, Trần Loan - Thái Tử Phi tương lai, hiện giờ còn chưa bước vào Đông Cung, đã trở thành đối tượng khiến mọi quý nữ đỏ mắt ghen tỵ.

Ngay cả Trần Thân, mấy lần gặp mặt đều tươi cười, dáng vẻ hòa ái dễ gần như một người phụ thân hiền từ, thay đổi vẻ lạnh nhạt hờ hững trước kia. Trần Loan thấy vậy chỉ muốn bật cười, dần dần nàng cũng lười ứng phó.

Cả gia đình đều giỏi diễn trò, ngoại trừ lão thái thái có đôi khi vẫn nói lời thẳng thắn, còn lời nói của những người khác luôn mang theo ẩn ý, nói một câu phải vòng vèo đủ kiểu mới phản ứng được.

Sương mù dày đặc vào sáng sớm, tiếng chim hót xen lẫn nắng chiều lúc hoàng hôn, ngày tháng cứ thế qua đi, cuối cùng cũng đến ngày 2 tháng 6, bầu không khí náo nhiệt trong phủ bỗng cứng lại, các nha hoàn bà tử không bỏ qua bất cứ chi tiết hay góc ngách nào, kiểm tra hết lần này đến lần khác.

Chỉ riêng bình hoa màu xanh phỉ thúy ở Thanh Phong Các đã thay đổi vài cái, cuối cùng vẫn phải lấy từ kho riêng của lão thái thái ra chiếc bình bạch ngọc vẽ cảnh mai trên tuyết đặt lên bàn, mọi thứ trong phòng nhìn đâu đâu cũng nạm vàng tồ đỏ, phú quý đẹp để vô cùng.

Tâm trạng vốn bình tĩnh của Trần Loan cũng không khỏi gợn sóng. Đây là lần thứ hai nàng gả vào Đông Cung, nhưng lần này, nàng được gả cho người mình thích.

Cũng là người vô cùng lạnh nhạt.

Nghĩ như vậy, Trần Loan lại nhớ tới chuỗi trâm châu Nam Hải và chiếc vòng tay san hô đỏ ngày trước Hồ Nguyên tự mình đưa tới, các loại trang sức đá quý, tuyết trắng mềm mại khế ấn trên mi tâm trơn bóng, san hô trên cổ tay nõn nà tựa như máu, nàng hơi cong khóe miệng, lộ ra hai má lúm đồng tiền mê hoặc.

Nàng từ trên giường đứng dậy, trung y trắng hơn tuyết, mái tóc đen buông xoã tựa rong biển, dịu dàng đáp trên vai và sau eo, ánh trắng mờ ảo, xuyên qua cánh cửa sổ hé mở trải đều trên thân hình nhỏ xinh của nàng. Lưu Nguyệt và Bồ Đào tiến vào thắp đèn, thấy thế vội vàng cầm áo khoác che cho nàng, trêu ghẹo: “Tiểu thư đang nghĩ đến lễ thành hôn ngày mai, trong lòng vui vẻ không ngủ được?”

Trần Loan như giận như cười, cảnh cáo: “Những lời các người vừa nói, ta sẽ không so đo với các người, đợi vào Đông Cung, còn không biết lựa lời như vậy, các người sẽ được dễ chịu.”

Vui đùa thì vui đùa, lời nên nói vẫn phải nói, trong cung không giống phủ Quốc Công. Thái Tử Phi bị bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, bất cứ một sai sót nào cũng sẽ bị bắt lỗi.

“Tiểu thư yên tâm, trong cung có người đến dạy chúng nô tỳ lễ nghi, nô tỳ và Lưu Nguyệt tỷ tỷ nhớ kỹ, nhất định sẽ không gây thêm phiền phức cho tiểu thư.” Bồ Đào cười nói.

Số lượng nha hoàn hồi môn đã được ấn định, Lưu Nguyệt và Bồ Đào ở bên nàng từ khi còn nhỏ, tất nhiên sẽ đi theo, còn có một người do lão thái thái tự mình chỉ định, từ ngoại hình đến khí chất đều không có gì để nói. Nhưng nàng ta nào giống nha hoàn hầu hạ, rõ ràng là thị thiếp chuẩn bị cho Thái Tử.

Nha hoàn kia tên Minh Nguyệt, hai ngày trước đã được lão thái thái đưa đến Thanh Phong Các hầu hạ, thoạt nhìn có vẻ mong manh yếu đuối. Trần Loan cũng không yêu cầu nàng ta tới trước mặt làm nha hoàn bên người.

Ngày hôm sau, màu trắng bạc vừa xuất hiện phía chân trời, cả thế giới được bao phủ bởi màu xanh đen, tiếng chim hót ếch kêu lần lượt vang lên, khi Trần Loan vẫn còn buồn ngủ tới mức không mở được mí mắt, lão thái thái đã chống quải trượng được người đỡ vào Thanh Phong Các.

Theo sau là một đám người menh mông cuồn cuộn.

“Mau, đánh thức đại tiểu thư nhà các người dậy. Hôm nay là ngày trọng đại, không thể chậm trễ canh giờ!” Người gặp việc vui tâm tình sáng khoái, hôm nay lão thái thái rất vui, giọng nói đầy nội lực, động tác cũng nhanh nhẹn.

Chương 27

Trần Loan có một giấc mơ kỳ lạ, dưới hành lang quanh co uốn lượn, một con đường đá cuội trải dài, trên mặt đá phủ một lớp rêu xanh thật dày, nàng chần chờ không dám bước lên, mãi đến khi có người từ cuối đi đến, bộ đồ trắng xuất trần lạnh lẽo như ngọc, nàng nhìn không rõ người nọ trông như thế nào.

Lạ ở chỗ, nàng lại đi theo phía sau hắn không chút do dự.

Sau khi bị đánh thức, Trần Loan vẫn hơi mơ hồ, đôi mắt hạnh ẩn tình đắm sương mai, ma ma được trong cung phái tới giúp đỡ mỉm cười vây quanh nàng tắm rửa.

Trong phòng phảng phất hương thơm lịch sự tao nhã của gỗ lê, màn giường đỏ thẫm theo hình long phượng, nửa vén nửa buông, phóng tầm mắt nhìn lại, từ chữ hỉ đỏ thẫm dán trên cửa sổ đến chiếc áo ngắn đỏ sậm trên người lão thái thái, tất cả đều mang ý nghĩa vui mừng, hy vọng sẽ có điềm tốt và may mắn.

Cả nhà vui mừng, Thái Tử Phi xuất giá, đây là sự kiện trọng đại hiếm hoi của toàn kinh thành.

Hoàng Đế triều miên trên giường bệnh hơn một năm, thân thể không khá hơn chút nào, nói một câu khó nghe, nếu ngày nào đó có chuyện gì không hay xảy ra, với thể lực như mặt trời ban trưa của Thái Tử hiện giờ, vị Thái Tử Phi này cũng trở thành tồn tại dưới một người trên vạn người.

Nước ấm từ từ thấm vào cơ thể, hai mắt Trần Loan khép hờ, cổ tay mềm yếu vô lực đặt trên thành thùng gỗ màu đen sẫm, đầu óc cũng dần khôi phục sự tỉnh táo.

Có không ít người tiến vào hầu hạ, trên tay cầm chiếc giỏ nhỏ đầy hoa, thỉnh thoảng lại cúi người rắc vài cánh hoa lên mặt nước, hương thơm hoà cùng những giọt sương mai. Ma ma nhỏ vài giọt dầu thơm vào trong nước, mỉm cười nói bên tai Trần Loan: “Cô nương nên mở mắt rồi, lát nữa thay quần áo rửa mặt rất rườm rà đấy.”

“Vài canh giờ nữa, nghi thức đón dâu sẽ đến, tuyệt đối không thể trễ giờ.”

Ma ma này là người trong cung Hoàng Hậu, địa vị khá cao, Trần Loan khẽ chớp lông mi, mở mắt ra nói: “Ma ma yên tâm, trong lòng ta có chừng mực.”

Khi tia nắng đầu tiên dần ló dạng ở phía đông, từ cửa sổ chiếu vào mặt mọi người, sau đó lại chiếu lên người Trần Loan – người đang ngồi trước gương đồng để ma ma và nha hoàn hầu hạ, nàng cảm thấy hơi chói mắt, run rẩy mở bừng mắt.

Bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Kiếp trước, khi nàng gả cho Kỷ Tiêu, thời tiết cũng thế này, bầu trời trong xanh không một gợn mây, nhưng ngày tháng trôi qua lại đau khổ bi thương đến vậy.

Váy cưới của Thái Tử Phi được bốn nha hoàn nâng đỡ, phía trên vẽ rồng phượng tường vân bay lên không, đâu đâu cũng có những đường viền vàng viền bạc, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy xa hoa lạ thường.

Lưng Trần Loan thẳng tắp, tùy ý để nha hoàn mặc vào cho nàng hết lớp này đến lớp khác, mặt trắng môi đỏ, màu sắc quyến rũ tự nhiên, nhan sắc xinh đẹp thuộc hạng nhất. Lão thái thái nhìn thấy thì liên tục gật đầu, sau khi gật nhiều quá hốc mắt không khỏi lên men, cuối cùng bà đích thân chọn ra chiếc khăn voan đỏ vui mừng, luôn miệng nói: “Đại cô nương của chúng ta gả rất tốt, gả rất tốt.”

Người cháu gái này do một tay mình nuôi nấng, hết mực lo lắng, khiến bà nhọc lòng nhất. Ngày tháng sau này, nàng sẽ trở thành con dâu của hoàng gia, không thể tùy ý hầu hạ dưới gối, cũng không thể muốn gặp là được.

Trong đôi mắt hạnh của Trần Loan cũng ầng ậng hai hàng nước mắt, nhưng lại cố nén để nước mắt không rơi thật khiến người ta trùu mến. Nàng tiến lên vài bước, nắm tay lão thái thái như thường lệ, giọng nói nghẹn ngào đến lạ: “Tổ mẫu, ngài phải tự chăm sóc cho bản thân mình, đừng làm việc quá sức, sau này khi rảnh rỗi Loan Nhi nhất định sẽ thường xuyên về phủ thăm ngài.”

Sắc mặt lão thái thái rất phức tạp, càng cảm thấy tiếc nuối nhiều hơn. Hỉ nương ở bên cạnh vội vàng xoa dịu, nói: “Đại cô nương đừng khóc, lát nữa lớp trang điểm nhem nhuốc sẽ phải dặm lại. Thái Tử điện hạ sắp dẫn theo đội nghi thức tới rồi, không thể trì hoãn thêm nữa.”

Lão thái thái vừa nghe vậy, vội vàng kiềm lại những giọt nước mắt sắp chảy ra, nhẹ nhàng trùm chiếc khăn voan đỏ lên mái tóc xếp chồng như mây của Trần Loan, sau đó nhìn trái nhìn phải vài vòng, xác định không để sót chi tiết nào, bà tự mình vuốt phẳng mỗi một nếp gấp trên bộ trang phục, lúc này cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên hành lang dưới mái hiên, có hai nha hoàn sắc mặt vội vã, chạy chậm đến, luôn miệng gọi: “Lão thái thái, nghi trượng đón dâu đã đến cổng phủ Quốc Công.”

Trần Loan không nhìn thấy con đường phía trước, trong tầm mắt của nàng, chỉ có tấm vải bố màu đỏ, cùng những sợi tua rua từ khăn voan, khẽ đung đưa theo chuyển động cơ thể nàng.

Đột nhiên nàng cảm thấy những ngày qua tựa như một giấc mơ, trong mơ nàng chiến thắng Khang di nương và Trần Diên, phá tan

mọi suy tính của bọn họ, thậm chí, còn mơ tưởng đến việc gả cho Kỷ Hoán.

Nàng bị che mắt không nhìn thấy gì, điều này khiến trái tim nàng sa sút, cực kỳ không có cảm giác an toàn.

Hai nha hoàn đỡ nàng bước từng bước ra ngoài, vượt qua ngưỡng cửa Thanh Phong Các, ngày càng cách xa sân viện nàng sống từ nhỏ, bước chân của Trần Loan hơi chậm lại. Nàng khẽ cắn môi dưới, tim đập càng lúc càng nhanh, dưới chân như thể đang giẫm lên bông.

Khoảnh khắc bước ra khỏi ngưỡng cửa phủ Quốc Công, tiếng pháo hai bên đường vang lên như sấm, cơ thể Trần Loan thân hơi cứng lại, gần như chỉ trong nháy mắt, nàng lại lặng lẽ thả lỏng.

Một đôi giày cổ cao màu đen viền vàng đột nhiên dừng lại trước mặt. Phía trên của đôi giày vẽ vài con trăn giương nanh múa vuốt cùng mấy đám tường vân, nhìn lên trên nữa là bộ lễ phục màu đỏ chững chạc giống hệt trên người nàng, tầm nhìn của nàng có hạn, chỉ có thể nhìn thấy một góc áo nhỏ nhỏ.

Kỷ Hoán tới rồi.

Lúc này, dòng thời gian dường như đứng yên, cùng bất động, hình như còn có mặt trời rực rỡ chói mắt trên đỉnh đầu. Rõ ràng nay là ngày nóng nhất, nhưng Trần Loan lại không cảm giác được chút hơi nóng nào, ngay cả cơn gió thổi khản hì lay động cũng mát mẻ.

Lông mi của nàng rũ xuống dưới mí mắt, nhìn thấy người đàn ông chậm rãi đưa tay về phía nàng, trong lòng bàn tay to rộng có một vết sẹo kéo dài từ hõm khẩu đến hết ngón út, cũng may ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, nên thoạt nhìn cũng không quá đáng sợ.

Tinh thần của Trần Loan hơi hoảng hốt, vành tai không chịu khống chế mà chuyển sang màu đỏ, sau đó biến thành ngọn lửa thiêu đốt sang hai gò má như đám mây bị nắng chiều nhuộm đỏ.

Hai người cách nhau khá gần, vì vậy mặc cho những âm thanh xung quanh ồn ào hỗn loạn, giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vẫn kiên định lọt vào tai: “Đừng sợ, là ta.”

Trần Loan nhả ra một chữ “Ừ” cực nhỏ giữa môi răng, sau đó không tự chủ được mà vươn tay về phía hắn. Dưới ánh mặt trời, bàn tay nhỏ trắng nõn tựa ngọc trai hoàn mỹ nhất, không biết nàng nghĩ tới điều gì, bàn tay đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Kỷ Hoán vươn tay giữ lấy nàng, ánh mắt sâu xa thăm tới, tiếng cười nhẹ bên tai, giọng nói êm kéo dài: “Lúc này còn muốn đổi ý?”

“Muộn rồi.”

Trần Loan bị lời này chọc cười tới mức mặt mày cong cong, không nói được câu nào nữa.

Bàn tay người đàn ông đặc biệt dày rộng, dắt nàng tiến về phía trước, sẵn sốc nàng không nhìn thấy con đường trước mặt, bước chân cố tình thả chậm. Cho đến khi nha hoàn đỡ Trần Loan ngồi vào kiệu, Kỷ Hoán mới cong môi, tự mình xoay người lên ngựa.

Suốt chặng đường, kiệu hoa chuyển động vững vàng, tiếng nhạc tiếng pháo trúc cũng đi theo, không cần nhìn cũng biết cảnh tượng bên ngoài náo nhiệt long trọng thế nào.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng tiếng pháo trúc cũng ngừng lại, nhưng tiếng nhạc vẫn như cũ, nhìn chiếc khăn hỉ trên đỉnh đầu, Trần Loan không nhịn được vén lên một góc nhỏ, tuy nhiên tầm mắt vẫn bị rèm xe che khuất. Nàng lặng lẽ thu ánh mắt về, yên lặng ngồi đó, chờ bước vào cổng lớn Đông Cung lần nữa.

Hoàng Đế triều miên trên giường bệnh đã lâu, vậy nên hôm nay cũng không đến, trái lại Hoàng Hậu vẫn tới tham dự, nhận lễ quỳ lạy của Trần Loan và Kỷ Hoán.

Khi hoàn thành xong các nghi lễ, trời cũng nhá nhem tối, thân thể Trần Loan mảnh mai yếu ớt, lần này lại đứng gần như cả ngày, mệt đến mức không nhấc nổi cánh tay, vẻ mặt cũng lộ ra vài phần mệt mỏi, may thay có khăn hỉ che giấu, nên người khác cũng không nhìn ra điều gì.

Nàng được đưa vào cung điện, ngồi trên chiếc giường mềm mại thoải mái, những sợi dây thần kinh đang vô cùng căng thẳng đột nhiên được thả lỏng, chỉ hận không thể cứ thế ngủ thiếp đi.

Tiếng bước chân trầm ổn dừng trước mặt, Kỷ Hoán nhìn tiểu cô nương mong manh yếu đuối đang yên lặng ngồi ngay ngắn, lại nghĩ những mệt mỏi ngày hôm nay, khó tránh khỏi đau lòng, thấp giọng hỏi: “Mệt lắm không?”

Trần Loan liếc nhìn nha hoàn cung nữ hầu hạ đứng xung quanh, âm thầm thở dài, lắc đầu nói: “Thiếp không mệt.”

Thành thân sao có thể kêu mệt?

Kỷ Hoán biết cái tính dối lòng của nàng, cũng không nói gì thêm, chỉ vươn tay cầm đòn cân vén chiếc khăn trên đầu tiểu cô nương.

Nến đỏ lay động, mùi hương hợp hoan lan toả từng chút một trong điện. Tiểu cô nương mặt trắng má đào, da như mỡ đông, mùi cơ thể huyền bí, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn thẳng vào mình, màu sắc đồng tử của Kỷ Hoán trở nên sẫm lại, tựa như giếng cổ không dò xét đến đầu, trong lòng bất chợt bùng lên một ngọn lửa.

Từ nhỏ nàng đã là một mỹ nhân, điểm này trong lòng hẳn biết rõ ràng, chỉ là không ngờ nàng sẽ đẹp đến vậy, khiến hơi thở của người đối diện không khỏi cứng lại.

Mặc dù Thái Tử điện hạ đã quen nhìn mỹ nhân, nhưng ánh mắt vẫn không khỏi lóe lên, rồi sau đó lại nhanh chóng khôi phục.

Hắn thản nhiên cong môi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng, giải thích: “Tối nay Đông Cung mở tiệc, ta phải ra ngoài uống vài chén, ứng phó qua loa, lát nữa sẽ trở về.”

Trần Loan vội vàng ngược mắt lên nhìn hắn, người đàn ông mày kiếm mắt sáng, vai rộng eo hẹp, có lẽ tâm trạng đang rất tốt, ý cười nhẹ nhàng vẫn treo trên khóe miệng.

Điều này cực kỳ hiếm thấy.

“Được.” Từ giữa trưa lên kiệu hoa đến bây giờ, hắn chưa từng tự xưng Cô trước mặt nàng, trái tim Trần Loan khẽ nhúc nhích, cũng nở nụ cười theo.

Nhưng người đàn ông không những không rời đi, ngược lại dựa vào thành giường cười như không cười nhìn nàng. Trần Loan không hiểu ra sao, mãi đến khi hì nưng mím cười nhắc nhở: “Thái Tử Phi nương nương, nên uống rượu hợp cần.”

Trần Loan hơi bối rối cúi đầu. Kiếp trước gả vào Đông Cung, Kỳ Tiêu và nàng nhìn nhau không hợp mắt, cứ thế lạnh lùng tổng cổ hắn ta ra ngoài, không nhắc tới việc uống rượu hợp cần, ngay cả khăn trùm đầu đỏ cũng tự mình lấy xuống.

Kỳ Hoán rất thích nhìn dáng vẻ đỏ mặt luống cuống tay chân của tiểu cô nương, hắn cầm một chén rượu nhỏ trên bàn đưa tới trước mặt nàng, đúng như ý nguyện nhìn thấy vành tai nàng đỏ bừng.

Hai người dựa khá gần, gần tới mức Trần Loan có thể ngửi thấy hương trúc mát lạnh trên người hắn, thậm chí có thể nhìn thấy cằn cỗi màu đồng dưới cổ áo của hắn, hơi thở của họ hoà vào nhau, uống hết một chén rượu, trên trán Trần Loan suýt nữa đổ mồ hôi.

Rõ ràng ban đêm cực kỳ mát mẻ.

Người đàn ông sai bước rời đi, bóng dáng tựa như từng bách mộc thẳng trên vách đá, Trần Loan nhất thời sập đổ, cố gắng giữ vững

tin thần nói: “Đỡ ta đi tắm.”

Sau khi cởi bỏ bộ lễ phục nặng tựa sắt đen, cuối cùng Trần Loan cũng cảm thấy được sống lại.

Ngoài cửa sổ nổi gió, cây thường xanh bên ngoài xào xạc, dường như còn đổ mưa phùn, cung nữ hầu hạ bên ngoài cung điện cầm đèn, chiếu rọi mặt đất ướt đầm dề trong sân.

Dưới màn phù dung trái chiếc chăn đỏ đầy vẻ hân hoan, Trần Loan vén một góc chăn lên, nhìn thấy đậu phộng long nhãn ở lớp dưới cùng, nàng nhướn mày, vốc một nắm trong tay.

Khi Kỷ Hoán tiến vào nội điện, cung nữ hầu hạ đều bị cho lui xuống, nến đỏ trên bàn lay động, thỉnh thoảng nhỏ vài giọt nến, không lâu sau sẽ ngưng tụ và kết tinh, rồi cứ thế lặp lại.

Hôm nay là ngày vui lớn của Đông Cung, những tên cáo già trước giờ luôn muốn chuốc say hấn hoàn toàn không chút kiêng kỵ, kính rượu hết chén này đến chén khác. Cho dù hấn có uống rượu giỏi đến đâu, cũng phải nhờ thế tử Nam Dương hỗ trợ mới có thể thoát thân được.

Vội vàng quay về gặp tiểu cô nương của hấn.

Màn buông nửa, giữa chiếc chăn tán loạn có một bọc nhỏ phồng lên, Kỷ Hoán vén chăn lên, thấy tiểu cô nương cuộn tròn thân thể, nằm ở vị trí giữa giường, quanh người rải rác một số loại thực phẩm mang ý nghĩa cát tường như táo đỏ long nhãn.

Khi ngủ còn vô thức cau mày, có thể thấy được hôm nay mệt mỏi tới mức nào.

Chương 28

Đêm nay Đông Cung rực rỡ ánh đèn, màn đêm trêu chọc khiến tiếng lòng biến động. Tiểu cô nương trên giường ngủ không sâu, Kỷ Hoán cúi người tiến tới, vén lọn tóc vương trên má nàng ra sau tai, động tác hết sức nhẹ nhàng, nhưng vẫn làm nàng xê dịch thân thể, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Người đàn ông uống không ít rượu, gió đêm thổi qua, chẳng những không thể khiến hắn tỉnh táo được ba phần, mà ngược lại càng cố vũ cho tính năng của rượu. Tính tình hắn lạnh lùng có thừa, tuy rằng tiểu cô nương là viên ngọc quý được hắn trân trọng tận đáy lòng, nhưng sự im lặng về mặt tình cảm suốt bao năm nay cũng phủ lên bề mặt viên ngọc trai lộng lẫy này một lớp bụi xám.

Hắn suýt nữa đánh mất nàng, cũng may hiện giờ cuối cùng đã tìm về được.

Mỹ nhân mềm mại xinh đẹp ở bên cạnh, là chính phi của Đông Cung mà Kỷ Hoán hẳn cưới hỏi đàn ông hoàng, không chút phòng bị ngủ trong cung điện của bọn họ, gỡ bỏ các gai nhọn và sự cẩn trọng đề phòng suốt những ngày qua.

Cảnh tượng như thế, đủ để khiến cho tất cả đàn ông trên thế gian cam tâm tình nguyện bị nhốt trong hương thơm dịu dàng này.

Ngoài trời những hạt mưa nhỏ bắt đầu tí tách, Kỷ Hoán vươn ngón tay cái gãi gãi đôi má trắng nõn ửng hồng của tiểu cô nương, giọng nói thô ráp trầm thấp, có chút cảm thán nói: “Đã lâu không thấy nàng ngoan ngoãn như vậy.”

Hắn vén áo ngồi ngay ngắn trên mép giường, chân giẫm lên bàn đạp, lười biếng ôm eo tiểu cô nương đang cuộn tròn người, hàng mi khẽ run, đặt từ bên này sang bên kia, không màng tới tiếng hô hoán khẽ khàng của nàng.

Trần Loan chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người đã chuyển từ trên giường sang phần đùi lạnh lẽo cứng ngắc của người đàn ông, bàn tay to giam cầm eo nàng như được đúc từ sắt thép, làm thế nào cũng không tránh thoát được.

Bề mặt của bộ váy màu đỏ thẫm dùng những sợi bạc viền vàng phác họa ra hình dáng của một con rồng dũng mãnh, uy phong凛冽, ánh trắng sắc lạnh. Cổ tay Trần Loan bị chà sát trên hoa văn nổi, có chút đau đớn, nàng nâng cánh tay, kinh ngạc phát hiện cả người bủn rủn đến kỳ lạ.

Với tư thế này, cộng thêm gương mặt mang theo hơi lạnh từ bên ngoài dán lại đây của người đàn ông, thân thể Trần Loan thoáng co lại. Nhưng nàng càng bị hắn ôm chặt hơn, hơi thở của người đàn ông nồng nặc mùi rượu, phả lên gò má trắng nõn của nàng.

Gương mặt tiểu cô nương nhuộm sắc đỏ trên đầu nụ hoa, trong đôi mắt ẩn tình gợn sóng lặn tẩn mang theo sương mù, bàn tay nhỏ đẩy trước ngực hắn, căn bản không chút sức lực, ngược lại giống như muốn nghênh còn cự, khiến lòng người ngứa ngáy không thôi.

“Điện hạ uống nhiều quá rồi, để thiếp gọi người nấu canh giải rượu đưa vào.” Nàng cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở tựa hoa lan.

Kỳ Hoán cực yêu dáng vẻ thẹn thùng không dám ngẩng đầu như thế của nàng. Hắn đưa tay nâng chiếc cằm thon gầy của mỹ nhân, giọng nói khàn khàn, như đang phải kiềm nén cảm xúc kích động dâng trào nào đó: “Không sao, uống không nhiều.”

“Có thích cách bài trí của cung Dục Khánh không?”

Trước đó vì quá mệt mỏi, Trần Loan vẫn chưa nhìn kỹ cách bày biện trang trí trong cung điện. Hiện tại khi tập trung nhìn kỹ, mới phát hiện cung Dục Khánh vô cùng tinh xảo phú quý, trên bốn bức tường vẽ tranh mỹ nữ bay lên trời, muôn hình vạn trạng mỗi người mỗi vẻ, thậm chí ở một góc nhỏ phía Đông Nam, còn khắc hình phượng hoàng sải cánh muốn bay, lóe lên màu lưu ly lộng lẫy.

Chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, ghế gỗ lê vàng, các móc treo trang trí bằng bạch ngọc lung linh, nghiên mực Đoan Khê kiểu dáng cá chép chơi đùa dưới nước, trên chiếc giường La Hán nhỏ đệm lông cáo từ Tây Bắc đưa tới, cửa sổ hé mở, gió đêm mát rượi, những chiếc lá phượng vươn non nửa đuôi đuổi người tiến vào trong điện, trên phiến lá hẹp dài còn đọng vài giọt mưa lớn, màu sắc trong veo tựa phi thúy.

Người sáng suốt vừa nhìn sẽ biết, chắc chắn chủ nhân đã tốn không ít tâm tư trong việc bài trí, đặt hết tâm huyết vào mọi thứ.

Trần Loan xê dịch thân thể, không được tự nhiên nói: “Thích lắm.”

“Điện hạ có thể đặt thiếp xuống không?” Bọn họ quen biết từ nhỏ, suốt mấy năm làm bạn, Trần Loan chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày hai người lại gần gũi đến vậy, thân mật như thế, hơi thở quấn quýt. Nàng cảm thấy dường như bản thân mình cũng say rượu, cả người mềm nhũn, không sử dụng được chút sức lực nào.

Giọng tiểu cô nương có phần rầu rĩ, thân hình nhỏ nhắn, hấn ôm vừa đủ một vòng tay, hương thơm từ cơ thể xâm nhập vào mũi người đàn ông, vì thế trong điện có vài mùi hương hoàn toàn khác biệt.

Nếu như bình thường, Kỷ Hoán áo mũ chỉnh tề, lạnh lùng như ngọc, nói thả tất nhiên sẽ buông. Nhưng hôm nay không biết có phải thực sự uống quá nhiều hay không, thân thể người đàn ông rắn như thép không thể lay chuyển, ngược lại được voi đòi tiên ngồi dậy: “Loan Loan, hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta.”

Đầu quả tim của Trần Loan đột nhiên bùng lên một ngọn lửa, sục sôi trong máu, sau đó gương mặt nhỏ trắng nõn như ngọc chậm rãi xuất hiện vài rặng mây hồng, lời nói của người đàn ông quá lộ liễu, nàng nhớ tới buổi tối hoang đường tại điện Dưỡng Tâm ở kiếp trước, thân thể không khỏi hơi cứng đờ.

“Sợ?” Giọng Kỷ Hoán êm dịu, lồng ngực phát ra nụ cười trầm thấp.

Trần Loan khẽ cắn môi dưới lắc đầu, tóc mai cọ vào lớp áo ngoài lạnh băng của hắn, rõ ràng không chạm vào da thịt, nhưng Kỷ Hoán lại cảm thấy như có một sợi lông trắng xẹt qua da thịt từng chút một, ngứa ngáy vào tận xương cốt.

Kỷ Hoán đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Trước đó, hắn vẫn luôn cho rằng rượu mình uống vào giống như nước lã, nhưng lúc này, sự tỉnh táo trong đầu lại rút lui như thủy triều, nhất thời không phân biệt được rốt cuộc là do rượu hay do người trước mắt.

“Loan Loan, quay mặt sang đây.” Giọng Kỷ Hoán khàn đi một nửa, mở miệng nói.

Ngoài trời mưa ngày càng nặng hạt, Trần Loan ngoan ngoãn nghiêng đầu, đối diện với một đôi mắt sâu thẳm sắc bén, lông mi nàng khẽ run. Người đàn ông càng lúc càng ép sát, cho đến khi cái lạnh băng và ấm áp chạm vào nhau, cọ xát triền miên.

Cuối cùng Trần Loan cũng không nhớ nổi mình lên sạp bằng cách nào, mê mang mở mắt chìm vào giấc ngủ.

Đến cuối, váy áo của nàng đều còn nguyên, chỉ hơi xộc xệch, trước khi chìm vào giấc ngủ nàng còn mơ mơ màng màng suy nghĩ, vì sao hắn chỉ ôm hôn nàng rồi để nàng đi ngủ.

Mưa đêm ngoài cửa sổ ngày càng nặng hạt, mưa càng lúc càng lớn, ngọn nến đỏ bị thổi nhẹ, chảy xuống từng dòng nến. Tiểu cô nương thật sự quá mệt mỏi, chỉ ôm ấp vỗ về vài cái đã buồn ngủ díu cả mắt

lại, Kỳ Hoán cười khan, ngón tay lướt qua gương mặt mềm mại, đáy mắt ngập tràn ý cười.

Vì thế vào đêm động phòng hoa chúc, Thái Tử điện hạ kiêu ngạo thờ ơ tự mình thay quần áo, ánh mắt rơi vào chiếc khăn trắng như tuyết trên giường, ánh mắt Kỳ Hoán hơi cứng lại, sau đó rạch một vết trên ngón giữa, giọt máu đỏ tươi rơi xuống, tựa như vài đoá mai lạnh trên nền tuyết trắng.

Một đêm không mộng.

Sau nửa đêm, Trần Loan lơ đãng xoay người, bị một bàn tay to ôm vào lồng ngực ấm áp, nhịp tim của người đàn ông cực kỳ ổn định, trước giờ Trần Loan luôn cảnh giác, khi cảm nhận được điều gì đó không ổn, trong bóng đêm thông thả ung dung mở mắt.

Cơ thể tiểu cô nương đột nhiên cứng đờ, trong giọng nói của Kỳ Hoán mang theo chút khàn khàn mới tỉnh ngủ, nhàn nhạt lên tiếng: “Bị tiếng mưa ngoài cửa sổ đánh thức?”

Trần Loan lắc đầu, nhíu mày cười, nói: “Không phải, giấc ngủ của thiếp luôn rất nông, thường thức dậy vào nửa đêm.”

Ngay cả bản thân nàng cũng không chú ý tới, Kỳ Hoán không tự xưng Cô, tượng trưng cho thân phận Thái Tử trước mặt nàng, nàng cũng vô hình khôi phục lại hình thức chung sống cùng hắc hủ như trước kia.

Chẳng qua quan hệ lúc này, thân mật hơn ngày trước rất nhiều.

Hiện tại cũng coi như hoàn thành một trong số những mong ước của nàng khi còn nhỏ.

Nàng muốn gả cho hắc hủ, nàng đã nghĩ tới điều đó từ rất sớm.

Mái tóc đen nhánh đổ xuống như thác nước, có vài sợi rơi trên chóp mũi Kỳ Hoán, hắc hủ vươn ngón tay, quấn vài sợi đó quanh ngón út,

lười biếng mở mắt, vuốt ve khuôn mặt tiểu cô nương, nói: “Ngủ đi, lát nữa còn phải dậy sớm kính trà phụ hoàng mẫu hậu.”

Vì mối quan hệ với Kỳ Thiên, nên Trần Loan đã gặp mặt Hoàng Hậu vài lần, người phụ nữ gần 40 tuổi, tao nhã vô song, khoan thai lộng lẫy, cao quý không ai sánh bằng, đối xử với nàng cũng coi như đệ dàng gần gũi.

Về phần Hoàng Đế, giống như người bình thường, nàng chỉ diện kiến từ xa trong bữa tiệc cuối năm tại hoàng cung, dường như Trần Loan đột nhiên nhớ tới điều gì, nhúu mày thấp giọng nói: “Sức khỏe của Hoàng Thượng...”

Nàng vừa nhắc đến, Kỳ Hoán lập tức mở mắt, đôi mắt kiếm bộc lộ mũi nhọn, đó nào phải ánh mắt của người mới tỉnh ngủ, rõ ràng là một con thú hung dữ ẩn nấp để che giấu nanh vuốt.

Trần Loan thu mắt lại, ấp úng nói: “Chỉ nghe phụ thân nói vài câu lúc rảnh rỗi.”

Không riêng gì phủ Trấn Quốc Công, mà mỗi hộ gia đình ở kinh thành đều từng thảo luận về bệnh tình của Hoàng Đế. Trong cung cứ ba ngày lại truyền ra tin tức Hoàng Đế bệnh nặng không dậy nổi một hai lần, nhưng một hay hai lần thì cũng thế, số lần nhiều lên tự nhiên mọi người sẽ tin là thật.

Chẳng lẽ tin đồn không đúng?

Trần Loan nhúu mày, không nói tiếp.

Kỳ Hoán nhìn thấy vẻ mặt rầu rĩ của tiểu cô nương, vừa rồi hẳn chỉ nghiêm mặt một lát, nàng bị dọa rồi?

Đúng là không thể hung dữ một chút nào, mong manh dễ vỡ đến lạ.

Kỳ Hoán ôm người vào lòng, ngón trỏ thô ráp lướt qua sống mũi cao thẳng của tiểu cô nương, mang theo chút ý vị thờ ơ gọi nàng: “Trần

Loan.”

Trần Loan không rõ lý do, quay đầu lại nhìn hấn, một tiếng "Hả" phát ra từ cổ họng, thể hiện sự nghi vấn.

“Hiện giờ nàng là Thái Tử Phi, nên gọi phụ hoàng của ta là gì?” Giọng hấn như một loại rượu ngon nồng nàn, mang theo mấy phần dễ dàng, giữa mày toàn là ý cười dịu dàng.

Trần Loan không nghĩ tới vừa rồi hấn nghiêm túc như thế lại là vì việc này, nàng ngẩn người, vành tai nóng lên.

Nàng ngập ngừng không nói lời nào, Kỳ Hoán cũng không vội, ngón tay thon dài lạnh lẽo móc lấy ngón út của tiểu cô nương, chạm rãi chơi đùa.

Khẽ khép lại rồi vân vê, cổ tình mày kiếm chạm tóc mai, tuần lẳng lạ thường, động tác hơi ngả ngớn như vậy cũng có chút dây dưa vui mắt.

“Ngày mai lúc kính trà nhớ phải gọi phụ hoàng.” Kỳ Hoán nắm ngón tay mềm mại không xương của tiểu cô nương, vẻ mặt càng thêm mềm mại, Trần Loan cảm thấy người này thay đổi quá nhanh.

Trước đây chỉ biết hấn thờ ơ lạnh lùng, lại chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của hấn.

“Thiếp biết.” Trần Loan không dám nhìn vào đôi mắt hấn. Nay là đêm động phòng hoa chúc, nhưng bọn họ lại không làm gì cả, nàng không khỏi cất giấu sự thắc mắc dưới đáy lòng, tuy nhiên, làm thế nào cũng không mở được miệng ra hỏi.

Kỳ Hoán vuốt mái tóc nàng, xúc cảm mềm mại khiến người ta có chút trầm mê “Ngủ đi, còn một lúc nữa trời mới hửng sáng.”

Trần Loan gật đầu, lần này nàng không trần trọc hồi lâu như khi ở Thanh Phong Các, gần như vừa nhắm mắt đã chìm vào giấc ngủ.

Dù trong lòng không nói ra, nhưng có hấn ở bên, nàng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Mưa cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời ló dạng, qua cơn mưa trời lại sáng, bầu trời trong xanh như được gột rửa, không khí tràn ngập mùi đất, tiếng côn trùng chim chóc không ngừng ríu rít bên tai.

Khi Trần Loan mở mắt, vị trí bên cạnh lạnh lẽo, người đàn ông đã rời đi từ lâu.

Lưu Nguyệt thay trang phục cung nữ, bưng chậu rửa mặt tiến vào hầu hạ. Trần Loan lấy cành trúc khô, chọn hoa khô và muối tinh, hỏi: “Điện hạ đâu?”

Ma ma trong cung Hoàng Hậu tiến vào lấy khăn trắng đi, vết máu khô trên đó khiến đồng tử nàng ấy vô thức co rụt lại.

“Nương nương, điện hạ đang ở thư phòng.” Nhìn thấy sắc mặt cô nương nhà mình vẫn tốt, hai má hồng hào, cuối cùng Lưu Nguyệt cũng buông được trái tim đang thấp thỏm xuống.

Xem ra điện hạ vẫn biết thương hoa tiếc ngọc.

Trần Loan xuất thần, trong tay siết chặt chiếc khăn trắng như tuyết, càng lúc càng không hiểu rõ dụng ý của hấn.

Qua một đêm mưa tưới tắm, cỏ cây ngoài điện tràn trề sức sống, sau khi Trần Loan mặc xong váy áo, nàng được ma ma dẫn tới thư phòng.

Thư phòng là nơi quan trọng, Phương Hàm và Hồ Nguyên đang canh gác ngoài cửa.

Đều là người quen cũ.

“Tham kiến Thái Tử Phi nương nương.” Hai người đồng thanh chấp tay hành lễ, bọn họ đều là phụ tá đắc lực của Kỷ Hoán, ai nhìn thấy cũng phải cho ba phần thể diện. Trần Loan cong khóe miệng, ầm ắp hỏi: “Điện hạ đang nghị sự trong thư phòng?”

Chương 29

Đông Cung, ở cánh cửa thư phòng bên cạnh điện Phù Quang, Phương Hàm và Hồ Nguyên đứng thẳng người, nữ tử trước mặt là Thái tử Phi của Đông Cung, cũng là tiểu thư phủ Quốc Công đi theo bên cạnh điện hạ từ nhỏ.

Hiện tại cuối cùng hai người cũng tu thành chính quả.

Chẳng trách Thái Tử điện hạ luôn vui buồn thất thường hôm nay lại thức dậy vào lúc trời chưa sáng, tâm trạng tốt đến mức khiến người ta liếc mắt là có thể nhìn ra.

“Mỗi buổi sáng điện hạ đều phải đến thư phòng đọc sách cổ, nương nương có muốn vào xem sao không?” Trên mặt Hồ Nguyên mang ý cười, nhìn về phía thư phòng vài lần.

Sắc trời còn sớm, vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến giờ kính trà Hoàng Đế và Hoàng Hậu, khuôn mặt Trần Loan như tranh vẽ, nàng nhẹ nhàng gật đầu nói: “Làm phiền công công đi vào thông báo một tiếng.”

Không lâu sau, Hồ Nguyên mang vẻ mặt tươi cười nhón chân từ trong bước ra, nói: “Nương nương, điện hạ gọi người tiến vào.”

Đây không phải lần đầu tiên Trần Loan bước vào thư phòng của Đông Cung, nhưng lúc này đây thân phận khác biệt, tâm trạng đương nhiên cũng khác.

Chiếc bàn bằng gỗ tử đàn điêu khắc hoa văn tỏa ra mùi thơm lạ lùng, Kỷ Hoán mạnh mẽ quyết đoán đang ngồi trên ghế đen nhánh, mày

kiểm nhúu chặt, trong tay cầm một bản tấu chương, khí thế quanh người nghiêm nghị như núi.

Bước chân Trần Loan hơi dừng lại, trong lòng có chút rụt rè không tên.

“Điện hạ.” Nàng đi đến bên cạnh Kỳ Hoán, nhẹ giọng gọi khẽ.

Ánh mắt nam nhân rời khỏi tấu chương, rơi trên gương mặt trắng nõn lộ ra màu ửng đỏ của tiểu cô nương, khuôn mặt hần chậm rãi giãn ra, thấp giọng ừ một tiếng từ trong cổ họng, hỏi: “VẬY mà lại dậy sớm thế sao?”

Trần Loan kinh ngạc ngược mắt, chột thấp giọng phản bác: “Trước giờ thiếp đều dậy rất sớm.”

Số lần ngủ nướng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tại sao hần phải dùng từ vậy mà lại chứ?

Kỳ Hoán thả tấu chương trong tay xuống, giọng tiểu cô nương vừa dịu dàng vừa mềm mại, Ngô nông nhuyển ngữ (*), lúc nói chuyện lông mi nhỏ dài giống như một chiếc bàn chải nhỏ, nếu cứ nhìn nàng như vậy thì nhất định sẽ bị quyến rũ đến mức lòng dạ ngửa ngáy.

(*): Ngô nông nhuyển ngữ (吴侬软语): giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại của người họ Ngô ở vùng Giang Nam, đặc biệt là Tô Châu.

Mặc dù sự kiềm chế của hần rất mạnh nhưng ánh mắt cũng hơi lóe lên, sau đó hần đứng dậy, dù bận vẫn ung dung nói: “Ngày trước Kỳ Thiên hẹn nàng ra ngoài, có phải nàng luôn đi trễ không?”

Người đàn ông không nhanh không chậm, giọng nói như ngâm trong mưa phùn mùa xuân, làm cho sự sắc bén khắp người của hần có vẻ nhu hòa đi không ít.

Trần Loan hơi sững sờ, sau đó trên gương mặt dần nổi lên rặng mây đỏ, nàng ngáp ngừng hồi lâu cũng không nói nên lời, nơi đuôi mày khóe mắt đều là ý giận hờn.

Khi đó nàng mới biết yêu, mỗi lần nhờ Kỳ Thiên gọi người đàn ông này ra ngoài, nàng đều vui đến lạ, đương nhiên là dậy rất sớm. Nhưng phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu, nàng cũng chỉ là người bình thường, không thể đi gặp hắn mà trên mặt không trang điểm được.

Kỳ Thiên biết rõ tâm tư của nàng, nên càng không so đo những chuyện này.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, sợ là lần nào hắn cũng chờ đến mất kiên nhẫn nhỉ.

Kỳ Hoán đi tới trước mặt nàng, tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn, thân thể lả lướt, chỉ cao đến ngực hắn, hắn đưa tay nắm lấy tay trái của tiểu cô nương, không cho nàng từ chối.

Nàng nghe lời lại ngoan ngoãn, trên khuôn mặt phù dung còn mang theo ráng hồng chưa tan hết.

“Không còn sớm nữa, điện hạ có muốn đi thay quần áo không?”

Kỳ Hoán nhéo ngón tay út giống như không xương của nàng, gật đầu, trong lòng lại cảm thấy hoang đường.

Ôn nhu hương chính là nắm mồ của anh hùng.

Thái tử điện hạ anh minh thần võ chưa từng nghĩ tới, cũng có một ngày, mỹ nhân chỉ cúi đầu khẽ cười đã khiến hắn có chút trầm mê.

Không khí ở cung Minh Lan khoáng đạt, ánh nắng chiếu trên ngói lưu ly, ánh sáng bảy màu chuyển động, rực rỡ chói mắt giống như tiên cảnh.

Xương Đế và Hứa Hoàng Hậu ngồi trên cao, trên mặt mang theo ý cười hiền hòa. Đế vương đã đến tuổi xế chiều, nhưng trong ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng lộ ra ánh sáng đã thể hiện uy nghi của nhà đế vương.

Xương Đế bệnh nặng chưa khỏi, ráng chống đỡ ngồi một lúc rồi rời đi, ngược lại là Kỷ Thiên đứng bên cạnh Hứa Hoàng Hậu, một thân cung trang, nổi bật vẻ xinh đẹp khí chất, lại nhân lúc mọi người không chú ý, nhanh chóng nháy mắt với Trần Loan.

Trần Loan ngẫm hiểu, độ cong nơi khoé môi không khỏi hơi lớn.

Hứa Hoàng Hậu nhấp vài ngụm trà thơm, mở miệng giữ lại: “Lão Bát, hôm nay phu thê các con ở lại cung Minh Lan dùng cơm đi. Phụ hoàng con thân thể không tốt, con đi xem rồi trò chuyện với ông ấy một lúc.”

Kỷ Hoán nhú mào, lo lắng liếc nhìn tiểu cô nương tỉnh tỉnh mê mê ở bên cạnh, Hứa Hoàng Hậu như thể nhìn ra tâm tư của hắn, nhẹ nhàng phát tay áo nói: “Thái Tử Phi ở lại chỗ bốn cung, trò chuyện một lát với Thiên Nhi.”

Tình bạn giữa Kỷ Thiên và tiểu cô nương rất sâu đậm, đương nhiên sẽ hết lòng bảo vệ, lúc này Kỷ Hoán mới thoáng yên tâm, chấp tay rời khỏi cung Minh Lan.

Trần Loan một mình đối mặt với vị Hứa Hoàng Hậu thánh sủng không suy trong truyền thuyết, trái tim thấp thỏm, lại càng chú ý đến mỗi tiếng nói và hành động của mình, sợ đi nhầm bước, chọc cho Đế Hậu có điều không vui.

Nàng tự nhận mình không kiêu ngạo không tự ti diễm tĩnh có độ, thật ra sự căng thẳng nơi đáy lòng đã phô bày hoàn toàn trên mặt. Ánh mắt Hứa Hoàng Hậu hơi tối lại, bà mỉm cười vẫy tay với Trần Loan: “Bốn cung từng gặp con vài lần, khi đó con còn nhỏ, mỗi ngày đều chạy theo sau Thái tử, đáng người nho nhỏ đã trở thành một mỹ nhân duyên dáng rồi.”

“Sau đó lại mấy lần nghe Thiên Nhi nói về chuyện của con, ngược lại là một người đẹp, chẳng trách khiến cho Thái Tử động tâm trần tục.”

Sự dịu dàng từ đầu đến cuối của Hoàng Hậu giống như gió xuân phả vào mặt, Kỷ Thiên phồng má, mặt mày cong cong, nói: “Còn không phải sao? Loan Nhi và bát hoàng đệ quen biết nhau từ nhỏ, là thanh mai trúc mã. Bây giờ cuối cùng cũng tu thành chính quả, có thể thấy được dự cảm của nhi thần không sai.”

Hứa Hoàng Hậu cười dịu dàng quan sát, Trần Loan nghe Kỷ Thiên nghiêm túc nói như vậy thì không nhin được mà đỏ mặt, da mặt nàng mỏng, thoáng giữu cợt vài câu đã có chút chịu không nổi.

Huống chi là ở trước mặt người đứng đầu lục cung, trong tiếng tim đập cũng trộn lẫn chút bối rối.

Hứa Hoàng Hậu cười không nói, đầu ngón tay trắng nõn vuốt ve thuận theo đường vân trên chén trà, cuối cùng dừng lại trên chiếc bàn nhỏ lạnh lẽo. Bà chuẩn bị lời nói, sau khi cân nhắc thì vẫn dứt khoát mở miệng: “Ba tháng trước, Hoàng Thượng đột nhiên nói với bốn cung là nha đầu phủ Trấn Quốc Công không tệ, xứng đôi với Dung Vương, bảo bốn cung hỏi ý kiến phủ Trấn Quốc Công một chút.”

“Trấn Quốc Công không có ý kiến, lão thái thái thì lại càng vui vẻ, về phần con, nghe nói cũng đồng ý.”

Hoàng Hậu chậm rãi nói, giọng nói phiêu đãng trong cung Minh Lan, ý cười và màu máu trên mặt Trần Loan biến mất hầu như không còn, thân thể phát lạnh.

Dung Vương, Kỷ Tiêu.

Hoàng Hậu lại nhắc đến việc này.

Sắc mặt của Kỷ Thiên cũng trở nên nghiêm túc, nàng ấy giật giật góc áo của Hứa Hoàng Hậu, nhíu mày làm nũng, nói: “Mẫu hậu, hôm qua là ngày lành của Bát hoàng đệ và Loan Nhi. Chúng ta đừng nhắc đến chuyện bức mình đó nữa.”

Mặc dù Kỷ Tiêu lớn lên trong cung Hoàng Hậu nhưng lại không thân thiết với Kỷ Thiên, thậm chí quan hệ còn có chút cứng nhắc căng thẳng. Kỷ Thiên luôn cảm thấy Kỷ Tiêu không ôm chí lớn, không hề có sự kiêu ngạo và tài cán của con cháu hoàng gia, mà Kỷ Tiêu đương nhiên cũng sẽ không làm chuyện mặt nóng dán mông lạnh (*) kia, vì vậy hai người nhìn nhau chỉ thấy ngứa mắt.

(*): Mặt nóng dán mông lạnh (热脸贴冷屁股): một câu thành ngữ ám chỉ những sự vật sự việc được kết hợp theo cách hoàn toàn trái ngược, ám chỉ sự việc một người khi được người khác nồng nhiệt bắt chuyện cũng chỉ lạnh nhạt, hờ hững.

Nhưng Hoàng Hậu có ân nuôi dưỡng với Kỷ Tiêu, tình cảm mấy chục năm mặc dù không so được với con ruột nhưng bà cũng thật lòng yêu thương.

Ý cười của Hứa Hoàng Hậu không thay đổi, mắt phượng tao nhã vô song, bà nhẹ nhàng nhìn Trần Loan một cái, rồi nói tiếp: “Đứa trẻ Dung Vương kia làm sai, mặc dù bị Hoàng Thượng trách phạt nhưng vẫn là huyết mạch hoàng gia. Theo lý mà nói, hôn sự của con và nó không nên bị xóa bỏ như vậy.”

“Đây cũng là việc mà lúc trước con tự mình gật đầu.”

Trần Loan cúi đầu, lông mi cụp xuống, im lặng không nói lời nào.

Hoàng Hậu nói không sai.

Lúc trước Trần Thân năm lần bảy lượt khuyên nàng, tuổi nàng không còn nhỏ, phủ Trần Quốc Công cần dựa vào người chống lưng lớn mạnh, Thái Tử Kỷ Tiêu và Bát hoàng tử Kỷ Hoán đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nhiều năm hao tổn trên người Kỳ Hoán như vậy, một chút bọt nước cũng không tóe lên được, giống như khối sắt chìm trong nước, lặng yên không dấu vết lắng xuống bùn, lu mờ ảm đạm không thấy ánh mặt trời.

Sự nản lòng đã đến cực hạn, gả cho ai mà không được?

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, ít nhất thì Kỳ Tiêu bằng lòng cười nàng, mà Kỳ Hoán thì không.

Cộng thêm Khang di nương và Trần Diên chạy đến chỗ nàng mỗi ngày, nói phủ Quốc Công mưa gió lênh đênh, Thái tử ôn tồn lễ độ, đối xử với mọi người cũng tốt. Đầu óc nàng chậm chạp, lại thật sự tin chuyện ma quỷ như vậy.

Gật đầu một cái thì không còn đường sống để quay về.

Vì quyết định này, vì cái gật đầu đó mà nàng đã đau khổ một đời, đương nhiên không muốn bước vào vết xe đổ lần thứ hai.

Hứa Hoàng Hậu liếc nhìn Kỳ Thiên cảnh cáo, ra hiệu nàng ấy không được nói chuyện.

Bây giờ đại cục đã định, cánh chim của Kỳ Hoán đã rộng lớn, hẳn cũng không phải người nhân nghĩa gì, thực chất bên trong cất giấu sự nham hiểm và thô bạo, leo một mạch lên vị trí Thái Tử, không ai dám chọc hấn tức giận.

Bắt chẹt tiểu cô nương trong lòng người ta, Hứa Hoàng Hậu không ngốc, trong lòng tất nhiên có chừng mực.

“Bổn cung cũng hiểu rõ, từ trước đến nay chuyện hôn nhân luôn là lệnh của phụ mẫu, lời của người mai mối. Cho dù con không bằng lòng thì cũng không có tác dụng gì.” Hoàng Hậu nghiêng người dựa vào ghế phượng, cao cao tại thượng (*), ánh sáng sắc bén trong mắt chợt lóe lên.

(*) Cao cao tại thượng: Nghĩa đen ở đây chính là nói đến vị trí cao, tôn quý trong xã hội. Ai được miêu tả bằng cụm từ này thì cuộc đời sẽ an nhiên hơn. Tuy nhiên, về phần nghĩa bóng cụm từ này dùng để ám chỉ những người không biết kính trên nhường dưới. Lúc nào cũng cho mình là đúng, luôn tỏ thái độ khinh thường người khác.

“Mẫu hậu!” Kỳ Thiên giậm chân, nhỏ giọng gọi.

Hôm nay mẫu hậu làm sao vậy? Cố ý nói những lời này, trông thật sự có vẻ hùng hổ dọa người, khiến nàng ấy bị khó xử giữa hai bên.

Trần Loan ngược mắt, khẽ lắc đầu với Kỳ Thiên.

Tiểu công chúa đã giúp mình nhiều như vậy, lát nữa lại liên lụy nàng ấy bị Hoàng Hậu trách phạt thì là nàng không phải rồi.

“Chỉ là có một chuyện, sợ rằng con không biết.” Nụ cười khiến người ta thoải mái trên mặt Hoàng Hậu từ đầu đến cuối luôn duy trì, bà dừng một chút, nhìn Trần Loan thật sâu, nói: “Khi Hoàng Thượng còn chưa nói với bốn cung về hôn sự này, thì lão Bát đã vào cung cầu xin bốn cung một chuyện.”

“Trong vòng nửa năm nếu có người muốn cầu cưới đích tiểu thư phủ Trấn Quốc công làm thê tử, hãy dùng đủ các lý do để kéo dài.”

“Đây dù sao cũng là chuyện nhà phủ Trấn Quốc Công, bốn cung vốn không tiện nhúng tay nhiều, nhưng...” Hoàng Hậu dừng lại, nhìn về phía đích nữ đáng yêu xinh đẹp của mình, ánh mắt trở nên nhu hòa: “Nhưng lão Bát quả thật lợi hại, đưa ra một điều kiện khiến bốn cung vô cùng động lòng, căn bản không có cách nào từ chối.”

Ý tứ này chính là, Hoàng Hậu đã đồng ý.

Trần Loan ngẩng phắt đầu, không thể tin được mà nhìn Hứa Hoàng Hậu, không rõ vì sao bà lại nói tỉ mỉ như vậy, phân tích vén màn mọi chuyện cho nàng biết.

“Chỉ là không được như mong muốn. Hoàng Thượng chính miệng nhắc đến chuyện này, bốn cung nghĩ hẳn là Dung Vương đến cầu. Dung Vương cũng đã tới tuổi nên thành thân rồi, cứ kéo dài mãi, khó khăn lắm mới chấp nhận. Hoàng Thượng đương nhiên phải đồng ý.”

Âm tiết cuối cùng của Hứa Hoàng Hậu vừa rơi xuống, toàn bộ cung Minh Lan yên tĩnh đến mức chỉ còn tiếng cung nữ quạt mát cho Hoàng Hậu.

Tâm trạng của Trần Loan vô cùng phức tạp.

Hứa Hoàng Hậu nói xong thì dừng lại, nói có hơi mệt bèn nâng chén trà lên nhấp một ngụm thấm giọng, thản nhiên nói: “Thái Tử Phi thông minh, tự nhiên biết bốn cung có ý gì. Nếu đã làm chủ hậu viện Đông Cung thì nên tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, không quên mong muốn ban đầu mới có thể nhận được quả lành, trồng phúc duyên.”

Nghe lời nói hàm chứa thương cơn như vậy, chớp mũi Trần Loan thấm ra chút mồ hôi, trong lúc nhất thời cũng không nói ra được trong lòng có cảm giác gì.

Tất nhiên Hoàng Hậu không cần phải lừa nàng, càng không cần theo dết nên những lời nói vô cớ.

Nàng vẫn cho rằng dù Kỳ Hoán muốn cưới nàng thì cũng là có mưu đồ, giống như lúc trước nàng đến cầu phủ Bát hoàng tử cũng là vì muốn thoát khỏi Kỳ Tiêu.

Nhưng bây giờ đột nhiên biết được, tất cả đều không giống như những gì mình tưởng tượng.

Vậy khi hôn sự của nàng và Kỳ Tiêu mới được ấn định, Kỳ Hoán bệnh một trận, có chút mệt mỏi đi tìm nàng, mình lại nói những lời sắc bén đâm thẳng vào trái tim người ta, đã quá đáng tới mức nào đây!

Chương 30

Mà hứa hẹn những lợi ích khiến Hoàng Hậu cũng không thể từ chối, không ai biết được hẳn phải hao tổn bao nhiêu ngày đêm mưu tính chuẩn bị, tất nhiên đó không phải chuyện dễ dàng đơn giản.

Có cung nữ tay chân nhẹ nhàng bước lên bày chậu băng, đàn hương thượng đẳng nhiễm ý lạnh, trở nên cực kỳ mát mẻ trầm ngọt. Hoàng Hậu cười dịu dàng cho người bưng điếm tâm tinh xảo lên, tựa như nữ tử hùng hổ dọa người trước đó chưa từng tồn tại.

Ánh mắt Trần Loan phức tạp, lông mi cụp xuống, trong lòng không nhìn được mà thầm than một tiếng, cảm xúc ngổn ngang.

Lần cảnh cáo này của Hoàng Hậu, làm sao lại không phải ý của Xương Đế chứ?

Xương Đế có ánh mắt ra sao, làm quân vương cả đời, mặc dù biết được đạo lý thắng làm vua thua làm giặc, nhưng phải tiếp nhận chuyện con trai mình huynh đệ tương tàn, trở mặt thành thù vì một nữ nhân mà không có chút khúc mắc nào, quả thực có chút khó khăn.

Từ xưa tới nay hồng nhan họa thủy, thế nhưng lão Bát thiếu đầu óc, có lẽ là coi trọng sắc đẹp của búp bê phủ Trấn Quốc Công, nhất định phải cưới làm thê tử.

Mà chuyện Kỳ Tiêu cất giấu binh khí áo giáp, lý do trong đó ngoại trừ người trong cuộc thì ai có thể nói rõ ràng?

Đặt mình vào tình cảnh hết đường chối cãi vốn đã thất bại thảm hại rồi.

Đương nhiên, bên thắng có tư cách đưa ra điều kiện, điều kiện của Kỷ Hoán là cướp mối hôn sự này từ trong tay Kỷ Tiêu.

Con cái đã lớn biến thành điều hâu, quản nhiều cũng vô ích. Xương Đế đồng ý một cách thoải mái, lại không tránh khỏi việc gõ đầu vị Thái Tử Phi tân nhiệm nghi ngờ lòng quân này.

Nếu như có thể thức thời thì cả hai bên đều vui vẻ, ông cũng không muốn trước khi chết làm ra chuyện chia cắt uyên ương, nhưng nếu có người không nghe lọt thì có rất nhiều quý nữ dòm ngó vị trí Thái Tử Phi.

Không lâu sau Kỷ Hoán quay trở lại cung Minh Lan, khi tiến vào thì bước chân như gió, mặt mũi lạnh lùng, mãi đến khi thấy Trần Loan ngồi bên cạnh Kỷ Thiên, miệng cắn miếng bánh ngọt hoa hồng, trên môi là ý cười mềm mại, hần hơi dừng bước chân, khí lạnh quanh người thu lại hơn phân nửa.

Mỹ nhân cười câu hồn, dù là Thái Tử điện hạ không gần nữ sắc, trong thoáng chốc cũng không rời nổi mắt, sau khi lấy lại tinh thần thì vuốt ve nhẫn ngọc trên ngón tay cái, yên lặng nở nụ cười.

Hiện giờ ngược lại mình càng ngày càng sống lùi rồi, động một cái là giống như tiểu tử vắt mũi chưa sạch, sa vào lưới tình của nữ nhân.

Đây cũng là lần đầu tiên Hứa Hoàng Hậu nhìn thấy thần thái của hần như vậy, trong tay bà phe phẩy chiếc quạt phù dung, tua rua trên cây quạt rủ xuống không trung, lắc lư lay động theo, giọng nói hiền hòa, cười hỏi: “Thái Tử đã qua thăm phụ hoàng con rồi sao?”

“Thăm rồi.” Xương Đế tin tưởng số mệnh, chịu đựng đến bây giờ, thân thể đã thành một cái thùng rỗng. Ông tự biết không còn sống được lâu nữa, hận không thể truyền hết đạo lý đế vương cả đời cho đứa con trai mà ông luôn không nhìn tới, nhưng lại là người tài có một không hai này.

Kỷ Hoán không thích nghe.

Hắn có thể đi một đường đến ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào tài năng mưu lược, sát phạt quyết đoán hoàn toàn không thua kém Xương Đế.

Hoàng Hậu cười sai người dọn chỗ. Bà đã quen với thái độ như vậy của hắn, tiếp tục nói: “Sau này nếu có thời gian rảnh hãy đưa Loan Nhi đến chỗ bốn cung ngồi nhiều hơn. Cung Minh Lan yên tĩnh, bốn cung lại không thích ở chung với những phi tần kia, có người trò chuyện trong lòng cũng phần khởi hơn.”

Trong lòng Trần Loan rối loạn như ma, ăn trưa cũng mất tập trung, sau khi gắp mấy hạt cơm trắng thì không động đũa nữa.

Ra khỏi cung Minh Lan, mặt trời treo trên không toả ánh nắng khắp nơi, bóng tường thành phủ xuống con đường hẹp dài, tựa như giữa trời đất to lớn như vậy chỉ có chỗ này để tránh mát.

Về mặt tiểu cô nương ỉu xiu, vừa rồi ở trong điện đã mất hồn mất vía, ăn trưa cũng chỉ động đũa vài cái, Kỷ Hoán nhíu chặt mày, dừng bước chân.

Trần Loan quả thực không chú ý, va thẳng vào người Kỷ Hoán. Thái Tử mặc áo măng bào oai phong nghiêm nghị, đường nét lạnh lùng, nàng đột nhiên hoàn hồn, trên quần áo người đàn ông nhiễm hương trúc nhàn nhạt, lượn lờ nơi chóp mũi, cổ họng nàng chột hơi ngứa ngáy.

Trước cung điện vắng vẻ, cửa lớn màu đỏ đóng chặt, cung nữ thái giám theo xa xa phía sau, thấy cảnh này thì rối rít quay đầu đi.

“Sao tính tình vẫn như khi còn bé thế? Không cẩn thận như vậy.” Giọng Kỷ Hoán lạnh lùng, giống như nước lạnh đổ xuống đầu trong ngày mùa hè chói chang này, có thể giội tắt mỗi một chút nóng nảy trong lòng.

Trần Loan ấp úng, không nói gì.

Cũng không biết nên nói gì.

Nàng nuốt nước bọt, nhìn dáng vẻ nhú mày lạnh lùng của Kỷ Hoán, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Điện hạ đột ngột dừng lại, trước đó cũng không lên tiếng.”

Khi nói những lời này, ánh mắt tiểu cô nương trong suốt, đồng tử trắng đen rõ ràng, tâm tình phức tạp được giấu kín trong đó hiện lên từng chút một. Kỷ Hoán bóp nắm xương ngón tay nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, rồi lại nhanh chóng buông ra.

Sắc mặt hắc dần trở nên hung ác, nhưng giọng điệu lại vẫn rất ôn hòa, dưới bóng râm của cánh cửa lớn màu đỏ, hắc chậm rãi hỏi: “Mẫu hậu làm khó nàng à?”

Trần Loan khẽ chớp lông mi, móng tay xanh mướt như đầu hành khều nửa mặt khăn tuyết trắng, nghiêng đầu nghiêm túc nói: “Điện hạ đừng nói lung tung, mẫu hậu đối xử ôn hòa với mọi người, hướng chi Thiên Nhi cũng ở đó, ai có thể bắt nạt thiếp được chứ?”

Mấy lời nói đó cũng không thể xem là bắt nạt, nhiều nhất chỉ tính là cảnh cáo. Hướng chi việc này vốn do nàng làm không đúng, nghe dạy dỗ tự kiểm điểm lại cũng là việc nên làm.

Người đàn ông cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, sau đó cong môi, đưa tay vén sợi tóc bay rủ xuống gương mặt nàng ra sau, nói: “Trời nóng, về Đông Cung trước đã.”

Tiểu cô nương ngốc đến phát hoảng, trông thì có vẻ đoan trang hơn ai hết nhưng thật ra tính tình lại rất mềm mại, dễ bị người khác bắt nạt, còn là người không tranh không đoạt, có sao để vậy. Nếu không phải thật sự bị chọc giận thì nhất định sẽ không phản kích.

Nếu không cũng không đến mức khiến hắc lo lắng như vậy, chỉ hận không thể hỏi rõ mọi chuyện.

Im lặng cả đoạn đường, gió nóng phả vào mặt, Trần Loan nhìn chăm chăm góc áo viền vàng đông đưa phía trước, từ đáy lòng chậm rãi dâng lên sự vui vẻ hân hoan.

Tình cảm này tới một cách khó hiểu, lại giống như đã bị đè nén từ rất lâu, cuối cùng sau khi đạt được ước muốn thì lộ ra từng chút một, kêu gào cuộn trào muốn thoát ra.

Cung Dục Khánh và điện Phù Quang nơi Thái Tử làm việc cách nhau không xa, mái cong vểnh lên, gạch ngói lưu ly, tường đỏ cây xanh, tất cả cảnh tượng phồn hoa của Đông Cung đều nằm ở gần hai tòa cung điện này.

Mấy ngày nay Thái Tử đại hôn, theo lý mà nói là thời gian tân hôn, Kỷ Hoán có thể xin nghỉ một khoảng thời gian để kết hôn, đây là chuyện thường tình, nhưng thân thể Xương Đế ngày càng kém, chỉ dựa vào thuốc để cầm hơi, cho nên toàn bộ trọng trách đều rơi trên người Kỷ Hoán.

Buổi chiều, Trần Loan buồn ngủ, trong phòng đặt mấy chậu băng nhỏ, bên eo nàng đắp một chiếc chăn mỏng, dựa vào gối mềm, đôi mắt xinh đẹp khép hờ, kéo dài từng cơn buồn ngủ.

Người tiến vào hầu hạ là Minh Nguyệt. Nàng ta rón rén thả rèm châu xuống, tiếng va chạm thanh thúy uyển chuyển lọt vào tai, cùng với tiếng côn trùng kêu bên ngoài cửa sổ, rõ ràng chính là một khúc hát ru dân gian.

Bên ngoài tấm bình phong bằng gỗ lim khảm châu khắc song phượng, Kỷ Hoán sai người chuyển tấu chương vào, người đàn ông tự toát ra vẻ uy nghi, long chương phượng tư (*), ngay cả khi nhíu mày cũng lạnh lùng tuấn lãng.

(*): Có nghĩa là tài văn chương của rồng và dáng vẻ của phượng hoàng.

Minh Nguyệt lén lút liếc nhìn, trái tim đập dồn dập.

Nàng ta tự tin mình có tư sắc không tầm thường, lại được lão thái thái dẫn dò, đương nhiên sẽ không xem mình là cung nữ thiếp thân, cả ngày nhìn sắc mặt chủ nhân để làm việc, cả đời không góc đầu lên được.

Người đàn ông giống như Thái tử điện hạ đây, nếu bàn về quyền thế, địa vị thậm chí là tướng mạo, tìm khắp Kinh Thành cũng không ra được người thứ hai, nàng ta có dã tâm, muốn sáp tới người đàn ông như vậy.

Hậu viện Đông Cung vắng vẻ lạnh lẽo, dù cho nàng ta có thể được điện hạ sủng hạnh, làm thị thiếp của Đông Cung, vậy thì tương lai... cũng là chủ tử hợp tiêu chuẩn trong hoàng cung.

Chưa hẳn đã không có cơ hội một bước lên trời.

Càng nghĩ, nụ cười trên mặt Minh Nguyệt càng ngọt ngào.

Dáng người nàng ta yếu điệu, váy áo phất phơ, nàng ta đi đến cạnh bàn, nhún người, giọng nói dịu dàng ngọt ngào: “Điện hạ, có cần pha trà dâng lên không?”

Trên người Minh Nguyệt mặc cung trang, nhưng lại không hề có dáng vẻ của cung nữ, không chỉ không cúi đầu rũ mắt, ngược lại để lộ đôi mắt hồ ly cong cong, có chút si mê mà nhìn dáng người đỉnh đạc của Kỳ Hoán.

Nàng ta xinh đẹp từ nhỏ, từ lúc được lão thái thái mua về ngày ngày dạy dỗ thì nàng ta đã hiểu được công dụng của mình.

Đàn ông ấy, nhất là đàn ông quyền cao chức trọng, thực chất bên trong đều chảy dòng máu bạc béo. Nữ nhân đối với bọn họ mà nói chỉ giống như quần áo, hôm nay mặc bộ này mai đổi bộ khác, ham muốn sự mới mẻ mà thôi.

Sợ rằng ngay cả chính thất được cưới hỏi đàng hoàng ở trong lòng bọn họ cũng chỉ là quân cờ có thể lợi dụng, nếu thật sự phải nói đến chiếm sức nặng bao nhiêu thì lại quá không thực tế.

Nếu đã như vậy, cho dù nàng ta không chiếm được một chút thật lòng nào của đàn ông, nhưng có được con nối dõi thì nửa đời sau cũng được xem như vinh hoa phú quý đầy trời.

Kỷ Hoán ném sổ con trong tay, xoa mi tâm đau mỏi, nhìn về phía cung nữ không biết quy tắc kia, mày kiếm nhíu chặt, hắc khế quát nói: “Đi xuống.”

Đúng là nửa ánh mắt cũng không chia cho nàng ta.

Ánh mắt Minh Nguyệt chợt trở nên buồn bã, nhưng nhìn gương mặt ẩn chứa sự tức giận của người đàn ông, bấp chân nàng ta có chút như nhũn ra, trong lòng thầm nói còn nhiều thời gian, lúc này mới nước mắt sụt sụt thấp giọng cáo lui.

Trong điện mát mẻ, chiếc lư hương ba chân trắng men màu xanh hình khổng tước đốt hương hoa nhài hảo hạng, đi vòng qua bình phong, rèm châu chạm đất, mơ hồ có thể nhìn thấy rèm che nửa treo nửa rũ, cũng có thể nhìn thấy nữ tử mềm yếu vô lực hơi chống người đứng dậy.

Kỷ Hoán đi vài bước qua đó, bên trong duỗi ra một đôi tay ngọc ngà sáng trong, giúp hắc vén lớp rèm châu kia.

Làn gió thơm ngấm ngấm tập kích, mỹ nhân khoác chăn mỏng trên người, vòng eo nhỏ nhắn, đường cong yếu điệu, trong đôi mắt hạnh chứa một lớp sương mù, cũng không biết nàng đã dậy được bao lâu.

“Sao lại dậy rồi?” Tiểu cô nương ngủ đến mơ hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, môi son giống như nhò máu, trên đó còn in một hàng dấu răng chỉnh tề.

Đây là làm sao vậy?

Trần Loan luôn ngủ không sâu, trong lòng cất giấu nhiều chuyện, nói là chợp mắt một lúc, thật ra chỉ nhắm mắt, giọng nói của Minh Nguyệt khiến nàng bưng tỉnh, ngồi trên giường kinh ngạc hồi lâu.

Minh Nguyệt ỷ vào việc mình có tư sắc không tầm thường nên quá vội vàng, sau này nếu như bảo nàng ta ra mặt thì cũng không dễ bắt bớ.

Trần Loan có chút đau đầu, từ trước đến nay nàng không thích để ý tới những thứ này. Bây giờ gả cho người ta rồi, những việc này lại không dứt, không chịu yên ổn một khắc nào mà tìm tới.

“Nghe động tĩnh nên dậy, điện hạ xử lý xong chính vụ rồi?” Giọng nói nàng rả rích dịu dàng, mang theo bảy phần mềm mại sau khi tỉnh ngủ, chỉ là đối phương nhìn thấy lại không nói một lời.

Kỷ Hoán ôm tiểu cô nương vào trong ngực, ngón tay thô ráp vuốt ve đầu ngón tay như hành lá của nàng, sau đó lại vuốt về mái tóc buông xoã của nàng, hương tóc lay động lòng người, lồng ngực người đàn ông cứng rắn, giọng nói dày ấm hơi khàn: “Xử lý xong rồi.”

Trần Loan cử động thân thể, tìm cho mình chỗ thoải mái hơn để dựa vào, Kỷ Hoán rất thích dáng vẻ nàng yếu kiêu vô lực lười biếng dựa vào hắn, ngay lập tức nơi đầu lông mày cũng ẩn giấu mấy phần ý cười không quá rõ ràng, hắn trầm giọng hỏi: “Hôm nay nghỉ ngơi đủ rồi?”

Trần Loan đưa tay cầm lấy hầu bao treo trên eo hắn, tua rua dưới hầu bao lắc lư qua lại, nàng che miệng ngáp một cái, mắt lập tức ướm át, chôn đầu vào bộ triều phục cao quý của người đàn ông, nói: “Vẫn còn hơi buồn ngủ.”

Trên người hắn như mang theo một loại ma lực không tên khiến người ta an tâm, lần này Trần Loan thật sự hơi buồn ngủ, lông mi chớp vài cái, cuối cùng nhắm đôi mắt xinh đẹp ngập nước lại.

“Ngủ đi, ta đợi ở cung Dục Khánh.” Kỷ Hoán xoa tóc nàng, giọng nói chậm rãi: “Ngủ dậy rồi thì cũng nên bổ sung đêm động phòng hoa chúc của chúng ta thôi.”

Hắn cực kỳ thích việc nghiêm trang lạnh nhạt mà trêu đùa nàng, từ nhỏ đến lớn đều như thế, không ngại phiền phức.

Thân thể tiểu cô nương trong ngực cứng đờ, chợt vùi đầu sâu hơn, để lộ ra vành tai đỏ bừng.

Chương 31

Trong cung Dục Khánh lượn lờ hương hoa nhài thanh nhã, tiểu cô nương trong ngực thật sự rất mệt mỏi, hô hấp dần ổn định, thân thể mềm mại như vắt mì, vòng eo nhỏ nhắn tựa như nắm một cái là có thể gãy, Kỷ Hoán hoàn toàn không dám dùng lực để ôm.

Thật sự là nâng trong lòng bàn tay sợ rơi, đặt trong lòng sợ vỡ.

Lông mi của tiểu cô nương cong lên như một cái bàn chải nhỏ, thoáng tới gần xem, mỗi sợi đều thấy rõ ràng.

Thứ bị bao trùm bên dưới hàng lông mi này là đôi mắt hạnh khiến người ta nhìn cũng phải cảm thấy ngạc nhiên.

Tiểu cô nương ngủ không lâu.

Hồ Nguyên mang theo sắc mặt vội vàng đi đến bẩm báo chính sự, còn chưa đi tới gần đã thấy trong ngực của Thái Tử gia anh minh thần võ chưa từng gần nữ sắc nhà mình có thêm một cái đầu phụ nữ, còn có một mái tóc thật dài.

Theo đó còn có ánh mắt thoáng trở nên sắc bén của Thái Tử gia.

Hồ Nguyên cười ngượng ngùng hai tiếng, Thái Tử gia đã nắm mùi vị của phụ nữ, dù sao cũng nên nạp thêm nữ tử yêu kiều quyến rũ vào Đông Cung hầu hạ nhĩ, trên phương diện dòng dõi có thể càng nhiều càng tốt.

Nhưng Vạn Tuế Gia thúc giục mãi không được.

Da mặt Trần Loan mỏng, lúc này mặt đào má hạnh, nàng hơi cắn môi, giãy giụa động dậy thân thể, giọng nói xấu hổ mang theo sự e

sợ, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, mau buông thiếp xuống, cẩn thận lát nữa bị người nhìn thấy.”

Tình cảnh này bị người ta nhìn thấy thì còn ra thể thống gì?

Từ xưa đến nay nào có Thái Tử Phi làm càn như thế?

Kỷ Hoán không vội, thông thả giúp nàng sửa sang quần áo, cánh tay mạnh mẽ như kìm sắt, mặc cho nàng âm thầm dùng sức thế nào cũng không thể tránh thoát được. Trần Loan chán nản, cố sức giặt giặt tua rua trên hầu bao của hắn, chôn đầu vào giữa áo bào của hắn, chỉ lộ ra bóng lưng nhỏ bé yếu đuối.

Đã lâu không thấy hành động trẻ con như vậy của nàng, Kỷ Hoán bật cười, đặt người lên chiếc giường nhỏ, giọng nói vô thức trở nên ôn hòa: “Cô mới ra lệnh cho phòng bếp nhỏ làm ít bánh ngọt, nếu như nàng đói thì ăn một chút lót dạ trước. Đợi lát nữa Cô sẽ đến cung Dục Khánh dùng bữa tối cùng nàng.”

Thái tử gia không giỏi ăn nói, giọng điệu dễ dàng không khác gì đồ trẻ con, đây cũng là lần đầu tiên hắn dễ dàng dành người khác như vậy.

Hắn còn nhớ, ngày hôm nay tiểu cô nương vẫn chưa ăn gì.

Thật sự là yêu kiều lại khó nuôi.

Trần Loan tỉnh táo hơn một chút, đáy mắt cũng đột nhiên nhuốm chút ý cười nhàn nhạt, nàng cong khóe miệng, để lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, nói: “Nếu như điện hạ tới muộn thì thịt chiên giòn ma ma tự tay làm sẽ không còn nữa.”

Kỷ Hoán khẽ cười vài tiếng, v.uốt ve mái tóc nàng.

Rèm được vén lên lại rơi xuống, người đàn ông sai bước rời đi, dưới thân Trần Loan lót đệm giường mềm mại, dùng chất vải thượng thừa nhất, mỗi một chỗ đều tinh xảo đến mức không thể bắt bẻ được.

Hai tay nàng vòng qua đầu gối, nghĩ đến rất nhiều chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, lời hứa hẹn bất ngờ của Kỷ Hoán, lời nói cảnh cáo của Hoàng Hậu, cùng với lời nói mê sảng không lựa lời nàng nói với hắn vào hai tháng trước.

Hắn là người kiêu ngạo như vậy, trên người chảy dòng máu hoàng thất cao quý nhất, chẳng lẽ thật sự trong lòng có thể không có khúc mắc, cười một cái cho qua những chuyện trước kia hay sao?

Đổi vị trí để suy nghĩ, nếu như việc này xảy ra trên người nàng, tất nhiên là không thể cho qua được. Trong thiên hạ có rất nhiều nữ tử, cần gì phải tự rước lấy nhục dùng mặt nóng dán vào mông lạnh chứ?

Trần Loan đưa tay gạt tấm rèm châu, khoác thêm áo ngoài đi đến bên cửa sổ, cửa sổ hướng về phía Nam nửa mở, gió nóng quấy phá, phun trào tranh nhau chen lấn lách vào trong điện, lại chạm vào hơi lạnh mà châu băng tỏa ra, dung hợp lại với nhau giống như kỳ tích.

Trong điện Phù Quang, Kỷ Hoán ngồi trên ghế khắc hoa bằng gỗ từ đàn, vẻ mặt hung ác nham hiểm, mi tâm nhíu chặt, bộ triều phục Thái Tử trên người toả ra ánh sáng lạnh lùng cứng rắn. Hắn nhìn chằm chằm Hồ Nguyên không những không giận mà còn cười nói: “Ông ta thật sự nói như vậy?”

Thân thể Hồ Nguyên đã sớm cứng đến không thể cứng hơn nữa, trong lòng không ngừng kêu khổ, vốn tưởng rằng cho dù phủ Quốc Công không thông minh thì cũng nên có chút năng lực phân biệt. Đâu biết được chuyện đến nước này còn dám ỷ vào đó mà ra điều kiện.

Thật sự quá coi trọng bản thân mình rồi.

Nếu không phải vì Thái Tử Phi, vị gia này sao có thể khách sáo nhần nhện phủ Quốc Công từ đầu đến cuối như vậy?

Kỷ Hoán lại liếc nhìn thư mật trong tay, cười nhạt lạnh giọng nói: “Thái Tử Phi mới vào Đông Cung được hai ngày, bọn chúng như

không kịp chờ đợi mà nhét Trắc Phi vào Đông Cung của Cô. Thật sự xem Đông Cung này của Cô là chỗ không người, muốn đến là đến, muốn đi là đi à?”

Hồ Nguyên cúi mặt rũ mi, cân nhắc ngôn từ một lúc rồi nói: “Điện hạ, nô tài còn nghe nói một chuyện, việc này lưu truyền từ phủ Quốc công, lại bị bịt miệng nhanh chóng, người truyền tin tức ra đều bị diệt khẩu.”

“Nói.” Đáy mắt Kỷ Hoán ẩn chứa gió tuyết rì rào, ngón tay kẹp lấy lá thư ngấm nghĩa, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Hôm qua khi Thái Tử Phi nương nương xuất giá, nhị cô nương phủ Quốc Công không hề xuất hiện, chờ đến khi kiệu hoa ra khỏi cửa, nhị cô nương lại treo cổ trong phòng, may mà phát hiện sớm, bị nha hoàn ngăn lại. Chỉ là sau khi tỉnh táo lại thì âm ỉ nói không phải Đông Cung thì không vào, dù là làm thiếp, chỉ cần có thể hầu hạ bên cạnh điện hạ thì đời này không có gì hối tiếc.”

Nói một lúc, ngay cả Hồ Nguyên thường thấy qua sóng to gió lớn cũng líu lười không thôi, làm ra chuyện đại bất kính thế này vào ngày đại tỷ đại hôn, nếu không bịt miệng thì toàn bộ phủ Quốc Công đều khó thoát được kiếp nạn.

Đây chính là xem thường thiên uy, tội chết đại bất kính.

Ánh mắt Kỷ Hoán dần sâu xa hơn, khí thế quanh thân như núi, mu bàn tay khoác lên ghế nổi đầy gân xanh, chắc hẳn đang vô cùng giận dữ.

Lão vô học Trần Thân kia, thật sự là càng già càng không hiểu rõ tình hình, nếu như ai dùng ông ta thì chắc chắn sẽ xảy ra sai lầm.

Thật ra trong lòng Trần Thân cũng xem như hiểu rõ, cuộc chiến tranh giành hoàng trữ đã hoàn toàn hạ màn. Đại cô nương làm phi tử Đông Cung, vinh hoa phú quý hưởng không hết, nhưng nhị cô

nương lại như bị hóa điên, có lòng tìm cái chết, lão thái thái tức giận đến mức gần như hít thở không thông mà ngất xỉu.

Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, chớ nói tới việc Trần Diên là người ông ta yêu thương từ nhỏ đến lớn, hướng chi trong mắt ông ta đó chính là chuyện tốt. Một là Thái Tử điện hạ có thể hưởng phúc của Tề nhân (*), hai là ở trong thâm cung, hai tỷ muội cũng dễ dàng chăm sóc lẫn nhau, làm rạng danh tông môn.

(*): Phúc của Tề nhân (齐人之福): Là hưởng phúc một chồng lắm vợ.

Đối với Thái Tử, đối với phủ Quốc Công, đều là chuyện tốt.

Thế là dưới tình huống lão thái thái vẫn chưa tỉnh lại, Trần Thân hăng hái múa bút viết bức thư như thế, bí mật sai người đưa đến Đông Cung.

Bầu không khí trong điện lập tức ngưng đọng, Hồ Nguyên không dám thở mạnh, một lát sau mới cả gan tiến lên, hỏi: “Điện hạ, bức thư này... nên trả lời thế nào?”

“Không cần trả lời.” Kỳ Hoán thả lỏng tay, thân thể như ngọc đứng trong điện, trong giọng nói trợn lặn bọt tuyết lạnh lẽo.

“Đợi đến ngày Thái Tử Phi lại mặt bảo Trần Thân tự nói rõ với Cô.”

Vào ngày đại hôn của Thái Tử, dám làm ra chuyện đại bất kính như vậy, có thể thấy được dũng khí không nhỏ, không thể nói là tâm cơ không sâu. Ngày thường, vào lúc hắc không nhìn thấy bọn họ đã bắt nạt tiểu cô nương ngốc nghếch kia thế nào đây?

Huân hương cháy lên, chậu băng đưa hơi lạnh, đáy mắt Kỳ Hoán tràn ngập ý lạnh sâu dày, thân hình thẳng như từng bách trúc xanh trên đỉnh núi. Mãi đến khi mặt trời lặn nơi chân trời, ánh chiều tà chiếu đỏ nửa màn trời, hắc mới để lá thư vào ống tay áo rồi đi thẳng đến cung Dục Khánh.

Trong cung Dục Khánh có một cái sân nhỏ, trong sân trồng chút hoa thơm cỏ lạ, lẫn vào đó là màu xanh đậm dào tình tế, cạnh góc tường còn treo một khung bàn đu dây.

Trần Loan sai người lót một lớp lông chồn lên bàn đu dây, nàng vui hơn nữa vào trong đó, trên tay cầm quyển sách, mái tóc đen như tảo biển được một cây trâm ngọc đơn giản vấn lên, không trang điểm lại càng làm nổi bật nhan sắc của nàng, thậm chí còn đẹp hơn.

Lần này đến lượt Minh Nguyệt và Bồ Đào trực. Bồ Đào khéo tay, đang may hầu bao cho Trần Loan, trong giỏ đặt hương liệu do Tây Vực tiến cống, hiếm khi thấy cô nương nhà mình gửi mùi lại ưa thích.

Minh Nguyệt ở bên cạnh bóp vai cho Trần Loan, dung mạo nàng ta rất đẹp, cho dù là bộ cung trang bình thường thì nàng ta cũng có thể mặc cho nó xuất hiện cảm giác không tầm thường, lực dưới tay không nhẹ không nặng, là người biết hầu hạ.

Trần Loan lật sách qua trang tiếp theo, ánh mắt không khỏi rơi trên mặt Minh Nguyệt, đột nhiên mất hứng. Nàng gấp một góc của trang giấy rồi đặt quyển sách sang bên cạnh, cong môi cười nói: “Tổ mẫu để người đi theo tới Đông Cung là để người hầu hạ Thái Tử điện hạ thật tốt. Bây giờ ở bên cạnh ta làm những việc vặt này, có phần uất ức cho người rồi.”

Đây là ý muốn đưa nàng ta đến bên cạnh Thái Tử hầu hạ?

Đôi mắt Minh Nguyệt hơi sáng lên, thân thể lại theo bản năng quỳ xuống, nàng ta kinh sợ nói: “Có thể theo hầu bên cạnh nương nương là phúc khí mà kiếp trước Minh Nguyệt tu luyện được, tuyệt đối không hề có suy nghĩ khác.”

Trần Loan hứng thú ngược mắt nhìn nàng ta, nhẹ giọng hỏi: “Nói như vậy, người không muốn đến trước mặt điện hạ hầu hạ?”

Sao lại không muốn chứ? Nàng ta nằm mơ cũng muốn!

Minh Nguyệt ngấp ngừng nói không ra lời, suýt nữa đỏ cả vành mắt. Nàng ta cúi đầu, chỉ hận cái miệng này của mình nói quá nhiều, biểu đạt sự trung thành quá mức.

Bồ Đào thấy thế thì cũng đi tới nói thêm: “Nương nương nhân hậu, chúng ta có thể đi theo bên cạnh hầu hạ đã là phúc phận mà người ngoài cầu còn không được, đâu có muốn đi?”

Minh Nguyệt âm thầm cắn răng mới dám đánh bạo ngược mắt mở miệng định nói chuyện, chỉ thấy Trần Loan cười phất tay áo, nói: “Thôi, nếu đã như vậy thì bốn cung cũng làm chủ, giữ Minh Nguyệt ở lại cung Dục Khánh hầu hạ.”

Sắc mặt Minh Nguyệt lập tức xám xịt như tro tàn, suýt nữa cắn nát răng bạc.

Nàng ta không giống Lưu Nguyệt và Bồ Đào, không hầu hạ Trần Loan từ nhỏ, cho dù ở lại cung Dục Khánh thì cũng chỉ là đại nha hoàn bị xa lánh, sống chết đều nằm trong suy nghĩ của Thái Tử Phi, đâu có uy phong bằng làm thị thiếp Đông Cung mưu đồ đường lui cho bản thân?

Thị thiếp chưa chắc không thể trở thành Bảo Lâm và Lương Đề, tương lai vào ở hoàng cung cũng chưa chắc không thể mẫu quý nhờ con, một bước lên trời.

Mất đi cơ hội này, nàng ta sao có thể cam tâm được?

Trần Loan lại cầm quyển sách lên, nhưng một chữ cũng không vào đầu.

Sao nàng lại không biết suy nghĩ và dã tâm của Minh Nguyệt chứ?

Bây giờ Kỷ Hoán đã trèo lên vị trí Thái Tử, người phụ nữ như vậy ở Đông Cung sẽ chỉ càng ngày càng nhiều. Về phần sau này, hậu cung ba nghìn mỹ nữ tuyệt đối không phải là câu nói đùa và trang trí.

Sự cách trở nửa nường và Kỳ Hoán sẽ có rất nhiều.

Nhưng ít nhất hiện tại, trong lòng nàng không muốn nhìn thấy những nữ nhân khác bên cạnh hấn.

Thủy triều màu đen đến từ phương xa, giống như đom đóm kết thành bày giữa đêm mùa hè, trong chốc lát đã quét sạch bầu trời, không bỏ qua một tấc nào.

Trần Loan nhìn vầng thái dương nhàn nhạt kia chìm vào nơi sâu từng chút một, cuối cùng hoàn toàn biến mất, không còn tung tích, trời đất bị chúa tể bóng tối quản lý, nàng đứng dậy từ bàn đu dây, lộ ra bên mặt nhu hòa, khẽ nói: “Truyền thiện đi.”

Ma ma quản sự của cung Dục Khánh họ Tô, là người cũ lúc trước hầu hạ trong phủ Bát hoàng tử, vô cùng hài lòng với Trần Loan. Mỗi lần Trần Loan vụng trộm chạy tới phủ hoàng tử, bà luôn đổi cách làm mấy món sở trường để trình lên.

Kỳ Hoán và Trần Loan đều thích thịt chiên giòn mà bà làm.

Chiếc thìa trắng sứ cùng đầu ngón tay nhỏ nhắn xương xương như bạch ngọc là sự kết hợp khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, Trần Loan cầm thìa trắng, múc một muỗng canh đưa vào miệng.

Hôm nay người ở bên cạnh hầu hạ chia thức ăn là Minh Nguyệt, Trần Loan ở bên cạnh quan sát, nàng ta không có gan khiêu khích trước mặt mọi người, cũng xem như thành thật.

Kỳ Hoán chậm rãi đặt đĩa xuống, cầm lấy bức thư mở ra đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nhướng mày hỏi: “Việc này, nàng cảm thấy thế nào?”

Cổ họng Trần Loan bị nghẹn đến phát hoảng, nàng theo bản năng nhúu mày, cũng buông đĩa bạc xuống, ánh mắt rơi vào nét chữ màu

đen mạnh mẽ trên bức thư, giọng nói thấp hơn mấy độ: “Điện hạ cảm thấy được là được.”

Hỏi nàng làm gì.

Còn có thể trông cậy vào nàng dịu dàng cười khuyên hấn đón Trần Diên vào Đông Cung hay sao?

Chuyện dẫn lửa thiêu thân, nàng tuyệt đối không thể làm lần hai.

Giọng nói của tiểu cô nương bị đè thấp, ẩn chứa chút buồn bực không để người khác nhận ra, gương mặt trắng như tuyết giận đến mức ửng đỏ, có lẽ là bị cách làm ngu xuẩn độc ác của Trần Thân làm cho quá tức giận.

Về mặt Kỳ Hoán đột nhiên trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, đuôi lông mày sắc sảo cũng mang theo sự ảm áp của ánh nến, hấn mở miệng, nghiến ngấm hỏi: “Nhị muội muội kia của nàng từ khi nào thì bắt đầu có tình cảm sâu đậm với Cô vậy?”

Chính là vào năm ngoái, khi đi theo bên cạnh Trần Loan tham dự tiệc sinh nhật của vương phủ, ánh mắt luôn đổ dồn vào mấy người nổi bật, thu hút sự chú ý của người khác.

Hàm ý xoay chuyển nhanh chóng, thật sự rất thú vị.

Đáy lòng Trần Loan ghen một hơi, nàng dùng khăn trắng lau sạch tay, chậm rãi đứng dậy, có chút cứng nhắc nói: “Điện hạ có phong thái long phượng, không biết có bao nhiêu quý nữ trong kinh ngưỡng mộ điện hạ, một mảnh tình thâm của Trần Diên đối với điện hạ cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

Dứt lời, nàng nhấc chân muốn đi ra ngoài.

Gọi thẳng tên Trần Diên, ngay cả dáng vẻ tử muội hòa thuận trước mặt hấn cũng không giả vờ nữa.

Tiểu cô nương thật sự nóng giận lên, vẫn không thay đổi chút nào.

Cổ tay mảnh khảnh của Trần Loan bị nam nhân bắt lấy, nàng dừng bước chân, lại quay đầu qua chỗ khác không nhìn hấn. Kỳ Hoán giả vờ tức giận, giọng nói lạnh lùng: “Cô chưa trị phủ Quốc công tội đi quá giới hạn, nàng ngược lại còn tức giận?”

Thân thể Trần Loan vô cùng căng cứng, nàng cau mày, nước mắt như hạt châu muốn rơi xuống.

Vừa rồi Hồ Nguyên đã nói ra chuyện ở phủ Quốc Công, từng câu từng chữ đều mang theo ý tứ trào phúng, cứ thế mà đánh vào mặt nàng.

Sao lại có chuyện hoang đường như vậy?

Dùng việc uy hiếp tính mạng, ép Thái Tử nạp thiếp, cả đám bọn họ đều không sợ chết sao?

Rốt cuộc Trần Thân có đầu óc hay không?

“Thiếp không dám.” Trần Loan cố hết sức khống chế giọng nói của mình một cách thỏa đáng, nhưng vẫn để lộ ra chút run rẩy không rõ ràng.

Ánh mắt Kỳ Hoán tối đi, hấn đứng dậy, đường viền vàng trên măng bào cũng lóe lên ánh sáng lạnh lạnh trong đêm, tiểu cô nương vẫn cúi đầu, hấn đưa tay cứng rắn nâng cằm nàng lên, không ngờ lại đối diện với đôi mắt tràn đầy nước mắt của nàng.

Kỳ Hoán đã gặp qua vô số mỹ nhân, thế nhưng lại sợ nhất là nhìn vào đôi mắt rung rung này.

Nhìn một cái thì tâm địa lạnh lùng cứng rắn tới đâu cũng phải trở nên mềm mại.

Hắn thở dài một tiếng trong lòng, ôm người đến chiếc ghế dài đối diện ngồi xuống, tiểu cô nương mềm mại nhỏ nhắn, thân thể khẽ động, chiếc chuông bạc trên cổ chân lại kêu vang không ngừng, đỉnh đình đang đang hòa vào nơi sâu thẳm của bóng đêm.

“Nhìn chút tiền đồ này của nàng xem, khóc gì chứ?” Người đàn ông tự mình cầm khăn lau đi từng giọt nước mắt như hạt đậu vàng đang lăn xuống của nàng, trong giọng nói lạnh lùng rõ ràng ẩn chứa chút thương yêu.

Vốn tưởng rằng mấy tháng nay tiểu cô nương đã có tiến bộ, biết duỗi móng vuốt ra phản kích người khác, hiện tại thoạt nhìn vẫn là một người đáng yêu thân thể yếu đuối cần phải nuông chiều.

Yếu đuối, giống như sứ vậy, động vào là vỡ.

Trần Loan bối rối tránh né đôi mắt sâu như giếng cổ kia, đưa bàn tay vừa rồi bị hắn bắt lấy hươu hươu trước mặt hắn, một đoạn da thịt nõn nà như bạch ngọc lộ ra, thứ bắt mắt nhất chính là vết tích màu đỏ kia, nhìn vào cũng có chút giật mình.

“Đau.” Giọng nói Trần Loan vô cùng nhẹ nhàng, nhẹ đến mức có thể vỡ vụn trong gió đêm, Kỳ Hoán lại cảm thấy hơi thở nàng giống như hoa lan bên tai, giọng nói mềm mại rung động, hắn không khỏi chuyển động yết hầu lên xuống.

Sao lại có một tiểu cô nương non mềm đến thế?

Hồ Nguyên nhanh chóng đưa thuốc mỡ thượng đẳng tới, Kỳ Hoán tự mình bôi cho nàng, xúc cảm hơi lạnh truyền đến, Trần Loan từ đầu đến cuối đều cúi đầu không biết đang nghĩ gì, tóc mai che khuất màu đen sẫm trong đôi mắt hạnh xinh đẹp của nàng.

“Còn nhớ ngày ấy ở phủ quận chúa Cẩm Tú, nàng đã nói gì với Cô không?”

Ngoại trừ Trần Diên, ai cũng được.

Một câu nói đó cũng đủ khiến hấn nổi nóng vài ngày, ấn tượng về nhị tiểu thư phủ Quốc Công không biết gọi là gì kia quả thật đã tan thành mây khói.

Đừng nói đến việc làm thiếp cho hấn, cho dù chỉ nhắc đến cái tên này mi tâm cũng vô thức nhăn lại.

Kỷ Hoán ôm ngang tiểu cô nương đang âm thầm rơi lệ lên sập la hán trước tấm bình phong, đường đường là Thái Tử, trên triều đình nguy hiểm quỷ quyết, trên chiến trường bóng đao ánh kiếm cũng không khiến hấn thay đổi sắc mặt, hôm nay duy chỉ ở trước mặt một người phụ nữ, nhìn thấy hai hàng nước mắt chảy xuống kia, hấn không biết làm thế nào.

Nàng co lại thành một khối nhỏ nhắn mềm mại, ngược lại không rơi nước mắt nữa, chẳng qua thân thể vẫn cuộn lại, có lẽ vẫn còn cảm thấy uất ức, giấu đi khuôn mặt phù dung nước mắt như mưa dưới ống tay áo rộng lớn của người đàn ông.

Chỉ để lộ ra phần gáy cho hấn.

Cái tính khí trẻ con này.

Việc này nói tới nói lui lại trở thành lỗi của hấn.

Kỷ Hoán đưa tay v. uốt ve mái tóc dài mềm mại như nước của nàng, cảm xúc đó khiến hấn trầm mê. Ánh đèn chiếu lên các đường nét của người đàn ông trở nên mềm mại hơn rất nhiều, ngay cả giọng nói cũng thuần hậu dịu dàng: “Cô từng nói với nàng, nếu như nàng gả vào phủ hoàng tử, hậu viện của ta không có nhiều chuyện khiến người ta phải phiền lòng. Nếu nàng không thích thứ nữ kia thì ngay cả cửa Đông Cung nàng ta cũng không thể tiến vào nửa bước.”

“Đừng bởi vì người không liên quan mà khiến bản thân mình uất ức.”

Hắn tự nhận mình không phải là cậu ấm phong lưu biết thương hoa tiếc ngọc, chỉ có sự kiên nhẫn và thương yêu, tất cả đều trao hết cho người gốc nghềch trước mắt.

Chẳng phải nàng vẫn luôn ồn ào với Kỳ Thiên, nói hăng bạc béo, tâm như sắt đá, người khác đều có thể nhìn ra tâm tư của nàng, thế nhưng hắn lại giống như không nhận thấy.

Đâu phải không nhận ra, rõ ràng là hăm sâu vào vũng bùn khó lòng tự bảo vệ bản thân, sợ làm liên lụy đến nàng, cả đời không được vui vẻ.

Nếu không thì với tâm cơ thủ đoạn của hắn, dễ được tiểu cô nương gả vào phủ hoàng tử thì cũng có thể mượn chút trợ lực của phủ Quốc Công.

Nghe xong hai lời nói này, Trần Loan ngược mắt, để lộ ra đôi mắt đắm lệ mông lung, mím môi thăm dò hỏi: “Vậy điện hạ sẽ đồng ý để nàng ta vào Đông Cung sao?”

Kỳ Hoán dùng một tay ôm hờ cả người nàng, ánh mắt không hề kiêng kỵ quanh quẩn trên cánh môi đỏ bưng của tiểu cô nương. Một lát sau hắn cúi cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Loan, hắn khẽ chạm vào rồi lại nhanh chóng tách ra, cảm xúc mềm mại khiến trong lòng hắn thở dài một tiếng, khàn giọng nói: “Đương nhiên là không cho.”

Trần Loan bị cái chạm môi đột ngột như chuồn chuồn lướt nước kia chọc cho hai gò má ửng hồng, nàng níu lấy túi hương bên hông người đàn ông, cong môi cười yếu ớt, thật lòng thật dạ nói: “Cảm ơn điện hạ.”

Nàng tự biết lời nói và hành động ngày hôm nay của mình đều đi quá giới hạn, cộng thêm phủ Trấn Quốc Công đã chọc người đàn ông nổi giận, dưới tình huống như vậy, hắn còn có thể buông bỏ dáng vẻ mà đến dỗ dành nàng, cũng đủ để chứng minh một số chuyện.

Như vậy là tốt lắm rồi.

Thậm chí còn tốt đến mức vượt ngoài dự đoán của nàng.

Bản lĩnh trở mặt của tiểu cô nương ngược lại vô cùng tốt, ánh mắt Kỳ Hoán tối đi, chậm rãi cuộn lá thư đặt trên ánh nến, ngọn lửa như con rắn nhảy lên, mùi khét khó ngửi tỏa ra, cuối cùng hóa thành tro tàn trước mắt hai người.

Kỳ Hoán như không nghe thấy câu cảm ơn đó, ngược lại cười nhạt nói: “Loan Nhi, vừa rồi nàng nói sai rồi.”

Trần Loan không hiểu lắm, nâng mắt muốn quan sát biểu cảm trên mặt hắn, lại bị hắn đưa tay ôm vào ngực, bên tai chỉ còn lại tiếng cười trầm thấp của hắn, rung động khiến người ta tê dại.

“Trong số các quý nữ tại kinh thành, người thực sự có tình cảm sâu sắc với Cô, sợ rằng chỉ có mình Loan Nhi của Cô đi?”

Giọng hắn đặc biệt thuần hậu, như rượu ngon say lòng người, mỗi một chữ đều mang theo chút mập mờ.

Loan Nhi của Cô.

Trong lòng Trần Loan không khỏi run lên.

Màn đêm sâu thẳm dày đặc quét qua thiên địa, nến đỏ chập chờn, sau rèm châu bình phong, màn giường đỏ thắm vui mừng tung bay, để lộ ra chiếc giường lớn khắc hoa bên trong.

Kỳ Hoán nhẹ nhàng ôm lấy nàng, bước chân trầm ổn vòng qua bình phong, lại đặt nàng lên chiếc giường mềm mại, trong giọng nói bất giác mang theo chút dự niệm đen tối: “Việc hôm qua còn thiếu, tối nay cùng nhau hoàn trả đi, Loan Loan.”

Chương 32

Ban đêm bất chợt đổ cơn mưa, đánh tí tách vào lá chuối tây ngoài cửa sổ, trong đêm sấm sét đùng đoàng, tia chớp tím sậm xé rách bầu trời hỗn độn, chia ra làm hai nửa. Sau vài tiếng sấm liên tiếp, mưa lớn ập xuống, gió lớn thổi khiến nhánh cây ngoài sân rung động rì rào, hạt mưa lớn bằng hạt đậu rơi dưới mái hiên, đọng lại thành vũng nước nhỏ.

Nến đỏ trong điện đã cháy hết, sáp nến màu đỏ chảy ra, lại ngưng kết thành vệt nước mắt cứng rắn, gió đêm mang theo hơi ẩm dày đặc thổi qua, ngọn lửa chập chờn mấy lần, chiếu rọi cảnh sắc dưới bức màn hoa sen.

Hồ Nguyên cầm đèn đứng chờ ở ngoài điện, đêm lạnh bi thảm, gió mát thổi tới. Tôi tớ gác đêm đều phải rùng mình, mãi đến khi Thái tử gia ở bên trong bình tĩnh gọi nước, lúc này mỗi người mới thực hiện công việc của mình, sau đó tự quay về phòng ngủ.

Dưới bóng đêm đen như mực, trên vài cây đào cành lá xum xuê treo đủ loại đèn lồng, giấy hỉ đỏ dán bên ngoài bị mưa làm cho phai màu, Minh Nguyệt và Bồ Đào trực đêm, tháo bỏ những chiếc đèn lồng bị thấm ướt.

Màu đỏ đã phai, treo nữa sẽ thành điềm xấu.

Bồ Đào thẳng tính, cũng biết tác dụng của việc lão thái thái đưa Minh Nguyệt đến bên cạnh chủ tử nhà mình, cuối cùng không nhịn được mà lẩm miệng khuyên nhủ vài câu: “Nương nương lương thiện, tâm địa hiền lành, xưa nay không đánh phạt hạ nhân, chỉ cần người trung thành, cố gắng hầu hạ thì chắc chắn cuộc sống sẽ tốt hơn bất cứ ai.”

Minh Nguyệt dừng động tác trên tay, chạm vào làm rơi quả đào chín quá nửa trên cây, hạt mưa lăn xuống theo cành lá, khiến mặt mũi nàng ta dính đầy nước.

Cuộc sống thế này nào có dính dáng đến chữ tốt?

Bây giờ nàng ta đang trẻ trung xinh đẹp, nên vì cuộc sống sau này mà liều mình một phen, nếu không đợi qua vài năm nữa, độ tuổi đẹp nhất đã qua, hoa tàn ít bướm, sống uổng phí cả đời này.

Minh Nguyệt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Đa tạ Bồ Đào tỳ tử đã chỉ điểm, ta đều nhớ kỹ.”

Cuối cùng Bồ Đào và Minh Nguyệt chạy tới chạy lui ba bốn lượt mới tháo hết được hết số đèn lồng treo trên cây, mệt mỏi đến mức đi ba bước nghỉ một bước. Gió đêm thổi qua người giống như thanh đao sắc bén, Minh Nguyệt run lên vì lạnh, lập tức méo miệng, càng thêm kiên định với quyết tâm nào đó.

Trong nội điện cung Dục Khánh, trong không khí lan tỏa hương hợp hoan, rèm châu hé mở, bức màn hơi cuộn lên. Trần Loan tựa đầu vào đệm mềm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương vệt nước mắt chưa khô, thoạt nhìn đáng vẻ điềm đạm đáng yêu, đàn ông nhìn thấy đều sẽ sinh ra bảy tám phần thương hoa tiếc ngọc.

Trần Loan thả lỏng cổ tay, che miệng ngáp duyên, vẻ mặt có chút lười biếng.

Nàng vừa mệt vừa buồn ngủ, khắp nơi trên người vẫn còn đau nhức mơ hồ, thậm chí còn thảm hơn lần ở điện Dưỡng Tâm kiếp trước một chút.

Người đàn ông không hiểu rõ trình tự quy tắc hơn cả nàng.

Nhận thức này khiến nàng không nhin được mà đưa tay móc lấy vòng ngọc bên hông người đàn ông cầm trong tay thưởng thức,

giọng nói hơi khàn, tò mò hỏi: “Trước kia ở quý phủ, điện hạ thật sự không có một hai thị thiếp thông phòng à?”

Kỷ Hoán ngồi bên mép giường, bị câu hỏi dờ dờ ương ương này làm cho giữa trán nháy lên. Hắn không những không giận mà còn cười, ngón tay với những khớp xương rõ ràng chỉ lướt qua mái tóc đen tán loạn như rong biển của nàng, giọng nói khàn khàn như có điều ám chỉ đặt câu hỏi: “Mấy năm nay, ngày ngày có một người theo ta không rời, lấy đâu ra thị thiếp thông phòng?”

Từ trước đến nay hắn luôn thanh tâm quả dục, không hề xem trọng chuyện nam nữ, cộng thêm khi đó tình cảnh của bản thân cũng không quá tốt, hãm sâu vào vũng bùn lầy, chỉ có thể ngày đêm không ngừng bố trí tính toán để cầu thoát khỏi cảnh khốn đốn, tất nhiên không có thời gian nảy sinh tình cảm nam nữ.

Huống chi tiểu cô nương lại hay ghen, vô cùng để ý, trước kia nàng không biết thu liễm, ngay cả tiểu công chúa nước Tấn cũng bị nàng làm cho ghen hờn.

Bây giờ ngẫm lại, nếu như nói giữa hai người là có tình mà không biết, chi bằng nói ngầm hiểu không phô trương.

Thân thể Trần Loan không còn sức, nàng nghe thấy lời hắn nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hiện lên nụ cười dịu dàng ấm áp, ý cười dần sâu hơn, lộ ra hai má lúm đồng tiền ngọt ngào mềm mại.

Nghe chính miệng hắn thừa nhận, sự vui thích dậy lên từ đáy lòng, mà cõi lòng đã sống qua hai kiếp của nàng cũng cảm thấy gợn sóng không thôi.

Mắt hạnh mỹ nhân ngập nước, cổ tay khẽ di chuyển để lộ ra một đoạn da thịt nõn nà tựa ngó sen, phía trên đó còn có vài vết đỏ đậm nhạt, nhìn thấy mà ghê người.

Kỷ Hoán không khỏi nhú mày, trong lòng thầm than một tiếng.

Thân thể trắng mịn nõn nà này, thoáng đung đã để lại dấu vết, hằn rõ ràng đủ kiểm chế rồi.

Mùi hương ám muội thoang thoảng trong điện, vũng nước đọng trên mái hiên bên ngoài lúc này đang rơi tí tách xuống nền đá, mí mắt Trần Loan dần trở nên nặng nề, gần như vừa dính vào gối đã chìm vào giấc ngủ.

Bức màn treo hồ hững, ánh mắt Kỳ Hoán nặng nề, hần đứng dậy đến trước cửa sổ, nhìn qua Đông Cung sừng sững bất động trong mưa gió, ánh mắt càng trở nên u ám.

Non sông vạn dặm đều ở trước mắt, tay nắm quyền sinh sát, trọng trách trên vai hần nặng hơn bất cứ thời điểm nào.

Thái y của Thái Y viện truyền đến mật báo, vị kia ở điện Dưỡng Tâm sợ rằng không cầm cự được bao lâu, đoán chừng cũng chỉ trong một hai tháng này.

Non sông tươi đẹp này cuối cùng rồi sẽ đổi chủ.

Người đàn ông gần như hòa vào một thể cùng bóng tối, tựa như pho tượng không có sức sống, đứng không biết bao lâu, hơi lạnh xông vào từ khe hở cửa sổ. Hần v.ốt ve nhẫn ngọc trên tay, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng chạm rãi sau lưng, trong ánh mắt cuối cùng cũng có chút dao động..

Trần Loan ngủ không được an ổn, trong lúc vô tình đưa tay sờ sang bên cạnh. chỉ thấy vị trí đó lạnh lẽo.

Nàng lập tức tỉnh ngủ.

Qua bức màn mơ hồ, bóng lưng người đàn ông cao lớn, uy nghiêm, đè nén đủ thứ cảm xúc, nặng nề như núi.

Nàng nhón chân khoác áo ngoài lên vai hần, giọng nói mang theo bảy phần ngái ngủ dày đặc, cũng bởi vậy mà trông nàng càng có vẻ

yêu kiều mềm mại hơn: “Gió đêm lạnh, điện hạ chú ý thân thể.”

“Không sao, vừa rồi suy nghĩ vài chuyện không ngủ được, sợ quấy rầy nàng.”

Cho nên mới xuống giường hóng gió.

Tiểu cô nương chỉ cao tới ngực hắn, là lút xinh xắn, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, đáng vẻ tỉnh tỉnh mê mê.

Quả nhiên là vô cùng đáng yêu.

Hắn không nhịn được mà đưa tay kéo người vào trong ngực.

Bởi vì đã đứng lâu bên cửa sổ, áo ngoài bị gió thổi lạnh buốt, thân thể ấm áp của Trần Loan dựa vào, không khỏi khẽ run rẩy.

Kỷ Hoán vuốt tóc nàng, cuối cùng hết cách, hắn cúi người ôm tiểu cô nương mềm mại lên giường, lại dùng áo ngủ bằng gấm bọc lại, sau đó ẩn chứa chút ý cười nói: “Vẫn còn một lúc nữa trời mới sáng, nàng ngủ tiếp đi.”

Ngày mai là ngày lại mặt, nếu chậm trễ canh giờ, không nói tới việc khiến người ta nghi kỵ, nếu như có người ngấm ngầm thêm dầu vào lửa, thù dật thổi phồng, chưa tới một ngày, chỉ sợ lời đồn tiểu cô nương ở Đông Cung không được sủng ái, không được Thái Tử coi trọng sẽ bị lan truyền khiến tất cả mọi người đều biết.

Trần Loan chớp chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu, thân thể lại từ từ xê dịch vào trong, dành đủ chỗ cho hắn.

Nến đỏ sau tấm bình phong rèm châu chập chờn, cuối cùng non nửa phần dầu của cây nến chảy đầy sáp nến, tiếng mưa gió bên ngoài cũng dần ngừng lại, tiểu cô nương để lộ ra nửa cánh tay ngọc ngà tựa ngọc sen, trắng nõn đến chói mắt.

Kỷ Hoán nhớ lại tư vị mất hồn trước đó, ánh sáng trong mắt dần trở nên đen tối sâu thẳm, giọng nói cũng khàn hơn, không tập trung nói: “Qua đây, ta ôm ngủ.”

Trần Loan ngược mắt nhìn hắn, luôn cảm thấy người đàn ông này trước thành hôn và sau thành hôn khác biệt quá lớn, không giống như cùng một người.

Trước kia hắn lạnh nhạt hờ hững, từ lời nói đến hành động đều giống như trích tiên từ Cửu Trùng Thiên hạ phàm, quanh người không có chút nhân khí nào, đối với nàng cũng thường xuyên nghiêm mặt, bây giờ giống như đột nhiên được khai thông, khiến nàng có chút không biết nên ứng phó thế nào mới tốt.

Tiểu cô nương hơi cắn môi dưới, ánh mắt trong suốt, không biết đang suy nghĩ điều gì, mi tâm của Kỷ Hoán khẽ nhíu lại nhẹ đến mức không thể nhận ra, hắn dứt khoát kéo nàng ôm tới trước mặt, cánh môi lạnh buốt rơi xuống giữa vầng trán trơn bóng của tiểu cô nương, thờ dài một tiếng, nói: “Đồ ngốc, ngày mai trút giận giúp nàng.”

Hắn nói lời này quá tự nhiên, tựa như chỉ đang nói đến chuyện đơn giản như ngày mai đi du ngoạn ở vùng ngoại ô vậy, nhưng Trần Loan biết lời này của hắn có ý gì.

Chắc chắn ngày mai phủ Quốc Công sẽ không được thái bình.

Trần Diên sẽ không bỏ qua cơ hội này, mà nàng lại càng không ngồi chờ chết, mặc cho bọn họ liên kết tính toán lên đầu mình.

Ngay cả tượng đất còn có ba phần khí thế, huống chi hành động lần này của phủ Quốc Công không những không xem Thái tử Phi là nàng ra gì, mà đối với Kỷ Hoán cũng chỉ có ba phần tôn kính.

Đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, ngoại trừ người trên long ỷ kia thì còn ai dám dùng cách này, cố gắng nhét người vào Đông Cung?

Cho rằng đường đường là Thái tử Đông Cung mà lại là con rối mặc cho người ta định đoạt hay sao?

Nói cho cùng là phủ Quốc Công không đủ thông minh, bọn họ vẫn còn đối xử với Kỷ Hoán như vị Bát hoàng tử ẩn nhẫn ai ai cũng có thể bắt nạt trước kia. Cho dù bây giờ ưng non trưởng thành, bay lượn trên bầu trời nhưng vẫn chịu ảnh hưởng từ chuyện cũ, vô thức lạnh nhạt đi mấy phần.

Chỉ với điểm này thôi, Trần Thân đã cực kỳ vụng về rồi.

Bản thân không thấy rõ thế cục trong triều, vui vẻ làm cỏ đầu tường, gió thổi hướng nào nghiêng hướng đó, thế nhưng lại không học được kỹ năng nịnh nọt của người ta, tự cao mình là trọng thần triều đình, không bỏ được tư thái đi lấy lòng người.

Cuối cùng mưa gió bên ngoài cửa sổ cũng dừng lại, chỉ còn lại tiếng tí tách theo quy luật của hạt mưa tích tụ trên mảnh ngói của mái hiên rơi xuống mặt đất, thời gian chậm rãi trôi qua, mang theo sự yên tĩnh tốt đẹp của năm tháng.

Trần Loan đột nhiên an lòng hơn rất nhiều, nàng khế cọ vào lòng bàn tay ấm áp của người đàn ông, thở dài một tiếng, tựa như móng vuốt mèo con cào qua, ngứa ngáy tận trong tâm khảm.

Vốn dĩ vừa nếm thử tình dục, khó tránh khỏi việc ăn rồi mới biết mỹ vị, nhưng nha đầu trong ngực còn không thành thật, nũng nịu tựa yến trên chóc lung tung, người đàn ông chậm rãi nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn, ẩn chứa sự cảnh cáo: “Loan Loan, nàng nên ngoan ngoãn một chút.”

“Còn lộn xộn nữa cả ta và nàng đều không cần ngủ.”

Bàn tay tiểu cô nương ngoan ngoãn cứng đờ trên túi hương bên hông hắn, sức lực nho nhỏ ở lòng bàn tay không buông, lông mi chớp loạn vài cái sau đó mới từ từ nhắm lại, ngay cả hơi thở cũng được thả cực chậm.

Sáng sớm, khi chân trời vừa ló rạng ánh sáng màu xanh đen, Trần Loan đã mở mắt, người nằm bên cạnh với những góc cạnh lạnh lùng cứng rắn. Dù là trong giấc mơ thì cũng nhú mào thật sâu, ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, theo bản năng ấn lên mi tâm của hắn.

Ngày tháng thế này nàng chưa bao giờ nghĩ tới, chỉ là cứ trôi qua như vậy, hình như cũng không tệ.

Thái Tử Phi lại mặt là chuyện lớn, sáng sớm Hồ Nguyên đã dựa theo ý của Kỷ Hoán chuẩn bị xong lễ lại mặt, chất đầy hai ba xe, không dám chậm trễ chút nào.

Tuy Trấn Quốc Công rất không có mặt, nhưng cũng đành chịu vì người ta sinh được một nữ nhi có phúc khí, cứ thế mà trở thành đầu quả tim của Thái Tử gia.

Có lẽ bởi vì trời đã đổ cơn mưa, sự khô nóng của ngày hè đã tản đi không ít, bên cạnh những chiếc lá xanh thẫm vài chồi non đã nhú lên, khắp nơi đều là cảnh tượng rực rỡ tràn đầy sức sống.

Cửa cung đỏ thẫm rộng mở, cung điện nguy nga thành đàn, dần bị xe ngựa của Đông Cung bỏ lại phía sau, khuất đi trong sương mù dày đặc, chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ.

Xe ngựa chạy vững vàng, không chút xóc nảy.

Chương 33

Bánh xe chậm rãi lăn tròn, xe ngựa dừng lại trước cánh cửa đồng nặng nề phủ Trấn Quốc Công, trên cửa treo bảng hiệu, mấy chữ phủ Trấn Quốc Công to như rồng bay phượng múa, mạnh mẽ có lực, nước sơn màu vàng khúc xạ ra ánh sáng lưu ly dưới ánh mặt trời, uy vũ mạnh mẽ, tượng trưng cho một thời vinh quang đã từng hưng thịnh.

Chẳng qua bây giờ, trong các thế gia quý tộc kinh thành đã xem như xuống dốc rồi.

Với chuyện Trần Diên treo cổ, thân thể vốn đã không tốt của lão thái thái xem như hoàn toàn sụp đổ, cả ngày nằm trên giường, ngay cả xuống giường cũng không được, hôm nay tất nhiên cũng không đợi trước cửa phủ.

Phủ Quốc Công suy tàn về mặt nhân số, bởi vậy cũng không có nhiều người ra ngoài nghênh đón, còn toàn là những người Trần Loan vừa nhìn thấy đã muốn cau mày.

Xe ngựa còn chưa dừng lại hoàn toàn thì đã có gã sai vặt bụng ghế nhỏ chạy tới, Kỷ Hoán vén nhẹ trường bào, xuống xe ngựa trước, sau đó tự mình đưa tay đỡ Trần Loan xuống.

Hành động này nghiêm nhiên như một loại biểu thị công khai không tiếng động, đồng tử những người đứng trước cửa nghênh đón đều co lại, đưa mắt nhìn nhau, mỗi người một tâm tư riêng.

Xem ra không thể tin lời đồn được.

Mặc kệ trong cung vo tròn kín kẽ thế nào thì trong các phủ không bao giờ thiếu người thành tinh, hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể đoán ra được những thứ lắt léo trong đó.

Mọi người đều biết, đích nữ phủ Trấn Quốc Công vốn được hứa hôn cho Dung Vương Kỳ Tiêu làm chính phi.

Ngay trước đại hôn lại bất ngờ thay đổi người, nghe thì thấy hoang đường, nhưng việc này thật sự lặng yên không một tiếng động hoàn thành.

Dính dáng đến cả hai vị Thái tử, thanh danh của Trần Loan đương nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Theo lý thuyết, Thái Tử Phi bị dán mác lăng lơ như vậy, dù con người có kiêu ngạo thanh cao đến đâu đều khó tránh khỏi việc mất bình tĩnh, điều đó không có nghĩa là ngoài mặt bọn họ sẽ có hành động khiến nàng khó xử, nhưng ít nhất trong thâm tâm cũng không chào đón lắm.

Nhưng thoát nhìn lần này lại hoàn toàn không giống như có chuyện như vậy.

Tương kính như tân, vô cùng hòa hợp.

Trần Thân đứng đầu, khuôn mặt chữ quốc cung kính nghiêm chỉnh, ông ta chỉnh tay áo, ôm quyền cao giọng nói: “Thần tham kiến Thái Tử điện hạ, tham kiến Thái Tử Phi nương nương.”

Mấy người phía sau cũng quỳ xuống theo, cung kính hành đại lễ.

Hôm nay Trần Loan mặc một bộ cung trang, trên đó thêu mấy đóa mẫu đơn chớm nở, làm nổi bật lên khuôn mặt tựa hoa sen của nàng, eo nhỏ thắt gọn, phối hợp với đồ trang sức lựu hồng ngọc Xương Đế ban tặng. Quả nhiên quý khí bức người, so với lúc trước khi thành thân thì tựa như lại nảy nở thêm vài phần.

Quận chúa Cẩm Tú vẫn chưa gả tới, hôm nay cùng Trần Thân xuất phủ nghênh đón, còn có Khang di nương và Trần Diên, Trần Xương Hằng phải tới học đường từ sớm nên không có mặt.

Mày kiếm của Kỳ Hoán quét qua, hấn tiến về phía trước vài bước, dùng một tay đỡ Trần Thân dậy, lạnh nhạt nói: “Quốc Công hãy đứng lên.”

Giọng nói của người đàn ông thu lại sự uy áp nhàn nhạt, có mấy phần khác biệt với vẻ hờ hững xa cách trước đó, lộ ra vẻ không hờn không giận từ trên cao nhìn xuống, khiến cho lòng người không khỏi run lên.

Lưng Trần Thân cứng đờ, nụ cười trên mặt phai nhạt đi mấy phần.

Trần Loan và Kỳ Hoán nhanh chóng được mời vào nhà chính, ngồi trên hai chiếc ghế gỗ lim sòng vai ở vị trí đầu. Trần Thân ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay phải của Kỳ Hoán, trên mặt là nụ cười giới quan lại vô cùng thoả đáng.

Trần Loan quay mặt đi, ngược lại nhìn về phía Trần Diên hôm nay cực để tâm tới việc ăn mặc. Trên mặt nàng ta đầy vẻ xấu hổ, khuôn mặt tương tự Trần Loan ba bốn phần ẩn chứa vẻ lẳng lơ khác biệt, mang vẻ phong lưu muốn từ chối lại còn nghênh đón, trong lòng trong mắt đều là người đàn ông bên cạnh Trần Loan.

Không hề để ý đến việc đó là tỷ phu của nàng ta, hôm nay tới lại mặt cùng đích tỷ.

Gương mặt xinh đẹp của Trần Loan lạnh đi, ngón tay tựa gốc hành đặt lên chén trà có hoa văn uốn lượn, nàng nâng mắt đối diện với Trần Diên, khói lửa vô hình lập tức nổi lên xung quanh, ngón tay nàng hơi dùng lực, đầu ngón tay hiện lên màu đỏ yêu kiều.

Trà là loại trà thượng đẳng được tiến cống, hơn nữa còn do Xương Đế ban thưởng, một trong những thứ xưa nay Trần Thân thích nhất, hương trà lan toả khắp phòng, hơi nóng mang theo chút mùi trúc bay

lên. Trần Loan cong mắt, thả chén trà trong tay ra, nàng hành lễ với người đàn ông vô cùng tôn quý bên cạnh, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Điện hạ, tổ mẫu ốm đau nằm trên giường, thiếp thân không yên lòng, muốn đi xem một chút.”

Ánh mắt Kỳ Hoán rơi vào giữa hàng lông mày xinh đẹp của nàng, im lặng hồi lâu mới nhẹ nhàng gật đầu, lời ít ý nhiều: “Đi đi.”

Vốn muốn đi cùng nàng.

Trần Loan được Lưu Nguyệt đỡ đứng dậy, bước chân không nhanh không chậm, lúc đi ngang qua Trần Diên, nàng tạm dừng một lát, nhú mày hỏi: “Nhị muội không cùng bốn cung đi tới viện Phúc Thọ sao?”

Kỳ Hoán còn đang ngồi trong nhà chính, phàm là người có chút đầu óc thì hẳn đều hiểu mấy chữ tránh hiềm nghi có ý gì.

Nhưng Trần Diên lại không hiểu.

Trần Diên nhanh chóng nhìn người đàn ông ngồi vị trí đầu tiên, sau đó mím môi nói: “Bầm nương nương, đại phu nói thân thể tổ mẫu phải tĩnh dưỡng, không chịu được ồn ã. Mấy ngày trước bên phía viện Phúc Thọ đã lên tiếng, ngoại trừ khi nương nương lại mặt có thể tiến vào, những lúc còn lại đều không gặp ai.”

Lần này lão thái thái thật sự bị tức chết rồi.

Trong lòng Trần Loan đột nhiên mềm nhũn, nàng cũng không dừng lại quá lâu, dẫn theo đoàn người chậm rãi đi tới viện Phúc Thọ, cũng không nhìn về mặt mừng thầm của Trần Diên.

Mặt trời trốn dưới tầng mây vừa xuất hiện, ánh vàng nhẹ nhàng chiếu lên người, lên mặt, không còn nóng rát như ngày trước, ngược lại mang theo chút cảm giác mát mẻ của mùa thu, gió thổi qua cây nhỏ và hoa cỏ dọc đường, trêu chọc cành lá va chạm, rung động rì rào.

Hôm nay người đi theo tới là Lưu Nguyệt có tâm tư cẩn thận, nàng ấy tiến lên vài bước, mặt ủ mày chau nói: “Nương nương, rõ ràng nhị tiểu thư có ý với điện hạ, người thật sự mặc kệ nàng ta sao?”

Vừa rồi trong nhà chính, cái dáng vẻ phóng đãng kia, suýt nữa viết hết tâm tư lên mặt, ngay cả một nha hoàn như nàng ấy cũng cảm thấy đau xót thay cho Trần Loan.

Từ nhỏ đã dung túng nhân nhượng đủ đường, cuối cùng lại nuôi ra một con sói mất trắng như vậy.

Trần Loan mặt không biến sắc, khẽ xùy một tiếng, lắc đầu cười nói: “Cô nương xuất giá như bát nước hắt đi. Chuyện hậu viện phủ Quốc Công này, ta không tiện nhúng tay, quyền quản gia, nơi chốn của thứ nữ đều phải do chủ mẫu chính phòng và lão thái thái định đoạt.”

Qua non nửa tháng nữa, phủ Quốc Công sẽ nghênh đón chủ mẫu mới.

Vị quận chúa Cẩm Tú kia được đương kim thánh thượng xem như nữ nhi ruột, thân phận tôn quý, lại vô cùng bất mãn với Khang di nương.

Lưu Nguyệt vẫn có phần không yên lòng, khẽ truy hỏi: “Nhưng nếu như nhị tiểu thư dán vào điện hạ trước khi quận chúa gả đến...”

Còn ai có thể ngăn cản hay sao?

Nhìn dáng vẻ quyến rũ vừa rồi, nói không chừng còn ra chủ ý gì đó không để người ta biết được.

Lúc nói lời này, đoàn người đã đi đến cửa chính của viện Phúc Thọ, Đông ma ma đã đợi trước cửa viện từ sớm.

Mấy ngày nay vì lão thái thái đổ bệnh, bà ấy vừa sầu vừa lo, vốn là người đã có tuổi, hôm nay gặp mặt tóc đã bạc trắng hết rồi.

“Tham kiến Thái Tử Phi nương nương, nương nương kim an.” Đông ma ma quỳ trên mặt đất hành đại lễ, Trần Loan khom người tự mình đỡ bà ấy dậy, đau lòng nói: “Cần gì hành đại lễ như thế, ma ma mau đứng dậy.”

Đông ma ma nhìn nàng lớn lên, nhiều năm như thế vẫn yêu thương nàng không hề ít hơn lão thái thái, ngược lại còn thuần túy hơn, ở trong lòng Trần Loan, bà ấy tuyệt đối là một vị trưởng bối đáng tôn kính.

Mắt thấy thiếu nữ ngày xưa mất đi mẹ ruột, được nuôi dưỡng dưới gối lão thái thái cuối cùng cũng có kết cục tốt, hơn nữa thân phận còn cực kỳ tôn quý, hốc mắt Đông ma ma đỏ ửng, bà ấy nói một tràng: “Lão thái thái đã chờ ở trong phòng từ sớm, nương nương mau vào đi.”

Trần Loan cúi đầu, nhắc chân bước qua cánh cửa, nhìn bài trí quen thuộc trong phòng, không hiểu sao lòng nàng lại dâng lên một cảm giác hoang đường xa lạ.

Phòng trong của viện Phúc Thọ quanh quẩn mùi thảo dược nồng đậm, nồng đến mức có chút nhức mũi, lão thái thái không chịu được gió, cũng chỉ có thể mặc cho nó ngày một nồng hơn.

Phía sau tấm màn hoa xếp chồng, lão thái thái nghiêng người dựa vào gối mềm, mí mắt rũ xuống, dáng vẻ cực kỳ mệt mỏi nhưng vẫn cứng rắn chống đỡ. Trần Loan bước nhanh về phía trước, gần như trong nháy mắt, chớp mũi đang yên đang lành lại dâng lên cảm giác cay cay.

Trong mắt Trần Loan, lão thái thái luôn lợi hại, ở phủ Quốc công này, bà có uy danh cực cao, nói một không hai. Nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, lão thái thái thoát nhìn có vẻ không gì không làm được lại suy yếu thành dáng vẻ này.

Thật ra trong lòng nàng biết rất rõ, lão thái thái lớn tuổi, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này.

Nàng chỉ... trong lúc nhất thời không thể nào chấp nhận được.

“Tổ mẫu, Loan Nhi đến thăm người đây.” Trong giọng nói của Trần Loan lộ ra chút ghen ngào, nửa quỳ bên mép giường, tro bụi dưới đất phủ kín lớp sương trắng trên bộ hoa phục.

Lúc này lão thái thái mới cố sức mở mắt, kéo ra nụ cười hòa ái, giọng nói khàn khàn, bà nói: “Nương nương mau đứng lên, để người khác nhìn thấy thế này, khụ khụ... còn ra thể thống gì.”

Lão thái quân phủ Trấn Quốc Công, cả đời đều sống vì thanh danh của phủ Quốc Công.

Trần Loan nghiêng đầu nhìn về phía nha hoàn ma ma hầu hạ, hiếm khi lộ vẻ tức giận trước mặt người khác, quát lớn: “Các người hầu hạ thế nào vậy? Lão thái thái bệnh thành thế này, lại không có một ai bấm báo cho bốn cung, cũng không có ai cầm thẻ bài vào cung mời thái y chẩn trị, phủ Quốc Công nuôi các người chỉ để bài trí à?”

Nhất thời, trong phòng cả đám nha hoàn đồng loạt quỳ gối, nín thở tập trung, không dám thở mạnh.

Ngày xưa tính tình đại cô nương ôn hòa, chỉ hơi buông thả tùy hứng, phần lớn là đối đãi với người ngoài, ở trong phủ Trấn Quốc Công, đừng nói là nổi giận, ngay cả nói chuyện cũng luôn ầm áp nhỏ nhẹ.

Nổi trận lôi đình trước mặt lão thái thái thế này thật sự là lần đầu tiên.

“Con đừng trách bọn họ, là ta không để bọn họ đi.” Lão thái thái cười vẩy tay với nàng, bàn tay khô như nhánh trúc vu.ốt ve gương mặt mềm mại của Trần Loan, mang theo chút cảm giác châm chích.

“Con cũng biết mà, đây chỉ là chút bệnh cũ của tổ mẫu, thái y đến xem cũng nói thế thôi, vẫn mấy loại thuốc đó nên cũng lười đi qua đi

lại.”

Lão thái thái có chút tinh thần, nói chuyện cũng lưu loát hơn không ít, kéo Trần Loan hỏi rất nhiều.

Đồng ma ma lót một cái gối mềm xuống dưới thân lão thái thái, bưng chén thuốc vừa sắc xong đến bên miệng lão thái thái, nói: “Lão phu nhân, uống thuốc trước đi, để nguội sẽ không còn hiệu quả.”

Mùi thuốc nồng đậm có chút nức mũi, sau khi lão thái thái uống xong thì ngậm mút hoa quả, từ từ nhắm mắt lại hòa hoãn một lúc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trần Loan xoa mu bàn tay lão thái thái, có chút không yên lòng nhíu mày dặn dò: “Tổ mẫu đừng chấp nhặt những người kia, để bọn họ chọc tức hại thân mình, mất nhiều hơn được.”

Nói đến chuyện này, lão thái thái vẫn có chút phát cáu, đôi mắt trở nên sắc bén, bà lạnh lùng hừ một tiếng, trong giọng nói mang theo sự đau lòng và tức giận đan xen, cảm hận nói: “Ta vốn tưởng rằng con cháu phủ Quốc Công, không nói đến việc mỗi người đều có thành tựu to lớn, trí tuệ hơn người, nhưng ít nhất đi ra ngoài sẽ không bị người ta chỉ trích, liên lụy đến tên tuổi thanh danh của tổ tiên.”

“Nhưng nó... nó dám làm ra chuyện ngu xuẩn phản nghịch như vậy, không nói tới việc mất mặt trước thiên gia, ngay cả người phụ thân tốt từ ái đó của nó cũng bắt đầu choáng váng đầu óc, để mặc nó làm bậy!

Dừng một chút, lão thái thái đột nhiên có phần vô lực nói: “Rõ ràng năm ngoái làm việc trông còn có vẻ ra dáng.”

Sườn mặt Trần Loan nhu hòa, nhưng trong mắt lại nổi lên gợn sóng, nàng lặng lẽ nghe lão thái thái nói xong, sau đó khẽ chớp lông mi, phất tay áo để người hầu lui xuống hết.

Căn phòng thoáng chốc trở nên yên tĩnh, Trần Loan có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua ngọn cây bên ngoài cửa sổ, cũng có thể nghe được tiếng thờ dài trầm thấp của lão thái thái.

“Tổ mẫu biết hôm nay con đến, trong lòng chắc chắn đã có tính toán, nơi này không có ai, con cứ nói thẳng với tổ mẫu. Con muốn xử lý nhị muội kia của con thế nào?” Lão thái thái đã sống hơn nửa đời người, việc gì cũng có thể đoán được một chút, ngay lập tức không vòng vo nữa, trực tiếp hỏi thẳng.

Trần Loan cười không nói, nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

Lão thái thái nhất thời sinh ra loại dự cảm không tốt.

“Nhị muội còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, mấy chuyện trước kia tất nhiên con sẽ không chấp nhặt với nàng.” Ánh mắt Trần Loan rơi trên gương mặt già nua của lão thái thái, nàng lạnh nhạt nói: “Nhưng lần này, bọn họ muốn ăn may, tùy ý làm loạn, tổ mẫu nên biết, giấy không bao giờ gói được lửa.”

Huống chi dưới chân thiên tử, lại đúng lúc xảy ra nhiều chuyện, ánh mắt của những thế gia quý tộc kia luôn nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Tai mắt của Hoàng Thượng và Thái Tử thì trải rộng khắp toàn bộ kinh thành, mỗi ngày nha hoàn nhà nào nói chuyện với ai cũng có thể điều tra rõ ràng, huống chi là chuyện hoang đường bê bối thế này?

Căn bản không thể giấu được.

Không trị tội là đã nể mặt phủ Quốc Công, để bọn họ tự đóng cửa xử lý, cũng là vì thể diện của Thái Tử Phi tân nhiệm nàng đây.

Nàng nói nửa thật nửa giả, lại trúng vào chỗ lão thái thái lo nhất.

Nhiều thế gia quan lại như vậy, sủng thiếp diệt thê, tranh đoạt gia sản, đủ loại tranh đấu gay gắt ùn ùn không dứt, người trên long ý kia đều mở một mắt nhắm một mắt, xem như không thấy.

Nếu như ông ấy không muốn động vào người, người sẽ bình yên vô sự, còn nếu như ông ấy chỉ có một chút suy nghĩ muốn động tới người, thì dù là chuyện nhỏ như hạt vừng cũng sẽ biến thành tội lớn tru di cửu tộc.

Đạo lý giữa quân thần đều nằm trong đó.

Lão thái thái lại tìm vòng tay Phật châu ở mép giường, lần từng hạt một, môi run run hỏi: “Trong lòng con nghĩ thế nào?”

Dù bà có oán hận Trần Diên thế nào thì đó cũng là cháu gái ruột của bà, trong người cũng chảy huyết mạch phủ Trấn Quốc Công.

Trần Loan nâng mí mắt, mặt không đổi sắc, lên tiếng nói: “Tổ mẫu nên nhanh chóng tìm một mối hôn sự cho nhị muội, muội ấy cũng đến tuổi thành thân rồi.”

Lão thái thái im lặng hồi lâu rồi gật đầu, giống như mệt là đi dựa trở lại gối mềm, mệt mỏi xua tay nói: “Thôi, thôi.”

“Con cảm thấy con cái nhà ai thích hợp, xứng đôi với nhị muội con?”

Tuy rằng hỏi như thế, nhưng lão thái thái cũng không còn ôm hy vọng gì nữa.

Vốn còn có thể lựa chọn trong giới quý tộc, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, sợ rằng chỉ có thể sánh đôi với thư sinh nhà nghèo hiu quạnh mà thôi.

Trần Loan trầm ngâm một lát, khuôn mặt tinh xảo hiện lên chút lo lắng, nàng quay đầu nhìn lão thái thái, vô cùng nghiêm túc nói: “Tổ mẫu cảm thấy, thứ trưởng tử phủ An Vũ Hầu thế nào?”

Lão thái thái đột nhiên mở choàng mắt.

Hậu trạch phủ An Vũ Hầu nổi tiếng là khó dây, ít có cô nương nào chịu tiến vào hang hổ ồ sói đó. Lão thái thái trong Hầu phủ thì lại

càng là người không hiểu biết, đã ba phen mấy bận suýt nữa mang chuyện xấu trong nhà đến trước mặt thánh thượng.

Xứng đáng là trò cười trong giới quý tộc ở kinh thành.

Thế gia như vậy, nếu không phải đương kim thánh thượng nhớ đến công lao phò tá của lão hầu gia đã chết, có nhiều chiếu cố dúi dặt con cháu hậu bối thì không biết đã sớm xuống dốc tới mức nào.

Đừng nói là thứ trưởng tử, dù là đích trưởng tử thì lão thái thái cũng không để vào mắt.

Giọng nói Trần Loan nhu hòa, lại giống như ẩn chứa chút hàm ý cảnh cáo, nàng không nhanh không chậm rủ rì: “Còn một chuyện nữa, chắc hẳn tổ mẫu đồ bệnh vẫn chưa nghe nói. Sau chuyện ngày đó nhị muội muội treo cổ tìm cái chết, cha đã tự mình viết một bức thư giao đến tay điện hạ.”

Trong lòng lão thái thái sinh ra dự cảm không lành, bà không dám tin mở to hai mắt, tức đến mức bàn tay run rẩy không ngừng.

Đứa con bất hiếu ngu xuẩn mất não kia!

Quả nhiên không còn thuốc nào cứu được nữa.

“Điện hạ vốn rất giận dữ, hôm nay cùng Loan Nhi về lại mặt, nhị muội lại công khai xuất hiện trước mặt người khác như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Trong lòng điện hạ sẽ nghĩ thế nào, Loan Nhi cũng không biết.”

“Lựa chọn thế nào, mong tổ mẫu cho biết.”

Qua loa giả Trần Diên cho thứ tử Hầu phủ có danh tiếng không tốt để bình ổn lửa giận của Thái tử.

Hay là mặc cho chuyện này qua đi, dẫn tới cảm giác bất mãn của Thái tử đối với phủ Quốc Công ngày càng sâu.

Lựa chọn này, đã là con người thì đều biết chọn bên nào

Chương 34

Bầu trời vốn dĩ còn thấy chút ánh mặt trời cuối cùng cũng tối hẳn đi, tựa như có người phất tay áo làm đổ nghiêng mực, mây đen dày đặc, mưa gió nổi lên.

Phòng trong của viện Phúc Thọ lớn như vậy, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng vang nhỏ bé của vài vóc ma sát vào nhau.

Lão thái thái dựa vào gối mềm thờ hớn hển, Trần Loan vội vàng đến gần vỗ ngực cho bà, cúi đầu dịu dàng nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Tổ mẫu bớt giận, thân thể người không tốt, không thể tức giận.”

Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, xưa nay đụng vào phần nào cũng đau, huống chi hiện tại phải miễn cưỡng khoét đi miếng thịt này. Lão thái thái chỉ cảm thấy huyết dịch trong cơ thể vọt tới mi tâm, căng chướng đau đớn vô cùng.

“Thật sự... thật sự không còn cách nào khác sao?” Bờ môi thâm đen của lão thái thái run rẩy mấy cái, cả người tựa như nện tàn trong gió, chút ánh sáng lờ mờ ấy có thể tắt đi bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Trần Loan phức tạp, trên cổ tay trắng nõn mảnh khảnh đeo một chiếc vòng ngọc dương chi nhẵn nhụi, còn là thứ hôm nàng xuất giá lão thái thái đã ngâm nước mắt nhét cho nàng.

Ánh mắt nàng phức tạp, nàng ngoảnh mặt đi không nhìn về mặt xám tro của lão thái thái.

Trước đây Trần Diên từng tính kế khiêu khích năm lần bảy lượt, cộng thêm thù mới hận cũ từ kiếp trước. Giờ phút này, cho dù Trần Diên

có dập đầu nhận lỗi quỳ chết trước mặt nàng, nàng cũng không thể sinh ra một chút lòng trắc ẩn nào.

Nếu như Trần Diên thật sự vào Đông Cung như ước nguyện thì người đầu tiên nàng ta phải đối phó chính là nàng.

Nếu đã như thế, vậy cứ để nàng ta hoàn toàn ngừng nghỉ đi.

Thật sự ứng nghiệm với câu nói trước đó nàng ta nói với Trần Loan, mặc dù cuộc sống không quá thái bình, nhưng tốt xấu gì cũng áo cơm không lo.

Giờ phút này, không phải lời đó đã bắn ngược lên người nàng ta hay sao?

Trần Loan đưa tay v.uốt ve hoa văn trên khăn, ngược mắt lên, khó tránh khỏi có chút mất hứng, nàng nhàn nhạt hỏi lại: “Nếu không như vậy, thật sự mặc cho Trần Diên vào Đông Cung, tổ mẫu có thể đảm bảo nàng ta sẽ không làm ra sự cố giống ngày ấy sao?”

Dù là ai thì cũng không có cách nào cam đoan được.

Còn chưa vào Đông Cung mà đã to gan như vậy rồi, tự tử uy hiếp Thái Tử Đông Cung, đáng sợ hơn chính là còn có một người cha hồ đồ không hiểu chuyện làm chỗ dựa sau lưng.

Ngày sau không chắc sẽ còn làm ra chuyện gì, gây họa cho cả Hầu phủ.

Trần Loan nâng mí mắt, nói tiếp: “Còn nữa, chẳng lẽ tổ mẫu thật sự cho rằng điện hạ vẫn là điện hạ trước kia sao?”

“Có thể mặc cho triều thần chi phối, giống như con rối, mặc cho phụ thân nhúng tay nhét thứ nữ to gan lớn mật suốt ngày phạm tội vào Đông Cung?”

Tựa như có chút kiêng kỵ, giọng nói của nàng ép xuống cực thấp, trong từng câu từng chữ đều bí mật mang theo sự sắc sảo.

Ngọn gió không biết từ nơi nào thổi tới cuốn bay góc màn, lão thái thái hít vào một hơi, run lên vì lạnh, gần như cầm không vững vòng Phật châu trong tay.

“Có lẽ tổ mẫu cũng nghe nói đến những lời đồn đại nhảm nhí bên ngoài, hôn sự của Loan Nhi và Thái Tử điện hạ chẳng hề thuận buồm xuôi gió nước chảy thành dòng, sự khó khăn trắc trở trong đó tổ mẫu cũng rõ ràng hơn ai hết.”

“Loan Nhi và điện hạ có tình nghĩa bạn bè thời niên thiếu, là điện hạ nhớ đến tình cũ nên phá lệ buông thả, nhưng đó cũng không phải lợi thế để phủ Quốc Công được đăng chân lân đăng đầu.”

Lão thái thái là người có trí tuệ ra sao? Trần Loan không nói những lời này thì trong lòng bà cũng hiểu rõ, chỉ là dù sao vẫn tồn tại chút hy vọng ăn may, muốn bảo vệ thứ tôn nữ nhất thời mê muội kia.

Lão thái thái thở dài nặng nề một hơi, nói: “Tổ mẫu biết con cũng không dễ dàng.”

Bước vào cánh cửa cung đó, làm gì có ai mà dễ dàng?

Có điều đều phải bắt đắc dĩ chôn ở trong lòng, có khổ cũng tự nếm trải mà thôi.

“Nếu con đã quyết định như vậy, việc này cứ xử lý theo lời con nói đi.” Lão thái thái không thể không thỏa hiệp mà đồng ý.

Thân thể Trần Loan lặng lẽ thả lỏng, sau đó nàng đứng dậy, tự mình rót chén trà nóng cho lão thái thái, lá mẫu đơn trên tay áo rộng lướt qua chữ “Thọ” có ngụ ý cực tốt trên chén trà, vừa chạm vào là tách ra.

Nàng đưa chén trà đến tay lão thái thái, mí mắt sụp xuống, nói: “Việc này vẫn phải làm phiền tổ mẫu.”

Đến cùng nàng cũng là cô nương đã gả đi, dù là Thái Tử Phi thì cũng không tiện nhúng tay lo liệu việc hôn sự của thứ muội, nếu không khó tránh khỏi bị người ta lên án chỉ trích.

Lão thái thái hiểu rõ ý nàng, bà nhận lấy chén trà được đưa tới, có chút mệt mỏi mở mắt đồng ý: “Chờ hôm nay con trở về, ta sẽ nói chuyện với nhị nha đầu.”

“Sau này dù có thế nào thì cũng là tạo hóa của riêng các con.”

Trần Loan nghiêng mặt nhu hòa kính cẩn nghe theo, lại nói thêm rất nhiều lời cùng lão thái thái, mãi đến khi chén thuốc lão thái thái uống phát huy tác dụng, cả người có chút buồn ngủ thì nàng mới dịch góc chăn cho bà, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng.

Cùng lúc đó, trong thư phòng của chính viện, bầu không khí gần như ngưng kết thành băng.

Kỷ Hoán mạnh mẽ quyết đoán ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ đàn hương màu đen, mày kiếm hẹp dài hơi nhíu lại, khí thế nghiêm nghị, trước bàn bày ra một phần tấu chương, giấy trắng mực đen, đầy một trang lớn, tất cả đều là vạch tội Thái Tử Kỷ Tiêu.

Trần Thân đứng bên cạnh, khuôn mặt chữ quốc căng cứng, thỉnh thoảng quan sát vẻ mặt của người đàn ông ngồi trên ghế.

Người đàn ông tuấn mỹ vô song, nhưng trên khuôn mặt luôn chứa ẩn sự lạnh lùng hung ác nham hiểm, không khỏi khiến người ta sợ hãi, kính trọng nhưng không gần gũi.

Sắc mặt Trần Thân không khỏi nghiêm nghị thêm mấy phần.

Con thường luồng thuở nhỏ ẩn náu trong vũng bùn, bày mưu nghĩ kế nhiều năm, cuối cùng cũng bộc lộ tài năng, bất cứ ai cũng không thể

khinh thường tâm kế ẩn nhẫn như vậy.

Trong thư phòng đốt hương bội lan do điều hương quán điều chế, khói trắng bay lượn lơ, mùi hương thanh nhã như hoa lan, lại có tác dụng thanh lọc đầu óc, cho nên được đặt rất nhiều ở thư phòng và chính viện.

Ánh mắt Kỳ Hoán không chút để ý liếc qua phần tấu chương còn chưa trình tới trước mặt Hoàng Đế lần nữa, trên mặt vẫn không có lấy một gợn sóng, chỉ là lông mày nhíu lại sâu hơn một chút.

Trần Thân luôn giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, lúc này lại không nhìn được mà thấp giọng nói: “Nếu như điện hạ cảm thấy có thể được thì tối nay thần sẽ chỉnh sửa sơ qua, ngày mai trình lên điện Dưỡng Tâm cho Hoàng Thượng xem qua.”

Kỳ Hoán đứng dậy, ngón tay thô ráp mang theo vài vết chai mỏng lướt qua những ký tự mạnh mẽ kia, cuối cùng cũng mở miệng, nói: “Việc này không ổn.”

Nụ cười trên mặt Trần Thân nhạt đi mấy phần, ông trầm ngâm một lát, có chút ý tứ sâu xa mở miệng: “Điện hạ nhân hậu, không chịu làm chuyện bỏ đá xuống giếng nhưng còn trùng trảm chân đến chết vẫn còn giấy giụa. Lúc trước phe phái Dung Vương đông vây cánh, vì ngăn ngừa đêm dài lắm mộng, dù sao chúng ta cũng nên ra tay trước để chiếm được lợi thế.”

Dung Vương phạm tội lớn như vậy, Hoàng Thượng lại chỉ nhốt hắn ta trong vương phủ tĩnh mạch, có thể thấy được chút ít địa vị của hắn ta ở trong lòng Hoàng Thượng.

Chưa chắc hắn đã không sử dụng biện pháp khiến người trên long ý kia mềm lòng, để được trọng dụng một lần nữa.

Kỳ Hoán nâng mí mắt, lạnh nhạt nói: “Quốc công gia cũng nói rồi, đó là lúc trước.”

Vụn cát vì lợi ích mà tập hợp lại với nhau, mỗi người đều lòng mang kế hoạch khôn quá mức. Kỷ Tiêu bị giam cầm trong vương phủ, ngoại trừ mấy người kiên định theo đảng Thái Tử cũ thì không có ai thượng tấu cầu tình.

Đám ô hợp đó, không gợn nổi sóng gió.

Thân thể của vị trên long ỷ kia đang bệnh nặng nhưng đầu óc ông vẫn chưa hồ đồ, trước đó hắn vừa đón tiểu cô nương vào Đông Cung, Trấn Quốc Công đã lập tức trình sổ con lên vạch tội Kỷ Tiêu, cho dù là ai thì cũng có thể cảm nhận được chút gì đó.

Đến lúc ấy chỉ sợ thực sự mất nhiều hơn được.

“Trong lòng Cô tự có tính toán, Quốc Công làm tốt bốn phận của mình là được.” Giọng Kỷ Hoán lạnh lùng, tựa như đột nhiên nhớ tới điều gì, hắn bất chợt mỉm cười nhìn qua Trần Thân, nói: “Cô nhớ rõ tháng trước, khi Quốc Công và Dung Vương ở Thính Tuyết Lâu nâng chén say sưa, hắn ta còn từng gọi người một tiếng nhạc phụ?”

Lời nói đùa phát ra từ miệng người đàn ông nhưng lại không hề ý tứ vui đùa nào, trên trán Trần Thân nhất thời xuất hiện mấy giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu. Ông ta xoa tay, nuốt ngụm nước bọt, ngưng ngưng nói: “Điện hạ nói đùa.”

Kỷ Hoán làm như không nghe thấy, cong khóe môi nói: “Cô và Thái Tử Phi quen biết từ nhỏ, là thanh mai trúc mã, nàng gả vào Đông Cung, tất nhiên Cô sẽ che chở trăm bề. Quốc Công cũng nên chảnh đốn quý phủ cho tốt, nha hoàn ma ma suồng sã, cái gì nên nói, cái gì không nên nói đều phải có chừng mực.”

Điều ám chỉ trong đó rất rõ ràng, ẩn chứa sự cảnh cáo, trong lời nói đều có ý bảo vệ đích nữ của ông.

Gió thổi từ ngoài cửa sổ vào thư phòng, thổi tan hương khói nhẹ nhàng bay lá lứt, cũng thổi khiến sau lưng Trần Thân lạnh buốt.

Không biết từ lúc nào, người ông đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, cửa thư phòng bị gõ nhẹ, Trần Diên và nha hoàn bưng hai chén trà nóng tỏa hương thơm tiến vào.

Hôm nay nàng ta ăn mặc vô cùng dụng tâm, trên đầu cài trâm bướm mạ vàng tinh xảo, bộ váy gấm hoa nhiều màu, hai má hồng hồng, đôi mắt ẩn tình, chén trà sứ trắng cùng bàn tay ngọc ngà như gốc hành đặt cạnh nhau, ý vị phong lưu không nói nên lời.

Thân thể nàng ta nở nang hơn Trần Loan một chút, hai người mỗi người một vẻ đẹp.

“Mời điện hạ dùng trà.” Trần Diên nhẹ nhàng đặt chén trà lên chiếc bàn bên cạnh Kỷ Hoán, giọng nói yêu kiều mềm mại, đôi mắt quyến rũ đến mức có thể chảy ra nước.

Mỹ nhân chân thành, ánh mắt và sự quyến rũ thẳng thắn như vậy, đã là đàn ông thì đều không thể thờ ơ, mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn được.

Nhưng thậm chí Kỷ Hoán còn không thém liếc mắt nhìn lấy một cái, hẩn nhịu mày có chút mất kiên nhẫn.

Trên người nữ nhân này bôi loại hương gì vậy?

Khó ngửi quá.

Trần Thân đưa mắt ra hiệu cho Trần Diên, sau đó khẽ ho hai tiếng, đi đến bên cạnh Kỷ Hoán nói: “Lá thư hôm trước thần viết cho điện hạ...”

Kỷ Hoán thân dài như ngọc, sắc mặt u ám, hẩn xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái, im lặng không nói lời nào, ngay khi Trần Diên đỏ mặt tim đập rộn ràng, lại nghe được một tiếng xì khẽ của người đàn ông.

“Nhị tiểu thư phủ Quốc Công?”

Trần Diên ngược mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ nũng nịu nhát gan, nàng ta khẽ cúi đầu, khom người nói: “Bẩm điện hạ, chính là thần nữ.”

Trong mắt Kỷ Hoán đột nhiên phủ kín một tầng sương mù không tan, vẻ mặt hung ác nham hiểm đến mức không tưởng tượng nổi, trong giọng nói ẩn chứa sự uy nghiêm và không vui nồng đậm: “Vào ngày đại hôn của Cô và Thái Tử Phi, người đã làm gì?”

Lời này vừa hỏi ra, sắc mặt của Trần Thân và Trần Diên nhất thời đều trở nên trắng bệch, nàng ta lập tức quỳ rạp xuống đất không dám thở mạnh.

Nàng ta chưa từng nghĩ tới sẽ thật sự tìm cái chết, nàng ta đang độ trẻ trung xinh đẹp, nếu như chết thật thì quả thực đáng tiếc.

Nàng ta chỉ muốn cho Trần Thân nhìn thấy quyết tâm của mình, từ đó mà tính toán chuyện vào Đông Cung cho nàng ta, thế nên mới dùng cách đó để ông phải thỏa hiệp.

Sau khi sự việc qua đi, phủ Quốc Công chắc chắn sẽ chọn cách diệt khẩu, nàng ta không cần lo lắng việc này sẽ truyền ra ngoài.

Nhưng trên đời, nào có bức tường không lọt gió?

Dù sao Trần Thân cũng là người từng gặp qua sóng to gió lớn, sau khi sững sờ ông nhanh chóng tỉnh táo lại, vỗ ống tay áo quỳ một chân trên mặt đất, giải thích: “Bẩm báo điện hạ, tiểu nữ còn trẻ không hiểu chuyện. Toàn bộ việc ngày ấy đều do trái tim mê muội dành cho điện hạ, tình cảm thật lòng. Mong điện hạ minh xét, tha thứ cho tiểu nữ.”

Trần Thân vừa dứt lời, trên gương mặt trắng nõn của Trần Diên đã xuất hiện hai hàng nước mắt chảy xuống, nàng ta khóc trong im lặng, khiến người ta triu mến.

Chương 35

Trong thư phòng, cửa sổ nửa khép nửa mở, bầu trời bên ngoài càng thêm âm u, trông như sắp mưa, trong ngọn gió hè mang theo sự oi bức và ngọt ngào, thổi vào trong phòng, lay động đến mức người ta phập phồng không yên.

Kỷ Hoán nghiêm mặt thờ ơ không nói lời nào, toàn bộ thư phòng chỉ nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào trầm thấp của nữ nhân.

Trần Thân chỉ cho rằng Kỷ Hoán ngại thể diện Thái Tử gia không chủ động mở miệng, thế là ông ta soạn bản thảo trong lòng, dẫn đo cất lời: “Tuy tiểu nữ là con thứ nhưng xưa nay chi phí ăn mặc, bao gồm cả tiên sinh dạy học đều chiếu theo Loan Nhi, tính tình dịu dàng ngoan ngoãn. Nếu như lần này không phải vì một lòng say mê điên hạ thì cũng không làm chuyện điên rồi tới mức này.”

Nghe vào thì thấy thật như có chuyện như thế.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Kỷ Hoán rơi trên khuôn mặt đang chảy nước mắt như mưa của Trần Diên, gương mặt đau khổ yêu kiều, sau đó giăng co trên mặt mày tinh xảo của nàng ta.

Khuôn mặt đó ẩn chứa thần thái tương tự Trần Loan ba bốn phần.

Hắn gõ ngón tay thon dài lên mặt bàn, phát ra từng tiếng vang khẽ, Trần Diên cảm thấy đầu gối quỳ tới đau nhức, trái tim lại gần như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Cuối cùng người đàn ông cũng mở miệng, mang theo sự chất vấn nhàn nhạt, tựa như cười mà không phải cười, chỉ khiến người ta cảm thấy nhìn không thấu: “Nói như vậy, ngược lại là lỗi của Cô rồi?”

Thân thể mảnh khảnh của Trần Diên run lên, nàng ta cắn môi dưới thấp giọng nói: “Thần nữ không dám.”

Trần Thân vội vàng cười sang sảng vài tiếng hòa giải: “Điện hạ phong thần tuấn lãng, tư thái long phượng, những nữ tử đã thấy qua đương nhiên đều nhớ thương, trái tim hoàn toàn đặt trên người điện hạ.”

Kỷ Hoán không nhịn được mà bật cười, Trần Thân này không có bản lĩnh gì, công phu võ mông ngựa thì lại đến nơi đến chốn.

“Hậu viện của điện hạ ít người, Diên Nhi từ nhỏ đã khéo léo hiểu lòng người, mỗi ngày điện hạ xử lý xong chính vụ, nghe đàn xem múa, tiêu tan mệt mỏi, há lại không vui thích?”

Trần Thân không được tính là người đàn ông mê muội sắc đẹp, cả ngày chìm trong phụ nữ, chỉ riêng việc phủ Quốc Công nhiều năm không có người mới là có thể hiểu được.

Nhưng đàn ông ấy, đặc biệt là đàn ông ở địa vị cao tuổi trẻ đầy hứa hẹn, dù sao cuộc sống cũng phải chú ý đến chút tình thú.

Thái Tử Phi phụ trách việc quản lý hậu viện, đoan trang hào phóng, lại thường phải làm ra được vẻ dịu dàng cẩn thận, gánh vác trách nhiệm của chính thể. Trên thì phải ngăn cản lời đồn đại bên ngoài, dưới thì phải quản lý thị thiếp thích làm trò mê hoặc lòng người trong hậu viện, với phu quân thì nhiều nhất chỉ làm được đến mức tương kính như tân.

Hai nữ nhi phủ Trấn Quốc Công của ông, một người ngồi vững vị trí Thái Tử Phi, một người nắm giữ trái tim Thái Tử, ở tiền triều cũng có thể trở thành một kiểu trợ lực.

Ngón tay cái của Kỷ Hoán lướt qua chén trà nóng mà Trần Diên vừa dâng lên, hương trà thanh nhã, nước trà màu xanh vàng đã trút bỏ nhiệt độ nóng bỏng, chỉ còn lại sự ấm áp.

“Nếu như nàng ta vào Đông Cung, thứ nữ phủ Quốc Công, lại là muội muội của Thái Tử Phi, cô nên cho nàng ta danh phận gì đây?”
Kỷ Hoán có chút nghiền ngẫm cong môi, dường như thật sự bị vấn đề này làm khó.

Trần Diên đột nhiên ngược mắt, lồng ngực phập phồng mãnh liệt vài cái, nước mắt vẫn luôn tích trữ trong hốc mắt tuôn rơi lã chã, lần này là thật sự vui đến phát khóc.

Chỉ cần Thái Tử đồng ý, nàng ta tiến vào Đông Cung, tất nhiên không thể nào thật sự làm thị thiếp không danh không phận được.

Cho dù không tới Lương Độ thì cũng phải là Lương Viện nhi.

Trần Thân nhìn dáng vẻ này của nữ nhi cũng cảm thấy vui mừng, chẳng qua lời khách sáo nên nói thì vẫn phải nói hết: “Chuyện này đương nhiên là dựa theo tâm ý của điện hạ, có thể hầu hạ bên cạnh điện hạ là vinh hạnh của hai nữ nhi nhà thần.”

Kỷ Hoán cười cười, vẻ mặt chợt lạnh đi: “Quốc Công gia, vào ngày đại hôn của Cô làm ra chuyện hoang đường như vậy, nếu để phụ hoàng biết được, truy cứu tới cùng, người có biết mình phạm phải tội gì không?”

Người đàn ông thân dài như ngọc, biểu cảm hung ác nham hiểm, tựa như Diêm Quân của địa phủ đang hành tẩu nhân gian, trong mỗi một chữ đều bao hàm vẻ uy nghiêm không đổi, hoàn toàn rét lạnh.

Sắc mặt Trần Thân cũng trầm xuống theo, ông thật sự không biết vị Thái Tử tân nhiệm này có đầu óc dốt đặc cán mai hay gì nữa.

Cho dù nhìn từ góc độ nào, đây cũng là loại chuyện tốt khiến người ta không thể từ chối.

Thứ nữ phủ Quốc Công nhà ông lấy thân phận thị thiếp gả vào Đông Cung, còn có thể khiến Kỷ Hoán hấn uất ức hay sao?

Dù Kỳ Hoán có năng lực đến đâu, chẳng qua cũng chỉ là tiểu bối ngạo mạn mà thôi...

Trần Thân hí híp hí híp mắt.

Lúc này Trần Diên lại hơi thẳng người dậy, đập đầu xuống đất, nghẹn ngào nói: “Thần nữ biết tội, xin điện hạ trách phạt.”

Kỳ Hoán không kiên nhẫn nhú mày, bàn chân rẽ sang hướng khác, đi về phía cửa.

Đúng là một câu cũng không muốn nhiều lời, nửa phần mặt mũi cũng không cho.

Khi đôi giày bó đế đen viền vàng có hoa văn măng xà vững vàng đi qua người phụ nữ đang quỳ gối mới dừng lại một lát, trong lời nói mang theo vẻ đùa cợt: “Vào cung yến năm ngoái, trong hoa đình, nhị tiểu thư và thứ trưởng tử của An Vũ Hầu đã làm những gì còn cần Cô nhắc nhở sao?”

Trần Thân không dám tin mở to hai mắt, trên gương mặt chữ quốc xen lẫn màu trắng xanh. Một lát sau ông mới nhìn về phía Trần Diên, không giấu được sự thất vọng nơi đáy mắt, lạnh giọng nói: “Thứ trưởng tử nhà An Vũ Hầu mà điện hạ nói tới, con từng gặp mặt hần?”

An Vũ Hầu... Đó là một tên ăn chơi trác táng cả ngày chỉ biết trêu mèo đùa chó, trêu hoa ghẹo liễu, đến tuổi trưởng thành lại chỉ có thể dựa vào cái bóng của tổ tiên để sống qua ngày.

Thứ trưởng tử của lão ấy, thậm chí còn không bằng học sĩ của mấy gia đình hàn môn bình thường.

Tại sao Trần Diên lại xuất hiện cùng hần ta? Thậm chí nghe giọng điệu của Kỳ Hoán, giữa hai người không chỉ quen biết bình thường.

Bản thân Trần Diên cũng không hiểu ra sao, nàng ta vội vàng lắc đầu, không dám để chiếc mũ như vậy chụp lên đầu, run giọng phủ nhận: “Điện hạ minh giám, thần nữ chưa từng gặp thứ tử của An Vũ Hầu, càng không thể nào... không thể nào có gì đó với hần ta được, điện hạ nhìn nhầm rồi sao?”

Kỷ Hoán không để ý đến nàng ta, nghiêng đầu nhìn về phía Trần Thân, hàm ý sâu xa nói: “Cả đời Cô hận nhất chính là ngọn cỏ đầu tường đang đưa theo gió.”

Phủ Quốc Công này mù mịt chướng khí, tất cả đều là thứ không có đầu óc, thế nhưng lại sinh ra được cô nương mà hần thích nhất.

Trần Thân bị tức đến mức huyết khí cuồn cuộn, ngón tay chỉ vào Trần Diên cũng run lên, ông phẫn nộ quát: “Nghịch tử! Cái thứ mất mặt xấu hổ!”

Chỉ trong chớp mắt, ông đã tin tưởng lời nói lập lờ nước đôi của Kỷ Hoán không chút nghi ngờ.

Ngoại trừ việc đó, ông cũng không nghĩ ra được lời giải thích nào khác.

Nếu không đối mặt với chuyện tốt như vậy, ai lại có thái độ đó?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Thân xanh xám, ông vén áo bào quỳ gối, nói: “Thần quân giáo không nghiêm, thần có tội.”

Lại nghĩ tới lá thư mà ông đã viết, những lời ông nói trước đó, Trần Thân chỉ hận không thể tát cho mình một cái ngất xỉu.

Đây là thân càng thêm thân sao?

Đây rõ ràng là kết thù mà!

Đầu tiên là nhét một đích nữ từng có hôn ước với phế Thái Tử vào phủ, còn chiếm luôn chính vị của Đông Cung. Bây giờ thì hay rồi, lại

muốn nhét thêm thứ nữ vào nữa, còn là người lén lút trao nhận với người ta bị chính chủ bắt gặp.

Trần Thân hít một hơi đầy khí lạnh, đôi môi mấp máy vài cái, có lòng muốn giải thích gì đó, nhưng lại chợt cảm thấy vị Thái Tử vốn nên gần gũi nhất với phủ Quốc Công của ông, chỉ sợ đã hận bọn họ thấu xương rồi.

Kỷ Hoán cong môi, khẽ xùy một tiếng, nghiêm nghị lạnh giọng nói: “Không có lần sau.”

Trần Thân gập lưng xuống như không chịu nổi gánh nặng, rồi lại không dám thất lễ, đành phải cung kính vâng lời.

Lúc này trong đầu Trần Diên là một đống bột nhão. Nàng ta lớn như vậy, ngoại trừ thân phận thứ nữ không tránh thoát được, nàng ta tự nhận mình không thua kém Trần Loan ở điểm nào. Bây giờ lại bị người đàn ông nói xấu như vậy, những lời nói với ý khinh thường đó giống như cây kim, đâm chi chít vào trái tim nàng ta.

“Giữa thần nữ và thứ tử An Vũ Hầu không hề có chuyện gì không dám gặp người, tất nhiên cũng không gánh nổi danh xưng cô đầu tường này.”

“Nếu nói đến cô đầu tường, chỉ sợ đại tỷ tỷ của thần nữ mới là đúng danh đúng nghĩa.”

Giọng nói Trần Diên hơi khàn, còn mang theo chút run rẩy rất nhỏ, không biết là bị dọa sợ hay vì tức giận.

“Câm miệng!” Trần Thân giận dữ, đứng dậy bước nhanh đến trước mặt Trần Diên, không hề lưu tình mà cho nàng ta một bạt tai, tức giận ngập trời.

Kỷ Hoán dừng bước chân, hắt hơi ngời xồm người xuống, góc áo màu vàng ảm rơi xuống mặt đất, nhiễm lấy ánh sáng màu đen tối.

Trần Diên bị cái tát vừa rồi của Trần Thân làm cho đầu óc ong ong, nàng ta vô cùng chật vật ngồi sụp xuống đất, giờ phút này đối diện với đôi mắt đen nhánh của người đàn ông, ngược ta lại khôi phục chút tỉnh táo, che má trái in dấu năm ngón tay, nói: “Người đời đều nói đại tỷ tỷ của ta có tình cảm sâu đậm với điện hạ, nhưng điện hạ à, ngài tin lời này sao?”

“Ngoài miệng nói ái mộ điện hạ thế nào, nhưng dáng vẻ không thật lòng của nàng ta vào mấy tháng trước, chẳng lẽ điện hạ thật sự không phát hiện, không thấy rõ hay sao?”

“Nếu như thật sự có tình cảm sâu đậm thì sao có thể bị dăm ba câu mê hoặc, đồng ý gả cho phế Thái Tử?”

Nàng ta ăn nói rõ ràng, từng câu từng chữ sắc bén như lưỡi đao, rạch toang lớp giấy cửa sổ có thể dễ dàng bị chọc thủng kia ra.

Ánh mắt Kỷ Hoán tối sầm lại u ám, như một ngọn núi cao sừng sững, hắn đưa tay bóp lấy hàm dưới của Trần Diên, sức lực lớn đến mức nàng ta lập tức chảy nước mắt.

Có thể thấy được trong lòng cũng không êm đềm như ngoài mặt.

Trần Diên từ từ nhắm hai mắt, cắn răng thầm nói một chữ đáng.

Nàng ta không dễ chịu, Trần Loan cũng đừng mong sống tốt.

Mọi người cùng nhau xuống địa ngục là tốt nhất!

Nàng ta cũng không muốn tiếp tục sống dưới cái bóng mang tên Trần Loan nữa.

“Lời thần nữ nói đều là thật, nếu không điện hạ... sao ngài lại phải tức giận?” Trần Diên không để ý đến cảm giác đau đớn càng ngày càng kịch liệt truyền đến từ hàm dưới, gần như ngoan cố cười nói.

Trên mu bàn tay màu đồng của người đàn ông lộ ra mấy đường gân xanh dễ thấy, vào lúc Trần Diên đau đến mức cho rằng hẳn sẽ bóp nát xương cốt của nàng ta, Kỷ Hoán lại hất nàng ta ra giống như ném một chiếc giẻ lau.

Trần Thân nơm nớp lo sợ, như rơi vào vực sâu, ông ta thật sự không nghĩ ra, vì sao tiểu nữ nhi được nuông chiều dịu dàng hiểu chuyện từ nhỏ, trong khoảng thời gian này lại có thái độ khác thường như vậy, nhiều lần gây chuyện, quả thật đã đến tình trạng không thể nói lý lẽ.

Chửi bới Trần Loan thì có ích gì cho phủ Trấn Quốc Công?

Chọc cho điện hạ chán ghét vứt bỏ, thứ mà phủ Trấn Quốc Công mất đi sẽ là chủ vị trung cung tương lai và vinh quang của cả gia đình.

“Tiểu nữ không giữ mồm giữ miệng, điện hạ đừng để trong lòng.” Nói ra lời này, ngay bản thân Trần Thân cũng cảm thấy yếu ớt bất lực.

Kỷ Hoán đương nhiên không thể thờ ơ, bàn tay dưới tay áo hết siết chặt lại thả lỏng, cuối cùng hung hăng nắm thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, trên khuôn mặt lại là vẻ gió êm sóng lặng, ánh mắt hắt từ trên người Trần Diên chuyển sang khuôn mặt lo sợ không yên của Trần Thân, nói: “Nếu nhị tiểu thư và thứ trưởng tử phủ An Vũ Hầu đã tâm đầu ý hợp, vậy Quốc Công gia cũng đừng làm kẻ ác chia rẽ uyên ương, nhanh chóng chọn ngày tốt thành thân đi.”

Mấy câu không thể đơn giản tự nhiên hơn lại mang theo sự áp bách và mệnh lệnh cương quyết.

Trần Thân ngoại trừ cười khổ nói một tiếng vâng thì cũng không biết có thể làm gì để vị Thái Tử nhiều lần bị phủ Quốc Công mạo phạm bớt giận.

Ông lạnh nhạt liếc mắt nhìn Trần Diên, ánh mắt đó không còn hòa ái yêu thương như trước, ông có chút mệt mỏi suy nghĩ, có lẽ lão thái thái nói đúng.

Những đứa con thứ, quả thật không nhận nổi sự sủng ái này.

Càng sủng càng không biết tốt xấu.

Kỷ Hoán lạnh mặt, phất tay áo rời đi.

Cửa thư phòng mở ra, Trần Loan mang theo ánh mắt phức tạp, cách Kỷ Hoán khoảng mấy bước chân, không biết nàng đã ở bên ngoài nghe được bao lâu.

Hai người nhìn nhau, trong lúc nhất thời Trần Loan giống như người bị câm, nửa chữ cũng không nói ra được.

Ngọn gió trong viện khẽ lướt qua, cuốn lấy chút góc váy của nàng, để lộ ra mắt cá chân trắng nõn như ngói sứ, cảnh đẹp như vậy nhanh chóng lướt qua, cuối cùng vẫn là Kỷ Hoán mở miệng, hỏi: “Thân thể lão phu nhân thế nào?”

“Bệnh cũ để lại khi còn trẻ, vừa mới uống thuốc, lúc này đã ngủ rồi, điện hạ không cần lo lắng.”

Trải qua trò ầm ĩ này, ai cũng không có tâm tư ở lại phủ Quốc Công dùng bữa, Kỷ Hoán gật đầu, sau đó nhíu mày thật chặt, nói: “Không còn sớm nữa, về thôi.”

Trần Loan cong khóe môi, mềm giọng nói: “Thiếp thân nói thêm mấy câu với phụ thân, điện hạ tới nhà chính nghỉ ngơi một lát trước đi.”

Kỷ Hoán gật đầu, ánh mắt lướt qua người nàng, hẩn bước ra khỏi thư phòng, góc áo màu vàng sáng kéo dài một đường tơ vàng khiến mọi người chú ý, rẽ một cái nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Có thứ gì đó đã yên lặng xảy ra thay đổi vào lúc Trần Diên nói mấy câu đó.

Chuyện mà Trần Loan lo lắng không có cách nào giải thích được, lại dùng cách thức như vậy mà đến một cách đột nhiên không kịp chuẩn

bị.

Trong thư phòng, Trần Diên chặt vật ngã ngò, Trần Thân vô cùng giận dữ, liên tục cầm hai chén trà ném xuống đất, mảnh vỡ nhanh chóng ngổn ngang đầy đất.

Nước trà thấm ướt y phục của Trần Diên, hai mắt nàng ta vô thần, lúc này mới phản ứng lại, nàng ta đã khiến Thái Tử chán ghét triệt để, lại càng tự mình cắt đứt đường lui.

Nàng ta phải gả đến phủ An Vũ Hầu!

Tiếng Trần Thân đập bàn vang lên rung trời, trong cơn giận dữ, ông tức đến mức tim phổi đều cuồn cuộn: “Ngu xuẩn! Đều tại di nương của người bình thường quá nuông chiều người, không hề có chút khuôn mẫu và tầm nhìn nào!”

“Lời nói độc ác như vậy người cũng có thể nói ra được, xưa nay người có để đích tỳ của người vào mắt không?”

“Đương nhiên là không.” Trần Loan nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, dưới chân tránh né mảnh vỡ sắc nhọn của chén trà, giọng nói cực nhẹ, tựa như đang nói một chuyện không thể bình thường hơn.

“Để bọn họ giẫm lên đầu ta, không phải phụ thân luôn yên lặng cho phép sao?”

Nàng nhàn nhã bước đến bên cạnh chiếc bàn đen kia, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn mơn trơn thành ghế với đường nét lưu loát, nàng ngước mắt lên, khẽ trào phúng: “Trên đời này nào có người phụ thân, đích nữ vừa thành thân chưa được ba ngày đã nghĩ trăm phương ngàn kế muốn nhét thứ nữ vào?”

“Cha, nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngài thật sự không thấy thẹn trong lòng sao? Ông xứng đáng với mẫu thân của ta sao?”

“Câm miệng! Người thì biết cái gì?!” Trần Thân giống như pháo trúc châm lửa là nổ, ánh mắt sắc bén, ông gầm thét một tiếng.

Ở phủ Quốc công, Tô Viện luôn là điều cấm kỵ không ai có thể nhắc đến. Từ nhỏ Trần Loan đã không kiềm nén được sự nghi hoặc trong lòng, tới thư phòng tìm Trần Thân, vừa mở miệng nói hai chữ mẫu thân là đã bị phạt đánh tay.

Giờ phút này ánh mắt Trần Loan nhìn ông không khác gì nhìn người xa lạ, nàng vuốt chiếc khăn trong tay, lạnh nhạt nói: “Ta không biết gì cả, ta chỉ biết, nếu phủ Quốc Công đã xem ta như đứa con bỏ đi, vậy thì kể từ hôm nay, sự tồn vong của phủ Quốc Công không liên quan gì đến ta.”

Kiếp trước kiếp này, Trần Thân đều đưa ra cùng một quyết định.

Nếu đã như thế, vậy thì để ông ta và cả gia đình thứ nữ sống với nhau đi.

Dù sao thì cũng đừng hòng nghĩ đến việc đạt được chút lợi ích ngon ngọt nào từ nàng nữa.

Dứt lời, Trần Loan quay người, nhìn về phía Trần Diên vẫn luôn gắt gao nhìn mình chằm chằm, lần đầu tiên lộ ra vẻ tức giận, nàng lạnh giọng hoàn toàn: “Ngày hai mươi tháng sau là một ngày không tỵ, tổ mẫu và ta đều cảm thấy thỏa đáng, người xuất giá vào hôm đó đi.”

Nàng đến gần Trần Diên thêm mấy bước, hai đôi mắt có phong tình tương tự đối mặt với nhau, một đôi mắt ẩn chứa vẻ thất bại ảm đạm, một đôi mắt đan xen ngọn lửa giận không thể xem thường.

“Nhìn ánh mắt này của người, cảm thấy không phục lắm à?”

Chương 36

Gió thổi ngày càng mạnh, mưa bụi bị thổi dán chặt vào song cửa sổ, vết ướt nhỏ vụn dày đặc lộ ra, bầu trời phô bày ra một màu tái nhợt khác thường, mây đen tích tụ phía chân trời, chậm rãi rải rác về nơi xa.

Trần Diên ngồi sụp xuống đất, xung quanh là mảnh sứ của chén trà vỡ nát và nước trà ẩm ướt nhỏ giọt, thậm chí còn có vài lá trà dính trên chiếc váy hoa đẹp đẽ kia, khiến nó mất đi vẻ tươi sáng gọn gàng.

Nàng ta chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào Trần Loan, sống lưng thẳng tắp.

Nàng ta có thể chán chường chật vật trước mặt tất cả mọi người, nhưng tuyệt đối không thể khom lưng một chút nào trước mặt Trần Loan.

Dường như biết được suy nghĩ trong lòng nàng ta, Trần Loan v.ướt ve bộ giáp trên tay, xúc cảm lạnh buốt khiến thân thể nàng hơi cứng lại, sau đó nàng nâng mí mắt, hơi hờ hững nói: “Mặc dù ngươi là thứ nữ, nhưng lại được cha và tổ mẫu sủng ái. Nếu không có những ý đồ xấu hại người kia, chưa chắc đã không thể gả vào nhà quyền quý, có được một mối nhân duyên tốt.”

Trần Diên liên tục cười lạnh vài tiếng, lồng ngực phập phồng vài cái, đầu ngón tay kéo căng đến mức biến thành màu xanh trắng, giọng nói đầy vẻ oán độc: “Chuyện cho tới bây giờ, ngươi hà tất phải ở đây làm bộ làm tịch? Ngươi và ta đều là tiểu thư phủ Quốc Công, chỉ vì khác biệt đích thứ mà ta phải chịu thua kém ngươi đủ chỗ sao?”

“Ngươi nói tâm tư ta ác độc, ngươi thì có gì tốt lành?”

Người bị sự ghen ghét và oán hận làm mê muội đầu óc, nói gì cũng vô bổ.

Trần Loan lười tốn nhiều miệng lưỡi với nàng ta.

“Người nói không sai, ta không phải người tốt nên sẽ không bỏ qua cho người.” Trần Loan hững hờ nói xong, ánh mắt ngược lại rơi trên người Trần Thân, sắc mặt ông xanh xám, từng màn kịch ngày hôm nay đủ khiến ông hoa mắt chóng mặt, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.

“Trần Quốc Công, tiểu nữ nhi từ trước đến nay hiểu chuyện lại ngoan ngoãn này của ngài, hôm nay có thể khiến ngài thay đổi cách nhìn rồi chứ?” Dứt lời, Trần Loan được Lưu Nguyệt đỡ xoay người, ra khỏi thư phòng, không quay đầu lại.

Ngay cả tiếng cha cũng không gọi, trực tiếp gọi một tiếng Trần Quốc Công, tinh thần Trần Thân hoảng hốt, sau đó từ đáy lòng dâng lên cảm giác không thể nói bằng lời.

Đích nữ từ nhỏ đã vô cùng xuất sắc này của ông, có lẽ trái tim thật sự cảm thấy băng giá, nên mới hạ quyết tâm cắt đứt quan hệ với ông.

Tua rua treo trên hầu bao nhẹ nhàng lắc lư theo bước chân, Trần Loan dựng thẳng sống lưng hơn bất cứ ai, nhìn từ xa, bóng dáng mảnh khảnh ấy ngay cả cọng tóc cũng lộ ra sự thanh cao kiêu ngạo.

Phía trước thư phòng là một rừng trúc nhỏ, thời tiết này, chiếc lá hẹp lại đều xanh đến mức nhỏ nước, thân thể Trần Loan đột nhiên dừng lại, sau đó vịn vào một cành trúc, giống như không chịu nổi gánh nặng mà khom người xuống.

Lưu Nguyệt vội vàng đỡ lấy cánh tay còn lại của nàng, lo lắng đến mức luôn miệng hỏi: “Nương nương sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Trần Loan lắc đầu, sau khi im lặng một lúc thì ngẩng đầu lên, nơi đuôi mắt hiện ra ánh bạc, còn có chút ửng đỏ.

Dù nói thế nào, phủ Quốc Công cũng là nơi đã nuôi dạy nàng hai kiếp, hôm nay người muốn nhét thứ muội có ý đồ xấu cho phu quân của nàng là người cha chảy cùng dòng máu với nàng.

Mà người vẫn luôn trăm phương ngàn kế muốn đưa nàng vào nơi vạn kiếp bất phục, là muội muội ruột của nàng.

Sống đến mức này, Trần Loan tự ngẫm lại cũng chỉ biết cười khổ.

“Nương nương không cần chấp nhặt với nhị tiểu thư. Nàng ta có âm mưu quỷ kế nhiều hơn nữa thì cũng không ngồi lên đầu người được.” Lưu Nguyệt nhìn ra chút manh mối, vội vàng lên tiếng trấn an.

Trần Loan lắc đầu, cánh môi đỏ bừng đã mất đi màu máu, trở nên tái nhợt, ngay cả giọng nói cũng hơi khàn khàn: “Không, hôm nay nàng ta rất thông minh.”

Những lời Trần Diên nói, từ nào cũng đâm thẳng vào tim gan, phàm là đàn ông đều không thể nào thật sự ngoảnh mặt làm ngơ, cười trừ cho qua.

Huống hồ người đó còn có tính tình cao ngạo như vậy.

Những lời nói của Trần Diên ngày hôm nay, thoát nhìn có vẻ như bị kích thích luống cuống không lựa lời, thật ra đã chuẩn bị từ lâu. Hôm nay nếu thực sự để Trần Diên vào Đông Cung như mong muốn, những lời này sẽ là con át chủ bài lật đổ nàng.

Chẳng qua hôm nay lại biến thành chiêu giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm, Trần Diên cũng vì thế mà phải trả cái giá không nhỏ mà thôi.

Hiện tại nàng không có phủ Quốc Công làm chỗ dựa, chỉ có thể thận trọng từng bước, mỗi một bước đi đều nơm nớp lo sợ giống như

giẫm trên băng mỏng.

Trần Loan có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, đưa tay xoa mi tâm, hỏi: “Bây giờ điện hạ đang ở đâu?”

“Có lẽ đang ngồi trong nhà chính, nương nương, chúng ta muốn đi tìm sao?”

Một cơn gió lướt qua mặt, lá trúc vang xào xạc, có vài chiếc lá đung đưa bay từ trên cao xuống, mang theo chút ẩm ướt, tạo thành xoáy rơi xuống bùn đất sền sệt.

Nhận thấy từng chút hạt mưa tinh mịn như châm kia, Lưu Nguyệt không khỏi khẽ ồ lên một tiếng, nói: “Nương nương, trời mưa rồi, chúng ta về phòng trú mưa trước đi.”

Trần Loan gật đầu, vừa đi vừa dặn dò nói: “Khoảng thời gian này cho người nhìn chăm chăm Ngọc Sắc Các và Lê Hoa hiên, không được lơ lửng, bất cứ điều gì khả nghi phải lập tức bẩm báo.”

Nếu như không ngoài dự đoán, Trần Diên và vị Khang di nương ở Ngọc Sắc Các kia sẽ không ngồi chờ chết như vậy.

Việc này không thể xảy ra sai sót nữa.

Trong khoảnh khắc mưa trở nên rất lớn, tựa như nước sông chảy ngược, rơi vào giữa trời đất chỉ còn lại một màu trắng xóa, ngoại trừ màn mưa giống như trăn châu bắt đầu xâu chuỗi kia thì chỉ có đại thụ chập chờn trong mưa gió, mấy cây rải rác tản ra ánh sáng âm đạm của màu xanh.

Trong nhà chính cũng chỉ có Hồ Nguyên lương cuống đến mức đi qua đi lại, cộng thêm một chén trà xanh còn bốc hơi nóng.

Lại không thấy bóng dáng người đàn ông đâu.

Trần Loan cau mày lại, còn chưa kịp mở miệng đã thấy Hồ Nguyên vô cùng gấp gáp đi đến trước mặt, cầm phất trần hành lễ, nói: “Nương nương, người tới rồi.”

Hồ Nguyên là người cũ hầu hạ bên cạnh Kỷ Hoán, làm việc kín kẽ không sơ sót, quả thật là lão hồ ly, hiếm khi thấy y có lúc vội vã như vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì? Điện hạ đâu?” Hạt mưa to như hạt đầu rơi trên mảnh ngói của nóc nhà, âm thanh rất lớn, Trần Loan đến gần mấy bước, thu lại thần sắc đặt câu hỏi.

“Nương nương, trong cung truyền đến cấp báo, Hoàng Thượng... Hoàng Thượng không xong rồi, vừa rồi Thái Tử gia nhận được tin tức đã vào cung rồi, bảo nô tài ở lại đây hộ tống nương nương lập tức hồi cung.”

Tin tức ghê gớm như vậy, Hồ Nguyên cố hết sức thấp giọng, sợ tai vách mạch rừng, bị hạ nhân phỉ Quốc Công nghe được, đó là tội chết mất mạng.

“Người nói gì?” Trần Loan vừa mới ngồi xuống, lần này nghe tin tức giống như long trời lở đất như vậy, nhịp tim nhanh hơn từng chút một, giọng nói của nàng mang theo chút run rẩy bất ổn, sau đó bị nhấn chìm trong màn mưa.

Nếu đã là tin tức do nam nhân đưa tới thì nó đúng tám chín phần mười, Trần Loan hít sâu một hơi, trong lòng nhanh chóng tính toán thời gian, kiếp trước mặc dù thân thể của Xương Đế luôn không tốt nhưng cũng chống đỡ nổi mấy mùa xuân thu, mãi cho đến ngày đông giá rét vào ba năm sau mới miễn cưỡng tắt thở.

Cũng bởi vậy, Kỷ Tiêu đã ngồi vững vị trí Thái Tử trữ quân ba năm.

Chẳng lẽ vì nàng sống lại, Thái Tử bị phế sớm, kéo theo Xương Đế cũng phải tạ thế sớm?

Hồ Nguyên gấp đến độ trên trán hiện đầy nếp nhăn, hắn ta nói bên tai Trần Loan: “Nương nương, chuyện trong cung quan trọng, việc này không nên chậm trễ, chúng ta chờ mưa rơi ngớt một chút rồi vào cung. Lúc này chỉ sợ Thái Tử gia đã đến nơi rồi.”

Thân thể Trần Loan cứng ngắc giống như hòn đá, đầu óc lại hết sức tỉnh táo, cũng bất chấp giờ phút này đang mưa to, nàng từ trên ghế đứng dậy, nói: “Bây giờ chúng ta đi ngay. Lưu Nguyệt, người sai người đi thông báo cho tổ mẫu biết, chỉ nói ta có việc gấp về cung trước.”

Lưu Nguyệt cũng biết sự việc nghiêm trọng, nàng ấy nói thì thầm vài câu với tiểu nha hoàn hầu hạ bên ngoài nhà chính, sau đó cầm dù chạy chậm quay lại bên cạnh Trần Loan.

Dưới mái hiên, nước mưa dựng thành bức tường thành màu nước phủ kín. Dù trên đầu che chắn cho Trần Loan cực kỳ kín kẽ nhưng đầu vai vẫn bị ướt, bên tóc mai ẩm ướt dán bên tai. Trần Loan bị ngọn gió thổi tới từ trước mặt làm cho ho khan vài tiếng.

Trong lòng Hồ Nguyên không ngừng kêu khổ.

Rõ ràng là một ngày lại mặt yên lành, đầu tiên là điện hạ bị thứ nữ không biết ra sao kia làm tức giận đến mức suýt nữa phát tay áo rồi đi, sắc mặt âm trầm có thể chảy ra nước. Tiếp đó trong cung đột nhiên truyền đến mật báo, sinh mệnh của đế vương một đời đang hấp hối, Thái Tử gia đành phải về cung trước.

Hắn ta khó khăn lắm mới chờ được Thái Tử Phi, trời lại đột nhiên mưa lớn như vậy, nếu khiến vị này bị nhiễm phong hàn...

Thái Tử gia thật sự có thể lấy cái mạng già này của y.

Bởi vì mưa lớn, xe ngựa đi rất chậm, đá vụn và hố gà trên ngã tư đường trở thành chướng ngại vật, Trần Loan bị xóc nảy đến khó chịu, cau mày hồi lâu không mở miệng nói chuyện.

Rõ ràng là buổi sáng hôm qua, nàng và Kỷ Hoán còn đi kính trà, mặc dù sắc mặt của Xương Đế hơi tái nhưng vẫn có thể đứng dậy đi lại, ông còn nói chuyện với Kỷ Hoán hồi lâu.

Sao lại đột nhiên như vậy, hôm nay đã không xong rồi?

Là có ẩn tình khác, hay vận mệnh vốn như vậy?

Lưu Nguyệt cầm khăn tay sạch lau thái dương cho Trần Loan, cũng không dám nói gì. Chiếc xe ngựa này của bọn họ nghiễm nhiên đã trở thành một chiếc thuyền lá lênh đênh trong mưa to gió lớn, gian nan chậm rãi trôi nổi về phía trước.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng xe ngựa cũng tiến vào cửa cung. Cửa lớn màu đỏ thẫm chậm rãi khép lại, cái bóng mờ lung của phố xá sầm uất sau lưng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là hoàng cung nguy nga sừng sững bất động trong mưa to ở trước mắt.

Đợi đến khi bước vào cửa cung Dục Khánh, ngón tay của Trần Loan đã lạnh buốt cứng ngắc đến lạ, cánh môi vốn đỏ bừng cũng mất hết đi màu máu, nghiễm nhiên trở thành một con chuột lột ướt sũng trong mưa.

“Bên ngoài mưa lớn như vậy, sao nương nương lại về vào lúc này? Đừng để bị nhiễm phong hàn, Bồ Đào, người đi mời thái y, làm việc nhanh lên.” Tô ma ma thấy thế, vẻ mặt vốn nghiêm túc lại càng thêm nghiêm nghị. Bà đỡ Trần Loan ngồi xuống chiếc ghế nhỏ lót lông mềm, miệng nói: “Lão nô đã lệnh cho nha hoàn chuẩn bị nước nóng, nương nương phải mau chóng tắm rửa, tẩy đi hơi lạnh trên người.”

Vào lúc mấu chốt thế này, đâu còn thời gian mời thái y nữa chứ?

Trần Loan nhắm mắt, có chút mệt mỏi xua tay áo, nói: “Ma ma đừng lo lắng mấy chuyện đó nữa, đỡ bốn cung đi tắm.”

Hồ Nguyên lại gần nói nhỏ vài câu bên tai Tô ma ma, Tô ma ma lập tức hít sâu một hơi, ổn định giọng nói: “Chẳng trách vừa rồi nghe mấy nha hoàn không hiểu chuyện nói, thấp thoáng thấy có Vũ Lâm quân bao vây các cung, ta còn đoán là do mưa lớn, bọn họ tự mình hù dọa mình.”

Trần Loan nghe thấy lời này thì đột nhiên mở to mắt, nhìn về phía Tô ma ma hỏi: “Ý của ma ma là, Vũ Lâm quân bao vây hết toàn bộ hậu cung?”

Chuyện lớn như vậy, không ai dám ngông cuồng nhiều lời, sắc mặt Tô ma ma nghiêm túc, cau mày nói: “Trước đó mấy nha hoàn đi lĩnh vải gấm sa tanh mới tới. Khi quay về thì nói có binh sĩ mặc áo giáp bao vây cung Minh Lan, cung Dực Khôn, ngay cả Phật đường của Thái Hậu cũng không thể may mắn thoát khỏi. Lão nô tưởng trời mưa to, bọn họ nhìn nhầm, bèn quát lớn vài tiếng đuổi đi rồi.”

Trần Loan và Hồ Nguyên liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ nghiêm nghị trong mắt đối phương.

Xem ra chuyện bệnh tình của Xương Đế trở nên nguy kịch, không ngoài dự đoán là có người âm thầm động tay động chân.

Tắm rửa xong, Trần Loan mới cảm thấy khá hơn chút. Tô ma ma chọn cho nàng một bộ váy dài nhạt màu, đơn giản lại không mất vẻ đi trang trọng, ngay cả trâm trên đầu cũng là trâm ngọc mộc mạc tự nhiên nhất.

Tô ma ma là người cũ trong cung, mọi thứ đều có chừng mực, những chuyện dẫn đo khó giải quyết giao cho bà, Trần Loan hết sức yên tâm.

Khi Trần Loan đến điện Dưỡng Tâm, không một ai ngăn cản, cũng không ai nói chuyện, ngay cả tiếng thông báo cũng không có, cứ thế để nàng tiến vào không chút trở ngại.

Yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có chút quỷ dị.

Sự khác thường tất có điều kỳ quái, lời này chưa bao giờ sai, mỗi bước chân Trần Loan đều đi một cách kinh hồn bạt vía, chiếc khăn cầm trong tay hết thả lỏng lại siết chặt, mãi đến khi đi vòng qua một tấm bình phong hình long phượng quấn quýt, bước chân của nàng mới dừng lại.

Nhịp tim giống như tiếng trống say mê trên chiến trường.

Trước giường rồng của Hoàng Thượng có mười mấy người quỳ khóc, có vài người Trần Loan chỉ vừa liếc mắt đã nhận ra, ví dụ như Hứa Hoàng Hậu sắc mặt bi thương, Vân Quý Phi hai mắt ngập nước, cùng với Kỳ Hoán quỳ gối bên cạnh Hoàng Hậu, sống lưng người đàn ông thẳng tắp, giống như cây tùng sinh trưởng trong khe hở của vách núi cheo leo, sừng sững trước mưa gió không ngã.

Không biết vì sao, Trần Loan lại nhìn ra được chút tịch liêu và cô đơn từ bóng lưng ấy.

Còn lại đều là những gương mặt lạ Trần Loan chưa từng thấy, không có ngoại lệ mà đều là đại tướng mặc áo giáp, hông đeo trường kiếm, khí thế uy nghiêm đáng sợ.

Thế nhưng lại tiến vào tấm cung của đế vương như vậy.

Trong lòng Trần Loan run lên, nàng im lặng không lên tiếng quỳ gối theo, đôi mắt rũ xuống, không dám phát ra tiếng nào trong cổ họng.

Trên thực tế, căn bản không tới lượt nàng lên tiếng.

Cơn mưa bên ngoài càng rơi càng nhanh, càng rơi càng lớn, trong điện Dưỡng Tâm, trước giường đế vương lại yên lặng, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng va chạm giữa áo giáp của các võ tướng.

“Phụ hoàng!” Trong giọng nói trong trẻo dễ nghe mang theo sự nức nở, Trần Loan và những người khác cùng nhau ngẩng đầu thì thấy Kỳ Thiên mặc một bộ cung trang màu hạnh, hình như vừa mới nhận

được tin chạy đến, vượt qua đám người quỳ gối trước giường Xương Đế, khóc không thành tiếng.

Trần Loan ít nhiều có thể hiểu được tâm tình của Kỷ Thiên, làm đích công chúa duy nhất, nhận được ngàn vạn sủng ái, phách lối tùy hứng, tùy ý làm bậy, Trần Loan biết, những thanh danh đó đều do Xương Đế thả ra.

Có rất nhiều hoàng tử hoàng nữ, nhưng chỉ có đích công chúa Kỷ Thiên do Hoàng Hậu sinh ra mới là đầu quả tim của Xương Đế, những người khác đều kém xa.

“Khụ khụ...” Qua hồi lâu, trên giường cuối cùng cũng truyền ra tiếng ho yếu ớt, âm thanh đó tựa như nến tàn chập chờn trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt.

“Phụ hoàng.” Giọng Kỷ Thiên nghẹn ngào, dáng vẻ nàng ấy nắm tay Xương Đế vô cùng bất lực.

“Đến... đến đủ rồi à?” Xương Đế được thái giám tổng quản đỡ dựa vào gối mềm, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, chậm rãi lên tiếng nhưng vẫn chứa đựng sự uy nghiêm của thiên tử, không cách nào coi nhẹ.

Trần Loan vừa ngước mắt lên là đã thấy bờ môi thâm tím và gương mặt tái nhợt không chút màu máu nào của Xương Đế. Ông biết sinh mệnh mình đã đi đến cuối đường, vô cùng bình tĩnh tuyên bố hậu sự.

“Sau khi trăm băng hà, Hoàng Thái Tử Kỳ Hoán kế thừa ngôi vị Hoàng Đế, các người đều là phụ tá đắc lực của trăm, cũng là trọng thần của triều ta, sau này nhất định phải tận tâm phụ tá Thái Tử, làm vẻ vang uy danh của Yển quốc.” Xương Đế nói một đoạn lời nói này vô cùng tốn sức, nói xong thì nằm trên gối mềm thở hổn hển mấy hơi.

Thừa tướng và những võ tướng đang quỳ kia đều hướng về phía giường rồng dập đầu, vẻ mặt trang nghiêm, sự nối tiếp giữa hai đời

đế vương đều do bọn họ chứng kiến, đây là vinh hạnh đặc biệt vô thượng, cũng là đau thương lớn lao.

“Phụ hoàng, người đừng nói những lời không may mắn này...” Kỳ Thiên khóc không thành tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía thái y đứng đầu Thái Y Viện quỳ bên cạnh giường đợi lệnh bất cứ lúc nào, tức giận nói: “Hôm qua khi bốn cung đến thăm, thân thể phụ hoàng còn tốt đẹp, sau hôm nay bệnh tình lại đột nhiên chuyển biến xấu?”

“Còn ngây ra đó làm gì? Nhanh đi kê đơn nấu thuốc, nếu như trị không khỏi thì thái y viện không cần tồn tại nữa.”

Xương Đế để mặc cho nàng ấy càn quấy, cuối cùng kéo khóe miệng, làm phụ thân từ ái lần cuối cùng: “Thiên Nhi, phụ hoàng đi rồi, con đừng tùy ý càn quấy nữa. Có thời gian rảnh thì ở bên cạnh mẫu hậu con nhiều hơn, phải nghe lời một chút.”

Lời dặn dò này trước kia Xương Đế đã từng nói rất nhiều lần, nhưng không một lần nào có thể khiến Kỳ Thiên khóc lóc đồng ý một tràng như lúc này.

Ngược lại là Hứa Hoàng Hậu luôn giữ sắc mặt bình tĩnh, thậm chí còn cực kỳ thông dong lau đi giọt nước mắt ở đuôi mắt cho Kỳ Thiên, giọng nói êm tai: “Đã ở tuổi sớm nên xuất giá rồi, trước kia Hoàng Thượng vẫn luôn nhắc đến, hôm nay nhân lúc chư vị đều ở đây thì quyết định nhà nào đi.”

Mưa ngoài hơi ngớt, Xương Đế xê dịch thân thể, cầm bàn tay của thê tử, cười nói: “Chọn tới chọn lui vẫn cảm thấy không được như ý, sau này Hoàng Hậu cứ từ từ xem, chọn nhà nào tốt một chút, không cầu nệ phú quý quyền thế, thật lòng đối đãi với Thiên Nhi là được.”

Trong lòng Trần Loan chấn động, người người đều nói nhà đế vương là vô tình nhất, nhưng giờ phút này, vị đế vương sắp rời xa nhân thế kia lại giống như người phụ thân bình thường, lo lắng cho hôn sự của nữ nhi, không dám tự tiện làm chủ, sợ nàng ấy không

thích, lại sợ người ta không tốt với nàng ấy, ưu tư chồng chất, tình thế khó xử.

Hứa Hoàng Hậu mỉm cười không nói, sau một lúc im lặng mới nhẹ giọng chậm rãi nói: “Trước kia ngài luôn nói Hoàng Thái Tử của Tấn quốc không tệ, thần thiếp thấy hắn cũng xem như là thành tâm, chỉ bằng hôm nay ấn định mối hôn sự này cho Thiên Nhi?”

Chương 37

Biến cố bất chợt xảy ra như vậy khiến Trần Loan bất ngờ, không chỉ có nàng cảm thấy ngạc nhiên sâu sắc, mà ngay cả Thừa Tướng và các lão tướng đang quỳ gối cũng đưa mắt nhìn nhau, không biết hành động lần này của Hoàng Hậu có ý gì.

Tam công chúa là hòn ngọc quý trên tay, lá ngọc cành vàng chân chính.

Ba năm trước Hoàng Thái Tử của Tấn quốc đã có ý cầu thân, nhưng vẫn luôn bị Xương Đế lấy việc công chúa còn nhỏ mà kéo dài, khiến hấn cầu mỹ nhân mà không được.

Hòa thân gả thấp, lôi kéo triều thần, dẫn dắt quan hệ ngoại giao tốt đẹp vẫn luôn là trách nhiệm không thể trốn tránh của công chúa hoàng gia, nhưng Xương Đế cứ thế từ chối, truy cứu nguyên nhân thì đơn giản chỉ là sợ tam công chúa gả đi bị bắt nạt, gọi trời không đáp gọi đất không thấu, rơi vào đường cùng bị người ta ức hiếp và vứt bỏ.

Đế vương một đời dường như đã trao tình thân cả đời cho đích nữ của mình.

Bản thân Kỳ Thiên cũng sửng sờ, mãi đến khi trông thấy đuôi mắt Hứa Hoàng Hậu đỏ lên, nàng ấy mới đột nhiên mở to mắt, cánh môi đỏ bừng đã mất đi màu máu, mấy hàng lệ tuôn rơi lã chã, khóc không thành tiếng.

Chuyện mà nàng ấy có thể nhận ra, đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Xương Đế.

“Được rồi, chuyện nên sắp xếp trăm đều đã dặn dò rồi, chư khanh lui ra đi.” Lúc này Xương Đế lại đột nhiên có tinh thần, ánh mắt sắc bén, sắc mặt ửng hồng, giọng nói rút đi vẻ suy yếu bất lực vừa rồi, tựa như biến thành người khác.

Thời gian này đáng tiếc nhất là anh hùng đã đến tuổi xế chiều, còn mỹ nhân thì bạc đầu.

Vào lúc Trần Loan đang chuẩn bị đứng dậy theo, Xương Đế lại đột nhiên chỉ vào Kỷ Hoán, thản nhiên nói: “Phu thê Thái Tử ở lại.”

Trần Loan im lặng quỳ tại chỗ, đôi mắt xinh đẹp sụp xuống, thân thể nàng từ nhỏ đã không tốt, vừa rồi lại mắc mưa, không động đậy còn đỡ, vừa rồi chỉ xê dịch thân thể, trước mắt đột nhiên biến thành màu đen.

Trên giường rồng, rèm che màu vàng sáng được treo lên, tua rua cùng màu rơi giữa không trung không nhúc nhích tí nào. Ánh mắt Xương Đế bình thản, thậm chí mang theo chút ý cười, ông nói với Hứa Hoàng Hậu: “Trăm sắp đi rồi.”

“Nàng đừng đi theo.”

Trong đầu Trần Loan đột nhiên có một chùm pháo hoa nổ tung, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ vì sao Hứa Hoàng Hậu lại bình tĩnh như thế khi đối mặt với việc Xương Đế nguy kịch sắp chết. Bởi vì ngay từ ban đầu bà đã suy nghĩ kỹ rồi, điều duy nhất không buông bỏ được có thể chính là Kỷ Thiên.

Cho nên muốn định ra hôn sự của Kỷ Thiên vào lúc này, lòng không lo lắng mà đi theo Xương Đế, Hoàng Thái Tử của Tấn quốc kia đương nhiên cũng là người mà Hứa Hoàng Hậu suy xét rất lâu mới chọn ra được.

Xương Đế lớn hơn Hứa Hoàng Hậu mười hai tuổi, anh hùng đến tuổi xế chiều. Giờ phút này nằm trên giường bệnh, ông lão gầy như que củi không còn là thiếu niên hăng hái của năm đó nữa, nhưng mỹ

nhân vẫn vậy, thậm chí theo thời gian tích lũy mà ngày càng dịu dàng nhu hòa, áp chế nhiều mỹ nhân trong cung như vậy, khiến đế vương không sinh ra được chút lòng thương tiếc với nữ nhân khác nữa.

Cũng chính bởi vì yêu ai yêu cả đường đi nên mới dung túng Kỳ Thiên lên tận trời như thế.

Hai bàn tay chồng lên nhau, một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn, từng ngón tay như cọng hành xanh, một bàn tay lại to lớn mất đi vẻ sáng bóng, tựa như vỏ cây già đã trải qua cuộc đời bể dâu. Xương Đế nhìn, lần đầu tiên trong cuộc đời sinh ra không tự tin.

Hứa Hoàng Hậu chỉ mím môi cười, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Kỳ Hoán vẫn luôn im lặng không lên tiếng, bà thẳng thắn nói: “Điều ban đầu Thái Tử đồng ý với bốn cung, có thể giữ lời không?”

Từ góc độ của Trần Loan nhìn sang, khuôn mặt người đàn ông trầm như nước, mày kiếm hẹp dài luôn nhíu lại không hề thả lỏng, sự tĩnh mịch qua đi, cuối cùng hắn cũng mở miệng: “Đương nhiên là giữ lời. Nếu như có một ngày hoàng muội bị phu gia bắt nạt, không tiếc đánh đổi nhất định phải đón hoàng muội trở về. Quãng đời còn lại đều dùng lễ của công chúa để đối đãi, cả triều trên dưới không ai có thể sơ suất.”

Đây chính là yêu cầu lúc trước Hứa Hoàng Hậu đưa ra.

Hắn muốn cưới ý trung nhân về thì phải đảm bảo cho nữ nhi của bà một đời an khang vinh hoa.

Xương Đế như đã đoán được từ lâu, cũng không bất ngờ về chuyện này, chỉ đưa tay xoa đỉnh đầu đen nhánh của Kỳ Thiên, giọng nói khàn khàn: “Thiên Nhi còn nhỏ, phải do nàng trông nom. Sau này ấy, còn không biết nó lại làm ra bao nhiêu chuyện dẫn lửa vào người đâu.”

“Con cháu tự có phúc của con cháu, bề hạ không cần quá lo lắng. Hai mươi lăm năm trước chúng ta đã nói rồi, đoạn đường cuối cùng

này, nên để thần thiếp đi cùng ngài.”

Con người sống một đời, sinh lão bệnh tử đều không thể đề phòng, tính tình Hứa Hoàng Hậu hòa nhã, cái nhìn vô cùng thoáng, cho dù là thời khắc này thì bà cũng không sinh ra tâm tư e ngại hay hối hận gì.

Xương Đế nhú mày, giọng nói khàn khàn cũng trầm hơn rất nhiều: “Nói linh tinh gì vậy?”

Đã thấy không ít hờn giận.

Hứa Hoàng Hậu lại chẳng hề sợ ông, bà đứng dậy từ mặt đất lạnh lẽo ngồi bên mép giường, lại gần Xương Đế hơn một chút. Trong đôi mắt bà tích tụ chút ánh bạc, giọng nói vẫn dịu dàng bình thản: “Thần thiếp được thánh sủng, xuất thân từ thương hộ xuống dốc, hành động lời nói không thỏa đáng bằng quý nữ kinh thành, tướng mạo không bì được các mỹ nhân trong hậu cung. Bệ hạ không vứt bỏ, ngược lại còn ban cho vinh sủng vô độ, thậm chí là vị trí chủ trung cung này, thần thiếp cũng ngồi rất nhiều năm rồi.”

Một Hoàng Hậu xuất thân hèn mọn, phía sau không có thế gia quý tộc chống lưng, trên không thể khiến triều thần chịu phục, dưới không thể ngăn chặn miệng lưỡi của các phi tần, thứ bà có thể dựa vào chỉ có sự thương tiếc của người trước mắt.

Mọi người đều cảm thấy bà sẽ không đắc ý được bao lâu.

Chim sẻ chung quy cũng là chim sẻ, khoác thêm áo hoa thì cũng không thể nào thật sự biến thành phượng hoàng.

Ngay cả bản thân bà, đã từng một lần cho là như vậy.

Nhưng điều vượt ra khỏi dự kiến của mọi người là sự ngưỡng mộ của Xương Đế đối với vị Hoàng Hậu này vượt mức bình thường, bất kể có bao nhiêu mỹ nhân vào hậu cung thì nơi mà mỗi tháng ông đi đến nhiều nhất vẫn là cung Minh Lan.

Cho dù bà chiếm vị trí trung cung nhưng từ đầu đến cuối không thể sinh ra đích tử cho Xương Đế, chỉ có một đích nữ kia, cũng được ông che chở giống như châu báu mà lớn lên, dung túng mọi chuyện.

Những công chúa khác gả xa đi nước khác, chiêu mộ triều thần, phò mã cũng không do bản thân mình lựa chọn. Chỉ có Thiên Nhi của bà, Xương Đế trước sau đều giữ lại không nỡ gả đi, ngàn chọn vạn tuyển cũng cảm thấy trong thế gian này không có nam tử tốt nào xứng với đích nữ của mình.

Môi Hứa Hoàng Hậu kéo ra độ cong rất nhỏ, cánh môi đỏ bồng khê nhúc nhích, bà nói: “Bệ hạ chưa từng nuốt lời với thần thiếp, hôm nay lại muốn thần thiếp nuốt lời với ngài sao?”

Xương Đế yên lặng nhìn bà vài lần, sau đó bóp khê đầu ngón tay của bà, mang theo sự thân mật trước kia, có chút khó khăn mà thỏa hiệp: “Trầm chờ nàng.”

Đây giống như lời âu yếm thâm tình nhất trên đời, Hứa Hoàng Hậu lập tức cong mặt mày, ngón út bị Xương Đế nắm lấy ngược lại móc lấy ông nhẹ nhàng vuốt ve.

Cùng chết với người đàn ông mà bà yêu cả đời, chính là chuyện tốt nhất mà hiện nay bà có thể nghĩ đến.

Kỷ Thiên ghen ngào chỉ biết lắc đầu, giọng nói đứt quãng lộ ra sự bi thương như muốn cắn nuốt người ta: “Phụ hoàng, mẫu hậu... Sau này con nhất định sẽ không càn quấy nữa, hai người đừng...”

Nếu như là trước kia, Xương Đế và Hứa Hoàng Hậu nghe nàng ấy nói như vậy, chắc chắn sẽ hết sức vui mừng. Nhưng lúc này lại nở nụ cười dung túng, Hứa Hoàng Hậu ôm Kỷ Thiên vào lòng, dặn dò cẩn thận: “Mẫu hậu và phụ hoàng con đã chú ý từ lâu, Hoàng Thái Tử của Tấn quốc thành tâm cầu hôn con, là nơi chốn không tệ.”

“Sau này nếu phải chịu khổ sở thì hãy nhớ kỹ, Đại Yến mãi mãi là hậu thuẫn của con.”

Kỷ Hoán khác với Kỷ Tiêu, hắn là quân tử chân chính, nếu đã đồng ý làm, tất nhiên Hứa Hoàng Hậu sẽ tin tưởng.

Cơn mưa bên ngoài dần chậm lại, nhưng gió thì vẫn tàn phá bừa bãi, thổi vào cửa sổ phát ra tiếng vù vù trầm thấp, thật lâu vẫn không tan.

Thời gian hồi quang phản chiếu cũng không dài, ánh sáng trong mắt Xương Đế dần tắt đi từng chút một, ông chuyển sang nhìn về phía đứa con có tiền đồ nhất cũng giống mình nhất trước giường rồng, vẫy tay với hắn, nói: “Lão Bát, con qua đây.”

Kỷ Hoán mím chặt môi, im lặng không lên tiếng mà đến gần mấy bước.

“Chuyện lần này nếu như tra ra được người đứng sau sai khiến thì xử lý nhẹ một chút, giữ lại một mạng đi.”

Xương Đế khó khăn thở dài một hơi, ông là nhân vật thế nào chứ? Ngồi trên hoàng vị nhiều năm như vậy, có một số việc ông chỉ nghĩ thôi đã đoán được kết quả.

Hoàng tử trưởng thành cũng không nhiều, bởi vậy mặc dù Kỷ Tiêu cất giấu binh khí nhưng lại chỉ bị cầm tù chứ không mất mạng, càng bởi vậy, nên vào thời khắc hấp hối Xương Đế vẫn muốn giữ lại một mạng cho hắn ta.

Kỷ Hoán không đồng ý ngay mà lạnh giọng nói: “Nếu như người chủ mưu thật sự là hắn ta, nhi thần sẽ không ra tay tàn nhẫn, nhưng đám người của phủ Dung Vương và những người lệ thuộc sẽ bị lưu đày Lĩnh Nam, mãi mãi không được hồi kinh.”

Xương Đế im lặng, sau đó nói: “Mà thôi.”

Nếu như trước đó xảy ra chuyện như vậy, Xương Đế nhất định sẽ nổi giận, xử chết Kỷ Tiêu một vạn lần cũng không đủ để trút bỏ cơn

giận trong lòng, nhưng vào lúc ông được thái y xác định nói ông không còn nhiều thời gian, trong lòng ông lại bình thản đến lạ.

Một chút tiếc nuối, một chút lạnh lòng.

Ông sắp chết rồi, dù sao cũng không thể kéo một nhĩ tử chết theo được.

Đầu Trần Loan có chút mê man, nhưng khi thỉnh thoảng ngược mắt nhìn người đàn ông kiêu ngạo lạnh lùng đứng bên cạnh giường rồng, nàng có thể chân chính cảm nhận được chút thương cảm.

Ánh sáng trong mắt Xương Đế đã cháy hết, cuối cùng ông mạnh mẽ nắm chặt tay Hứa Hoàng Hậu, cong khoe miệng, có chút vô lực nhắm hai mắt.

Lần khép lại này sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Vẻ mặt Trần Loan trang nghiêm, nàng cung kính dập đầu lạy ba cái với bóng người trên giường rồng kia.

Chuông tang vang lên chín lần.

Cả tòa hoàng thành đều bị bao phủ trong màn mưa phùn và sự ưu thương sâu sắc không tan. Tiếng chuông vang đi rất xa, trong lòng nhiều người đứng đầu thế gia đều chấn động mãnh liệt, ánh mắt mọi người vượt qua màn mưa bụi mông lung, rơi trên cung điện nguy nga thành đoàn.

Kỷ Thiên trực tiếp khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Ngày càng có nhiều người tiến cung, trên từng gương mặt lạ lẫm đều chứa sự nghiêm nghị và bi thương không khác nhau là mấy, bọn họ là triều thần của Đại Yển, đến tiễn quân chủ đoạn đường cuối cùng.

Bóng dáng đứng đầu đoàn người lù lù bất động, tựa như cây tùng hàn cao nhất trên vách đá núi cao hiểm trở, ngày càng thẳng tắp trong mưa gió.

Không ai có thể biết được tâm trạng của hắn vào giờ phút này, cũng không thể nào phỏng đoán được.

Nhưng Trần Loan lại nhìn ra chút manh mối. Hắn thân là Thái Tử, là chủ nhân tương lai của Đại Yến, hắn không thể khóc lóc trước giường của phụ thân, từ đầu đến cuối, hắn luôn phải nhẫn nhịn chôn vùi ở đáy lòng.

Không có ai an ủi, cũng không cần an ủi.

Mới vừa rồi Kỷ Thiên ngất xỉu được đỡ ra ngoài, lông mày Trần Loan vẫn luôn nhíu chặt, nàng không yên lòng muốn ra ngoài xem sao, nhưng trong trường hợp này lại không thể không quỳ.

Mặt đất lạnh lẽo, thân thể vốn không quá thoải mái của Trần Loan ngày càng khó chịu, sự tái nhợt do suy nhược và màu đỏ hồng của bệnh tật hiện lên trên hai gò má, nàng nhẫn nhịn nhíu mày, trong mắt chứa nước mắt, mãi đến khi sắc trời đen kịt, trong cung áo trắng lụa trắng khắp nơi, nàng mới từ điện Dưỡng Tâm trở về cung Dục Khánh.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Tô ma ma bôi thuốc mỡ cho nàng, trên phần da thịt ở đầu gối trắng như gôm sứ là từng vết bầm tím nhìn thấy ghê người, tối nay mọi người đều vô cùng trầm lặng, hiện tại Vũ Lâm Quân vẫn còn đang bao vây các cung, lục soát lần lượt.

Cũng không biết là đang lục soát cái gì.

“Nương nương người chịu đựng thêm chút, thời điểm này, không tiện mời thái y đến xem.” Tô ma ma thở dài một hơi, nói: “Lưu Nguyệt ra ngoài bưng trà gừng lên, nương nương uống vào có thể xua tan khí lạnh, tốt xấu gì cũng dễ chịu hơn một chút.”

Trần Loan nghiêng người nằm trên chiếc giường la hán khắc hoa kia, lắc đầu nói: “Không cần rêu rao, tối nay điện hạ sẽ không về, chút nữa ma ma đừng quên sai người đưa chút điểm tâm qua đó.”

Một khi người đàn ông bận rộn sẽ chẳng phân biệt được ngày đêm, càng không thể thành thói dùng bữa.

Chương 38

Thời tiết ở kinh đô là thay đổi nhiều nhất, sương mù tối tăm vào lúc chạng vạng tối như khoác gấm hoa lên giữa bầu trời, từ màu xanh đen nhàn nhạt chuyển thành màu đen nhánh thẫm như mực nước, vốn tưởng rằng tối nay gió sẽ ngừng, mưa sẽ nghỉ, ai ngờ lúc này lại bắt đầu có mưa rơi tí tách, gió thổi còn mạnh hơn ban ngày.

Trong cung Minh Lan, cung nữ thái giám lui tới hầu hạ đều đổi sang quần áo trắng, đưa tầm mắt nhìn ra xa, toàn bộ hoàng cung đều bao phủ trong màu trắng bi ai buồn bã.

Hương được đốt trong lò vàng tại nội điện bị bỏ cũ thay mới, cửa sổ hai mặt Đông Nam hơi mở. Hứa Hoàng Hậu ngồi ở mép giường, vẻ mặt nhàn nhạt, không nhìn ra được vẻ bi thương. Bà cởi bỏ hộ giáp lạnh lẽo trong tay vuốt ve khuôn mặt Kỳ Thiên.

Bà có thể bỏ qua vinh hoa phú quý, tôn hiệu Thái Hậu, chỉ có nữ nhi duy nhất trước mắt quả thật khiến bà có chút không yên lòng.

“Nương nương, thuốc được nấu xong rồi, nô tỳ hầu hạ tam công chúa dùng thuốc nhé?” Trong tay Bội Ngọc bưng một chén nước thuốc đen như mực, mùi thảo dược nồng đậm tản ra, Hứa Hoàng Hậu nhíu mày, lắc đầu nói: “Đưa cho bốn cung đi.”

Bội Ngọc đưa chén thuốc đến tay Hứa Hoàng Hậu, sau đó thu mắt, im lặng lui xuống, khóe mắt hiện ra chút ánh nước.

Hầu hạ Hứa Hoàng Hậu nhiều năm như vậy, sao nàng ấy có thể không biết cõi lòng của chủ tử chứ?

Cũng chính vì biết nên mới không tiện khuyên bảo, cũng không thể khuyên bảo được.

Xương Đế tốt với gia chủ của mình tới mức nào, những người làm nô tỳ như bọn họ hầu hạ đương nhiên đều nhìn thấy.

Đó là sự sủng ái mấy chục năm như một ngày của đế vương một đời.

Trong điện im ắng, bức màn bằng lông đuôi phượng hoàng bị gió thổi lay động, Hứa Hoàng Hậu cầm chén thuốc đặt trên bàn nhỏ ở một bên, có chút bất đắc dĩ nói khẽ: “Thiên Nhi, nói chuyện với mẫu hậu đi.”

Thân thể Kỳ Thiên kéo rất căng, trên khuôn mặt xinh đẹp là hai đốm hồng, lông mi nhắm chặt, làm thế nào cũng không chịu mở mắt.

Có phải là nói chuyện với nàng, biết nàng có thể nghe vào những lời dạn dò đó thì mẫu hậu có yên lòng không?

Yên lòng đi cùng phụ hoàng.

Nàng đã không còn phụ hoàng rồi, không thể lại không có mẫu hậu được.

Bàn tay phủ bên dưới mền gấm của Kỳ Thiên níu lấy đệm giường không thả, chớp mũi cay cay từng đợt, cố nén không mở mắt không lên tiếng.

Hứa Hoàng hậu vuốt lên đuôi mắt đỏ lên của nàng giống như thường ngày, trên đầu ngón tay dính chút nước lóng lánh, bà khẽ thở dài một tiếng: “Con bé ngốc.”

“Sau này thu liễm tính tình một chút, bát hoàng đệ của con khác với phụ hoàng, không thể nào nhiều lần dung túng con được, mẫu hậu đã để lại cho con bức thư, cũng đã dạn dò một số chuyện.”

Dứt lời, Hứa Hoàng Hậu có chút phiền muộn xoa gương mặt của Kỳ Thiên, thay nàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng chảy vào thái dương, xúc cảm nóng ướt ấy khiến bà cũng có chút thương cảm.

“Viên Viễn là đứa trẻ tốt, mặc dù trông hơi ngang bướng nhưng đối với con cũng có mấy phần thật lòng. Mẫu hậu cũng đã nói với Kỳ Hoán, chờ tang kỳ của phụ hoàng con đủ một năm thì sẽ sắp xếp cho con xuất giá.”

Bề ngoài bất cần đời, nhưng tranh đấu trong triều đình hiểm ác luôn thành thạo điêu luyện, thoát thân hoàn mỹ, đương nhiên không thể nào vô hại trước sau như một.

Hứa Hoàng Hậu tin rằng, hẳn có thể bảo vệ được cho Kỳ Thiên.

Kỳ Thiên không nhin được nữa, đưa tay ôm lấy eo Hứa Hoàng Hậu, mùi thơm trên quần áo khiến nàng an tâm: “Mẫu hậu, người đừng đi... Phụ hoàng cũng không hy vọng người làm như vậy.”

Hốc mắt nàng ửng đỏ, thân thể mảnh khảnh bởi vì tiếng nghẹn ngào mà chập trùng nho nhỏ, kéo lấy góc áo của Hứa Hoàng hậu làm thế nào cũng không chịu buông tay.

Góc áo nho nhỏ ấy giống như cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của nàng.

Ánh mắt Hứa Hoàng Hậu chưa ý cười vụn vặt. Bà nhìn về phía cửa sổ phía Nam, bên ngoài là cơn mưa lớn, đêm đen kịt, Kỳ Thiên mím môi nói không thành lời.

Nàng biết Hứa Hoàng Hậu đang nhìn cái gì, đó là phương hướng của điện Dưỡng Tâm, trong đó có người đàn ông mà đời này bà yêu nhất.

“Thiên Nhi, mẫu hậu và con khác nhau. Mẫu hậu xuất thân nhà thương hộ, càng khỏi nói đến còn là con thứ, bản thân giống như một

chiếc lá lục bình, thân phận như vậy cho dù làm thiếp cho người bình thường cũng không đủ tư cách.” Hứa Hoàng Hậu lần đầu tiên nói những lời này với Kỷ Thiên, rõ ràng là ký ức vô cùng thâm thương, bây giờ bà nhớ lại chỉ cảm thấy ngọt ngào.

Mà lúc đó, ông làm vương gia trẻ tuổi đi du ngoạn, hằng hái hăm hở, lại mang một nữ nhi nhà thương hộ với thân phận thấp vào cung, từ đó vinh sủng không ngừng.

Đối mặt với nhiều mỹ nhân hậu cung như vậy, vì mạng sống, vì tranh giành tình cảm, vì nâng cao một bước, bà đã từng tính toán sự thật lòng của người đó.

Bây giờ nghĩ lại, việc xấu xa trong hậu cung có cái gì mà ông không biết chứ? Nhiều lần biến nguy thành an như vậy chưa chắc không có ông ở sau lưng che chở trợ giúp.

Dù cho bà không hiểu về tranh đấu triều đình thì cũng biết được bà muốn ngồi lên hậu vị khó khăn tới mức nào, mẫu nghi thiên hạ làm sao có thể là một nữ nhi thương hộ chứ?

Cho nên bà chưa từng vọng tưởng, Xương Đế lại tự mình mang mũ phượng tới cho bà.

Kỷ Thiên chớp mắt làm rơi giọt nước mắt ở khóe mắt, nàng khóc nức nở vài tiếng, giọng nói rất nhẹ rất khàn: “Phụ hoàng hy vọng mẫu hậu sống tốt.”

Hứa Hoàng hậu vuốt tóc nàng, nhếch khóe môi cười yếu ớt: “Nhưng mẫu hậu muốn ở cùng phụ hoàng.”

Nhân gian hay địa ngục, bà cũng muốn ở bên cạnh ông.

Rèm châu trong điện của cung Minh Lan bị gió đêm quét qua, tiếng va chạm thanh thúy đong đưa đi xa, làm chấn động ra chút vẻ thương cảm và quý dị.

Bàn tay Kỳ Thiên nắm góc tay áo của Hứa Hoàng Hậu hơi thả lỏng, mãi đến cuối cùng, lớp vải trơn mềm trượt khỏi tay. Nàng ngồi trên giường, hai tay vòng quanh đầu gối, giọng nói cực kỳ khó khăn: “Thiên Nhi nghe mẫu hậu hết.”

Hứa Hoàng hậu vui mừng ôm nàng vào lòng, dặn dò cẩn thận một câu cuối cùng: “Cơ thể con không tốt, bình thường đừng cứ mãi thích mát mẻ, tính tình cũng nên thu liễm một chút, đừng ý vào được người khác nuông chiều mà tùy ý làm bậy. Con đường sau này dù sao cũng phải do con tự bước đi.”

“Thái Tử Phi và con qua lại thân thiết, sau này nếu có chuyện gì khó xử thì có thể đến chỗ nàng xin ý kiến.”

Kỳ Thiên và Trần Loan có giao tình từ nhỏ, Kỳ Hoán lại cưng chiều nàng như vậy, nhất định sẽ vì thế mà hao tổn tâm tư nhiều hơn.

Đàn ông Kỳ gia đều yêu ai yêu cả đường đi, thiên vị đến độ không có giới hạn.

Cái chết của Hứa Hoàng Hậu không thể nghi ngờ là một tin sét đánh, nổ vang trên bầu trời của cả tòa hoàng thành, thời khắc chủ mới chủ cũ thay thế nhau, không cẩn thận một chút sẽ rút dây động rừng, những thế gia phát triển trước kia bây giờ đều an phận, vô cùng thành thật rồi.

Điều đáng nhắc tới chính là, Vũ Lâm Quân lục soát ra được một loại thuốc trong chén thuốc của Xương Đế khi còn sống từ trên người một phụ tá phủ Dung Vương. Thuốc đó chí hàn, hiệu lực của thuốc vô cùng mạnh mẽ, mà thân thể của Xương Đế đã yếu ớt từ lâu, đương nhiên không chịu được sự kích thích như vậy.

Lúc này gan mới bị hao tổn, thuốc và châm cứu cũng không cứu được.

Điều kỳ lạ là bởi vì trong thuốc đó có một trong những loại thuốc sinh trưởng ở nơi có điều kiện cực kỳ hà khắc, mà Đại Yến nhiều mưa,

không thích hợp để trồng vật này, bởi vậy nó cũng không phổ biến, thế nhưng lại xuất hiện trong phủ Dung Vương.

Dung Vương bị bỏ tù, vây cánh của phe Thái Tử sụp đổ, không nên trò trống gì, lại bị người của Kỳ Hoán theo dõi mọi lúc mọi nơi, hoàn toàn không thể nào tiếp xúc được với phủ Dung Vương. Vậy thì hiện nay, người cung cấp vị thuốc này là thế lực nơi nào?

Sự việc được điều tra đến mức độ này, Kỳ Hoán không thể cho dừng lại, mà người của Đại Lý Tự đi tìm hiểu nguồn gốc không ngờ lại có phát hiện mới.

Ngoại trừ quan hệ khó mở miệng giữa phụ tá Khang Thiên phủ Dung Vương và Dung Vương, điều khiến người ta khó có thể tin được chính là, Khang Thiên kia lại còn là đệ đệ ruột thất lạc nhiều năm của Khang di nương phủ Trấn Quốc công.

Trong lúc thế này, dính líu quan hệ như vậy đương nhiên là có ý tứ sâu xa.

Nói với bên ngoài là thất lạc nhiều năm, ai biết được nội tình như thế nào, phải chăng đã dính dáng từ lâu mới khiến cho Khang Thiên kia vào phủ Dung Vương, tiện làm việc bất cứ lúc nào, để cầu...

Hành thích vua!

Đây chính là tội danh tru di cửu tộc!

Đại điển đăng cơ của tân đế sắp đến, mà bây giờ người ở cung Dục Khánh lại chính là đích tiểu thư của phủ Trấn Quốc Công!

Màn đêm buông xuống, xe ngựa của Đại Lý Tự đi vòng quanh, tiến vào một phủ đệ từ cửa sau, làm kinh động đến một hai con quạ, vỗ cánh phành phạch bay mất.

Thế là ngày hôm sau, sau khi hết đại điển đăng cơ, thiên tử trẻ tuổi mặc long bào lên người, phong độ bất phàm, ngồi trên long ỷ tượng

trung cho quyền lực chí cao vô thượng kia, sự uy nghiêm trên khuôn mặt lại không hề thua tiên đế.

Tả tướng Tư Mã Nam và hai lão thần khác mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trước khi thái giám hô một tiếng bãi triều thì cùng nhau nghiêng đầu, nhíu mày với Đại Lý Tự Khanh.

Động tác này nghiêm nhiên chính là một loại ám chỉ nào đó.

Đại Lý Tự Khanh cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc, đứng ra từ trong bách quan, sau đó quỳ xuống, giọng nói vang khắp đại điện: “Thần có việc muốn tấu.”

“Hoàng Thượng, tiên đế băng hà, người đứng phía sau ra tay tuy là phụ tá phủ Dung Vương nhưng lại có liên quan chặt chẽ đến phủ Trấn Quốc Công. Thần cảm thấy nên tra rõ việc này đến cùng.”

Tra thế nào? Việc này vốn không phải do phủ Trấn Quốc Công làm, Trần Thân cũng không có lá gan này, mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng chính bởi vì không có gì để điều tra, phủ Trấn Quốc Công không thể tự chứng minh trong sạch, vậy nên cũng chỉ có thể hứng chịu nước bắn đổ xuống.

Trần Thân bị lời nửa thật nửa giả, ném đá giấu tay này làm tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, nếu không phải kiêng kỵ thể diện, lúc này ông nhất định sẽ đỏ mặt tía tai tiến lên tranh chấp với Đại Lý Tự Khanh.

Vì sao lại liên quan chặt chẽ đến ông cơ chứ?

Nhân vật Khang Thiên này đột nhiên xuất hiện như vậy, còn có ai mờ mịt hơn ông à?

Dựa vào đâu mà lại úp cái bô phân này lên đầu ông?

Còn có ai oan hơn ông không? Ông đưa đích nữ duy nhất của mình đến bên cạnh Kỷ Hoán rồi, chính phi Đông Cung đường đường chính

chính, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ là chủ vị trung cung. Ông ăn no rủng mỡ đi âm mưu hành thích vua làm gì?

Tả Tướng khẽ nâng mắt, khoé môi nhếch lên, nói: “Thần tán thành.”

Tả Tướng có uy danh quá lớn trong triều đình, lão vừa mở miệng, đương nhiên có không ít người thuộc phe phái cùng tán thành.

Lúc này trong lòng Trần Thân lại đột nhiên nổi trống, tất nhiên ông chưa từng làm việc này, không thẹn với lương tâm, chỉ sợ người ngồi trên long ỷ kia không tin tưởng.

Dù sao phủ Trấn Quốc Công cũng không lấy ra được chứng cứ, hơn nữa quan hệ của Khang Thiên và Khang di nương thật sự đã bị phơi bày, không thể bàn cãi.

Trần Thân bước ra khỏi hàng, đột nhiên quỳ gối xuống mặt đất lạnh lẽo, bị tức đến khó thở: “Đây quả thật là lời nói xấu, mọi việc đều phải chú trọng đến chứng cứ. Đại Lý Tự Khanh từ đâu mà tra ra được người phụ tá này cấu kết với phủ Quốc Công ta?”

“Hoàng Thượng! Thần xin thề chưa từng làm chuyện đại nghịch bất đạo này. Năm đó tiên hoàng ngự giá thân chinh, thần đã nhiều lần cứu tiên hoàng khỏi nguy hiểm. Sau đó chiến sự kết thúc, tiên hoàng thân phong Trấn Quốc Công, có ân tri ngộ dẫu dất thần, sao thần lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo đến mức này chứ?”

Có ai muốn đội cái bô phân trên đầu mãi?

Ánh mắt Kỳ Hoán như mũi tên như có thể nhìn thấu được tâm tư tăm tối của mỗi người che giấu dưới màn kịch đặc sắc này, ánh mắt hần khẽ động, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Việc này đợi Đại Lý Tự điều tra rõ rồi bàn tiếp.”

Tiếng tranh cãi trên triều đình lập tức dừng lại, đám người tự ngượng ngùng quay lại vị trí của mình.

Sau một lúc do dự, Tả Tướng Tư Mã Nam mở miệng trước, chấp tay nói với Kỳ Hoán: “Nếu như phủ Quốc Công vẫn còn hiềm nghi, bệ hạ định sắp xếp Thái Tử Phi nương nương thế nào?”

Tân đế đã kế vị, tương ứng theo đó cũng nên đổi giọng gọi Thái Tử Phi là Hoàng Hậu.

Nhưng Tư Mã Nam không làm thế.

Ngay từ đầu bọn họ đã lên kế hoạch trù tính, không phải kéo phủ Quốc Công xuống ngựa mà đánh vào vị trí Hoàng Hậu này.

Trong phủ Tả Tướng cùng mấy đại thần khác còn có minh châu chưa gả đi đây, chỉ chờ tân đế kế vị mới tiện tỏ thái độ.

Ánh mắt Kỳ Hoán hoàn toàn lạnh đi, chuỗi ngọc trên mũ miện của thiên tử rũ xuống năm chuỗi, che khuất ánh sáng lạnh trong mắt hắn, chỉ có Hồ Nguyên thấy mà kinh hồn táng đảm, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng.

Chọc cái gì chả được, cứ nhất định phải chọc vào vị nương nương ở cung Dục Khánh kia.

Đã mở miệng nói tới chuyện này, Tư Mã Nam dứt khoát theo đến cùng, giọng nói ôn hòa truyền khắp đại điện: “Thái Tử Phi từng có hôn ước với Dung Vương, vốn không xứng với bệ hạ, không gánh vác được vị trí mẫu nghi thiên hạ này.”

“Vừa mới thành thân cùng bệ hạ mà trong cung đã truyền đến tin dữ như thế, huống chi năm đó Thái Tử Phi vừa ra đời cũng đã khắc chết mẫu thân ruột. Thần cả gan mời Khâm Thiên Giám kiểm tra, liệu có phải Thái Tử Phi có số mệnh không tốt hay không.”

Nói xong những lời này, trên triều đình nhất thời tĩnh lặng, mọi người đều đang quan sát thái độ của tân đế.

Theo lý thuyết, tân đế không nên thích người phụ nữ lăng lơ như vậy mới phải.

Lần này có lý do phế truất danh chính ngôn thuận, chỉ cần thái độ của tân đế có chút buông lỏng, vậy thì chuyện này về cơ bản đã được ấn định.

“Làm càn!”

Sắc mặt người đàn ông ngồi vững trên long ỷ trầm như nước, trong giọng nói tựa như mang theo sự căm giận ngút trời không có cách nào ức chế được, lại giống như bột tuyết rơi trong ngày tam cửu (*).

(*) Ngày tam cửu: Đề cập đến ngày lạnh thứ ba từ ngày đông chí, là khoảng thời gian lạnh nhất trong năm.

Tư Mã Nam bị tiếng quát lạnh này làm kinh sợ, mắt hơi trừng lên, sau đó thần nhiên vén áo bào quỳ xuống, giọng điệu nhẹ nhàng: “Bệ hạ bớt giận.”

“Mỗi một chữ thần nói ra cũng là vì suy nghĩ cho giang sơn xã tắc Đại Yến. Nếu như chủ vị trung cung là nữ tử như vậy thì chẳng phải sẽ khiến nước khác chỉ trích, làm trò hề cho thiên hạ hay sao?”

Đại Lý Tự Khanh cũng quỳ xuống theo, giọng nói thấp hơn không ít: “Hoàng Thượng, Tả Tướng nói có lý. Hoàng Thượng trạch tâm nhân hậu, nếu không muốn đưa nương nương vào lãnh cung thì cũng có thể chọn một phân vị giữ lại bên người, nhưng vị trí Hoàng Hậu, tuyệt đối không thể!”

Nói tóm lại, nếu như ngài có tình cảm với nàng, không đành lòng phế truất thì xếp cho vị trí Chiêu Nghi hoặc Phi, về phần vị trí Hoàng Hậu, nàng đừng hòng nhúng chàm.

Trần Thân suýt chút nữa tức đến thổ huyết tại chỗ.

Đám tiểu nhân này, ngụy quân tử!

Chương 39

Lúc này rất nhiều triều thần mở mắt xem trò vui cũng đều tỉnh táo lại.

Thì ra Tư Mã gia có toan tính với chủ vị trung cung? Chẳng trách vị đích tiểu thư yếu điệu kia đã cập kê, nhưng lại từ chối tất cả những người tới cầu hôn. Mấy ngày gần đây lại càng không bước chân ra khỏi cửa mà bồi dưỡng trong khuê phòng.

Sợ là bồi dưỡng theo quy cách của Hoàng Hậu đi.

Chẳng trách lúc trước khi đích nữ phủ Trấn Quốc Công bị đá cho Kỷ Hoán làm Thái Tử Phi, vây cánh của Tả Tướng lại không phản đối nửa lời.

Mãi đến khi tân đế đăng cơ thì mới cần ngược lại, nói vị kia mệnh không tốt, khắc mẫu khắc quân, đương nhiên không có tư cách ngồi lên hậu vị sóng vai cùng tân đế, huống chi còn liên quan đến bản án hành thích vua.

Tính toán kỹ từng việc một, trong lòng tân đế khó tránh khỏi việc này sinh khúc mắc.

Dù cho còn sót lại chút tình ý, chỉ đợi sau này Tư Mã Nguyệt vào cung, với thủ đoạn của nàng ta, nhất định sẽ ép cho những người khác lu mờ ảm đạm.

Đó là viên minh châu sáng nhất của Tư Mã gia, tâm tính mưu lược đều không thua nam tử, vừa có sự sắc sảo của kiếm sắc ra khỏi vỏ, vừa biết được sự quan trọng của việc giấu tài, đưa nàng ta vào cung mới có thể ổn định được hậu vị.

Những đại thần kia có thể tỉnh táo lại, đương nhiên Trần Thân cũng vậy. Ông lập tức siết chặt nắm đấm, thấp giọng hừ lạnh: “Trong lòng Tả Tướng ai là quý nhân trời sinh? Sợ rằng chỉ có thiên kim của Tướng phủ nhỉ?”

Lời này hỏi trúng tim đen, khuôn mặt Tư Mã Nam trầm như nước, khóe miệng run rẩy, sau đó nói: “Quốc công gia quá đa nghi rồi.”

Thiên tử ngồi trên long ỷ nghe bọn họ trái một câu không tốt, phải một câu khắc quân, mu bàn tay giấu bên dưới lớp long bào tơ vàng đột nhiên nổi lên mấy đường gân xanh. Cho dù là người lạnh lùng không tùy tiện để lộ cảm xúc, lúc này lửa giận trong lòng cũng đã lên tới đỉnh điểm.

Giọng hần lạnh lẽo, tức giận như dệt cử: “Chuyện nhà của trẫm, ngược lại khiến Tả Tướng phải lo lắng, suy nghĩ nhiều rồi.”

Tư Mã gia có chấp niệm với hậu vị, việc này không phải bí mật gì, có thể nói là mọi người đều biết.

Bào muội của Tư Mã Nam là Tư Mã Vân chính là Vân Quý Thái Phi bây giờ, năm đó khi tiến cung đã xem vị trí Hoàng Hậu là vật trong tay. Tư Mã gia đặt nhiều kỳ vọng vào bà ta.

Tư Mã Vân có một khuôn mặt mỹ miều họa thủy, cứ thế áp chế những người không có nhan sắc chỉ biết bôi son trát phấn trong hậu cung, vừa tiến cung đã ngồi lên vị trí Quý Phi ở trên vạn người.

Chỉ là chiếc ghế Quý Phi này, ngồi một mạch hơn hai mươi năm.

Từ giai nhân phong hoa tuyệt đại đến khi tuổi gần bốn mươi nản lòng thoái chí, phân vị vẫn bất động như núi, bị một Hoàng Hậu xuất thân thương hộ áp chế gắt gao.

Làm sao cam tâm được?

Bàn về tài nghệ, gia thế, tướng mạo, mỗi một điểm Tư Mã Vân đều mạnh hơn Hứa Hoàng Hậu rất nhiều, thế nhưng Xương Đế giống như không nhìn thấy, tựa như bị hớp hồn vậy.

Tư Mã Nam giật giật môi, cung kính nói: “Thần không dám, chỉ là Hoàng Hậu chính là mẫu nghi một nước, nếu như xuất thân chẳng lành, sợ rằng sẽ gây hại cho vận mệnh đất nước, xin bệ hạ hãy suy nghĩ lại.

Lời này vừa nói ra, bất chợt dẫn tới một tiếng xì khẽ, đám người theo tiếng nhìn lại, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Nam Dương Vương đứng đầu các võ tướng, đối lập với Tả Tướng Tư Mã Nam đứng đầu các văn thần.

Nam Dương Vương nâng mí mắt lên, nói chuyện không chút lưu tình nào: “Lời này của Tả Tướng thật không biết xấu hổ.”

Hai người xưa nay không hợp nhau, nhưng so với văn thần ôn hòa, Nam Dương Vương là võ tướng từ khi sinh ra đã quen nói thẳng, công kích người rất khó nghe.

Tư Mã Nam nhú chặt lông mày, trong phủ Nam Dương Vương còn có một vị tiểu quận chúa đợi gả, chẳng lẽ không định đưa vào hậu cung à?

Nếu không vì sao lại đối đầu với ông ta vào lúc này.

“Bệ hạ và nương nương mới thành thân không lâu, vừa đăng cơ đã muốn phế truất thê tử kết tóc, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ tổn hại tới thanh danh của bệ hạ. Tả Tướng chỉ nghĩ cho bản thân mình, sao lại quên đi bốn phận thần tử của chúng ta, mọi chuyện nên lấy quân vương làm đầu, chú ý đến thanh danh của quân vương.” Nam Dương Vương nghiền ngẫm cong môi, giọng nói lưu loát nhu hòa, nhưng từng từ lại đâm thẳng vào tim gan, nói năng có khí phách.

Trong lúc nhất thời, văn thần võ tướng phân biệt rõ ràng, còn có mấy người im lặng không lên tiếng, bình chân như vại.

Kỷ Hoán từng dẫn binh dẹp loạn biên cảnh loạn lạc, có uy vọng rất sâu trong quân đội, tâm phúc phần nhiều đều là võ tướng, Nam Dương Vương chính là một trong số đó, biết tâm ý của hắn.

Lúc này mới đứng ra ngang vai ngang vế với Tả Tướng.

Hôm nay, chuyện xảy ra trên triều đình giống như cơn gió lạnh cuối thu quét sạch cảnh trí, chưa tới nửa ngày đã truyền khắp tiền triều hậu cung.

Đêm dài như mực, trong cung Dục Khánh, Lưu Nguyệt ngâm khăn vào nước nóng, sau đó vắt khô rồi đắp lên đầu gối của Trần Loan, khăn bông vải trắng bốc lên hơi nóng, áp vào da thịt nõn nà khiến người ta có chút không dờn mắt nổi.

Trần Loan đặt quyển sách trong tay xuống, sườn mặt dịu dàng, mắt hạnh sáng như nước, tựa như trong đó điểm xuyết vô số chấm nhỏ hiện ra ánh sáng lung linh, nàng nghiêng đầu, nói: “Cao thanh lương bệ hạ đưa tới là thánh dược tiêu bầm, bôi mấy ngày liên tục, dấu vết đã sớm biến mất rồi, không cần phí sức chườm nóng như thế.”

Lưu Nguyệt mím môi, ánh mắt ảm đạm, tâm sự nặng nề, nhưng nhìn ánh mắt ân cần của Trần Loan, nàng đành phải miễn cưỡng nặn ra nụ cười, dịu dàng nói: “Nương nương, thái y đã dặn, chườm nóng có thể đẩy khí lạnh ở đầu gối ra ngoài, có lợi với thân thể của nương nương.”

Trần Loan mỉm cười lắc đầu, phối hợp nằm nghiêng trên giường la hán, hơi xuất thần nhìn ngân hà trắng sáng bên ngoài cửa sổ.

Mấy ngày nay quá nhiều biến cố, nàng cũng không có thời gian lắng đọng suy nghĩ, nên giải thích với Kỷ Hoán thế nào về sự việc kia.

Nàng cũng không thể nói thẳng, rằng bởi vì thái độ của hắn quá lạnh nhạt, không có tình người, nàng ở sau lưng hắn chờ tới khi không còn hy vọng, gả cho ai cũng vậy thôi?

Nói không chừng người đàn ông còn cho rằng nàng đang ném cái nôi sang cho hắn, tội thêm một bạc.

Trần Loan thở dài một tiếng nhỏ đến mức không thể nghe thấy, quả thật có chút đau đầu.

Chờ đến khi nhiệt độ trên khăn chuyển lạnh, Lưu Nguyệt bùng chậu rón rén đi ra ngoài, người đẩy cửa vào hầu hạ là Minh Nguyệt.

Mỗi người hầu hạ trong cung Dục Khánh đều nghe không dưới ba phiên bản về cuộc phân tranh trên triều ngày hôm nay, nhưng bởi vì bệ hạ đã hạ lệnh cấm khẩu, nên đến bây giờ họ vẫn không dám nói với Trần Loan nửa chữ liên quan đến việc này.

Minh Nguyệt cầm cây kéo nhỏ cắt đi gần nửa đoạn bắc đèn, khuôn mặt đẹp đẽ nhu hòa dịu dàng dưới ánh nến, đáy lòng lại xoắn xuýt vào nhau.

Nàng ta tán thành những lời đồn đại của đám người bên ngoài.

Rõ ràng từ nhỏ Trần Loan đã mang điềm xấu, vì sao bệ hạ còn muốn che chở như thế, không chỉ không phế truất, còn lần đầu tiên tức giận lớn như thế với Tả Tướng.

Sự ghen ghét và oán hận đan xen, ma xui quỷ khiến, Minh Nguyệt bước đi cực nhẹ đến sau lưng Trần Loan, không nặng không nhẹ bóp vai cho nàng, sự im lặng đáng kể qua đi, nàng ta cẩn thận ngước mắt, do dự hồi lâu mở miệng nói: “Nương nương đừng nghe những người nói bậy ngoài kia, thân thể người còn chưa khỏe hẳn, không thể tức giận.”

Minh Nguyệt muốn nói lại thôi, Trần Loan không khỏi ngước mắt, ánh mắt bình thản xa xăm, hỏi ngược lại: “Bổn cung vì chuyện gì mà tức giận?”

“Người nói nghe xem nào.”

Giọng người phụ nữ như tiếng nước suối va vào khe đá khi chảy xuống, mi tâm của Minh Nguyệt nháy lên, nàng ta vội vàng nói: “Nô tỳ không cố ý nói như vậy, nương nương đừng để trong lòng.”

Ý cười yếu ớt trên môi Trần Loan chậm rãi tiêu tán, nàng mấp máy đôi môi hồng, khẽ nâng hàm dưới, chỉ nói ra một chữ.

“Nói.”

Đối với Minh Nguyệt, Trần Loan luôn có tâm đề phòng, nhưng tốt xấu gì nàng ta cũng là người lão thái thái nhét vào, nên nàng mới để lại ở bên người, chỉ đợi sau này tìm thời gian đuổi đi xa, mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc này Minh Nguyệt ấp úng, thái độ nhìn trái nhìn phải nói sang chuyện khác rõ ràng là có vấn đề, giống như không kịp chờ đợi muốn cho nàng biết một vài chuyện.

Minh Nguyệt hơi cong mắt, không nói hai lời quỳ phịch xuống đất, âm thanh rầu rĩ khi va chạm với mặt đất khiến Trần Loan không tự chủ được mà nhíu mày.

“Nương nương, Hoàng Thượng đã hạ lệnh cấm khẩu, nô tỳ tuyệt đối không thể nói!”

Sắc mặt Trần Loan cứng lại từng chút một, nàng ném cuốn sách đã xem một nửa trong tay lên giường êm, lạnh nhạt nói: “Ai là chủ tử của ngươi?”

“Nếu không nói thì đời này cũng đừng nói chuyện nữa.”

Minh Nguyệt bị khí thế trên người nàng áp chế, theo bản năng nuốt ngụm nước bọt, ít nhiều gì trong lòng cũng sinh ra chút hối hận. Nàng ta ngược mắt nhìn Trần Loan, cuối cùng vẫn gian nan mở miệng: “Hôm nay vào triều, Tả Tướng nói nương nương là người mang

điềm xấu, khắc mẫu khắc quân, không xứng ở vị trí Hoàng Hậu, đề nghị bệ hạ phế...”

“Im miệng!” Minh Nguyệt còn chưa dứt lời đã bị một giọng nói lạnh lùng ẩn chứa sự tức giận cắt ngang.

Phía trước tấm rèm chân, long bào màu vàng sáng phát ra ánh vàng dưới ánh nến sáng ngời. Người đàn ông thân dài như ngọc, sự uy nghiêm trên khuôn mặt đã tăng thêm ba phần, giờ phút này nhìn Minh Nguyệt đang quỳ dưới đất không dám ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ lạnh lẽo khi bị kẻ dưới làm trái lời.

Cuối cùng hắn vẫn tới chậm một bước.

Điều nên nghe Trần Loan đều đã nghe được, dù cho Minh Nguyệt chưa nói ra từ cuối cùng, nàng cũng biết rõ đó là chữ gì.

Điềm xấu, khắc mẫu, khắc quân, phế truất.

Những chữ đó như từng cây kim nhỏ đâm thẳng vào trái tim Trần Loan, nàng theo bản năng muốn hành lễ với người đàn ông, nhưng thân thể lại không có nổi chút sức lực.

Hồ Nguyên vén nửa tấm rèm châu, tiếng va chạm thanh thúy giữa những hạt châu trơn bóng kêu vang, Kỳ Hoán mang vẻ mặt hờ hững, đi từng bước tới gần, như giẫm nát lòng người.

“Mệnh lệnh của trẫm, ngươi bịt tai không thèm nghe theo?” Kỳ Hoán đưa tay niết xương ngón tay của tiểu cô nương, động tác vô cùng dịu dàng, nhưng khi nhìn về phía Minh Nguyệt đang run rẩy quỳ rạp dưới mặt đất, ánh mắt lại cực kỳ hờ hững lạnh lùng.

“Hoàng Thượng tha mạng, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không dám nữa.”
Lần này Minh Nguyệt thật sự sợ rồi. Nếu sớm biết Hoàng Thượng sẽ đến, dù cho nàng ta một trăm lá gan nàng ta cũng không dám.

“Kéo xuống.” Từ trước đến nay, Kỳ Hoán không hề có tâm tư thương hoa tiếc ngọc, hẳn không thèm nhìn Minh Nguyệt lần thứ hai, trực tiếp lạnh giọng ra lệnh.

Tiếng kêu rên nhận lỗi dần hòa vào bóng đêm lạnh lẽo bên ngoài, cung Dục Khánh hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Lông mi Trần Loan run rẩy chớp mấy cái, cảm giác tồn tại của người đàn ông rất mạnh, hương trúc đăng nhàn nhạt lượn lờ quanh chớp mũi, đôi mắt trong veo của nàng rơi vào hai bàn tay đang giao nhau của hai người, giọng nói hơi khàn: “Sao bệ hạ lại tới đây?”

Chương 40

Đêm nay ánh trăng như nước, một lớp sa mỏng màu bạc mềm mại phủ trên mỗi một góc mái cong cong, trên mảnh ngói lưu ly chiếu ra ánh sáng sắc bén lạnh lẽo, bên ngoài cửa sổ là từng cơn gió lướt qua, làm kinh động đến hai ba chiếc lá muốn rơi lại không rơi mà treo trên đầu cành cây.

Long bào màu vàng sáng của người đàn ông trông có bảy tám phần lạnh lẽo cứng rắn uy nghiêm, càng đừng nói đến hấn vốn là người lạnh lùng, khiến lần đầu tiên Trần Loan sinh ra chút e ngại.

Hấn không phải là tiểu hoàng tử không ai để ý tới trước kia nữa.

Bây giờ mặc long bào trên người, hấn là người chí cao vô thượng nhất dưới bầu trời này, nói một không hai.

Sự cao ngạo của hấn đã ăn sâu vào bản chất, tất nhiên sẽ canh cánh sự việc kia ở trong lòng, giống như mắc nghẹn ở cổ họng. Bây giờ Tả Tướng nói nàng là điềm xấu, phủ Quốc Công lại dính dáng đến chuyện hành thích vua, hấn đã có cái cơ danh chính ngôn thuận để phế truất chính thể.

Chỉ cần hấn muốn, mình và phủ Quốc Công đều vĩnh viễn không có cách nào xoay người.

Xương ngón tay của tiểu cô nương trắng bệch, mặc cho hấn nắm, xinh xắn đẹp đẽ, giống như móng vuốt mèo nhỏ vậy.

“Sao vậy, ta không được đến à?” Đôi mày kiếm của hấn hơi nhướng lên, giọng điệu lạnh lùng nhưng rõ ràng lại bao hàm chút ý cười.

Trần Loan ngược mắt nhìn hắn, giữa lông mày và khóe mắt cũng nhiễm chút ý cười mềm mại, nàng chậm rãi lắc đầu nói: “Đại điển đăng cơ mới trôi qua, tính ra bề hạ phải bận rộn một thời gian.”

Bị đôi mắt hạnh ẩn tình của nàng nhìn chăm chăm, đường nét lạnh lẽo cứng rắn của Kỳ Hoán trở nên ôn hòa, nghĩ đến nha hoàn không biết trên dưới vừa rồi, hắn lại không khỏi nhú mày, mở miệng nói: “Tính nàng vẫn hiền lành quá, nếu không thì một nha hoàn nho nhỏ sao dám to gan nhiều chuyện như thế?”

“Nếu như bên cạnh thiếu người, ngày mai đến điện Dưỡng Tâm lựa chọn vài người, chắc chắn bọn họ không dám phạm thượng như vậy.”

Trần Loan cười như không cười nhìn qua hắn, trong giọng nói thấm chút mát mẻ của ánh trăng, yêu kiều mềm mại, tình cảm trong đôi mắt hạnh như nước kia khiến người ta động lòng: “Không phải lúc trước Hoàng Thượng luôn nói tính tình thần thiếp điêu ngoa, không ai muốn chọc càng không có ai dám cưới sao?”

Không biết bắt đầu từ khi nào, người đàn ông này lại bắt đầu đổi giọng, nói tính tình nàng hiền lành ngoan ngoãn rồi.

Ngón trỏ của Kỳ Hoán khẽ nhúc nhích, ánh mắt gần như giăng co trên khuôn mặt phù dung sáng rực của nàng.

Khi đó nàng còn nhỏ, ngang ngược tùy hứng, bám dính phía sau hắn giống như cái đuôi vậy, chút tâm tư trong lòng rõ ràng ra đó, hắn không để ý lắm, chỉ là không nghĩ tới người cuối cùng bị mê muội lại là mình.

Muốn lấy nàng, muốn ôm nàng đến bên cạnh che chở, nghĩ rồi nghĩ, nó đã trở thành một loại chấp niệm, cả ngày lẫn đêm kêu gào trong lồng ngực, dục niệm dần khắc sâu.

Trần Loan liếc mắt, ngón trỏ giống như củ hành trượt xuống từ lòng bàn tay hắn, gợi lên một hồi tê dại nhỏ xíu, phía dưới tay áo rộng

màu đỏ tươi, trên cổ tay trắng nõn sắp đứt rời đó, vòng tay san hô đỏ sậm như máu, muốn rơi nhưng lại không rơi, sự giao thoa giữa màu đỏ và trắng càng khiến người ta chấn động lòng người.

Nàng hiểu rõ, có một số việc hôm nay nhất định phải có lời giải thích.

Vào lúc bận rộn thế này, hấn nên ở điện Dưỡng Tâm xử lý chính vụ, nhưng hấn lại tới cung Dục Khánh, kết hợp với chuyện xảy ra ngày hôm nay, lời mà Minh Nguyệt chưa nói hết, lệnh cấm khẩu mà Kỳ Hoán tự mình đưa ra.

Trần Loan nhắm mắt lại, trái tim chìm thẳng xuống.

Thế nhưng hai kiếp đều phải rơi vào hoàn cảnh thâm trầm như vậy sao?

Đôi mắt lạnh lẽo của Kỳ Hoán rơi xuống lòng bàn tay mình, phía trên đó vẫn còn nhiệt độ lạnh buốt nơi ngón tay người phụ nữ. Hấn khẽ nhíu mày, giọng nói lạnh lùng, hiện rõ vẻ bất mãn: “Nhiều ngày như vậy, nàng chỉ ở trong cung Dục Khánh không bước chân ra ngoài, cũng không biết đến điện Dưỡng Tâm thăm ta?”

Từ khi chuẩn bị tang lễ đến khi hấn đăng cơ, thời gian tròn nửa tháng, tiểu nữ nhân yên tĩnh một cách quá mức, thành thật ở trong cung Dục Khánh. Ngược lại mỗi ngày đều sai người đưa chút điểm tâm đến điện Dưỡng Tâm. Chẳng qua dù thế nào cũng không thấy nàng đích thân đưa đến, mỗi lần hỏi, nàng không phải đang đọc sách thì chính là đang nấu rượu pha trà.

Không có hấn, cuộc sống của nàng lại thành ra thoải mái.

Trần Loan kinh ngạc ngược mắt, không nghĩ tới hấn lại hỏi vấn đề này, nhưng điều khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên nhất là xưng hô chưa bao giờ thay đổi của người đàn ông.

Từ Bát hoàng tử mà người người có thể lấn lướt, đến Hoàng Thái Tử bày mưu nghĩ kế, bây giờ lại ngồi lên long y, trở thành Cửu Ngũ

Chí Tôn không ai dám làm trái ý.

Trước giờ hắc đều xưng ta và nàng.

Đi tới bước này rồi, Trần Loan dù có ngu ngốc đến đâu cũng hiểu. Hiện giờ phủ Trấn Quốc Công chỉ còn lại một cái thùng rỗng, nếu như là những học sĩ nhà nghèo kia thì cũng thật sự có thể có động cơ không đơn giản. Nhưng hôm nay người đàn ông đã đăng cơ, chút trợ lực không quan trọng này có cũng được mà không có cũng không sao. Hiện giờ quần thần kết hợp tấn công nàng, nếu như hắc muốn phế truất nàng thì đây cũng là bậc thang tốt nhất.

Nhưng hắc không làm vậy, người đàn ông chỉ hơi bất mãn, thậm chí ầm ừc hỏi nàng, vì sao lâu như vậy không đi tìm hắc. Tựa như một đứa trẻ bị người ta lạnh nhạt.

Kỷ Hoán từng bước tới gần nàng, ánh trăng từ cửa sổ chiếu xuống, chảy đến trên góc áo người đàn ông, khắp nơi thấm đẫm ánh sáng nghiêm nghị. Trần Loan không khỏi lùi về phía sau một bước, lại bị hắc nắm lấy cổ tay: “Tránh cái gì?”

Lòng bàn tay người đàn ông vuốt ve nhẹ nhàng ngón tay lạnh lạnh của nàng, làm khơi dậy chút mờ ám. Trần Loan cúi đầu cười yếu ớt, nói: “Bây giờ bệ hạ còn thiếu người đến thăm sao?”

Ánh mắt Kỷ Hoán đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc của tiểu cô nương, sau đó dời xuống từng chút một, cuối cùng rơi vào đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ ngọt ngào của nàng.

Người đàn ông hơi thu lại vẻ lạnh lùng trên gương mặt, góc cạnh cứng rắn lạnh lẽo nhu hòa hơn một chút, giọng nói thuần hậu như rượu ngon, làm say đắm lòng người: “Những người đó sao có thể so với nàng.”

Nhịp tim của Trần Loan đột nhiên hẫng đi một nhịp. Người đàn ông nghiêm túc nói lời âu yếm, từng chữ lọt vào tai lại mang theo chút

hàm ý dụ dỗ, vành tai trắng nõn của nàng bất chợt đỏ bừng tựa cánh hoa.

Trần Loan cúi đầu nhìn chăm chăm vào hạt châu mượt mà dính trên mặt giày, đôi môi mấp máy, cuối cùng cũng nói ra tiếng lòng: “Bệ hạ, lời Minh Nguyệt vừa nói, đều là thật à?”

“Ừm.”

Lần này người đàn ông cũng không chần chừ, từ cổ họng tràn ra một tiếng trầm thấp, vô cùng lạnh lùng, ngọn gió đêm bên ngoài thuận theo cửa sổ tiến vào, thổi ánh lửa trên ngọn nến lay động qua lại.

Hơn nửa người của tiểu cô nương ngâm trong ánh trăng như nước, giờ phút này hơi cúi đầu không biết đang suy nghĩ điều gì, cây trâm ngọc trắng muốt trên búi tóc đen nhánh trơn bóng điểm sáng, tua rua ở một cây trâm khác rủ xuống, yên tĩnh giống như chủ nhân của nó.

Kỷ Hoán dù bận vẫn ung dung nhìn nàng, bàn tay vẫn luôn nắm ngón tay ngọc ngà tựa gốc hành kia, hần hững hờ mở miệng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Bệ hạ định xử lý thần thiếp thế nào?” Trần Loan ngược mắt, lông mi nhỏ dài giống như một chiếc quạt nhỏ, nói xong câu này, nàng giống như trút được gánh nặng, lưng thẳng tắp, nói tiếp: “Quan hệ của phụ tá kia và Khang di nương quả thật hơi kỳ lạ. Mặc dù việc này không liên quan đến phủ Quốc Công nhưng dù sao cũng không chặn được miệng lưỡi bên ngoài... Bệ hạ nghiêm trị theo lẽ công bằng là chuyện hợp tình hợp lý.”

“Trần Loan.” Kỷ Hoán vuốt xương ngón tay mảnh khảnh của nàng, hai chữ nhẹ nhàng lạnh lùng đã ngăn chặn lại lời nói phía sau của nàng.

Từ khi nàng sống lại, phần lớn hần thích gọi nàng là Loan Loan, hoặc Loan Nhi. Mỗi lần Trần Loan nghe được, nàng luôn cảm thấy trong lòng dâng lên một loại rung động không thể khống chế.

Không ai có thể gọi tên nàng dễ nghe như vậy, giống như từng sợi lông trắng lướt qua đáy lòng, gọi lên chút ngứa ngáy.

Nhưng bây giờ khuôn mặt hần hờ hững, khi gọi tên nàng lại xa cách lạnh lùng, giống như ngọc lạnh.

Trái tim Trần Loan siết chặt, mắt hạnh khép hờ.

Cuối cùng cũng tới rồi sao?

Cho nên lần này hần đến đây để trấn an nàng hay sao?

Yết hầu của Kỷ Hoán chuyển động lên xuống, trong mắt ẩn chứa chút ý cười nhạt nhẽo. Hần khẽ động mi tâm, khàn giọng cười nhạt, hần nói: “Qua đây.”

Trần Loan nghe lời tới gần hần thêm mấy bước, dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn, giống như một gốc hoa xinh đẹp phụ thuộc vào hần mà mọc lên, ảo giác này khiến cho người đàn ông híp mắt, ánh mắt có chút mê ly, nhưng chỉ trong chớp mắt, hần đã tỉnh táo trở lại.

Tiểu nha đầu của trước kia, quả thật luôn toàn tâm toàn ý phụ thuộc vào hần, tin tưởng hần, gần như là cố chấp mà chờ đợi hần. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, trong mắt tiểu cô nương ngoại trừ sự mê luyến thì còn có thêm một lớp phòng bị sâu sắc.

Dù là bây giờ thì nàng cũng dựng thẳng những chiếc gai nhọn trên người, bó tay bó chân, đưa tiểu cô nương ngây thơ lãng mạn chỉ biết theo sau mộng hần rêu rao của trước kia khóa chặt trong lòng.

Không biết nghĩ tới điều gì, chân mày khóe mắt người đàn ông trở nên nhu hòa, đầu ngón tay hần hơi lạnh, đặt lên vầng trán trơn bóng của tiểu cô nương, ánh mắt ảm đạm tĩnh mịch.

“Dĩ ta vui vẻ.”

“Ta sẽ không nghiêm trị.”

Chương 41

“Dỗ ta vui vẻ.”

“Ta sẽ không trừng phạt nghiêm khắc.”

Ánh trăng sáng chậm rãi đổ xuống tấm màn lụa, rồi uốn lượn khắp mặt đất, tựa như một lớp lụa mỏng trong suốt, bao phủ lên sườn mặt của người đàn ông, vô cớ tăng thêm ba phần lạnh lùng.

Trần Loan đột nhiên ngược mắt, trong nháy mắt nàng còn nghi ngờ bản thân mình nghe nhầm.

Trong đôi mắt hạnh ngập nước của tiểu cô nương không thể che giấu vẻ kinh ngạc, mê mang, trông thật sự đáng yêu, ngược lại rất giống dáng vẻ bánh bao sữa khi còn nhỏ. Trái tim Kỳ Hoán khẽ nhúc nhích, vẻ lạnh lùng giữa đôi lông mày giảm đi tám chín phần mười.

Đã lâu rồi hẳn không được nhìn thấy dáng vẻ này của nàng.

Gió đêm chậm rãi phất qua tóc mai trên thái dương, sau đó lại thổi những sợi tua rua ở ngọc bên hông nàng đong đưa trái phải, ngay cả chiếc chuông bạc treo trên màn giường cũng phát ra tiếng leng keng giòn tan, suy nghĩ của Trần Loan đột nhiên bị kéo về, đối diện với đôi mắt hàm súc uy nghiêm của người đàn ông.

Vẻ mặt nghiêm túc uy phong như vậy, cho dù nhìn thế nào cũng không nên nói ra lời này.

Nàng nghiêng đầu, đuôi mắt uốn lượn như nước dưới ánh trăng, khiến con người trở nên dịu dàng quyến rũ. Nàng có phần không chắc chắn, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng Thượng vừa nói gì?”

Kỷ Hoán tìm một chiếc ghế mềm ngồi xuống, mày kiếm hơi nhướng lên, ung dung đáp lời, nhưng giọng nói lại không lạnh lùng nổi, nàng hỏi một đằng hắt trả lời một nẻo: “Chẳng phải trước kia nàng vẫn luôn nói với Kỷ Thiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân, sớm muộn gì cũng khiến ta ngã xuống phàm trần hay sao?”

Hắn cong môi, hiếm khi lộ ra độ cong nhàn nhạt, cười nhạt nhìn tiểu cô nương, nói tiếp: “Nếu hôm nay ta thực sự không vượt qua được ải mỹ nhân của Loan Loan...”

“Vậy thì mối quan hệ giữa Khang Thiên và phủ Trấn Quốc Công là giả. Loan Loan cảm thấy thế nào về vụ cá cược này?”

Mọi người đều biết, trong hàng loạt các lý do thoái thác từ miệng tả tướng, chỉ có mối quan hệ không minh bạch giữa phụ tá Khang Thiên và phủ Quốc Công là thực sự trí mạng, vừa không thể tự mình chứng minh sự trong sạch, cũng không thể bởi vậy mà định tội, mỗi khi có người nhắc đến, chỉ có thể yên lặng đội chiếc mũ đen nửa thật nửa giả này.

Cho dù trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, việc này do Dung Vương Kỷ Tiêu dốc sức gây ra, nhưng cũng không có ai muốn nhảy vào vũng bùn, đặc tội với phe Tả Tướng thanh thế lớn mạnh lấy lại công bằng cho một phủ Trấn Quốc Công căn cơ không vững, lung lay sắp đổ.

Mất nhiều hơn được.

Nhưng nếu có thể chứng minh Khang Thiên không hề có quan hệ huyết thống với vị di nương kia của phủ Trấn Quốc Công, thì tất cả mọi tin đồn sẽ tự tiêu tan, mà những lời nói xấu xa vô căn cứ, lòng người sáng suốt tự nhiên sẽ bỏ qua.

Ý tứ trong lời nói của hắn không thể rõ ràng hơn, Trần Loan khẽ chớp lông mi, không biết nghĩ tới điều gì, vành tai trắng nõn như

ngọc từ từ đỏ lên, nàng nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng luôn thích xem chuyện đáng chê cười của thần thiếp.”

Khi đó, nàng còn nhỏ tuổi, cơ thể vẫn chưa nẩy nở hoàn toàn đã là mỹ nhân nổi tiếng khắp kinh thành, tình đầu chớm nở, lại xuất thân từ thế gia, thế nên đã buông không ít lời hào sảng với Kỳ Thiên và Thẩm Giai Giai, nhất định phải sưởi ấm trái tim giá lạnh của Kỳ Hoán.

Cũng không biết đã nói bao nhiêu lời mạnh miệng.

Thế nhưng chính chủ lại biết tất cả ư?

Kỳ Hoán không tỏ rõ ý kiến, ngón trò thon dài như ngọc gõ nhẹ lên bàn trà, tiết tấu rất nhịp nhàng, nhưng lại khiến người ta có chút cảm giác áp bách, giọng người đàn ông êm dịu trầm thấp, xen lẫn ba phần dỗ dành: “Thế nào?”

Trần Loan khẽ cắn môi dưới, đi vài bước tới gần người đàn ông, đôi mắt hạnh cong cong ầng ậng nước, trên khuôn mặt nhỏ có ba phần trong sáng dễ thương, mỗi một bước đều giống như giẫm trên mây.

Bất kể thế nào, dù sao nàng cũng phải tranh thủ cơ hội cho bản thân mình.

Huống chi hai người còn bên nhau từ nhỏ, nàng biết rõ sở thích người đàn ông, dễ hấn vui vẻ, cũng không phải chuyện gì khó.

Một vụ đánh cược chẳng ra gì như vậy, nàng lại chiếm hết lợi thế.

Bàn tay trắng nõn thon dài của mỹ nhân, mang theo hương thơm lướt qua chóp mũi người đàn ông, nàng đưa tay móc lấy ngón út có chút thô ráp của hắn, gần như chỉ cần một động tác nhỏ bé như vậy cũng có thể khiến thân thể Kỳ Hoán đột nhiên cứng đờ, ánh mắt tối sầm u ám.

Người đàn ông ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt bình tĩnh, không chút dao động, mặc nàng làm bậy.

Trần Loan bắt chợt cong môi cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền mềm mại, bật ra hơi thở như lan bên tai người đàn ông: “Hai ngày trước thần thiếp tới chỗ Thiên Nhi, tình cờ lấy được ba vò rượu Tang La.”

“Tửu lượng của Hoàng Thượng tốt như vậy, chỉ rót vài chén, tất nhiên sẽ không ảnh hưởng đến buổi lâm triều ngày mai đúng không?”

Giọng nói của tiểu cô nương cực dễ nghe, dịu dàng kéo dài quần lấy trái tim, đã là đàn ông đều không nở lòng từ chối.

Cho dù đối tượng là Kỳ Hoán – người trước nay luôn thờ ơ với tình cảm con người.

Hắn nhỏ giọng ừm một tiếng trong cổ họng, quần một lọn tóc dài của nàng quanh ngón tay mảnh khảnh, ý tứ sâu xa nói: “Không sao, tối nay Loan Loan rót chén nào, ta uống chén đó.”

Trần Loan nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay hắn, mềm mại quyến rũ, muốn cự còn ngênh, ánh mắt người đàn ông nóng bỏng như một ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, dõi theo động tác của nàng, cho đến khi muốn nuốt chửng người nào đó mới bằng lòng bỏ qua.

Hắn chưa từng nhìn thấy một mặt này của tiểu cô nương.

Tựa như tinh linh được sinh ra từ tinh hoa của đất trời, linh động phô trương, đôi mắt đầy sao, quyến rũ lòng người.

Nến đỏ lay động, từ cửa sổ phía nam nhìn ra ngoài, toàn bộ hoàng cung khí thế nguy nga, mơ hồ nhìn thấy một góc đường nét sâu thẳm của núi băng, như những vũ sĩ cổ đứng lặng yên trong bóng tối, trầm lắng và cổ kính, bảo vệ bí mật và huyết thống được lưu truyền bởi một thế hệ.

Vò rượu vẽ những họa tiết cổ xưa không rõ đã mở ra, hương rượu êm dịu át đi mùi hoa đào thoang trong điện, người đàn ông mặc bộ

đồ vàng tươi rực rỡ, uy phong lẫm liệt, neho mắt tiếp nhận chén rượu tinh xảo tiểu cô nương đưa tới, hấn cũng không vội vã uống một hơi cạn sạch, mà nhấm nháp từng ngụm một.

Mà Trần Loan ngồi đối diện hấn, sau ba chén rượu nhỏ xuống bụng, gương mặt dăng lên nét ửng hồng. NNàng lấy tay chống cằm, để lộ chiếc vòng san hô trên cổ tay, nó được Kỷ Hoán phái người đưa tới mấy ngày trước.

Mới chỉ qua thời gian uống một chén trà nhỏ, trước mắt Trần Loan đã xuất hiện bóng đen lơ mờ, cuối cùng dung hợp thành một bóng hình, người nọ mặc bộ đồ vàng tươi rực rỡ, rồng vàng năm móng vươn tới, tựa như thần tiên trên Cửu Trọng Thiên hạ phàm.

Mặc dù đầu óc hỗn loạn sau khi uống rượu, nàng vẫn lập tức nhận ra hấn.

Gió đêm lùa qua tiền sảnh, màn giường bay phấp phới, hương hoa đào quện với cái mát lạnh độc đáo của rượu Tang La, càng khiến người ta say đắm.

Trần Loan cảm thấy mình đã uống rất nhiều, đủ để người đàn ông phát huy hết tính tình, nhưng hấn lại chậm chạp không đứng dậy, dáng vẻ trông cũng không mấy vui vẻ.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện, kiếp trước nàng ngã xuống đất trong điện Cam Tuyền, chết trong vòng tay của Kỷ Hoán. Kiếp này đề phòng khắp nơi, nhưng vẫn bị phủ Trấn Quốc Công đẩy ra ngoài làm một quân cờ vô dụng, ở trong mắt người phụ thân ruột thịt của nàng, nàng còn không quan trọng bằng một thứ nữ.

Người trước chu toàn ngăn nắp, người sau lạng lẽ nén giận.

Từ kiếp trước đến kiếp này, nàng luôn thận trọng từng bước, giống như đi trên tảng băng mỏng, sợ bước sai một bước sẽ không còn cơ hội bắt đầu lại, ngay cả một phút thả lỏng nàng cũng không thể có.

Trong thâm cung trùng điệp này, thế nhưng lại không có chỗ cho nàng dung thân.

Sắc mặt Trần Loan đỏ ửng, ngón tay mảnh khảnh đặt trên chén rượu, dùng sức đến mức đốt ngón tay trở nên trắng bệch, nàng nâng cánh tay, muốn giao chén rượu vào tay người đàn ông.

“Lạch cạch.”

Một tiếng giòn tan, chén rượu tuột khỏi ngón tay Trần Loan, rơi thẳng từ không trung xuống dưới, sau đó lăn một vòng, rượu bên trong rải đầy đất.

Kỷ Hoán cau mày liếc nhìn chén rượu lăn đến góc bàn, sau đó ánh mắt dán chặt lên người tiểu cô nương ở đối diện.

Rượu này tác dụng chậm nhưng rất mạnh, nàng có vẻ say lắm rồi, hai má ửng hồng làm say đắm lòng người, nhưng không biết từ biết khi nào trong mắt nàng lại nổi lên ánh nước lấp lánh, giống như bị dọa sợ. Nước mắt nhanh chóng chảy khỏi hốc mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống vào rượu đặt trên bàn, bắn toé ra thành vũng nước nhỏ.

Động tác trong tay cứng lại, hắn đứng dậy, vài bước đến trước mặt Trần Loan, vừa định duỗi tay ôm nàng đến bên người, lại thấy nàng xách góc váy vội vàng lảng tránh.

Ánh mắt người đàn ông chợt lạnh đi.

Trần Loan uống say thật rồi, đầu đau như búa bổ, những tiếng ong ong hỗn loạn gào thét. Trước mắt nàng xuất hiện năm sáu người, lúc thì là vẻ mặt âm u lạnh lùng của Kỷ Tiêu, lúc lại là vẻ mặt cười nhạo của tên phụ tá kia, cuối cùng biến thành một bóng người có ba bốn phần tương tự nàng.

Là Trần Diên.

Nàng ta bùng chén nước thuốc đen thẫm trên tay, bước từng bước lại gần nàng, vừa đi vừa nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, cuối cùng tỳ tỳ vẫn thua bởi muội.”

Trần Loan đột nhiên ngẩng đầu, đuôi mắt ửng đỏ, lạnh lùng nói từng chữ: “Ta không thua người.”

Kỷ Hoán sững sốt, có chút dờ khóc dờ cười phụ họa theo, giọng nói dịu dàng hiếm thấy: “Phải, Loan Loan không thua ta.”

Trần Loan khẽ chớp lông mi, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm gối lặng lẽ khóc nức nở, thấy nàng nước mắt lưng tròng, cổ họng Kỷ Hoán như thắt lại, rồi lòng hẫng mềm nhũn, bước đến kéo thân thể mềm mại của tiểu cô nương vào trong lòng, im lặng thở dài một tiếng.

Sớm biết nàng sẽ say thành như vậy, hẳn không nên trêu chọc nàng.

Người đàn ông uống không ít rượu, nhưng thoát nhìn cũng không có men say, ngược lại mùi trúc thanh nhã trên người bị mùi rượu áp chế, Trần Loan yếu ớt dựa vào ngực hắn, không tự chủ được mà nức nở.

Kỷ Hoán đỡ người đến bên giường, cầm chiếc khăn trắng như tuyết trong tay nàng lau khoé mắt đỏ hoe vì khóc của tiểu cô nương từng chút một, động tác không dám quá mạnh, nhẹ nhàng lướt qua, nhưng mặt mày vẫn cau có, thấp giọng nói: “Nàng khóc cái gì?”

Trần Loan bĩu môi, dựa vào gối mềm, yên lặng nhắm mắt lại, trông dáng vẻ vẫn không được thoải mái cho lắm, cũng phớt lờ câu hỏi của hắn.

Kỷ Hoán đứng dậy, chuẩn bị gọi người nấu canh giải rượu đưa vào.

Nhưng hắn vừa đứng vững, một đôi tay đã vòng qua ôm lấy eo hắn, thân thể mềm nhũn cả người lượn lờ mùi rượu dán lên. Người đàn

ông im lặng, nghiêng đầu thương lượng với tiểu cô nương: “Loan Loan, ta đi gọi người nấu canh giải rượu.”

“Uống canh giải rượu, cơ thể nàng sẽ không còn khó chịu, được không?”

Trần Loan dùng gương mặt nóng bừng cọ cọ lên cổ người đàn ông, không nói lời nào, cũng không nghe lời mà buông tay, chỉ nhắm hai mắt đáng vẻ vô cùng khó chịu.

Trong đầu hiện lên rất nhiều cảnh tượng, cuối cùng cố định ở một hình ảnh. Ngày hôm ấy, Xương Đế và Hứa Hoàng Hậu đều đang hỏi tin tức trong bụng nàng, khi đó mỗi tối nàng và Kỳ Tiêu đều chia giường ngủ, hai người nhìn nhau không vừa mắt, chỉ hận không thể khiến đối phương biến mất vĩnh viễn, đừng bao giờ lộ mặt.

Nhưng vì lời thúc giục đó, buổi tối Kỳ Tiêu đã tới cung của nàng.

Trần Loan tựa nghiêng đầu trên vai Kỳ Hoán, mi tâm nhú chặt, lắm lắm cực kỳ: “Kỳ Tiêu...”

Chỉ với một tiếng này, thân thể Kỳ Hoán hoàn toàn cứng đờ, trong máu như có thứ gì đó kêu gào muốn vỡ vụn, hấn đột nhiên nhắm mắt lại, khi mở mắt lần nữa, sự dịu dàng vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, một đôi mắt sâu thẳm như giếng cổ, giông bão sắp ập đến.

“Trần Loan, nàng biết mình đang nói gì không?” Hấn khàn giọng, cố nén giận hỏi, âm thanh tựa như hoà lẫn với tuyết bột bay trong mùa đông cuối năm, nhiệt độ lạnh giá.

Trần Loan không kiên nhẫn hất bàn tay đang vươn ra của hấn, giọng nói tràn đầy vẻ chán ghét, mang theo chút hơi rượu: “Người biết, ta thích Kỳ Hoán.”

“Chuyện dơ bẩn của người và... tên phụ tá kia, ta thay người che giấu, diễn trò trước mặt người ngoài. Người cũng nên tuân thủ hứa hẹn... không được chạm vào ta.”

Nàng nói chuyện ngắt quãng, chữ không thành câu, như thể đang ở trong một cơn ác mộng, đôi môi đỏ thắm dần rút đi màu sắc, cuối cùng chỉ còn lại vẻ tái nhợt.

Đêm càng lúc càng sâu, vầng trăng sáng tỏ bị mây mù bao phủ, ánh sao càng trở nên rực cháy, đèn trong sáng quắc, sáng tỏ một góc, âm thanh nói mớ của nàng nghe có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Kỷ Hoán ngồi trở lại mép giường, tiểu cô nương vốn đang ghé vào lưng hắn, lúc này cũng thuận thế nhẹ nhàng ngã vào vòng tay hắn, mặt mày tinh xảo, giọng nói yêu kiều, rõ ràng là say rượu.

Nàng chỉ nói vài câu ít ỏi cũng có thể khơi dậy vô vàn sóng gió trong lòng hắn, thay đổi quá nhanh, e rằng trên thế gian không còn ai có bản lĩnh như vậy.

Kỷ Hoán ôm tiểu cô nương vào trong ngực, trái lại lúc này nàng rất ngoan ngoãn nghe lời, hắn chỉ khẽ di chuyển cánh tay, nàng đã dựa lại gần theo.

Hiện giờ gió mang hơi se lạnh, luồn qua khe hở cửa sổ ủa vào, Trần Loan lại chui vào lòng người đàn ông, tinh tế run rẩy.

“Lạnh sao?” Mặt mày Kỷ Hoán hơi dịu lại, nhìn vào đôi mắt mông lung ngập nước của nàng: “Mau nằm xuống giường, để ta gọi người tiến vào hầu hạ nàng tắm gội thay quần áo.”

Trần Loan yên lặng nhìn hắn hồi lâu, giống như đang cẩn thận phân biệt điều gì đó, một lát sau mới khàn giọng thử thăm dò: “Kỷ Hoán?”

Đã lâu rồi hắn không nhìn thấy ánh mắt chuyên chú nóng bỏng như vậy.

“Là ta.”

Trần Loan chớp chớp mắt, sau đó nàng đột nhiên nức nở, yếu ớt nín thắt lưng hẳn, một giọt nước mắt lớn run rẩy đọng lại trên hàng mi, muốn rơi lại không thể rơi, yếu ớt đáng thương tới mức có thể lấy mạng người đàn ông.

“A Hoán, vì sao... vì sao chàng không thích ta? Ta đợi chàng rất lâu rất lâu, chờ đến khi ta sắp gả cho người khác, chàng vẫn... vẫn không thích ta.”

Những lời này giống như loại rượu mạnh nhất, khiến cơ thể người đàn ông đột nhiên cứng đờ, máu chảy ngược. Hắn khẽ mím môi, há miệng thở dốc, nhưng không biết nên nói gì.

“Nếu chàng thật sự không thích ta, vì sao chàng luôn bảo vệ ta, mỗi lần đều cho ta chút hy vọng?” Đôi mắt Trần Loan to tròn đờ đẫn, ánh mắt xám xịt, nàng thả lỏng ống tay áo màu vàng tươi của người đàn ông, rồi vuốt ve gương mặt tuấn tú lạnh lùng kia.

Nhiệt độ trên đầu ngón tay lạnh lẽo, nàng hơi giật mình dừng động tác, ngược lại hỏi hắn: “A Hoán, chàng có lạnh không?”

“Lúc ta chết, mặt chàng cũng lạnh như vậy, lạnh tới mức tay cũng run lên.”

“A Hoán, chàng đừng để ý tới Trần Diên. Ta không thích chàng ở bên cạnh nàng ta, nhìn dáng vẻ hai người đi bên nhau, hai mắt ta lại chua xót.”

Nàng vuốt ve gương mặt với những góc cạnh rõ ràng của người đàn ông, tự mình nói rất nhiều lời, dường như có chút mệt mỏi, bàn tay trượt khỏi gương mặt hắn, lại bị một bàn tay ấm áp bao bọc chặt chẽ, bên tai vang lên lời hứa hẹn khàn khàn trầm thấp của người đàn ông.

“Được, đều nghe Loan Loan của chúng ta, không để ý tới nàng ta.”

Trần Loan có chút lưu luyến cọ cọ vào lòng bàn tay ấm áp của hắn, mặt mày cong cong, sệt sệt mũi, có chút tủi thân oán giận: “Trước đây

chàng chưa bao giờ gọi ta là Loan Loan.”

Ngón trỏ thon dài của Kỳ Hoán khẽ nhúc nhích, mơn trớn mặt mày tinh xảo của nàng từng chút một, giọng nói khàn khàn đến lạ: “Sau này sẽ luôn gọi nàng như vậy.”

Ồn ào như thế một hồi, men say ập tới, mái tóc đen như mực như rong biển của Trần Loan rủ xuống, uốn lượn trên long bào của người đàn ông, tựa như đoá hoa màu đen nở trên nền vàng tươi.

Kỳ Hoán nhẹ nhàng đặt nàng trên chiếc gối mềm thêu long phượng, trái tim rối bời, đó là một loại cảm xúc khó có thể diễn tả, máu toàn thân xung đột, ngực căng trướng muốn chết.

Cố tình tiểu cô nương vẫn dùng sức nắm ống tay áo hắn, ánh mắt rời rạc, đôi môi mấp máy: “Chàng đừng nghe bọn họ nói hươu nói vượn, ta không ham vị trí Thái Tử Phi. Ta chỉ muốn ở bên chàng.”

“Chàng đừng không cần ta.”

“A Hoán...”

Tiếng A Hoán thoát ra khỏi miệng nàng, nghiễm nhiên trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, vành mắt người đàn ông ửng đỏ, cúi người phủ lên thân thể mềm mại ấm áp kia, gặm cắn bừa bãi, tựa như muốn phát tiết ra những cảm xúc gần như không thể kìm nén dưới đáy lòng.

Chương 42

Đêm khuya, cả tòa cung điện đều tắt đèn, hoà thành một thể với bóng tối sâu thẳm như muốn cắn nuốt con người, chỉ có thái giám nha hoàn xách đèn đứng chờ bên ngoài cung Dục Khánh.

Trong điện, trên bàn ngọc vẫn còn bày hai vò rượu, hương thơm tinh khiết mê người không ngừng lan toả, quyến rũ vị giác nơi đầu lưỡi, chỉ là bên cạnh vò rượu, chén rượu khéo léo tinh xảo đồ ngả nghiêng lệch, có hai chiếc còn rơi xuống mặt đất.

Không ai bận tâm đến những điều này.

Màn giương bị gió thổi khẽ bay, liên tục dụi dàng đập lên bộ quần áo xen lẫn màu vàng tươi, Trần Loan cảm thấy đau đớn, từ khóe mắt chảy ra hai giọt nước mắt trong suốt, trong đôi mắt hạnh chứa đầy nước xuân, trong suốt sáng sủa, quyến rũ động lòng người.

Sắc mặt người đàn ông hơi dịu lại, dỗ dành tiểu cô nương say khướt từng chút một, mồ hôi trên trán hắt nhỏ xuống mu bàn tay nõn nà như ngọc của Trần Loan, ẩn nhẫn và kiềm chế, hỏi: “Loan Loan, nói lại những lời vừa rồi một lần nữa.”

Tiểu cô nương uống không ít rượu, men say quá lớn, thân thể mềm mại đến lạ, hơn nữa lại thích quấn lấy hắn, thỉnh thoảng trong miệng còn lẩm bẩm điều gì đó, lạnh lút mềm mại, là đàn ông đều không thể cưỡng lại sự cám dỗ như vậy.

Những lời đó phát ra từ miệng nàng, vốn dĩ người đàn ông cũng không để trong lòng, chỉ cho rằng nàng nói mớ trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, nhưng nàng cứ không ngừng lẩm bẩm, tới tới lui lui cũng

chỉ có vài câu như vậy, khi nói chuyện biểu cảm còn đau khổ mê mang, ánh mắt trống rỗng.

Thân thể Trần Loan rất nóng, nàng vô cùng khó chịu, muốn nhích người ra xa một chút, nhưng eo lại bị bàn tay to lớn của người đàn ông giam cầm. Nàng không chịu nổi nâng cổ tay lên, chuối hạt san hô đỏ thẫm trượt xuống cánh tay, hai mắt đầm lệ mông lung, run giọng nói: “Ta không muốn chết...”

Ngón trở thon dài của Kỷ Hoán khẽ động, lướt qua phần tóc mai đen mượt ướt đầm mồ hôi của nàng, đôi môi mỏng hơi mím lại, giọng nói trầm thấp hơn vài phần: “Ai muốn hại nàng?”

Trần Loan ngơ ngác nhìn hắn, giống như không nghe thấy câu hỏi của hắn, cánh môi tái nhợt đã khôi phục chút màu sắc, nàng cắn môi dưới, giọng nói mềm mại, mang theo cảm giác làm nũng yếu ớt vô lực: “A Hoán, chàng ôm ta một cái.”

Hít.

Thật là muốn mạng mà.

Nước lũ trào dâng từ đáy lòng, ánh mắt người đàn ông bỗng trở nên thâm thúy, như bị mực đặc nhuộm đậm, hắn vươn bàn tay ấm áp, che đi cặp mắt trong trẻo xinh đẹp, đắm nước thu, thờ dài một tiếng: “Loan Loan, đừng nhìn ta như vậy.”

Nàng vô hại như thế, ngây thơ nằm trên giường, bên trong tròng mắt tràn đầy hình ảnh phản chiếu của người đàn ông, với ánh mắt chuyên chú như vậy, chỉ cần một cái liếc mắt, tất cả sự thù địch và u ám trong lòng đều lặng lẽ biến mất.

Mặt trăng đêm nay đặc biệt bắt mắt, tựa như một chiếc đĩa bạc khổng lồ, bên trong chứa đựng muôn vàn ánh sáng mềm mại, như tơ như sợi, rủ xuống, sáng ngời xinh đẹp.

Trần Loan rất mệt mỏi, đến cả đầu ngón tay cũng không muốn động, mái tóc đen như mực uốn lượn xoã trên gối mềm, nàng cuộn tròn thành quả bóng nho nhỏ, nép vào khuỷu tay Kỷ Hoán, hàng mi run rẩy, ngón tay mảnh khảnh trên vòng eo cường tráng của người đàn ông, men rượu vẫn chưa tan.

“A Hoán...”

Nàng nâng mí mắt, giọng nói khàn khàn u ám mang theo chút ngọt ngào, nghiêm túc hỏi: “Chàng có vui không?”

“Hả?” Người đàn ông buồn bực phát ra một tiếng từ trong cổ họng, mày kiếm hơi cau lại, tỏ vẻ khó hiểu.

Trần Loan mở to mắt hơn, che môi ngáp dài, khóe mắt trào ra chút nước mắt, thay đổi cách hỏi: “Ta thắng rồi sao?”

Dáng vẻ say rượu của tiểu cô nương thật khiến người ta trìu mến, tươi sáng lạnh lợi, còn vô cùng bướng bỉnh. Kỷ Hoán gật đầu chiều theo ý nàng, đưa tay vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh của nàng, nói: “Đã hứa với nàng, ta tự có tính toán, mau ngủ đi, nếu không sáng mai tỉnh dậy sẽ đau đầu.”

Hài lòng với đáp án mình muốn, Trần Loan nhích lại gần người đàn ông, ngoan ngoãn nhắm mắt, tiếng hít thở dần bình ổn lại.

Cứ thế ngủ thiếp đi.

Kỷ Hoán đắp chiếc chăn mỏng lên người tiểu cô nương, bản thân mình cũng nhắm mắt lại, nhưng vẻ mặt lại dần lạnh lẽo như băng.

Bên tai là từng tiếng sợ hãi bất lực của nàng.

“.....”

“Vì sao chàng không thích ta?”

“Ta sắp gả cho người khác...”

“A Hoán, chàng đừng không cần ta.”

Bàn tay to đặt trên mép giường chậm rãi nắm lại, ngày càng chặt hơn. Những lời này giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm xuyên qua người hắn, cảm giác đau đớn tan đi, mỗi khi nhớ tới tình cảnh vừa rồi, hắn lại cảm thấy trong lòng dâng lên một làn sóng cuồng bạo, khó mà áp chế được.

Khi hắn không biết, rốt cuộc nàng đã gặp phải chuyện gì?

Những lời nói giống thật mà như giả kia, cuối cùng là do nàng say rượu thần chí không rõ ăn nói xằng bậy, hay thực sự, có điều bí ẩn mà người khác không biết?

Về mặt đau đớn và đôi mắt rời rạc xám xịt như thế, chân thật đến đáng sợ, điều này khiến hắn cảm thấy những lời đó không phải thuận miệng nói ra, ít nhất là nó không được đầy đủ.

Hơn nữa, cũng tại hắn quá tự cao, bày mưu lập kế trong suốt một thời gian dài, tất cả mọi việc đều được tính toán, suy xét đến từng biến số, chỉ bỏ sót một mình nàng.

Hắn vốn tưởng rằng tiểu cô nương sẽ theo sau mình mãi mãi, không biết mệt mỏi, lại không biết đã là con người đều sẽ mệt mỏi, âm thầm cống hiến nhiều năm mà không được hỏi đáp, để tay lên ngực tự hỏi, hắn có làm được không?

Kỳ Hoán đột nhiên mở mắt ra, dường như tiểu cô nương bên cạnh cảm nhận được cái lạnh ban đêm, mò mẫm tiến lại gần hắn.

Đây là hành động hoàn toàn tin tưởng và ỷ lại vào hắn, cũng chính động tác nhỏ bé không đáng kể này đã khiến Kỳ Hoán cứng họng nghẹn ngào, ôm tiểu cô nương chặt hơn.

Có một số việc, có lẽ hắn nên điều tra lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Trần Loan mở mắt ra, cả người như bị tan thành từng mảnh rồi được ráp lại, xê dịch một chút thôi xương cốt cũng đau đớn, nàng dựa nửa người vào chiếc gối mềm, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời đã sáng trưng.

Nàng hoàn toàn không nhớ nổi chuyện hôm qua, ánh mắt chậm rãi lướt qua hai vò rượu Tang La kia, đầu nhất thời đau đớn.

Bên cạnh không còn ai, canh giờ này, có lẽ hẳn đã lên triều từ sớm.

Nàng hơi cử động ngón tay, dưới lớp trung y trắng thuần, trên cổ tay và cánh tay nõn nà đều có vết bầm tím, chạm vào rất đau. Trần Loan khẽ cắn môi, mơ hồ nhớ lại sự u ám xen lẫn trong mắt người đàn ông đêm qua, còn có mồ hôi nhỏ giọt trên người nàng, nóng bỏng tới mức nàng phải co rúm lại.

Nàng đứng dậy khỏi giường, Lưu Nguyệt và Bồ Đào vẫn luôn đợi ngoài cửa nghe thấy động tĩnh, đưa mắt nhìn nhau, rồi vội vàng vén rèm đi vào, thấy thân thể Trần Loan hơi khom, trên mặt tràn ngập ý cười, liên tục nói: “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương.”

Trần Loan hơi nhướn mày, ngược lại cũng hơi hứng thú, mỉm cười xoa mi tâm, hỏi: “Đang êm đẹp sao lại đột nhiên nói lời chúc mừng? Hôm nay là ngày lành gì à?”

Bồ Đào nhanh mồm nhanh miệng không giấu được lời nói, vừa sai bảo tiểu cung nữ bưng chậu rửa mặt tiến vào, vừa nói: “Sáng sớm lúc Hoàng Thượng rời đi, cố ý dặn dò bọn nô tỳ, nói sau khi nương nương tỉnh dậy thì thu dọn đồ đạc, chuyển đến cung Minh Lan.”

Chỉ một câu như vậy, đã thể hiện rõ thái độ của đế vương.

Cung Minh Lan là nơi nào? Từ trước đến nay, đó luôn là nơi sinh sống của Hoàng Hậu các triều đại, thường mang ý nghĩa và tượng

trung cho chủ nhân của lục cung, mẫu nghi thiên hạ.

Đó vốn là nơi hiện giờ Trần Loan nên sống, nhưng bởi vì thái độ của phái Tả Tướng tiền triều, cùng mối quan hệ quá mức tế nhị của phủ Quốc Công và người phụ tá kia, nên mới trì hoãn hết lần này đến lần khác.

Cho đến ngày hôm qua, những lời nói đau thấu tâm can của Tả Tướng Tư Mã Nam, dụng ý từ động thái này quá rõ ràng, mọi người đều nghĩ vào thời điểm như vậy, tân đế sẽ có phần thoái nhượng.

Ngay cả Trần Loan cũng cho là như vậy.

Ánh mắt nàng hơi mơ hồ, nhìn cây táo có tán khổng lồ ở sân ngoài cung Dục Khánh, trong giọng nói cũng mang theo ý cười rời rạc, khẽ gật đầu, nói: “Cũng được, ăn sáng xong hãy thu dọn, các người vất vả rồi.”

Chỉ trong vòng một buổi sáng, tin tức vị ở cung Dục Khánh dờn đến cung Minh Lan đã lan truyền khắp hậu cung và tiền triều, lại nghĩ tới hôm qua tân đế ở lại cung Dục Khánh, tâm trạng đột nhiên có chút vi diệu.

Thổi gió bên gối như vậy, quá lợi hại đi.

Mà đồng thời, trên triều đình.

Khi nhận được tin tức, tâm trạng Trần Thân rất tốt. Mặc dù ngày ấy Trần Loan tuyên bố cắt đứt quan hệ với phủ Trấn Quốc Công, nhưng sự dây dưa rắc rối phức tạp trong đó, tất nhiên không thể loại bỏ chỉ với một câu nói.

Ít nhất ở trong mắt người ngoài, quan hệ giữa đại cô nương phủ Quốc Công được gả vào hoàng gia và phủ Trấn Quốc Công, vinh cùng vinh, hại cùng hại.

Mà trái ngược hoàn toàn, Tả Tướng Tư Mã Nam sắc mặt rất khó coi, mấy người đứng đầu hàng quan văn cũng nghiêm mặt, tất nhiên bọn họ đều nhận được tin tức.

Hoàng Thượng vẫn chưa tới, Nam Dương Vương vuốt râu đứng đầu hàng võ tướng nhếch miệng cười sang sảng, không giấu được niềm vui trong điệu cười, nghe thấy vậy, ánh mắt Tư Mã Nam trầm xuống, nhẹ nhàng liếc mắt qua.

Chỉ là kẻ mãng phu hữu dũng vô mưu (*) mà thôi, lười chấp nhặt với ông.

(*): Chỉ người dũng cảm, có sức mạnh nhưng lại không có mưu lược, trí tuệ.

“Xem ra Tả Tướng không thể đạt được điều mình muốn? Thiên kim của tướng phủ, nên định hôn sớm đi thôi.” Giọng Nam Dương Vương không nhỏ, rất nhiều người đều nghe thấy.

Tư Mã Nam hừ lạnh một tiếng, không nói lời này.

Tranh cãi với loại mãng phu này chỉ lãng phí nước bọt, chờ tân đế tới, tự nhiên mọi người sẽ nhìn thấy quyết tâm của ông ta.

Chẳng qua chỉ dời cung mà thôi, có thể dời cung đương nhiên cũng có thể chuyển cung, chỉ cần đại điển phong hậu chưa bắt đầu, Tư Mã gia của ông ta thề sẽ không buông tay với hậu vị.

Giữa văn thần võ tướng của Đại Yến, trước nay luôn nhìn nhau không vừa mắt.

Trong lòng văn thần đều có một sự kiêu ngạo, tự cho mình là thanh cao bất phàm, khinh thường võ tướng hữu dũng vô mưu, uống cho một thân sức mạnh. Mà trong lòng những võ tướng đó tự nhiên cũng không phục, cho rằng đàn ông nên đội trời đạp đất bảo vệ quốc gia, mấy tên giá bút ra vẻ nho nhã kia không có bản lĩnh nào khác, cả ngày chỉ biết chơi chữ, giỏi ra vẻ thần bí.

Trong số đó, Nam Dương Vương và Tư Mã là những gương mặt tiêu biểu. Mỗi khi hai người chạm mặt nhau, thường xuyên tràn ngập mùi thuốc súng, chiến tranh thăm lạng hết sức căng thẳng.

“Vương gia nói có lý, dù nói thế nào, bệ hạ và nương nương cũng là bạn từ thuở nhỏ, không giả được, tất nhiên không phải người tùy tiện nào cũng có thể thay thế.” Người lên tiếng là Kiến Uy tướng quân, từ đầu đến cuối hẳn đều đứng về phe dòng chính của Kỷ Hoán, đương nhiên mọi việc cũng tuân theo ý muốn của Kỷ Hoán.

Tư Mã Nam lạnh lùng nhìn qua, không khỏi cười nhạt một tiếng, nói: “Dù thế nào cũng phải hợp lẽ nghĩa, thuận theo ý trời.”

Nam Dương Vương: “Sao lúc tiên đế tứ hôn, Tả Tướng đại nhân không đứng ra nói lời chính nghĩa với mọi người như vậy? Hiện giờ tân đế đăng cơ, ngài lại nói một đồng lời mê sảng.”

Ngực Tư Mã Nam phập phồng vài cái, ông ta nheo mắt, lần đầu tiên sinh ra chút cảm giác mệt mỏi, không có sức.

Quả thực ông nói gà bà nói vịt, đàn gảy tai trâu.

Kỷ Hoán ngồi trên long ỷ, tua rua bằng ngọc trên mũ miện rủ trước mắt, phía dưới vẫn đang tranh cãi khí thế ngất trời, hẳn hơi nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng rơi xuống tay trái.

Phía trên hồ khẩu, một vết đỏ hình dấu răng bất chợt nằm ở đó, có thể thấy được khi cắn tiểu cô nương dùng sức tàn nhẫn thế nào.

Hắn vươn tay vuốt ve vết tích mờ nhạt kia, mặt mày dịu dàng hơn rất nhiều.

Sao hẳn có thể không cần nàng.

Tiểu ngọc khờ khạo.

===

Ngày ấy khi lâm triều, tân đế lạnh lùng nhìn đám người tranh cãi, không thèm nói nửa lời, trực tiếp bãi triều.

Không đợi mọi người lấy lại tinh thần, phía Đại Lý Tự đã truyền ra tin tức mới. Tên phụ tá trong tay giữ thuốc cấm căn bản không liên quan gì tới di nương phủ Quốc Công, thậm chí người của Đại Lý Tự còn dẫn theo mấy người hàng xóm dưới quê nhà của Khang Thiên, bọn họ đều nói mình nhìn Khang Thiên ra đời, chưa từng nghe nói nhà kia còn sinh thêm một trưởng nữ.

Tin tức như vậy lan truyền, khiến cho đủ loại quan lại xôn xao.

Hoàng Đế tức giận, hạ lệnh điều tra nghiêm ngặt, bất cứ ai ở phía sau quạt gió thêm củi, khuyến khích lời đồn đều bị bắt giam, lần này nhất định phải điều tra ra manh mối.

Chưa đầy một ngày, Hình Bộ đã giam giữ mấy chục người.

Nhậm chức ở Đại Lý Tự, đặc biệt khó khăn.

Lúc trước chính Đại Lý Tự nói Khang Thiên và Khang di nương là quan hệ tỷ đệ, hiện tại vẫn là Đại Lý Tự đứng ra làm sáng tỏ.

Bọn họ định chơi đùa với phe Tả Tướng hay sao?

Chương 43

Chuyện tiền triều, ít nhiều gì Trần Loan cũng từng nghe qua, chẳng qua nàng không còn tốn tâm tư đi phỏng đoán nữa.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, mặt trời hiếm khi nghỉ phép không lộ mặt, bầu trời như một bức tranh sơn dầu nhợt nhạt, trong đó, những đám mây trắng đan xen vào nhau, dịch chuyển để tự thành hình.

Hàng liễu cúi đầu rủ tán bên hồ, vài cành quá dài rung rinh trong gió, rủ xuống lẫn tẩn trên mặt hồ, khung cảnh này tựa như một cuộn tranh về sự yên bình thoải mái giữa nhân gian.

Bên ngoài cung Minh Lan có đào một cái hồ nhỏ, nước từ bên ngoài chảy vào trong, hai ba chiếc lá sen cao vút, hoa sen nở rộ lớn bằng miệng bát, để lộ ra đài sen và nhụy hoa vàng nhạt bên trong, thu hút mấy con chuồn chuồn vỗ cánh bay thấp.

Mọi vật đều mang dáng vẻ tươi tốt phồn thịnh, mặc dù chủ nhân cũ của tòa thành này mới qua đời, nhưng chẳng mấy ai đắm chìm trong hồi ức đau khổ dài lâu.

Vinh quang cũ và nỗi buồn đều đã qua, bọn họ phải bận bịu đón chào cuộc sống mới, chủ nhân mới.

Cũ mới thay đổi, cuộc sống trước giờ luôn như thế.

Trần Loan ngồi trên ghế đá cạnh hàng rào hồ nước nhỏ, trong tay cầm quyển sách vốn có chút ố vàng. Tiểu nha hoàn mặc cung trang màu xanh ngọc bấm báo với nàng từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, nàng thờ ơ lắng nghe, thỉnh thoảng nhíu mày, không biết là do quyển sách trên tay hay bởi vì lời nói của cung nữ.

“Thử váy cưới?” Cuối cùng Trần Loan cũng ngẩng đầu, đặt cuốn sách cổ có chút cũ nát trong tay lên bàn đá, mắt hạnh khẽ nheo, nhẹ giọng lặp lại, sắc mặt nghiêm túc.

“Bể nướng nướng, hôm trước nhị tiểu thư rời phủ, đến thôn trang thu xếp cho Khang di nương ở ngoại ô kinh thành. Sau khi trở về, nàng ta như biến thành một người khác, không khóc lóc ồn ào. Hôm nay khi nô tỳ ra ngoài, nhị tiểu thư đang thử váy cưới ở trong phòng, thoát nhìn không còn miễn cưỡng như mấy ngày hôm trước.” Tiểu nha hoàn trông có vẻ thông minh, nói chuyện cũng nhanh nhẹn lưu loát.

Ngón tay ngọc ngà của Trần Loan giống như cọng hành, gương mặt tựa hoa sen, đuôi mắt hơi nhướng lên, vuốt phẳng nếp gấp trên ống tay áo từng chút một, mở miệng hỏi: “Có biết bọn họ nói gì không?”

“Gần đây nhị tiểu thư rất đề phòng đám hạ nhân, nô tỳ vô dụng, chưa tìm hiểu được nội dung cuộc trò chuyện giữa hai người.”

Đúng như dự đoán, Trần Loan nới lỏng cổ tay, chiếc vòng ngọc dương chi trơn bóng lấp lánh ánh nước, càng tôn lên vẻ dịu dàng linh động của nàng, chỉ là những vết xanh xanh tím tím ẩn dưới ống tay áo rộng, thoát nhìn có chút vi diệu.

“Tiếp tục theo dõi, nếu phát hiện bất cứ điều gì bất thường phải lập tức báo cho bốn cung.” Trần Loan nâng mi, nhìn về phía tiểu nha hoàn đang quỳ trên mặt đất, trong giọng nói mang theo chút ý cười: “Xem ra cũng là người lanh lợi, chuyện này làm không tồi, lát nữa đi xuống nhận thưởng rồi hãy trở về.”

Đây có nghĩa là vô cùng hài lòng.

Nha hoàn kia thở phào nhẹ nhõm trong lòng, vui vẻ theo Bồ Đào lui xuống.

Gió hè mềm mại ấm áp hiềm hoi khẽ lướt qua gương mặt, Trần Loan đứng dậy, mấy con cá chép đuôi đỏ trong hồ nước nhỏ đang tung tăng bơi lội, động tác không nhanh không chậm, thản nhiên tự đắc, nàng không khỏi cong môi, ý cười nhàn nhạt không chạm tới đáy mắt.

Những ngày qua, không phải chỉ có một mình nàng sống không thoải mái, phủ Trấn Quốc Công còn ầm ĩ ồn ào hơn. Lão thái thái vốn định nằm trên giường tu dưỡng một thời gian, mặc kệ những chuyện vặt vãnh luôn quấy nhiễu sự yên tĩnh của con người, nhưng tin tức trong cung vừa truyền ra ngoài, bà sợ tới mức lập tức xuống giường, đêm đến còn chống quai trượng đi tới Ngọc Sắc Các, chỉ vào Khang di nương sắc mặt tái nhợt như tờ giấy mà mắng chửi.

Khang di nương có một người đệ đệ ẩn nấp bên người phế Thái Tử, bà ta vẫn luôn che giấu chuyện quan trọng như vậy, nhưng lại lộ tẩy vào đúng thời điểm mấu chốt. Một khi dính dáng đến, hở ra là tội lớn tru cửu tộc, người khác tránh còn không kịp, phủ Trấn Quốc Công bọn họ thì hay rồi, vô duyên vô cớ bị một người phụ nữ ngu xuẩn làm liên lụy, kéo vào vũng nước đục này.

Lão thái thái tức giận tới mức lồng ngực bỏng rát đau đớn, phát tác ra ngay cả Trần Thân cũng chỉ có thể nghe giáo huấn, không dám nói nửa lời.

Nếu là trước kia, đương nhiên rót một ly rượu độc là chấm hết, cũng dễ tân để nhìn thấy thái độ của bọn họ, nhưng nhìn vào vùng bụng đã lộ rõ của Khang di nương, lại nghĩ đến việc con nối dõi của phủ Quốc Công khó khăn, cuối cùng vẫn không đành lòng.

Chỉ là dù có không đành lòng thế nào, cũng tuyệt đối không thể sống trong phủ, ăn ngon mặc đẹp, người hầu kẻ hạ. Lão thái thái hành động như sấm rền gió cuốn, nói một không hai, sáng sớm ngày hôm sau đã sai người thu dọn tay nải, đưa Khang di nương đến thôn trang ở ngoại ô kinh thành, nói cho hay là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Khang di nương dù ngốc đến đâu cũng biết, lần này rời đi chỉ sợ sẽ không bao giờ quay về được. Ngày sau đợi bà ta sinh hạ cốt nhục trong bụng, không biết lão thái thái sẽ xử trí thế nào.

Tốt nhất là dành cả quãng đời còn lại ở thôn trang, tệ nhất là một ly rượu độc xuyên thủng ruột.

Cuối cùng bà ta cũng sinh ra chút hối hận, nếu bà ta không thèm khát vị trí đương gia chủ mẫu, coi nó là vật trong tay, nếu không gây chuyện với Trần Loan ở khắp nơi, nếu không dận dò Khang Thiền cẩn thận mài giũa nhuệ khí của Trần Loan...

Cho dù bà ta vẫn chỉ là một di nương trong phủ, nhưng cơm no áo đủ, cuộc sống vô lo, con cái hầu hạ dưới gối, nhìn vào tình cảm bao nhiêu năm, quốc công gia cũng sẽ cho bà ta vài phần thể diện.

Đợi ngày sau Hằng ca nhi học hành thăng tiến, trở thành nhân tài trụ cột của Đại Yến, bà ta chưa chắc đã không thể vinh hiển nhờ con.

Nhiều năm chịu đựng như thế, cuộc sống quá mức an nhàn, thế nhưng bà ta lại bị cái tôn quý bày ra trước mắt làm mê muội đầu óc.

Chẳng qua lúc này hối hận thì đã quá muộn.

Sẽ không có ai cho bà ta cơ hội để bắt đầu lại.

Hại người cuối cùng thành hại mình, nửa đời còn lại, bà ta cũng nên nếm thử trái đắng do mình gây ra.

Sau bữa trưa, mặt trời phá tan tầng mây dày đặc để lộ dạng, Trần Loan có thói quen nghỉ ngơi buổi trưa, nàng vừa mới nằm xuống chiếc giường dựa lớn chạm trổ hoa văn khảm ngọc, Hồ Nguyên tươi cười từ bên ngoài tiến vào, sau khi hành lễ liền đi thẳng vào vấn đề, nhỏ giọng nói: “Nương nương, Hoàng Thượng mời ngài đến điện Dưỡng Tâm hầu giá.”

Trần Loan khẽ chớp lông mi, vài giọt nước mắt ngái ngủ bị dồn xuống đuôi mắt, nàng dùng khăn cần thận lau đi, sau đó đứng dậy thay bộ váy áo màu vàng nhạt, đi tới điện Dưỡng Tâm.

Trong điện Dưỡng Tâm đặt vài chậu băng, vừa đặt chân vào đã có thể cảm nhận được hơi lạnh phủ tới trước mặt, hoà cùng vị the mát của lá bạc hà, thấm vào ruột gan.

Bước chân Trần Loan đột nhiên dừng lại, thật ra Kỷ Hoán thích mùi trúc đắng hơn, chỉ khi bức bội mất kiên nhẫn cực độ, mới sai người đốt lá bạc hà.

Nàng nghiêng đầu nhìn Hồ Nguyên, trong mắt hiện lên vài phần nghi hoặc, người sau cười ngượng ngùng, sau đó yên lặng cúi đầu, không dám nói lời nào.

Trần Loan hiểu ra, chợt không nhin được mà bật cười.

Nàng cùng đám người Hồ Nguyên, Phương Hàm đều là người quen cũ, có thể khiến người khôn khéo như thái giám tổng quản lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy, nàng không cần đoán cũng biết tâm trạng của người đàn ông bên trong không được tốt.

Nhưng suy nghĩ lại, Kỷ Hoán vừa mới đăng cơ, căn cơ chưa vững, hiện giờ đúng là thời điểm mượn sức triều thần, nhưng vì mình, hắn kiên quyết hạ thánh chỉ kêu nàng dời cung. Sáng nay lâm triều, đương nhiên không thể tránh khỏi một số tranh chấp.

Nàng mím môi tay chân nhẹ nhàng tiến vào nội điện.

Người đàn ông quyết đoán đang ngồi trên chiếc ghế tử đàn chạm khắc hoa văn rồng năm móng, mày kiếm mắt sáng, tư thế rồng phượng, khi Trần Loan lặng lẽ đến gần, lại thoáng sửng sò trong chốc lát.

Trước giờ hắn luôn tuấn tú như vậy, ban đầu chính vẻ ngoài xuất sắc đó đã hấp dẫn nàng, tựa như thần tiên trên thiên cung hạ phàm, như

ánh trắng sáng chói, điệu bộ sáng ngời.

Kỷ Hoán tập võ từ nhỏ, nên những bước chân hơi lộn xộn đó tất nhiên không thể giấu được lỗ tai hắn. Hắn nâng mí mắt, có chút không kiên nhẫn ngược mắt lên, trong đôi mắt đen láy vẫn còn khí lạnh chưa tan hết, bất ngờ chạm phải đôi mắt hạnh với những vì sao và chút si mê của tiểu cô nương, bốn mắt nhìn nhau, khung cảnh tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, hắn đặt tấu chương trong tay xuống, khóe môi hơi nhếch lên, giọng nói mang theo chút ý cười, hỏi: “Ta tuần tú lắm sao?”

Cuối cùng Trần Loan cũng ngượng ngùng, hơi nghiêng đầu, mỉm cười không nói lời nào, nàng máy móc đi tới gần vài bước, còn chưa đi đến trước bàn đã bị người đàn ông ôm lấy eo, hơi thở ấm áp quét qua cần cổ như ngọc trên cổ, nàng hơi co người lại một chút.

Ý cười xẹt qua đôi mắt đen láy của người đàn ông, hắn vươn tay ôm tiểu cô nương đến trước mặt, động tác vô thức khắc chế bảy tám phần, vòng eo thanh mảnh tới mức không thể nắm chặt, dường như chỉ cần dùng sức là có thể cắt đứt.

Còn thân thể băng cơ ngọc cốt kia (*), không biết đã trưởng thành thế nào.

(*): Hình dung da dẻ đáng dấp trắng nuốt mịn màng của người đẹp.

Thật sự cuốn hút.

Trần Loan ngược mắt lên, khó giấu được vẻ ưu sầu giữa mi tâm, đôi môi mỏng khẽ mở, hỏi: “Bệ hạ vì chuyện của thần thiếp mà bị Tả Tướng làm khó sao?”

Kỷ Hoán từ chối cho ý kiến, mày kiếm hơi nhướng lên, đầu ngón tay lạnh lạnh lướt qua gương mặt non mịn của tiểu cô nương, ánh mắt

giăng co trên cổ tay mảnh khảnh của nàng, cong môi cười vài tiếng, thần nhiên: “Biết là khó xử, đêm qua còn muốn chuốc say ta?”

Mặc dù giọng điệu chất vấn, nhưng nghe tiếng thở dài thỏa mãn trong giọng nói lạnh lùng của người đàn ông, rõ ràng là thực tủy biết vị (*), vô cùng hài lòng.

(*): Thực tủy biết vị: Nghĩa đen chính là khi ăn tủy rồi chúng ta đều cảm thấy mùi vị của nó rất ngon nên ăn rồi lại muốn ăn tiếp. Nghĩa bóng ám chỉ trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục làm chuyện đó lần nữa.

Trần Loan không tránh thoát được, dứt khoát dồn phần lớn trọng lượng cơ thể lên người hắn, duỗi tay xoa giữa trán, có chút không xác định hỏi: “Hôm qua thần thiếp say rượu, có nói mấy lời mê sảng không?”

Tửu lượng của nàng không cao, nhưng có một điểm tốt, sau khi say rượu nàng không khóc cũng không làm ồn, chỉ yên lặng đi ngủ. Ngày hôm sau thức dậy, người khác có thể cảm thấy đau đầu như búa bổ, nhưng nàng thì không, ngược lại hoàn toàn giống như người bình thường.

Chỉ là sống lại một lần nữa, trong lòng nàng có rất nhiều bí mật, những chuyện đó quá mức kinh người, dù có nói ra cũng chẳng ai tin.

Nghĩ như vậy, sợi dây vẫn luôn căng chặt trong lòng nàng mới lặng lẽ buông lỏng.

Ánh mắt sâu thẳm của Kỳ Hoán xẹt qua đôi mắt thủy hươu hơi bối rối của nàng, ngón trỏ khựng lại, sau đó cúi người ngậm lấy đôi môi đỏ ửng ấm áp mềm mại, che giấu đi hai ba phần phức tạp và u ám trên gương mặt, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Hôm qua nói những gì, thoát nhìn có vẻ nàng quên hết rồi.”

Trần Loan bị hơi thở của người đàn ông bao phủ, cả người mơ màng mặc hần sắp xếp, chỉ có tiếng nức nở rất nhỏ giữa môi răng.

Ánh mắt Kỳ Hoán lập tức đen như nghiên mực bị đánh đổ, hơi thở của hai người tách ra, hần giữ hàm dưới của tiểu cô nương, đáy lòng bùng lên một ngọn lửa, càng cháy càng mạnh.

Hần rất muốn hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những lời thật thật giả giả đêm qua có ý gì, nhưng những lời này chỉ quanh quẩn trong cổ họng, rồi đột ngột rẽ sang hướng khác, giọng nói phát ra dịu dàng chưa từng có.

“Loan Loan, đêm qua nàng cũng ôm eo ta như vậy, say đến mơ hồ, hơi rời xa một lát cũng không được, nhất định lúc nào cũng phải ôm nàng mới được sống yên ổn.” Lòng ngực hần dao động phập phồng vài cái, thể hiện rõ sự thương yêu chiều chuộng, dù sao cũng có vài phần bất đắc dĩ.

Trêu chọc hần xong thì quên sạch mọi chuyện, hiếm khi hôm qua nàng say rượu, giọng điệu nỉ non gọi nhiều tiếng A Hoán như vậy.

“Rượu hôm qua không tệ, sau này rảnh rồi lại uống cùng ta vài chén, được không?”

Trần Loan nghiêng người liếc mắt nhìn hần, trong đôi mắt hạnh mờ mịt chứa đầy nước mùa thu, tựa như oán như giận, sau đó im lặng rũ mắt, vành tai trắng nõn nhuộm màu hồng đào.

Nghĩ tới hình ảnh kia, tuy rằng quả thực có chút mất mặt, nhưng cũng may vẫn khá yên phận, không nói hết những lời trong lòng ra ngoài.

Dạo này tiểu cô nương có vẻ thích hương hoa đào, không nói đến mùi thơm ngọt ngào toả ra khắp cơ thể mềm mại của nàng, mà ngay cả từng bông hoa trên cây trâm bộ diêu cài trong búi tóc cũng được vẽ bằng những sợi chỉ bạc tinh xảo, thật sự khiến nàng giống như nàng tiên hoa bước ra từ cuộn tranh.

Các góc cạnh lạnh lùng cứng rắn của Kỳ Hoán mềm mại hơn một chút, những ngón tay thon dài với các khớp xương rõ ràng quấn quanh lọn tóc đen hơi rũ xuống của nàng, một vẻ đẹp bình dị đến lạ lùng.

Hắn cười khế, hỏi: “Lúc này lại biết thẹn thùng?”

Trước đó khi cướp mất toàn bộ thần trí của hắn, không thấy nàng có nửa phần tự giác.

Trần Loan lặng lẽ cong cong mắt như hoạ mi, cánh tay ngọc nhỏ nhắn mềm mại tránh thoát khỏi sự giam giữ của người đàn ông, tiếp đó ôm lấy gương mặt kiên nghị của hắn, nhẹ nhàng cọ lên, âm thanh yếu ớt sợ hãi, hai từ bật ra giữa môi răng: “A Hoán...”

Chỉ hai chữ này, thân thể cao lớn của người đàn ông đột nhiên cứng đờ, hương thơm nhàn nhạt sót lại trên má, yết hầu hắn di chuyển lên xuống vài cái, rồi hắn bất chợt nhắm mắt lại.

Thật là chí mạng mà.

Đôi mắt hạnh sương mù mênh mông của Trần Loan khế chớp, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng nói cảnh trọng của Hồ Nguyên ở bên ngoài tấm rèm hạt và bình phong: “Hoàng Thượng, nương nương, Tả Tướng cầu kiến.”

Kỳ Hoán nâng mí mắt, bàn tay to ấm áp vuốt ve mái tóc mềm mại của tiểu cô nương, nhìn ra suy nghĩ của nàng, hắn nói: “Không cần phải cố tình né tránh, ngồi sau tấm rèm bên trong là được.”

Tiểu cô nương ngoan ngoãn gật đầu, thân mình duyên dáng yếu điệu nhanh chóng bị tầng tầng lớp lớp lụa mỏng che giấu, chỉ còn lại một bóng dáng mơ hồ màu vàng nhạt.

Người đàn ông thu ánh mắt về, ngón trỏ thon dài chạm vào hàm dưới vừa được tiểu cô nương cọ xát, dường như nơi đó vẫn còn sót

lại chút nhiệt độ lạnh lẽo.

Tê dai, rung động.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, người đàn ông lấy lại tâm trí, nhặt lại tấu chương vốn bị hất ném sang một bên, nghĩ đến Tư Mã Nam vội vàng chạy tới, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, có chút không kiên nhẫn phất tay áo: “Cho tiến vào.”

Đây không phải lần đầu tiên Tả Tướng Tư Mã Nam tiến vào điện Dưỡng Tâm nghị sự, nhưng lại là lần đầu ông ta cảm thấy thấp thỏm bất an như vậy. Ông ta làm quan nhiều năm, từ lâu đã được mài giũa đến nhuần nhuyễn lối đời, mọi việc đều theo ý quân vương, nhưng lần này thì khác.

Ông ta phải đấu tranh vì con gái của mình một lần.

Tư Mã Nguyệt trời sinh thông minh, làm việc theo quy củ. Ngay cả tiên hoàng cũng từng khen ngợi, rằng nàng ta có phong thái của mẫu nghi thiên hạ. Nếu nói điều duy nhất ông ta không tính đến, chính là vị đích nữ phủ Trấn Quốc Công lại có phúc như vậy, ngay cả hôn sự cũng có thể nói đổi là đổi.

Cho dù thời gian trước phủ Quốc Công hăm sâu vào trung tâm của vòng xoáy tin đồn, nhưng người đó cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Có thể thấy rằng, nàng được vị tân đế ngồi trên long ỷ bảo vệ tốt tới mức nào.

Hôm nay, việc của phụ tá kia đã được xoay chuyển, trong nháy mắt, một tờ thánh chỉ đã chuyển Trần Loan từ cung Dục Khánh sang cung Minh Lan, có thể thấy được Hoàng Thượng không nỡ để vị kia phải chịu một chút ầm ức nào.

Tư Mã Nam hừ lạnh một tiếng trong lòng, ngược lại ông ta muốn nhìn xem, đoạn tình cảm thời niên thiếu này, có thể kéo dài bao lâu?

Khi tân đế còn là hoàng tử, có thể nhìn ra chút manh mối, hẳn tuyệt đối không phải người có thể bị nhi nữ tình trường vây khốn, lý tưởng, khát vọng trong lòng hẳn là quốc gia, là thiên hạ, là nhất thống tứ phương.

Sự nghiệp vĩ đại như vậy, Tư Mã gia có thể giúp hắn thực hiện, mà phủ Trấn Quốc Công thì không.

Hiện thực chính là như thế, người có năng lực mới có thể sống.

Lần này Tư Mã Nam đến đây, cũng không vòng vo dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, những người thông minh sẽ mở cửa sổ nói chuyện thẳng thắn với nhau, chẳng qua là thay đổi phương pháp mà thôi.

“Hoàng Thượng, mặc dù thời gian để tang của tiên hoàng chưa qua, lúc này rầm rộ tuyển tú quả thực không ổn, nhưng hậu cung chỉ có một vị Hoàng Hậu, điều đó thực sự trái với lễ thường. Sau khi bàn bạc với các vị đại thần, chúng thần nhất trí cảm thấy trước tiên hãy lựa chọn những nữ tử có độ tuổi phù hợp từ các phủ tại kinh thành tiến cung, để sinh con nối dõi cho hoàng thất, đồng thời lấp đầy hậu cung, hầu hạ Hoàng Thượng.”

Trong mắt người thường, một thương nhân hơi giàu có một chút mà hậu viện chỉ có một chính thê cũng là chuyện hiếm lạ, huống chi là hậu cung của vua một nước. Nếu việc này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến các quốc gia khác chê cười hay sao?

Kỷ Hoán liếc nhìn cuốn sổ con trên tay, nguyên nhân và tác hại trong đó được trình bày hùng hồn tới mức khiến người ta nhức óc, hắn nhíu chặt mày, kéo căng giọng nói: “Tây Nam khô hạn, cuộc sống dân chúng khốn khổ, trôi dạt khắp nơi. Tả Tướng không nghĩ cách giải quyết chuyện này, ngược lại còn khoa tay múa chân với hậu cung của trẫm?”

Hắn bỗng chốc nhếch môi, giọng nói lạnh lùng, mỗi chữ đều nặng nề: “Chi bằng trăm nhường ngôi vị Hoàng Đế này cho Tư Mã Nam người đảm đương?”

Thân thể Tư Mã Nam căng chặt muốn chết, trong đại điện yên tĩnh không một tiếng động, âm thanh đầu gối chạm đất vô cùng rõ ràng: “Vi thần không dám.”

Trên đường đến đây, ông ta không ngừng suy nghĩ, trên đời này thật sự có người đàn ông không thích mỹ nhân sao?

Đáp án đương nhiên là không.

Chương 44

Điện Dưỡng Tâm đang xông hương bạc hà, những làn khói mỏng manh tỏa ra từ lò mạ vàng, sau khi bay lên giữa không trung thì đột ngột biến mất không còn vết tích, nhưng lưu lại một sự thoải mái vừa đủ.

Trần Loan ngồi sau bức bình phong mười hai phiến lá, rèm châu hạ xuống nhẹ nhàng, chỉ cần nàng không lên tiếng, Tư Mã Nam sẽ không bao giờ đoán được trong tấm cung của Đế Vương còn giấu một người như vậy.

Dù sao quy định hậu cung không can thiệp vào triều chính đặt ra ở đây, tân đế lại còn là một người lý trí tỉnh táo như vậy nữa.

Có điều khoảng cách hơn mười bước chân, nàng nghe đoạn đối cuộc thoại của hai người bên ngoài, một chữ cũng không bỏ sót. Kiếp trước kiếp này, nhưng nàng vẫn không hiểu rõ lắm mối quan hệ phức tạp giữa các phái đảng trong triều. Chỉ nhớ mang máng, trong hậu cung của thiên tử kiếp trước, có một cô nương Tư Mã gia, phân vị không cao, khó khăn lắm mới leo lên được Tần vị, lại không được sủng ái.

Không phải là vị thiên chi kiều nữ Tư Mã Nguyệt của phủ Tả Tướng, mà là một nữ tử khác tên là Tư Mã Thanh, là do thiếp thân sinh ra.

Trần Loan khẽ cụp mi, giọng nói trầm thấp hờn giận của người đàn ông cách đó không xa vũng vàng vang lên bên tai nàng. Không biết sao, trong hoàn cảnh như vậy, tâm trạng của nàng không quá nặng nề.

Sau nhiều năm theo đuổi và chờ đợi vô tận, đổi lấy cũng không hoàn toàn là sự thất vọng của hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Đối với sự bảo vệ tận tâm của người đàn ông này mấy ngày nay, ngay cả Kỳ Thiên sinh ra trong hoàng thất cũng cảm thấy có phần khó tin.

Không biết qua bao lâu, âm thanh ở bên ngoài cuối cùng cũng tắt đi, tiếng rèm châu được vén lên lại hạ xuống vang vọng một trong cung điện to lớn này.

Bên dưới màn che lụa mỏng lơ lờ, điểm xuyết những bông hoa mai thêu trên bức bình phong, tiểu cô nương ngồi trên giường La Hán với một tấm chăn mềm mại, dáng vẻ ngoan ngoãn yên tĩnh, khóe miệng nở nụ cười nhạt.

Bước chân của Kỳ Hoán hơi dừng lại, đôi mắt đen khế híp lại, lửa giận trong lồng ngực giống như bị gió lạnh cuối năm thổi qua, biến thành một loại vị chua xót khác. Hắn sâu xa khó lường nói: "Còn cười được?"

Nàng không nghe thấy lão thất phu Tư Mã Nam nói gì sao? Mỗi một người đều đang giục hắn tuyển tú, lấp đầy hậu cung, nàng còn ở đây cười như không có chuyện gì xảy ra.

Thật sự là không tim không phổi.

Trần Loan đứng dậy, gương mặt tinh xảo, nụ cười nhàn nhạt. Nàng nhẹ nhàng gật đầu, yêu kiều đứng trước mặt hắn, trong đôi mắt hạnh lấp lánh ánh sao, nói: "Hoàng Thượng sẽ bảo vệ thần thiếp."

Giọng của tiểu cô nương nhẹ yếu ớt, nhưng lại chắc chắn.

Cũng bởi vì lời nói này, đường nét góc cạnh lạnh lẽo trên gương mặt Kỳ Hoán dịu dàng hơn. Hắn ôm tiểu cô nương vào lòng, cọ cảm lên mái tóc đen nhánh của nàng, phát ra một tiếng ừ trầm thấp từ trong cổ họng, chợt cười nhẹ, giọng nói vui vẻ: "Cứ tin ta như vậy?"

Trần Loan hơi cụp mi, con người đen nhánh chột lóe lên tia sáng, khó có khi lời lẽ chính nghĩa đáp lại: "Tả Tướng nói không sai, thiếp và Hoàng Thượng quen biết nhau từ nhỏ, thanh mai trúc mã, quan hệ tất nhiên không bình thường. Bây giờ những người kia mới bắt đầu ngưỡng mộ, đã muộn rồi."

"Bệ hạ bao che, giữa người ngoài và thiếp, chắc chắn sẽ thiên vị thiếp."

Nàng quá hiểu rõ Kỳ Hoán, đừng thấy tính cách bây giờ của hắn có chút ấm áp trở lại, chứ thật ra mấy năm trước lạnh như băng, kiêu ngạo, thanh cao, tính tình xấu xa, còn không biết cách nói chuyện.

Ngoại trừ nàng, các quý nữ khác ở kinh đều không muốn đến gần hắn nói chuyện.

Kỳ Hoán nghe nàng luôn miệng phân biệt rõ ràng, phân định hắn về phe nàng, tất nhiên cũng khiến hắn nhớ lại những tháng ngày chua cay gian khổ.

Tất cả mọi người đều lựa chọn ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn hắn chật vật vật lộn leo lên từng bước. Không có ai nghĩ đến chuyện chìa tay giúp đỡ, hơi kéo hắn một cái. Phủ Tả Tướng như vậy, phủ Trấn Quốc Công cũng như vậy.

Mặc dù là hoàng tử, nhưng còn không nổi tiếng bằng một tên thư đồng.

Chỉ có bánh bao sữa trắng mịn kia ngày ngày đi sau lưng hắn, giọng nói ngọt ngào, một tiếng điện hạ có thể gọi đến nỗi khắc vào lòng người, khi nhìn thấy hắn thì trong mắt lấp lánh ánh sao.

Từ bánh bao sữa không rành thế sự thành thiếu nữ duyên dáng xinh đẹp nổi tiếng kinh thành, tình yêu của nàng chưa bao giờ được che giấu.

Tình yêu thuần khiết này đã từng chứng kiến hắn từ một tiểu hoàng tử nhỏ bé yếu đuối không có năng lực, cũng từng chứng kiến hắn từng bước vùng dậy phản kích, cho đến ngày hôm nay, khoác long bào trên người, đứng trên đỉnh cao quyền lực.

Hơn mười năm làm bạn, đến lúc này, chẳng lẽ còn để cho nàng chịu uất ức sao?

Kỳ Hoán véo những ngón tay mảnh mai của tiểu cô nương, từ chối cho ý kiến lời nói của nàng.

Thiên vị nàng, ưu ái nàng, là chuyện đương nhiên.

Thẳng đến lúc mặt trời hoàn toàn xuyên qua tầng mây, ánh nắng mặt trời cao vạn trượng chiếu xuống, ngói xanh tường đỏ trong hoàng cung, cánh cửa đồng cũ kỹ đều được mạ một lớp ánh sáng mỏng ấm áp.

Trần Loan đứng trước khung cửa sổ hé mở của điện Dưỡng Tâm, nhìn thấy mấy bông cúc đại đoá bị mặt trời chiếu vào đến nỗi rũ rượi, không khỏi nhú mày.

Rõ ràng lúc nàng đến ánh mặt trời còn chưa lớn như vậy. Giờ Ngọ là thời gian nóng nhất, nếu lúc này trở về cung Minh Lan, nàng nhất định sẽ bị lột một lớp da.

Thời gian chủ cũ thay chủ mới là thời gian bận rộn nhất. Mấy ngày nay Kỳ Hoán thường xử lý chính sự đến tận khuya. Lúc này hắn đang ngồi trên ghế gỗ tử đàn khảm ngọc phê duyệt tấu chương, mày kiếm nhíu chặt, vẻ mặt chăm chú.

Trần Loan đứng bên cạnh mài mực cho hắn, thật sự hơi buồn ngủ. Nàng che miệng ngáp một cái, mắt lập tức ứa nước.

Kỳ Hoán ngược mắt lên nhìn nàng, đặt ngự bút trong tay xuống, thờ dãi một tiếng, nói: "Nàng là người khiến ta không yên tâm nhất."

Cuối cùng vẫn theo nguyện vọng của nàng, hắt ôm nàng đến giường nhỏ chợp mắt. Tiểu cô nương gần như đầu vừa chạm vào gối là ngủ, gò má ửng hồng, hơi thở như lan.

Không giống như dáng vẻ say rượu nói loạn tối hôm qua, hiện tại nàng yên tĩnh, xinh đẹp khiến lòng người run rẩy.

==

Đối với vị trí hoàng hậu, hay nói chuyện tuyển tú, dù sao cũng phải có lý do, chuyện này kéo dài mãi cũng không phải là cách.

Các quan biết rõ trong lòng, vì vậy hơi yên lặng mấy ngày, mặt ngoài thì trời yên biển lặng, giả tạo cảnh thái bình, bọn họ đều đang chờ tân đế mở miệng.

Chỉ là chờ tới chờ lui, tuyệt đối không nghĩ đến theo sau ý chỉ tuyển tú ở kinh thành, còn có thêm thánh chỉ.

Tính đi tính lại, hao phí bao nhiêu công sức, phe cánh của Tả Tướng vẫn không lung lay được tân đế, lại một lần lại một lần nữa vượt mất ngôi vị Hoàng Hậu.

Giọng nói bén nhọn của thái giám tổng quản vang lên trên điện Kim Loan, trái tim treo lơ lửng ước chừng nửa tháng của Trần Thân rốt cuộc cũng hạ xuống, sắc mặt của Tư Mã Nam đen như đất nồi.

Đám quan văn đứng bên cạnh im lặng. Rất nhiều vấn đề trung lập không liên quan gì đến họ, lúc này cũng sẽ không động vào Tả Tướng xui xẻo.

Nhưng Nam Dương Vương thì khác, vở kịch hay này diễn ra đến tận hôm nay có không ít sự góp mặt của ông.

“Bổn vương đã sớm nói với Tả Tướng, có một vài thứ, nhất định không nên có trong số mệnh này, không thể cưỡng cầu được.” Nam

Dương Vương cười sang sảng vài tiếng, bước tới vỗ vai Tư Mã Nam đầy thiện ý.

Nhưng không biết ông dùng bao nhiêu lực, đau đớn khiến sắc mặt Tư Mã Nam đột nhiên vặn vẹo mấy phần, chỉ cảm thấy xương vai của mình bị vỗ gãy nát vụn.

Nam Dương Vương này thật sự là càng lớn tuổi càng b.ệnh h.oạn.

Tư Mã Nam hít sâu một hơi, nhớ tới thánh chỉ một trước một sau vừa mới truyền ra, trong mắt hiện lên bão táp.

Trước tiên tiến lên hành đại lễ ngôi vị Hoàng Hậu rồi lại tuyển tú, e rằng ngôi vị Hoàng Hậu là thật, tuyển tú chỉ để ngụy trang trấn an quần thần.

Cái gọi là trước phạt sau thưởng, tân đế rất am hiểu điều này.

Ông ta hơi cúi đầu, trong lòng cười lạnh, liếc xéo Nam Dương Vương, nói: "Vương gia vẫn nên quản tốt chuyện ở phủ mình đi."

Hoàng Hậu có thể lập, cũng có thể phế.

Tư Mã Nguyệt chưa từng làm người trong phủ thất vọng, lần này cũng sẽ như vậy.

Triều vừa tan, thánh chỉ vừa truyền đi. Một số vị quan cấp thấp tùm năm tùm ba cùng đi ra ngoài. Hai vị tôn thần bên trong đang đánh nhau, đừng lây qua mấy người phạm trần bọn họ là được.

Phủ Tả Tướng, trong chính viện.

Tư Mã Nam đứng chấp tay, vừa bước đi vừa vuốt râu, trút khỏi vẻ hùng hùng hổ hổ trên triều đình, mặc trường bào xanh nhạt, ngược lại có chút tiên phong đạo cốt.

Tư Mã Nguyệt và phu nhân Tả Tướng mím môi nhấp trà, không phát ra tiếng động, đều mang dáng vẻ khoan khoái tự tại, đã sớm quen

với dáng vẻ này của Tư Mã Nam.

"Hoàng Thượng đã hạ chỉ, ba tháng sau sẽ chọn các tú nữ trong độ tuổi thích hợp ở các phủ trong kinh thành để tiến cung. Nguyệt Nhi, việc cô con dặn đi dặn lại, đều nhớ trong lòng rồi chứ?".

Nhắc đến vị cô cô thăng chức lên phân vị Quý Phi lúc hai mươi tuổi, ánh mắt Tư Mã Nguyệt hơi lóe lên, nhẹ nhàng thả chuỗi ngọc lưu ly trong tay xuống, giọng nói trong trẻo: "Phụ thân yên tâm, Nguyệt Nhi đã nhớ."

Tư Mã Nam nhìn đích nữ cực kỳ xuất sắc của mình, trong lòng cũng cảm thấy có chút an ủi. Gương mặt già nua dịu xuống, nói: "Với sự xinh đẹp và thông minh của nữ nhi ta, tất nhiên có thể hậu sinh khả úy."

Tư Mã Vân đã là Quý Phi, câu nói "Hậu sinh khả úy" trong miệng Tư Mã Nam, không cần nói rõ cũng hiểu.

Tư Mã Nguyệt im lặng, không tiếp lời, hàng mi dài cong cong khẽ run, ngược lại hỏi: "Phụ thân, tiên hoàng băng hà, sứ thần của nước Tấn và Bắc Thương được phái đến, hẳn là đang trên đường rồi nhỉ?"

Tư Mã Nam gật đầu, do dự một chút, nói: "Tầm bốn năm ngày nữa sứ thần hai nước sẽ đến kinh thành. Lần này Bắc Thương phái một tiểu hầu gia chưa từng nhìn thấy mặt đến, nhưng nghe đồn rất được hoàng đế Bắc Thương xem trọng. Trong đám tiểu bối cũng được tính là ngôi sao mới nổi trong số những người thừa kế tương lai."

"Về phần nước Tấn, đích thân Hoàng Thái Tử sẽ đến, mang theo vô số châu báu và vật phẩm quý hiếm, chuẩn bị cầu thân Tam công chúa làm chính phi."

Hôn sự này cũng được Hoàng Hậu và Xương Đế đồng ý lúc còn sống.

Cho dù sứ thần đến hay là giả công chúa đi, đều là chuyện quan trọng. Gần đây Tư Mã Nam bận bịu đầu sứt trán. Nhắc tới chuyện này, lại nhớ đến còn chưa quyết định chuyện thiết đãi, vội vàng đi vào thư phòng.

Ánh mắt Tư Mã Nguyệt lạnh lẽo, khóe miệng không ngừng hơi nhếch lên. Phu nhân Tả Tướng thấy vậy, không khỏi ấn vào cái trán nhẵn nhụi của nàng ta, cuối cùng có chút bất đắc dĩ, nói: "Chỉ biết dùng mảnh khóe nhỏ lừa bịp phụ thân con. Nếu nửa đường phát hiện ra ý đồ của con, không biết bị con chọc tức thành dáng vẻ gì nữa."

"Hiện tại con lại muốn nhìn xem, tiểu hầu gia kia rốt cuộc có dáng vẻ thần tiên gì, mà khiến nữ nhi mắt cao hơn đầu của ta lại một lòng hướng về đến vậy." Phu nhân Tả Tướng vừa nói vừa nhấp một ngụm trà, sau đó ngược mắt, sắc mặt vẫn như cũ: "Sao con có thể chắc chắn tiểu hầu gia kia có thể lọt vào mắt xanh của phụ thân con?"

Dù sao Tư Mã Nam làm tướng nhiều năm, ánh mắt sắc bén, không phải người xuất sắc tuyệt đối không lọt vào mắt ông ta.

Khách khứa, học sĩ phủ Tả Tướng rất nhiều, nhiều năm qua, người có thể khiến ông ta nhìn với cặp mắt khác xưa chỉ có một vị, hiện tại đang ngồi trên long y, đã trở thành người có năng lực.

Ánh mắt Tư Mã Nguyệt lóe lên, lúc này vậy mà lại xuất hiện dáng vẻ ngây thơ của tiểu cô nương. Nàng ta khẽ mím đôi môi đỏ mọng, nói: "Chàng không phải người vô năng, hơn nữa chàng còn là người mà con thật lòng yêu thích. Mặc dù sau khi biết phụ thân sẽ tức giận, nhưng chưa chắc sẽ nói lời từ chối."

"Nếu lúc này con ngả bài nói rõ với phụ thân, hôm nay chỉ sợ Nguyệt Nhi ngay cả cửa cũng không ra được. Nhưng nếu đổi cách khác, làm ngược lại, nói không chừng sẽ có niềm vui bất ngờ..."

"Mẹ cũng biết, từ trước đến nay phụ thân ngưỡng mộ nhất người có tài năng."

Tư Mã Nguyệt nói đến đây thì ngừng, trên mặt treo nụ cười gian xảo.

Nàng ta không phải vì chuyện nữ nhi tình trường mà khiến đầu óc mê muội. Nàng ta tính toán đi từng bước một không sai một ly. Thậm chí bao gồm phản ứng và thái độ của Tư Mã Nam, đều nằm trong sự tính toán của nàng ta.

Đây chính là viên minh châu sáng nhất của Tư Mã gia.

Đôi mắt xinh đẹp của phu nhân Tả Tướng khẽ nhúc nhích, bà ta tiếp lời: "Vì vậy trước tiên con thuận theo tình hình đồng ý phụ thân và cô cô. Chờ vị tiểu hầu gia kia đến kinh thành, khiến phụ thân con sinh lòng thương thức thì nói thẳng ra. Nếu phụ thân con không đồng ý, nói không chừng cuối cùng, có thể sẽ diễn một vở kịch đau khổ khiến phụ thân con mềm lòng."

Không những vậy, Tư Mã Nguyệt không vào cung mà còn bán tình nghĩa cho tân đế và Hoàng Hậu.

Phu nhân Tả Tướng dừng lại, cười khế nhìn Tư Mã Nguyệt, giọng nói dịu dàng như nước: "Tư Mã Nguyệt, con ức hiếp phụ thân con như vậy. Ta thực sự sẽ tức giận."

Chương 45

Đại lễ tấn phong Hoàng Hậu diễn ra long trọng, quy trình so với ngày đại hôn của Thái Tử còn rườm rà hơn nhiều. Kiếp trước kiếp này, Trần Loan lại một lần nữa đội mũ phượng.

Kết thúc một ngày, Trần Loan chỉ cảm thấy cả người đau nhức, ngay cả đưa tay lên cũng không có sức lực.

Tiểu cô nương mặc một thân hỷ phục Hoàng Hậu, màu đỏ ý nghĩa của sự vui mừng lấp lánh long lẫy dưới ánh nến. Sau khi uống rượu hợp cẩn, cung nữ ma ma ở trong phòng đều nở nụ cười lui ra ngoài. Lúc này Trần Loan mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng cảm thán: "Giống như là kết hôn hai lần vậy."

Vị rượu ngọt ngào tinh khiết, Kỳ Hoán cười như không cười liếc nhìn nàng. Người đàn ông này hôm nay rất tốt, khóe miệng hiện lên một nụ cười rõ ràng. Nghe vậy không khỏi vân vê ngón tay của tiểu cô nương: "Ngoại trừ ta, ai có thể lấy nàng lần hai?"

Trần Loan cụp mi, ánh mắt rơi vào bàn tay quăn quýt của hai người, hình như người đàn ông này rất thích hành động này, lần nào cũng quyen luyến không rời nổi ngón út của nàng.

Trước đây không nhận ra, nhưng trong khoảng thời gian này, người đàn ông này càng ngày càng lộ tính trẻ con.

Nghĩ đến đây, Trần Loan bất giác nở nụ cười sâu xa. Dưới ánh nến đỏ rực đông đưa, bông sen vẽ trên gương mặt trắng nõn của tiểu cô nương đỏ thắm, mắt hạnh ẩn chứa hơi nước mờ mờ, gợi tình, hồn xiêu phách lạc.

Mặc dù Kỳ Hoán thường nhìn thấy mỹ nhân, nhưng cũng phải hít thở không thông một lúc. Ánh mắt hắn tối xuống, giống như bỗng nhiên vô cớ lật đổ nghiên mực, lại dường như dấy lên một ngọn lửa trong bóng tối.

Trần Loan không để ý, nàng cắn môi dưới, hơi ngượng ngùng nhưng lại cực kỳ nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn, nhỏ giọng nói: "Ừm, cho dù có, thiếp cũng không gả."

Không phải là chàng, thì sẽ không gả.

Lời nói nhẹ nhàng bay bổng, nhanh chóng biến mất trong tiếng gió đêm thút thít bên ngoài cung điện, nhưng lại khiến cho Kỳ Hoán dần dần vui vẻ.

Tiểu cô nương ngồi trên chiếc ghế êm ái, ngượng ngùng và rụt rè nhìn hắn. Người đàn ông vẫn thờ dài trong lòng, cảm động trước câu nói bộc trực ngớ ngẩn của nàng.

Hắn đứng dậy, ôm tiểu cô nương đã sớm mệt mỏi rồi sau khi đứng cả một ngày nhưng vẫn cố gắng chống đỡ tinh thần. Cơ thể mềm mại của nàng bởi vì bộ hỉ phục được khảm bằng ngọc bích, mà mang theo chút cảm giác lạnh lẽo. Nhưng nàng ngoan ngoãn nhích tới gần, mang theo chút nhiệt độ. Gương mặt mềm mại như mây.

"Thật là đứa nhỏ ngốc."

Kỳ Hoán luôn lãnh đạm với chuyện nam nữ. Trước đây nghe câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân (*), chỉ cảm thấy hết sức hoang đường. Một người đàn ông chí hướng phải đặt trên quốc gia thiên hạ, làm sao có thể bị chuyện nữ nhi tình trường ràng buộc?

*Bản gốc là 溫柔乡, 英雄冢 - Ôn nhu hương, anh hùng trủng.

Giờ phút này, khi đối diện với đôi mắt ngân ngấn nước ấy, hắn mới biết thế nào là trói buộc. Đó chính là nàng đứng trước mặt hắn, cái gì cũng chưa nói, nhưng trái tim hắn đã mềm mại như nước rồi.

Cho dù có chết trong ôn nhu hương, sợ rằng cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Thời khắc nửa đêm, ánh trăng bạc chiếu xuống, giống như từng tầng áo lụa mỏng, bao bọc vạn vật, như nước ấm mềm mại.

Trần Loan cúi đầu nhỏ giọng nức nở mấy tiếng. Trong giọng nói mang theo ngọt ngào là tiếng nghẹn ngào khàn khàn. Nàng đưa lưng về phía người đàn ông quấn chăn bông đến góc tận cùng của giường.

Đại lễ phong hậu rất phức tạp. Cả một ngày trời, thân thể vốn đã bủn rủn không tưởng tượng được, khó khăn lắm mới chịu đựng được từ đầu đến cuối, kết quả là còn bị ức hiếp hung hãn như vậy nữa.

Kỷ Hoán nhìn thấy dáng vẻ của nàng như thế này, khi hẩn duỗi cánh tay dài của mình ra, cả người và chiếc chăn bông đều bị hẩn ôm vào lòng. Hẩn đưa tay chùi những hạt sương pha lê trên hàng mi cong cong của tiểu cô nương, rồi lại chạm lên cái mũi ửng hồng vì khóc của nàng.

“Loan Loan, đêm nay cũng là đêm động phòng hoa chúc.” Hẩn im lặng một lúc rồi mới lên tiếng.

Trần Loan hất tay hẩn ra, cuộn tròn người lại. Lúc lâu sau mới buồn bực nói nhỏ: “Vậ Hoàng Thượng cũng không thể...”

Nửa câu sau, nàng thật sự không nói được. Sau một lúc, nàng hừ lạnh một tiếng, cách hẩn thật xa.

Giống như hận không thể xé nàng ra thành từng mảnh nhỏ rồi nuốt nàng vào bụng, không cho nàng cơ hội rút lui, động tác mạnh mẽ khiến nàng lập tức khóc thành tiếng. Lần này thật sự là không còn chút mặt mũi nào nữa.

Kỷ Hoán ăn no thỏa mãn, về mặt lười biếng, cách một lớp chăn mỏng vòng tay qua ôm cái eo mảnh mai của tiểu cô nương, cọ nhẹ cằm nên bờ vai của tiểu cô nương, giọng nói trầm thấp, qua loa đổi chủ đề: "Loan Loan, ngày mai sứ thần của nước Tấn và Bắc Thương sẽ đến đây."

Tiểu cô nương thăm thương hai mắt đỏ hoe, tất nhiên hẳn không thể thờ ơ, không cảm thấy đau lòng một chút nào, chẳng qua là đang làm chuyện kia.

Hắn thực sự không dừng lại được.

Trần Loan bị hắn ôm vào lòng, cả thể xác và tinh thần đều mỗi mảy, thậm chí ngay cả mắt cũng không mở nổi, nàng mơ màng ừ một tiếng, rồi không để ý đến hắn nữa.

Kỷ Hoán bật cười, nhưng mà thật sự đã rất lâu rồi hắn không bị đối xử như thế này.

Bây giờ, cũng chỉ có nàng mới dám không kiêng nể gì làm càn với hắn như vậy.

Đáy mắt hắn lóe lên một tia kỳ quái, cũng không biết nghĩ đến chuyện gì, ghé vào lỗ tai của tiểu cô nương, nói: "Không biết nước Tấn lấy được tin tức ở đâu, Hoàng Thái Tử đích thân tới đây, mang theo vô số bảo vật quý hiếm, lại một lần nữa đến cầu thân Tam công chúa Kỳ Thiên."

Trong nháy mắt đầu óc Trần Loan tính toán lại, nàng mở mắt ra, giọng nói nhỏ nhẹ, vô lực: "Mấy ngày trước, thần thiếp đặc biệt đi điều tra, nghe nói Hoàng Thái Tử nước Tấn cực kỳ phong lưu, mỹ nhân tri kỷ không ít, thật sự là mối hôn sự tốt sao?"

Không trách nàng hỏi điều này. Kỳ Thiên quen được nuông chiều, sợ là đến sống ở một nơi xa lạ, chịu thiệt thòi, không có ai đứng ra làm chủ, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng uất ức, qua loa cho xong chuyện, cứ như vậy bị tra tấn hết đời này.

Một cuộc sống ngây ngô như vậy, kiếp trước nàng đã chịu đủ rồi, tất nhiên nàng không muốn Kỳ Thiên lặp lại vết xe đổ.

Kỳ Hoán cười chế nhạo, xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, nói với vẻ sâu xa: "Là tốt hay xấu tạm thời chưa kết luận được. Có điều tà phong lưu không kiềm chế được, còn hơn lòng dạ nham hiểm, mất hết tính người."

Hắn vẫn còn kiêng dè luân lý đạo đức, thỉnh thoảng cũng sẽ kiềm chế tính tình giảng giải đạo lý. Nhưng Viên Viễn làm việc thật sự không kiêng kỵ gì, tính tình tùy ý. Người như vậy, cũng có thể truyền ra danh tiếng thương hương tiếc ngọc, công tử dụ dàng.

Chẳng lẽ người nước Tấn đều bị mù sao?

Trần Loan ngược mắt lên, thấy vẻ mặt hắn không giống như giả, vùng giữa hai lông mày nhú chặt lại, lo lắng hỏi: "Nếu Kỳ Thiên gả qua đó, sẽ không có nguy gì hiểm chứ?"

Tiểu cô nương hỏi câu hỏi ngớ ngẩn, đôi mắt hạnh đen trắng rõ ràng. Kỳ Hoán cong môi, hiếm khi giải thích: "Nếu tỷ ấy không kết hôn, mới nguy hiểm."

Loại người như Viên Viễn, nếu không thật sự thích, sao có thể tùy tiện đến Đại Yên cầu thân ba lần?

Nếu lần này không đồng ý, sợ là sự kiên nhẫn của vị Hoàng Thái Tử kia đã đến cực hạn, trực tiếp vào cung bắt cóc người, cũng không phải là chuyện không làm được.

Hơn nữa, ngày hôm đó trên giường bệnh điện Dưỡng Tâm, Xương Đế và Hứa Thái hậu đã đích thân đồng ý chuyện hôn sự này, tất cả quan viên đều tận mắt chứng kiến, cho nên không thể nuốt lời.

Trần Loan không biết ý khác của hắn, lông mi khẽ run lên, sau đó nói: "Ngày mai thiếp sẽ đi hỏi ý Thiên Nhi, tỷ ấy và vị Hoàng Thái Tử kia

hắn đã từng gặp mặt."

Đâu chỉ từng gặp.

Ánh mắt Kỳ Hoán lạnh lùng, ánh mắt nhìn về quả cầu nhỏ trong lòng, theo bản năng nhu hòa hơn mấy phần. Ngón tay thon dài vân vê lọn tóc đen của tiểu cô nương, vẻ mặt tập trung, nhưng trong giọng nói mang theo vẻ cực kỳ thờ ơ: "Không phải chỉ tỷ ấy gặp, mà nàng cũng vậy."

Trần Loan kinh ngạc ngược mắt, đôi môi mấp máy muốn nói, lại nghe người đàn ông nói như đúng rồi: "Không nhớ được cũng là chuyện bình thường. Dù sao hôm đó có ta ở đó, tất nhiên người đàn ông khác không lọt được vào mắt nàng."

Người đàn ông này nói như đây là chuyện đương nhiên, Trần Loan sửng sốt một chút, sau đó phì cười. Nàng không khỏi đưa tay lên sờ gương mặt lạnh lùng của người đàn ông, nhẹ giọng nói: "Sao Hoàng Thượng lại chắc chắn như vậy?"

Lông mày nàng cong cong, trong lời nói mang theo tiếng cười. Kỳ Hoán hững hờ không nói, nhưng trong mắt lại hiện rõ.

Tất nhiên điều này không cần phải nói nhiều, không phải ánh mắt của nàng lúc nào cũng dán chặt lên người hắn sao? Nếu không phải như vậy, tất nhiên hắn lười lộ mặt đi đến nơi nhàm chán kia.

Trần Loan nghĩ chuyện này trong lòng, sáng sớm hôm sau, lúc chân trời còn đang xanh đen, nàng mở mắt.

Bên ngoài lớp màn giường và rèm châu, Hồ Nguyên đang hầu hạ người đàn ông thay quần áo, Trần Loan dịch chuyển nửa người dựa vào chiếc gối mềm mại, cứ như vậy nhìn một lúc lâu. Mãi cho đến khi nơi chân trời hiện lên tia sáng, nàng như mới từ trong mộng tỉnh dậy chớp chớp mắt.

Kỷ Hoán ăn mặc chỉnh tề, một thân triều phục màu vàng bên trên thêu con rồng giương nanh múa vuốt càng khiến cho người đàn ông này thêm phần uy nghiêm lạnh lùng, làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Bị động tĩnh lúc này đánh thức à?” Sắc mặt Kỷ Hoán bình tĩnh, nhú mày liếc nhìn Hồ Nguyên. Người phía sau không dám phát ra tiếng động, thắt lưng lại càng cong hơn mấy phần.

Hồ Nguyên khổ không thể tả, hầu hạ vị chủ tử gia này nhiều năm, trong phủ hoàng tử, ngoại trừ cung nữ ma ma, một nữ nhân cũng không có, tất nhiên không có kiêng kỵ như thế.

Nhưng từ khi thành thân, mỗi buổi sáng lúc thay quần áo, người nào vào đây hầu hạ không phải cẩn thận nhẹ tay nhẹ chân, chỉ vì sợ đánh thức mỹ nhân yêu kiều còn đang ngủ trên giường sao?

Ngay cả bản thân vị chủ tử gia này, mỗi khi thức dậy rời giường, vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ, nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng. Vị kia hơi nhú mày bất mãn hừ nhẹ một hai tiếng, là chủ tử gia phải quay lại nhẹ nhàng dỗ dành một lúc.

Vị kia lần này tỉnh lại nhìn thấy chủ tử gia đều không động thân hành lễ.

Đây là sủng ái cực điểm, không có giới hạn.

Đích cô nương của phủ Trấn Quốc Công, lúc trước nhìn là biết có phúc. Bây giờ càng không cần phải nói, vững vàng sống trong cung Minh Lan còn được Hoàng Đế sủng ái, sau này sẽ sinh hạ đích trưởng tử, cuộc đời phải nói là phú quý vô biên.

Trần Loan nhìn theo ánh mắt của hắc hướng về phía Hồ Nguyên, sau đó lắc đầu, mím môi nói: "Không yên lòng Thiền Nhi, muốn sớm đến chỗ cung Diệu Thiền một chút."

Kỷ Hoán vuốt lại mái tóc dài đang đổ như thác của nàng, gương mặt lạnh như băng, nhẹ nhàng bình tĩnh nói: "Nàng chưa từng quan tâm ta như vậy, hử?"

Hơi thở ấm áp phả vào sau tai, giọng nói của người đàn ông êm dịu như rượu, rất dễ nghe. Trần Loan cười khế nhìn hắn, sau đó đưa đôi tay mảnh khảnh hướng xuống, gỡ chiếc hà bao thêu hình rồng xuống.

Hồ Nguyên trợn mắt há mồm, kinh ngạc đến nỗi cả người cứng ngắc.

Sao trong khoảng thời gian này... Vị chủ tử này lại tùy tiện làm xằng bậy hơn so với mấy năm trước?

Ánh mắt Kỷ Hoán nhìn xuống bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng. Chiếc hà bao kia yên tĩnh nằm ở đó, tua rua lay động mấy cái. Ánh mắt hắn thâm thúy, giọng nói lạnh lẽo: "Nhìn trúng chiếc hà bao này?"

Trần Loan lắc đầu, sai bảo Bồ Đào vẫn luôn đứng canh giữ bên ngoài: "Đi lấy túi thơm ngày hôm qua đến đây."

Gương mặt Đào Đào đột nhiên có chút vi diệu.

Không lâu sau, Bồ Đào cầm một cái hà bao vẻ ngoài xấu xí đi vào, lập tức dẫn đến sự chú ý của nhiều người.

Chiếc hà bao này màu vàng nhạt, làm bằng chất liệu rất tốt, nhưng họa tiết đường kim mũi chỉ phía trên thì lộn xộn không đều, trông nhìn ra hình thù.

Trần Loan để mặc chiếc hà bao tinh xảo rơi xuống giường, đôi mắt hơi buông xuống, gò má dịu dàng, thật sự lấy chiếc hà bao Bồ Đào mang đến buộc vào thắt lưng của người đàn ông, nói nhỏ: "Hương trong chiếc hà bao này được một vị lão sư bên ngoài cung đặc chế, có tác dụng an thần tỉnh táo. Hương liệu của thần thiếp đều qua tay ông ta."

Kỷ Hoán không khỏi nhướn mày, ngược lại hứng thú nhìn hai hàng màu xanh mực lộn xộn trên bề mặt vải của chiếc hà bao, hỏi: "Ai làm chiếc hà bao này?"

Trần Loan mím môi, sau đó ngược mắt hỏi: "Thêu không đẹp hả?"

Ngày cả Bồ Đào nghe thấy câu này cũng không khỏi cúi thấp đầu.

Chủ tử nhà nàng ta cầm kỳ thi họa đều tinh thông, nhưng chỉ có khoản nữ công này, cho dù mời không bao nhiêu tú nương đến dạy cũng không thông. Cuối cùng vẫn là lão thái thái lên tiếng, đuổi hết mấy tú nương kia.

Cái này thì không sao, vấn đề là tiểu thư cứ khẳng khẳng không tự biết lấy mình trên phương diện này, luôn cho rằng dưới sự chỉ dạy của bao nhiêu tú nương, hoa văn thêu ra không tính là tinh xảo thì cũng có thể nhìn ra hình thù.

Không ai lên tiếng, cung điện tự nhiên im lặng, Trần Loan nhú mày, quay đầu hỏi Hồ Nguyên từ trước đến nay luôn khôn khéo đang đứng bên cạnh hầu hạ: "Người thấy thế nào?"

Hồ Nguyên đột nhiên trợn to mắt, thân thể hơi cứng đờ, trăm triệu lần không nghĩ đến tai họa này lại rơi vào trúng người mình.

Chủ tử gia vẫn im lặng không lên tiếng, khóe miệng khẽ mím, cũng không biết là hài lòng hay không hài lòng. Nhưng dù thế nào đi nữa, đeo một hà bao như vậy đi ra ngoài vẫn là sẽ làm hỏng hình tượng của bộ hạ...

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Hồ Nguyên trở nên cứng ngắc: "Hoàng Hậu nương nương, nô tài cảm thấy kiểu dáng của chiếc hà bao này không tệ, chỉ là màu sắc có chút... không thích hợp." Giọng nói của ông ta dần dần nhỏ lại.

Nó giống như đồ chơi của một tiểu nữ nhi.

Trần Loan cũng cảm thấy màu sắc có chút vấn đề, gật đầu đồng ý, mới tháo hà bao xuống, nhưng lại bị lòng bàn tay dày rộng của người đàn ông ngăn lại.

"Nhìn cũng được."

"Sắp đến giờ lâm triều rồi, lát nữa về sẽ nói tỉ mỉ với nàng."

Bóng lưng của người đàn ông nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, trời cũng đã hoàn toàn sáng sủa.

Sau khi Trần Loan tắm rửa thay áo quần, nhớ đến chuyện tối hôm qua người đàn ông nhắc tới, sáng sớm đã đi đến cung Diệu Thiện.

Sau khi Kỷ Thiện đến tuổi cập kê đã dọn ra khỏi hoàng cung, xây dựng một phủ công chúa ở kinh đô. Có điều lần này đế hậu băng hà, thân thể nàng ấy không thể chịu nổi, lâm bệnh nặng, tạm thời sống trong cung điện trước kia để điều dưỡng cơ thể.

Thỉnh thoảng Trần Loan đến thăm cũng rất tiện lợi.

Cửa cung Diệu Thiện đóng chặt, so với trước thì tiêu điều hơn rất nhiều. Trần Loan âm thầm thở dài trong lòng, để Lưu Nguyệt tiến lên gõ cửa.

Sau ba tiếng, có cung nữ đi ra mở cửa, sau khi nhìn thấy Trần Loan thì cung kính hành lễ, nói: "Vừa mới có tiếng gõ cửa, công chúa đã đoán là Hoàng Hậu nương nương đến. Nương Nương mời đi theo nô tỳ."

Ngoài địa thế, cung điện Diệu Thiện trang trí không thua kém gì điện Minh Lan. Nhưng điều mà Trần Loan không ngờ tới là Kỷ Thiện không nghỉ ở chính điện, mà đang nằm trong một căn phòng nhỏ ở thiên điện.

“Điện hạ, Hoàng Hậu nương nương đến rồi.” Cung nữ thiếp thân của Kỷ Thiên hành lễ với Trần Loan, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở.

Chương 46

Cung Diệu Thiên nằm ở góc nhỏ phía tây nam của hoàng cung. Bên cạnh chính là Ngự Hồ, khi khi làn gió nhẹ lướt qua thì mặt hồ xanh biếc gợn sóng lăn tăn, khi mây mù dâng lên thì lại yên tĩnh bình yên. Ngày trước Hứa Hoàng Hậu cảm thấy tính tình Kỳ Thiên hoạt bát, cố ý để nàng ấy ở đây để tu dưỡng tính tình.

Ngoại trừ vị trí không tính là tốt, những thứ còn lại đều rất hoa lệ, nơi nơi đều rất dụng tâm.

Đi theo cung nữ đi đến căn phòng bên cạnh thiên điện, một rừng trúc nhỏ đứng đưa trong gió, phát ra tiếng xào xạc, đồng thời cũng ngăn cản những tia nắng mặt trời, khiến cho nơi này nhìn cực kỳ âm u tĩnh mịch.

Kỳ Thiên dậy sớm, lúc này lại đang nằm trên sạp nhỏ. Nhìn thấy Trần Loan đi vào, cũng không kinh ngạc, trên gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo mang chút vẻ lười biếng, biểu cảm vẫn như ngày thường, chỉ có điều nhìn càng ngày càng gầy đi, chiếc vòng ngọc trên cổ tay suýt chút nữa rơi ra.

Thiếu nữ vốn thanh tú vô song, lúc này càng thêm mỏng manh yếu đuối, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Trần Loan nhìn dáng vẻ nàng ấy như vậy, trong lòng sinh ra một loại chua xót không giải thích được, quay đầu nhìn về phía cung nữ hầu hạ trong cung, hiếm khi tức giận: "Các người hầu hạ công chúa thế nào vậy hả?"

Cho dù Xương Đế và Hứa Hoàng Hậu băng hà, Kỳ Thiên với thân phận là đích công chúa duy nhất, cũng không thể nào rơi xuống tình

cảnh ngủ trong thiên điện được. Mấy ngày trước Trần Loan đến cung Diệu Thiên còn có hình có dạng, bây giờ đến đây lại nhìn thấy cảnh này, làm sao không tức giận cho được?

Trong tiềm thức nàng cho rằng cung nữ ma ma hầu hạ trong cung bằng mắt không bằng lòng, đập thập nâng cao, giữa lông mày lập tức nhíu lại toát lên mấy phần lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Bồ Đào, dẫn từng người xuống tra khảo. Trong khoảng thời gian này ai không tận tâm hầu hạ công chúa, trực tiếp đưa đến Thận Hình Tự, nói là mệnh lệnh của ta."

Người đứng trong thiên phòng chật hẹp lập tức quỳ xuống. Kỷ Thiên từ trên giường đứng dậy, chậm rãi bước tới chỗ Trần Loan, dáng người mảnh khảnh, chỉ là giọng nói lại có chút khàn khàn mệt mỏi: "Ở trong cung Diệu Thiên này, tất nhiên không có ai dám làm ta không vui."

Nàng ấy liếc mắt nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, nhẹ nhàng phất ống tay áo nói: "Đều lui xuống hết đi, bốn cung và Hoàng Hậu nói chuyện một lúc."

Căn phòng nhỏ này lập tức yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng lá trúc xào xạc bên ngoài. Trần Loan nhìn thiếu nữ càng ngày càng gầy gò, hai mắt có chút đỏ lên, hỏi: "Tại sao lại ở nơi này?"

Từ nhỏ đến lớn, chi tiêu ăn ở của nàng ấy đều là thứ tốt nhất, từ lúc nào phải chịu cực như vậy?

Kỷ Thiên lắc đầu, đặt lòng bàn tay mảnh mai lên lòng bàn tay trái của Trần Loan, giọng nói cực kỳ bình tĩnh, nói: "Muội nhìn đi."

Ngón tay trắng trẻo chưa từng đụng vào nước mùa xuân, lúc này làm theo ý của chủ nhân, yên tĩnh đặt lên một bàn tay khác, nhưng lại không tự chủ được run lên.

Trần Loan chợt ngược mắt lên, bắt gặp đôi mắt phượng luôn mờ mịt xinh đẹp kia, bốn mắt nhìn nhau, giọng nói khàn khàn đến khó tin,

nàng khó khăn hỏi: "Tỷ, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Kỷ Thiên thu tay lại, vẫn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, đưa tay ra cầm lấy bình trà nóng vừa mới pha, ấm trà nhỏ tinh xảo không hề nặng nhưng tay của thiếu nữ lại không ngừng run rẩy. Kỷ Thiên cúi đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, chỉ là nước bên trong bình trà vẫn như cũ vắng tung tóe ra ngoài, làn da trắng nõn lập tức đỏ lên.

Trần Loan cảm thấy mắt như có hạt cát bay vào, lại giống như bị hương liệu hun sắc, khiến cho cổ họng nàng co thắt lại, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Nàng bước đến cạnh Kỷ Thiên, đưa tay đặt ấm trà lại chỗ cũ, sau đó vòng tay ôm lấy bờ vai gầy guộc của Kỷ Thiên, giọng nói nghẹn lại, trong lòng chua xót: "Tỷ bị như vậy từ lúc nào? Tại sao lại như thế? Thái y đã đến khám chưa?"

Kỷ Thiên xoay người dựa vào vai Trần Loan, đôi mắt mờ mịt vì nước mắt. Sau bao ngày, đây là lần đầu tiên lộ ra vẻ mong manh, nàng ấy vén tóc mai đen nhánh bị nước mắt làm ướt lên, nói: "Loan Nhi, ta thực sự rất khổ sở."

Trần Loan im lặng không lên tiếng, nhưng động tác ôm nàng ấy càng chặt hơn.

Nàng chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu thương của phụ mẫu, nhưng Kỷ Thiên từ nhỏ đã lớn lên trong bình mật ong. Phụ mẫu là người quyền lực nhất trên thiên hạ này, cũng là người yêu thương nàng ấy nhất. Bỗng nhiên cả hai người đều cùng qua đời, cho dù là ai cũng không chịu được.

"Cung Diệu Thiên này ngày càng vắng vẻ. Mấy ngày trước ta ngủ ở chính điện, vừa nhắm mắt lại là nhớ tới phụ hoàng mẫu hậu. Bọn họ thường tới cung của ta ngồi. Phụ hoàng hỏi bài học, mẫu hậu ngồi bên cạnh nhìn mỉm cười..."

"Những chuyện này dường như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Nhưng khi ta tỉnh dậy thì biết đó chỉ là một giấc mơ. Ta trầm mê trong đó không muốn tỉnh lại, nhưng bọn họ lại không bao giờ trở lại được nữa."

Trần Loan không biết phải an ủi nàng ấy như thế nào, dường như điều duy nhất có thể làm lúc này là ngồi bên cạnh, cùng nàng ấy rơi nước mắt.

Kỷ Thiên đã kìm nén cảm xúc rất lâu, lúc này cuối cùng cũng có người phát tiết. Trần Loan không đến, trong hoàng cung rộng lớn này, không có ai có thể đồng cảm với nàng ấy. Nàng ấy ngay cả khóc cũng không thể khóc, sợ bị người khác nhìn thấy lại chê cười.

Những người kia dùng hết sức chạy đến cung của nàng ấy, chỉ để muốn nhìn thấy dáng vẻ suy sụp mất hồn mất vía của nàng ấy. Nàng ấy ở trước mặt mọi người vẫn tùy tiện như cũ, sống kiêu ngạo hơn bất cứ ai, chỉ là đêm dài bị bóng đè. Một khi giật mình tỉnh dậy, thì chính là mở mắt không ngủ được cho đến bình minh.

Chưa đến nửa tháng, nàng ấy đã không dám ngủ tại chính điện.

Ánh mắt Trần Loan lộ ra vẻ kinh sợ và đau đớn. Kỷ Thiên cúi đầu thì thào, chưa bao giờ có dáng vẻ mất hồn mất vía như lúc này: "Loan Loan, ta hối hận rồi."

"Nếu lúc đó ta liều mạng ngăn cản mẫu hậu, hoặc là kéo dài thời gian, mẫu hậu sẽ nghĩ thông suốt..."

"Nhưng lúc đó ta bị quỷ ám, tận mắt nhìn mẫu hậu uống rượu thủng ruột, nằm xuống bên cạnh phụ hoàng đang nhắm mắt".

Nói đến đây, tay Kỷ Thiên càng run rẩy mạnh hơn. Nàng ấy ngược mắt lên, vẻ mặt đau thương, trên gương mặt nhỏ nhắn là từng hàng nước mắt uốn lượn, trên môi bật lên vết máu. Cả căn phòng đều tràn ngập bầu không khí bi thương đè nén.

Trần Loan và Kỳ Thiên cũng xem như là quen biết nhau từ nhỏ, nhưng đây là lần đầu tiên Trần Loan nhìn thấy dáng vẻ như thế này của Kỳ Thiên, mất đi lòng hăng hái, hồn bay phách lạc, suy tư bất an.

“Đã gọi thái y đến khám chưa?” Một lúc lâu sau, giọng nói ghen ngào của Kỳ Thiên dần dần trở nên yếu ớt hơn, Trần Loan nắm chặt đôi tay ngọc ngà mảnh mai của nàng ấy, giọng nói khàn khàn, vô cùng khó khăn hỏi.

Môi Kỳ Thiên khẽ mấp máy, để mặc Trần Loan nắm, không động đậy. Dáng vẻ ngoan ngoãn hợp lòng người, nhưng đôi mắt lại chứa ánh nước như ngọc lưu ly, trống rỗng: "Chưa, không muốn phiền phức."

"Nếu có người thăm dò ra tin tức, nói không chừng sẽ lan truyền ra tin đồn khinh thiên động địa nào đó, thật sự là rất phiền phức."

Kỳ Thiên rút tay về, mím môi mỏng thành một đường thẳng, rồi cười tự giễu: "Dù sao phụ hoàng để lại di chúc, đó chính là cả đời này ta sống trong phủ công chúa đến già, cũng sẽ không có người nào dám nói gì."

Ngụ ý nói, căn bản không suy nghĩ đến chuyện hôn nhân.

Trần Loan trầm mặc, giọng nói hiếm khi nghiêm túc: "Triệu chứng này của tỷ kéo dài mấy ngày rồi?"

“Ta không nhớ nữa, khoảng bảy tám ngày rồi. Lúc trước không run nhiều như vậy, nên không coi ra gì.” Kỳ Thiên mang vẻ không quan tâm lắm, đuôi mắt tô điểm thêm giọt nước mắt long lánh, làm tôn lên gương mặt của nàng ấy thêm ba phần xinh đẹp.

"Ngày mai ta sẽ mời thái y có tay nghề cao siêu từ ngoài cung vào khám. Nếu hôm nay ta không đến, tỷ định giấu giếm đến lúc nào nữa hả? Chẳng lẽ thật sự muốn để cho mọi chuyện phát triển thành thế này sao?" Trần Loan nghĩ đến tình huống như vậy, giọng điệu nặng nề hơn một chút.

Kỷ Thiên cụp mi, sương mù ẩn chứa trong mắt còn chưa tản đi. Nàng ấy không nói gì, chuyển chủ đề, khoe môi khế cong lên: "Ngày trước ta đã tận mắt nhìn thấy đại lễ phong hậu của muội là được rồi. Cuối cùng trái tim ta cũng đã yên tâm được hơn phân nửa."

"Dưới sức ép của phe Tả Tướng, Ký Hoán vẫn đưa muội lên vị trí Hoàng Hậu, có thể thấy tình cảm đệ ấy dành cho muội không cạn." Kỷ Thiên xoa trán, đột nhiên nói: "Ta sợ Tư Mã Nguyệt sẽ vào cung."

Gần đây Trần Loan nghe thấy cái tên này rất nhiều lần, nhưng nàng chưa bao giờ nhìn thấy đích nữ tướng phủ nghe danh chưa lộ mặt này. Nhưng nàng đều nghe thấy những lời khen ngợi từ trong miệng mỗi một người, điều này chứng tỏ thấy diện mạo và tài năng của nàng ta không tầm thường.

"Ba tháng sau tuyển tú, Tư Mã Nguyệt nhất định sẽ vào cung." Trần Loan ăn ngay nói thật, nhướn mắt hỏi: "Nàng ta là người hay gây sự sao?"

"Từ nhỏ đến lớn nàng ta được Tư Mã gia bồi dưỡng làm Hoàng Hậu, sinh ra đã thông minh. Ta đã từng giao tiếp với nàng ra, rất mưu trí và khó đối phó."

Trần Loan cúi đầu cười khổ: "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, thuận theo tự nhiên đi, nếu không cũng không còn cách nào khác."

"Hi vọng không phải là người bụng dạ khó lường."

Người đàn ông vì nàng đã làm chuyện như vậy, nàng không thể được một tắc lại muốn tiến thêm một bước đòi hỏi thêm gì nữa, nếu không cũng không tránh khỏi việc quá không biết điều.

Kỷ Thiên thấy nàng đang suy nghĩ thì an ủi: "Có điều cũng không cần phải lo lắng gì cả. Ký Hoán không phải là người trầm mê nữ sắc. Mấy năm nay bên cạnh đệ ấy chỉ có một mình muội. Cho dù mỹ nhân khác tiến vào hậu cung, cũng sẽ không giúp đỡ thiên vị ai."

Đi ra khỏi cung Diệu Thiện, cả đoạn đường đi Trần Loan đều không yên lòng. Vừa vào cung Minh Lan lại sai bảo Lưu Nguyệt xuất cung mời Hoắc đại phu vào cung.

Người này là đại phu mà lão thái thái tin tưởng nhất, y thuật cao thâm, đức cao vọng trọng, cũng không phải là người nhiều chuyện, cầm tiền làm việc, coi như có thể tin cậy được.

Dùng xong bữa trưa, Trần Loan sợ Kỳ Thiện lại ngủ không ngon, lúc nàng rời đi, gương mặt nàng ấy trắng như tờ giấy khiến nàng không thể nào cảm thấy an tâm được.

Nàng dứt khoát lại đi đến cung Diệu Thiện, cùng Kỳ Thiện ngồi trên ghế đá trong rừng trúc trò chuyện, nằm nghỉ ngơi trên cùng một chiếc giường chạm khắc một lúc, giống như trở lại lúc nhỏ.

Mà bên kia Kỳ Hoán tiến vào cung Minh Lan thì thấy không có người.

Người đàn ông đã đổi thường phục, con rồng vàng ngũ trảo uốn lượn trên tay áo, chỉ vàng viền bạc, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, nghe cung nữ bẩm báo, góc cạnh sắc sảo trên gương mặt vốn đã lạnh lùng nay lại được mạ thêm một lớp băng lạnh.

"Hoàng Hậu ở bên cung Diệu Thiện từ sáng tới trưa?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nghe người phía dưới nói nương nương đã trở về một chuyến, dùng cơm trưa xong lại đi đến chỗ của Tam công chúa." Hồ Nguyên đi phía sau cách người đàn ông ba bước, vừa đi vừa thành thật bẩm báo.

Chủ tử gia ngay cả bữa trưa cũng không dùng, xử lý xong chính vụ lập tức đến cung Minh Lan, nhất định là muốn gặp Hoàng Hậu, nào ngờ trong cung trống không, trong lòng tất nhiên không thoải mái.

Kỳ Hoán nhíu chặt mày, đôi ủng mềm mại màu vàng tươi giẫm lên mặt sàn nội điện, phát ra tiếng vang nhẹ.

Rõ ràng là buổi sáng còn quấy rầy, người đàn ông sinh ra mấy phần mệt mỏi, lúc này bởi vì thiếu đi người kia mà nơi này lộ ra vẻ lạnh lẽo. Đôi mắt Kỳ Hoán đen như giếng cổ, có chút mệt mỏi xoa xoa ấn đường, hỏi: "Chập tối sứ thần sẽ đến, đã sắp xếp dịch quán ổn thỏa rồi chứ?"

Hồ Nguyên bước tới, xoa bóp vai cho hắn, nói: "Tả Tướng đã sắp xếp xong rồi. Tối mai sẽ tổ chức yến tiệc ở điện Thần Tiên cho sứ thần hai nước đón gió tẩy trần."

Người đàn ông thờ ơ phát ra một tiếng ừ từ trong cổ họng, sắc mặt ảm đạm, lông mày nhíu chặt, hàn khí quanh người càng ngày càng dày đặc. Hồ Nguyên nhìn thấy sợ khiếp vía, thận trọng hỏi: "Hoàng Thượng, bệnh đau đầu lại tái phát à?"

Kỳ Hoán nhĩ đột nhiên mở mắt ra, ngón tay thon dài chỉ Hồ Nguyên, thần nhiên nói: "Người đích thân đến cung Diệu Thiên một chuyến, nói thân thể trầm không khỏe, mời Hoàng Hậu đến đây."

Cơ thể căng thẳng của Hồ Nguyên thả lỏng đi không ít. Y bình tĩnh nuốt xuống sự ngạc nhiên dâng lên từ đáy lòng, cung kính đáp, sau đó chuẩn bị lui ra ngoài.

Mặc dù ngày thường chủ tử gia lạnh như đá điêu khắc, nhưng lại là thanh mai trúc mã với Hoàng Hậu, hôm nay lại đang là tân hôn yến nhĩ (*), muốn luôn luôn ở bên nhau không rời cũng là điều dễ hiểu.

(*) Tân hôn yến nhĩ: vốn để chỉ người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ oán trách chồng lại lấy vợ mới cùng nhau vui vẻ, về sau lại dùng làm từ chúc mừng tân hôn, hình dung thời gian tân hôn vui vẻ.

"Mà thôi." Giọng nói của Kỳ Hoán lạnh như tuyết rơi cuối tháng 12. Hắn đứng dậy, ngồi trên mép giường gỗ đàn hương đặt phía trong cùng, ánh mắt tối sầm lại: "Lui ra đi."

Chương 47

Chạng vạng, hoàng hôn giống như một làn sương mỏng nhẹ, mang theo một chút màu xanh đen, rải rác trên bầu trời giống như một tấm lưới lớn bao phủ lấy vạn vật trên thế gian này. Từng chút thu hẹp lại, cùng với sự tan biến của những tia sáng cuối cùng phía chân trời, toàn bộ hoàng thành rơi vào đầm lầy u tối.

Trần Loan ăn bữa tối với Kỷ Thiên xong mới trở về cung Minh Lan.

Cung điện rộng lớn ở trong bóng tối vẫn nguy nga cao lớn như cũ. Cung nữ hầu hạ bên ngoài đều cầm đèn trong tay. Từ xa nhìn lại, ánh đèn nhấp nháy, giống như một đàn đom đóm.

Chẳng qua canh giữ bên ngoài nội điện không phải Tô ma ma, mà là Hồ Nguyên.

Bước chân của Trần Loan chậm lại, nàng khó hiểu nhìn vào nội điện, hỏi: "Hoàng Thượng đến đây?"

Về mặt Hồ Nguyên một lời khó nói hết, mi mắt khẽ sụp, đờ giọng nói xuống cực kỳ thấp: "Nương nương nhanh vào đi, Hoàng Thượng đã đợi ở đây từ trưa rồi."

"Ngay cả bữa tối cũng không dùng, chỉ đợi nương nương."

Trần Loan im lặng, sau đó dặn dò Lưu Nguyệt đứng phía sau mấy bước: "Trước tiên đi ngự thiện phòng bưng một bát cháo trắng nóng đến đây."

Một người đàn ông xử lý chính sự quên ăn quên ngủ, dạ dày không khỏe. Nếu đã qua giờ ăn, thì trước tiên chỉ có thể ăn một bát cháo

trắng nóng mới tốt.

Ban đêm lấy ra bồn nước đá, mùi hương hoa đào lượn lờ rồi biến mất vô tung vô ảnh. Hai bên cửa sổ đều đặt mấy chiếc bình ngọc trắng tô mực. Trong bình đang cắm cành hoa được hái vào sáng sớm, lúc này đã có trạng thái héo rũ.

Phía sau bức bình phong mười hai mặt, người đàn ông đứng thẳng như trúc như bách. Một thân trường bào màu xanh nhạt, gương mặt cúi xuống như ánh trăng dưới nước, tay áo bay bay, tôn lên vùng lông mày lạnh như tuyết, quả thật giống như trích tiên hạ phàm dưới ánh trăng.

Cho dù là đen tuyền hay trắng tinh của phong quang tuyết nguyệt, chiếu trên người hắn, đều là một thân lạnh lùng trong trẻo, hào hoa tao nhã.

Trần Loan chậm rãi bước đến trước mặt hắn, nhưng Kỳ Hoán vẫn không hề quay người lại, thậm chí ngay cả mắt cũng không ngước lên.

Từ góc độ của nàng nhìn qua, gò má người đàn ông lạnh lùng và cứng rắn, góc cạnh rõ ràng, vóc người cao lớn đứng trước tấm bình phong hé mở, khí thế xung quanh người hắn không hiểu sao như vực sâu sâu thẳm vậy.

Trong điện yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhàn nhạt. Trần Loan xoa xoa ấn đường, im lặng một lúc, mới mở miệng giải thích: "Sáng sớm thần thiếp đến cung Diệu Thiên thăm. Mấy ngày nay Thiên Nhi quá đau lòng, thân thể suy nhược, thần thiếp thực sự lo lắng, nên ở lại lâu một chút."

"Nghe Hồ Nguyên nói Hoàng Thượng còn chưa ăn tối. Thần thiếp đã sai người chuẩn bị cháo nóng, ăn xong cơ thể sẽ cảm thấy thoải mái hơn."

Đôi mắt Kỳ Hoán tối sầm lại, nghe nàng luôn miệng Hoàng Thượng và thần thiếp, mu bàn tay ẩn hiện dưới ống tay áo rộng nổi gân xanh.

“Loan Loan.” Giọng nói của hắn cực kỳ khàn và nhỏ giống như đang cố hết sức đè nén thứ gì đó. Trần Loan nghe thấy vậy hơi sùng sốt.

“Hoàng Thượng, thần thiếp ở đây.” Tiểu cô nương mím môi một cái, đi lên giật nhẹ ống tay áo của hắn, dáng vẻ ngoan ngoãn khiến trái tim người khác không khỏi run lên

Thân thể của người đàn ông cứng đờ, hắn chậm rãi cúi đầu nhìn lại, bắt gặp đôi mắt hạnh trong suốt kia. Nàng trời sinh có một đôi mắt quyến rũ như vậy, nhìn ai cũng tràn đầy triu mến, ẩm ướt sương mù.

Đáy mắt của người đàn ông hơi đỏ lên, trong đôi mắt đen sâu thẳm hằn lên tơ máu, gương mặt kiên nghị cực kỳ dữ tợn. Đó là dáng vẻ tàn nhẫn, nhếch nhác mà Trần Loan chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Trần Loan đột nhiên buông lỏng tay, theo tiềm thức lùi về phía sau mấy bước, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

Vừa dứt lời, người đàn ông đột nhiên tiến lại gần, ánh mắt không ẩn nhẫn kiềm nén như trước nữa, mà lộ ra rõ ràng sự lạnh lùng và lửa giận ngút trời, đan xen vào nhau, khiến người ta không rét mà run.

Cơ thể người đàn ông nặng như núi, lưng Trần Loan áp vào tủ đựng đồ cổ, trong nháy mắt hơi loạng choạng, một bình hoa đứng không vững, rơi thẳng xuống đỉnh đầu Trần Loan. Lúc sắp rơi trúng người nàng, bị người đàn ông phất tay áo hất qua dễ như ăn cháo.

Đó là chiếc bình hoa Tường Vân do chính tay đại sư tiền triều làm ra, rơi xuống đất phát ra tiếng loảng xoảng, vỡ tan thành vô số mảnh, âm thanh chói tai vang vọng trong đại điện một lúc lâu, ngay cả không khí cũng lập tức ngưng đọng lại.

Trần Loan gắng sức đẩy Kỳ Hoán ra. Chẳng qua là sức lực của nàng trong mắt Kỳ Hoán chỉ là chuyện nhỏ, ngay cả mắt hắn cũng không

động.

"Muốn trốn thoát khỏi trẫm như vậy? Vậy lúc đầu tại sao lại đột nhiên tìm đến phủ hoàng tử?"

Cổ tay Trần Loan bị hắc chế trụ, đau như kim châm. Nàng ngước mắt lên, thật sự rất sợ dáng vẻ này của Kỷ Hoán.

Hồ Nguyên và Tô ma ma vẫn luôn đứng chờ đợi bên ngoài điện, nghe thấy tiếng bình hoa rơi vỡ trên mặt đất thì đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhấc chân bước vào nội điện.

"Hoàng Thượng, nương nương..."

Đồng tử Hồ Nguyên co lại như bị người bóp cổ, lời nói còn lại đều mắc kẹt trong cổ họng.

Chủ tử gia giam cầm Hoàng Hậu trước tử, vẻ mặt u ám, gương mặt lạnh lùng, giống như ẩn chứa lửa giận ngút trời. Mà Hoàng Hậu chỉ trừng mắt nhìn, từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, nhưng mí mắt chặt môi, một tiếng cũng không bật ra.

Đây là đang xảy ra chuyện gì vậy?

"Cút ra ngoài!"

Đây là lần đầu tiên Trần Loan thấy hắc phát hỏa lớn như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, tính tình hắc luôn lạnh lùng, biết rõ tầm quan trọng của chữ nhẫn. Cho tới bây giờ tính tình nội liễm, nghiêm khắc với bản thân. Cho dù thực sự tức giận, cũng quyết không để bản thân biến thành dáng vẻ như thế này.

Mặc dù luôn có thể nghe thấy tiếng nghị luận từ miệng của người khác, nói hắc thủ đoạn cứng rắn, giết người dứt khoát, trong phủ bát hoàng tử chết không biết bao nhiêu người, trên đôi tay mảnh mai xinh đẹp kia dính máu của vô số người.

Nhưng sinh ra là người trong hoàng tộc, ai cũng đều như vậy, khiến cho Trần Loan vẫn luôn cho rằng tính tình của hắn chẳng qua chỉ là lạnh lùng một chút mà thôi. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, sớm chiều bên nhau, nàng đã vô thức bỏ qua một vài thứ.

Hắn là người có quyền lực cao nhất trong thiên hạ này, nắm quyền sinh sát trong tay, có quyền lực chí cao vô thượng, mà nàng chẳng qua chỉ là đích nữ của phủ quốc công lụn bại, ngay cả vị trí Hoàng Hậu cũng là do hắn ban cho.

Kỷ Hoán nuông chiều nàng đến tình chàng ý thiếp, bất chấp tôn ti trên dưới, cố tình dịu dàng. Nhưng nếu bỏ mặc nàng, ngay cả đường lui của bản thân, nàng cũng chưa từng nghĩ tới.

Chuyện ngày hôm nay, nàng thậm chí còn không biết cuối cùng là vì sao.

Lông mi Trần Loan khẽ run lên, từng giọt từng giọt nước mắt to như hạt châu rơi xuống mu bàn tay nổi gân xanh của người đàn ông, sau đó trượt trên làn da rơi xuống đất. Nàng cắn chặt môi dưới, mở miệng nói: "Thần thiếp biết lỗi rồi, xin Hoàng Thượng thứ tội."

Kỷ Hoán nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, ánh mắt càng thêm lạnh băng, hương hoa đào trên người nàng tĩnh mịch, rất dễ chịu.

Hắn đột nhiên nhắm mắt lại, cuối cùng buông cổ tay mảnh mai của nàng ra, làn da bị hắn bóp chặt lập tức đỏ lên nhìn thấy mà đau lòng.

Hai người đều không nói chuyện. Trong điện lập tức im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng lá xào xạc trong gió bên ngoài điện.

"Tối hôm đó uống say nàng đã gọi tên Kỷ Tiêu."

"Nàng nói nàng không muốn chết."

"Trầm vẫn luôn nghĩ rằng đây chỉ là lời nói mê sảng sau khi uống say của nàng."

Nụ cười trên khóe miệng Kỷ Hoán lạnh lùng thê lương, âm u dưới đáy mắt đúng thực như bản chất. Ngón trỏ thon dài của hắn xoa nhẹ đuôi mắt của Trần Loan, nàng lập tức lùi về sau mấy bước, hoảng loạn.

"Nàng nói cho trầm, lời nói ngày hôm đó, rốt cuộc là thật hay giả."

Từng đợt sóng trong lòng Trần Loan dâng lên càng lúc càng mạnh, nàng cũng không biết đêm đó nàng đã nói gì. Nhưng tại sao qua nhiều ngày như vậy, người đàn ông này lại đột nhiên nhắc lại chuyện cũ, phản ứng còn lớn như vậy nữa?

Một người nhỏ bé, khóe mắt còn ngấn lệ, cách hắn vài bước chân, sợ hắn chết khiếp, Kỷ Hoán đè xuống tà khí đang dâng trào trong lòng: "Sao không nói?"

Trần Loan mở miệng, nhưng lại không biết phải nói gì, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn, nửa chữ cũng không thốt ra được.

Môi mỏng của người đàn ông mím thành một đường thẳng. Hắn chậm rãi nhếch môi. Sự lạnh lùng và tức giận như thủy triều giữa hai lòng mảy biến mất, hóa thành một loại chán nản như tro tàn.

"Loan Loan, nếu thật sự có kiếp trước, trầm và nàng có quan hệ gì?"

Phu thê? Hay... Là thúc tẩu!

Dự cảm mơ hồ trong lòng Trần Loan lúc này đã được chứng thực. Cơ thể nàng vô thức được run lên, dường như cảm thấy không thể tin được, lại giống như trút được gánh nặng. Cuối cùng nàng cũng lên tiếng, giọng nói nhỏ đến nỗi khó có thể nghe thấy được, nhưng lại khiến người đàn ông cảm thấy như bị sét đánh.

"Chàng đều biết rồi."

Không có lời phủ nhận uất ức, không có ánh mắt mờ mịt bối rối. Cơ thể nàng mảnh khảnh, đứng trước mặt hắn, với đôi mắt hạnh xen lẫn sương nước, gương mặt trong sáng, chính miệng trả lời.

Vì vậy, cảnh trong mơ ngày hôm nay...

Tất cả đều là sự thật!

Yết hầu của người đàn ông chuyển động, giọng nói khàn khàn: "Chuyện cho tới bây giờ, trẫm có phải vẫn nên gọi nàng một tiếng hoàng tấu?"

Lời vừa nói ra, đuôi mắt Kỳ Hoán càng thêm đỏ. Vòng san hô trên tay rốt cuộc cũng không chịu nổi áp lực, lách cách rơi xuống đất, lăn đến các góc ngách, phát ra âm thanh chói tai. Những người đang đứng chờ ở bên ngoài đều sợ hết hồn hết vía.

Cơ thể Trần Loan khẽ run lên, bị một tiếng hoàng tấu kích thích đến con ngươi co lại, nhưng lại cắn chặt răng run rẩy nói: "Chàng tức giận thiếp vì điều gì?"

"Thiếp chờ chàng bao nhiêu năm? Đã sớm chờ đến phát chán rồi. Mệt mỏi rồi. Tất cả thời gian của một nữ tử trên thế giới này đều lãng phí trên người chàng rồi, không gả cho chàng thì có thể làm sao nữa đây?"

Hai đời Trần Loan chưa bao giờ lớn mật như vậy. Rõ ràng là cơ thể mảnh mai như dây tơ hồng, nhưng lại mạnh mẽ chống lên tất cả khí thế của nàng.

"Kiếp trước, thiếp mù mắt gả sai người, đến cuối cùng chết không lời oán thán. Ngày hôm đó hôn mê trong tù, sau khi tỉnh lại, thiếp ngu ngốc nghĩ, nếu may mắn có thể giữ lại một mạng, thì sẽ chuyển đến sống ở nơi nhà chùa tịch tịch, qua nốt quãng đời còn lại."

Ngoài việc nhìn sai người, ngoài việc đầu óc ngu dốt, bị người đầu độc, nàng làm ra chuyện gì thương thiên hại lý không?

Mặt Kỳ Hoán không chút thay đổi tiến lên một bước. Trần Loan vẫn không kiềm được nước mắt chảy xuống, nàng lau chùi một cách bừa bãi, liên tục lùi về phía sau, đắm chìm trong thế giới của riêng mình, giọng nói nghẹn ngào: "Nếu nói thiếp có sai, đó chính là vào ngày đại tuyết hôm đó, cho dù thiếp phải liều mạng kháng chỉ cũng không nên đến điện Dưỡng Tâm, không nên đến gặp chàng."

"Càng không nên lại một lần nữa tin tưởng lời nói của chàng, đây đưa không ngót với chàng, thậm chí còn gả cho chàng nữa."

Cảm xúc bị kiềm nén suốt hai kiếp lập tức bộc phát, Trần Loan ngồi xồm xuống, thu mình vào một góc tường, lấy tay áo che mặt, khóc không thành tiếng.

Người đàn ông nghe lời nàng nói, gân xanh trên trán nổi rõ rệt, huyết thái dương đập thành thịch. Hắn đột nhiên nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lại là sự bình tĩnh không gợn sóng.

"Như lời nàng muốn."

Hắn nặng nề ném xuống một câu như vậy, trong giọng nói xen lẫn cái lạnh của băng tuyết, nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng là rất tức giận.

Đợi người rời đi, cơ thể Trần Loan thuận thế trượt xuống mặt đất lạnh như băng, nước mắt chảy dài xuống cằm, lại chảy xuống cổ áo. Nàng như không còn xương để chống đỡ, một lúc lâu sau cũng không đứng dậy được.

Ánh trăng biến mất, nửa đêm lại đổ mưa. Trần Loan mặc một bộ trung y trắng thuần, ngồi trước gương đồng. Bồ Đào lấy một quả trứng nóng đã bóc đắp lên đôi mắt sưng đỏ của Trần Loan, vừa lo lắng vừa khuyên: "Nương nương chớ tức giận bệ hạ. Nô tỳ nghe nhiều người nói tiền triều không yên ổn, bệ hạ chắc chắn trong lòng không thoải mái vì chuyện này. Người nhượng bộ, dễ dàng là được."

Trần Loan mệt mỏi xoa xoa ấn đường, hỏi ngược lại: "Ở cùng một chỗ với chàng, ta nhường bộ còn ít sao?"

Hơn nữa, chuyện này không phải chỉ cần nhường bộ là giải quyết được.

Ngược lại Lưu Nguyệt đã nhìn ra manh mối, cảm thấy sợ là giữa chủ nhân nhà mình và Hoàng Thượng xảy ra vấn đề lớn. Nàng ấy hơi nhú mào, lo lắng nói: "Một vòng tuyển tú mới sắp bắt đầu, nếu không có sự ưu ái của Hoàng Thượng, tình cảnh của nương nương thật sự có mấy phần khó khăn."

"Nương nương, sau này chúng ta nên làm gì?"

Ánh mắt Trần Loan hơi cứng lại, đứng dậy, hai mắt nhìn về phía điện Dưỡng Tâm, khẽ mím đôi môi không có chút máu, đôi mắt hạnh hơi lạnh lẽo, chậm rãi siết chặt chiếc khăn trong tay.

"Hai ngày nữa, bốn cung này sẽ mời Tam công chúa rời cung, đến Phật Sơn, tụng kinh niệm phật cho Tiên Hoàng và Tiên Hậu, để tỏ lòng hiếu thảo."

Đây có lẽ là cách giữ thể diện tốt nhất.

Với nàng, với Kỳ Hoán, đều tốt.

Chương 48

Đêm khuya, bởi vì mấy ngày trước tiến hành đại lễ đăng cơ và đại lễ phong hậu, cho nên giảm bớt sự bi thương tiên hoàng băng hà. Đường trong cung tĩnh mịch ngoằn ngoèo, đi sâu vào nơi tận cuối của bóng tối. Đèn lồng đỏ hai bên bị gió thổi đông đưa, đột nhiên trở thành nguồn ánh sáng duy nhất trong bóng tối.

Kỷ Hoán phất tay áo bước ra khỏi cung Minh Lan. Đường nét gương mặt cứng rắn lạnh lùng như được tráng thêm một lớp ánh sáng sắc bén. Vô số hình ảnh lóe lên trong đầu hắn, những kí ức đó giống như một con dao sắc bén cắm vào ngực hắn, đâm hắn đến mức máu chảy giàn giụa. Mỗi một hơi thở đều dồn dập mang theo sự đau đớn.

Hồ Nguyên không dám nói câu nào, dưới cơn thịnh nộ, quân vương đi nhanh như bay. Y chạy chậm khó khăn lắm mới đuổi kịp. Một lúc sau cả người toát mồ hôi, gió nhẹ thổi qua, lạnh rét buốt.

Điện Dưỡng Tâm đèn đuốc sáng trưng. Cung nữ, thái giám hầu hạ đều trang nghiêm nối đuôi nhau lui ra khỏi điện. Hồ Nguyên và Phương Hàm đưa mắt nhìn nhau, khó hiểu trước cơn thịnh nộ vô cớ của đế vương.

Rõ ràng... buổi trưa đi cung Minh Lan còn đang tốt đẹp mà.

Hoàng Hậu nương nương chỉ đến chỗ tam công chúa ngồi một buổi chiều, lúc đó dù sắc mặt chủ tử gia không tốt lắm, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Sau đó bệnh đau đầu của chủ tử gia phát tác, lại không cho phép gọi thái y, chỉ ở trong cung Minh Lan nằm chợp mắt một lúc.

Trong khoảng thời gian đó, Hồ Nguyên vẫn luôn canh giữ bên ngoài cung Minh Lan, một khắc cũng không rời đi. Mặc dù thời gian gần đây y luôn khôn ngoan, sinh ra một trái tim khôn khéo, y cũng thực sự không thể nghĩ ra được trong đoạn thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Có thể khiến cho chủ tử gia trầm mặc nội liễm, lạnh lùng, tự kiềm chế bản thân, tức giận thành dáng vẻ này.

Thậm chí...

Còn tức giận với Hoàng Hậu như vậy nữa.

Cho dù lúc trước khi nghe tin Dung Vương và Hoàng Hậu kết thân, chủ tử gia cũng chỉ ẩn nhẫn khắc chế bố trí, ngay cả kế hoạch âm thầm bố trí trong tối đối phó Dung Vương cũng bỏ đi. Mặc dù cuối cùng tức giận với bản thân, bệnh nặng một trận, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thất thố trước mặt người khác.

Bóng đêm dần dày đặc, trên cành cây trước sân, mấy con quạ đậu trên cao, tiếng kêu của chúng ở trong bóng tối cô đơn vô biên phát ra đặc biệt đột ngột, giật mình khiến một chiếc lá rơi xuống đất.

Chính điện của điện Dưỡng Tâm, Kỳ Hoán ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ tử đàn có tay vịn được khảm bằng ngọc ấm áp sáng bóng. Mùi long diên hương an thần nhẹ nhàng, thanh thoát, cũng không bằng mùi hoa đào trên người con gái kia.

Buổi trưa, hần nghỉ ngơi trên chiếc giường lớn chạm khắc màn đỏ trong cung Minh Lan, những ký ức đua nhau tiến vào trong đầu hần, khiến hần ở trong giấc mơ cảm thấy vành mắt như muốn nứt ra.

Mấy ngày nay thành thân với nàng, hần cũng đã từng nghĩ nếu ngày yến tiệc ở phủ Nam Cung Dương, hần không ôm phần vận hy vọng đi đến điểm hẹn ước, mà nàng cũng chưa từng mở miệng nói.

Có phải duyên phận giữa hai người bọn họ đã tận.

Nếu Trần Loan thực sự được mười dặm hồng trang đón vào Đông Cung của Kỳ Tiêu, mà hắn thờ ơ không chút động lòng giống như những lần trước đều im lặng ngậm trái đắng, hay là sẽ mạnh mẽ cướp người về bên cạnh mình bảo vệ.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng hắn sẽ luôn có một tia hạnh phúc như vậy. Loại tình cảm này đối với hắn mà nói hoàn toàn xa lạ. Biết người trên thế gian này đen tối dơ bẩn, hắn bỏ dây từ trong vũng bùn, tự biết mọi chuyện phải cẩn thận tranh đấu, tuyệt đối không bao giờ ôm hy vọng.

Thế gian này vốn không có hạnh phúc ngoài ý muốn.

Chỉ có Trần Loan, thực sự là bảo bối do ông trời ban tặng. Tính tình hắn hướng nội, không biết yêu một người là như thế nào, nhưng lúc nào cũng đặt chuyện của nàng trong lòng, giống như ôm nàng như ngọc trong lòng.

Hắn thậm chí còn chưa từng nghĩ đến việc làm Hoàng Đế trước mặt nàng, đứng trên ngôi cao, cửu ngũ chí tôn nắm quyền sinh sát trong tay. Hắn cúi đầu, muốn làm người đàn ông của nàng, chỗ thành chỗ dựa duy nhất cho nàng trong thâm cung này.

Nhưng biến đổi bất ngờ khiến hắn không chịu đựng nổi nhất, lại cứ từ nàng mà ra.

Trong màn đêm không chút kiêng kỵ, thân thể Kỳ Hoán kéo căng thành một đường thẳng, sau đó không chịu được ngã dựa vào ghế, vẻ mặt mệt mỏi, trong mắt đều là tơ máu đậm nhạt trộn lẫn vào nhau, cực kỳ kinh người.

Kí ức của hai thế giới hòa làm một. Bây giờ hắn thậm chí còn không thể phân biệt được đâu là thực đâu là mộng. Hạnh phúc nhỏ nhoi ngày trước giống như lưu ly thủy tinh, lỏng lẻo hư ảo, không chịu nổi một kích, vỡ tan thành vô số mảnh thủy tinh bay khắp bầu trời, nở rộ trước mắt hắn.

Hóa ra nàng thật sự giả cho người khác, làm Thái Tử Phi của người kia ba năm, chịu nhiều đau khổ, nếm trăm mùi vị, trong đêm tuyết lớn cuối cùng, gầy đến mức có thể bị gió thổi bay.

Ngày nàng xuất giá, mười dặm hồng trang, Trường An một cảnh phồn hoa, mọi người đều chạy đến góp vui, khắp nơi vui mừng. Hắn đứng trên tháp cao nhất, ánh mắt nhìn theo kiệu đỏ, mãi cho đến khi đi vào cổng chính Đông Cung.

Sau ba năm, không có liên hệ.

Chỉ là cuối cùng, nhiều năm mưu tính, trần ai lạc định (*), Hồ Nguyên cẩn thận đến nắm báo tin Thái Tử Phi hôn mê trong đại lao, trên mặt hắn không có một tia gợn sóng, nhưng trong lòng lại khó khăn do dự. Cuối cùng không chịu được tự mình đi đến đại lao một chuyến, đưa người đến cung Cam Tuyền.

(*) Trần ai lạc định: Ý chỉ sự việc nào đó đã trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng đã có kết quả.

Người đàn ông lạnh lùng tuyệt tình đến đâu, cũng quyết không tổn hại luân lí làm người. Cho dù Thái Tử bị phế bỏ đã chết, trong mắt thiên hạ Trần Loan cũng là hoàng tử của hắn.

Trường tử như mẹ, đạo lý này đến đứa trẻ ba tuổi cũng biết.

Đêm đó nàng rõ ràng bị hạ cấm dược, thần chí không rõ, lảo lảo nói sảng, níu lấy tay áo hắn, hai mắt mờ mịt, hơi thở như lan, là đáng vẽ mà hắn đã tưởng tượng trong vô số giấc mơ.

Nàng mất thần trí, bị thuốc điều khiển, nhưng hắn lại rất tỉnh táo!

Hắn tỉnh táo, ma xui quỷ khiến duỗi tay ra ôm lấy vòng eo nàng. Hắn cúi đầu, bao phủ lên sự dịu dàng mà bấy lâu nay hắn vẫn nghĩ đến, động tác thô bạo, gần như là gặm cắn, đáy lòng kiềm nén một chút tức giận.

Nhưng cuối cùng, hắn cũng không biết mình đang tức giận điều gì.

Mãi cho đến khi nhìn thấy vết máu lổm đổm trên giường, hắn chợt cảm thấy hắn đã vô cùng sai, niềm vui bất ngờ từ trên trời rơi xuống khiến hắn choáng váng hoa mắt, không dám tin.

Nhưng cuối cùng, hơi thở của nàng yếu ớt, mỏng manh phả trên người hắn, nhẹ tựa lông hồng.

Cho đến khi chết, nàng chưa từng nghe thấy một lời hứa từ hắn, thậm chí ngay cả câu thích, cũng không có.

Lại cuối tháng, vàng trăng khuyết ảm đạm treo cao trên bầu trời bên ngoài cung điện, thỉnh thoảng bị một ít mây mù che khuất ánh sáng, đêm dài đằng đẵng, lại đặc biệt khó qua.

Hai mắt Kỳ Hoán đỏ ngầu, bàn tay siết chặt chắp sau lưng bụng lỏng, cuối cùng ném chuỗi Phật châu lên trên bàn, sai bước đi ra khỏi điện Dưỡng Tâm.

Hồ Nguyên vội vàng tiến lên nghênh đón, nói: "Bệ hạ, có phải muốn truyền thiện?"

Cả một ngày chỉ ăn một bát cháo nhỏ lúc sáng sớm, cơ thể tôn quý của vạn tuế gia làm sao có thể chịu đựng được?

Kỳ Hoán ngay cả mí mắt còn không nhấc lên, góc áo màu trắng ngà bị gió đêm thổi khẽ lay động, phân biệt rõ ràng với màn đêm đen sâu thẳm, nhưng lại hòa hợp một cách thần kỳ, chân bước đi không dừng, đi thẳng về phía bắc.

Hồ Nguyên hơi sững sốt, sau đó vội vàng đi theo.

Mãi đến khi đứng trước cửa cung Cam Tuyền, từng cơn gió lạnh thổi qua, Hồ Nguyên giật mình run bần bật, mới mở miệng khuyên hắn

trở về. Chỉ là nhìn thấy chủ tử gia nhà mình vẻ mặt nghiêm trọng, bi thương dưới đáy mắt dày đặc không tan.

"Loan Loan."

Lời nói mê trầm thấp của người đàn ông bị gió truyền đi xa, lời khuyên mà Hồ Nguyên đang tính nói ra tắc ngay cổ họng, nửa chữ cũng không dám nói ra.

Suốt cả một đêm, bị gió thổi thành nửa người ngốc nghếch rồi.

Ngày hôm sau trên bầu trời xuất hiện ánh sáng xanh đen, Trần Loan mở mắt ngồi lên. Ngày hôm qua thật sự là khóc quá lịch liệt, hiện tại viền mắt đỏ vẫn chưa tiêu tan, chỉ có thể dùng son phấn để che bớt bảy tám phần.

Ngay cả bữa sáng nàng cũng không dùng, đi thẳng đến cung Diệu Thiên.

Kỷ Thiên vẫn còn đang ngủ, nghe cung nữ đến bẩm báo, nàng ấy gật gà gật gù rửa mặt. Mãi cho đến khi nghe lời Trần Loan nói, cơn buồn ngủ mới biến mất.

"Muội đang nói sáng gì vậy? Hoàng Hậu làm chủ trung cung, mẫu nghi thiên hạ, làm sao có thể dễ dàng rời khỏi hoàng cung?" Đôi mắt phượng của Kỷ Thiên nửa mở nửa nhắm, giọng nói mang theo mấy phần kinh ngạc không rõ.

Lý do xoắn xuýt trong chuyện này rất phức tạp. Trần Loan cúi đầu, lúc lâu không nói gì, cuối cùng mới nói: "Ngày hôm qua tỷ nói với ta là muốn đi Phật Sơn dưỡng bệnh, cho nên ta suy nghĩ muốn đi cùng với tỷ. Hoàng Thượng biết lý do, cũng sẽ không phản đối."

Nàng vừa nói ra lời này, Kỷ Thiên khẽ nhú mày, không truy đến cùng, mà chỉ hỏi một câu: "Muội đã hạ quyết tâm rồi? Chuyến này đi, chính là cuộc sống gian khổ. Nếu muốn quay về, chỉ sợ rất khó."

“Chỉ sợ rằng đây là cách tốt nhất.” Trần Loan cười khổ, trong lòng chua xót.

Mà trên giường vua, người đàn ông ẩn giấu sự kiêu ngạo từ trong xương, sao có thể để cho một người như nàng chiếm vị trí chính thê.

Từ đầu đến cuối, nàng đều cảm thấy mình không làm gì sai, nhưng nàng lại quên mất một điều, hoàng gia là nơi không phân biệt đúng sai, là nơi ăn thịt người. Người kia nói nàng sai, cho dù nàng có cãi rằng cũng chỉ có thể quỳ xuống nói câu thần thiếp biết sai.

Nàng chủ động rời đi, cũng có thể giữ lại toàn bộ tình cảm giữa hai người.

Ban đêm, yến tiệc được tổ chức ở điện Thần Tiên, đón gió tấy trần cho sứ thần hai nước từ xa đến đây. Cảnh phồn thịnh, trên đại diện đáng người vũ cơ quyến rũ, phối với vô số rượu ngon đồ ăn ngon, đoàn người ca múa thái bình.

Trần Loan ngồi trên chiếc ghế mềm mại trước gương đồng, trên tay cầm chuỗi vòng tay san hô bị Kỷ Hoán làm đứt. Đêm qua sai người tìm một lúc lâu, nhưng vẫn thiếu ba hạt.

Ánh mắt nàng lạnh nhạt. Cảm xúc ấm áp của những hạt châu san hô trên tay khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Lưu Nguyệt thấy vậy, mím môi an ủi: "Đợi lát nữa nô tỳ sẽ gọi cung nữ vào tìm tỉ mỉ, dù sao cũng chỉ rơi trong điện thôi, nương nương chớ vội."

Trần Loan lắc đầu, ý cười trên khóe mắt càng đậm, đứng dậy, ném chiếc vòng màu đỏ sẫm trong tay ra ngoài cửa sổ. Bóng đêm mịt mù, lần này dù có tìm như thế nào đi chăng nữa cũng không tìm thấy được.

"Đồ vật yêu thích, vỡ nát chính là vỡ nát, cho dù có cưỡng cầu cỡ nào cũng không có ích lợi gì. Bao nhiêu năm làm chuyện ngu ngốc, cũng nên quay đầu rồi."

Bồ Đào vén bức rèm châu từ ngoài tiến vào, nhỏ giọng bẩm báo: "Nương nương, công công của điện Dưỡng Tâm đến truyền lời, nói rằng yến tiệc ở điện Thần Tiên đêm nay, nương nương không thể vắng mặt."

Lưu Nguyệt nhú mào, bất mãn nói: "Không phải nương nương mới phải người đi truyền lời, nói hôm nay cơ thể cảm thấy không được khỏe nên sẽ không đi à?"

"Không chỉ Hoàng Hậu, mà ngay cả Tam công chúa cũng được truyền lời. Lúc này hẳn là đã đến điện Thần Tiên rồi."

Trần Loan từ từ nhắm hai mắt lại. Khi mở mắt ra lần nữa, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo, đầu ngón tay lạnh đến đáng sợ, trong giọng nói còn mang theo tuyết lạnh, nói: "Thay áo quần cho bốn cung."

Trên đường đi qua các bức tường cung điện xanh đỏ, đến cửa điện Thần Tiên, đúng lúc gặp được nghi trượng của Hoàng Đế. Trần Loan không hề ngước mắt lên, lập tức lùi về phía sau ba bước, hành đại lễ, thật sự là quá cung kính, xa cách có thừa: "Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng kim an."

Kỷ Hoán mới chuẩn bị đưa tay về phía nàng thì đông cứng lại, ngọn đèn lay động, biểu cảm trên mặt người đàn ông nhìn không rõ lắm, nhưng giọng nói của hắn lại khàn khàn: "Đứng lên đi."

Lúc này Trần Loan mới đứng thẳng người, cũng không dám sòng vai với hắn, thành thật lui về phía sau hai ba bước, sự lạnh lùng trong mắt còn sâu hơn cả Kỷ Hoán.

Từ trước đến nay nàng đều yêu ghét rõ ràng, cười tươi như hoa đối với người mình thích, lạnh lùng như băng đối với người khác, ngay cả sắc mặt cũng không thêm cho.

Kiếp trước kiếp này, Kỷ Hoán đã từng nhìn thấy dáng vẻ tức giận, đã thương người khác của nàng, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng thờ ơ xa cách như vậy.

Kết hợp với những lời nói của nàng ở cung Minh Lan đêm qua.

Trái tim hẳn trực tiếp rơi thẳng xuống vực thẳm.

Chương 49

Đêm nay, điện Thần Tiên đèn đuốc sáng trưng. Lúc này, các quan đại thần đều đã đến, Kỳ Hoán và Trần Loan một trước một sau tiến vào điện.

“Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Hậu nương nương giá lâm!” Giọng nói sắc bén chói tai phát ra từ trong miệng thái giám trước cổng điện Thần Tiên truyền ra ngoài, vang vọng ra xa tầng tầng lớp lớp.

Nội điện vốn đang vô cùng ảm ỉ đột nhiên yên tĩnh lại, mọi người lập tức nghiêm trang, đều chấp tay phúc thân, nhạc cơ đang nhảy múa nhanh chóng lui ra hai bên, nằm rạp xuống hành đại lễ.

"Tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Hoàng Hậu nương nương."

Từng bước đi qua chín bậc thang, vạt áo màu vàng tươi của người đàn ông đông đưa, sau đó vững vàng ngồi vào long ý ở vị trí chính giữa. Trần Loan hơi tụt lại phía sau vài bước, mi sụp xuống, cũng ngồi xuống vị trí của mình.

“Các khanh bình thân.” Ánh mắt của Kỳ Hoán lướt qua gương mặt lạnh băng của người phụ nữ bên cạnh, sau đó nhìn xuống rất nhiều rất nhiều người ở bên dưới, nói.

Đợi mọi người ngồi xuống, lúc này Trần Loan mới ngược mắt lên nhìn kỹ hơn.

Hai hàng ghế tiệc dài song song nhau, ngồi bên trái là chư hầu triều thần Đại Yến, bên phải là một vài gương mặt chưa từng thấy qua. Nam tử ngồi đầu có một đôi mắt đào hoa, cực kỳ tuấn mỹ, nhìn ai cũng mang theo vẻ mấy phần thờ ơ.

Ở một nơi như vậy, ngoài việc đứng lên chấp tay hành lễ với Kỳ Hoán lúc đầu, thì hẳn không để ai vào mắt.

Chẳng qua mỗi lần nhìn về phía Kỳ Thiên, ánh mắt mới khó khăn lắm hiện lên mấy phần dịu dàng và nghiêm túc.

Trần Loan bình tĩnh bưng nước trà trên bàn nhỏ lên nhấp hai ngụm, nhận ra thân phận của người này.

Kia là Hoàng Thái Tử Viên Viễn của nước Tấn được đánh giá phẩm chất không tốt lắm nhưng lại ngồi vững vị trí Hoàng Thái Tử mười năm.

Cũng không biết là vô tình hay cố ý. Kỳ Thiên được xếp ngồi ghế đầu bên phía Đại Yến, đối diện với Viên Viễn, vì vậy sắc mặt nàng ấy thật sự không được tốt lắm.

Lần này sứ thần hai nước đến yết kiến, mang theo vô số kỳ trân dị bảo. Đặc biệt là Viên Viễn, quả thực là chiến trận cưới vợ, không chút cố kỵ, mặc cho tin đồn xôn xao bay đầy trời.

Trước khi mở tiệc, Kỳ Hoán nói mấy câu chính thức khách sáo, sau đó là khinh sa man vũ(*), ca hát. Có người nghiện rượu đã uống say, nhưng đa số đều mỉm cười một cách bình tĩnh mà kiềm chế, phân tích cục diện.

(*) Khinh sa man vũ: Dùng để miêu tả những vũ cơ mặc lụa mỏng, múa những điệu múa nhẹ nhàng, xinh đẹp.

Hai tay Kỳ Thiên che dưới ống tay áo rộng, từ đầu đến cuối, ngay cả một ngụm trà cũng không uống, sắc mặt lạnh như băng tuyết rơi ngày tam cửu.

Ánh mắt lơ đãng, chống lại ánh mắt người đàn ông mặt mày tuấn tú phía đối diện. Viên Viễn nhướng đôi mày dài và hẹp, xa xa nâng ly về phía nàng ấy.

Chẳng lẽ đầu óc của người này bị bệnh?

Kỷ Thiên khẽ dờn ánh mắt, trong lòng thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không để trong lòng. Hôm nay dáng vẻ của nàng ấy người không ra người, quý không ra quý, đừng nói là Thái Tử Phi, ngay cả chủ mẫu của cao môn quý tộc bình thường, sợ là nhà người ta cũng cực kỳ không tình nguyện.

Đại phu từ bên ngoài cung mời tới đều bó tay, chỉ bảo nàng ấy yên tâm tĩnh dưỡng, nói không chừng thời gian dài, một ngày nào đó sẽ tốt lên.

Dù sao đi nữa nàng cũng không có hứng thú với chuyện tình cảm hôn nhân, dù gì trong tay nàng còn nắm giữ di chỉ của Xương Đế. Cho dù có đến một nơi nghèo khổ như Phạt Sơn, cũng sẽ không đến nỗi quá nghèo túng, còn không có lời chế giễu cười nhạo của người đời. Quá tốt.

Chỉ đáng tiếc cho Loan Nhi...

Kỷ Thiên nhìn Trần Loan đang ngồi bên cạnh Hoàng Đế lộ ra vẻ cô đơn, lại nghĩ đến những theo đuổi và trả giá bao năm qua của Trần Loan, nàng ấy cảm thấy hơi suy sụp.

Một chữ tình, quả thực tổn thương người lại không có đạo lý như vậy.

Dùng mọi cách cưỡng cầu cũng chưa chắc nhận được kết quả tốt.

Yến tiệc tiến hành đến cuối, tiếng đàn sáo dần dần mất đi. Kỷ Thiên đột nhiên thu lại sắc mặt, đứng dậy tiến về phía những người đàn ông phía trên hơi phúc thân, giọng nói trong trẻo đủ để khiến tất cả những người trong điện nghe rõ.

"Hoàng Thượng, thần xin chỉ mấy ngày nữa đi Phạt Sơn, một là chuyên tâm tụng kinh cho phụ hoàng và mẫu hậu để tỏ lòng hiếu

thảo, hai là vì thân thể thần thiếp yếu ớt, thái y nói nên tìm nơi yên tĩnh để an dưỡng. Nhiều ngày suy nghĩ, đặc biệt kính xin Hoàng Thượng ân chuẩn."

Lời này vừa nói ra, lúc này dẫn đến một trận xôn xao trong điện.

Ánh mắt của Kỳ Hoán dừng lại trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Kỳ Thiên. Mặc dù hai người không phải là cùng một mẹ sinh ra, nhưng cả hai đều có chung dòng máu hoàng thất, giữa hai hàng lông mày đều giống nhau lộ ra ngạo khí lạnh lùng.

Nhớ đến lời hứa của bản thân với Hứa Hoàng Hậu và Xương Đế, đôi mắt uy nghiêm của người đàn ông bình tĩnh, sau đó nhìn xuống mọi người ngồi bên dưới, hỏi: "Các khanh nghĩ thế nào?"

Ánh mắt của Tả Tướng Tư Mã Nam lóe lên, lúc nhú mày, những đường nét trên khuôn mặt già nua chùng chất thành nếp gấp.

Chuyện này nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng công chúa Kỳ Thiên thân là đích nữ duy nhất của hoàng gia. Lúc tiên đế còn sống đã thực sự được tập trung ngàn vạn sủng ái dành cho nàng ấy, đưa ra yêu cầu như vậy quả thực có thể thực hiện. Mọi việc lấy chữ 'Hiếu' làm đầu, hành động này sẽ làm gương cho quần thần và bách tính của Đại Yến.

Chỉ là....

Hoàng Thái Tử nước Tấn đã gióng trống khua chiêng đến hoàng cung, chẳng lẽ lại tay không trở về sao?

Đây là lần thứ tư rồi....

Nụ cười trên mặt Viên Viễn từ từ biến mất, hần chậm rãi đặt chén rượu đang chơi đùa xuống, ánh mắt nhìn xuống thân thể mảnh mai của nữ tử, u ám trong mắt như muốn cắn nuốt người kia.

Hắn đã không còn kiên nhẫn nữa rồi. Nếu nàng ấy không nguyện ý, vậy chỉ có thể mạnh mẽ cướp về nước Tấn thôi.

Dù sao thì ở bên cạnh nàng ấy, hắn cũng đã mất tám chín phần mặt mũi rồi, cũng không biết bị người ta cười nhạo bao nhiêu lần. Nếu nàng ấy không muốn gả cho hắn, thì cũng chỉ có thể để cho nàng ấy xem suy nghĩ cướp đoạt đang kêu gào dưới sa sập không kiềm chế lại được.

Thật sự là không muốn hù dọa nàng ấy.

Ngay lúc các triều thần đang nhìn nhau ngơ ngác, ánh mắt đảo qua giữa hai người, thì Trần Loan đưa tay chỉnh lại nếp gấp trên y phục, để lộ chiếc vòng ngọc Dương Chi(*) bóng loáng trên cổ tay. Nàng đứng dậy, phúc thân với Kỷ Hoán, nói: "Đạo hiếu trên đời, là cội nguồn của đất nước. Phật Sơn cũng là nơi lúc trước Thái Hoàng Thái Hậu lễ phật. Nơi này thanh tịnh, là thánh địa chuyên tâm tụng kinh."

(*) Ngọc Dương Chi: còn gọi là ngọc trắng (bạch ngọc), là loại ngọc bích cao cấp nhất.

Nàng dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Thần thiếp nguyện ý đi cùng công chúa, xin bệ hạ ân chuẩn."

Lời vừa nói ra, không khí xung quanh đều ngưng tụ thành băng.

Tả Tướng âm thầm nuốt câu nói không thích hợp đã đến cổ họng xuống, da mặt run run, vào lúc này không dám động vào họng súng của hai người đàn ông kia.

Tiểu cô nương vẫn còn đang ngồi quỳ nửa người. Kỷ Hoán chỉ có thể nhìn thấy nửa gương mặt nhỏ nhắn của nàng, giống như ngâm trong nước đá. Hắn nhú chặt mày, giọng nói trầm thấp, từng câu từng chữ đều không che giấu được sự bất mãn: "Chuyện này để sau lại bàn."

Trần Loan và Kỳ Thiên nhìn nhau, ngược lại không nói gì.

Sau khi bữa tiệc ở điện Thần Tiên kết thúc, Hoàng Thái Tử Viên Viễn của nước Tấn cùng với sứ thần Bắc Thương đến điện Dưỡng Tâm thương nghị chuyện quan trọng với Kỳ Hoán. Trần Loan thì sóng vai với Kỳ Thiên trở về cung Minh Lan.

Trời đã tối, cung nữ đốt đèn đi phía trước, gió mang đến sự lạnh lẽo, Kỳ Thiên che bàn tay còn đang không tự chủ run rẩy dưới ống tay áo rộng rãi, nàng hiếm khi nhíu mày, tiếng thở dài khẽ nhẹ nhàng hòa trong gió.

"Chuyện phiến phức thật sự là hết chuyện này đến chuyện khác." Kỳ Thiên không nhịn được nhỏ giọng oán hận, sau đó nói tiếp: "Chỉ là lúc này ta nhìn thấy dáng vẻ của đệ ấy như vậy, rõ ràng không hy vọng muội đi Phật Sơn."

"Nếu có hiểu lầm gì, tốt hơn là nên nói ra. Dù sao thì hôm nay thân phận của hai người đã khác, lại khó khăn lắm mới tu thành chính quả."

Trần Loan mím môi: "Nếu liếc mắt một cái có thể nhìn ra được tâm trạng của chàng ấy, vậy thì đó không phải là Kỳ Hoán rồi."

"Đối với chàng ấy, muội đã cúi đầu bao nhiêu lần không thể đếm được. Nhưng mà Thiên Nhi, lần này trái tim muội thật sự nguội lạnh rồi."

"Trên đời này, thật sự cố gắng thế nào cũng không thể sưởi ấm được trái tim."

===

Điện Dưỡng Tâm, những ngọn đèn ngọc lưu ly tản ra ánh sáng nóng rực. Trong thư phòng lớn như vậy, mùi hương bạc hà đang xông lượn lờ, điều này làm cho bóng đêm như nước càng tăng thêm ba phần thể lượng.

Nói xong chính sự, Viên Viễn tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, nhướng mắt, sắc mặt khó coi, nhưng giọng nói vẫn thờ ơ bầy tám phần: "Chuyện tối nay là sao vậy?"

"Món quà đặc biệt tặng cho ta?"

Kỷ Hoán lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, sau đó nhíu mày, nói: "Trẫm đã đồng ý với phụ hoàng mẫu hậu, sẽ không để Kỷ Thiên chịu bất kỳ uất ức nào. Huống chi trong tay tỷ ấy có di chiếu của phụ hoàng. Nếu tỷ ấy muốn đi Phật Sơn dưỡng bệnh, trẫm sẽ không ngăn cản."

Viên Viễn thu lại dáng vẻ công tử cà lơ phất phơ, hơi ngồi thẳng người, trong mắt ẩn chứa u ám: "Trước khi Xương Đế lâm chung, có ý hứa gả nàng cho Cô."

Uổng phí mấy ngày nay hắn vui vẻ, một đường phong trần mệt mỏi giống như kẻ không có đầu óc mới biết yêu đi đến hoàng thành Đại Yến.

Mới nghỉ ngơi có một đêm, không chờ được mỹ nhân đàn hoàng nhìn mấy cái, ngược lại nhận được tin tức như vậy sao?

"Lúc đó mẫu hậu nói thái độ làm người của người tạm được, là nơi ký thác tạm được. Phụ hoàng chỉ nói hôn sự do Kỷ Thiên tự làm chủ, bất luận kẻ nào cũng không thể ép buộc. Trên di thư đã viết rõ ràng như vậy, người muốn xem không?" Kỷ Hoán xoa ấn đường, đau đầu.

Lúc đi ra điện Thần Tiên, gương mặt của tiểu cô nương tái nhợt, lạnh lùng như băng, đối với hắn cực kỳ xa cách cung kính, đừng nói một tiếng A Hoán mềm mại, ngay cả hai chữ "Hoàng Thượng" cũng mang theo khí lạnh.

Lúc này hắn vừa nhắm mắt lại là hiện ra cái ngày tuyết rơi đỏ, khoe miệng nàng còn vương vết máu, run rẩy ngã vào trong lòng hắn, sau đó chưa nói xong một câu đã ra đi.

Cảnh tượng như vậy, chỉ cần nghĩ đến thôi đã khiến hẩn lạnh cả sống lưng.

Hôm qua tức giận với nàng như vậy, tất nhiên nàng đã bị dọa sợ rồi, mới thay đổi thành thái độ như vậy, thậm chí còn xin ý chỉ đi cùng Kỳ Thiên đến Phật Sơn.

Nếu thật sự để nàng đi rồi, còn có suy nghĩ quay lại không? Khi nào trở lại? Mười hay hai mươi năm sau?

Có phải nàng đã hoàn toàn thất vọng về hẩn?

Người đàn ông cao lớn, nhìn vào bóng đêm qua khung cửa sổ hé mở, sau đó từ từ nhắm mắt lại, bàn tay chấp sau lưng siết chặt.

Thả nàng rời khỏi hẩn, mơ đi!

Cảm giác mất đi nàng, như dùi đâm vào tim đau cắt da cắt thịt cũng không phải là phóng đại. Ngày hôm đó đột nhiên hẩn biết mọi chuyện về kiếp trước, lửa giận ngút trời đột nhiên dấy lên trong lòng, thay vì nói nàng, không bằng nói bản thân hẩn.

Oán trách bản thân mình tự cho là thanh cao, cố chấp, từ đầu đến cuối đều nhìn nàng trả giá, cho dù đến giây phút cuối cùng, cũng cho rằng dưới vây cánh của hẩn, không ai dám động vào nàng.

Là hẩn không bảo vệ được tiểu cô nương của mình.

Nàng thương tích đầy mình, sau khi sống lại vẫn lựa chọn tin tưởng hẩn, cẩn thận từng bước đến gần hẩn, mềm mại dỗ hẩn vui vẻ. Hôm qua hẩn tức giận, tiểu cô nương bị dọa sợ ngay cả nước mắt cũng không dám chảy, ngược lại hẩn cảm thấy bản thân giống như chịu oan ức lớn, phát tay áo bỏ đi.

Quả thật là không dám nghĩ sâu thêm nữa.

Thái dương Kỳ Hoán mơ hồ đau nhức, ấn nhẫn khắc chế ngồi xuống trước bàn.

Viên Viễn đang chơi đùa Phật châu trên tay, không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì. Nhất thời không khí lạnh bắt đầu chuyển động trong điện Dưỡng Tâm to lớn này, một lúc lâu không có tiếng động.

“Dù sao ngươi cũng không đến mức còn nghĩ đến chuyện năm trước, vì mặt mũi, mà ngay cả Hoàng Hậu của mình cũng không tiếc lưu đày chứ?” Viên Viễn nhíu mày, nghiêm túc hỏi.

Kỳ Hoán ngay cả mắt cũng lờ đi, căn bản không muốn nói chuyện với tên bệnh thần kinh này.

"Giao tình giữa ta với ngươi không cạn, cũng biết trái tim ta luôn hướng về Kỳ Thiên. Bốn lần cầu hôn mà không được..."

Ngón tay trắng đến đáng sợ của Viên Viễn phất nhẹ qua khóe mắt, môi mỏng mím thành một vòng cung trong suốt, nói từng câu từng chữ: "Ngươi sẽ không cho rằng ta là người có thể nhẫn nhịn, thậm chí nhẫn nhịn đến lúc nàng ấy hứa hôn với người khác giống như ngươi chứ?."

Chương 50

Đêm khuya, cổng lớn cung Minh Lan đóng chặt, cung nữ cầm đèn đứng canh hai bên đình viện. Gió đêm thổi càng lúc càng lớn, cành cây táo tàu đối diện nội điện đung đưa, lá xanh chen chúc nhau rơi xuống xào xạc.

Rõ ràng đây là thời điểm nóng nhất, nhưng trời càng lúc càng lạnh, đặc biệt là vào ban đêm, luôn phải mặc thêm một hai chiếc áo khoác để tránh lạnh.

Trần Loan từ điện Thần Tiên trở về tắm rửa thay quần áo. Hôm nay nàng ngủ sớm, nển đỏ lung linh, màn trướng màu phù dung thả nhẹ, nàng ngủ không yên giấc, ở trong giấc mơ cũng nhíu mày.

Nội điện cung Minh Lan xông mùi đàn hương để an thần và giúp ngủ ngon, ngược lại đề mùi hoa đào mộc mạc đã tỏa ra liên tục mấy ngày qua. Lúc Kỷ Hoán đi vào, bước chân cực kỳ nhẹ nhàng, đôi ủng màu vàng bước trên mặt đất trầm ổn có lực.

Tim nển cháy vang lên một tiếng tách rõ ràng, ngọn lửa bập bùng vài cái, thân người đàn ông cao lớn, chấp tay đứng trước màn trướng ấm áp, từ trên cao nhìn xuống tiểu cô nương đang cuộn tròn lại ngủ say, sự lạnh lùng giữa lông mày cuối cùng cũng hơi dịu lại.

Cánh cổng cung Minh Lan lúc nào cũng rộng mở, nhưng tối nay lúc hắc đến, nó lại được đóng chặt, một kẻ hờ cũng không có.

Nàng không hy vọng hắc đến.

Nàng không muốn nhìn thấy hắc.

Những suy nghĩ như vậy cứ lờn vờn trong đầu, giữa hai hàng lông mày của Kỷ Hoán lộ ra vẻ mệt mỏi. Hắn đưa tay gạt màn trướng phủ dung ra, ngón trỏ khớp xương rõ ràng chậm rãi rơi xuống tóc mai của Trần Loan, sau đó một đường di chuyển xuống dưới, lưu luyến bên cánh môi đỏ tươi kia.

Cảm giác dịu dàng này, hắn nhớ lại hai kiếp.

Nhiệt độ đầu ngón tay của người đàn ông hơi thấp. Mặc dù là ở trong mộng, Trần Loan cũng nhúu mày, cơ thể rúc trong chăn hơi xê dịch.

Kỷ Hoán ngồi bên mép giường cả một đêm. Khi tia sáng đầu tiên lóe ra khỏi bóng tối, Hồ Nguyên nhẹ nhàng bước vào, ép giọng xuống cực nhỏ nhắc nhở hắn: "Vạn tuế gia, nên thay quần áo thượng triều rồi."

Có ký ức của kiếp trước, Kỷ Hoán hiểu rõ những thay đổi thế cục triều chính sau này, bao gồm cả những chuyện lớn sẽ xảy ra trong hai hoặc ba năm tới...

Thức cả một đêm, đáy mắt của người đàn ông đã hằn lên những tia máu nông sâu. Hắn thản nhiên gạt đầu, khẽ cúi người thả màn trướng xuống, sau đó sải bước ra khỏi cung Minh Lan.

"Chuyện trăm đến cung Minh Lan, nửa chữ cũng không được nói cho Hoàng Hậu biết." Kỷ Hoán vừa đi vừa dặn dò, giọng nói bình tĩnh lạnh lùng, cái loại toan tính bẩm sinh của bậc đế vương đã sâu sắc hơn trước rất nhiều.

Hồ Nguyên nhanh chóng đồng ý, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Bây giờ y càng ngày càng không đoán ra được tâm tư của vạn tuế gia.

Vốn tưởng rằng Hoàng Hậu đã làm chuyện gì đó chọc tức điểm mấu chốt của đế vương. Nhưng qua hai ngày, cung Minh Lan vẫn như cũ, đừng nói Hoàng Hậu nương nương đích thân đến cầu xin bệ hạ tha

tội, mà ngay cả đầu cũng không hề cúi. Ngược lại chủ tử gia tự tức giận với bản thân, cơm cũng không ăn, ngủ cũng ngủ không yên, thân thể có khỏe mạnh cỡ nào cũng sẽ bị những chuyện này làm hỏng.

Rốt cuộc là hai vị này đang tranh cãi chuyện gì, không chỉ y không biết, mà ngay cả cung nữ thiếp thân bên cạnh Hoàng Hậu cũng mơ hồ, hỏi gì cũng không biết.

Sáng sớm hôm nay, tất nhiên lại xảy ra một trận cãi vã.

Là vì chuyện tối qua ở điện Thần Tiên, công chúa Kỳ Thiên xin ý chỉ đi Phật Sơn.

Tại sao Hoàng Thái Tử nước Tấn đến, mọi người ở đây đều biết rõ trong lòng. Nghe nói Hoàng Đế nước Tấn đã già, suốt ngày trầm mê vào tửu sắc, bây giờ mọi việc trong triều đều do Hoàng Thái Tử Viên Viễn nắm.

Quyền thế lớn, trực tiếp đè ép ánh hào quang u ám của những hoàng tử kia, không sinh ra bất cứ lòng tranh giành hoàng vị nào.

Đương nhiên không phải là một nhân vật đơn giản.

Nếu lần này lại không đồng ý, sau này Viên Viễn thừa kế ngôi vị Hoàng Đế, nói không chừng sẽ vì chuyện này mà sinh lòng hiềm khích với Đại Yến, lợi bất cập hại.

Chỉ là công chúa Kỳ Thiên không thể so với người khác, cầm trong tay di chỉ của tiên đế, ngay cả tân đế cũng bảo vệ quá mức. Nguyên vọng của nàng ấy, không ai có cách nào ép buộc thay đổi được.

"Hoàng Thượng, thần có một kế, có thể quyết định hôn sự của công chúa và Thái Tử nước Tấn. Chờ một năm sau công chúa lễ Phật trở về, lập tức thành hôn. Thứ nhất có thể bảo toàn danh tiếng hiếu thuận của hoàng thất, thứ hai cũng có thể ăn nói với nước Tấn."

Thiên hạ chia làm ba phần, Đại Yển chiếm diện tích lớn nhất, nhưng nước Tấn toàn là núi sông, sản vật phong phú. Bắc Thương là yếu nhất trong ba nước. Ba nước đều mơ hồ ở thế giằng co.

"Lời này sai rồi. Một khi công chúa đi rồi, ai có thể đoán được ngày trở về? Nếu lần này đi ba bốn năm, chẳng lẽ cũng bắt Hoàng Thái Tử chờ lâu như vậy sao?"

Bên này mới nói ra suy nghĩ của mình thì lập tức có người đứng ra phản bác.

Dù thế nào thì cũng cảm thấy không ổn thỏa.

Cuối cùng vẫn là Tả Tướng Tư Mã Nam đi ra khỏi hàng, bình tĩnh nói: "Hoàng thượng, thần cho rằng có thể đồng ý thỉnh cầu của công chúa."

Đôi mắt của người đàn ông ngồi trên long ỷ giống như mũi tên sắc bén bắn ra khỏi dây cung, cực kỳ sắc bén, ý vị thâm trường, sau đó hồ hững nói: "Tại sao Tả Tướng lại nói lời này?"

Tư Mã Nam: "Từ xưa đến nay, lòng hiếu thảo trường tồn. Tiên Hoàng băng hà không lâu, công chúa và Hoàng Hậu đi Phạt Sơn, thay bệ hạ tấn đạo hiếu, quả thật là tấm gương sáng của hoàng thất Đại Yển, tất nhiên nên đồng ý."

Mí mắt của những người khác đều nháy lên.

Tư Mã gia này cần gì phải kéo Hoàng Hậu vào, nhìn sắc mặt tối hôm qua của tân đế, rõ ràng sẽ không để Hoàng Hậu đi cùng. Vậy mà ông ta lại nhất định muốn nhắc đến chuyện này lần nữa.

Thực sự là rảnh rồi sinh nông nổi.

Kỷ Hoán nhú mày thật sâu, nhớ lại rất nhiều chuyện ở kiếp trước. Tư Mã Nguyệt cuối cùng cũng gả cho một mãnh tướng ở Bắc

Thượng. Tư Mã Nam còn đặc biệt cầu xin Xương Đế ân điển, cho Tư Mã Nguyệt lấy thân phận huyện chủ xuất giá.

Kiếp này có rất nhiều chuyện thay đổi. Vị kia chưa xuất hiện, ngược lại Tư Mã gia đánh chủ ý lên ngôi vị Hoàng Hậu.

Tư Mã Nam tiếp tục nói: "... Hoàng Thượng có thể chọn một trong hai vị công chúa là Lục công chúa và Thập Tam công chúa, ban phong hào, gả cho Hoàng Thái Tử nước Tấn, hai nhà trở thành thông gia."

Nghe vậy, Kỳ Hoán dường như khá hứng thú, ngay cả giọng nói cũng mềm mỏng hơn mấy phần, hiếm khi lộ ra nụ cười, nói: "Nếu đã như thế, vậy làm phiền Tả Tướng đi đến dịch quán một chuyến, thương lượng với Hoàng Thái Tử nước Tấn. Nếu hăc đồng ý, vậy xem như đây là một cách tốt."

Đế vương buông ra nhanh như vậy, Tư Mã Nam hơi sửng sốt, sau đó nghe lời đồng ý.

==

Mấy ngày sau, tức giận ngọt ngào trong lòng Trần Loan từ từ tiêu tan, nàng trở nên vô cùng bình tĩnh, khí chất cả người dịu dàng như nước.

Bởi vì có lệnh không được nói của đế vương, Bồ Đào và Lưu Nguyệt nửa chữ cũng không dám tiết lộ cho chủ tử nhà mình nghe, chỉ có thể mỗi đêm lén lút mở cửa lớn cung Minh Lan.

Thuận tiện cho chủ nhân của tam cung lục viện nửa đêm lén vào.

Thường xuyên như vậy, từ sợ hãi gần chết lúc đầu cho đến hiện tại, cũng có thể ung dung ứng đối, sắc mặt không chút thay đổi.

Mấy ngày gần đây Trần Loan và Kỳ Thiên cực kỳ thân thiết, ngoại trừ buổi tối đi ngủ, thì phần lớn thời gian còn lại đều dùng cơm với nhau.

Bọn họ chơi thân với nhau từ thuở nhau, có rất nhiều chuyện để nói.

“Mấy ngày nay uống thuốc, châm cứu, bệnh run tay của tỷ đã đỡ hơn chưa?” Trần Loan ngồi trên bàn đu dây trong sân nhỏ, lo lắng hỏi.

“Cũng không có gì thay đổi. Có lẽ cả đời này đều như thế.” Ngược lại Kỷ Thiên thông suốt hơn nàng, ngay cả giọng điệu cũng mang theo hai ba phần lười biếng.

Trần Loan mới tỉ mỉ dặn dò mấy câu, Bồ Đào đi đến, phúc thân với bọn họ, nói: "Nương nương, công chúa, Hoàng Thượng đến."

Trần Loan nghe vậy theo bản năng sửng sốt một lát, vui vẻ mềm mại giữa hai hàng lông mày thanh tú biến mất hầu như không còn. Nhưng sau đó nghĩ lại, chuyện này cũng nên có, nàng bèn đứng dậy, cùng Kỷ Thiên đi đến vườn hoa nhỏ của cung Minh Lan, nhìn thấy một người đàn ông thân cao như ngọc, mặc đồ vàng sáng.

Sau khi hành lễ, Kỷ Thiên là người đầu tiên lên tiếng. Tính tình nàng ấy ngay thẳng, lập tức không lòng vòng: "Bệ hạ, chuyện thần đi Phật Sơn, đã được đồng ý rồi?"

Ánh mắt của Kỷ Hoán ngay từ đầu đã rơi vào gương mặt của Trần Loan. Cảm giác nóng rực khiến người ta không thể né tránh được, khiến nàng vô thức nhú mày, lặng lẽ cách xa hẳn mấy bước.

Sau khi người đàn ông do dự một lúc, cuối cùng mở miệng. Giọng nói thành thật, giống như rượu ngon nhỏ xuống ngói đá xanh, hỏi: "Lời nhắc nhở của mẫu hậu trước khi lâm chung, tỷ nghĩ thế nào?"

Đương nhiên Kỷ Thiên biết hắn đang nói gì. Hứa Hoàng Hậu cảm thấy Viên Viễn là một nơi gửi gắm tốt nên nói nàng ấy một năm sau gả đi xa, nhưng Xương Đế không nói gì, mà cho nàng ấy tự mình chọn phu quân.

"Không đối gặt Hoàng Thượng, Kỷ Thiên không muốn gả xa. Thật ra cơ thể đang mắc bệnh lạ, lực bất tòng tâm, không thể làm gì khác

hơn là tìm một nơi yên tĩnh để an dưỡng, hoặc có một ngày bình phục." Sắc mặt Kỳ Thiên buồn bã, chủ động đưa tay giấu dưới ống tay áo ra, làn da trong suốt như ngọc bích, nhưng lại không khổng chế được run rẩy không ngừng.

Nàng ấy không muốn bị người khác coi là trò cười, vì vậy ngay cả thái y cũng không cho gọi, nhưng gạt người trước mắt này không có tác dụng. Chuyện hần muốn biết, không ai gạt được. Nếu đã như vậy, còn không bằng nàng ấy tự vạch trần vết sẹo của bản thân ra.

Ánh mắt Kỳ Hoán lập tức chăm chú.

Kỳ Thiên sinh sớm hơn hần nửa năm. Mặc dù hơi kiêu ngạo tùy ý nhưng không phải là người không hiểu đạo lý. Hần và Trần Loan có được như hôm nay, nàng ấy đã giúp đỡ không ít.

Kỳ Thiên nói tiếp: "Không phải Hoàng Thượng nghĩ rằng vị Hoàng Thái Tử kia nhìn thấy dáng vẻ này của ta, còn muốn lấy ta đó chứ?"

"Chuyện này thật sự không có gì phải do dự."

Kỳ Hoán nhướng mi, giọng nói dịu dàng: "Tỷ không muốn gả thì không gả, chỉ là Phật Sơn kham khổ, ở trong cung tĩnh dưỡng vẫn có lợi cho bệnh tình hơn."

"Nếu tỷ thật sự muốn đi Phật Sơn, trăm cũng không có lý do gì để không đồng ý, nhưng Hoàng Hậu thì không thể đi theo tỷ."

Trần Loan bỗng ngược mắt lên, giọng nói lạnh lùng, kiên định nói: "Thần thiếp muốn đi."

Người đàn ông cao lớn đứng trước mặt nàng, che mất tám chín phần mười ánh sáng mặt trời, khế cau mày. Không hiểu sao nàng sinh ra mấy phần sợ hãi.

Hần rất anh tuấn, nhưng không hiểu sao mấy ngày không gặp, trông hần đã gầy đi rất nhiều, các góc cạnh càng thêm lạnh lùng.

“Nàng thân là chủ trung cung, sao có thể tùy tiện rời khỏi hoàng cung như vậy?” Lời nói này của Kỳ Hoán như lẽ đương nhiên. Cũng bởi vì mang danh Hoàng Hậu nên không thể rời đi, mà không phải vì chuyện khác, càng không phải là luyến tiếc.

Trần Loan mím môi cười khổ, trong đôi mắt hạnh quuyến rũ chứa hơi nước mờ mờ, tôn lên ba phần xinh đẹp của gương mặt phù dung, lại không nói những lời mà hẳn không thích nghe nữa.

Kỳ Hoán thấy vậy, mặt mày uy nghiêm của hẳn cũng mềm xuống ba phần. Hẳn nghĩ, mặc kệ thế nào thì đêm nay hẳn phải ngủ lại ở cung Minh Lan, cúi đầu nhận sai. Tiểu cô nương rất mềm lòng, dù sao cũng sẽ tha lỗi cho hẳn.

Mấy ngày nay trải qua mơ mơ hồ hồ, ngày nào hẳn cũng mơ thấy ác mộng, chỉ có ban đêm nhìn thấy nàng, nhìn dáng vẻ nàng nhắm mắt thờ đều, sự hoảng sợ trong lòng hẳn mới tiêu tan đi một chút.

Ông trời không nỡ để bọn họ bỏ lỡ nhau, cho bọn họ cơ hội làm lại. Hẳn tất nhiên không thể để lịch sử lặp lại, giẫm lên vết xe đổ.

Trần Loan nhẹ nhàng thở phào, chống lại đôi mắt đen hờ hững, lạnh lùng của người đàn ông, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, cuối cùng mím cười nói từng câu từng chữ: "Nếu không làm chủ trung cung, bệ hạ có thể thả thần thiếp đi Phật Sơn yên tĩnh tu hành không?"

Lời này vừa nói ra, tựa như giọt nước tràn ly, không có đường lùi.

Trần Loan nói xong, siết chặt chiếc khăn trong tay, cảm thấy sáng khoái trong lòng. Đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện như thế này với hẳn.

Hồ Nguyên và đám người hầu hạ đang đứng bên cạnh đều quỳ bịch xuống đất, không dám thở mạnh, ngay cả Kỳ Thiên cũng vô cùng kinh ngạc, không nghĩ đến Trần Loan lại quyết tâm như vậy.

Gương mặt của người đàn ông lập tức u ám, trong đôi mắt đen như giếng cạn không có sóng nổi lên gió bão, tích tụ thành một thế giới nơi mây đen lấn át gió mưa.

Đối diện với ánh mắt của hắn, Trần Loan từ đầu đến cuối đều không lùi bước, vẻ mặt kiên định, đủ để cho thấy lời nói lúc trước không phải là kích động nhất thời.

Lúc này Kỳ Hoán mới cảm nhận rõ ràng được, vinh quang cao cao vô thượng của Hoàng Hậu, thân phận chính thể của hắn, thậm chí cả tình cảm giữa hai người, bây giờ ở trong lòng nàng đều có thể bị quăng bỏ như một chiếc giày!

Chương 51

Ngoại trừ nha hoàn thiếp thân Lưu Nguyệt và Bồ Đào, từ trong ra ngoài cung Minh Lan đều được thay thế bằng người của điện Dưỡng Tâm, lại thêm một Tô ma ma lúc nào cũng không rời nhìn chăm chăm, ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt ra ngoài.

Người sáng suốt nhìn vào là biết, Hoàng Hậu đang bị giam lỏng.

Trong nội điện, đàn hương bốc lên lượn lờ như khói bếp của hộ gia đình trên vùng núi xa, dung hòa với không khí, vì vậy trong căn phòng to lớn như vậy tràn ngập một tầng hương vị ngọt ngào nhàn nhạt.

Trần Loan nói ra những lời mà nàng kiềm nén trong lòng bấy lâu nay, tâm trạng cũng hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Bàn tay trắng nõn hơi đưa lên, pha trà nhấp một ngụm. Mà Kỷ Thiên ngồi bên cạnh lại thấy buồn cười, mắt phượng sóng nước lóng lánh khẽ liếc nhìn tầng tầng lớp lớp người canh chừng bên ngoài cung Minh Lan, không biết nên tỏ vẻ gì nữa.

Chính vào lúc này, trong vườn nhỏ của cung Minh Lan, Trần Loan và người kia trực tiếp to tiếng, trong lời nói mang theo gai, đối với ngôi vị Hoàng Hậu người người tranh giành thì nàng vứt bỏ như đôi giày. Trải qua tranh chấp, cửu ngũ chí tôn từ trước đến nay bình tĩnh, kiềm chế bị tức giận đến mức phát tay áo bỏ đi.

Cảnh kia thực sự rất thú vị.

Kỷ Thiên che môi ngáp một cái, mắt phượng lười biếng lấp lánh ánh nước, người nào đối diện với đôi mắt như vậy, đều sẽ bị quyến rũ mất đi lý trí trong chốc lát.

“Giữa muội và Hoàng Thượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta thật đúng là hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ muội như thế này.” Lần đầu tiên Kỳ Thiên hỏi về chuyện này, trong lời nói hiếm khi có chứa mấy phần tò mò.

Trần Loan ngược mắt lên, đáy mắt xẹt qua một tia u ám, nàng cười nhạt, nói: "Nói ra thì dài, có lẽ là muội đột nhiên thông suốt, cảm thấy tất cả vui vẻ bao nhiêu năm qua đều đặt sai người rồi."

Kỳ Thiên im lặng, cũng không tiện nói gì, cuối cùng khẽ thở dài: "Nhìn tình hình này, Hoàng Thượng tuyệt đối không cho phép muội rời cung. Bây giờ mới bao lâu, toàn bộ người ở cung Minh Lan đều đã bị thay đổi hết, có thể thấy lời nói lúc nãy của muội, thật sự khiến hấn tức giận."

Trần Loan vô thức nhú mày, thật sự không hiểu Kỳ Hoán tức giận cái gì. Hôm nay nàng đích thân cho cơ hội và bậc thang, hấn có thể thuận theo đó mà làm, không cần phải gượng ép bản thân ở cùng một chỗ với nàng.

“Nhắc tới cũng thấy kỳ lạ, mấy ngày nay chúng ta giống như bị nguyên rửa vậy, không ai thoải mái được.” Lòng mi Kỳ Thiên khẽ run lên, ngón tay ngọc thon dài của nàng ấy đặt trên chiếc cốc sứ chạm khắc hoa, ngón trỏ khẽ run rẩy.

Trần Loan nghe vậy, khóe miệng động đậy: "Mặc dù hiện tại Giai Giai bị buộc phải kiềm chế tính khí mà nhìn gia đình chồng, nhưng có Nam Dương Vương và Vương Phi sủng ái, mấy huynh trưởng đều có tính tình bao che khuyết điểm, không cần chúng ta phải lo lắng."

Lúc này bệnh tình của Kỳ Thiên mới là quan trọng.

Chuyện hôm nay, nếu chỉ đến đây, vậy cũng được.

Tả Tướng Tư Mã Nam vừa mới ra khỏi dịch quán nơi Hoàng Thái Tử nước Tấn ở, chưa đi được nửa đường thì xe ngựa đã bị một con

ngựa điên k.ích thích đụng vào. Tư Mã Nam lập tức bị đụng ngã bay lên, lăn hai lần vòng trên đường, sau khi người được nâng về phủ Tả Tướng vẫn bất tỉnh nhân sự.

Ngay lập tức trong giới thượng lưu thế gia ở kinh đô dấy lên một trận sóng to gió lớn.

Tất cả mọi người đều biết Tư Mã Nam đi chỗ đó làm việc gì, con ngựa đột nhiên hoảng sợ này, quả thật đến một cách quá mức vi diệu.

Người của phủ Tả Tướng điều tra chuyện này phát hiện bọn họ không tra ra được bất cứ manh mối gì. Con ngựa điên kia bị loạn kiếm chém chết ngay tại chỗ, bọn họ dùng hết sức lực, ngay cả chủ nhân của con ngựa là ai cũng không điều tra ra được.

Chỉ biết là con ngựa này đã bị k.ích thích, đột nhiên từ trong con hẻm hỗn loạn lao ra, nhiều người như vậy không có chuyện gì, lại cứ khăng khăng đuổi theo xe ngựa của Tả Tướng.

Không cần suy nghĩ cũng biết bên trong có điều kỳ quặc.

Con đường phồn hoa nhất của kinh đô, nơi dịch quán của nước Tấn.

Kỷ Hoán và Viên Viễn ngồi đối diện nhau trước bàn trong gian nhà chính trên tầng hai. Kỷ Hoán cải trang xuất cung, không uống nhiều rượu, nhưng Viên Viễn không cố kỵ nhiều như vậy, từng ly rượu mạnh rót vào bụng. Hiếm khi hấn thu lại dáng vẻ công tử cà lơ phất phơ, gương mặt u ám nặng nề như nước.

“Ngài xuất cung đến đây, là muốn nói với ta chuyện này?” Viên Viễn ở trên cao nhìn về phía xa, lá xanh đung đưa theo gió bên ngoài cửa sổ lầu hai, hấn vươn tay ra là có thể chạm vào.

Kỷ Hoán cũng đặt ly rượu tinh xảo xuống, bị người phụ nữ trong cung Minh Lan kia làm tức giận đến mức hít thở không thông, góc cạnh lạnh lùng rõ ràng đều mạ thêm một lớp băng giá, trên áo bào

màu đen lạnh lùng treo một túi thơm màu vàng nhạt, nhìn thấy có chút không phù hợp.

Những lời ngọt ngào mềm mại trước đây, tất cả những ân ái chăm sóc đều tan biến như hoa trong gương, trắng trong nước, chỉ còn lại những hồi ức vụn vỡ. Giống như hôm nay, người kia ở trong cung Minh Lan, ngay cả dáng vẻ cũng không thêm giả vờ trước mặt hắn nữa.

Thậm chí nàng còn bày tỏ không cần ngôi vị Hoàng Hậu, quyết tâm rời khỏi hắn.

Hắn biết, mâu thuẫn giữa bọn họ, và điều khiến nàng nguội lạnh, tuyệt đối không chỉ có một. Ngày đó lúc hắn tức giận không lựa lời nói chuyện với nàng, chỉ là một ngòi nổ.

Như vậy liên quan đến oán niệm hai kiếp của nàng.

Trái tim Kỳ Hoán đột nhiên đập loạn mấy nhịp, hắn bình tĩnh nói: "Đại Yến còn hai vị công chúa chưa xuất giá, thân phận tương đương với Kỳ Thiên. Nếu ngươi có ý, vẫn sẽ là chuyện tốt."

Viên Viễn hừ lạnh một tiếng, sắc bén trong đôi mắt đen trực tiếp dồn ép Kỳ Hoán: "Nếu như vậy, ta cần gì phải khổ tâm vào nhiều việc không đâu đến cầu thân mà không được như vậy?"

"Hôn sự của tỷ ấy do chính tỷ ấy làm chủ. Tỷ ấy không muốn gả cho người, người giận chó đánh mèo lên triều thần Đại Yến ta cũng vô dụng, còn không bằng dùng nhiều thủ đoạn anh hùng cứu mỹ nhân, để tỷ ấy thay đổi ấn tượng về người."

Sắc mặt Viên Viễn biến đổi không ngừng, cũng không biết trải qua bao lâu, mới cười khổ nói: "Người khác không biết, chẳng lẽ người còn không biết sao? Sau chuyện năm đó, mỗi lần nhắc đến ta, nàng ấy đều nói thẳng chưa từng thấy ta, một lời giải thích cũng không nghe. Không chỉ như thế, còn tránh mặt ta nữa."

Thật ra còn có mấy câu không tiện nói, kể từ khi hấn đến kinh đô Đại Yến. Lính canh đêm ở cung Kỳ Thiên lại nghiêm ngặt như thùng sắt, hấn căn bản không tìm được cơ hội đơn độc giải thích với nàng ấy.

Nếu nói đây không phải là nàng ấy cố tình đề phòng hấn, ai tin?

Nếu không phải như thế, hấn cần gì phải dựa vào việc gây sức ép lên hoàng thất Đại Yến, ép nàng ấy đồng ý hôn sự này?

Trước tiên lấy người về đã, rồi lại giải thích chuyện năm đó. Quả thực là bất đắc dĩ mà.

Vào ngày hôm đó, trước giường bệnh của Xương Đế, những lời Hứa Hoàng Hậu nói đều được cường điệu truyền đến tai hấn. Hấn lập tức gác lại ba phần chuyện của nước Tấn, đưa một nửa gia sản của Đông Cung đến đây, cũng chỉ để cho nàng ấy nhìn thấy sự chân thành của mình.

Chẳng qua cô gái nhỏ kia rất quyết liệt, cho dù người nói gì, nàng ấy cũng sẽ sừng sững bất động, không thêm chớp mắt.

Kỳ Hoán bình tĩnh lắng nghe, cuối cùng ngược mắt lên nói thẳng: "Tự gây chuyện, tự giải quyết."

Sau đó, hấn giống như nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt nhìn Viên Viễn, đột nhiên hỏi một câu: "Người có biết nữ tử tức giận, nên làm gì để dỗ dành không?"

Người đàn ông hai kiếp thanh tâm quả dục hoàn toàn không có kinh nghiệm trong việc đó. Viên Viễn là cao thủ quyền luyến nơi bụi hoa, trên phương diện này, tất nhiên có một vài hiểu biết độc đáo.

Viên Viễn bị hấn hỏi đầu tiên là hơi sừng sốt, sau đó chột híp mắt lại, nhìn Kỳ Hoán từ đầu đến cuối, sau đó ngả ngón cong môi, hỏi: "Sao vậy? Tiểu hồng mai trong hoàng cung giận đối người?"

“Chuyện của Kỳ Thiên, có muốn biết một vài chuyện nội tình hay không?” Lòng mày của Kỳ Hoán gần như nhúu chặt lại thành một chữ “Xuyên”. Người đàn ông trong trẻo uy nghiêm, cho dù có việc chủ động cầu người giúp, cũng có thể nói ra những lời cảm dỗ khiến người khác động tâm như vậy.

Nụ cười trên môi Viên Viễn biến mất, hắc ho khan một tiếng, gương mặt anh tuấn như yêu: "Những oanh yến bên ngoài quen thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, khôn khéo, làm gì cần ta dễ dàng? Người kia thật sự khiến ta muốn dễ dàng, nhưng nửa chữ cũng không muốn nghe ta nói."

Nói đến đây, đôi mắt đen của Kỳ Hoán cũng dao động, đột nhiên trong lòng mơ hồ có cảm giác cùng cảnh ngộ. Hắc đứng chấp tay, bàn tay hơi nắm, khàn giọng nói: "Toàn nói lời nhảm nhí vô dụng."

Mặc dù nói như vậy, nhưng Kỳ Hoán cũng biết lời hắc nói đều là lời nói thật. Với trình độ của bọn họ, có không ít nữ nhân muốn nhào lên. Viên Viễn này cực kỳ kiêu căng ngạo mạn, tính tình hỷ nộ vô thường khó lường.

Nếu không phải Kỳ Thiên xuất hiện nửa đường, chỉ sợ hắc không thể nhìn thấy được vẻ cúi đầu khuất phục của vị Hoàng Thái Tử này.

"Người thật sự là không hiểu tí tình ái nào à? Chuyện dễ dàng phụ nữ này, chẳng qua là tặng một vài vật hiếm lạ khiến người yêu thích, ra tay hào phóng một chút. Phu thê đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, chờ nàng cảm thấy trong lòng thoải mái, ban đêm an ủi vuốt ve một phen, dĩ nhiên sẽ tốt lên."

Người bên cạnh không biết tâm ý của Kỳ Hoán đối với Hoàng Hậu, nhưng Viên Viễn lại biết rõ ràng. Trước đây có rất nhiều chuyện đều là hắc bí mật giúp đỡ.

Đó là một bông hoa mẫu đơn đỏ nở rộ trên đầu quả tim của Kỳ Hoán, xinh đẹp tuyệt trần, đồng thời cũng không nhìn thấy mặt trời, nở rộ trong bóng tối.

Dứt lời, Viên Viễn đứng bên cạnh Kỳ Hoán, hỏi ra chuyện hấn quan tâm: "Nàng ấy không chịu gả cho ta, bên trong có nội tình sao?"

Kỳ Hoán nhướn mày, cũng không lòng vòng, giọng nói lạnh lẽo, trực tiếp nói: "Thân thể tỷ ấy không tốt."

"Nghiêm trọng hơn so với người tưởng tượng, thật sự cần phải đi Phật Sơn tĩnh dưỡng. Cho dù gả đến nước Tấn, cũng sẽ dẫn tới những lời trách móc chỉ trích."

"Đủ loại, chọn lựa như thế nào, tùy người quyết định."

Mí mắt Viên Viễn giật giật, ánh mắt gần như đông cứng lại. Một lúc lâu sau, hấn hung hăng nắm chặt tay, nói: "Đợi chút nữa ta vào cung với người."

Hấn hiểu Kỳ Hoán, người này nhất định sẽ không cố ý lấy chuyện hèn hạ này ra dọa hấn.

"Nếu nàng ấy thật sự bệnh nặng như vậy, ta càng không yên tâm."

"Người, ta nhất định phải lấy về."

Mà chuyện Tả Tướng bị con ngựa điên đụng, điều tra từ sáng đến tối, sấm to mưa nhỏ, cuối cùng cũng không giải quyết được gì

Phủ Tả Tướng, chính viện.

Tư Mã Nam vẫn nằm trên giường, vừa uống thuốc xong mở mắt ra, câu đầu tiên khi tỉnh lại là chuyện hôm nay coi như không có gì, không được phép điều tra nữa.

Suy cho cùng ông ta là một con cáo già lão đời ở trong triều, có một số chuyện, đoán thôi cũng ra được kết quả.

Tương lai, vẫn sẽ là thiên hạ của đám người trẻ tuổi, ngay cả ông ta cũng nhìn nhằm Hoàng Thái Tử nước Tấn. Tính tình thủ đoạn của

người này, quả nhiên âm hiểm, tuyệt đối không phải người lương thiện.

Hiện tại quả thực ông ta đã già rồi, lâu lắm rồi không có cảm giác nguy cơ, còn bắt đầu cây già lên mặt. Những lời ông ta nói hôm nay trong dịch quán, quả thật có ý ép mua ép bán.

Hôm nay chẳng qua chỉ bị chấn thương nhẹ, cũng bởi vì nơi này là hoàng thành Đại Yến, dưới chân thiên tử. Nếu đổi một góc độ suy nghĩ sâu xa khác thì càng cảm thấy đáng sợ.

Hoàng Thái Tử nước Tấn mới đến đây bao lâu?

Đây là bản lĩnh cỡ nào, trước mắt bao người, đã thương Tả Tướng có địa vị cao nhất, còn có thể toàn thân trở ra.

Tư Mã Nguyệt đứng cạnh bên giường, sắc mặt hơi u ám, nhìn gương mặt chỉ sau một đêm đã già đi rất nhiều. Nàng mím chặt môi, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Cha, chờ ngài khỏe lại, Nguyệt Nhi sẽ dẫn một người đến gặp cha."

Vì để nàng có thể bước lên ngôi vị Hoàng Hậu, Tư Mã Nam - người luôn trung lập, nhạy bén - gần đây không những đắc tội với tân đế, mà ngay cả Hoàng Thái Tử nước Tấn cũng hoàn toàn đắc tội.

Nếu kéo dài thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Ngược lại lời của Nam Dương Vương nói không sai. Trong mệnh có thì cuối cùng sẽ có, mà mệnh không có thì chớ cưỡng cầu.

Chấp niệm của Tư Mã gia đối với ngôi vị Hoàng Hậu quá sâu.

Thật không ngờ hành động này trong mắt đế vương đã phạm vào đại kỵ. Cây to đón gió nên phải co rút thành thật, làm một thanh đao trong tay hoàng thất, mới có thể tồn tại từ đời này sang đời khác.

Chương 52

Tháng bảy là lúc thời tiết thất thường nhất. Chạng vạng tối đột nhiên một cơn mưa xối xả ập xuống. Trên cây táo bên ngoài cung Minh Lan, hai ba phiến lá xanh thẫm chụm lại với nhau, trong suốt lóng lánh. Ngoài ra còn có một vài chiếc lá Chu Lan hẹp dài duỗi vào trong điện từ cửa sổ phía nam, một vài bông hoa trắng muốt run rẩy nở rộ.

Trần Loan sai người lấy cái kéo nhỏ bằng bạc cắt xuống, cắm vào cái bình cảnh thái lam (*) của tiền triều. Cung Minh Lan lạnh lẽo coi như có chút sức sống.

(*) Cảnh thái lam: Một loại kỹ thuật tráng men của người Trung Quốc. Đồ tráng men cảnh thái lam à một trong những sản phẩm thủ công mỹ nghệ trứ danh của Trung Hoa, tên gốc của nó là “Đồng thai cấp ti pháp lang” (men tráng cắm thạch đồng), tên tục là “Pháp lam”, hay “Khảm pháp lam”.

“Nương nương, số người canh gác ban đêm nhiều gấp mấy lần, cầm theo đèn chiếu sáng toàn bộ sân viện.” Lưu Nguyệt bước tới khoác áo cho Trần Loan, đồng thời báo cáo tình hình thực tế bên ngoài.

Cho dù nàng không nói, Trần Loan cũng có thể nhìn ra được.

“Không sao, cứ để cho bọn họ canh giữ, bốn cung không có bản lĩnh bay lên trời chui xuống đất, còn có thể chạy thoát dưới ánh mắt của nhiều người như vậy sao?” Giọng nói của Trần Loan hơi lơ đãng.

Mặc dù những cung nữ hầu hạ đến từ điện Dưỡng Tâm, nhưng không khác gì những người đã hầu hạ trước đây. Ngược lại làm việc càng đúng mực và thận trọng hơn. Dù sao đây cũng là những người bên cạnh thiên tử.

Bóng đêm đến yên lặng không một tiếng động, giống như một tấm lưới lớn, trong nháy mắt bao trùm cả trời đất, vùng vẫy cũng không thoát ra được.

Lúc Kỷ Hoán đến, Trần Loan đang ngồi trước gương đồng tự mình chải tóc, bên cạnh không có người hầu hạ. Trong nội điện lớn như vậy, mùi hương tỏa ra, giai nhân giơ tay ngẩng đầu, lấy xuống cây trâm cuối cùng cài trên đầu.

Ngay lập tức, mái tóc đen lòa xòa như thác nước rơi xuống bờ vai gầy bên trong lớp áo lót trắng như tuyết. Mùi thơm tỏa ra trong điện, cũng quanh quẩn chớp mũi người đàn ông.

Trần Loan nghe thấy tiếng bước chân, nàng đứng dậy khỏi ghế mềm, hơi cup mi phúc thân với người đàn ông, môi mỏng khẽ mím lại: "Hoàng Thượng kim an."

Kỷ Hoán gật đầu, lại phát hiện chẳng qua hần bước về phía trước ba bước, tiểu cô nương đã lùi đủ bốn bước.

Thực sự như một con nhím phòng bị hần, không cho phép đến gần một chút nào.

"Hoàng Thượng đích thân đến đây, có gì dặn dò?" Trần Loan thấy hần dừng bước chân, lúc này mới hỏi. Giọng nói như chuông bạc lạnh lùng, một vài sợi tóc đen nhánh cũng theo cử động của nàng từ bên tai rũ xuống, che đi nửa gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Hần đã làm chuyện như vậy, nàng tất nhiên không cần phải tươi cười chào đón hần.

"Ta không thể đến cung Minh Lan này?" Kỷ Hoán hơi nhướn mày, cả người nghiêm nghị như băng. Sau đó nhớ tới lời cảnh cáo của Viên Viễn, mặt mày theo bản năng dịu xuống, chậm rãi nói: "Xử lý xong công vụ, muốn đến nhìn nàng một chút."

Sắc mặt và giọng nói như vậy, không giống như đến hưng sư vấn tội.

Người đàn ông mặc một bộ áo bào đen thêu rồng vàng, dưới ánh sáng mờ mờ cũng khó có thể giấu được vẻ sắc bén. Trần Loan nhìn thấy, môi mỏng đột nhiên hiện lên nụ cười khổ.

"Hoàng Thượng đổi người hầu hạ của cung Minh Lan từ trên xuống dưới, là muốn giam lỏng thần thiếp cả đời sao?"

Thân thể nhỏ nhắn của tiểu cô nương mảnh khảnh, sống lưng thẳng tắp, một chút cũng không chịu cong, đôi mắt hạnh trắng đen rõ ràng trời sinh quyến rũ, vẻ ngang bướng quật cường bên trong trực tiếp tràn ra hốc mắt.

Kỷ Hoán không nhịn được nắm chặt tay, giọng nói trầm xuống vài phần: "Chỉ cần nàng không nói ra những lời tức giận kia, sáng sớm ngày mai cung Minh Lan sẽ trở lại như cũ."

"Như vậy, Hoàng Thượng cứ tùy ý đi."

Ấn đường người đàn ông đập dữ dội mấy cái, hần tiến lên mấy bước, nắm chặt cổ tay gầy guộc giống như chỉ cần bóp một cái là gãy, giọng nói trầm đến mức chảy nước miếng: "Loan Loan, nàng có thể nói chuyện hoàng thượng với ta được không?"

Lúc trước Trần Loan mắng người khác như vậy, nhưng hần không bao giờ nghĩ có một ngày phong thủy đổi dời, loại đãi ngộ này sẽ rơi vào trên người hần.

Người trên đời này đều biết nàng đối với hần tình sâu nghĩa nặng, khác với người khác.

Nhưng lúc sự đối đãi đặc biệt này đột nhiên biến mất, cho dù mang tâm trạng hai kiếp làm đế vương, cũng không nhịn được nổi lên cơn sóng rối loạn.

Trần Loan nhướn mi, cuối cùng khẽ cười nhạt, giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng, như ngọc rơi trên đĩa bạc, nghe rất vui tai, thư thái: "Hôm nay Hoàng Thượng đến cung Minh Lan, là muốn tính toán chuyện của hai kiếp?"

"Thực ra, vào ngày lại mặt, lời Trần Diên nói không sai. Người đời đều nói thiếp lưu luyến si mê bệ hạ, nhưng bản thân thiếp không nói được phần si mê và yêu thích đó, đến cuối cùng là sâu tới mức nào."

"Mấy ngày nay thiếp thường nghĩ, có lẽ đây chỉ là một thói quen từ nhỏ đến lớn. Cho nên trong khoảng thời gian bị chàng đối xử lạnh nhạt, người bên cạnh nói hai ba câu gây chia rẽ, thiếp mới có thể gạt đầu đồng ý gả cho người khác."

Tốc độ nói của nàng không chậm, nhưng rõ ràng từng chữ, âm cuối hơi cao lên, vẻ lạnh lùng trong trẻo trong mắt càng sâu: "Thiếp không có huynh trưởng, có thể trong lúc vô thức đã xem Hoàng Thượng như huynh trưởng mà đối đãi, lệ thuộc vào đó. Giữa hai người chúng ta, có lẽ từ lúc bắt đầu đã sai lầm rồi."

Nàng nhìn dáng vẻ u ám âm trầm của người đàn ông, giống như một đám mây đen bao trùm thành phố, sau đó sống lưng không khỏi ớn lạnh, nhưng nàng vẫn nói câu cuối cùng: "Ngày đó chàng nói không sai, theo bối phận lễ nghi, chàng nên gọi thiếp một tiếng hoàng tẩu."

Câu này vừa dứt, người đàn ông đang nắm cổ tay cô đột nhiên gia tăng sức lực lên rất nhiều. Trần Loan nhìn kỹ lại thấy trên mu bàn tay màu đồng nổi lên những đường gân xanh nông sâu, phối hợp với sắc mặt hung ác tàn bạo của hắn, thật khiến người hết sức kinh sợ.

Trần Loan dùng chút sức rút cổ tay lại. Mặc dù người đàn ông nhiều lần kiềm nén, nhưng vẫn không tránh khỏi để lại một vết hằn đỏ. Nàng không một tiếng động vén góc áo lên quỳ xuống đất, yếu ớt nói: "Xin bệ hạ thứ tội."

Hương hoa lan trong điện thơm ngát, nhưng không khí lại yên tĩnh như chết.

“Nàng muốn rời đi như vậy sao?” Kỳ Hoán không giận mà cười, độ cong khoe miệng hơi lạnh, âm u dưới đáy mắt đen như dẹt cử, chỉ cần nhìn những đường gân co giật trên thái dương là biết hắn đang cực kỳ ấn nhẫn khắc chế.

Bởi vì thất vọng hoàn toàn, vì vậy cam chịu, muốn nhận hết tội lỗi về mình, dù sao cũng không còn gì để mong đợi nữa.

"Trần Loan thân mang tội, không xứng đứng bên cạnh bệ hạ, càng không thể chiếm ngôi vị Hoàng Hậu. Nhưng xin bệ hạ ân chuẩn, cho phép Trần Loan xuất cung, thanh đăng cổ phật (*) đến hết đời."

(*) Thanh đăng cổ phật: chỉ đời sống nhà chùa tịch mịch.

Kỳ Hoán hít sâu một hơi, hà bao màu vàng nhạt bên hông cực kỳ chói mắt, giọng nói trầm thấp, mở miệng chỉ nói được ba chữ.

"Trẫm không tin."

Chuyện còn lại hắn có thể tin một hai, duy chỉ có chuyện Trần Loan không yêu Kỳ Hoán, hắn có chết cũng không tin.

Hai đời kiếp trước kiếp này, nàng có yêu hay không, ai có thể biết rõ ràng hơn hắn?

Lời nói như vậy, quả thực giống như một mũi tên tẩm độc sắc bén, một mũi tên xuyên tim, đau tận xương cốt.

Ánh nến lung linh, vang lên tiếng lách tách, từng giọt nến chậm rãi chảy xuống, hòa quyện với hương hoa lan thơm ngát. Không khí trong điện kiêu diễm, nhưng bầu không khí giữa hai người giống như nước lửa đối đầu, không tương thích với nhau.

Khí thế của người đàn ông quá mạnh, khi hắn nhíu mày bước tới ôm nàng vào lòng, thân thể Trần Loan đã cứng ngắc thành một tảng đá. Hơi thở nóng rực của hắn phả vào bên tai, giọng nói của người đàn

ông đặc biệt u ám khàn khàn: "Không được, nàng cứ tiếp tục nói lấy, nhưng ta sẽ không đồng ý để nàng rời khỏi ta."

Trần Loan sững sốt một lúc, sau đó trong mắt chợt hiện lên đủ loại biểu cảm phức tạp.

Sao Kỳ Hoán lại có biểu hiện như vậy?

Không phải là hắn nên từ trên cao nhìn xuống đến hưng sư vấn tội, vẻ mặt lạnh lùng chán ghét, chỉ mong nàng đi càng xa càng tốt sao?

Nàng đã nói đến mức như vậy, mà hắn vẫn còn có thể nhẫn nhịn được?

Gần tối trời mưa, đến lúc này lại xuất hiện một nửa vầng trăng mờ mịt, nhưng bị mây đen che khuất. Một vài ánh sáng xuyên qua, như đắp lên một dải lụa mỏng cho nhân gian.

Trướng phù dung treo một nửa, hương thơm mờ mịt. Trên chiếc giường làm bằng gỗ tử đàn, hai mắt Trần Loan run rẩy đầm lệ, bị cưỡng ép giam cầm dưới vòng tay ấm áp của người đàn ông, một câu cũng không muốn nói.

Ngón tay trở khớp xương rõ ràng của Kỳ Hoán vuốt ve đôi môi anh đào ửng hồng có chút quyến rũ của tiểu cô nương, ôm chặt người hơn một chút, trong lòng cảm thấy vui vẻ: "Không lộn xộn nữa?"

Gương mặt Trần Loan lạnh lùng, che môi, đưa lưng về phía hắn.

Làm sao có thể như thế này. Lúc bầu không khí đang đông cứng, thì hắn không nhịn được cúi người hôn nàng, Một nụ hôn cực kỳ triền miên. Lời nói của nàng đã đến ngang cổ họng đều bị nuốt hết.

Kỳ Hoán nhìn thấy nàng cuối cùng cũng không còn đáng vẻ lạnh như băng kia nữa, gương mặt dịu dàng hơn. Hắn vuốt mái tóc đen nhánh của tiểu cô nương, môi mỏng khẽ mấp máy, xoa xoa ấn đường nói:

"Ngày đó nàng đến cung Kỳ Thiên, ta ở trong điện nghỉ ngơi một lúc, bất chợt nhớ lại toàn bộ chuyện kiếp trước rồi."

"Chuyện này đến quá bất ngờ không kịp phòng bị, lúc đó đầu ta đau như muốn nứt ra, dờn sông lấp biển, trong mắt trong tim chỉ cảm thấy hoang đường."

Hắn quay đầu tiểu cô nương lại đối diện với hắn, sắc mặt nghiêm túc không gì sánh được: "Ngày đó ta tức giận với nàng, không phải ta cố ý. Mấy ngày nay, ta luôn nghĩ, lúc đó ta lửa giận ngập trời, rốt cuộc đang tức giận cái gì."

"Loan Loan, ta chỉ đang tức giận bản thân mình mà thôi."

"Nhiều lần tự cho mình là thanh cao, lần nào cũng khiến nàng chấp tay nhượng bộ, đến cuối cùng cũng không thể bảo vệ nàng bình yên vô sự."

Đôi mắt nàng nhắm chặt hoàn toàn không giống như đang nằm trong lòng hắn, mỗi lần nghĩ đến lại thấy trong lòng đau nhức.

Chương 53

Sau đêm hôm đó, hai người không nhắc tới chuyện này nữa, cung Minh Lan lại khôi phục dáng vẻ như ban đầu, ngay cả chiếc bình sứ cổ của tiền triều mà Kỷ Hoán đập vỡ ngày hôm đó cũng được đích thân Hồ Nguyên vui vẻ đến tặng lại một cặp vào sáng sớm hôm sau.

Vì vậy, người hầu hạ của cả hai bên đều rất vui vẻ.

Thật ra nút thắt lớn của kiếp trước kiếp này, chỉ cần vài câu nói là có thể giải quyết được ư? Nhưng những câu nói của người đàn ông rất chân thành, âm ỉ đến bước này, hắn vẫn sẵn lòng giải thích rõ ràng chuyện này, đã đủ để chứng minh một vài điều.

Hắn thân là đế vương, căn bản không cần giải thích điều gì với bất kỳ ai, cho dù là Hoàng Hậu, bị đối xử lạnh nhạt thì là bị đối đãi lạnh nhạt, người hoàng thất từ trước đến nay chưa bao giờ nói đạo lý.

Từ trong cái chết sống lại, cái cúi đầu của người đàn ông đã vượt quá dự tính tốt nhất của nàng.

Chớp mắt một cái đã vài ngày trôi qua, hoàng cung yên tĩnh không gợn sóng. Ban đêm Kỷ Hoán ngủ lại ở cung Minh Lan, ngay cả bữa trưa bữa tối cũng đến ăn với Trần Loan.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức Hoàng Hậu chiếm được trái tim Hoàng đế lan truyền khắp hậu cung tiền triều, tin đồn vô căn cứ nói tình cảm của hai người không hòa thuận chưa đánh đã tan.

Ngày mùng bảy tháng bảy, giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt.

Trần Loan ngồi trước gương đồng tô son, Lưu Nguyệt đứng phía đang chuẩn bị đi ra truyền lệnh, thì nhìn thấy Hồ Nguyên đang vẩy phất trần bước vào điện, mặt mày tươi cười hớn hở, trên tay bưng một cái khay nhỏ đang được phủ một tấm vải màu đen.

“Hồ công công.” Lưu Nguyệt và Hồ Nguyên coi như là người quen cũ, cho nên không cung kính sợ hãi như những người khác: “Lúc sáng sớm, công công mới đích thân mang đồ trang sức phi thúy và trân ngọc đến, lúc này lại có gì làm phiền công công đến thêm một chuyến vậy?”

Nụ cười của Hồ Nguyên càng sâu, giọng nói lạnh lạnh: “Hoàng Thượng quan tâm nung nung, chúng ta là nô tài đi vài chuyến nữa cũng cảm thấy rất vui vẻ.”

Tấm vải đen vén lên một nửa các góc, lộ ra một chuỗi vòng tay màu đỏ sậm bên trong, trong hạt châu san hô trên vòng tay ánh lên những sợi tơ máu, giống như vô số râu sậm chìm nổi rậm rạp chằng chịt, lập tức dẫn đến sự chú ý của mọi người.

Hai mắt Trần Loan đờ đẫn, mím môi, nở một nụ cười cực nhạt, nói: “Công công có lòng.”

Hồ Nguyên cười càng tươi, nói tiếp: “Không phải nô tài có lòng, là Hoàng Thượng quan tâm nung nung.”

Không nói đến mặt khác, chỉ là vòng tay san hô này, đích thân chủ tử gia lựa chọn nửa ngày, chọn ra bảo vật quý giá nhất trong kho, vật phẩm cống nạp, mỗi một viên đều có hoa văn độc nhất vô nhị.

San hô là vật dưới đáy biển, không quý giá, nhưng tâm ý của đế vương lại quang minh chính đại chân thật đến vậy.

Trần Loan liếc nhìn chiếc vòng ngọc bích đang đeo trên cổ tay mình, lòng chùng xuống. Chiếc vòng tay san hô kia bị nàng ném ra ngoài cửa sổ không thấy tung tích, không biết Kỳ Hoán có biết chuyện đó hay không. Mấy ngày nay sai người đưa đến không ít trân cài tóc,

vòng tay. Chỉ đồ trang sức bảo thạch đã có ba bộ, mỗi món đều là vật không tầm thường có giá trị liên thành.

Lưu Nguyệt đi tới nhận lấy hộp đựng vòng tay.

Bên này chân trước của Hồ Nguyên vừa bước ra khỏi cung Minh Lan, chân sau vẫn còn đang bên ngoài cổng đồng tường đỏ ngói xanh thì đã nhìn thấy nghi trượng của đế vương.

“Hoàng Thượng.” Bước chân y dừng lại, sau đó đi vòng ra phía sau Kỳ Hoán, cười nói: “Chuyện ngài giao, nô tài đã làm xong rồi.”

“Hoàng Hậu nói thế nào?” Kỳ Hoán khẽ nhíu mày, hai tay chấp sau lưng, chỉ vàng rực rỡ trên góc áo dưới ánh mặt trời lấp lánh bảy sắc cầu vồng rực rỡ, giữa hai hàng lông mày sắc bén.

"Nương nương tất nhiên vui vẻ, đã sai người cất đi."

Con người đen của Kỳ Hoán hơi co lại, ánh mắt nhìn về dòng chữ Cung Minh Lan trên tấm bảng mạ vàng, sau đó sải bước đi vào cửa điện, Hồ Nguyên lập tức đi theo sau.

Khi hần vừa vén rèm bước vào nội điện, Trần Loan mới lau tay sạch sẽ chuẩn bị dùng cơm, một bàn đồ ăn bốc lên mùi thơm tỏa ra bốn phía. Tiểu cô nương đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế mềm mại, đôi mắt hạnh ướt át, đáy mắt giống như chứa vô số vì sao, chiếc váy dài màu đỏ hồng kéo lê trên mặt đất, làm cho khóe mắt đều ngâm trong ánh sáng dịu dàng.

Trong phòng đặt một chậu nước đá, gió nóng thổi vào cũng mát đi hai ba phần. Kỳ Hoán dựa vào cạnh tấm rèm châu, trong đôi mắt kiếm hẹp dài có một tia mềm mại quyến luyến khó có thể nhận ra. Tiểu cô nương hoạt bát tràn đầy sức sống của hần đã hoàn toàn biến mất rồi.

Có một vài người và một số chuyện, chỉ khi nào biến mất không trở lại mới biết trân quý và biết ơn. Đây mãi mãi là sự thật không bao giờ

thay đổi.

Mặc dù từ nhỏ Kỳ Hoán đã khác hẳn với người thường, nhưng cuối cùng hắn cũng vẫn chỉ là một người phạm tục trên thế gian.

Hắn yêu Trần Loan, hắn đã từng hoàn toàn mất đi Trần Loan.

Bây giờ thời gian quay trở lại, từ một người đàn ông lạnh lùng cứng rắn, quyết đoán sát phạt, lần đầu tiên sinh ra cảm giác sợ hãi. Loại cảm giác này không hiểu sao chiếm giữ trong lòng hắn, càng ngày càng sâu.

Hắn rất sợ sẽ mất đi nàng một lần nữa.

Rèm châu vang lên tiếng đinh đang, Trần Loan lơ đãng quay đầu nhìn lại, phát hiện một người đàn ông cao lớn đang dựa vào rèm cửa, vẻ mặt thản nhiên, im lặng không lên tiếng, nhìn dáng vẻ kia cũng không biết đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Nàng im lặng, đứng dậy phúc thân với hắn, hỏi: "Sao Hoàng Thượng lại đứng ở đó không lên tiếng?"

Giọng nói của nàng vừa mềm mại vừa nhỏ, giống như móng mèo cào vào trái tim người, ngứa ngứa mang theo mấy phần oán niệm hờn dỗi. Kỳ Hoán bước lên mấy bước, đi đến phía sau nàng rồi ôm lấy nàng, trong giọng nói ẩn chứa mấy phần tình cảm khác biệt: "Sao không chờ ta?"

Trần Loan hơi sửng sốt, lúc nhìn thấy đồ ăn trên bàn mới hiểu ra, sau đó dờ khóc dờ cười hỏi: "Đồ ăn ở cung Minh Lan không thể so sánh với điện Dưỡng Tâm được. Nếu Hoàng Thượng không chê, vậy cùng nhau dùng bữa đi."

Kỳ Hoán gật đầu, mấy sợi râu cứng ghim vào cái cổ như ngọc của Trần Loan. Nàng không nhịn được đưa tay đẩy hắn ra. Nhưng không ngờ lại nhìn thấy quầng thâm dưới mắt cùng với vẻ mệt mỏi không

che dấu được, không khỏi hỏi: "Tối hôm qua Hoàng Thượng nghỉ ngơi không tốt à?"

Trả lời nàng là một tiếng thờ dài kiêu kiêu: "Loan Loan, phủ Trấn Quốc Công xảy ra chuyện rồi."

Thân thể Trần Loan đột nhiên cứng đờ, theo bản năng thốt ra: "Xảy ra chuyện gì?"

Bọn họ đều có ký ức kiếp trước, nhưng chuyện xảy ra lần này rõ ràng đã đi ra ngoài quỹ đạo lịch sử, vì vậy mới dẫn đến tiếng thờ dài của Kỷ Hoán.

"Sáng sớm nay, lão thái thái của phủ Trấn Quốc Công tắt thở rồi, mà tiểu thiếp đang tĩn dưỡng chờ sinh ở thôn trang cũng bị một mũi tên đâm xuyên tim phổi. Trần Diên được phát hiện treo cổ trong phòng. Ngày hôm qua Trấn Quốc Công đi ra ngoài, ngược lại tránh được một kiếp. Mà quận chúa Cẩm Tú trước đó ghé thăm phủ Trấn Quốc Công cũng mất tích không rõ tung tích."

Giọng nói của người đàn ông đều đều, sắc mặt cũng không quá khó coi.

Trong mắt hắc phủ Trấn Quốc Công chẳng là gì cả, đặc biệt là sau khi hắc phủ có ký ức về kiếp trước, càng thêm chán ghét. Nhưng nếu chuyện như vậy xảy ra dưới mắt hắc phủ, không khác nào khiêu khích uy nghi hoàng gia. khiến các triều thần hoảng sợ. Tất nhiên hắc phủ phải điều tra rõ ràng chuyện này.

Dưới chân thiên tử, không được làm càn.

Lời nói này rơi vào tai Trần Loan, không khác gì trời long đất lở, giống như tiếng sấm sét nổ tung trên mặt đất. Nàng vẫn không dám tin, khoe miệng run rẩy, cuối cùng hoảng hốt mím môi, đối diện với đôi mắt đen không thấy đáy của hắc phủ: "Thiếp muốn trở về nhìn tổ mẫu một chút."

Tình cảm mười mấy năm, tốt xấu gì nàng cũng do một tay lão thái thái nuôi dưỡng. Những gì đích nữ phủ Quốc Công nên có, cho dù Trần Thân không tình nguyện, lão thái thái vẫn sẽ cho nàng. Đối với Trần Loan từ nhỏ không có mẫu thân chăm sóc, chắc chắn đây là một chiếc ô bảo vệ mạnh mẽ.

Mặc dù trong lòng lão thái thái, vinh hoa phú quý và sự hưng thịnh của phủ Quốc Công được xếp hàng đầu, nhưng đây vẫn là thứ duy nhất trong phủ khiến nàng cảm nhận được tình thân, có sức nặng nhất định trong lòng Trần Loan.

Mà theo lời Kỳ Hoán nói, lão thái thái có lẽ là chết bất đắc kỳ tử.

Nếu nàng không đi xem, cả đời sau này của nàng sẽ khó an ổn.

Theo lý thuyết, Hoàng Hậu không thể rời cung.

Nhưng phủ Quốc Công gặp phải tai ương, nếu Hoàng Đế ân chuẩn đến lễ truy điệu cũng là chuyện bình thường, sẽ không có người bắt bẻ.

Tiểu cô nương lo lắng đến nỗi trong mắt đều là nước mắt, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng nắm chặt tay áo hắn, môi cắn đỏ như máu. Trái tim Kỳ Hoán có cứng rắn đến đâu cũng mềm nhũn thành một vũng nước. Hắn đưa tay lên vuốt ve mái tóc mềm mại của tiểu cô nương, giọng nói thành thật truyền vào tai: "Được rồi, ta đi với nàng."

"Đừng sợ, có ta ở đây."

Làm sao không hoảng sợ được? Trần Loan ngồi trơ trong điện Dưỡng Tâm vịn xoắn khăn cả một buổi chiều, cuối cùng mặt trời cũng xuống núi. Lúc chân trời hiện lên ánh chiều tà, một cái kiệu nhỏ đi ra cửa cung.

Cánh cổng lớn đỏ rực giống như một người lính canh trường tồn cùng với bầu trời, âm thầm bảo vệ những bí mật bên trong tòa thành

khổng lồ này. Đồng thời cũng là bức tường ngăn cách giữa con người với con người, bên ngoài là những người bình thường, còn bên trong là vương công quý tộc.

Phủ Trấn Quốc Công bị quan binh triều đình bao vây xung quanh. Ngay cả bên trong viện, cũng được Vũ Lâm Quân canh phòng nghiêm ngặt, chứ đừng nói đến những ảnh vệ của đế vương đang ẩn trong bóng tối theo dõi.

Lối vào của con hẻm đã bị chặn, nhưng xe ngựa của bọn họ vẫn không bị cản trở dừng lại trước cổng lớn của phủ Quốc Công. Trần Loan nhìn tấm hoành phi (*) treo trên cửa lớn, ấn đường khẽ nhíu.

(*) Hoành phi: Là tấm biển gỗ có hình chữ Nhật được trưng bày ngang và treo trên cao, bên ngoài các gian thờ tại đình chùa, gia tiên từ đường.

Chỉ khi đích thân đứng trước cửa phủ Quốc Công, mới có thể cảm nhận được hung thủ căm thù người của phủ Quốc Công đến mức nào. Thậm chí đến cả giây phút bỏ trốn cũng không quên ra tay chém hai nhát kiếm lên hai chữ Trấn Quốc do đích thân tiên đế viết.

Tấm hoành phi lung lay sắp đổ, những ký tự lớn trên đó đã mờ hồ không nhìn rõ. Thứ duy nhất có thể nhìn thấy là nét chấm trên đầu chữ "Phủ"(*), cực kỳ lạnh lẽo.

(*) Chữ phủ trong tiếng trung là 府, nét chấm là cái nét nhỏ nhất phía trên.

Trần Loan đứng ở cửa một lúc lâu, cho đến khi ánh nắng chói chang làm da đầu nàng hơi nóng lên, nàng mới khó khăn lắm xê dịch bước, hỏi người đàn ông bên cạnh: "Hoàng Thượng có biết phủ Trấn Quốc Công có kẻ thù công khai nào không?"

Nếu không phải cực kỳ oán hận và bất mãn, làm sao có thể ở dưới chân thiên tử diệt môn cả nhà như vậy được? Tiểu thiếp đang mang thai sáu tháng ở thôn trang xa xôi không buông tha, thậm chí cả quận

chúa Cẩm Tú có quan hệ nhưng chưa qua cửa cũng không tha, đến bây giờ Vũ Lâm Quân vẫn chưa tìm thấy tung tích.

Đoán chừng tình hình không mấy khả quan.

Nếu đêm qua Trần Thân ở lại phủ, sợ rằng cũng sẽ cùng chung một số phận.

Người đàn ông đầu đội mào ngọc, tóc đen như lụa, dung mạo thư sinh áo trắng trẻo nho nhã, khí chất lạnh như băng đã được thu lại rất nhiều, lúc này đang nhìn chăm chăm tấm hoành phi một lúc lâu mà không nói lời nào, trong ánh mắt thờ ơ lóe lên một tia quý dị.

Phong cách sắc bén như vậy, có chút quen thuộc.

"Kẻ thù trong triều không ít, nhưng kẻ thù sinh tử thì chưa tìm ra."

Trong triều có không ít người bất đồng quan điểm, nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc cãi nhau ở điện Kim Loan, tức giận thì mắng trong lòng một trận. Nếu nói bởi vì nguyên nhân đó mà ra tay giết hại cả nhà, thì quả thật không đến mức đó.

Một khi làm ra chuyện này, nhất định sẽ bị các thế lực khắp nơi điều tra. Nếu có chứng cứ, thì sẽ dẫn đến kết cục tước vị tịch thu gia sản.

Để giải trừ tức giận trong lòng mà đưa cả gia tộc vào chỗ chết, rõ ràng đây là hành động của một kẻ ngu ngốc.

Lông mi Trần Loan rung lên xuống vài cái, trong mắt hiện lên những sợi tơ máu, nguyên nhân là do nghi ngờ cả ngày.

Nàng không nói gì, chỉ siết chặt chiếc khăn trong tay, đi theo phía sau Kỷ Hoán, nhắc chân bước vào phủ Quốc Công.

Trần Thân quỳ trước giường của lão thái thái ở viện Phúc Thọ, hai mắt đỏ hoe như máu. Người khác không hiểu tại sao bọn họ lại gặp

phải tai họa này. Ông quỳ gối ở đây lâu như vậy, tinh thần hỗn loạn, cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Dường như ai cũng đều có lý do ra tay với phủ Quốc Công, nhưng hình như ai cũng không có.

Thấy ai cũng đáng nghi, nhưng mà chiếm giữ trong lòng Trần Thân, trong đầu ông vô thức xuất hiện người kia.

Phủ Tả Tướng, Tư Mã Nam.

Chương 54

Nhưng ông không thể nói ra sự nghi ngờ vô căn cứ này. Đến cả bản thân ông còn cảm thấy vô lý, huống chi là Hoàng Đế và văn võ bá quan trong triều.

Bởi vì phủ Tả Tướng sẽ không làm bất cứ chuyện gì không có lợi. Chỉ để giải tỏa sự khó chịu nhất thời mà kéo theo vinh quang của cả gia tộc Tư Mã, người nào không biết nhưng ông biết Tư Mã Nam tuyệt đối không phải là người nông cạn như vậy.

Lùi vạn bước mà nói, cho dù cả nhà phủ Quốc Công đều mất mạng, chỉ cần Trần Loan còn sống, Tư Mã Nguyệt sẽ không thể nào ngồi lên ngôi vị Hoàng Hậu được.

Nhưng ngoại trừ ông, toàn bộ văn võ trong triều, ông thực sự không ra được ai kết thù hận với ông như vậy, nhất định phải diệt toàn tộc.

Nếu không phải hôm qua ông ra ngoài không về, sợ là lúc này cũng đã nhiều lành ít...

Tất nhiên một vài nữ quyến không thể nào chọc phải kẻ thù như vậy. Kết cục này, rõ ràng nhắm về phía ông.

Trần Thân hung hăng nắm chặt tay, hốc mắt đỏ bừng, một luồng khí lạnh âm u toát ra từ sống lưng.

Lúc Trần Loan bước vào trong sân viện Phúc Thọ, trong phòng vẫn còn nồng nặc mùi thảo dược, thỉnh thoảng lại xen lẫn một mùi chua chua thối rữa. Cửa sổ lớn hai phía nam bắc đều mở toang, dưới ánh mặt trời sáng sủa, người nằm trên giường được đắp một lớp tấm vải trắng, không nhúc nhích, không hề có một chút sức sống.

Sắc mặt nàng tĩnh lặng như nước, môi mím chặt, không hề nhìn Trần Thân đang từ dưới đất đứng dậy hành lễ vấn an nàng và Kỳ Hoán, mà là bước từng bước đi về phía trước chiếc giường trầm hương chạm khắc, thậm chí khi đến gần, những ngón tay đưa ra của nàng cũng không ngừng run rẩy.

Hai tay hơi nắm chặt, dưới tấm vải trắng, bà lão tóc bạc phơ, sắc mặt xanh đen, mắt nhắm chặt, có lẽ bởi vì chết quá đau đớn nên dung nhan vốn hiền từ lại biến thành vặn vẹo dữ tợn. Trần Loan nhìn thấy, một loại cảm giác chua xót xông lên mũi.

Sắc mặt Trần Thân tĩnh lặng như nước, không hề kích động giống như trong tưởng tượng, chỉ ôm quyền, khàn giọng nói với Kỳ Hoán: "Tạ ơn Hoàng Thượng và nương nương quan tâm. Nhưng người cũng đã chết, việc cấp bách trước mắt là tăng lực lượng, nhanh chóng cứu quận chúa trở về."

"Trẫm đã phái Vũ Lâm Quân tìm kiếm khắp kinh đô, phong tỏa các trạm kiểm soát ra khỏi thành, chắc chắn tối nay sẽ có kết quả." Kỳ Hoán một thân áo bào trắng như tuyết, dáng vẻ thư sinh, giọng nói nho nhã hiền hòa, cùng với người đàn ông ngồi từ trên cao nhìn xuống trong điện Kim Loan mỗi lúc triều sớm, giống như hai người khác nhau.

Vẻ mặt Trần Thân trịnh trọng gật đầu, lại nói tượng trưng mấy câu tất nhiên sẽ gặp dữ hóa lành, cả người giống như già đi mười tuổi. Ngay cả lưng thẳng tắp cũng không chịu được gánh nặng cong lại, lộ ra sự thất vọng chán nản.

Dáng người Trần Loan mảnh mai, giống như một đóa mẫu đơn xinh đẹp đang nở rộ. Nàng phủ lại tấm vải trắng lên, sau đó quỳ trên tấm ván giường, cung kính dập đầu mấy cái.

Dù thế nào đi nữa thì phủ Quốc Công cũng là nơi nàng sinh ra và lớn lên. Nếu nói rằng nàng không có một chút tình cảm nào là điều không thể. Từ trước đến nay, đối với phủ Quốc Công, trong lòng nàng luôn

tồn tại hai loại cảm giác thù hận và nhớ mong, duy trì bình đẳng đến quỹ dị, thứ cảm xúc này cũng không có cách nào áp chế thứ còn lại.

Vào ngày đó, nàng bỏ lại những lời tàn nhẫn rời đi, quả thật đời này nàng thực sự không muốn liên quan gì đến Trần Thân nữa. Chỉ là hôm nay lão thái thái chết không rõ ràng, ngay cả Khang di nương và Trần Diên - người mà nàng căm ghét nhất - cũng chết một cách thê thảm, trong lòng nàng lại không hề cảm thấy nhẹ nhõm.

“Nương nương nén bi thương.” Trần Thân nhìn chằm chằm bóng lưng đích nữ này của mình với vẻ mặt vô cùng phức tạp, cuối cùng vẫn nói một câu.

Từ trước đến nay ông vẫn luôn không thích đích nữ này, bởi vì nàng thật sự quá giống Tô Viện đã chết. Mỗi lần nhớ đến người kia, ông lại nghĩ đến sự hèn nhát của bản thân, cùng sự khinh thường, khinh bỉ của những quan viên trong triều chứng kiến sự thật.

Thân là tướng quân khai quốc, được Hoàng Đế phong là Trấn Quốc, tuổi còn trẻ đã là người có địa vị cao nhất, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại mất đi sự bình tĩnh. Cuối cùng phải dựa vào một nữ nhân dũng cảm chặn mũi tên xuyên tim.

Tô Viện biểu hiện anh dũng bao nhiêu thì càng làm tôn lên sự hèn nhát của ông bấy nhiêu.

Thật ra khoảng thời gian Tô Viện mới mất mấy tháng, cũng không phải ông không có chút động tâm nào. Chỉ là trong khoảng thời gian đó bị chế nhạo quá nhiều, oán hận trong lòng cũng tăng lên, dần dần không nhắc tới nữa.

Sau đó, tiên đế hạ lệnh không được nói về chuyện này nữa, ông mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Khang di nương sinh hạ Diên nhi và Xương nhi cho ông, ông cũng dần dần lạnh nhạt chuyện nam nữ. Phủ Quốc Công lớn như vậy, hậu

viện chỉ còn lại một mình Khang di nương, ngoài mặt thì được sủng ái, nhưng trên thực tế ông không còn chạm vào bà ta nữa.

Mồng một và mười lăm mỗi tháng đều ngủ lại chính viện.

Trong chính viện có mùi vị của một người phụ khác.

Tô Viện, đó là chính thê cưới hỏi đàng hoàng của ông, là người bên gối ông. Bọn họ cũng từng là một cặp thần tiên quyến lữ được mọi người hâm mộ.

Nhưng cho dù vậy, mỗi khi nhìn thấy gương mặt của Trần Loan càng ngày càng giống bà, trái tim ông giống như đột nhiên bị một chiếc gai nhọn đâm vào, vừa đau vừa tê.

Cảm giác như thế ngày càng nhiều, chất thành một chỗ, ông ngày càng không quan tâm đến đích nữ này, ngược lại đối với ba mẫu tử Khang di nương càng ban ơn yêu thương chăm sóc. Dần dần Trần Loan nhìn ông càng lạnh nhạt. Lúc này đáy lòng ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa u sầu lại vừa cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Đúng vậy, nàng chính là cốt nhục do Tô Viện mang thai mười tháng, nên đối xử với lạnh lùng như nước với lửa với người sủng thê quên thiếp là ông, như vậy bà ở dưới cửa tuyền mới có thể an ủi.

Nhưng hiện tại ông đã qua tuổi bốn mươi, con nối dõi dưới gối chỉ còn lại một mình Trần Loan. Mà đích nữ này đến bây giờ đã là quốc mẫu có thể sát cánh cùng Hoàng Thượng, đoan trang nghiêm nghị, cực kỳ giống bà.

Trần Loan không hề phát hiện ra tâm trạng của ông, nàng mím môi không nói lời nào, đi theo sau Kỷ Hoán bước vào phòng bên cạnh.

Thi thể của Khang di nương và Trần Diên được đặt ở đây. Tắm vải trắng dính đầy vết máu đỏ đen. Mùi vị xộc vào mũi khiến sắc mặt nàng lập tức trở nên trắng bệch. Kỷ Hoán ôm lấy eo nàng, lòng bàn

tay to như kìm sắt, ôm người xoay nửa vòng, rời khỏi căn phòng ngột ngạt đè nén.

Nhưng chỉ với vài cái nhìn thoáng qua, Trần Loan đã có thể nhìn ra được trạng thái chết của hai người bọn họ. Khóe miệng bị cắn đến độ rách da lộ thịt, cổ thì đầy các vết xanh tím. Người tinh mắt sẽ biết được điều gì gây ra thương tích này.

Rốt cuộc là hung thủ này hận thù phủ Quốc Công đến mức nào?

"Trẫm đã phái đi không ít Vũ Lâm Quân. Người kia dường như không còn ở kinh đô, để lại rất ít manh mối, cho nên sẽ tra ra kết quả chậm một chút." Đôi mắt của người đàn ông đen tối u ám, đôi mắt sắc bén lộ qua sự quả quyết.

Một lúc lâu sau, Trần Loan mới khó khăn lắm lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía viện Phúc Thọ của lão thái thái không rời: "Có thể tìm ra nguyên nhân cái chết của tổ mẫu không?"

Hồ Nguyên khiêm tốn lễ độ, nhanh chóng đáp: "Nương nương, người của Đại Lý Tự đã đến điều tra. Là bị một dải lụa dài siết cổ, ngột thở mà chết."

Đồng tử Trần Loan đột nhiên co lại, lập tức mím môi, không hỏi thêm câu nào nữa.

Dưới tình huống như vậy, lão thái thái đương nhiên không thể hai tay buông xuôi. Trong lòng nàng sớm có dự đoán.

Kỳ Hoán một thân áo trắng nho nhã, tóc mai theo động tác của hấn rủ xuống bờ vai gầy. Trắng đen rõ ràng, đặc biệt nổi bật. Hấn đưa tay ôm lấy bờ vai của tiểu cô nương, nói: "Loan Loan, đừng sợ."

Những buồn phiền và uất ức mà Trần Loan tích tụ suốt một ngày nay có lối thoát, nàng dựa vào vai người đàn ông nhìn chằm chằm vào cột nhà đỏ thẫm trên hành lang đến xuất thần. Cúi đầu xuống, những giọt nước mắt lớn đã rơi lách tách trên bộ quần áo màu trắng như tuyết.

Nàng không ngờ có một ngày nàng lại rơi nước mắt vì phủ Quốc Công.

Rốt cuộc vẫn là máu mủ tình thâm. Nàng có thể không quan tâm phủ Quốc Công, nhưng khi nhìn thấy từng người thân thuộc cùng huyết thống chết đi, lòng nàng không thể nào hoàn toàn thờ ơ được.

Cảm xúc ầm áp truyền đến trên vai khiến gương mặt người đàn ông có chút căng thẳng. Hắn khẽ nghiêng người, nhìn tiểu cô nương hơi cụp mi. Theo đó, bầu không khí tự dưng đèn nén bảy tám phần.

Kỷ Hoán lấy chiếc khăn tay thêu hoa mẫu đơn mà Trần Loan đang nắm chặt trong tay, nhìn cũng không thèm nhìn ánh mắt kinh ngạc và tinh tế của Trần Thân, chỉ nhíu mày tỉ mỉ lau khóe mắt khóc đến đỏ bừng của tiểu cô nương. Hoa văn trên chiếc khăn tay càng tôn lên làn da trắng nõn như tuyết, giống như một bông hoa mẫu đơn lộng lẫy nở rộ ngay đuôi mắt, cực kỳ quyến rũ.

Sau khi bầu trời hoàn toàn tối đen, phủ Trấn Quốc Công đèn đuốc sáng trưng. Lúc Kỷ Hoán và Trần Loan lên xe ngựa hồi cung, Trần Thân đi ra tiễn, thừa dịp Kỷ Hoán đang căn dặn kẻ dưới làm việc, ông bước tới bên cạnh Trần Loan, hạ giọng cảnh cáo: "Nương nương chớ kích động. Lúc sự việc chưa tra ra manh mối, đừng vội kết luận xằng bậy, khiến bề hạ không vui."

Chỉ cần Trần Loan còn ở đây, thì vinh quang của phủ Trấn Quốc Công vẫn sẽ còn. Hương khói của Trần thị cũng có thể kéo dài không ngừng.

Trần Loan cong môi, ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc, giọng nói trôi theo gió, lạnh lùng xa lánh: "Trấn Quốc Công sợ là quý nhân quên nhiều chuyện, những lời bổn cung đã nói vào ngày lại mặt kia ngài quên hết rồi sao? Hôm nay bổn cung bước vào cổng lớn của phủ này, đều là để nhìn mặt tổ mẫu lần cuối. Những lời nhắc nhở này, ngài vẫn là nên nói với người khác đi."

Đến bây giờ, sự quan tâm và nhắc nhở đạo đức giả của ông, ai quan tâm?

Trần Thân nhìn gương mặt giống Tô Viện đến năm sáu phần, lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn. Sau khi ngược mắt lên nhìn một lần nữa, xe ngựa chỉ còn lại bóng lưng, trong bóng đêm truyền đến tiếng bánh xe lộc cộc lăn trên đường.

Đích nữ này của ông vốn là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia với phủ Trấn Quốc Công, cuối cùng lại bị ông từng bước đẩy ra xa, cho đến hiện tại mỗi người một ngả.

Sau khi xảy ra một loạt chuyện như vậy, đầu óc Trần Loan hơi choáng váng, ngược lại là người đàn ông bình tĩnh thoải mái, nho nhã dịu dàng, ngón trở mảnh khảnh với những đốt ngón tay rõ ràng, xung quanh có một hai sợi tóc đen.

"Bệ hạ..." Trần Loan ngược mắt lên nhìn hắn một cái, muốn nói lại thôi.

"Loan Loan muốn hỏi cái gì?"

Giọng nói của người đàn ông trầm khàn, giống như vàng trắng sáng trên bầu trời ban ngày. Trần Loan dừng một chút, sau đó nhỏ giọng nói: "Tóc hơi đau."

Kỷ Hoán cười khế, lực giữa ngón tay hơi thả lỏng. Hai lọn tóc đen giống như cây bìm bìm không có nơi dựa vào, rơi xuống nằm trong lòng bàn tay rộng lớn của người đàn ông.

Trong lòng thà rằng trăm mối nghi ngờ, cũng không dám mở miệng hỏi hắn.

Loan Loan của hắn, vẫn là nhát gan, không dám tiếp tục tin tưởng hắn.

Thậm chí không dám toàn tâm toàn ý dựa vào hắn.

==

Đêm đó, Trần Loan ngủ rất muộn. Đang lúc nửa mê nửa tỉnh, đèn lồng bên ngoài đong đưa qua lại, ánh sáng lay động khiến người hoa mắt. Lưu Nguyệt vội vàng bước vào điện, nói nhỏ bên tai nàng bẩm báo: "Nương nương, Hồ công công đến. Nói là Hoàng Thượng gọi thống lĩnh Vũ Lâm Quân và Thiếu Khanh Đại Lý Tự tiến cung suốt đêm, lúc này hai vị đại thần mới xuất cung. Hoàng Thượng gọi nương nương đến điện Dưỡng Tâm."

Trần Loan nghe xong lời này, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan. Sau khi rửa mặt, mặc quần áo xong vội vàng bước vào bóng đêm đi đến điện Dưỡng Tâm.

Chương 55

Ban đêm trời đổ mưa, mưa rơi rả rích không quá lớn, trên con đường nhỏ quanh co có một vài vũng nước nhỏ, phải dùng đèn lồng chiếu sáng có thể tránh được. Vì vậy khoảng cách giữa điện Dưỡng Tâm và cung Minh Lan, đoàn người bọn họ phải mất thời gian hai tách trà mới đi hết.

Điện Dưỡng Tâm coi như là đứng đầu hậu cung, chỉ cần nhìn mặt bên cũng thấy cực kỳ hùng vĩ, khí thế hùng vĩ đập vào mắt, giống như một con thú khổng lồ ẩn nấp trong bóng đêm thu lại móng vuốt. Nếu xung quanh có chút thay đổi thì sẽ dùng thể sấm sét hung bạo trấn áp.

Trên ba bậc thang nhỏ, mái cong cung điện truyền đến tiếng chuông thấp thoáng, Hồ Nguyên đi theo bọn họ cả một quãng đường, lúc này đi đến phía sau Trần Loan, khom lưng nói: “Nương nương, người trực tiếp đi vào đi, Hoàng Thượng đang sốt ruột chờ.”

Bồ Đào thu lại cây dù, nước mưa theo chiếc dù chảy xuống chân nàng. Trần Loan gật đầu, quàng thâm mắt dưới ánh sáng đèn lồng yếu ớt đặc biệt nổi bật.

Nàng đi vòng qua bức bình phong mười hai mặt núi xanh, cung nữ ngoan ngoãn tự động vén rèm châu lên cho nàng.

Nội điện im lặng không tiếng động, nàng liếc mắt một cái đã nhìn thấy một người đàn ông mang cảm giác tồn tại cực mạnh. Kỷ Hoán dựa nửa người vào chiếc ghế lớn vuông vức. Thấy người đến thì vẫy tay với nàng, giọng nói lạnh lùng và có chút u ám, mang theo chút lười biếng: “Lại đây.”

Trần Loan vừa mới đến gần chiếc ghế làm bằng gỗ đàn hương, nhìn thấy người đàn ông dang cánh tay dài ra. Chỉ trong nháy mắt, nàng đã ngồi vào lòng hắn. Mùi hương bạc hà mát lạnh hòa cùng hương vị ngọt ngào của cơ thể nàng, nhàn nhạt thổi trên chóp mũi.

“Sau này Loan Loan ngủ ở điện Dưỡng Tâm nhé.” Xương sống mũi cao ngất của Kỳ Hoán cọ cọ vào cái cổ thơm ngát của tiểu cô nương, khiến nàng hơi run lên, hỏi: “Tại sao?”

"Thời tiết chuyển lạnh, có khi xử lý chính sự muộn, ngủ ở điện Dưỡng Tâm, ngay cả người ôm cũng không có."

Giọng điệu uất ức của người đàn ông khiến Trần Loan hơi sững sốt. Sau đó nàng cười tránh không trả lời, thay vào đó lại hỏi sang chuyện khác: "Lúc nãy nghe Hồ Nguyên nói Hoàng Thượng tìm thiếp có chuyện cần thương lượng. Không biết chuyện gì mà gấp gáp như vậy?"

Thật ra, nàng muốn hỏi gì, nàng quan tâm điều gì, với tâm cơ ánh mắt của người đàn ông, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhìn rõ. Nhưng mà tiểu cô nương của hắn từ đầu đến đuôi vẫn không nói rõ, cho dù mang một bụng nghi ngờ.

Bọn họ là quân thần, lại là phu thê, nàng đứng trước mặt hắn còn cố kị gì nữa?

Người đàn ông lạnh lùng cương nghị, hắn nghiêng người che đôi môi anh đào hơi hé mở của tiểu cô nương, vừa chạm vào là rời đi, kiềm chế mà rõ ràng, đáy mắt hiện lên sự quyến luyến nồng đậm.

Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn không nặng được mấy lạng của cô bé ửng hồng, gương mặt góc cạnh của Kỳ Hoán hiếm khi hiện lên nụ cười, giọng nói trong trẻo mượt mà: "Không ngoài dự liệu, Vũ Lâm Quân không tìm thấy bất kỳ thông tin nào, ngược lại ám vệ trầm phái đi tìm được một vài đồ vật không tầm thường trong phủ quận chúa Cẩm Tú."

Nếu thật sự không tầm thường, ám vệ tất nhiên sẽ không đưa trở về làm manh mối.

Trần Loan theo ánh mắt của hắn nhìn chiếc hộp gỗ nhỏ trên bàn gỗ đàn hương. Chiếc hộp gỗ dài vuông vức, sơn màu đỏ thẫm, còn có nhiều vết tích lồi lõm bị vật sắc nhọn cào xước, có thể thấy chất liệu của hộp gỗ không tầm thường, chỉ là bên trên phủ đầy bụi, tích tụ một lớp dày.

Nhìn thấu nghi vấn của nàng, Kỳ Hoán buông lỏng cánh tay, chân của tiểu cô nương chạm đất, ngón tay khẽ động, nhẹ nhàng mở ổ khóa hộp gỗ.

Một tiếng lách cách vang lên, mùi hắc lập tức lan ra khắp nơi, Trần Loan theo bản năng lùi về phía người đàn ông, liếc nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, nhíu mày hỏi: "Hộp này là..?"

"Di vật do Định Bắc Vương Phi để lại cho Cẩm Tú." Kỳ Hoán thần nhiên đáp, lực chú ý đều đặt trên người tiểu cô nương. Đồ vật trong hộp gỗ xưa đó, hắn đã quan sát tỉ mỉ trước khi nàng đến rồi.

Mùi hắc phát tán trong không khí. Một vài cây trâm và khăn tay nằm lạng lế lộ ra màu sắc chân thực. Trần Loan đến gần, cầm lấy chiếc khăn tay ở phía trên cùng, trải ra, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Vết máu đỏ tươi đã khô uốn lượn hợp thành hai chữ duyên dáng. Trần Loan cầm lên nhìn lúc lâu, mới nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Triệu Khiêm."

Nàng nhìn kỹ mấy lần, chắc chắn trong đầu không có người này, mới quay đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: "Hoàng Thượng có biết người này không?"

Đôi mắt Kỳ Hoán hiện lên một tia lạnh lẽo, nhíu chặt mày không nói gì. Ngón tay mảnh khảnh cầm mấy cây trâm bằng gỗ hoa đào dưới đáy hộp nhìn mấy lần, sau đó từ trong cổ họng phát ra một tiếng cười

nhạo trầm thấp, biểu cảm của hân lạnh lùng không thể tưởng tượng được.

Trần Loan đương nhiên cũng nhìn thấy mấy cây trâm được chạm khắc sống động. Hoa đào có ý nghĩa sâu xa, đa phần là vật thể của tình yêu nam nữ. Nhưng sau khi quận chúa Cẩm Tú hòa ly, suốt ngày đi săn đua ngựa, không thềm để đàn ông thiên hạ vào mắt.

Xương Đế hỏi ba lần, quận chúa Cẩm Tú mới nhắc đến tên Trần Thân, nhưng lúc đó Trần Thân mới cưới chính thê, càng coi đây là lý do, ở phủ quận chúa đau khổ chờ đợi mười mấy năm.

Phần si tình và thấu hiểu đại nghĩa này khiến người trong thiên hạ tấm tắc khen ngợi.

Nhưng hai chữ Triệu Khiêm được viết rõ ràng trên chiếc khăn tay, đây không thể nào là phu quân cũ của quận chúa, càng không phải là Trần Thân.

Nhưng rốt cuộc Triệu Khiêm là ai?

Chiếc trâm hoa đào trong tay hơi lạnh, cánh hoa trên cây trâm sống động như thật. Trần Loan vô thức vuốt ve thân cây trâm, đầu ngón tay chạm vào phần lõi lõm không bằng phẳng, cầm đến chiều dưới ngọn nến, quả nhiên lại là hai chữ khải nhỏ.

Triệu Khiêm.

Trong mắt người đàn ông âm u, nhiệt độ xung quanh hạ xuống mấy độ. Trần Loan kéo kéo ống tay áo hân, hỏi nhỏ: "Bệ hạ nghĩ tới chuyện gì rồi?"

Dưới ánh nến mờ ảo, gương mặt trắng như sứ của nàng đặc biệt mềm mại xinh đẹp. Dung mạo của nàng rất giống phu nhân Trấn Quốc Công, nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn có mấy phần bóng dáng của Trần Thân. Nhất là khi nàng mím môi, bướng bỉnh quật cường giống hệt như Trần Thân.

Dù sao cũng là máu mủ tình thâm, không thể xóa nhòa.

Kỷ Hoán nhíu chặt mày, vuốt ve gương mặt thanh tú của tiểu cô nương, bình tĩnh nói: "Trước khi thành thân, nàng đã từng đến phủ quận chúa một chuyến, còn nhớ bà đã từng nói gì với nàng không?"

Tất nhiên Trần Loan còn nhớ, lúc đó nàng vẫn còn canh cánh về cái chết của mẫu thân. Khi Kỷ Thiên nói quận chúa Cẩm Tú biết chân tướng, ngày hôm sau nàng đã tìm cách đến phủ quận chúa.

Mà quả thật quận chúa Cẩm Tú cũng có nói một vài chuyện cho nàng.

Con trai thứ tư của Tả Tướng tên Triệu Khiêm! Lúc đó đi ra khỏi phủ quận chúa, nàng còn đặc biệt cho người đi tìm kiếm thông tin liên quan đến người này. Nhưng tất cả đều như đá chìm xuống đáy nước, không có một chút tin tức nào.

Triệu Khiêm kia, có phải là Triệu Khiêm viết trên khăn tay không?

Trần Loan đột nhiên hít ngược một hơi khí lạnh, đồng tử hơi co lại, đầu ngón tay khoắc lên xương bàn tay của hắn không tự chủ ấn nhẹ, lẩm bẩm nói: "Hoàng Thượng nói, chuyện lần này, là Triệu Khiêm làm sao?"

Chỉ dựa vào chiếc khăn tay và trâm cài tóc hoa đào, cùng lẩm cũng chỉ có thể cho thấy quan hệ giữa quận chúa Cẩm Tú và Triệu Khiêm không cạn. Lời nói ngày hôm đó có thể ít nhiều trộn lẫn thật giả. Nhưng nếu nói Triệu Khiêm đơn thân độc mã tiến vào kinh đô, huyết tẩy phủ Trấn Quốc Công, vậy rõ ràng không có lý gì.

Dù sao nhiều năm như vậy, Triệu Khiêm không có tin tức, sống chết không rõ, không có bất kỳ người nào nhìn thấy ông ta, cũng không có bất kỳ tin tức gì của ông ta.

Một người lớn còn sống như vậy, giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giờ, điện Dưỡng Tâm im lặng. Khi Kỷ Hoán mở miệng nói một lần nữa, bên ngoài lại có mưa nhỏ.

"Năm đó khi Tả Tướng nắm quyền, vì tội mưu nghịch mà toàn bộ gia tộc hơn hai trăm người đều bị bỏ tù chém đầu, chỉ có mỗi Triệu Khiêm là con cá lọt lưới. Phụ hoàng phái người đi tìm kiếm, nhưng không tìm thấy tung tích của Triệu Khiêm, lại nhớ đến công lao ngày trước của Tả Tướng, nên có ý thả huyết mạch Triệu gia, cũng không điều tra đến cùng."

"Lễ săn bắn mùa thu sau đó, hành tung của các quan đại thần đã được giấu kín, Triệu Khiêm không quan tâm việc bị bại lộ, mang theo ám vệ xuất hiện, chỉ muốn tính mạng của Trần Thân."

"Ngày đó, người giám sát chém một nhà Tả tướng chính là Trần Thân. Sau bao nhiêu năm, nếu có kẻ nào luôn căm thù phủ Trấn Quốc Công đến tận xương tủy, e rằng chỉ có một mình ông ta."

Chuyện năm đó đã quá lâu rồi, Xương Đế lại hạ lệnh không được nhắc đến, những người biết chuyện đa số đều đã già, hiện tại đều ở trong phủ dưỡng già hoặc là cáo lão về quê, dần dần mọi người đều quên mất chuyện này.

Cho dù gia tộc cực thịnh một đời, nhi tử có tài giỏi đến đâu, một khi biến mất trong mắt mọi người, thì sẽ bị lãng quên không còn một mống. Cho dù bạn bè thân thiết, cũng sẽ bị thời gian xóa đi vết tích. Bạn bè cùng chí hướng mới làm quen, thỉnh thoảng sẽ hiện lên hình bóng quen thuộc trong giấc mơ, còn phải ngồi nhớ nửa ngày mới có ấn tượng.

Có mới nói cũ, hướng tới những thứ có lợi, tránh xa những thứ bất lợi, là bản tính vốn có của con người.

Trần Loan khẽ mím môi, do dự một lúc mới ngập ngừng hỏi: "Vậy chuyện quận chúa mất tích, thật sự có liên quan đến Trần Khiêm?"

Kỷ Hoán xoa xoa ấn đường đau nhức của mình, nặng nề ừ một tiếng: "Nếu nói như vậy thì không cần lo lắng sự an nguy của bà. Chỉ sợ chuyện lần này, phủ quận chúa cũng nhúng tay vào."

Nói đến phía sau, giọng nói của người đàn ông đột nhiên trở nên lạnh lùng. Hắn đặt cầm lên vai tiểu cô nương, bị nàng tức giận né ra, cúi đầu oán hận nói nhỏ một câu đau.

Nụ cười nhỏ trên môi Kỷ Hoán giảm xuống, lại một lần nữa cảm nhận được sự mong manh của tiểu cô nương. Cơ thể xinh xắn lạnh lẽo này, ngay cả chiếc vòng trên cổ tay nàng cũng suýt nữa rơi xuống, đứng trong gió mùa đông cũng có thể bị thổi bay, chịu không nổi nửa phần kinh sợ. Hắn không khỏi phải suy nghĩ sâu xa hơn.

Có thể ẩn nấp ở kinh đô nhiều năm như vậy, Triệu Khiêm nhất định phải có lực lượng của mình, con rết trăm chân tuy chết nhưng vẫn ngọ nguậy. Dù sao trên người Trần Loan vẫn có huyết thống của Trấn Quốc Công, ai có thể đảm bảo nàng ở trong thâm cung sẽ không gặp phải chuyện tương tự?

Chuyện ở kiếp trước là một lời cảnh báo, hồi chuông cảnh báo mạnh mẽ vang lên trong đầu Kỷ Hoán.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi ôm tiểu cô nương càng chặt hơn, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng trong suốt, giọng nói khàn khàn mà kiềm chế: "Loan Loan, chính vụ tiền triều bề bộn, ta không thể lúc nào cũng canh giữ ở cung Minh Lan. Trước khi sóng gió tiền triều kết thúc, nàng nên ở lại điện Dưỡng Tâm."

Hắn thật sự không thể nào quên được tiểu cô nương không có sức sống nằm trong lòng hắn. Cho dù hắn gọi khàn cả giọng cũng không mở mắt. Đó là một cơn ác mộng như rơi xuống vực sâu.

Trần Loan ít nhiều có thể nhận ra được sự sợ hãi ẩn sâu trong lời nói của người đàn ông. Nàng chớp chớp mắt, hàng mi dài giống như một chiếc quạt nhỏ làm lay động lòng người, dưới mí mắt để lại một bóng mờ, đôi môi mấp máy: "Mỗi ngày thần thiếp đều ở điện Dưỡng Tâm, không hợp quy củ, khó tránh khỏi miệng lưỡi người ta, tổn hại đến sự anh minh của Hoàng Thượng."

Một hai ngày thì không sao, nhưng thời gian dài, những triều thần vốn không thích nàng sẽ hợp lại công kích nàng.

Bây giờ người phủ Trấn Quốc Công tận số, hết hy vọng phục hưng, sự thương hại của người đàn ông trước mắt chính là chỗ dựa duy nhất. Hắn là đế vương, có thể không kiêng nể gì, nàng lại không thể không biết phân biệt, ý sủng mà kiêu.

Thực ra trong lòng nàng vẫn sợ hãi, sợ chết, sợ bị lạnh nhạt. Suy cho cùng, cho dù sống hai kiếp, nàng vẫn là người phạm tặc.

"Ở trên đất Đại Yến này, trẫm chính là phép tắc."

Kỷ Hoán xoay người mà mình đang ôm lại. Trần Loan cúi đầu hô lên một tiếng sợ hãi, thấy mình đang ngồi vững vàng trên chiếc ghế vuông dát vàng khảm ngọc, còn người đàn ông thân như ngọc đang đứng bên cạnh nàng, trong con ngươi sắc bén từ trước đến nay đều lộ ra tài năng lớn vờn tình thâm và si mê khó có thể diễn tả được, dần dần chuyển thành ý cười nhạt khế như gió nhẹ mưa phùn.

"Loan Loan, nghe lời."

Một lúc sau, Kỷ Hoán vươn tay vuốt mái tóc mượt mà của Trần Loan, mái tóc như nước, từng sợi tóc từ đầu ngón tay rơi xuống, cuối cùng lòng bàn tay trống rỗng không lưu lại gì, hắn mới khàn giọng nói: "Nàng không biết ta sợ hãi như thế nào đâu."

Mặc dù làm đế vương, nhưng cũng là người phạm, cũng có thất tình lục dục, cực kỳ sợ hãi sẽ xảy ra chuyện giống như kiếp trước.

Trái tim Trần Loan giống như bị một nhát búa nhỏ gõ mạnh vào.
Nàng đứng dậy che trước mắt người đàn ông, ma xui quỷ khiến ôm
lấy eo hắn, gật đầu ừm một tiếng.

Chương 56

Chuyện phủ Trấn Quốc Công chắc chắn đã nhắc lên một cơn sóng gió động trời ở kinh đô. Buổi lâm triều ngày hôm sau yên tĩnh hiếm có. Cuối cùng lúc rời khỏi điện Kim Loan, ngay cả Tả Tướng Tư Mã Nam, người vẫn luôn không hợp, cũng đến gần Trần Thân nói câu nén bi thương.

Loại chuyện này, đặt trên người ai cũng đều khó có thể chấp nhận được. Cùng làm quan trong triều nhiều năm, bình thường chính kiến không hợp nhau là một chuyện. Nhà người ta rơi vào cảnh này, nếu ai còn nghĩ đến chuyện không hợp nhau mà nói mấy lời bỏ đá xuống giếng, vậy thì không tránh khỏi việc mất giá trị con người.

Dưới chân thiên tử xảy ra chuyện ác độc như vậy, tất nhiên sẽ không kết thúc một cách yên lặng không tiếng động c. Ấp ủ ba bốn ngày, tất cả mọi người đều đang theo dõi diễn biến tiếp theo của sự việc.

Trong khoảng thời gian này, ngay cả phủ Tả Tướng cũng bị điều tra, chỉ là mọi việc đều tiến hành trong bóng tối. Mà đối mặt với cơn thịnh nộ của đế vương, Tư Mã Nam tỏ vẻ cực kỳ phối hợp, yên tĩnh quá mức kiềm nén.

Ông ta là người thông minh, đương nhiên biết lúc như vậy, tám chín phần mười mọi người sẽ nghi ngờ phủ Tả Tướng. Nếu ông ta không làm việc này, không thẹn với lương tâm, lại không việc gì phải giấu giếm, vậy cứ mặc cho bên trên điều tra.

Người vô tội giữ lại sự trong sạch của bản thân, đừng hòng người nào hại ông ta mà không có chứng cứ.

Vào đêm ngày thứ năm, Vũ Lâm Quân im lặng không một tiếng động bao vây phủ Quận chúa Cẩm Tú. Nơi này ngày trước vinh quang vô hạn, mới mất đi chủ nhân lại nghênh đón một tai họa.

Không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ biết trời hửng sáng nhận được tin tức phủ quận chúa lớn như vậy đã vườn không nhà trống, ngay cả một con ruồi cũng không thấy.

Tất cả những người hầu hạ trong phủ quận chúa, cho dù là đã nghỉ việc, đều bị bắt giữ đến Đại Lý Tự. Ngay cả các vị phu nhân ngày thường qua lại gần gũi một chút với quận chúa Cẩm Tú đều không may mắn thoát khỏi. Trời còn chưa sáng đã bị một đạo thánh chỉ mời đến cung Minh Lan uống trà phẩm thơ với Hoàng Hậu.

Đáng thương là bọn họ thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc bọn họ lên xe ngựa của mình vào cung, bắp chân của bọn họ đều run rẩy. Bình thường sống sung sướng an nhàn quen rồi, thật sự xảy ra chuyện gì đó, trong lòng cực kỳ hoang mang lo sợ chột dạ, chỉ là trên mặt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Hôm nay rất hiếm khi Trần Loan dậy sớm. Giường ở điện Dưỡng Tâm mềm mại hơn giường trong cung Minh Lan, khiến nàng bắt đầu dưỡng tật xấu lười biếng ănmf trên giường.

Kỷ Hoán cũng vui mừng nhìn thấy thành quả, không quản nàng. Mỗi lần sáng sớm nàng bị tiếng ồn thay áo quần của người đàn ông làm cho mở mắt, thì sẽ được người đàn ông đỡ ngủ lại. Mở mắt lần nữa, mặt trời đã sắp dịch chuyển đến chính giữa bầu trời rồi.

Hôm nay ngược lại, ngay cả tiếng thay quần áo cũng không nghe thấy. Trần Loan thức dậy hỏi, thì nghe Bồ Đào bên cạnh vén rèm lên, cười đáp: "Hoàng Thượng thương xót thân thể nương nương yếu ớt, mỗi ngày cần phải nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm nay thức dậy đã đi ra ngoại điện thay quần áo."

Cuối cùng không nhịn được mím môi cười, hạ giọng nói: "Hoàng Thượng đối xử với Hoàng Hậu thật tốt."

Theo nàng ấy, ngay cả trong một gia đình bách tính bình thường cũng không thể tìm được một phu quân chăm sóc tỉ mỉ như vậy. Chủ tử quá như ý, các nàng hầu hạ cũng được vẻ vang. Cuộc sống như vậy, bao nhiêu người cầu còn không được.

Túi lưới màu vàng rực rỡ đang treo lơ lửng trên không trung, Trần Loan yên lặng nhìn nửa ngày, còn chưa kịp mở miệng nói, thì cảm thấy bụng dưới truyền đến một cơn đau nhói quen thuộc, kèm theo là một dòng ấm áp tuôn ra.

Sắc mặt nàng hơi tái nhợt. Được Bồ Đào đỡ dậy, quả nhiên trên tấm chăn giường làm từ gấm Vân Nam vàng rực rỡ, một mảng lớn màu đỏ mận nở rộ, cực kỳ chói mắt.

Trần Loan sửng sốt, ôm bụng hít một hơi khí lạnh. Bồ Đào phản ứng cực nhanh, nàng vừa đỡ Trần Loan ngồi xuống chiếc ghế mềm, vừa nói: "Tính thời gian, nguyệt sự của nương nương hẳn là đến rồi. Người ngồi xuống đây nghỉ ngơi một lát, nô tỳ đi nấu một bát trà gừng đường nâu cho người sưởi ấm, lại sai người đến thay chăn đệm."

Trần Loan gật đầu, cả đầu ngón tay đều lạnh băng.

Nguyệt sự của nàng không đều, có lúc đến sớm giữ ấm là được rồi, nhưng có khi lại đau đến mức không thể đứng thẳng được, hận không thể lúc nào cũng cuộn tròn người lại mới tốt.

Đây chính là gốc bệnh do lúc nhỏ bị đẩy xuống nước nhiễm khí lạnh. Lão thái thái đã từng tìm rất nhiều danh y đến khám, tất cả đều chỉ nói dưỡng sinh cho tốt, nhẫn nhịn sẽ qua.

Lần này hình như có vẻ nghiêm trọng hơn một chút.

Mấy vị phu nhân thế gia đã tiến cung chờ đợi, Trần Loan không thể bác bỏ thánh chỉ, đành phải đứng dậy ngồi kiệu đến cung Minh Lan.

Hôm nay mặt trời không lớn, gió thổi lá đong đưa, hiếm khi có thời tiết tốt. Chân Trần Loan vừa giẫm xuống mặt đất thì hơi loạng choạng. Lưu Nguyệt vội vàng đến đỡ nàng, nói nàng đặt hơn nửa trọng lượng cơ thể vào người mình.

Mấy vị phu nhân ngồi bên trong, người này đều ngồi đoan trang hơn người khác, đều mặc y phục cáo mệnh, phối với đồ trang sức bảo thạch ngọc bích, quý khí bức người. Bọn họ ngồi chờ gần nửa canh giờ rồi.

Ngay cả một ngụm trà cũng không dám uống.

Tối hôm qua phủ quận chúa vừa mới bị kiểm tra và phong tỏa, rất nhiều nha hoàn thị vệ bị Đại Lý Tự bắt giam. Bọn họ bình thường buồn chán không có việc gì làm thì thích đến phủ quận chúa ngồi nói chuyện phiếm. Tất nhiên thường xuyên qua lại trở thành quen thuộc.

Vốn dĩ quận chúa Cẩm Tú là đại hồng nhân trước mặt Xương Đế, nhân duyên trong hoàng thất cũng không tệ, tính tình nhã nhặn, gặp ai cũng có thể nói chuyện phiếm hai ba câu. Một ngày trước nghe tin thị phi bà ấy tiến vào phủ Trấn Quốc Công, hiện tại tung tích không rõ. Một số người bọn họ đều toát mồ hôi thay cho quận chúa Cẩm Tú.

Kết quả xoay chuyển đến quá bất ngờ, khiến mọi người không kịp phòng bị. Ngọn lửa này lại thực sự cháy lên trên người bọn họ.

Tiếng vén rèm châu phá vỡ sự im lặng nơi này. Trần Loan trực tiếp bước vào cung Minh Lan từ phía sau, bước ra sau tấm bình phong rồi ngồi vào ghế chủ vị. Các vị phu nhân phía dưới đều đứng dậy hành lễ vấn an.

Bốn năm người, dù lớn hay nhỏ đều là cáo mệnh, còn có một vài người Trần Loan đã từng gặp mặt, nhìn quen mắt.

“Các vị phu nhân đứng lên đi.” Lúc Trần Loan đi ra đã bôi son phấn, sắc mặt nhìn tốt hơn một chút, nhưng nụ cười hơi gượng ép, đầu ngón tay dưới lớp áo che đi đã lạnh đến trắng bệch.

Từng cơn co rút ở bụng dưới đau đớn, mỗi hơi thở đều giống như một lưỡi dao sắc bén cứa vào từng nhát. Chỉ là nàng kiêng kỵ thân phận và trường hợp, sống lưng cứng ngắc thẳng tắp, giống như dây leo bìm bịp bám vào trên ghế ngồi một cách duyên dáng.

Năm vị phu nhân kia cũng đều là người tinh khôn, mặc dù trong lòng hoảng hốt không thuyên giảm, nhưng đánh giá tình hình rất tốt, hơn nữa trước khi đến đây phu quân, trưởng bối trong nhà đã ba lần bốn lượt căn dặn bọn họ, tự mình tính toán nên nói gì.

Trong lòng Trần Loan cũng rõ ràng. Hôm nay gọi bọn họ vào cung chỉ là cho có lệ, có thể hỏi ra được cái gì mới là lạ. Mục đích thực sự của thánh chỉ là để người đứng sau cảnh giác, tiếp đó cảm thấy như có gai sau lưng, tự loạn ắt lộ sơ hở.

Lúc này quận chúa Cẩm Tú và Triệu Khiêm nhất định đang ẩn núp ở đâu đó trong kinh đô. Dù sao thì người mà bọn họ muốn giết nhất vẫn còn sống sờ sờ. Nếu như thế, ngày nào chưa ra khỏi kinh đô, ngày đó bọn họ sẽ không nhìn thấy ánh sáng, dưới công tác chuẩn bị mấy ngày liên tiếp, tất nhiên sẽ không thể nhẫn nhịn được hành động một lần nữa.

Nếu không phải ám vệ lục soát tìm thấy chiếc hộp gỗ trong ngăn tối của nhĩ phòng(*), thì sẽ không có ai biết chuyện này liên quan đến quận chúa Cẩm Tú.

(*) Nhĩ phòng: Lều một mái, nhà kho, mái nhà, chái, dãy phòng ở trên mái bằng.

Suy cho cùng, bà ấy cũng là người bị hại.

Trần Loan mạnh mẽ chống đỡ tinh thần nói chuyện với mấy vị phu nhân kia vài câu, vậy mà thật sự nghe ngóng được một vài thông tin ngoài dự liệu.

Người nói chuyện là Hầu phu nhân An Dật, vị này là một người có tính cách thẳng thắn. Lúc Trần Loan còn nhỏ, bà ấy còn trêu chọc nàng mấy lần. Lần này nhìn thấy nữ tử ngồi trên vị trí chủ vị cười dịu dàng, vẫn gầy yếu như lúc trước, không nhịn được nói nhiều hơn hai câu: "Chuyện kia cũng đã rất lâu rồi. Khi đó quận chúa hòa ly trở về kinh đô chưa đến một năm, suốt ngày ở trong phủ ngây người. Lúc đó thần phụ còn chưa được gả đi, thường xuyên đến phủ của bà ấy ở lại một hai canh giờ giải buồn phiền với bà ấy."

"Thường thường nói chuyện, quận chúa bắt đầu im lặng rơi nước mắt, chỉ là một câu cũng không nói. Thần phụ cảm thấy bà ấy bởi vì hòa ly phu quân cho nên mới buồn bã như thế, thậm chí mỗi ngày đều dành chút thời gian đến với bà ấy."

"Chỉ là nhắc tới cũng thấy kỳ lạ, từ sau khi thân quen, cuối cùng Quận chúa cũng bắt đầu mở miệng nói chuyện khác, cũng sẽ quan tâm một số chuyện. Lúc đó còn thường xuyên túm lấy thần phụ hỏi một vài vấn đề. Có điều hỏi nhiều nhất là vẫn là chuyện cả nhà Tả Tướng quân bị bỏ tù."

"Khi đó, phụ thân của nương nương là người thẩm tra chính trong vụ việc này, còn phụ thân của thần phụ là phụ tá. Cuối cùng bắt được cả người lẫn thu được chứng cứ, Tiên Đế tức giận, hạ lệnh tru di tam tộc. Lúc đó chuyện này náo loạn xôn xao, thần phụ tiết lộ một vài thông tin cho quận chúa. Ai biết được sau một khoảng thời gian, quận chúa lại thích phụ thân của nương nương."

Sắc mặt Trần Loan khẽ động, thật sự không nghĩ đến còn có ẩn tình như vậy.

Nàng luôn cảm thấy có chút không đúng. Nếu lúc đó Trần Thân chỉ là một quan giám sát chém đầu, vậy thì tại sao Triệu Khiêm lại phải mạo hiểm hai lần liều mạng đưa Trần Thân vào chỗ chết. Một lần thất bại, ẩn nhẫn mười năm cũng muốn huyết tẩy cả nhà phủ Quốc Công.

Hóa ra Trần Thân không chỉ là quan giám sát chém đầu, mà còn là quan viên được Xương Đế phái đi điều tra chính của chuyện này.

Dù sao cũng là trên dưới cả nhà hơn hai trăm mạng người.

Chương 57

Mất thấy thời gian sắp tới, Trần Loan nói thêm vài lời khách sáo với bọn họ, thưởng tư lụa thuộc hàng tứ phẩm. Mấy vị quý phu nhân hốt hoảng lo sợ từ sáng đến giờ không nghĩ rằng nói chuyện phiếm vài câu đã kết thúc rồi, trước khi đi còn đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút khó tin.

Đây không giống như bọn họ tưởng tượng.

Bên ngoài cung Minh Lan, chim hót côn trùng kêu, những con bướm đầy màu sắc đậu trên những bông hoa hé nở, cánh giăng ra thu lại, hòa làm một thể với môi trường xung quanh, tràn đầy sức sống.

Trần Loan mất hết sức lực ngã xuống chiếc ghế mềm, cho dù trên ghế đã trải trước một lớp đệm êm ái, ngồi lâu hơi lạnh truyền vào tận xương tủy.

Lưu Nguyệt và Bồ Đào vội vàng bước tới đỡ nàng lên sạp nhỏ, lấy hai cái gối mềm đặt ở phía sau lưng, cuối cùng Trần Loan mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, thả lỏng môi dưới bị cắn ra, có thể nhìn thấy một hàng dấu răng.

Bồ Đào thấy vậy không khỏi tức giận ai oán mấy chữ: "Nếu như năm đó không phải di nương và nhị tiểu thư tâm địa độc ác đẩy chủ tử xuống nước thì bây giờ chủ tử cũng không cần phải chịu khổ như vậy. Theo nô tỳ thấy, bọn họ có kết cục ngày hôm nay là đúng người đúng tội!"

Lưu Nguyệt hiếm khi không lên tiếng trách mắng, chỉ nhú mày cầm lấy chiếc bát ngọc từ tay cung nữ đưa cho Trần Loan, nói: "Nương

nương uống trước bát nước gừng đường nâu này để làm ấm cơ thể, cũng có thể giảm bớt đau."

Trần Loan mở mắt ra, lông mi run rẩy, nhìn hai người bọn họ, hơi thở không ổn định nói: "Ân oán giữa ta với bọn họ đã kết thúc rồi. Sau hôm nay, đừng nhắc đến chuyện này nữa."

Cái chết bi thảm của Trần Diên và Khang di nương có thể coi là nhân quả báo ứng, nàng không thể kéo xác người ta ra quất roi. Hơn nữa cho dù không xảy ra chuyện này, kết cục của Trần Diên và Khang di nương cũng sẽ không mấy tốt đẹp.

Lúc này nói ra những lời này, nếu bị người có tâm nghe thấy, bọn họ sẽ chỉ nói nàng lạnh lùng ác độc, ngay cả người chết cũng không buông tha, hoàn toàn không màng đến tình thâm máu mủ.

Lưu Nguyệt và Bồ Đào cũng hiểu rõ lợi hại trong chuyện này, thay phiên nhau gật đầu nói: "Nương nương đừng lo lắng, chúng nô tỳ biết chừng mực."

Trần Loan không ăn được gì, bụng dạ điên đảo, uống gì cũng nôn ra, phản ứng lần này của nàng lớn như thế, khiến cho Tô ma ma kiến thức rộng cũng bị dọa sợ hãi.

Bà đã từng hầu hạ rất nhiều nương nương quyền quý, chưa bao giờ nhìn thấy đến nguyệt kỳ lại đau đớn như vậy, ngay cả nguyệt kỳ tháng trước, Trần Loan cũng không lao tâm khổ trí, cứ yên ổn mà đến.

Màn trướng mỏng khẽ đung đưa, Trần Loan cụp mi, đầu khẽ nghiêng, một vài sợi tóc mai rơi xuống, sắc mặt thực sự tái nhợt, bất tỉnh nhân sự.

Nhất thời cung Minh Lan loạn thành một đoàn. Vẫn là Tô ma ma bình tĩnh hơn một chút. Đầu tiên sai người đến thái y viện mời thái y, sau đó lại kéo Lưu Nguyệt, để nàng đến điện Thái Hòa thông báo cho Hồ Nguyên.

Lúc này hẳn là buổi lâm triều sớm đã kết thúc rồi.

Trên long ỷ, chuỗi ngọc trên mũ Thiên tử khẽ động, mấy ngày gần đây không xuất hiện chuyện hỗn loạn khác, vì vậy đám đại thần dùng ngòi bút làm vũ khí, mắng chửi kẻ xấu làm loạn phủ Quốc Công, nhưng đa số đều đứng xem.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy hộp gỗ, nên đương nhiên không biết chuyện này liên quan đến cá lọt lưới trong vụ án mưu phản hơn mười năm trước. Thế nhưng sáng sớm Hoàng Đế phái người đến niêm phong phủ quận chúa, đã lộ ra ít manh mối rồi.

Chẳng lẽ là do quận chúa Cẩm Tú làm?

Một người phụ nữ từng ly hôn một lần, khổ đấng đợi Trần Thân hơn mười năm, sau khi vợ cả chết cũng không giậu đổ bìm leo, cuối cùng đợi được Tiên Đế tứ hôn. Mắt thấy sắp được tiến vào cửa rồi, lại đột nhiên nổi điên giết cả phủ Trấn Quốc Công?

Không nói tới xuất phát từ tâm lý gì, phủ quận chúa Cẩm Tú có thực lực như vậy sao?

So với loại suy đoán không thiết thực, bọn họ càng bằng lòng tin rằng do bọn loạn thần tặc tử đứng phía sau làm hại. Huyết tẩy phủ Quốc Công không nói, còn ức hiếp quận chúa, thuận tiện không quên hất một chậu nước bẩn.

Trong lòng có rất nhiều phỏng đoán, mọi người đều xôn xao, nhưng người trên long ỷ từ đầu tới cuối không hề mở miệng, để cho bọn họ phát biểu ý kiến. Nói qua nói lại, triều đình yên tĩnh đã lâu lại loạn thành một nồi cháo.

Đúng lúc này, một cung nữ cầm quạt lộ ra nửa người, Hồ Nguyên liếc mắt nhìn qua, mới theo bản năng nhú mày đi đến cảnh cáo, thì nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó.

Đây không phải là đại cung nữ Lưu Nguyệt hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu sao?

Lúc chủ tử gia còn là Hoàng tử, Hoàng Hậu vẫn là đích nữ phủ Quốc Công, bọn họ cũng xem như quen biết lâu ngày thường xuyên gặp mặt.

Lưu Nguyệt không giống như Bồ Đào, tâm tư tinh tế, hiểu quy củ, biết đây là nơi nào. Nếu không phải sợ Hoàng Hậu nường nường thật sự xảy ra chuyện, nàng tất nhiên sẽ không tùy tiện chạy đến.

Nghĩ đến đây, Hồ Nguyên yên lặng liếc nhìn người đàn ông đang ngồi vững vàng trên long ỷ, lại thấy người này liếc mắt nhìn Lưu Nguyệt phía sau, ý tứ rất rõ ràng.

Lưu Nguyệt đợi bên ngoài không lâu thì nhìn thấy Hồ Nguyên lén lút ra ngoài, phất trần trong tay lắc lư theo động tác.

"Hoàng Hậu nường nường thực sự xảy ra chuyện?"

Lưu Nguyệt gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng: "Sáng sớm nay thức dậy nường nường đã không thoải mái trong người rồi, vừa rồi không chịu nổi nữa ngất đi rồi. Tô ma ma dặn nô tỳ đến báo cho Hoàng Thượng một tiếng."

Hồ Nguyên nghe xong, hít vào một hơi khí lạnh, sau đó mờ mịt liếc nhìn về phía trên, thấp giọng nói: "Ta sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng, nhưng buổi triều sáng nay vẫn chưa kết thúc, có thể phải để nường nường chờ lâu."

"Nên như vậy, làm phiền công công rồi."

Lưu Nguyệt lo lắng cho thân thể Trần Loan, nói xong thì xoay người bước nhanh ra khỏi điện Kim Loan. Cung trang màu ngọc bích để lại một góc sáng trong vắt dưới ánh sáng ấm áp. Hồ Nguyên dừng một chút rồi xoay người, khom lưng quay về tiền điện.

Trên long ý người đàn ông từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt không rõ sau chuỗi ngọc trên mũ miện. Nhưng cho dù như vậy, đám quan viên bên dưới cũng có thể đoán được nét mặt của hắn, nhất định là vẻ mặt tàn ác, thiếu kiên nhẫn như thường ngày.

Hồ Nguyên khom người đi đến trước mặt Kỳ Hoán, nói nhỏ vào tai hắn: "Bệ hạ, người của cung Minh Lan đến nói thân thể nương nương không thoải mái, ngắt xiu rồi."

Kỳ Hoán bỗng ngược mắt, làm như không nghe rõ, giọng nói lạnh như băng đầu mùa đông khiến trái tim Hồ Nguyên run lên: "Ngắt xiu?"

"Bẩm Hoàng Thượng, là đại cung nữ bên cạnh nương nương đến bẩm báo."

Vạn tuế gia cũng biết Lưu Nguyệt.

Ngón trỏ của Kỳ Hoán gõ nhẹ hai cái vào viên dạ minh châu to lớn trên tay ghế vịn, Hồ Nguyên biết điều lùi lại vài bước, tiếp tục giữ chức vụ người gõ.

Cũng đúng, cho dù Hoàng Hậu được sủng ái như thế nào, vẫn chỉ là một nữ nhân, nhất định không quan trọng bằng chuyện triều chính.

Suy nghĩ trong lòng chợt lóe lên, Đại Lý Tự khanh bên dưới đang hùng hồn phân trần, đêm qua có rất nhiều người trong phủ quận chúa bị giam giữ trong Đại Lý Tự, cả đêm ông không ngủ, dưới mắt còn có quầng thâm đen.

"... Tối hôm qua vi thần liên tục thẩm vấn mấy đại nha hoàn hầu hạ thường ngày của quận chúa, dùng cách gì cũng không nôn ra thông tin hữu ích, xin Hoàng Thượng cho ý kiến!"

Lời vừa nói ra, thiên tử trên long ý đã đứng dậy, long bào màu vàng rực rỡ toát ra ánh sáng lạnh lùng trang nghiêm, hợp với khuôn mặt

tuần tú kia, quả thật là độc nhất vô nhị. Đại Lý Tự khanh cúi đầu xuống, lặp lại: "Xin Hoàng Thượng cho... "

Chưa kịp nói xong, Kỳ Hoán đã lạnh lùng nhíu mày cắt ngang, thấp giọng nói: "Hôm nay dừng tại đây, bãi triều."

Nghi trượng của Hoàng Đế trùng trùng điệp điệp rời đi, Đại Lý Tự khanh đứng tại chỗ sững sốt mấy giây, sau đó không nhìn được hỏi Tư Mã Nam: "Tướng gia, ta đã nói điều gì không nên nói sao?"

==

Cung Minh Lan, cung nữ đi lại đều cực kỳ cẩn thận. Hai vị thái y quý gối trước tấm bình phong trong nội điện, mới viết đơn thuốc xong đưa cho Tô ma ma thì nhìn thấy Kỳ Hoán bước nhanh vào, mày nhíu chặt, giọng nói lạnh lùng: "Chẩn mạch cho Hoàng Hậu rồi? Rốt cuộc là tại sao lại ngắt xỉu?"

Vị thái y kia vội vàng đưa phương thuốc đến tay Kỳ Hoán, nói: "Nguyệt sự của Hoàng Hậu nương nương đến, vi thần vừa mới hỏi qua người hầu, biết được khi còn bé nương nương đã bị người ta đẩy xuống nước, có lẽ là bệnh căn lúc bị rơi xuống nước, thân thể gầy yếu, khí lạnh quá nặng, mới đau đến mức không chịu nổi." Ông ta liếc nhìn sắc mặt của người đàn ông, lại nói tiếp: "Hoàng Thượng đừng lo lắng, thần đã kê đơn thuốc cho nương nương, uống xong, một lúc nữa nương nương sẽ không sao."

"Có cách chữa trị triệt để không?"

"Thần vô năng, chưa tìm ra cách chữa trị tận gốc. Chỉ có thể bồi bổ mỗi ngày, uống thuốc bồi bổ, sau một thời gian dài có thể sẽ có chuyển biến tốt." Thái y nói xong, cũng thở dài trong lòng.

Hoàng Hậu nương nương cũng chịu khổ. Mặc dù là bệnh thường gặp nhất của phụ nữ, nhưng hiếm khi thấy có người đau đớn đến như vậy.

Làn gió nhẹ khẽ đưa, màn trướng lay động, Trần Loan cảm thấy mí mắt nặng nề. Vừa mới khẽ mở mắt ra, đã nhìn thấy người đàn ông ngồi ở mép giường. Có lẽ hắn mệt mỏi, sống lưng hơi cong, nhắm mắt dựa vào thành giường, không biết đang suy nghĩ điều gì hay ngủ quên mất.

Trần Loan chớp chớp mắt, cơn đau ở bụng dưới đã giảm bớt, nàng giật giật khoe miệng, phát hiện môi khô như muốn nứt ra, giọng nói khàn khàn không thể phát ra tiếng, tay trái ở bên giường khẽ nhúc nhích, người đàn ông cũng theo đó mở mắt ra.

“Bụng còn đau?” Kỳ Hoán nhíu mày, cúi người lại gần, giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng, lòng bàn tay to vẫn bọc lấy bàn tay trái của nàng.

Trần Loan ngược mắt, nhìn kỹ người trước mặt. Hắn vẫn anh tuấn như vậy, nhưng không giấu được vẻ mệt mỏi trên gương mặt. Đầu tiên nàng lắc đầu, sau đó nhích người, không nhìn được hỏi: "Sao bệ hạ lại canh giữ ở đây?"

Bên ngoài trời đang nóng dần lên, người hầu định mang chậu đá tiến vào, bị Kỳ Hoán quát lui ra. Trước khi đi thái y đã dặn dò, trong khoảng thời gian này tiểu cô nương không được đụng vào băng lạnh.

Tay chân của tiểu cô nương lạnh lẽo. Hắn chỉ cần cảm nhận được nhiệt độ như vậy, trong tiềm thức lại nhớ tới đêm tuyết rơi ở kiếp trước. Tuyết trắng tinh rơi từng lớp từng lớp trong hoàng cung, chờ đến khi thời tiết ấm áp dần lên, băng tan ra, người nhắm mắt trong lòng hắn cũng chôn đã lâu ở nơi này rồi.

Không ai có thể đồng cảm với hắn, chỉ có hắn mới hiểu được cảm giác hoang mang, hoảng sợ kia.

Trần Loan không biết trong lòng hắn nghĩ gì, chỉ nhúc nhích một chút, đến gần hắn, dùng ngón tay lạnh lẽo chạm vào lông mày nhíu chặt của người đàn ông, nhẹ giọng hỏi: "Sao không nghỉ ngơi một chút?"

Nàng nhìn sắc trời bên ngoài, đã không còn sớm, chẳng lẽ người này ngồi trước giường nàng lâu như vậy sao?

Kỷ Hoán nắm lấy tay nàng đặt vào trong chăn bông sưởi ấm. Hắn khẽ nhướn mắt, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ nói: "Ta sợ nàng tỉnh, không nhìn thấy ta sẽ khóc."

Thật ra là không yên lòng, tối hôm qua hắn vừa ngủ với nàng, sáng nay đi lâm triều, tiểu cô nương đã thành dáng vẻ như thế này rồi.

Trần Loan sững sốt một chút, sau đó mím môi cười, trong mắt hiện lên ánh sáng, nói: "Hoàng Thượng vẫn nghĩ thần thiếp là tiểu nha đầu chưa trưởng thành sao?"

Người đàn ông đột nhiên nghiêng người ôm nàng vào lòng, giọng nói như rượu đã ủ nhiều năm, từng câu từng chữ đều làm say lòng người: "Trong lòng ta, nàng vẫn luôn như thế."

Vẫn luôn là bánh bao sữa ngã xuống cần hắn đỡ đứng dậy, vừa đi vừa khóc, cũng là tiểu cô nương của hắn. Kiếp trước kiếp này, hai kiếp đều không thay đổi.

Ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào má Trần Loan, cô đột nhiên cảm thấy cổ họng có cái gì đó tắc nghẽn, không nuốt được cũng không nhổ ra được, một lúc lâu sau mới cố nén ra một hơi nghẹn ngào.

"Họng khô, muốn uống nước."

Người đàn ông đứng dậy, thực sự muốn đi rót nước cho nàng làm ướt cổ họng, hoàn toàn không có một chút phong thái và kiêu căng của bậc đế vương. Trần Loan nhìn vậy càng không biết là tư vị gì, ngón tay thon dài lướt quanh trên đai lưng bên hông hắn, cũng không buông ra.

Chương 58

Bầu trời hơi ảm đạm, gió thổi nhẹ, hơi nóng tan biến, mùi thuốc lơ lửng trong cung Minh Lan, phân tán vô định trong không trung. Một vài chiếc lá nhỏ duỗi vào thăm dò trong điện từ cửa sổ phía nam, tựa như không thể chịu được cái nóng ở bên ngoài.

Trần Loan đang cầm chén ngọc lưu ly vẽ hoa nhấp từng ngụm nhỏ, cổ họng khàn khàn nóng rực dần dần biến mất. Nước uống ấm áp, cơn đau ở bụng dưới cũng bớt dữ dội hơn rất nhiều so với lúc sáng.

Nàng đặt chén ngọc lên chiếc bàn nhỏ bên giường, cảm thấy hơi nóng. Hôm nay trời nóng nực, lại uống nước ấm như vậy, trên trán nàng đã lấm tấm mồ hôi.

“Lưu Nguyệt.” Nàng khẽ gọi người.

Ngay sau đó, Lưu Nguyệt vén rèm châu bước vào. Những người hầu bọn họ vẫn luôn ở bên ngoài chờ chủ tử phân phó.

"Nô tỳ đây, nương nương có gì căn dặn?"

Trần Loan liếc nhìn người đàn ông thân cao như ngọc dựa vào đầu giường, sau đó dừng lại trên thái dương cũng lấm tấm mồ hôi của hắn, trong lòng lập tức rung mình. Giống như bị một chiếc dao gí sắt cứa qua, không nói ra được mùi vị gì.

Nàng lặng lẽ dịch chuyển tầm mắt, mí mắt hơi rũ xuống, nhíu mày hỏi: “Trời nắng nóng như vậy, sao không biết đặt chậu nước đá trong điện?”

"Hiện tại các người ngày càng biết cách làm việc đấy nhỉ."

Giọng nàng lạnh lùng, ẩn chứa sự tức giận, gương mặt càng xinh đẹp khi tức giận.

Nhìn Lưu Nguyệt đang quỳ gối trước giường, Trần Loan càng nhúu chặt mày. Người bên cạnh không nói, Lưu Nguyệt và Bồ Đào nhất định sẽ cố kỵ thân thể của nàng tiếp xúc với khí lạnh cơn đau sẽ càng dữ dội hơn. Nhưng nếu Kỷ Hoán vẫn còn ở trong điện này, trước hết phải suy nghĩ cho hẳn chứ không phải là nàng.

Ở trong hoàng cung này, tất cả đều phải dựa vào tâm ý của đế vương.

Lưu Nguyệt dập đầu trên mặt đất, dè thấp giọng nói: "Nô tỳ biết sai, xin Hoàng Thượng và Hoàng Hậu thứ tội."

Lúc này Trần Loan mới giãn mày ra, định nói, lại bị giọng nói lườm biếng của người đàn ông cắt ngang: "Là trầm sai người bùng xuống."

"Cơ thể không khỏe còn ham lạnh. Buổi sáng đau thành như vậy cũng không biết gọi thái y đến." Kỷ Hoán nhúu mày, không quan tâm đến sự hiện diện của người khác ở đây, ngón trở khớp xương rõ ràng hơi cong lên, móc lấy ngón út trắng nõn của tiểu cô nương. Nửa ngày sau mới bất đắc dĩ thờ dài: "Thật sự là không lớn nổi."

Trong lời nói chứa ba phần bất lực, nhưng nhiều hơn là sự cứng chiều không che giấu được, rơi vào lòng Trần Loan, không tự chủ nổi lên từng gợn sóng lăn tăn. Ngón trở của nàng dưới lớp áo ngủ bằng gấm khảm khảm tẩm nệm dưới thân, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt xuất hiện rặng mây hồng.

Vốn là ngày nắng nóng nhất trong năm, gió bên ngoài thổi vào cũng nóng hầm hập, giống như một lưỡi dao bị lửa đốt nóng, không thương tiếc cứa vào mặt người. Không cần mất nhiều thời gian là cả người giống như được vớt từ dưới nước lên. Nếu không đặt chậu

nước đá mà ở trong môi trường oi bức như vậy nửa ngày thì cho dù là ai cũng sẽ tức giận.

Kỷ Hoán phát tay, Lưu Nguyệt khom người lui xuống, bóng người biến mất sau bức bình phong.

Trần Loan ngược mắt lên nhìn hắn. Đôi mắt hạnh đen lóng lánh hiện lên ánh nước trong veo, giống như mê hồn hương quyến rũ người. Người đàn ông chỉ cần nhìn một cái là đắm chìm vào đó. Ngón tay của Kỷ Hoán khẽ nhúc nhích, ánh mắt tối sầm lại.

Nàng lại như không có cảm giác gì, nhìn chăm chăm một lúc lâu, cuối cùng mới từ trong cổ họng nén ra một câu nói phức tạp: "Hoàng Thượng không cần phải như vậy."

Điều nàng không muốn nhất, chính là sự áy náy của hắn.

Bởi vì thứ đó vô dụng lại vô lực, chôn ở trong lòng sẽ chỉ bi thương. Hơn nữa cái chết của nàng ở kiếp trước không có liên quan đến hắn. Là do bản thân nàng ngu ngốc, cũng là con đường do chính nàng lựa chọn. Ngay từ những bước đầu tiên đã định sẵn kết cục rồi.

Thật ra lúc sáng sớm nàng đã muốn nói rõ điều này với hắn, chỉ là từ khi bọn họ thành thân đến nay, ngoại trừ lần cãi vã đột nhiên xuất hiện kia, hắn đối xử với nàng rất tốt, thật sự không có gì để nói.

Trong tiềm thức, nàng cũng biết đang xảy ra chuyện gì. Người đàn ông sinh ra trong hoàng gia, trời sinh tính tình lạnh lùng từ trong xương. Trong mắt bọn họ, tình cảm con người chỉ là thứ khiến người ta cười nhạo, rất vô dụng.

Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy hắn không hoàn toàn áy náy như vậy. Thật ra nữ nhân trên đời này đều nhạy cảm, thích và yêu người khác, cho dù có chậm chạp đến đâu vẫn sẽ cảm nhận được một ít xúc động.

Người đàn ông vóc người cao lớn, lưng thẳng, đôi giày màu vàng khê di chuyển, cứ như vậy đứng trước giường nàng, che đi một nửa ánh sáng.

“Không cần thế nào?” Hấn thu lại nụ cười, gương mặt lạnh lùng nghiêm trang giống như lúc đối phó với đám triều thần. Dung mạo hấn tuấn tú, mặc áo trắng tung bay như thần tiên, áo đen thì trầm tĩnh có thừa. Chỉ duy nhất lúc mặc long bào màu vàng, liếc nhìn một cái đã khiến người sợ hãi.

Cuối cùng Trần Loan cũng chậm rãi nói: "Hoàng Thượng không cần phải khiến bản thân uất ức. Trời nắng nóng như vậy, nếu không có chậu nước đá tản nhiệt, say nắng, thần thiếp trăm triệu lần không gánh nổi."

Giọng nàng càng lúc càng nhỏ, mãi cho đến khi từ cuối cùng rơi xuống, người đàn ông mới híp mắt, tắc lưỡi chặc một tiếng, nâng cằm nàng lên: "Còn tưởng rằng nàng đã mở lòng, cảm thấy có lỗi với phu quân."

Nhưng không ngờ người ta chỉ là sợ cung Minh Lan không thoát khỏi trách nhiệm.

Vật nhỏ không có lương tâm, càng nuôi càng không tim không phổi.

“Bỏ đi, nếu nàng không muốn, sau này trăm sẽ không đến nữa.” Hấn nghiêm mặt nói, đôi mắt đen không thấy đáy, ánh mắt lướt qua gương mặt nàng, nói: "Sau này chớ có tùy hứng, phải coi trọng sức khỏe bản thân."

Câu trước còn nói phu quân, nhưng câu sau đã lật mặt. Ai cũng nhìn ra đó chỉ là một câu nói đùa, mục đích là để người này học được cách dỗ dành người.

Giống như trước đây.

Nhưng câu nói đùa vừa ra khỏi miệng hắn, cũng không biết phải làm sao vùng dậy, mí mắt trái của Trần Loan đột nhiên giật giật, cái giật này khiến nàng hoảng hốt trong lòng.

Kỷ Hoán nói xong, vậy mà thật sự xoay người rời đi.

Cũng không biết có phải cố ý hay không, tốc độ bước đi của hắn có chút chậm, giống như đang chờ người trên giường đưa tay ra mời ở lại. Nhưng bước một bước lại một bước, nụ cười trên mặt Kỷ Hoán đã sớm biến mất hầu như không còn. Rõ ràng là trời sáng choang, nhưng hắn lại cảm thấy đêm lạnh đã đến.

Trên đời này thực sự tồn tại luật nhân quả. Thái độ của hắn đối với tiểu cô nương mấy năm trước cũng giống hệt như thái độ của nàng đối với hắn bây giờ.

Thật sự là không hề quan tâm một chút nào, nhìn hắn rời đi, tay cũng không có duỗi ra. Lúc này Kỷ Hoán đột nhiên cực kỳ muốn quay đầu lại để xem sắc mặt nàng, nhìn xem trên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại có chút gì không ổn hay không. Nhưng hắn lại không dám, hắn sợ khi quay đầu lại nhìn, hắn không nhìn thấy được một chút cảm xúc đấu tranh nào trên gương mặt của nàng.

Phong thủy xoay chuyển, quả đáng tự mình nắm trái.

Vốn dĩ chỉ là một lời nói đùa thiếu suy nghĩ, lại biến thành cảnh tượng như thế này. Bóng dáng người đàn ông từ từ biến mất khỏi tầm mắt, cuối cùng Trần Loan không nhìn được vươn tay phải ra, thở dài một tiếng không thể nghe thấy.

Ngoại trừ bản thân nàng, không có ai nghe thấy được.

Mỗi lần bọn họ tranh cãi, rõ ràng chỉ là vì một vấn đề nhỏ nhặt, nhưng không phải tất cả đều vì bản thân vấn đề.

Sau khi uống thuốc đúng giờ, bụng dưới của Trần Loan chỉ còn chút đau âm ỉ, so với lúc sáng thì đỡ hơn rất nhiều rồi.

Sắc trời nhanh chóng tối sầm lại, Trần Loan có tâm sự trong lòng, sau khi ăn tối tắm rửa chải tóc, nàng ngồi trước gương đồng lơ đãng nhìn con đường bên ngoài cửa sổ được đèn chiếu sáng, hỏi một lần nữa: "Hoàng Thượng đang ở đâu?"

Lưu Nguyệt và Bồ Đào nhìn nhau, cân nhắc lời nói, nhíu mày lo lắng nói: "Nương nương, Hoàng Thượng đang ở điện Dưỡng Tâm. Nếu người thật sự lo lắng, vậy hãy đến nhìn một chút."

Bồ Đào nói tiếp: "Nương nương, người không biết đó, sau khi Hoàng Thượng nghe tin người ngất đi vì đau đớn, ngay cả buổi triều sớm chưa thương nghị xong đã vội vàng chạy tới, lại canh từ giờ Ty đến giờ Thân(*), bữa trưa cũng không dùng, chậu nước đá không được phép đặt trong phòng, ngay cả thuốc nướng nướng uống cũng đích thân bệ hạ dứt."

(*) Giờ Ty: từ 9 giờ đến 11 giờ sáng. Giờ Thân: từ 15h đến 17h

Lưu Nguyệt lớn tuổi hơn, trước tiên nàng trừng Bồ Đào một cái, khẽ trách mắng: "Trước mặt nương nương, sao người có thể nói chuyện như thế?"

Sau đó, nàng vẫn nhẹ nhàng nói với Trần Loan: "Nương nương, người vẫn nên đến đó một chuyến, Hoàng Thượng đang đợi người."

Lông mi Trần Loan rung rung lên vài cái, sau đó đột nhiên nhắm mắt lại. Những lời Bồ Đào vừa mới nói, nàng chưa từng nghĩ đến. Nhưng những thứ này lập tức bị mổ ra bày trước mặt nàng, khi ngăn người ngồi tại chỗ trong chốc lát.

Chuyện này, là lỗi của nàng.

Có lòng tốt kết quả bị nàng làm cho tức giận bỏ đi. Với tính tình của hần, nói là làm, sau này không đặt chân vào cung Minh Lan nữa cũng không phải là điều không thể.

Cuối cùng Trần Loan vẫn không đi.

Màn đêm dần dần sâu thẳm, thời tiết càng lạnh, nàng nằm trên chiếc giường mềm mại, mở to mắt nhìn chằm chằm màn giường lay động, trần qua trở lại không tài nào ngủ được.

Mọi thứ vẫn quen thuộc nhưng nàng cảm thấy có gì đó cực kỳ không bình thường.

Trợn tròn mắt suy nghĩ nửa ngày trời, cuối cùng Trần Loan cũng biết nơi nào không đúng. Nàng đã quen với việc vừa mở mắt đã nhìn thấy những tua rua màu vàng tươi, cũng quen nhiệt độ nóng hừng hực của người đàn ông bên cạnh.

Ánh trăng như sương mù dày đặc, giống như một tấm lụa mỏng che phủ, Trần Loan đột ngột từ trên giường bật dậy. Tay chân lạnh ngắt, bắt đầu tự mình mặc quần áo, cũng không kinh động đến người khác, chỉ nói với Lưu Nguyệt và Bồ Đào muốn ra ngoài đi dạo.

Lưu Nguyệt không yên tâm: "Thân thể nương nương yếu đuối, ban đêm gió to, nếu bị nhiễm phong hàn thì phải làm sao?"

Hơn nữa, hôm nay trời hoàn toàn đen tối, nếu người nào không có mắt đặng phải chủ tử, thì người hầu bọn họ cũng không thể thoát khỏi trách phạt.

Trần Loan cong môi thành một nụ cười nhạt, xua tay, nói: "Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, lát nữa ta trở lại."

Thái độ của nàng rõ ràng, Lưu Nguyệt và Bồ Đào cũng không tiện nói gì nữa.

Con đường trong cung quanh co tối tăm, tường xanh ngói đỏ hai bên ban ngày sáng sủa vinh quang, đã biến mất trở nên trầm tĩnh. Cơn gió thổi tới thổi bay góc quần áo của nàng, ngược lại thổi nàng tỉnh táo mấy phần.

Cung Minh Lan cách điện Dưỡng Tâm không xa. Cho dù nàng đi chậm như vậy, cũng chỉ cần thời gian một chén trà là đã đến được cổng lớn của điện Dưỡng Tâm.

Tên thái giám thường đi bên cạnh Hồ Nguyên canh giữ ở bên ngoài. Dáng dấp vừa nhìn là biết người thành thật, đầu óc cực kỳ nhanh nhạy, đã sớm đoán rõ được tình hình trong cung.

Thật ra cũng không có gì, dù sao thì hậu cung lớn như vậy chỉ có một mình Hoàng Hậu, còn được Hoàng Thượng nâng niu như châu như bảo. Mỹ nhân bên cạnh nhìn cũng không thèm nhìn một cái, tất nhiên biết nên làm gì.

Trần Loan thuận lợi đi vào điện Dưỡng Tâm.

Tiểu cung nữ đi vào thay mùi hương xông mà nàng thích. Trần Loan vô thức nhíu mày. Sau khi suy nghĩ mới phát hiện, đừng nói cung Minh Lan, bây giờ ở điện Dưỡng Tâm, cũng dựa theo sở thích của nàng.

Trà là loại trà nàng thích uống, hương xông cũng là hương nàng thích ngửi, ngay cả bức bình phong có giá trị liên thành, cũng bởi vì một câu nói của nàng mà bị đổi đi.

Những điều này, trước đây nàng đều không chú ý đến.

Người đàn ông còn đang bàn bạc chuyện phía trước mặt, Trần Loan thả một nửa màn trướng xuống rồi nằm xuống giường. Mùi long diên hương quen thuộc lấp đầy lỗ mũi, Trần Loan thở dài, cuối cùng nhắm mắt lại.

Sau khi Kỷ Hoán nghị sự trở về, điện Dưỡng Tâm yên tĩnh. Trước tiên hần ngồi trên long y một lúc, xoa ấn đường mệt mỏi, nhưng giọng nói vẫn uy nghiêm, bình tĩnh hỏi Hồ Nguyên: "Bên kia thế nào rồi?"

Hồ Nguyên vội vàng đáp: "Canh giờ này, có lẽ là đã ngủ rồi."

Kỷ Hoán đứng dậy đi đến trước cửa sổ nhìn bóng đêm, chắp tay sau lưng, trầm mặc một lát mới nói: "Cho người bên kia canh chừng nhiều hơn một chút, thuốc mỗi ngày đều phải đúng giờ đưa đến, nhắc nhở nhiều lần. Nàng ấy quen được nuông chiều. Chuyện này không phải của mỗi mình nàng ấy."

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông như nước, truyền vào tai Trần Loan cách đó không xa, ánh nến mờ ảo, nàng cảm giác như đang mơ.

Kỷ Hoán tắm rửa thay y phục xong, Hồ Nguyên bước vào tắt đèn. Màn đêm im ắng, hắn mới nằm xuống, một cánh tay vòng qua lưng quấn lấy hắn, hương thơm đào quen thuộc của nữ nhân ập đến, cơ thể người đàn ông đột nhiên cứng lại.

Chương 59

Lúc hai cánh tay mềm mại nhỏ bé vòng lên, vè mặt Kỳ Hoán lạnh lùng cực điểm, đang định lên tiếng chửi mắng phần nộ đã bị mùi hương hoa đào thoang thoảng vỗ về xoa dịu, cơ thể cứng đờ lạnh lẽo thả lỏng.

Chung chặn gối mấy tháng, hẳn đã quen thuộc mỗi một chỗ trên người tiểu cô nương, chưa nói đến hương hoa đào lần nào cũng quyến rũ hẳn đến mức muốn dừng mà không được còn quanh quẩn trên đầu mũi.

“Sao nàng lại tới đây?” Kỳ Hoán hơi ngồi dậy, kéo tiểu cô nương đang nằm nghiêng đến gần mình, nét mặt u ám phức tạp.

Trong khung cảnh im ắng vắng lặng, một tay Trần Loan khẽ kéo ống tay áo ngủ trắng như tuyết của hắn không buông, cũng không nói lời nào, mà chỉ ngược mắt nhìn thẳng vào hắn, mượn ánh nến duy nhất còn sót lại ở bên ngoài, Kỳ Hoán vừa hay có thể nhìn thấy ánh nước trong veo trong mắt nàng.

Giống như một cái móc nhỏ, có thể móc lấy tất cả sự mềm mại và thương xót dưới đáy lòng người đàn ông.

Kỳ Hoán không khỏi nghĩ trên đời này thật sự có người phụ nữ như vậy, rõ ràng là nàng tới nhận sai, nhưng còn chưa nghe thấy nàng mở miệng nói nửa lời, hắn suýt nữa đã ôm hết lỗi sai lên người mình.

Trong lòng hắn thở dài một hơi, bàn tay ấm áp vỗ về tấm lưng mảnh khảnh của nàng, xuyên qua một lớp áo mỏng, sờ thấy rõ từng đốt xương, hắn không khỏi cau mày, giọng hơi nghiêm túc: “Có uống thuốc thái y kê đúng giờ không?”

Trần Loan ngoan ngoãn gật đầu, đầu nhỏ mỗ lên mỗ xuống, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời hiếm thấy, trong lòng Kỳ Hoán hơi nóng lên, cúi người véo chóp mũi cong vút của nàng, cuối cùng có phần bất lực thở dài một tiếng: “Đúng là người vô lương tâm.”

Người đàn ông không thích đèn đuốc chiếu sáng trưng lúc nghỉ ngơi ban đêm, vì vậy lúc này điện Dưỡng Tâm chỉ còn lại một ngọn đèn chân nến không mờ không tỏ chiếu sáng, Trần Loan cụp mí mắt, lực cánh tay vòng quanh eo hắn chặt hơn mấy phần.

“Xin lỗi.” Nàng mím môi, nhìn thẳng vào đôi mắt sắc âm u không thấy đáy của người đàn ông, dáng vẻ hết sức thành khẩn, có lẽ cảm thấy một câu như vậy quá không đầu không đuôi, nàng lại nói: “Thiếp biết chàng đối xử tốt với thiếp, chỉ là lúc đó ngủ mơ mơ màng màng.”

“Chàng đừng khó chịu, ý thiếp muốn nói không phải như chàng nghĩ đâu.”

Lần đầu tiên Trần Loan giải thích với người khác, trong chốc lát không biết nên nói từ đâu mới tốt, ngược lại thành ra nói năng hơi lộn xộn.

Vào lúc nhìn thấy nàng, Kỳ Hoán đã sớm đoán được, nhưng vẫn bị lời nói này làm cảm động, góc cạnh lạnh lùng ương ngạnh lạ thường như được ngâm trong nước mùa xuân, trở nên cực kỳ dịu dàng.

“Ừ, ta không khó chịu.” Người đàn ông tỉ mỉ phác họa và miêu tả hình dáng bờ môi xinh đẹp của nàng, gạt đi chuyện đã ghen trong lòng từ lâu, tiếp đó hỏi: “Bụng còn đau không?”

Trần Loan lắc đầu, chìa tay đặt lên bàn tay cứng cõi mạnh mẽ của hắn, ánh mắt lóe lên vài cái, ngượng ngùng hỏi: “Thế chàng còn tức giận không?”

Một khi hỏi ra vấn đề này, ngược lại làm người đàn ông sững sờ một lát, chợt ôm nàng càng chặt hơn, cầm đặt lên đỉnh tóc nàng, hai

người ở gần nhau như vậy, ngay cả nhịp tim đập cũng như cùng một tần suất, như thể hoàn toàn hòa làm một.

“Nói ngốc quá.” Kỳ Hoán cười khổ: “Ta nữ lòng nào giận nàng chứ?”

Hàng mày vẫn luôn nhíu chặt của Trần Loan cuối cùng cũng giãn ra, nàng cười nhẹ, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ hai bên, hai cánh tay thon dài như ngó sen ngọc vòng quanh cổ người đàn ông, mềm mại như rấn nước, trong chốc lát đã khiến cả người người đàn ông cứng ngắt hoàn toàn.

Sự tự chủ luôn lấy làm kiêu ngạo không chịu nổi một kích bị đánh tan vỡ, một ngọn lửa mờ ảo bùng lên trong đáy mắt u ám của người đàn ông.

Tiểu cô nương yếu ớt bám trong ngực hắn, hai cánh tay kia có vẻ đã dùng một chút lực, nhưng vẫn mỏng manh yếu ớt, như thể gấp lại sẽ gãy, nhưng hắn lại rất hưởng thụ, ánh mắt từ gương mặt nhỏ nhắn tươi đẹp như hoa sen của tiểu cô nương rơi xuống chỗ xương quai xanh, sau đó dừng trên vòng eo thon gọn chưa đầy một nắm tay.

Lúc Kỳ Hoán còn là Hoàng tử, cũng từng nghe mấy lời thô tục mà cánh đàn ông thường hay nói, đều nói eo phụ nữ là thanh đao đoạt mạng, lúc đó hắn thật sự đã khịt mũi coi thường, không cho là đúng.

Nhưng lúc này lại được tôn lên thành chân lý.

Thật sự là thanh đao hút hồn đoạt mạng.

Chỉ là tối nay không có phúc hưởng thụ, hắn chỉ có thể nhìn sông rồi cười gượng, dĩ tiểu cô nương ngủ sau đó rón rén ra ngoài tắm nước lạnh.

Lần này Trần Loan ngủ rất nhanh.

Màn lụa nhảy múa theo gió, toàn bộ hoàng cung chìm trong sự tĩnh lặng chết chóc, chỉ chờ tia nắng đầu tiên của sớm mai lộ dạng, vạn

vật hồi sinh.

Sự yên tĩnh này không thể duy trì được mãi.

Tiếng đi lại bên ngoài càng lúc càng nhiều, càng lúc càng hỗn loạn, Trần Loan buồn ngủ mơ màng mở mắt, thấy người đàn ông ngủ ở bên ngoài một cái, sau đó chôn đầu trong chăn, giọng mơ hồ không rõ: “Chàng ra xem thử đi.”

Tính khí ngang ngược này trái lại giống như đã trở về khoảng thời gian trước.

Kỷ Hoán lặng lẽ mở mắt, kéo chăn găm xuống dưới đầu tiểu cô nương, tiếp đó xoay người xuống giường, nói với bên ngoài: “Có chuyện gì?”

Hồ Nguyên ở bên ngoài đi tới đi lui, lúc đang sốt ruột đến mức giậm chân, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng vạn tuế gia, lập tức mặt mày vui mừng, rón rén đẩy cửa vào, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt không dám liếc linh tinh một chút nào, cung kính bẩm báo đúng sự thật: “Hoàng Thượng, vừa rồi thị vệ tuần tra, lúc đi ngang qua cung Diệu Thiện đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết chói tai. Bọn họ lo lắng cho sự an nguy của Công chúa, vì thế tiến lên hỏi thăm, nhưng... Nhưng lại phát hiện một người đàn ông áo quần xộc xệch ở thiên điện của Công chúa.”

Bàn tay nắm phát trần của Hồ Nguyên đã đổ đầy mồ hôi, hẩn nuốt nước bọt, nói tiếp dưới áp lực đã tăng lên gấp bội: “Còn có đại cung nữ hầu hạ bên cạnh Công chúa cũng quần áo không chỉnh tề.”

“Vừa nãy nô tài đã đích thân đi xem, mới phát hiện người đàn ông kia là Hoàng Thái Tử nước Tấn, Hoàng Thượng ngài xem...”

Hắn quả thật không dám nói tiếp nữa.

Sau nửa canh giờ, Trần Loan và Kỷ Hoán tới cửa cung Diệu Thiện. Cung nữ thái giám hầu hạ và thị vệ tuần tra đêm khuya quý đầy đất,

chỉ có Kỳ Thiên không đi ra, Viên Viễn cũng không ra.

Gió đêm phe phẩy, hoàn toàn không oi bức giống như ban ngày, Trần Loan đi nhanh, ba bước thành hai bước vào nội điện, ghế chủ tọa trống không vừa hay còn thừa hai chỗ, mà Viên Viễn và Kỳ Thiên ngồi đối diện nhau, đại cung nữ Xảo Xảo quỳ dưới đất mặt như tro tàn.

Trong chốc lát, sắc mặt tất cả mọi người không đẹp để gì.

Người hầu hạ đều bị cho lui ra, trong điện này chỉ còn lại mấy người quen thuộc bọn họ trợn mắt nhìn nhau, cộng thêm một Xảo Xảo lặng lẽ khóc thầm, quần áo nửa kín nửa hở.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?” Kỳ Hoán thu hết cảnh tượng trong điện vào mắt, sau đó thờ ơ liếc nhìn Viên Viễn một cái, cất tiếng hỏi lạnh lùng.

Sắc mặt Viên Viễn xanh mét, gân xanh trên ấn đường nẩy lên, nhưng ánh mắt lại dính chặt trên mặt Kỳ Thiên, không bỏ qua chút xíu biểu cảm nào.

Hắn đã mấy đêm lẻn vào cung Diệu Thiên, giống như kẻ trộm, vừa đưa thuốc lại vừa tâm sự, thứ quan trọng nhất mỗi đêm nhất định phải nói vẫn là việc năm đó làm nàng hiểu lầm, khó khăn lắm thái độ của nàng mới lơ lửng một chút thì lại xảy ra việc khiến người ta ghê tởm này.

Hôm nay Kỳ Thiên chuyển sang điện chính nghỉ ngơi, nhưng hắn lại không biết, vẫn chạy tới sương phòng ở trắc điện, vừa đi vào đã hít phải Mê Tình Hương. Xảo Xảo cởi hết quần áo ngược ngùng đứng bên trong một cách khó hiểu, lúc hắn tới không hề đề phòng chút nào, lúc đó chỉ có thể lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia càng sát lại gần, càng lúc càng to gan.

Chuyện sau đó, không nói cũng được.

Thực sự mất mặt.

Viên Viễn hừ lạnh một tiếng, đối mặt với ánh mắt của ba người còn lại, cuối cùng từ trong kẽ răng rít ra một câu: “Cô không chạm vào nàng ta.”

Trần Loan nghe lời này, không khỏi ngạc nhiên nhìn hắn, sau đó nghiêng đầu hỏi Kỷ Thiên: “Tỷ định xử lý như thế nào?”

Sắc mặt Kỷ Thiên lạnh lùng cực điểm, nàng ấy đứng dậy hành lễ với Viên Viễn từ xa, giọng điệu như mảnh băng lạnh vụn vỡ: “Bản cung quản người dưới không nghiêm, cung nữ bên người dám làm ra chuyện dâm loạn cung đình, sẽ tự tạ tội với Đế Hậu. Chỉ là hiện giờ cung nữ này đã là người của Hoàng Thái Tử, bản cung cũng không tiện nhúng tay bừa bãi, xử lý như thế nào, hoàn toàn do Hoàng Thái Tử định đoạt.”

“Cũng xin Hoàng Thái Tử sau này đừng đến nữa.”

Nàng ấy cũng bị chuyện ghê tởm này làm cho không chịu nổi.

Ánh mắt Viên Viễn ngưng lại, chợt hung hãn híp mắt: “Cái gì gọi là người của Cô? Cô chưa hề chạm vào nàng ta.”

Trần Loan nhíu chặt lông mày, ánh mắt rơi trên người Xảo Xảo. Người phía sau quanh năm đi theo hầu hạ bên cạnh Kỷ Thiên, nàng đương nhiên quen mặt, người ngày thường rất thông minh lanh lợi, sao lại đột nhiên làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?

Không tốt một cái thì sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự cho rằng, làm như vậy là có thể bay lên cành cao biến thành phượng hoàng sao?

“Ma ma, mang Xảo Xảo đi xuống nghiệm thân.”

Chương 60

Mọi chuyện chờ kết quả đã rồi nói.

Viên Viễn ngồi trên ghế, vẻ mặt u ám nguy hiểm, ánh mắt nặng nề như sắt lạnh dán chặt lên người nữ tử mặt hoa da phấn phía đối diện. Cuộc đời này của hắn cực kỳ suôn sẻ, chỉ có duy nhất chuyện trên người nàng ấy mới gặp phải trắc trở.

Chuyện hoang đường mấy năm trước vẫn chưa được giải thích rõ ràng, lại gặp thêm chuyện kinh tởm như vậy nữa, Đại Yến này, trời sinh khắc hắn sao?

Nghĩ đến đây, Viên Viễn quay đầu nhìn thẳng vào người đàn ông ngồi ghế chủ vị. Kỷ Hoán nhíu mày, ung dung nghiêng người nói hai câu vào tai Trần Loan, đồng thời quang minh nắm tay người ta.

Phi, hiện tại đặc ý cái gì? Lúc trước tình trường không được như ý, Kỷ Hoán cũng không tốt hơn hắn là bao.

Vết thương dưới ống tay áo đang quấn một lớp vải trắng, người bên cạnh không biết, hắn cũng không coi trọng.

Viên Viễn hắn là nhân vật kiêu ngạo và ngạo mạn đến mức nào? Đối diện với thiên quân vạn mã, mũi tên bắn lén lạnh lùng trên chiến trường cũng không hề nhíu mày, bây giờ tiếp xúc với bộ đồ cung nữ, người thấy mùi phấn trên đó, cuối cùng không thể không lấy đao ép bản thân tỉnh táo.

Cũng bởi vì hành vi điên rồ và con dao găm lạnh lùng sắc bén đã khiến Xảo Xảo sợ vỡ mật, khiến nàng ta kinh hãi hét lên, kinh động đến thị vệ bên ngoài.

Nếu không phải vì một tiếng này, khoảnh khắc tiếp theo con dao găm không chỉ làm đứt sợi tóc của nàng ta, mà là đâm vào trái tim của nàng ta.

Sự việc này hẳn tuyệt đối không thể tiết lộ ra dù chỉ một câu. Nếu như bị truyền ra ngoài, không phải sẽ khiến người ta cười rớt hàm hay sao?

Sau khi Xảo Xảo bị kéo xuống nghiệm thân không lâu, sắc mặt Tô ma ma nghiêm trọng kéo rèm lên bước vào. Mọi ánh mắt đều lập tức dán lên người bà.

“Bệ hạ, nương nương, đã đưa xuống nghiệm thân rồi, vẫn còn là xử nữ.” Giọng của Tô ma ma không quá to cũng không quá nhỏ, mọi người trong đại sảnh đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Viên Viễn hừ lạnh một tiếng, rồi lại liếc nhìn Kỷ Thiên.

Vẻ mặt Kỷ Thiên vẫn thờ ơ, chỉ là lông mày nhíu chặt đã hơi buông lỏng, đôi tay bởi vì tức giận mà run rẩy dữ dội cũng dần bình tĩnh lại.

Mấy ngày nay, không chỉ có Kỷ Hoán quan tâm đến bệnh tình của nàng ấy, mà Viên Viễn còn chiêu mộ những dị sĩ, vô số dược liệu quý hiếm được đưa vào cung Kỷ Thiên như nước chảy. Bệnh tình của nàng ấy đã đỡ hơn rất nhiều, bình thường không nhìn thể nhìn ra, chỉ khi nào tâm trạng dao động lớn mới lộ rõ.

Lúc này trên mặt nàng ấy không biểu hiện gì, nhưng thật ra trong lòng đang cực kỳ tức giận.

Cùng lúc đó, Phương Hàm cũng sai bước đến giữa điện, quỳ xuống, nghiêm trang nói: "Bệ hạ, thần đã kiểm tra qua, trong góc phòng quả thật đã phát hiện ra tàn hương của mê hồn hương và hương trợ tình."

Hắn vừa nói ra những lời này, ánh mắt Trần Loan và Kỷ Thiên đều đông cứng lại. Từ nhỏ bọn họ sống trong thâm cung trạch viện, đương nhiên cũng biết ít nhiều thủ đoạn mê hoặc đàn ông. Mê hồn hương cũng được, chỉ là hương trợ tình rất mạnh, mười người đàn ông thì cả mười người đều thần trí mơ màng.

Loại này thường xuất hiện ở nơi tiêu hồn của Câu Lan Ngõa Xá, có rất nhiều nam nhân mất đi sự uy phong, lúc này phải nhờ đến sự trợ giúp của hương trợ tình để khôi phục lại mạnh mẽ. Cho dù bên cạnh là bà tử thô kệch mặt rỗ nhìn như năm mươi tuổi, chuyện xảy ra sau đó có thể nói là mất lý trí.

Xảo Xảo không phải là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng coi như tiểu gia bích ngọc, vả lại đi theo bên người Kỷ Thiên nhiều năm, cho dù chỉ là người hầu, cũng được dưỡng thành dáng vẻ liễu yếu đón gió như những tiểu thư trong gia đình bình thường. Viên Viễn có thể chịu đựng được không động vào nàng ta, nghị lực như vậy, thật khiến người ta lau mắt nhìn.

Kỷ Hoán phát phát tay áo, Phương Hàm cung kính lui xuống. Cung nữ đứng lúc đưa trà đến, lá trà xanh lẫn lộn chìm nổi trong nước nóng, Trần Loan khẽ mím môi uống một ngụm làm ướt cổ họng, nói với Viên Viễn: "Chuyện ngày hôm nay là Đại Yến ta có lỗi với Hoàng Thái Tử."

Những chuyện bẩn thỉu xảy ra trong hậu cung nên do nàng xử lý.

"Đợi chuyện này được tra rõ, nhất định sẽ cho Hoàng Thái Tử một lời giải thích."

Đây là lời nói suông, nhưng Viên Viễn không phải là người dễ bắt nạt, sắc mặt lập tức lạnh đi mấy phần.

Giải thích? Giải thích gì?

Chẳng lẽ hắn thực sự dùng một thứ lý do xấu hổ như vậy để đưa quân tấn công Đại Yến ngang tài ngang sức hoặc thậm chí còn hơn

cả nước Tấn? Hẳn ăn no rừng mỡ không có việc gì làm?

"Không biết Hoàng Hậu điều tra rõ như thế nào, lại chuẩn bị giải thích rõ với Cô ra sao?"

Trần Loan vuốt bộ móng lạnh lẽo, phía trên khám những viên đá quý trơn bóng, dưới ánh sáng tạo lên một vệt sáng bảy sắc cầu vồng. Nàng gật đầu với Tô ma ma, mở miệng nói: "Mang Xảo Xảo đến đây."

Lúc Xảo Xảo được đưa lên, trên mặt chảy hai hàng nước mắt, không nói bất cứ điều gì, nhìn dáng vẻ cực kỳ đằm đằm đáng yêu. Viên Viễn nhíu mày, chán ghét liếc mắt một cái.

"Bản cung nhớ là Công chúa đối xử với người không tệ, hôm nay hà cớ gì lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy?" Trần Loan nhíu mày, hỏi thẳng.

Xảo Xảo cung kính quỳ trên mặt đất lạnh băng, vừa mở miệng đã nếm được mùi vị đắng chát, nàng ta đập đầu xuống đất, ngược lại dứt khoát nói: "Nô tỳ phạm vào tội chết, xin Hoàng Hậu nương nương xử phạt."

Nói xong, nàng ta lại nhích thân thể quỳ lết đến trước mặt Kỳ Thiên, đập đầu, khóc không thành tiếng: "Công chúa đối xử với Xảo Xảo vô cùng tốt, là Xảo Xảo mơ mộng hão huyền, quý mê tâm hồn, làm chuyện có lỗi với Công chúa."

Mắt phượng của Kỳ Thiên khẽ nheo lại, nhìn dáng vẻ hối lỗi giàn giụa nước mắt nước mũi, trong lòng không hề dao động, thậm chí ngay là lời nói cũng không muốn.

Nàng ghét nhất là đồ sói mặt trắng, biết rõ chuyện đó là sai nhưng vẫn cứ làm, lẽ ra nên lường trước đủ loại hậu quả. Nàng ấy không phải là thánh nhân thông thái sáng suốt, không có đủ rộng lượng để bao dung người như vậy.

Làm cũng đã làm, sai thì cũng đã sai, nên xử trí như thế nào thì xử trí thế đó.

Xảo Xảo hầu hạ nàng ấy nhiều năm, cũng biết tính tình nàng ấy, không cầu xin tha thứ, chỉ ghen ngào nói: "Hoàng Thái Tử đối với Công chúa tình thâm. Người đời đều nhìn thấy, thế nhưng Công chúa lại coi thường phần tình cảm này, nhiều lần trốn tránh. Thậm chí vì để không gả đi mà muốn đi Phật Sơn, nô tỳ thật sự không nhìn được."

Nàng ta cười khổ: "Hoàng Thái Tử giành tình cảm cho Công chúa nhiều năm, mà lần đầu tiên nô tỳ nhìn thấy Hoàng Thái Tử đã kinh ngạc trước vẻ đẹp của ngài ấy. Chỉ là, thân phận của nô tỳ thấp kém, ngay cả để Hoàng Thái Tử nhìn hai lần cũng không xứng."

Kỷ Thiên nhấp một ngụm trà, sau đó nâng mí mắt lên, từ tốn nói: "Nếu đã biết không xứng, sao lại còn dám làm chuyện này?"

"Nô tỳ đương nhiên biết, nếu làm chuyện như thế, cho dù thành hay không thành, cũng sẽ không thể giữ được mạng. Nhưng Công chúa cũng thường nói trên đời này không làm được chuyện mình muốn làm, thì chẳng khác gì cái xác không hồn."

Vẻ mặt Xảo Xảo chua xót, nhìn lòng bàn tay mình, ánh mắt ảm đạm: "Mấy ngày nay, Công chúa mắc bệnh lạ, nhưng Hoàng Thái Tử vẫn không từ bỏ, liều mạng mỗi đêm đều đến đây, không phải là nhỏ nhẹ khuyên giải thì cũng là mang dược liệu, thuốc viên đến. Vậy mà người vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng, nô tỳ nghĩ, có lẽ cơ hội của nô tỳ đến rồi."

"Đây là việc làm to gan nhất trong đời này của nô tỳ, cũng là việc mà nô tỳ muốn làm nhất."

"Chỉ là nô tỳ chưa bao giờ tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện như vậy. Hoàng Thái Tử lại nhịn đến mức này. Ngài ấy thà rằng dùng dao lấy sự đau đớn để khiến cho bản thân tỉnh táo."

Cuối cùng Xảo Xảo quỳ lạy Kỳ Thiên, roi hai hàng nước mắt: "Là nô tỳ đã thua, mặc Công chúa xử trí."

Kỳ Thiên không nói thêm lời nào, liếc nhìn Viên Viễn. Sắc mặt của người đàn ông nặng nề như nước, thấy nàng ấy nhìn sang, Hoàng Thái Tử không sợ trời không sợ đất lần đầu tiên ửng đỏ vành tai.

Chuyện này bị vạch trần trước mặt mọi người, hăn hơi xấu hổ.

Xảo Xảo này ngược lại cũng thông minh, quỳ xuống tự nhận hết mọi việc.

"Kéo xuống, xử lý theo cung quy." Trần Loan lạnh nhạt dặn dò, nàng ta nhanh chóng bị mấy ma ma khỏe mạnh kéo xuống. Trong cung điện to lớn trống rỗng như thế, ngay cả một tiếng cầu xin tha thứ cũng không có.

Sự việc bắt đầu bất ngờ, kết thúc cũng đột ngột.

Kỳ Hoán khẽ nhượng mảy, giọng nói cực kỳ nghiêm khắc lạnh lùng, nhưng bên trong lại chứa đựng ý chế nhạo: "Kỳ trân dị bảo của Đại Yến ta, hể ngươi nhìn trúng, trẫm sẽ cho phép ngươi mang về nước Tấn."

Trái tim Viên Viễn như nghẹn lại, đây là muốn đuổi hăn đi?

Hăn thiếu chút nữa bị một cung nữ điên vu oan.

Kỳ Thiên cũng tiếp lời: "Tư khố của cung Kỳ Thiên ta cũng có thể mở đưa cho Hoàng Thái Tử."

Viên Viễn hít một hơi thật sâu, khẽ nâng cánh tay lên, không muốn thừa nước đục thả câu những người này. Châu báu mà Đại Yến có, nước Tấn cũng có, duy chỉ có thứ khiến hăn thương nhớ, thẳng nhãi Kỳ Hoán này lại ba lần bốn lượt không hứa hôn cho hăn.

"Người Cô luôn hướng về, chỉ có duy nhất Tam Công chúa. Không biết Hoàng Thượng có thể bỏ thứ mình yêu thích?"

Người đàn ông ăn nói mạnh mẽ, ánh mắt kỳ lạ, trái tim im lặng bấy lâu nay khế đập. Hắn đã cầu hôn rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nói thẳng trước mặt Kỳ Thiên.

Nhưng thời gian ra ngoài lần này có hạn, ít ngày nữa hắn phải trở về nước Tấn, chuyện hôn sự lại trì hoãn hết lần này đến lần khác, hài tử của đám huynh đệ không ra hồn gì của hắn đã biết chạy rồi, thế mà hắn ngay cả chữ bát còn thiếu nét phẩy.

Kỳ Hoán không nói, chỉ đưa mắt nhìn Kỳ Thiên, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mắt Kỳ Thiên lấp lánh mấy cái, nàng ấy khế sửa nếp gấp trên quần áo, thong thả đứng dậy, không từ chối cũng không đồng ý, chỉ bình tĩnh nói: "Có thể hỏi Hoàng Thái Tử vài câu được không?"

Gương mặt Viên Viễn nghiêm túc, tất nhiên đồng ý.

Chỉ cần không trốn tránh và từ chối, nàng ấy sẵn lòng nói thẳng vào vấn đề này, hắn đương nhiên cầu còn không được.

"Bổn cung thân là Công chúa, trong tay có di chiếu, có thể tùy ý chọn một người trẻ tuổi tài cao trong triều làm phò mã. Cuộc sống sau này không nói giàu sang phú quý ngất trời, nhưng ít nhất cuộc sống không lo nghĩ, thong dong tự tại."

"Cho dù đến Phật Sơn tĩnh dưỡng, vẫn là thân thể ngàn vàng, không một ai dám sơ suất. Du sơn ngoạn thủy, tu thân dưỡng tính, vui vẻ giữa núi sông, quãng đời còn lại coi như là vui vẻ."

Nói xong, gương mặt Viên Viễn dần trở nên nặng nề. Mắt phượng của nàng ấy khế mờ ảo, chuyển chủ đề: "Ta không cầu vinh hoa phú quý, cũng không cầu lưu danh hậu thế. Nếu đã như vậy, cần gì ta

phải gả cho Hoàng Thái Tử, tranh sủng, lục đục với đám cơ thiếp, tự làm khó bản thân?"

"Hôm nay Hoàng Thái Tử cảm thấy bốn cung rất hợp ý, ngày khác cũng sẽ có một Kỳ Thiên thứ hai làm cho Hoàng Thái Tử chết mê chết mệt. Đến lúc đó, ta nên giải quyết như thế nào?"

"Hoàng Thái Tử cũng đừng nói cái gì mà tình cảm sâu nặng. Trên đời này thứ không đáng tin cậy nhất chính là lòng người."

Lời nói của nàng ấy sắc bén chói tai, không chỉ khiến Viên Viễn cứng họng, mà ngay cả trong lòng Trần Loan cũng rung động, thậm chí thở dài.

Kỳ Thiên sống tùy ý, thân phận tôn quý, đi đâu cũng có người bảo vệ. Nhưng đa số nữ tử trong thiên hạ này đều như cây bèo lục bình, lúc xuất giá thì nghe lời phụ mẫu, thuận ý huynh đệ, sau khi xuất giá thì phải dựa vào tâm ý của phu quân, có hài tử lại phải khắp nơi lo lắng mưu đồ. Cả cuộc đời này đều làm khó bản thân.

Kỳ Thiên phúc thân với Viên Viễn, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng: "Hoàng Thái Tử vẫn nên suy nghĩ kỹ rồi hãy đến."

Trần Loan dịu dàng nói theo: "Trước tiên gọi thái y đến, xử lý vết thương cho Hoàng Thái Tử đã."

Khi Trần Loan và Kỳ Hoán ra khỏi cung Diệu Thiên, gió đêm thổi qua góc áo của hai người. Sâu trong đường cung mờ mịt dường như đang ẩn nấp cự thú, nhìn không thấy đầu đuôi.

Suốt cả đoạn đường, Kỳ Hoán chơi đùa với bàn tay mềm mại không xương của tiểu cô nương, bước chân chậm rãi, giọng nói trong trẻo tan ra trong gió: "Đang suy nghĩ chuyện gì vậy?"

Trần Loan bĩu môi nói: "Đang nghĩ tới cung nữ to gan kia."

Kỷ Hoán bật cười, dùng lực nắm lấy ngón tay của nàng, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, trực tiếp vạch trần nàng: "Học được cách nói dối trước mặt ta rồi?"

Phía trước là một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, có một vũng nước nhỏ, Trần Loan xách váy bước qua. Đôi mắt đen trắng rõ ràng, gương mặt nghiêm túc, lông mày rậm nhíu chặt: "Thần thiếp chỉ đang nghĩ, nếu như sau này có nhiều tỷ muội tiến vào hậu cung, Hoàng Thượng cũng gặp được Trần Loan thứ hai, sẽ là cảnh tượng thế nào?"

Nếu suy nghĩ của nàng đã không thể che đậy, chi bằng nói thẳng ra.

Mặc dù không có tác dụng gì.

Người đàn ông ngậm ý cười hỏi: "Ghen?"

Mây đen trên đỉnh đầu tản đi, lộ ra một vầng trăng khuyết nho nhỏ, một bên tỏa ánh sáng bạc dịu dàng, một bên chìm trong bóng tối. Vầng trăng cong cong, ánh bạc đan xen với màu đen thăm thẳm, hòa hợp một cách kỳ lạ.

Trần Loan hơi cúi đầu, cánh tay đan vào nhau như cành hoa uốn lượn hướng lên trên, người hầu hạ phía sau đều là người thành tinh, lập tức cup mi cúi đầu tụt lại phía sau một khoảng.

Kỷ Hoán dừng bước, ánh mắt sâu thẳm, cuối cùng vươn tay véo một bên má của nàng, nói: "Càng biết làm nũng rồi."

Cũng càng không biết xấu hổ.

Trong mắt Nguyên Thành Đế, đây là chuyện vui mừng khi nhìn thấy thành quả.

"Viên Viễn là người thông minh, nếu như hôm nay hắn thật sự chạm vào cung nữ kia, sau này cho dù hắn có miệng lưỡi trơn tru như thế nào, Kỷ Thiên cũng sẽ không nghe dù chỉ một câu." Kỷ Hoán siết

chặt ngón tay út của tiểu cô nương, giọng nói trong trẻo như nước:
"Nếu ta là hắc, ta cũng sẽ làm như vậy."

Trần Loan đột nhiên ngược mắt lên, hiển nhiên khá kinh ngạc.

Kỷ Hoán không nói thêm gì nữa, vẻ mặt cũng coi như dịu dàng, trăng sao trên trời đều hội tụ ở trên người hắc.

Trên đời này làm sao có Trần Loan thứ hai được?

Hơn nữa làm gì có sáu năm trong bùn lầy dơ bẩn muốn nhắc nửa bước chân cũng khó khăn nữa lần thứ hai?

Bóng của người đàn ông đổ trên con đường đá xanh, một khối bóng mờ ảo, mà bóng của Trần Loan lại nhỏ hơn rất nhiều. Hai người dựa sát vào nhau, bóng cũng thân mật sát vào nhau. Trần Loan ghé đầu vào lồng ngực hắc, hai cái bóng hòa làm một.

Lúc tiểu cô nương sắp buồn ngủ thì la hét đòi về cung Minh Lan, nói rằng quỳ thủy ngủ ở điện Dưỡng Tâm là xui xẻo. Sau khi ồn ào một lúc thì lại rên đau hừ hừ, một lúc lâu sau gối đầu lên cánh tay hắc, nhắm mắt thở đều đặn.

===

Cùng lúc đó, cung Diệu Thiện vẫn còn sáng đèn. Trước khi đi Kỷ Hoán đã chặn tin tức, bắt không ít người lẩm miệng đến cảnh cáo, khiến cho tất cả các cung nữ bà tử trong cung Diệu Thiện đều run sợ không dám nói nửa lời.

Viên Viễn vẫn chưa đi, hắc dựa vào chiếc ghế bập bênh. Ống tay áo hơi vén lên, lộ ra cánh tay gầy gò rắn chắc. Hai vết máu nhìn thấy mà giật mình, thái y rắc bột thuốc lên người hắc, lại quấn băng vải, cuối cùng không thể thiếu việc căn dặn mấy câu kiêng ăn kiêng nóng giận.

Chờ thái y mang hòm thuốc rời đi, cung Diệu Thiện yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu riu rít bên ngoài.

Kỷ Thiên đang ngồi trước bàn viết chữ. Căn bệnh run tay của nàng ấy vẫn chưa được chữa khỏi hoàn toàn. Mỗi ngày nàng ấy đều dùng cách này kiên trì khống chế. Chữ viết vốn đến cả Xương Đế cũng khen ngợi không ngớt, bây giờ lại như những con nòng nọc.

Cuối cùng, Kỷ Thiên đặt bút lên nghiên mực vang lên một tiếng cạch, sau đó dời bước chân, đi tới trước mặt Viên Viễn, thờ ơ lau vết mực trên đầu ngón tay, lười biếng nói: "Vẫn chưa đi? Chẳng lẽ muốn ở lại cung Diệu Thiên ngủ một đêm?"

Viên Viễn híp mắt, bình tĩnh vuốt ve lớp vải quần trên cánh tay mình, đôi mắt đào hoa quyến rũ hơi nhướng lên, so với nữ nhân càng thêm mê hồn: "Vết thương đau, tác dụng của mê hồn hương còn chưa hết."

Hắn nói như vậy, Kỷ Thiên suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

"Viên Viễn, lúc này ở bên ngoài, ta đã nói rất rõ ràng với huynh rồi. Nếu như huynh còn chưa suy nghĩ rõ ràng thấu đáo, cũng không cần đến quấy rầy ta nữa." Gương mặt nàng ấy đoan chính, nói thẳng.

"Thân phận của ta và huynh giống nhau, đến lúc đó thật sự cãi nhau, không ai giữ được mặt mũi, vì vậy huynh bỏ cuộc trở về đi." Về mặt Kỷ Thiên dịu dàng hiếm có, giống như khuyên nhủ.

"Chắc." Sắc mặt Viên Viễn thay đổi một hồi, sau đó mang theo ý tứ không rõ hờn nhẹ một tiếng, đứng dậy, từng bước dồn Kỷ Thiên đến bên cửa sổ, lưng nàng ấy dựa vào tường, tứ cố vô thân, nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh.

"Lúc ta mười bốn tuổi, là ai trêu ghẹo ai trước? Nàng cũng không nhìn xem, cho dù là trò đùa dai, ai dám chọc đến trên đầu ta?"

Cởi bỏ vẻ công tử quần áo lụa là trước mặt người khác, người này trở nên cố chấp, còn khó chơi hơn so với bốn năm trước.

"Nàng chỉ trách ta năm đó thiên vị, mất hết lý trí, tại sao không nói nàng thu dọn đồ đạc quay về Đại Yến ngay trong đêm, hơn ba trăm dặm đặc sứ cũng không đuổi kịp nàng?"

Bốn năm năm sau, bởi vì chuyện này, hai người sắp định thân hoàn toàn rơi vào bế tắc. Hắn cầu thân ba lần đều bị nàng từ chối, ngay cả người cũng không thèm gặp, giải thích cũng không giải thích được.

Giọng nói của Kỳ Thiên lạnh đi vài phần, nàng ấy cười lạnh một tiếng: "Nói như vậy huynh cho rằng ta sai?"

Viên Viễn im lặng không nói gì, sau đó chậm rãi ôm người vào lòng, thân thể nàng ấy cứng đờ trong nháy mắt, tay siết chặt thành nắm đấm nhỏ. Sau đó lại bị hắn mạnh mẽ mở ra, mạnh mẽ để mười ngón tay đan vào nhau.

"Kỳ Thiên, ta chỉ rất nhớ nàng."

Hắn không trách nàng ấy, hắn chỉ là rất nhớ nàng ấy.

Không có câu nói nào chấn động lòng người hơn câu nói này, ngay cả người lý trí tỉnh táo như Kỳ Thiên cũng phải thất thần trong giây lát. Mãi cho đến khi nàng ấy cảm thấy giữa hai hàng lông mày có một luồng hơi ấm, nàng ấy mới lập tức căng thẳng, đẩy người ra, xa xa truyền đến một âm thanh tức giận: "Nhanh rút trở về đi."

Viên Viễn đứng tại chỗ, ngón tay tái nhợt gần như yêu mị khẽ vuốt đôi môi mỏng, trong đôi mắt đào hoa hiện lên một tia cổ quái, cong môi khẽ cười một tiếng, lẩm bẩm: "Lần này ta còn có thể để cho nàng chạy trốn hay sao?"

Hắn lại ngồi xuống ghế tựa, cửa sổ phía nam hé mở. Chiếc ghế bằng trúc không chịu được trọng lượng, phát ra tiếng kéo kẹt, Viên Viễn híp mắt, thầm nghĩ lúc này có một bình rượu thì tốt rồi.

Hắn lại nghĩ đến rất nhiều chuyện. Từ lúc nàng ấy mười bốn tuổi đến bây giờ là mười chín tuổi, tròn năm năm, giống như cả một đời, mọi

thứ đều thay đổi, ngay cả dự định ban đầu của hã cũng thay đổi, chỉ có duy nhất nàng ấy là không thay đổi.

Chương 61

Sau trò kịch đó, trong cung lại yên tĩnh mấy ngày. Mỗi ngày Trần Loan uống thuốc điều dưỡng cơ thể, bụng cũng không còn đau nữa, điện Dưỡng Tâm nghiêm nhiên trở thành cung Minh Lan thứ hai, tất cả bài trí đều dựa theo sở thích của Trần Loan.

Dường như Nguyên Thành Đế cũng không định để nàng trở về, mặc kệ nàng lăn qua lăn lại.

Giữa tháng tám trời vẫn rất nóng, mặt trời treo cao, người đứng ngoài trời, chỉ trong chốc lát, đỉnh đầu đã bốc khói.

Nhiều ngày trôi qua, Trần Loan vẫn không nghe được tin tức gì về quận chúa Cẩm Tú và Triệu Khiêm, tất cả manh mối giống như bị bốc hơi. Sự việc mười năm trước lại một lần nữa tái diễn, hai người sống sờ sờ ở kinh đô lại biến mất giữa biển người mêh mông.

Trần Loan nhiều lần nhắm mắt mở ra, đều là hình ảnh lão thái lão năm thẳng đơ, phủ một tấm vải trắng, mắt nhắm chặt.

Lão thái thái ăn chay niệm Phật hơn nửa đời người, nhưng cuối cùng lại bị liên lụy chết vô tội, chết không nhắm mắt.

Mà Trần Loan thân là con cháu của phủ Quốc Công, trong lòng âm thầm nghĩ lại chậm chạp nữa sẽ không tìm được người này mất, trong lòng khó tránh khỏi khó chịu. Cho dù nói như thế nào thì cũng là huyết mạch tương liên, vô duyên vô cớ bị tai bay vạ gió cũng là người thân của nàng.

Cho dù Khang di nương và Trần Diên chết không hết tội, nhưng lão thái thái và đứa nhỏ trong bụng Khang di nương chung quy cũng là

vô tội.

Buổi trưa ngày mười sáu tháng tám, trời sáng choang, nắng như thiêu đốt.

Bởi vì tối qua là lễ Trung Thu, trên cây quế bên ngoài vẫn còn treo mấy chiếc đèn lồng tròn tròn, đủ loại hoa văn cầu kỳ, nhìn rất có không khí vui mừng.

Lưu Nguyệt bưng một đĩa bánh ngọt đi vào, trên mặt mang theo nụ cười, nói nhỏ: “Nương nương nhanh nếm thử đi. Đây là bánh nhân táo Tam Công chúa sai người đưa tới. Nghe nói là do chính tay Vương ma ma làm. Trước khi tiến cung nương nương thích ăn bánh này nhất mà.”

Trần Loan đặt chiếc trâm ngọc Dương Chi trong tay xuống, ánh mắt rơi vào món điểm tâm tinh xảo, gật đầu cười, sau đó mở miệng hỏi: “Bổn cung nhớ mấy ngày trước Vương ma ma đã cầu xin Công chúa một ân huệ, ít ngày nữa sẽ xuất cung dưỡng lão?”

Lúc Trần Loan và Kỳ Hoán chưa thành thân, Kỳ Thiên sống ở phủ Công chúa bên ngoài cung. Trần Loan và Thẩm Giai Giai thường đến làm khách, Vương ma ma là ma ma quản sự bên cạnh Kỳ Thiên, lại có tay nghề làm đồ ăn rất ngon, lúc nào cũng cười hiền từ. Thường xuyên qua lại, Trần Loan tất nhiên cũng quen mặt bà ấy.

Đến độ tuổi như vậy, xuất cung dưỡng già cũng là lựa chọn tốt nhất.

Lưu Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, Công chúa nghĩ đến công lao chăm sóc nhiều năm vất vả khổ cực, đã cho bà ấy rất nhiều thứ, hơn nữa còn đặc biệt cho phép xuất cung vào ngày mười tháng sau.”

Trần Loan cầm một miếng bánh bỏ vào miệng, hương thơm mềm mại ngào ngạt lan tỏa trong miệng, nàng thích ý híp mắt, nhẹ giọng nói: “Ngày ma ma xuất cung, nhớ nhắc bổn cung một tiếng, chúng ta cũng nên đi đưa tiễn.”

Lần đi này, chỉ sợ sau này khó gặp lại.

Trần Loan có thói quen sau khi ăn trưa sẽ chợp mắt nghỉ ngơi. Điện Dưỡng Tâm yên tĩnh, không ai dám gây ra tiếng động nào. Lúc Kỳ Hoán xử lý xong chính sự đi vào, tiểu cô nương đang yên lặng nằm trên giường la hán nhỏ bên ngoài bức bình phong, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, đường cong duyên dáng, càng thêm mê người.

Kỳ Hoán nhìn một lúc, im lặng xoa tay ý bảo cung nữ đang quạt gió hai bên lui ra, nhẹ tay nhẹ chân ôm người vào giường nhỏ trong nội điện.

Trần Loan ngủ không sâu, mở mắt ra đã nhìn thấy hắc, khẽ lẩm bẩm một tiếng, vươn tay quấn quanh cổ hắc rồi nhắm mắt lại, thật sự là không có nửa phần cố kỵ thân phận của hắc. Kỳ Hoán không nhịn được bật cười, ước chừng cân nặng của người trong lòng, khàn giọng mở miệng: "Sao lại nặng hơn trước rồi?"

Lông mi Trần Loan khẽ run, đầu ngón tay lạnh lẽo, véo gáy hắc một cái, nũng nịu cãi lại: "Rõ ràng không có. Mấy ngày trước ngay cả điểm tâm cũng bị cấm, Hoàng Thượng chớ lấy chuyện này ra dọa thiếp."

Kỳ Hoán đặt nàng lên chiếc giường mềm mại, ngón tay thô ráp xoa xoa gò má thanh tú của nàng, ghé sát vào người người, sau đó nhú mào: "Sao trầm lại người thấy mùi bánh hạt sen vậy?"

Trần Loan lập tức quay lưng về phía hắc, nhích người vào trong.

Càng ngày càng hẹp hòi.

Nửa giờ sau, Trần Loan nhỏ giọng ấp úng, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như bông hoa, mà nước mắt lăn dài xuống, làm bộ đáng thương, cánh tay vô lực đặt lên vai người đàn ông, giọng nói run rẩy: "Thiếp chỉ ăn một miếng."

Giọng điệu rất là uất ức, từ trong lồng ngực Kỳ Hoán phát ra tiếng cười nghẹn, giọng nói khàn khàn khó tin, ánh mắt âm u có thể hút người ta vào: "Trước buổi triều sáng nay nàng đã hứa thế nào? Còn nhớ không?"

Trần Loan lập tức mím môi, sốt ruột túm lấy chiếc chăn dưới người, nũng nịu hừ nhẹ: "Hiện tại thiếp đã không sao rồi, cũng không thể tin tưởng hoàn toàn vào thái y được."

Kỳ Hoán quả thật là sắp bị lời lẽ không chính đáng của tiểu yêu tinh này làm cho bật cười. Không tin lời thái y, chẳng lẽ để mặc cho nàng đau đến mức thở hổn hển sao?

Cuối cùng, Trần Loan mồ hôi đầm đìa, nghẹn ngào như con mèo, không còn sức lực tranh cãi với người đàn ông này. Lúc mơ màng chỉ nghe thấy giọng nói êm dịu của người đàn ông bên tai, mang theo mấy phần thỏa mãn. Thật đáng ghét.

"Trong thời gian này, một miếng cũng không được ăn."

Nguyệt sự của tiểu cô nương mới trôi qua yên ổn không bao lâu, lại thích ăn bánh ngọt, đến lúc dùng bữa thì thường thường chỉ ăn vài hạt cơm. Điều này thì cũng thôi đi, một thời gian sau, nửa đêm đột nhiên la hét kêu đau răng, sáng hôm sau ngủ dậy thì thấy một bên má sưng vù lên.

Những ngày sau vẫn chưa yên, cung nữ thái giám trong điện Dưỡng Tâm không có người nào nhìn ra, bình thường bị nàng lừa bưng lên một đĩa điểm tâm, mà Trần Loan hết lần này đến lần khác mặt không biến sắc thề thốt phủ nhận với hắc, không hề nhớ lâu chuyện này một chút xíu nào.

Rõ ràng trước đây nàng không thích ăn những thứ ngọt ngào này mà.

Lúc Trần Loan tỉnh dậy, mặt trời đã lặn về phía tây, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả bầu trời như máu, đẹp lạ lùng, không biết vì sao hai mí

mắt của nàng bắt đầu giật giật dữ dội.

Có lẽ trên thế giới này thật sự tồn tại những chuyện hoang đường như thần giao cách cảm. Trong một khoảnh khắc nào đó, trái tim của Trần Loan như bị một cái búa nặng nề gõ vào, sau đó một giọt nước mắt rơi xuống, nàng hoang mang nhú mày, bình tĩnh lau nước mắt.

Khoảng nửa canh giờ sau, trên bầu trời xuất hiện một tầng sương mù màu xám, màn đêm sắp đến, trên bầu trời đã treo một vầng trăng tròn, ánh trăng mờ ảo.

Kỷ Hoán đang ở chính điện phê sổ con, trong lòng Trần Loan luôn cảm bất an, vì vậy đặt cuốn sách trên tay sang một bên, đứng dậy đi tìm hần.

Hồ Nguyên nghênh đón từ xa, giọng nói trầm thấp hơn trước mấy phần, nói: "Nương nương vào đi."

Trần Loan theo bản năng cảm thấy có gì đó không đúng, mới bước vào một chân, đã nghe thấy giọng nói của Phương Hàm: "... Nửa canh giờ trước, ám vệ được phái đi bảo vệ Quốc Công gia bị trúng kế điệu hổ ly sơn, cấm vệ quân canh giữ ở trang viên đều không phải là đối thủ, chờ vi thần nhận được tin tức vội vàng chạy đến kiểm tra, Quốc Công gia và Tam công tử đã thân lìa khỏi đầu, bị người ta chặt đứt ngang hông."

Điệu hổ ly sơn, chém đứt, đầu lìa khỏi xác.

Bên trong chưa kịp có động tĩnh gì, chân sau của Trần Loan đã trượt, suýt chút nữa đụng vào cột nhà. Hồ Nguyên vội vàng đỡ lấy nàng, liên tục hỏi: "Nương nương, không sao chứ?"

Đang nói chuyện, Kỷ Hoán nghe được động tĩnh đi ra, trong mắt chứa đầy phong ba bão táp đến kinh người. Hần không hỏi chuyện gì, chỉ ở trước mặt mọi người ôm lấy nàng, thương tiếc hôn lên trán nàng, khàn giọng nói: "Đều giao cho trẫm."

Trần Loan không biết mình bị làm sao, nàng mờ mịt ngược mắt lên, khóe mắt ửng đỏ. Nàng muốn nói với hấn rằng nàng không sao, nhưng không thốt ra nổi một chữ.

Mới qua ngày mười lăm tháng tám, khi chư thần vẫn đang đắm chìm trong ngày lễ đoàn viên náo nhiệt, tin tức phủ Trấn Quốc Công bị hại giống như phong ba bão táp cuốn sạch phố lớn ngõ nhỏ ở kinh đô. Từ đó về sau, huyết mạch Trần thị chỉ còn dư lại dòng dõi duy nhất trong cung Minh Lan kia.

Người trong kinh đô đều bàng hoàng, ai ai cũng cảm thấy bất an. Lúc này có một số gia tộc nhạy bén đã dựa vào manh mối và suy đoán của bản thân tính ra một số việc, ví dụ như Tả Tướng và Nam Dương Vương tiến cung diện thánh suốt cả đêm.

Bọn họ nói chuyện hơn nửa đêm, Trần Loan cũng ngồi bất động trên chiếc ghế phía sau bức rèm châu đến hơn nửa đêm. Trong lúc đó, nàng cũng thức dậy lật xem qua một số ghi chép về sự việc năm đó, cùng với lời khai của Tả Tướng quân.

Sự việc năm đó, hai trăm tám mươi người phủ Tả Tướng quân, toàn bộ đều bị xử dưới lưỡi dao của hình bộ, rất nhiều người già trẻ nhỏ, không có người nào may mắn thoát khỏi

Cơn thịnh nộ của Đế Vương, chỉ có máu tươi mới có thể xoa dịu được.

Có ý mưu phản, tội lớn cỡ nào. Trần Loan cầm trang giấy mỏng manh, đầu ngón tay lạnh ngắt.

Nàng không ngốc. Triệu Khiêm kia không tiếc lần trốn hai mươi năm để huyết tẩy phủ Quốc Công, thậm chí còn liên lụy đến một mạng mà bản thân khó khăn lắm mới chạy trốn được, chẳng lẽ chỉ vì Trần Thân là quan viên của sự việc năm đó sao?

Phủ Tả Tướng quân đã từng có quyền lực cực lớn, đương nhiên biết lệnh Vua không thể trái. Hơn nữa rốt cuộc Tả Tướng quân có tâm tư

kia hay không, ông ta thân là nhi tử chẳng lẽ không biết rõ sao? Nếu chuyện kia là sự thật, ông ta ngoại trừ việc than thở trời đất thiên vị, thì không có gì để nói hết. Nhặt được một mạng thì nên sống thành thật làm người chứ.

Trong cuộc chiến tranh giành giang sơn, ngôi vị Hoàng đế này, thắng làm vua thua làm giặc. Người thua đặt cược tất cả, người thắng tất nhiên nhỏ cỏ tận gốc, diệt trừ hậu hoạn.

Nhưng nhìn tất cả hành động mà ông ta đang làm bây giờ, chuyện này càng ngày càng trở nên khó hiểu.

Trần Loan không ngừng suy nghĩ, nếu như Tả Tướng quân bị người ta hãm hại, hoặc Trần Thân dùng thủ đoạn vu oan người ta...

Quả thật không dám nghĩ đến.

Bây giờ người của phủ Quốc Công đều đã chết hết, chủ tử trên dưới chưa đến mười người, so với phủ Tả Tướng quân thịnh vượng con cháu đầy đàn thì đúng là không đáng kể.

Đến hơn nửa đêm, Tư Mã Nam và Nam Dương Vương đạp sương mù dưới ánh sao trở về phủ. Kỳ Hoán ngồi trên ghế gỗ sưa nhắm mắt dưỡng thần, tức giận và mệt mỏi đan xen giữa hai hàng lông mày.

Trần Loan đi tới nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho hắn. Một mùi hương hoa đào truyền đến, Kỳ Hoán rất tự nhiên đưa tay ra bắt lấy tay nàng, ngược mắt nói: "Lúc này ám vệ đến báo, phát hiện thấy tung tích của Triệu Khiêm trong một ngôi đền bỏ hoang ngoại ô kinh đô, nhưng chưa rõ trong đó đang ẩn trốn bao nhiêu người, thân phận như thế nào. Ta không cho bọn họ hành động khinh suất, tránh bút dây động rừng."

Trần Loan đã sớm đoán trước được chuyện này. Triệu Khiêm kia ẩn nấp nhiều năm như vậy, đương nhiên trong tay có thể lực của riêng mình, chỉ là nàng không ngờ nhanh như vậy đã tìm thấy Triệu Khiêm.

Theo suy đoán của nàng, thân là người mang huyết mạch của phủ Trấn Quốc Công, nàng sẽ là mục tiêu cuối cùng của Triệu Khiêm. Trước đó, ông ta nhất định sẽ ẩn giấu rất kỹ.

“Quận chúa Cẩm Tú quả thật đang ở cùng với Triệu Khiêm?” Một lúc lâu sau, Trần Loan cắn cắn môi chậm rãi hỏi.

Gương mặt Kỳ Hoán nặng nề gật đầu. Hắn ngược mắt lên, nhìn dung mạo của tiểu cô nương có hai ba phần giống Trần Thân và Trần Diên, không khỏi chậm rãi nhéo ngón tay út của nàng: "Loan Loan."

Trần Loan ừ một tiếng, thấy hắn không lên tiếng, nàng cụp mi hỏi: “Sao vậy?”

Kỳ Hoán đột nhiên cong môi cười tự giễu: "Không có gì, chỉ là đột nhiên có chút sợ hãi."

Trần Loan kinh ngạc, sống hai kiếp, kiếp trước kiếp này, đây là lần đầu tiên nghe hắn nói ra chữ "sợ hãi". Con người như hắn có chuyện gì mà sợ hãi?

Tiểu cô nương ngây thơ, một đôi mắt mơ màng sóng nước mùa thu tựa như có sương mù dày đặc. Lúc nhìn người, sương mù dày đặc bị cơn gió nhẹ thổi, cho dù có lòng dạ sắt đá đến đâu, cũng sẽ bị thổi bay.

Kỳ Hoán đặt cằm lên vai tiểu cô nương, khống chế lực đạo, không muốn để nàng nhìn thấy vẻ mặt của mình lúc này: "Sợ sơ ý một chút, sẽ không thấy được nàng."

Sau đó lại đối diện với cảnh tượng giống như kiếp trước.

Đáy mắt hắn thoáng lóe lên sát khí không đè nén được.

Chương 62

Kỷ Hoán không có chút ấn tượng tốt nào với phủ Trấn Quốc Công, nhưng vẫn sai người an táng Trần Thân. Vào ngày ông được chôn cất, Kỷ Hoán và Trần Loan đứng trước hành lang ngọc bích điện Thái Hòa, mặt trời trên đầu đỏ như máu, kèm theo những cơn gió ập tới, không những không khiến người ta cảm thấy nóng bức, mà ngược lại còn hơi lạnh.

Trần Loan bị cát mịn từ đâu thổi tới bay vào mắt, nàng lấy khăn tay lau đi, khước mắt vốn đã đỏ hoe, lau như vậy lại đỏ lên một mảng.

Phủ Quốc Công rõ ràng là đầm rồng hang hổ, người sống trong đó không có một ai đối xử chân thành với nàng, kể cả lão thái thái. Ở trong lòng bọn họ, vinh quang và lợi ích của phủ Quốc Công là trên hết.

Mà chút dịu dàng còn lại Trần Thân đã cho thứ xuất. Vì thứ nữ ngoan ngoãn hiểu chuyện, ông có thể đưa nàng vào Đông Cung gả cho Kỷ Tiêu. Bởi vì đau lòng cho tình cảm chân thành của thứ nữ, ngày hôm sau sau khi đích nữ xuất giá thì truyền tin cho nữ tể(*), nói nữ tể nạp thứ nữ làm thiếp.

(*)Nữ tể: Con rể

Lời nói và việc làm, giống như mất trí.

Rõ ràng chính thê đỡ mũi tên thay cho ông, muốn kéo ông xuống địa ngục chính là thiếp. Có lúc Trần Loan thực sự không hiểu được, nhưng khi suy nghĩ từ một góc độ khác, nàng lại thấy bình thường.

Một người đàn ông không phân biệt trắng đen, không niệm tình cũ như ông, chỉ xứng ở bên cạnh Khang di nương giỏi mưu kế hại người hại mình. Sống như thế nào, chết như thế đó.

Chỉ cần nàng nghĩ đến cái chết của mẫu thân thì cảm thấy cổ họng như có cục nghẹn, nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, vô cùng khó chịu.

Đầu ngón tay của Kỳ Hoán ấm áp xoa xoa đôi lông mày đang nhíu lại của nàng, giọng nói như dòng nước suối lạnh chảy qua, hòa làm một thể với bầu trời trong xanh: "Trần Quốc Công để lại thư, Loan Loan đã đọc chưa?"

Khóe miệng Trần Loan giật giật, sắc mặt lạnh như băng tuyết: "Xem rồi, cũng đốt luôn rồi."

Nghĩ đến đây, nàng híp mắt lại, tốc độ nói có chút nhanh: "Mẫu thân thiếp vì ông mà chết, viện Phù Dung hoang vắng nhiều năm như vậy, ông cũng chưa từng bước vào nhìn một cái. Mỗi năm đến ngày giỗ của mẫu thân, ông uống rượu mua vui không nhắc đến dù chỉ một câu. Hiện tại cảm thấy tính mạng nguy cấp thì để lại một bức thư, lẽ như có chuyện gì, muốn chôn cùng một chỗ với mẫu thân. Điều này có thể sao?"

Giờ muốn chôn cùng, có ích sao? Kịp sao?

Nếu từ đầu đến cuối ông đều phạm một sai lầm cũng thôi đi. Đây ngược lại thất hứa, muốn chôn cùng với chính thê. Tô Viện dưới cửa tuyền, chỉ sợ cũng chán ghét không đồng ý.

Trần Loan chỉ coi chuyện hoang đường này như một trò đùa, sau khi đọc xong thì đốt tờ giấy kia, tránh cho bản thân nhìn lần nào bức mình lần đó.

Người dân Đại Yến có lời đồn rằng những người được chôn cùng nhau, sau trăm năm sẽ nổi lại tiền duyên, ân ái một đời. Đời này Tô

Viện gửi gắm sai người, chết oan uổng. Nếu lặp lại một lần nữa, cho dù chỉ là tin đồn, Trần Loan cũng không có cách nào tiếp nhận.

Nếu Trần Thân sợ an giấc ngàn thu dưới mặt đất một mình, Trần Loan để ông chôn cùng với Khang di nương. Như vậy hai người bọn họ, tính luôn cả đứa nhỏ trong bụng Khang di nương sẽ là một nhà ba người hạnh phúc ấm áp, chẳng phải tốt nhất hay sao?

Không biết vì sao, mãi cho đến lúc này, Trần Loan mới cảm thấy cục đá trong lòng rơi xuống. Nhân quả, cừu hận kiếp trước đều lặng lẽ biến mất, nàng không còn cần phải hận bất cứ kẻ nào nữa.

Tiểu cô nương đứng trên bậc thềm, dáng người mảnh khảnh, mặc dù hơi đầy đặn hơn trước, nhưng dáng vẻ vẫn trông như sắp bị gió thổi đi. Phụng hoàng thêu trên ống tay áo màu hoa sen lượn quanh, tơ tằm vàng bạc, cực kỳ phong tình.

Đáy mắt âm u của Kỳ Hoán lóe lên một tia sáng dịu dàng, nắm tay nàng xoay người lại, nhẹ giọng nói: "Sáng nay nhận được mật báo, Triệu Khiên đã bị bắt, Loan Loan có muốn cùng ta đi thẩm vấn ông ta không?"

Những ngày nay Triệu Khiên gây ra rắc rối không hề nhỏ, khiến cho các quan viên thế gia ở kinh đô hoảng sợ bất mãn. Bây giờ cuối cùng cũng đã bắt kẻ đầu sỏ gây tội về quy án. Hơn nữa chuyện này liên quan đến vụ án cũ hơn mười năm trước, tất nhiên Kỳ Hoán muốn đích thân thẩm vấn.

Trần Loan đã sớm nghe phong phanh, cho dù là vì lão thái thái và Tô Viện, nàng cũng phải đi xem, hỏi rõ chuyện năm đó.

"Mẫu thân của thần thiếp, tổ mẫu, cả huyết mạch của phủ Trấn Quốc Công đều chết trong tay ông ta, tất nhiên thần thiếp phải đi."

Kỳ Hoán không thấy ngạc nhiên, ngược lại nói với cung nữ hầu hạ phía sau: "Thiên lao ẩm lạnh, Hoàng Hậu sợ lạnh, đến lúc đó lấy thêm áo khoác, hầu hạ cẩn thận."

Lưu Nguyệt và Bồ Đào nhìn nhau, cười vâng lệnh.

Để vương ân sủng như vậy, mọi việc luôn nghĩ cho chủ tử, bọn họ hầu hạ tất nhiên cũng nở mày nở mặt, khi nói chuyện eo cũng thẳng hơn so với những người khác.

Trong lòng Trần Loan hơi ấm áp, lông mày cong cong. Hai người bước đi, nàng lặng lẽ quấn ngón tay quanh cẳng tay lạnh lẽo của người đàn ông. Kỷ Hoan cũng mặc nàng chơi đùa như một đứa trẻ. Từ trước đến nay người đàn ông luôn coi trọng quy củ lễ tiết không cảm thấy không thích hợp một chút nào.

Hồ Nguyên thầm tắc lưỡi. Hoàng Hậu không còn chỗ dựa từ nhà mẹ đẻ, chẳng những không có dấu hiệu thất sủng mà ngược lại chủ tử ngày càng sủng ái. Hiện tại cung Minh Lan và điện Dưỡng Tâm đều do Hoàng Hậu định đoạt. Chủ tử gia không những không tức giận mà còn mang dáng vẻ vui mừng nữa.

Quả thật tình cảm thiếu niên không ai có thể thay thế so sánh được. Còn phải xem các quý nhân tiến cung trong cuộc tuyển chọn tháng tới có phúc khí và thủ đoạn hay không, có chiếm được vị trí trong lòng chủ tử gia hay không.

Hậu cung này, cũng có thể náo nhiệt một chút rồi.

Ngọ thiện dùng ở điện Dưỡng Tâm. Trần Loan vốn không đói bụng, nhưng nhìn một bàn đầy đồ ăn, không hiểu sao lại hơi đói, cuối cùng ăn hết một bát cơm. Mấy ngày nay nàng đều như vậy.

Vì vậy mắt thường có thể nhìn ra ngày một béo lên.

Trần Loan nhìn bát cơm trống rỗng trước mặt, lại nhìn ánh mắt cười như không cười của người đàn ông, đôi tai trắng nõn của nàng hơi đỏ lên, nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng, yếu ớt nói: "Bình thường không như vậy."

Sức ăn của nàng không lớn, lúc không có khẩu vị thì nhìn cái gì cũng không muốn ăn, chỉ dùng mấy miếng điểm tâm, không phải chỉ là người gầy hơn hoa hay sao?

Kỷ Hoan híp mắt, từ trong lồng ngực phát ra tiếng cười khế, trước khi tiểu cô nương then quá thành giận, nói: "Quả thật ăn không nhiều."

Hồ Nguyên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tiến lên một bước, cười nói: "Nương nương, nô tài lại xới một bát cho người."

Trần Loan tức giận, sau đó khi Lưu Nguyệt hầu hạ thay quần áo, còn đặc biệt thắt eo, giữa hai hàng lông mày dán hoa điểm màu đỏ, dáng người yếu điệu, khuôn mặt như hoa đào, giống như tiên nữ bước ra từ tranh vẽ. Tô ma ma thường gặp nhiều mỹ nhân cũng không nhận được khen mấy câu: "Thân hình nương nương đã y dà một chút mới đẹp. Điều dưỡng cơ thể tốt còn sinh Hoàng tử, địa vị trong cung càng thêm vững chắc."

Thân ngồi ở vị trí Hoàng Hậu đức cao vọng trọng, lại được Đế Vương yêu thương sủng ái, sinh dục nuôi dưỡng Hoàng tử, tương lai được phong Thái Tử, cả đời này không có gì phải tiếc nuối nữa.

So với những hậu phi đã vất vả mấy chục năm tính toán vô số lần mới được thượng vị, Trần Loan chắc chắn thuận buồm xuôi gió hơn rất nhiều.

Trần Loan mím môi, cười khế nói: "Lời ma ma nói vẫn còn sớm, không gấp."

Tô ma ma lập tức nghiêm mặt, đi đến trước mặt nàng nhẹ giọng nhắc nhở: "Nương nương chớ xem thường, người phải nhớ, đầu tháng sau là bắt đầu đại tuyển. Mặc dù chọn lựa những cô nương trong kinh đô, nhưng những người tiến cung, lại chính là những người khó giải quyết nhất."

Lời bà nói là sự thật. Mặc dù Hoàng Đế lấy lý do để tang Tiên Đế chưa đầy một năm để trì hoãn thời gian tuyển tú, nhưng vì phong Hậu, không thể không ban một đạo thánh chỉ khác để yên lòng những quan đại thần kia, trước tiên chỉ lựa chọn những nữ tử ở kinh đô vừa độ tuổi tiến cung.

Kinh đô là nơi nào? Trên cơ bản những quan viên có địa vị hơi lớn một chút đều ở lại nơi này, có gia thế vững chắc chống lưng, có một vài người vừa vào cung, địa vị sẽ không thể thấp được.

Ví dụ, đích nữ của Tư Mã gia, chính là kinh địch đứng đầu.

Xuất thân của mỗi người đều không thấp, cầm kỳ thư họa thứ gì cũng tinh thông, dung mạo cũng không kém. Thứ đáng so sánh chính là thủ đoạn cùng lòng dạ độc ác, làm sao để lấy lòng nam nhân, làm sao lợi dụng ưu điểm bản thân để thu được thứ tốt nhất.

Đương nhiên, thứ liều mạng cuối cùng vẫn là con nỏ dổi.

Ngón tay như cọng hành của Trần Loan dừng lại một chút, đặt dạ mình châu mà phủ nội vụ vừa mới mang đến xuống, sắc mặt không đổi, mi mắt hơi rũ xuống, môi mỏng khẽ mím: "Ma ma nói có lý, bốn cung sẽ tính toán."

Thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, hết chuyện này đến chuyện khác, nàng thật sự không đặt chuyện này trong lòng. Có lẽ là bởi vì sau lần cãi nhau kia, tình nồng ý mật đã làm nhạt đi rất nhiều thứ. Nàng cho rằng hai người tâm ý tương thông, cuộc đời này cứ trôi qua như vậy cũng không tệ.

Nhưng nếu từng mỹ nhân lần lượt vào hậu cung, thật sự không có người nào có thể cướp lấy vị trí của nàng sao?

Trần Loan không biết.

Không phải là không tin tưởng Kỷ Hoán, chỉ là tương lai xảy ra chuyện gì, không ai có thể nói trước được.

Nhớ là thiên lao âm u lạnh lẽo, Tô ma ma lại khoác thêm cho Trần Loan một chiếc áo khoác, lại nghĩ đến người này mới chỉ mười mấy tuổi, lại được Hoàng Thượng che chở bảo vệ, giọng điệu cũng không khỏi mềm đi vài phần, khuyên giải: "Nương nương cũng đừng quá lo lắng. Trong cung này không ai vượt qua người được."

Trần Loan nghe thấy những lời đó, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái, mãi cho đến khi nàng và Kỷ Hoán bước vào thiên lao của Đại Lý Tự.

Đại Lý Tự Khanh đã sớm chờ đợi ở đây, vừa nhìn thấy hai người, vội vàng hành lễ đại lễ, quỳ xuống vấn an: "Hoàng Thượng kim an, Hoàng Hậu nương nương vạn an."

Vốn dĩ Hoàng Hậu không nên đặt chân vào nơi này, nhưng người bị thẩm vấn ngày hôm nay dù sao cũng đã giết sạch một nhà Trần Quốc Công. Hoàng Hậu thân là nữ nhi, nhất định muốn nghiêm trị hung thủ, mới trút được gánh nặng.

Nghĩ như vậy, Đại Lý Tự Khanh cũng thở dài trong lòng. Mặc dù Trần Thân càng già càng hồ đồ cố chấp, càng mất đi khí phách năm xưa. Nhưng đều cùng làm quan nhiều năm, ông ta vẫn nhớ mang máng phong thái Trần Thân trên chiến trường năm đó, đã làm rung động không ít thiếu nữ ở kinh đô.

"Hoàng Thượng, nương nương, Triệu Khiêm võ công cao cường, mặc dù đã bị tra tấn và mang gông cùm, nhưng vẫn không nên đến quá gần, để tránh bị thương." Đại Lý Tự Khanh vừa dẫn đường vừa dặn dò.

Dù sao đây cũng là nơi giam giữ tù nhân, Trần Loan vừa bước vào đã cảm thấy lạnh lẽo, dụng cụ tra tấn lạnh ngắt treo ngược, mùi máu tanh xông vào mũi, nồng nặc không tan. Đây vẫn là cảnh tượng trước đó đã được Đại Lý Tự Khanh sai người quét dọn.

Những phạm nhân khác đều được chuyển sang nơi khác. Thiên lao nhìn cực kỳ trống trải. Mỗi bước chân đều vang vọng, lòng bàn tay Trần Loan rịn mồ hôi, nàng nhú chặt mày.

Không biết vì sao, nàng ngửi thấy mùi máu tanh ở đây, quả thực hơi buồn nôn.

Khó khăn lắm mới đè ép cơn buồn nôn xuống, cũng đã đi được đến cuối thiên lao.

Trong phòng giam cuối cùng, Triệu Khiêm ngồi xếp bằng, sống lưng thẳng tắp, gương mặt anh tuấn, nhìn giống như một thư sinh tay trái gà không chặt, vậy mà lại là người như vậy. Ống tay áo dài cuộn lên, lộ ra những vết thương ăn sâu vào trong xương, bị đánh đến tróc da nứt thịt. Mở mắt ra nhìn thấy Kỳ Hoán và Trần Loan, cười cực kỳ hiền lành, khẽ nói: "Bệ hạ và nương nương tới rồi?"

Trần Loan đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc từ lòng chân lên đầu. Kỳ Hoán bình tĩnh tiến lên phía trước nửa bước, ngăn nàng phía sau, mày kiếm rậm rạp nhú lại, lộ ra uy nghiêm, nanh vuốt trên long bào đặc biệt bắt mắt: "Cái gì nên nói hay không nên nói, hôm nay làm rõ hết đi."

"Người tính kế nhiều năm như vậy, không phải muốn báo thù cho tính mạng một nhà Tả Tướng quân sao? Hiện tại trẫm tới đây, cơ hội chỉ có một lần, người thông minh nên biết nắm chắc."

Đáy mắt Triệu Khiêm lóe lên tia tán thưởng, ông ta bình tĩnh gật đầu, khẽ cười nói: "Người sáng suốt hơn rất nhiều so với phụ thân của người."

"Triệu Khiêm, người thật lão xược!" Mí mắt Địa Lý Tự Khanh giật giật, vội vàng trách mắng.

Triệu Khiêm tùy ý liếc một cái, trầm thấp nở nụ cười: "Nói thật mà thôi." Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn bóng hình xinh đẹp phía sau Kỳ Hoán, ánh mắt phức tạp, vừa mới nổi lên sát ý, đã bị một cơn ớn

lạnh khác bức lui. Ông ta bỗng nhiên tỉnh táo lại, cười tự giễu, chân thành nói: "Thật xin lỗi, nhìn thấy con gái của Trần Thân, có chút không nhịn được muốn thấy máu."

Chương 63

Triệu Khiêm bình tĩnh nói, không hề sợ hãi, nhưng Đại Lý Tự Khanh thì cực kỳ hoảng sợ. Ông hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt vô cùng phức tạp, như thể ông lại được nhìn thấy Triệu tứ công tử cực kỳ tao nhã của năm đó.

Mặc dù bây giờ ông ta đã ở trong thiên lao, tuổi cũng gần bốn mươi, lại không tránh được tội chém đầu, nhưng sự kiêu ngạo và lạnh lùng ngược lại giống hệt như Tả Tướng quân khí phách trượng nghĩa năm xưa.

Đôi mắt Kỳ Hoán giống như hai đầm sâu âm u, khiến cho người ta không phân rõ được độ nông sâu, thân hình cao lớn, giống như một tảng đá khổng lồ đứng vững ngàn năm, nặng nề phẳng lặng, hoàn toàn che kín Trần Loan.

Sắc mặt của hắn không tốt, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Triệu Khiêm, một lúc lâu sau cười nhạt một tiếng, giọng nói mang theo sự khinh thường và tức giận: "Chọc tức trẫm, có lợi với người sao?"

Quả thật là không có, hơn nữa còn vi phạm ý định ban đầu lúc ông ta tự chui đầu vào lưới.

Triệu Khiêm tiếc nuối thở dài, cực kỳ nghiêm túc cười khế nói: "Hoàng Thượng chớ nóng giận. Mặc dù người đã bảo vệ rất tốt đích nữ của Trần Thân, nhưng nếu như ta liều mạng, mấy ngày nay không phải là không có cơ hội đưa nàng xuống gặp Diêm Vương."

Lời nói hời hợt, giọng điệu cũng ôn hòa, nhưng nghe giống như rắn độc nhả chữ, khiến Trần Loan liên tục nhú chặt mày, cảm giác lạnh như băng lan khắp toàn thân.

Nàng là tục nhân, tất nhiên cũng sợ chết.

Người này mang đến cho nàng một cảm giác rất nguy hiểm, đó là một loại trực giác bẩm sinh.

Triệu Khiêm không ngồi xếp bằng nữa, mà thay vào đó là đứng lên, đối mặt với bọn họ qua song sắt, nụ cười trên môi ông ta chất phác như rượu ấm, ông ta mở miệng chậm rãi nói: "Tô Viên là một cô nương tốt, phụ thân của nàng ấy đã từng có ân với phủ Tả Tướng quân, nhưng cuối cùng trời xui đất khiến lại chết trong tay ta. Đây thực sự không phải là điều ta mong muốn. Suy cho cùng, ta nợ Tô gia một mạng, nhưng ta lại thật sự không muốn thả con cháu của Trần Thân một con đường sống."

Mâu thuẫn kéo dài, cuối cùng đánh mất cơ hội ngàn năm có một. Một lần nữa hạ quyết tâm ra tay, ám vệ xung quanh nàng không ngờ nhiều hơn, hoàn toàn không thể nào ra tay.

Kỷ Hoán không cho ông ta cơ hội nói xằng nói bậy lần thứ ba nữa, ống tay áo màu vàng óng phất lên, chưởng phong sắc bén, xông thẳng về phía ngực Triệu Khiêm. Ông ta không thể đánh trả, chỉ nghiêng người sang một bên, sau đó che vai trái kêu lên một tiếng đau đớn, máu chảy xuống giữa các kẽ ngón tay.

Triệu Khiêm vốn trải qua không ít tra tấn, tất nhiên không chịu được một chưởng này. Cũng may Kỷ Hoán không muốn tính mạng của ông ta, chỉ dùng năm phần lực. Nhưng cho dù như vậy, sắc mặt ông ta vẫn trắng bệch, ho một lúc lâu mới bình thường lại.

Ánh mắt Kỷ Hoán lạnh như băng, lóe lên sự tức giận. Hắn thản nhiên thu tay về, nhìn chằm chằm Triệu Khiêm đang cúi người ho khan, gần từng câu từng chữ: "Nếu lại không nói, ngươi vĩnh viễn không còn cơ hội nữa."

"Trẫm không có thời gian cho ngươi, ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy mở miệng."

Đại Lý Tự Khanh thấy vậy cũng lớn tiếng quát: "Triệu Khiêm to gan, dám nói lời ngông cuồng với Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, không muốn mạng nữa hả?"

Nói là quát mắng, nhưng thực chất là nhắc nhở trá hình.

Khi còn trẻ, ông và Triệu Khiêm đã từng quen biết, có một chút giao tình. Khi đó Triệu Khiêm là kỳ tài, ngay cả phụ thân của ông cũng khen ngợi không dứt, văn võ song toàn, trời sinh thông minh. Cũng bởi vì phần giao tình này mà hai ngày nay Triệu Khiêm bị nhốt vào Hình Bộ, ông vẫn chưa dùng đại hình. Dấu roi quật trên người cũng là bởi vì biết Đế Hậu đến nên mới làm như vậy.

Đệ tử thế gia cùng thời đại, đến độ tuổi này của bọn họ, khó tránh khỏi việc sinh lòng đồng cảm. Nếu Triệu Khiêm đã khó tránh khỏi tội chết, thì cần gì trước khi chết khiến ông ta chịu nhiều đau khổ như vậy?

Triệu Khiêm thờ ơ dùng ống tay áo rách rưới lau sạch vết máu tràn ra trên khóe miệng, nhìn vị tân đế đang đứng bất động trước mặt, nói: "Chỉ với một chương này, người đã xuất sắc hơn phụ hoàng người rất nhiều rồi. Nếu năm đó không có phụ thân ta liêu chết, lúc ông ta ngự giá thân chinh, không biết đã chết biết bao nhiêu lần rồi."

Xương Đế là đích tử duy nhất, ông kế vị là điều ai cũng hướng tới. Cuộc đời của ông trôi chảy cao quý, không gặp bất kỳ đau khổ nào, nhưng Kỷ Hoán thì khác. Hắn sinh ra từ địa vị thấp hèn, không được coi trọng. Có thể có được địa vị ngày hôm nay, đều dựa vào một đường chiến đấu, ẩn nhẫn chịu đựng, bày mưu tính kế. Thời thế hoàn cảnh khác nhau, tất nhiên không thể đem ra so sánh được.

Tâm nguyện hơn mười năm của Triệu Khiêm, ngoại trừ diệt cả nhà Trần Quốc Công, chính là sửa lại án xử sai, rửa sạch tội cho phủ Tả Tướng quân. Nhưng nếu Xương Đế còn sống nắm quyền, tất nhiên sẽ không có cơ hội.

Ong ta chờ đợi mười năm, cuối cùng cũng nghe được tin Xương Đế băng hà. Ông ta lén vào kinh thành, mang theo ám vệ bí mật mà ông ta đã bồi dưỡng mấy năm nay, mua một tòa nhà bỏ hoang, nguy trang thành thương hộ từ bên ngoài đến kinh thành, đi vào không một tiếng động, không có ai nghi ngờ.

Sau đó một đêm lén vào phủ Quốc Công, lão thái thái bị ông ta đích thân bóp cổ chết, mà thứ nữ và di nương bị ông ta đưa cho thủ hạ chơi đùa đủ kiểu, cuối cùng lúc chết, gương mặt giống như lệ quỷ.

Như vậy mới đúng, năm đó một nhà Tả Tướng quân của ông ta, ở pháp trường dưới sự phỉ nhổ của hàng vạn người, hơn hai trăm mạng người, máu chảy thành sông, phủ Trấn Quốc Công chết có mấy người thì tính là gì?

Không là gì cả.

Ngày hôm đó Trần Thân mạng lớn, ra ngoài nên trốn được một kiếp. Nhưng Triệu Khiêm không nhụt chí nản lòng, bởi vì ông ta đã tính toán chắc rằng vào thời điểm mấu chốt kia, tất cả mọi người sẽ nhìn chăm chăm vào phủ Tả Tướng.

Ông ta có thể mượn điều này để ra tay một lần nữa.

Nhưng ngàn tính vạn tính, ông ta không bao giờ nghĩ tới, lúc ông ta giết người rồi lặng lẽ rời đi, một chiếc kiệu nhỏ đang im lặng chờ đợi ở lối vào con hẻm. Cẩm Tú trang điểm tinh xảo, thời gian dường như luôn đối xử tử tế với mỹ nhân. Bà trông không già chút nào, mà ông thì đã có tóc bạc.

Gặp lại cố nhân, anh hùng cũng đỏ mắt. Vì vậy mặc dù biết Đế Vương sẽ nghi ngờ, ông ta vẫn đưa Cẩm Tú rời đi. Cuộc đời này của ông ta, nửa đời trước suôn sẻ, nửa đời sau trắc trở. Chỉ có điều duy nhất khiến trái tim ông ta sinh ra bước ngoặt, muốn từ bỏ báo thù, chính là Cẩm Tú.

Để ép ông ta xuất hiện, Cẩm Tú không tiếc cầu xin thánh chỉ bố cáo thiên hạ gả cho Trần Thân. Ông ta lựa chọn ra tay trước ngày cưới, chẳng phải là sợ bà thật sự thỏa hiệp, tiến vào phủ Trấn Quốc Công.

Có thể cho bà chỗ dựa, ai cũng được, chỉ có duy nhất Trần Thân là không được.

Sau đó Trần Thân đề cao cảnh giác, thị vệ canh gác ngày đêm không rời. Nếu không phải đột nhiên trong cung phái ám vệ đến bảo vệ, Trần Thân cho rằng có thể trốn được mãi sao?

Nhớ lại điều này, Triệu Khiêm mím môi không thỏa mãn, nói: "Khi Trần Thân nhìn thấy ta, gương mặt ông ta quả thật rất đặc sắc, đáng tiếc các người không thể nhìn thấy. Ngay cả chính ông ta cũng nói, nhân quả luân hồi, đây là báo ứng của ông ta."

Trần Loan yên lặng nghe từ đầu đến cuối, lúc này mới mở miệng hỏi câu đầu tiên: "Phụ thân ta đúng là quan chủ trì thẩm tra vụ mưu phản phủ Tả Tướng quân năm đó. Nhưng lúc đó còn có hai quan viên giúp đỡ điều tra. Tại sao người nhất định phải đưa phủ Trấn Quốc Công vào chỗ chết?"

Kết quả đều do mấy vị quan viên này cùng nhau báo cáo lên Xương Đế, chẳng lẽ chỉ vì Trần Thân làm chủ trì việc điều tra, nên mới khiến cho Triệu Khiêm làm như vậy?

Lúc này, những suy đoán trong lòng Trần Loan được vẽ lên giống như thật, nhưng nàng vẫn ôm một phần hy vọng. Nếu năm đó Trần Thân thật sự giở trò quỷ, khiến Xương Đế nổi giận hạ lệnh giết sạch tam tộc, hơn hai trăm mạng người vô tội chôn vùi, nàng nên đối mặt với sự thật đó thế nào đây?

Chỉ nghĩ đến đó, Trần Loan đã cảm thấy đau đầu rồi.

Hai mắt Triệu Khiêm sáng như đuốc, trên gương mặt dịu dàng như ngọc cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt, ông ta nhìn Trần Loan,

gắn từng câu từng chữ: "Mấy ngày nay các người quan tâm không ít đến vụ án năm đó nhỉ? Ông ta làm cái gì, các người không biết sao?"

Trần Loan liếc nhìn Lưu Nguyệt, Lưu Nguyệt gật đầu với nàng, sau đó cung kính đưa mấy tờ giấy ố vàng trong tay đến trước mặt Triệu Khiêm, Trần Loan nói: "Chuyện năm đó, bản ghi chép điều tra có rất nhiều, người không ngại có thể tự mình xem xem rốt cuộc là thế nào."

Triệu Khiêm cầm lên, tỉ mỉ xem từng trang một, cuối cùng cười thành tiếng, cười lớn, khóe mắt lóe lên ánh bạc: "Ha ha ha, hơn hai trăm mạng người, toàn bộ đều nằm trong mấy trang giấy mỏng manh này!"

Sắc mặt Kỳ Hoán càng lạnh hơn, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn màu đen, hần hơi dùng lực, mu bàn tay nổi lên vài đường gân xanh: "Ném đá giấu tay không phải là hành vi của quân tử. Nếu người cảm thấy tội mưu phản không nên giết tam tộc, hơn hai trăm mạng người huyết mạch Tả Tướng quân của người chết oan uổng, vậy hơn mười vạn binh sĩ năm đó vì xây dựng giang sơn Đại Yến mà chết, phụ thân người muốn mưu phản, cải triều soán ngôi. Ý của người là mặc cho sự việc phát triển theo tự nhiên, không quan tâm?"

Triệu Khiêm ngẩng đầu lên, khóe mắt đỏ hoe, ông ta nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ một: "Cả dòng tộc phủ Tả Tướng quân chưa bao giờ có suy nghĩ mưu phản."

"Năm đó phụ thân ta bị tổng vào ngục, không biết có bao nhiêu người đạp thấp nâng cao chạy tới bỏ đá xuống giếng. Ân nhiều lần cứu mạng, ngay cả một câu giải thích Xương Đế cũng không thèm nghe, trực tiếp giao vụ án cho Trần Thân, người năm đó chỉ mới trạc tuổi ta, khi đó ông ta bao lớn?"

Giọt nước mắt nơi khóe mắt Triệu Khiêm cuối cùng cũng rơi xuống: "Ông ta là một hậu bối, nhưng có chút công lao, nào biết gì mà thẩm tra án. Suốt ngày nghiêm hình bức cung, tất cả đều nhìn vào sắc mặt Xương Đế làm việc. Phụ thân ta chinh chiến một đời, cũng mang một

thân bệnh tật, căn bản không chịu nổi loại tra tấn này. Đó chính là bị tra tấn phải nhận bừa tội rõ ràng rành rành!"

"Hai trăm mạng người trên dưới phủ Tả Tướng quân chết, trở thành bàn đạp để ông ta lên vị trí Trấn Quốc Công. Ông ta vô tội, phụ thân mẫu thân huynh trưởng của ta có tội sao?"

Ngón tay Trần Loan khẽ run, không biết do lạnh hay là do bị đánh vè điên cuồng của Triệu Khiêm dọa sợ. Mãi cho tới lúc này, cuối cùng nàng đã hiểu ra một chuyện.

Tả tướng quân có lẽ thực sự vô tội, cái chết của ông ấy có liên quan đến Trần Thân. Nhưng nếu nói ông là đầu sỏ gây nên tội là không đúng, bởi vì cục diện năm đó, đã hiện rõ trong thái độ của Xương Đế.

Ông không giữ lại được một Tả Tướng quân danh tiếng ngày càng hưng thịnh.

Công cao át chủ, đặc biệt là Tả Tướng quân với thái độ làm người ngay thẳng, thường không cùng quan điểm với Xương Đế, cũng không học được cách giải thích vòng vo, thường cãi nhau đến mặt đỏ tía tai với Xương Đế. Đặt vào vị trí của bất kỳ Đế Vương nào, trong lòng cũng sẽ có ngăn cách.

Lỗi của Trần Thân là không hỏi phải trái đúng sai, không thẩm tra nhiều lần, hoặc biết rõ sự thật nhưng vẫn kiên quyết nghe theo ý của Xương Đế, thậm chí còn phóng đại, bịa đặt những điều vô căn cứ bôi nhọ Tả Tướng quân.

Không biết vì sao, thân thể Trần Loan dần dần thả lỏng, lại chợt nhớ tới những người vô tội bị liên lụy, ánh mắt nàng tối sầm lại.

Chuyện Trần Loan có thể nghĩ ra, tất nhiên Kỳ Hoán cũng có thể nghĩ càng sâu sắc thấu triệt hơn, chỉ là hắn không nói lời nào. Khi bọn họ đi ra khỏi thiên lao, trời đã tối rồi.

Mà bên trong, Triệu Khiêm khôi phục lại dáng vẻ tao nhã. Đại Lý Tự Khanh vén áo ngồi xuống đối diện ông ta, lại sai người mang đến hai bát rượu, đưa một bát cho Triệu Khiêm, thờ dài, nói: "Uống đi, ta nhớ người cũng là người thích uống rượu."

Triệu Khiêm không từ chối, ông ta bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, cười nói: "Người làm như vậy, cũng coi như là lấy việc công làm việc tư đấy."

Đại Lý Tự Khanh lắc đầu: "Trong thiên lao này, khắp nơi đều là người của Hoàng Thượng, có việc gì giấu giếm được?"

Bây giờ như vậy, mười năm trước cũng như vậy.

Hoàng Thượng có ý cho Triệu Khiêm một cơ hội, vì vậy ông mới dám nói chuyện phiếm với Triệu Khiêm. Xương Đế muốn trị tội chết Tả Tướng quân, vì vậy Trần Thân nghiêm hình tra tấn.

Trần Khiêm liếc nhìn xung quanh, đáy mắt lóe lên tia trào phúng: "Cũng đúng."

"Triệu Khiêm, thành thật mà nói, người trách Trần Thân năm đó không thể chủ trì công đạo, minh oan cho Tả Tướng quân. Nhưng người đã bao giờ nghĩ đến, công cao ắt chủ, không biết khiếm tốn, nhiều lần khiến mặt rồng Tiên Đế tức giận. Khiến phủ Tả Tướng quân đi vào con đường diệt vong, chính là phụ thân của người."

"Công bằng mà nói, nếu là người khác, cho dù có đổi mười người đi điều tra, bọn họ dựa vào cái gì phải mạo hiểm, gánh chịu hậu quả Thánh Thượng nhớ tên chỉ để minh oan cho phụ thân người? Người sợ liên lụy tai họa đến người nhà, ta cũng sợ."

Nói đến đây, sắc mặt của Triệu Khiêm đã rất khó coi, Đại Lý Tự Khanh nhẹ nhàng để lại một câu cuối cùng: "Xu lợi tị hại(*) là bản tính của con người. Chuyện năm đó, Trần Thân không sai, chỉ có chuyện dùng tư hình với phụ thân người là quá đáng."

(*)Xu lợi tị hại: Hướng tới những thứ có lợi và tránh xa những thứ bất lợi.

"Diệt cả nhà, người so với Trần Thân năm đó còn đáng khinh hơn."

Chiếc bàn gỗ sau lưng vang lên một tiếng, vỡ nát. Đại Lý Tự Khanh dừng bước, nói: "Người vẫn nên nói ra tung tích của Quận chúa Cẩm Tú và ám vệ của người. Thánh Thượng có thể tha cho người một con đường sống."

Không thể nào lật lại bản án.

Lần này Triệu Khiêm tự chui đầu vào lưới, cũng là một sự ngu dại.

Chương 64

Đi ra khỏi nhà lao Đại Lý Tự, trời đã tối đen, các vì sao lấp lánh, ngôi sao này mới sáng lên, thì ngôi sao kia lại mờ đi, lặp đi lặp lại. Cả bầu trời đầy những đốm huỳnh quang sắc sỡ như có một sức hấp dẫn đặc biệt, dễ khiến ánh mắt con người mơ mơ màng màng, một lúc lâu vẫn không hoàn hồn.

Tâm trạng Trần Loan từ lúc đi vào đến lúc đi ra đều không được tốt, gương mặt ủ rũ, mày nhíu chặt. Người đàn ông bên cạnh có sống mũi cao thẳng, sườn mặt ôn hòa, chỉ nhìn thế thôi đã cảm thấy một loại áp bức lạnh lùng. Trần Loan hơi cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt một góc tay áo của hắn, ngẩng đầu khẽ hỏi: "Hoàng Thượng định xử lý Triệu Khiêm thế nào?"

Dù sao hiện tại không thể xử lý được, Quận chúa Cẩm Tú và ám vệ của Triệu Khiêm đều biến mất không dấu vết. Tiếp tục ẩn nấp, đây dù sao cũng là một nguy cơ tiềm ẩn, Kỳ Hoán không thể bỏ mặc được.

Triệu Khiêm tự chui đầu vào lưới, có thể là do ôm hy vọng có thể lật ngược vụ án của Tả Tướng quân, cũng có thể là khiến bọn họ buông lỏng cảnh giác, mưu đồ hành động tiếp theo.

Người phủ Quốc Công đã chết hết, chỉ còn lại một người duy nhất...

Kỳ Hoán tách ngón tay ngọc ngà như cọng hành của nàng ra, nắm chặt, lông mày lạnh lùng cứng rắn giống như mảnh băng ngưng tụ lại, nhưng lời nói lại ấm áp như nước mùa xuân, theo gió nhẹ nhàng bay vào tai Trần Loan.

"Lúc sống không làm người tốt, chết rồi nên làm một con ma hiểu chuyện."

Trần Loan sừng sốt, ngón tay trong lòng bàn tay rộng lớn của hắn hơi co rúm lại, như bảo hắn hãy nắm thật chặt, nàng gần như theo bản năng hỏi: “Hoàng Thượng không định điều tra lại vụ án năm đó ư?”

Vừa nói ra, Trần Loan lập tức hối hận, giọng nói cũng nhỏ dần.

Vụ án năm đó rõ ràng là một vụ án oan, liên quan đến rất nhiều người, danh tiếng một vị tiên đế không tốt bị tổn hại, Kỳ Hoán cũng sẽ bị gán cho cái tội bất hiếu.

Lùi vạn bước là điều tra lại sự việc năm đó, trả lại công lý muộn màng cho phủ Tả Tướng quân, cũng là một chuyện vô bổ. Mạng sống của hơn hai trăm người cũng không thể quay trở lại, càng không nói đến việc khôi phục danh dự trước đây. Vết nhơ diệt môn cũng vẫn còn đó.

Kỳ Hoán dừng bước, cười khẽ nhìn nàng nói: “Hoàng Hậu hiểu rõ lý lẽ như vậy, là lấy đức báo oán sao?”

Rõ ràng là gương mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng lời nói lại cực kỳ tùy tiện, Trần Loan cong môi cười, vén một lọn tóc nhỏ bên tai, nhẹ giọng nói: "Nào có khoa trương như lời Hoàng Thượng nói? Chỉ cảm thấy Triệu Khiêm cũng là một người đáng thương."

Đến bây giờ Trần Loan mới nhận ra sâu sắc câu nói: Người đáng thương tất có chỗ đáng hận là có ý gì.

Tình cảm của nàng đối với phủ Quốc Công vô cùng phức tạp, hận và oán thường lớn hơn kỷ niệm, nhưng may là như vậy. Mấy ngày nay nàng đều ngủ không ngon, mở mắt nhắm mắt đều là thảm cảnh lúc chết của đám người lão thái thái. Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, nàng có thể đoán ra được Triệu Khiêm đã sống những năm qua như thế nào, ông ta không đáng thương sao?

Đã từng là con cưng của trời lại luân lạc đến mức này, đương nhiên là đáng thương.

Nhưng cứ khẳng khẳng đi theo con đường của mình mà không phân biệt rõ ràng, cũng là điều đáng hận.

Bóng đêm như dòng nước lạnh chảy qua, lúc này Trần Loan cảm thấy hơi lạnh. Nàng không nói gì thêm nữa, đi đến bên cạnh người đàn ông. Kỷ Hoán liếc nhìn cái mũi đỏ ửng của nàng, quay sang hỏi chuyện khác: "Ta thấy nàng từ sau bữa trưa có phần không yên lòng, đang nghĩ chuyện gì vậy?"

Nói tới đây, đôi môi đỏ tươi của Trần Loan mím chặt thành một đường thẳng, nàng ngược mắt lên nhìn trộm hắn. Màn đêm như dệt cửi, nhờ ngọn đèn trong tay thái giám phía trước mặt, nàng vẫn có thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt hắn.

Da thịt của người đàn ông vốn trời sinh xinh đẹp hơn bất kỳ người đàn ông nào mà Trần Loan từng nhìn thấy. Hắn chỉ cần đổi một bộ quần áo là đã có khí chất khác hẳn. Một người đàn ông phóng khoáng như vậy, cho dù chỉ là một thư sinh nghèo khó, cũng nhất định khiến không ít cô nương xuân tâm nhộn nhạo.

Chớ đừng nói đến thân phận hiện tại của hắn, tất nhiên là hấp dẫn không ít người.

Tương lai mỹ nhân vào cung nhiều vô kể, nàng nhìn thoáng qua, không biết sẽ có bao nhiêu gương mặt mới xinh đẹp, bọn họ sẽ vì sự sủng ái của Đế Vương, vì ngôi vị Hoàng Hậu tôn quý, tương lai vì vị trí Thái Tử, sẽ từng bước từng bước gây sức ép.

Kỷ Hoán thấy nàng do dự không nói chuyện, không khỏi nhú mày, từ trong cổ họng phát ra một tiếng "ừm" trầm thấp mang theo ý nghi ngờ. Trần Loan nhìn vẻ lười biếng của hắn, âm thầm nuốt xuống lời nói đang nghẹn lại ở cổ họng. Nàng cụp mi xuống nhanh chóng đổi ý: "Thức ăn ở điện Dưỡng Tâm rất ngon, hôm nay khi thần thiếp soi gương, cảm giác mình mập lên không ít."

Mỹ nhân lo nhiều, Kỳ Hoán quét mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười nói: "Đến điện Dưỡng Tâm dùng bữa tối với ta? Một nhọc lâu như vậy, bụng hơi đói."

Trần Loan hoàn toàn im lặng.

Người này tuyệt đối cố ý.

Dùng xong bữa tối, cung nữ dọn thức ăn xuống. Hồ Nguyên đi vào cụp mi xuống nhưng khóe miệng lại cong lên vừa phải, khó có thể phân biệt được cảm xúc của y lúc này là vui hay buồn. Đây là vẻ mặt thường thấy của y.

"Hoàng Thượng, vừa mới nhận được tin tức, Lan lão phu nhân mới đem theo mấy vị thiếu gia cùng tiểu thư đến kinh thành, đang ở trong căn nhà trước đây. Nhìn tình cảnh này, chỉ sợ lão thái phó cũng sẽ trở về."

Giọng của y không nhỏ, tất nhiên cũng sẽ lọt vào tai của Trần Loan. Nàng kinh ngạc ngược lên, khẽ ồ một tiếng, lặp lại một lần nữa: "Lan lão phu nhân?"

Hồ Nguyên khom người giải thích: "Đúng như nương nương nghĩ, là nhà bên ngoại của nương nương."

Trần Loan im lặng hồi lâu, quay đầu nhìn người đàn ông điềm tĩnh bên cạnh, khẽ nhíu mày hỏi: "Hoàng Thượng đã sớm biết chuyện này?"

Kỳ Hoán thờ ơ chơi đùa những ngón tay mảnh khảnh của nàng, mắt cũng không hề ngược lên, nhẹ giọng nói: "Lão thái phó từ quan về quê ở ẩn, lần này đưa gia đình về kinh, chắc chắn sẽ dâng tấu sớ báo cáo."

"Hoàng Thượng đồng ý à?" Đôi mắt Trần Loan phân rõ đen trắng, đáy mắt trong suốt, một chút tạp chất cũng không có.

Câu hỏi ngớ ngẩn như vậy mà nàng cũng có thể hỏi một cách nghiêm túc như thế.

Không đồng ý Lan lão thái thái có thể ngênh ngang trở về như vậy sao?

Kỷ Hoán ngoảnh mặt đi, không được tự nhiên đáp: "Không có."

Trần Loan đột nhiên bật cười, mắt hạnh cong thành vầng trăng, mặc cho cơ thể nghiêng ngả, ngã vào lòng của người đàn ông vẫn còn lạnh mặt, cánh tay cường tráng kia nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Hai người kề sát vào nhau dường như đến cả nhịp tim cũng hòa cùng nhịp đập.

"Lừa gạt ngoại tôn nữ của người ta vào cung, nếu như trăm không đồng ý, chẳng phải đắc tội với Hoàng Hậu nương nương được sủng ái nhất lục cung hay sao?"

Từ khi nàng được phong Hậu đến nay, bên ngoài đã có rất nhiều lời đàm tiếu, Trần Loan cũng từng nghe những cung nữ bên dưới âm thầm mắng mỏ giận dữ, nhưng đây là lần đầu tiên nghe được những lời trêu chọc như vậy từ người đàn ông. Nàng hơi sửng sốt, ý cười trong đáy mắt tích tụ từng chút một, giống như nước sôi đun nóng, bao phủ một tầng sương mù rồi lại biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại mỗi tiếng cười lạnh lạnh.

"Dù Hoàng Hậu có đắc sủng, tất nhiên cũng không thể so sánh với sự quyết đoán anh minh của Hoàng Thượng." Nói xong nàng lại không nhin được mà mím môi.

Tiểu cô nương bình thường ổn trọng, hiếm khi ngốc nghếch như vậy. Kỷ Hoán đưa tay vuốt ve gương mặt ửng đỏ của nàng, sau đó cong môi hỏi: "Vui lắm sao?"

Trần Loan gật đầu.

Nàng thực sự vui vẻ.

Từ khi nàng có kí ức tới bây giờ. Nhà ngoại tổ mẫu và mẫu thân luôn là một phần trống rỗng, nàng chỉ có thể biết được một số chuyện cũ từ miệng của người khác, cũng không hẳn chính xác, nhưng mặc dù vậy, nàng vẫn có một tình cảm tự nhiên và thân thiết với nhà ngoại tổ mẫu.

Đó là một cảm xúc rất ấm áp.

Ngoại tổ Tô Kỳ từng giữ chức Thái Phó, là người thầy được kính trọng nhất của Xương Đế. Năm đó khi Tô Viện qua đời, hai người già không thể chịu được nỗi đau mất nữ nhi này, lão thái thái khóc đến ngất đi mấy ngày, suýt chút nữa không vượt qua được. Cuối cùng Tô Kỳ đến gặp Xương Đế, sau đó đến phủ Quốc Công một chuyến, ngày hôm sau rời khỏi kinh đô.

Còn nói những gì, không ai biết được.

Nhưng sau ngày hôm đó, Trần Loan được lão thái thái nuôi nấng, ăn mặc chi tiêu đều đầy đủ, mà Khang di nương đau khổ chờ đợi hơn mười năm cũng không được phù chính, mãi cho đến khi Trần Loan đã đính hôn, lão thái thái mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Những chuyện này, Trần Loan không chỉ một lần nghe người ta nhắc đến. Vào mỗi lần sinh thần, lão thái thái sẽ luôn có rất nhiều những món đồ chơi hiếm lạ, những thứ đó hầu hết đều là thứ quý giá, đều tốn rất nhiều tâm tư chuẩn bị. Nhưng nàng nhìn một cái có thể nhìn ra đó không phải là chữ viết tay của lão thái thái.

Nhiều năm như vậy, lễ vật một lần cũng không thiếu, nàng thực sự cảm nhận được tình cảm của nhà ngoại tổ mẫu. Khi nàng 13 - 14 tuổi cũng đã viết vài lá thư cho nhà ngoại tổ mẫu, chỉ kỳ lạ là những lá thư đó biến mất không một dấu vết, như hòn đá chìm xuống biển.

Bóng đêm tràn vào trong điện, mang theo khí lạnh, Kỳ Hoán bế tiểu cô nương đã nhắm mắt ngủ cùng hơi thở đều đặn lên giường, cần

thận chỉnh góc chẵn. Bên ngoài vẫn còn một chồng tấu chương chất đống cần được phê duyệt, nhưng chân của hắn lại như đinh đóng cột vậy, nửa bước cũng không muốn di chuyển.

Mấy ngày nay hắn không nói gì, nhưng thực ra trong lòng hắn luôn canh cánh, có không ít người trong tối ngoài sáng âm thầm bảo vệ nàng, nhưng hắn lại luôn cảm thấy không an tâm, cho đến khi Triệu Khiêm bị bắt giam vào thiên lao, sự căng thẳng trong lòng hắn cuối cùng mới được thả lỏng.

Ngọn đèn màu cam ánh lên ánh sáng ấm áp của hoàng hôn, những vòng ánh sáng chiếu lên gương mặt và cơ thể của tiểu cô nương, mỗi một tác đều tràn ngập ánh sáng dịu dàng. Kỳ Hoán đưa tay vén hai lọn tóc đen che trên mặt nàng, khẽ thở dài, mới chịu thu tay lại, đứng dậy, thì bị một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn nắm lấy.

Cổ tay gầy đến đáng thương, Kỳ Hoán không dám dùng sức, sợ đụng vào sẽ gãy, hắn cười trầm thấp, ý vị thâm trường: "Sao nào? Không đành lòng để ta đi?"

Kết quả là lông mi của tiểu cô nương càng lúc càng run rẩy, ngay cả chiếc cổ trắng nõn như ngọc cũng ửng hồng, chỉ là làm thế nào nàng cũng không mở mắt, bàn tay đang đặt trên bàn tay của người đàn ông cũng không buông ra.

Thế là Kỳ Hoán vén ống tay áo vàng tươi lên, ngồi ở mép giường, lưng thẳng tắp, trong mắt dâng lên một ngọn lửa nhỏ. Hắn không phải loại đàn ông không biết kiềm chế trầm mê trong nhục dục. Nếu hôm nay làm việc đó với người phụ nữ khác, e rằng hắn sẽ không chớp mắt mà tức giận bỏ đi, nhưng người trên giường lại có thể dễ dàng khiến cho hắn mềm lòng và thương tiếc.

"Tình rồi còn không mở mắt? Vậy ta đi thật đây." Kỳ Hoán khàn giọng cười nói.

Lúc này Trần Loan mới mở mắt ra, không biết là vừa mới tỉnh giấc hay là nghĩ tới điều gì, trong mắt nàng bao phủ một tầng sương mù

mỏng, ánh nước lăn tăn, giống như vừa mới khóc một trận, khiến người ta nhìn thấy không đành lòng. Kỳ Hoán liếc một lượt nhìn gương mặt nàng. Nửa đêm giảm xuống mấy độ: "Lại gặp ác mộng à?"

Mấy ngày nay nàng thường xuyên mơ những giấc mơ kỳ lạ, tỉnh dậy đều là nước mắt giàn giụa, chỉ ngồi yên không nói lời nào. Đương nhiên Kỳ Hoán không nhìn nổi cảnh tượng như vậy, vì vậy cho dù xử lý chính vụ đến lúc khuya, hắn cũng sẽ quay lại điện Dưỡng Tâm ngủ cùng nàng một lát.

Trần Loan lắc đầu, vươn cánh tay mảnh mai ôm lấy eo người đàn ông. Mùi bạc hà quen thuộc xộc vào mũi, nàng hít mũi một cái, giọng nói mang theo âm mũi: "A Hoán..."

Trần Loan gọi xong, nàng không biết nên nói gì tiếp theo, trong lòng chất chồng rất nhiều chuyện, không thể nói ra cũng không thể nuốt xuống, khiến nàng vô cùng khó chịu.

Thân thể Kỳ Hoán đột nhiên cứng đờ, nụ cười trên môi nhạt đi, yết hầu lăn lên lăn xuống, nhưng trong đôi mắt đen láy lại bùng lên lửa nóng.

Số lần nàng gọi hắn là A Hoán có thể đếm được trên đầu ngón tay, trong ký ức cũng chỉ có khi uống say đầu óc không tỉnh táo nàng mới buột miệng nói ra, sau đó không bao giờ xảy ra nữa.

Hai lần, mỗi lần nàng gọi hắn như vậy, hắn luôn hận không thể nhào nặn đem nàng hòa vào trong máu thịt, sống chết mãi mãi không rời.

Thật ra Trần Loan cũng biết, hắn luôn mong đợi được nghe điều gì, hy vọng nhận được điều gì. Thật ra trong lòng nàng biết rất rõ, nhưng trong lòng vẫn không thể vượt qua rào cản, cho đến lúc này, nàng đột nhiên hiểu ra rất nhiều điều.

Thân là cửu ngũ chí tôn cao không thể với tới, người đàn ông bên cạnh này thực sự đã luôn cúi đầu khom lưng bao dung nàng, lo lắng

cho nàng, suy nghĩ cho nàng.

Giọng nói của Trần Loan càng thêm nghẹn ngào, nàng nắm lấy áo trên ngực Kỳ Hoán không buông, cảm thấy bản thân mình thật sự quá không hiểu chuyện. Từ trong cổ họng nàng thốt ra từng tiếng, mỗi một âm thanh đều giống như rượu mạnh nhất, rót vào trong lòng Kỳ Hoán, làm hấn lâng lâng không phân biệt được đông tây nam bắc.

“Chuyện ngoại tổ phụ vào kinh, là chàng đã tính trước, đúng không?”

"Hai ngày trước có một cung nữ lữ mệnh, nói thiếp không còn phủ Quốc Công làm chỗ dựa nữa, sớm muộn gì cũng sẽ bị các phi tử khác đạp xuống. Chàng lập tức nổi giận, xử lý cung nữ đó. Trước mặt thiếp chàng không nói lời nào, nhưng thực ra trong lòng lại quan tâm thiếp hơn ai hết, chính chàng là người đã liên lạc với ngoại tổ phụ đúng không?"

Trần Loan tự nói, nước mắt rơi xuống càng lúc càng nhanh, giống như chảy mãi không hết vậy. Nàng cũng không thêm để ý, tùy ý đưa ống tay áo lên lau, gương mặt nhỏ nhắn vô cùng nhếch nhác.

Từ đầu đến cuối người đàn ông không nói lời nào, chỉ yên lặng nghe nàng nói.

"Ngoại tổ phụ tuổi đã cao, nhưng trong giới văn thần võ tướng vẫn có uy danh. Chàng gọi toàn gia tộc bọn họ về kinh thành, nuôi dưỡng thể lực mới, tăng cường đề bạt, sau này trở thành chỗ dựa mới cho thiếp, đúng không?"

Nàng từng nói lòng người là thứ không đáng tin cậy nhất, so với lòng người thì mệnh đàn ông càng không đáng tin hơn. Vì vậy Kỳ Hoán âm thầm làm gì đều không nói cho nàng biết. Hấn chỉ biến tình yêu này thành một loại sức mạnh khác khiến người ta yên tâm. Nếu sau này hấn thật sự thay đổi yêu một Trần Loan thứ hai, phần sức mạnh này cũng có thể bảo vệ nàng yên ổn ngồi trên ngôi vị Hoàng Hậu.

Trong đầu Trần Loan không suy nghĩ nhiều như vậy. Cho đến hôm nay khi Hồ Nguyên đến báo tin ngoại tổ mẫu đã đến kinh đô, nàng mới bừng tỉnh như vừa đả thông kinh mạch, hiểu ra rất nhiều chuyện.

Giọng nói của nàng càng lúc càng run rẩy, nhưng vẫn tiếp tục nói ngắt quãng: "Còn nữa, hai ngày trước chàng nói muốn có con, nhưng thực ra là muốn thiếp sinh đích trưởng tử. Như vậy, sau này cho dù có bao nhiêu phi tử quyền lực vào cung cũng không lay chuyển được địa vị của thiếp đúng không?"

Nàng hỏi liên tiếp nhiều câu đúng không, nhưng chỉ lần này không bị người đàn ông phủ nhận.

Kỷ Hoán dùng khăn tay trắng như tuyết ở góc giường lau nước mắt của tiểu cô nương, thờ dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Có thể nghĩ đến tương lai, cũng không tính là quá ngốc."

Trần Loan vừa định nói, mũi lại xuất hiện bong bóng, nàng đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

Kỷ Hoán cũng cười, vừa cười vừa lau sạch nước mắt nước mũi cho nàng. Lúc hắn cười, khóe mắt và lông mày đều dịu dàng, quang cảnh như tiên giáng trần, ngay cả giọng nói dường như cũng có một chút khí chất thần tiên: "Không quan trọng là nam hay nữ, miễn là hài tử của chúng ta là được."

Hắn vuốt ve chiếc bụng phẳng lì của Trần Loan, sắc mặt cực kỳ dịu dàng hiếm thấy: "Nghĩ lại thì, Loan Loan của trẫm vẫn còn là một tiểu cô nương, hay là đợi thêm hai năm nữa."

Trần Loan đột nhiên dựa đầu vào lòng hắn, giọng nói ghen ngào: "Từ giờ trở đi, chàng hãy yêu thiếp nhiều hơn, ít đi nơi khác một chút, có được không?"

Nàng mới nói xong, lại cảm thấy không an tâm rồi, ngược mắt quan sát cẩn thận vẻ mặt của người đàn ông. Bởi vì vừa mới khóc, đôi mắt

to tròn vốn đã động lòng người nay lại như hai dòng suối trong veo, giống như một con nai trong rừng bất an bị trúng mũi tên.

Kỷ Hoán xoa mái tóc đen xõa như rong biển của nàng, trêu chọc nói: "Gọi ta thêm lần nữa."

Trần Loan ngoan ngoãn gọi lại A Hoán.

Không phải là tiếng gọi Hoàng Thượng vừa ngọt ngào vừa xa cách ban ngày, cũng không phải tiếng gọi cả họ cả tên khi xấu hổ. Giọng nói này, Kỷ Hoán nghe đến nỗi sung sướng cả thể xác lẫn tâm hồn, thật sự không muốn đi giải quyết một đống tấu chương phiền não ở tiền điện.

Chỉ là thời cục hiện tại chưa định, quận chúa Cẩm Tú cùng dư đảng của Triệu Khiêm còn chưa tra ra tung tích, hắn không thấy bọn họ sẽ thu tay rời đi, đây vẫn luôn là cái gai trong lòng hắn. Một ngày còn tồn tại, hắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên ngày đó. Còn việc Tô Kỳ đang trên đường về kinh thành, khó tránh khỏi có người nghe được phong phanh muốn nhanh chóng loại trừ.

Những việc này đều cần hắn đích thân giải quyết.

Nghĩ đến đây, u ám trong mắt Kỷ Hoán tích tụ càng nhiều hơn, đường nét trên mặt cũng trở nên căng thẳng, hắn dịu dàng nói với tiểu cô nương: "Đừng nghĩ lung tung. Nếu có thời gian như vậy, không bằng đến tiền điện thay Hồ Nguyên nghiền mực, cũng có thể ở cùng ta nhiều hơn, hửm?"

Trần Loan đột nhiên lắc đầu không nói gì.

Nàng thật sự không có tính kiên nhẫn chờ đợi, đứng một lúc không đi, trên tay thường dính mực, bị người đàn ông trêu chọc mấy lần rồi.

Thế là Kỷ Hoán đành phải kéo tiểu cô nương mềm như không xương vào trong lòng, nghĩ nghĩ lại thấy không luyến tiếc, lại kéo nàng lại ôm một lúc, nhẹ giọng nói: "Tiền triều vẫn còn có rất nhiều sổ sách

chưa xem, nàng ngủ trước đi, nếu đói bụng thì bảo Tô ma ma làm ít điểm tâm ăn."

Trần Loan lập tức sờ sờ thắt lưng, lắc đầu từ chối: "Ta không đói, không ăn."

Đêm dài đằng đẵng, vài nhánh lá phong lan leo lên chỗ trống trên ô cửa sổ, chỉ trong hai ngày đã xâm chiếm rất nhiều, kết hợp với hương xông trong điện, màn đêm cũng dịu dàng hơn một chút.

Khi Kỷ Hoán rời đi, Trần Loan ngây ra nhìn theo. Hắn đi hai ba bước lại vòng về, đôi giày mềm chỉ bạc giẫm trên mặt đất, hắn nâng cầm tiểu cô nương, sắc mặt âm u, mở miệng nói: "Lấy đâu ra mà nhiều như vậy, tỷ muội hậu cung?"

"Một người cũng không có."

Giọng điệu của hắn hung dữ, nói xong thì bước nhanh đi qua bình phong. Trần Loan ngồi ở trên giường một lúc lâu, sau đó dần dần nở nụ cười.

Trái tim treo cao bấy lâu nay, lúc này dần dần rơi xuống.

Chương 65

Đêm nay Trần Loan ngủ rất ngon.

Sau khi Kỷ Hoán xử lý xong chính vụ trở về, tiểu cô nương đã ngủ rồi, nhưng từng ấy ngày bồi dưỡng tính tự giác trái lại cũng khá tốt. Hắn vừa nằm xuống giường, nàng lập tức lần mò, tự giác sắp lại gần, một cánh tay đặt trên ngực người đàn ông, nhẹ bẫng như không trọng lượng, nhưng Kỷ Hoán lại cảm thấy có đám lửa đang thiêu đốt trên lồng ngực.

Hắn biết tiểu cô nương ngủ không sâu, tầm này thật ra là lúc nửa tỉnh nửa mê, mơ màng không muốn mở mắt, hắn chịu đựng một lát, cuối cùng vẫn nhích người ôm người vào lòng, khàn giọng thì thầm bên tai nàng: “Loan Loan.”

Khoảng thời gian này Trần Loan hay hờn giận, giọng hắn trầm thấp êm tai, khàn khàn còn mang theo hơi nóng, nàng lập tức trốn đi, mắt cũng chưa mở đã ôm chầm nằm sát vào trong, vẻ chán ghét hiện rõ mồn một.

Người đàn ông không nhin được bật cười, dù hiếm thấy dáng vẻ này của nàng, nhưng cũng không nỡ thật sự đánh thức nàng.

Mấy ngày nay nàng luôn gặp ác mộng, lúc tỉnh lại quần áo và tóc mai đều ướt đầm mồ hôi, dưới vành mắt xanh đen.

Một đêm không mộng寐, ngày hôm sau lúc Trần Loan mở mắt, mặt trời gần như đã lên đến đỉnh đầu. Lưu Nguyệt và Bồ Đào nghe thấy tiếng động rất nhỏ, một người cười cầm cành hoa mới hái vừa chớm nở vào trong chiếc bình bạch ngọc vân đá, một người vén màn

giường treo lên, phía sau cung nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu nối đuôi nhau đi vào.

Trần Loan nhớ tới câu nói của người đàn ông vào đêm qua, không khỏi cong môi, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh dịu ngọt, Bồ Đào thấy tâm trạng nàng tốt cũng cười theo, như là nghĩ tới điều gì đó, giọng lạnh lạnh nói: “Vừa rồi tiểu thái giám bên cạnh Hồ công công lại tới tặng rất nhiều thứ, nướng nướng muốn xem thử không?”

Trong hậu cung này, cho dù là tranh chữ, đồ cổ quý giá hay là vài cái trâm cài vòng tay bình thường, chỉ cần dâng trước cộng thêm một câu “Hoàng Đế ban thưởng”, là đã đủ đắc ý rất lâu.

Nếu không phải được lòng vua, được thánh thượng sủng ái, thì sao Hoàng Thượng lại cố ý ban thưởng đồ vật?

Thông thường sẽ bày những thứ được ban thưởng ở vị trí dễ thấy trong điện, không chỉ để cho người khác nhìn, mà tự mình nhìn thêm một hai lần cũng thoải mái.

Nhưng hiện giờ toàn bộ hậu cung chỉ có một mình cung Minh Lan, lại còn chiếm vị trí đích thân của bệ hạ, đương nhiên không cần khoe khoang gì.

Cho nên lúc đầu vẫn là Hồ Nguyên đích thân tới tặng, về sau số lần càng ngày càng nhiều, người tới đã thành tiểu thái giám hàng năm đi theo Hồ Nguyên, có khi một ngày tới tận vài lần.

Thường nói vật hiếm mới quý, những thứ này đưa đến nhiều, Trần Loan thường liếc mắt một cái đã bảo đặt vào trong kho.

Nhưng bây giờ trong lòng Trần Loan nhớ tới những lời người đàn ông nói đêm qua, mỗi câu mỗi chữ như lớp đường bọc quanh râu kẹo hồ lô, nếm thế nào cũng toàn là vị ngọt, nghe lời Bồ Đào nói, nụ cười trên khóe môi lại lớn hơn hai phần, dịu giọng nói: “Dâng lên đi.”

Lưu Nguyệt bèn nhin cười bùng lên.

Là hai khay hạt dưa rang thơm phức.

Sắc mặt Trần Loan lập tức chuyển từ trắng sang xanh, cuối cùng lại ửng hồng như nụ hoa chóng nở vào sáng sớm, để không bị hai nha hoàn chê cười, nàng găng mím môi không lên tiếng, một lát sau, tự mình lại không nhin được mà bật cười.

Nàng đương nhiên biết tại sao hạt dưa này lại đến.

Từ hôm qua Tô ma ma nhắc tới chuyện kia, trong lòng nàng không thoải mái, ngay cả trên xe ngựa đến Đại Lý Tự, cũng câu được câu không nói mấy lời “Đến khi phi tần mới vào cung, thần thiếp sẽ không còn ngày nào cũng buồn chán như vậy nữa, được rảnh rang sẽ hẹn mấy muội muội ngắm hoa cắn hạt dưa, cuộc sống trái lại không nhạt nhẽo vô vị”.

Nhàm chán vô vị hay không nàng không biết, nhưng quả thật có thể làm nàng bức chết.

Đều là mấy lời nói ngớ ngẩn, cho dù là ai cũng có thể nghe ra ý tứ ghen tuông trong lời nói kia, nhưng người đàn ông trên xe ngựa hôm qua chỉ lạnh nhạt ừ một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Thì ra là giữ lại mấy thứ linh tinh này để chờ nàng đấy.

Trần Loan rời khỏi mặt ghế dài trải lông cừu mềm mại, đi tới trước hai đĩa hạt dưa, đầu ngón tay thon dài trắng nõn cầm một hạt đặt bên môi, động tác hơi dừng lại, cảm nhận được vị táo chua.

...

Lưu Nguyệt đón nhận ánh mắt nghi ngờ của chủ tử nhà mình, bả vai run vài cái, cố sức giữ vững giọng nói: “Nương nương, tiểu thái giám tới tặng đồ nói là Hoàng Thượng cố ý căn dặn, nói nương nương gần đây thích ăn chua.”

Trần Loan bốc một nắm ở lòng bàn tay, lòng bàn tay nàng trắng nõn, lúc này dính lớp bụi bên ngoài hạt dưa vẫn giống như rễ hành, nàng hất cằm, nói: “Cầm xuống chia đi, nếu bốn cung cắn hết, răng lại đau một trận.”

Lúc này Lưu Nguyệt và Bồ Đào mới không từ chối, mỗi người bốc một nắm hạt dưa vào trong túi, cười trêu ghẹo nói: “Nhờ phúc nương nương, chúng nô tỳ mới có thể nhìn thấy của hiếm như vậy.”

Đồ Hoàng Thượng thường, nếu đặt ở bên ngoài, nói là nghìn vàng cũng không quá, đương nhiên là của hiếm.

Trước mặt điện Dưỡng Tâm có một hồ cá, bên cạnh lan can đá cẩm thạch là từng cây quế nhỏ xếp thành hàng, mấy ngày trước mới chuyển đến đây cắm rễ, lúc này đã mất đi vẻ tàn phai héo rũ, giữa cành cây thậm chí còn trồi lên từng chùm hoa nhỏ màu vàng nhạt, hương thơm nồng nàn bay xa mãi.

Trần Loan đến cung Diệu Thiện đúng giờ cơm trưa.

Mấy ngày nay Kỳ Thiện mê chăm sóc hoa cỏ, trong sân nhỏ trước đình bày đủ thứ, Trần Loan liếc mắt nhìn một cái, thế mà cũng không biết được bao nhiêu.

Tiếng bước chân của Trần Loan rất nhỏ, Lưu Nguyệt và Bồ Đào cũng trông ở ngoài cung Diệu Thiện, nhưng Kỳ Thiện vẫn nghe thấy tiếng động, lúc nghiêng người ngoái đầu nhìn, vẻ lạnh lẽo trên mặt hơi nặng, thấy là Trần Loan, mặt mày mới hơi cong lên, chậm rãi nở nụ cười.

“Nhìn dáng vẻ này của muội là định ăn ké cơm trưa ở trong cung ta hả?” Kỳ Thiện dùng khăn xoa vụn gỗ trên tay, cười nói.

“Có ý định này, không biết công chúa có giữ khách không?”

Các nàng quen biết từ nhỏ, quen cười đùa ầm ĩ huyên thuyên, trái lại cũng không cảm thấy có gì không ổn, sau khi bốn mắt nhìn nhau,

từng người lại nhìn sang chỗ khác rồi mỉm cười.

Bệnh run tay của Kỳ Thiên đã đỡ hơn nhiều, ngày nào cũng uống thuốc đều đặn, chính nàng ấy không cảm thấy gì, nhưng mỗi lần Trần Loan đến luôn cảm thấy nàng ấy lại gầy hơn một chút.

Giống tơ liễu như lông vũ trắng rơi vào đầu xuân, đáp xuống một góc ấm áp nào đó, lưu luyến phong cảnh nhân gian mà dừng lại một hồi, cuối cùng vẫn phải bay đi theo gió, biến mất trong làn sương mù mênh mông vào sáng sớm hôm sau.

Cảm giác như vậy khiến trong lòng Trần Loan cực kỳ khó chịu.

Sau khi ăn trưa, Kỳ Thiên và Trần Loan nằm trên xích đu, đẩy nhẹ mũi chân, cây trúc làm xích đu lập tức đông đưa kéo kẹt, từng tiếng không nhanh không chậm, giống như đầu nhọn đập vào lòng người.

Trong sự yên tĩnh như vậy, ngay cả tiếng côn trùng kêu và tiếng chim hót ở bên ngoài cũng dần biến mất. Kỳ Thiên đột nhiên nghiêng đầu nhìn Trần Loan, giọng hơi yếu ớt: “Loan Nhi, mấy ngày nữa chúng ta bảo Giai Giai vào cung một chuyến đi.”

Trần Loan gật đầu: “Nghe nói Nam Dương Vương đã đồng ý lời cầu hôn của phủ Kiến Uy Tướng quân. Muội đã hỏi Hoàng Thượng, đúng là lựa chọn tốt, hai ta còn chưa chúc mừng tỷ ấy đâu.”

Lấy trình độ yêu thương Thẩm Giai Giai của phu thê Nam Dương Vương cùng mấy huynh trưởng của nàng ấy, người được chọn tuyệt đối sẽ không phải hạng người phạm tục bình thường, ngoài ra việc cân nhắc xem xét khắp nơi đương nhiên không cần phải nói nhiều.

Mối nhân duyên mỹ mãn như thế, đương nhiên nên chúc mừng một tiếng.

Kỳ Thiên nghe vậy cười khẽ một tiếng, gỡ hết hộ giáp lạnh băng trên tay xuống, giữ lại một cái cầm trong tay nghịch: “Nói ra ba chúng ta

chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, chỉ có Giai Giai là sống tự do thoải mái hơn chút.”

“Thâm cung này bao nhiêu tầng cửa, nhốt ta và muội ở trong lồng, đi đứng có quy củ, ngủ có quy củ, khắp nơi đều là gông xiềng, sống như một con chim hoàng yến hoàn mỹ quý giá.” Dứt lời, nàng ấy tự giễu nhắm hai mắt, lông mi in xuống một hàng bóng mờ.

Trần Loan không biết vì sao nàng ấy đột nhiên nói ra những lời này, danh tiếng Tam công chúa được sùng ái truyền khắp ba nước, toàn bộ lễ pháp, tiêu chuẩn, quy tắc trong cung này đều không trói buộc được nàng ấy, tuy mắc phải một vài việc nghiêm trọng Hứa Hoàng Hậu cũng sẽ phạt nàng ấy, nhưng Xương Đế thường không nỡ, chuyện trừng phạt cũng bỏ qua một bên.

Nàng ấy tự do qua lại trong cung này, chán ở trong cung thì dọn ra phủ công chúa ở bên ngoài chơi một thời gian, lặp đi lặp lại như vậy, sao có thể xem như chim hoàng yến bị nhốt trong lồng?

Cho dù là Trần Loan cũng không dính dáng đến mấy chữ này.

Hai chiếc xích đu nằm song song gần nhau, Kỷ Thiên duỗi tay kéo cổ tay Trần Loan, vẻ mặt vừa phức tạp vừa hoảng hốt, giọng nói khế đến mức gần như không nghe thấy: “Ta đã đồng ý với Viên Viễn.”

Trần Loan bật người dậy khỏi ghế, nàng biết Kỷ Thiên không thể nào lấy chuyện như vậy ra làm trò đùa, lập tức kinh ngạc thốt lên hỏi: “Đồng ý cái gì? Việc cầu hôn của nước Tấn sao?”

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Kỷ Thiên đã thu lại vẻ suy sụp chán nản lúc đầu, dáng vẻ nặng nề đã buông lỏng: “Đại Yến và nước Tấn có quan hệ tốt đẹp, liên hôn là việc bình thường, hơn nữa Loan Nhi...” Nàng ấy đột nhiên nhìn về phía Trần Loan, nói tiếp: “Bỏ qua không nói đến những thứ khác, thì ta thật sự muốn gả cho hấn. Chẳng qua hoàng cung nước Tấn xa lạ, lại không có ai cưng chiều che chở, mỗi bước đi đều phải nhìn trước ngó sau như đi trên băng mỏng, lúc nào cũng so đo được mất, cũng không phải là thứ ta thích.”

Trần Loan có thể tưởng tượng ra cảnh tượng như vậy, trước giờ hoàng cung luôn là nơi ăn thịt người không nhả xương, vì tranh sủng, vì vinh dự và địa vị hiển hách hơn, đủ loại thủ đoạn bỉ ổi xấu xa xuất hiện liên miên không dứt.

Nàng nắm lại đầu ngón tay hơi lạnh của Kỷ Thiên, an ủi: “Tuy muội mới gặp Viên Viễn mấy lần, nhưng thấy hắn đối xử thật lòng với tỷ, đương nhiên sẽ che chở tỷ khắp nơi khắp chốn.” Dứt lời, nàng lại không yên lòng nói tiếp: “Nếu cuộc sống bên kia không tốt, tuyệt đối đừng sầu muộn trong lòng, một phong thư đến tay bọn muội, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ nghĩ cách đón tỷ về.”

Đây cũng là việc Kỷ Hoán đồng ý với Hứa Hoàng Hậu.

Lúc nào Kỷ Thiên cũng có đường lui.

Người nàng ấy giống như dây leo uốn lượn, mềm oặt nằm trên xích đu, một lát sau khẽ mở miệng cười: “Hắn đối xử với ta đương nhiên không có gì để nói, nếu không ta cũng sẽ không muốn đến nơi người lừa ta gạt kia.”

Lúc này Trần Loan mới gạt đầu một cái, hỏi: “Hoàng Thượng có biết không?”

Đuôi mắt Kỷ Thiên hơi híp lại, bông hoa điền giũa trán hiện lên màu đỏ mê hoặc lạ thường, đẹp đến mức nhìn thấy mà giật mình, nàng ấy che miệng ngáp một cái, chậm rãi nói: “Không biết, ta còn chưa nói với Viên Viễn, muội đừng lỡ miệng đấy.”

Trần Loan không nhịn được bật cười, rất nhanh đã chớp mắt theo một lát.

Đến khi sắc trời dần tối, mặt trời dốc hết sức tỏa ra luồng hơi nóng cuối cùng, cả bầu trời lập tức ngăn cách rõ ràng, một nửa tối mờ u ám, một nửa là ánh sáng ấm áp in trên ngói lưu ly, cuối cùng lại từ từ hòa thành một màu xanh xám.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, dự đoán ban đêm sẽ có mưa.

Trần Loan không nhìn thấy Hồ Nguyên ở cửa điện Dưỡng Tâm, suy nghĩ một chút lại dẫn người tới Ngự Thư Phòng.

Người đàn ông quả nhiên còn đang phê duyệt tấu chương ở bên trong, cũng không biết đã ăn tối chưa.

Hồ Nguyên vén rèm cho Trần Loan, vừa đi vừa nhỏ giọng nhắc nhở: “Vừa nãy bệ hạ rất tức giận, cũng không nhìn bữa tối một cái đã kêu bỏ đi. Nương nương khuyên nhiều hơn chút.”

Người đàn ông kín kẽ chín chắn, bất cứ việc gì cũng hiểu rõ trong lòng, rất ít khi cáu giận trước người khác, nhưng một khi thật sự nổi giận thì không một ai dám tiến lên khuyên nhủ.

Bước chân dưới chân Trần Loan chậm lại, cau mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là bên Đại Lý Tự xảy ra chuyện, ngay lúc này có người tự tiện xông vào đại lao có ý đồ cướp ngục, có rất nhiều người chết và bị thương.”

Chương 66

Mây bên ngoài tập trung một chỗ, chồng chất thành hình thù không rõ, thời tiết càng nóng nực oi bức, ngói lưu ly hai bên đường cung điện hẹp dài giống như bị dội lên một lớp dầu, rất nhanh, một luồng ánh sáng nhạt cắt ngang phía chân trời, tiếng sấm đầu tiên rền vang.

Sấm rền vài tiếng, mưa mới tí tách rơi xuống, khác hẳn với cơn mưa lớn vài ngày trước, nhưng cũng đủ làm dịu đi cái nóng oi bức.

Trần Loan nhúu chặt chân mày, hỏi lại: “Cướp ngục?”

Thiên lao canh phòng nghiêm ngặt, vào trong lao chủ yếu là một vài kẻ hung ác khét tiếng hoặc là quan viên phạm tội, trông coi cực kỳ chặt chẽ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới có người dám xông vào thiên lao cướp ngục.

Hồ Nguyên khom lưng vén gọn tấm rèm châu lên cho nàng, tiếng hạt châu va vào nhau ở nơi này cực kỳ trong trẻo rõ ràng, y đề giọng nói: “Không đối gạt nường nường, là vì Triệu tứ công tử mà tới.”

Y không nói, Trần Loan cũng đoán được.

Trong khoảng thời gian này, cũng chỉ có mình Triệu Khiêm có bối cảnh như thế đang ở trong nhà lao.

Điều này cũng hoàn toàn chứng minh cho việc quận chúa Cẩm Tú và bè đảng còn sót lại đều đang chờ cơ hội hành động, chưa rời khỏi kinh đô.

Sau rèm châu là bức bình phong khổng tước mười hai tấm, phía trên thêu chỉ vàng chỉ bạc, khổng tước xòe đuôi, mặt ngoài thêu mây lành

và chữ phúc, nhìn cực kỳ mạnh mẽ tráng lệ.

Trong Ngự Thư Phòng xông Long Tiên Hương, Hồ Nguyên đưa đến đây cũng khom người lui xuống. Trần Loan bèn vừa đi vừa nhìn, rẽ qua một góc nhỏ đặt tủ sách, tầm mắt nàng đột nhiên rộng mở, liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh trên án làm bằng gỗ lê vàng.

“Tới rồi à?” Kỳ Hoán ngược mắt, vẻ uy nghiêm trong mắt như thủy triều rút xuống, vẫy vẫy tay với nàng, đỉnh lông mày gồ lên hơi giãn ra.

Trần Loan bước tới, mới đến trước mặt hắn, đã bị hai cánh tay ấm áp mạnh mẽ túm eo, giọng người đàn ông lạnh nhạt, ẩn chứa sự mệt mỏi: “Hồ Nguyên nói hết rồi chứ?”

Trần Loan do dự khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Đại khái biết được một chút, là thiên lao của Đại Lý Tự xảy ra chuyện?”

Chân mày Kỳ Hoán nhíu chặt hơn, lực ôm nàng cũng chặt hơn một chút, giọng hắn căng thẳng cực kỳ, nói thêm: “Một canh giờ trước, lúc lính canh ở thiên lao thay ca trực, ám vệ do Triệu Khiêm bồi dưỡng đã ra tay, lính canh thiên lao không phải đối thủ của bọn chúng.”

Nói tới đây, Trần Loan không kiềm được lên tiếng hỏi: “Ông ta được cứu ra ngoài rồi sao?”

Kỳ Hoán lắc đầu.

Trần Loan thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức nghe thấy hắn nói tiếp: “Trong thiên lao cũng có ám vệ canh giữ, hơn nữa Triệu Khiêm bị thương không nhẹ, nhờ vậy mới không thực hiện được.”

Ngụ ý là chỉ thiếu chút nữa, Triệu Khiêm đã thật sự chạy thoát.

“Hoàng Thượng đang phiền não vì chuyện này sao?” Đầu ngón tay Trần Loan mảnh khảnh, như gốc hành non mềm đặt trên ống tay áo người đàn ông, trắng như ngọc dương chi thượng hạng, thế là trên ngũ trảo kim long uy nghiêm cũng ngấm một tầng ánh sáng ấm áp.

Thân hình cao lớn của người đàn ông hơi cứng ngắc, hấn chậm rãi buông tay ra, nhìn dáng vẻ mơ hồ của tiểu cô nương, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Mấy ngày tới sẽ không thái bình, Triệu Khiêm đã bị chuyển đi chỗ khác, bọn chúng cũng sẽ không tùy tiện hành động nữa.”

Lời này chỉ nói một nửa, nhưng Trần Loan đã hiểu được ý chưa nói hết của hấn.

Sẽ không tùy tiện hành động là vì hiện tại bọn chúng không lần ra vị trí nơi ở cụ thể của Triệu Khiêm. Nhưng có quận chúa Cẩm Tú ở đây, thì tuyệt đối không thể cứ trơ mắt như vậy nhìn Triệu Khiêm lên pháp trường hoặc chết một cách im hơi lặng tiếng.

Bọn họ tất nhiên sẽ nghĩ một vài biện pháp khác...

Trần Loan nghĩ xa hơn, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân hoàn toàn lạnh ngắt, bên ngoài lại có tiếng sấm rền vang, khóe môi nàng mấp máy vài cái, cuối cùng vẫn nở nụ cười: “Ta không sợ.”

Nàng khẽ ti cầm lên vai người đàn ông, trên người hấn có hương vị làm người ta yên lòng, nàng nhẹ nhàng cọ má vào cần cổ ấm áp của hấn, nếu không phải không đúng lúc, thì sự tin tưởng toàn tâm toàn ý như vậy đủ khiến Kỳ Hoán sung sướng cả về thể xác lẫn tinh thần.

Ánh sáng trong mắt Kỳ Hoán càng u ám hơn, giống như hai hang động sâu tối tăm không thấy đáy, hấn không muốn nói thêm chuyện này với nàng, bèn quay lại duỗi tay véo gương mặt đầy đặn của nàng một cái, khẽ khàn giọng hỏi: “Đã xem đồ ta sai người đưa đến điện Dưỡng Tâm lúc sáng sớm chưa?”

Hai đĩa hạt dưa kia sao?

Trần Loan im lặng không lên tiếng, một lúc lâu mới bật ra một câu: “Hoàng Thượng lại thích trêu đùa người ta như vậy hả?”

Bát hoàng tử của trước đây, lúc mặt lạnh là một khối băng đáng ghét, quanh năm trên mặt không có nổi nụ cười, cũng không có sức sống, sau khi làm Hoàng Đế thì càng uy nghiêm hơn, mọi người nhìn thấy vẻ sầm mặt của hắn đều cảm thấy lạnh thấu xương, nhưng đối với nàng lại khác.

Về lòng riêng, nàng vui mừng với thay đổi như vậy, vui mừng vô cùng.

Kỷ Hoán đứng dậy, mặt mày trời sinh lạnh thấu xương toát ra một loại khí thế bức người, vóc dáng hắn cao hơn Trần Loan rất nhiều, lúc này từ trên cao nhìn xuống nàng, hờ hững cong môi, nói: “Chẳng lẽ hôm đó ta hiểu sai ý nàng?”

Trần Loan không rõ nguyên do, nàng ngược mắt, trong mắt hạnh như có thể nhỏ ra nước.

Ánh mắt hắn liếc nhìn cơ thể là lướt lung linh của nàng vài lần, như cười như không, trong giọng nói cũng không nghe ra cảm xúc gì: “Chẳng lẽ Loan Loan thật sự muốn tìm thêm mấy tỷ muội ngồi cạnh hạt dưa rồi tâm sự chút chuyện vụn vặt ở hậu cung sao?”

Lúc này Trần Loan mới phản ứng lại, khoe miệng nàng hơi ỉu xiu, chân mày khoe mắt cũng hiện lên chút không vui, nắm lấy ống tay áo to rộng của người đàn ông lắc đầu, nói: “Đêm hôm trước, chính chàng nói.”

Nàng dừng một chút, có phần không yên lòng hỏi: “Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, chẳng lẽ muốn nuốt lời với một tiểu nữ tử sao?”

Trong mắt Kỷ Hoán tràn đầy ý cười, một người nho nhỏ ngẩng đầu nhìn hắn, cắn môi dưới, vẻ mặt vừa có chút thấp thỏm lại ẩn chứa sự quật cường, cho dù lòng dạ có như sắt đá cũng phải mềm đi, hắn

chậm rãi ôm người vào trong ngực, cười cực khế: “Trẫm nhìn xem nào, quả nhiên là vị táo chua.”

...

Thời gian như nước chảy qua đầu ngón tay, đã qua mười mấy ngày. Trần Loan vẫn ở lại điện Dưỡng Tâm, tuy khoảng thời gian này nàng không cảm thấy có bao nhiêu thấp thỏm lo âu, nhưng cũng cẩn thận để mắt khắp nơi khắp chốn. Mỗi lần ra khỏi điện Dưỡng Tâm, dù chỉ là đi qua đi lại sau bữa ăn thì sau lưng cũng có một đám người đi theo.

Đây mới chỉ là ở bên ngoài.

Ngày tháng trôi qua êm đềm, lúc này đã vào cuối hè đầu thu, cái nóng như muốn cắn nuốt con người ở trong không khí cuối cùng cũng bắt đầu giảm bớt và biến mất, thỉnh thoảng nổi gió, cũng tăng thêm cảm giác se lạnh.

Tô Kỳ đến kinh thành vào ngày mùng 9 tháng 9, chỉ nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau đã nhận được ý chỉ tiến cung diện thánh từ trong cung.

Đêm qua từ lúc biết tin tâm trạng Trần Loan đã đứng ngồi không yên, ồn ào muốn gặp ngoại tổ phụ.

Nàng lớn như vậy, kể cả vào ngày thành thân cũng không thể gặp được nhà ngoại, giờ cuối cùng có thể gặp, tâm trạng thật sự là phức tạp, vừa thấp thỏm lại vừa mong chờ, còn kèm theo một chút tò mò.

Tiểu nha đầu gần đây ham ngủ, lại không cần ngày nào cũng dậy sớm, thường lúc mở mắt, hăn cũng sắp kết thúc buổi triều sớm.

Cũng may trong lòng nàng có chuyện suy nghĩ, hôm nay trái lại không ngủ quên. Lúc Kỷ Hoán sai Hồ Nguyên tới đón nàng, Trần Loan đã ăn mặc chỉnh tề, nụ cười mềm mại ấm áp, đôi mắt cũng cong thành vầng trăng non xinh đẹp, tâm trạng rõ ràng rất tốt.

Từ điện Dưỡng Tâm đến Ngự Thư Phòng cũng không xa, con đường nhỏ lát đá xanh ngược lại cũng bằng phẳng, chỉ là đêm qua gió thổi, làm gãy một vài bông hoa và cành lá khô, giẫm lên lập tức phát ra tiếng đứt gãy giòn tan. Hồ Nguyên vừa đi vừa nói cả đoạn đường, Trần Loan lại nghe cực kỳ nghiêm túc, không bỏ sót một chữ nào.

“... Nương nương tới nhìn là biết ngay, cơ thể Tô thái phó rắn rỏi, trông cũng trẻ khỏe, lúc này đã nói xong việc với bệ hạ.”

Theo lý thuyết thần tử tiền triều và phi tử trong hậu cung không thể gặp nhau, cho dù nhìn thấy từ xa, cũng nên né tránh một chút, để tránh miệng lưỡi người đời rồi mang tai tiếng, người trong hậu cung này, có ai mà không nhớ người nhà chứ? Nhưng quy củ đặt ở đó, nếu không muốn bị vu tội rằng tiền triều và phi tần hậu cung cấu kết với nhau thì chỉ có thể thành thật tuân theo.

Nghĩ đến đây, Hồ Nguyên bình tĩnh liếc mắt nhìn góc mặt nghiêng dịu dàng của Trần Loan, nhìn một hồi lâu mới thở dài một cái, cảm thán nói: “Hoàng Thượng đối xử với nương nương thật sự quá tốt.”

Tốt đến mức không có giới hạn, quy tắc trong hoàng cung cũng không biết đã bị phá vỡ bao nhiêu vì vị này.

Đây tuyệt đối không phải chỉ vì nhớ đến tình nghĩa trước kia, mà là sự che chở và yêu chiều chân thật.

Trần Loan và Hồ Nguyên cũng là người quen đã qua lại nhiều năm, nàng cup mi nhìn hạt châu mượt mà dính trên mũi giày, hạt châu đúng đưa trái phải theo nhịp bước chân nàng. Nàng dường như hơi ngại ngùng, vén tóc đen bên mai mỉm cười, cuối cùng vẫn không mở miệng nói gì.

Loại chuyện như này có tốt hay không, trong lòng nàng cảm nhận được chân thật hơn bất kỳ người nào, nhưng nếu hòa theo thì hơi kỳ lạ.

Một đường tới cửa Ngự Thư Phòng, có tiếng thái giám đi vào thông báo, rồi sau đó chạy chậm ra, cung kính mời Trần Loan vào.

Trần Loan chỉnh sửa váy áo, cảm thấy không có chỗ nào không ổn, lúc này mới nâng bước đi vào. Lúc bước đi, khóe mắt nàng thoáng thấy dải tua rua ở cây trâm bạc trên búi tóc đang rũ xuống, khẽ đưa theo bước chân, trái lại cũng rất độc đáo.

Trước mặt ngoại tổ phụ, Trần Loan biểu hiện rất khéo léo, nụ cười trên mặt vừa phải đúng mực, mắt nàng khẽ ngước lên, dịu dàng hành lễ với người đàn ông đang ngồi ở chính giữa: “Hoàng Thượng kim an.”

Kỷ Hoán vòng qua bàn dài, tự mình đỡ nàng dậy.

Ông cụ vẫn luôn đứng ở bên cạnh như thể cuối cùng cũng gọi được lý trí trở về, chấp tay với Trần Loan, trong giọng nói già nua trầm chứa sự kích động: “Lão thần tham kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương vạn an.”

Người Trần Loan cứng đờ trong chốc lát, ánh mắt lại giống như tự có ý thức mà nhìn sang, đó là một ông cụ râu tóc bạc phơ, nhìn tuổi tác đã cao, nhưng khí chất rất ôn hòa, thoát nhìn giống như lão thần tiên sống mấy trăm năm trong truyện thần thoại.

Trần Loan cố gắng ổn định giọng nói: “Ngoại tổ phụ không cần đa lễ.”

Tuy nói như thế, nhưng lễ nghĩa phải có vẫn phải đầy đủ chu toàn.

Rất nhiều năm không gặp, cục bông mềm nho nhỏ năm đó bây giờ đã trưởng thành duyên dáng yêu kiều như thế, mặt mày cũng giống con gái út như đúc, mặc dù tính Tô Kỳ như vậy, nhưng trong một chốc một lát cũng không thể thu lại tầm mắt, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ghen ngào.

Ngần ấy năm, không có mẫu thân và nhà ngoại quan tâm chăm sóc, cũng không biết nàng sống sót như thế nào ở phủ Quốc Công tanh tưởi hồi thối kia, rồi lại làm thế nào mà tự dựa vào mình để đứng vững gót chân trong hậu cung ăn thịt người này.

Trước khi từ quan Tô Kỳ là thái phó, không có gì để nói về mắt nhìn người, chỉ vài lần ít ỏi, ông đã nhìn ra Nguyên Thành Đế có tình cảm với cháu ngoại duy nhất của mình.

Vừa nghĩ như vậy, ông hơi buồn bã mất mát, nhưng chỉ trong giây lát, lại bị một cảm giác vui mừng thay thế.

Có thể được đế vương ân sủng là phúc phận vô cùng lớn lao, Loan nha đầu cũng xem như là phần đặc biệt duy nhất trong hậu cung, chờ đến khi Tô gia khá lên một chút, cũng có thể trở thành hậu thuẫn của nàng.

Không biết tại sao, bị Tô Kỳ nhìn bằng ánh mắt từ ái và ôn hòa như vậy, Trần Loan lại hơi căng thẳng, nàng lặng lẽ nuốt nước miếng, trong tay rịn mồ hôi. Kỷ Hoán như cảm nhận được, nói với Tô Kỳ: “Thái phó có học trò đông đúc, nếu nhậm chức Thái phó lần nữa cũng là điều mọi người đều mong muốn.”

Bất cứ ai tuổi đã cao mà trở về nhậm chức Thái phó cũng sẽ khiến quần thần chỉ trích, chỉ có mình Tô Kỳ là không.

Rất nhiều quan viên đều được ông cất nhắc và gọi ông một tiếng thầy.

Chương 67

Lúc này Tô Kỳ mới thu tầm mắt về, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Ông hơi do dự, không biết có nên đồng ý hay không.

Lúc bị triệu về kinh, ông không suy nghĩ sâu xa như vậy. Chỉ đến khi lúc này Kỳ Hoán nhắc đến việc để ông khôi phục lại chức vị, làm việc chăm chỉ thêm vài năm, Tô Kỳ suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn lựa lời từ chối.

Lần này ông vào kinh, việc quan trọng nhất là gặp ngoại tôn nữ, việc thứ hai là giám sát hai đứa cháu trong nhà chuẩn bị cho kỳ khoa cử. Dù sao thì ông cũng đã già, không còn tinh lực rồi.

Nhưng bây giờ ngay từ giây phút ông nhìn thấy ngoại tôn nữ giống như tạc ra cùng khuôn với nữ nhi đã mất của mình, ngọn lửa trong lòng đã tắt hơn mười năm lại nhen nhóm một lần nữa.

“Bệ hạ, chuyện này để cho thần suy nghĩ, trở về thương lượng với người nhà một phen, trong vòng ba ngày nhất định sẽ cho người đáp án.” Ánh mắt Tô Kỳ hơi hơi lóe lên, nhưng rồi lại buông lỏng.

Từ lúc đầu không chút do dự từ chối, cho đến hiện tại suy nghĩ ba ngày, Kỳ Hoán hài lòng gật đầu, giọng nói cũng mềm mỏng hơn rất nhiều: “Thái phó vừa mới về kinh, hôm nay trẫm không giữ người lại. Ngày mai trẫm và Hoàng Hậu đến cửa báii phòng, nhất định sẽ uống thoải mái cùng Thái phó.”

Gương mặt nghiêm túc của Tô Kỳ thả lỏng ra, lén lút liếc nhìn Trần Loan, thấy nàng mỉm cười đầm ấm, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, cảm giác thương xót càng đậm. Đối với danh xưng Thái phó trước đó của Nguyên Thành Đế, ông không định phản bác.

Chờ bóng dáng còng lưng của ông cụ biến mất khỏi tầm mắt, Trần Loan mới thu ánh mắt về, lo lắng nói với Kỳ Hoán: “Ngoại tổ phụ tuổi tác đã cao, thật sự có thể tiếp tục giữ chức vụ Thái phó sao?”

Kỳ Hoán nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, cầm bút vẽ lên giấy tuyên thành trắng muốt, vừa viết vừa nói: "Chỉ là giả bộ thôi."

“Có thể ăn có thể uống, có thể nhảy có thể múa, mỗi ngày đều có thể đánh hai bài quyền. Tối hôm qua lúc vội vàng vào viện, còn khua roi dọa sợ biểu đệ của nàng nữa.” Kỳ Hoán không thèm ngước mắt lên, động tác tay vẫn như nước chảy mây trôi, không hề có điểm dừng.

....

Trần Loan trăm triệu lần không ngờ lại là như vậy, khẽ mở miệng, một hồi lâu mới hiểu ra, không biết có nên cười hay không, chỉ là cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Chỉ mới nhìn vài lần, nàng đối với Tô Kỳ có một loại cảm giác thân thiết kỳ lạ, loại cảm giác này chưa bao giờ có với Trần Thân và lão thái thái.

“Thiếp nghe nói trong phủ có mấy biểu đệ biểu ca đặc biệt lên kinh tham gia khoa cử, tại sao Hoàng Thượng muốn giữ ngoại tổ phụ ở lại triều đình?” Trần Loan có chút khó hiểu, nghiêm túc hỏi.

Với độ tuổi của Tô Kỳ, cho dù bây giờ có đồng ý, thì vài năm nữa ông cũng phải hoàn toàn hồi phủ dưỡng lão, đi đi về về lặn qua lặn lại, chẳng phải là vẽ vờ thêm chuyện sao?

Kỳ Hoán đặt bút xuống, vuốt mái tóc đen nhánh của nàng, gợn sóng trong đôi mắt đen láy càng lúc càng cao, hàm dưới thon gầy hơi nhếch lên, giọng nói hơi căng thẳng: "Hậu bối do đích thân Tô Kỳ bồi dưỡng ra, ta không có gì không yên tâm. Nhưng thiếu niên cho dù giỏi đến đâu cũng cần có thời gian tích lũy kinh nghiệm, nếu giao

trọng trách nặng nề cho người mới, thì khó mà làm người dưới tin phục."

"Hai ba năm này, chỉ cần Tô Kỳ đứng vững trong triều, hậu bối Tô gia có thể thuận thế vùng lên."

Người đàn ông này chuyện gì cũng suy nghĩ đến, từng chữ từng câu đều là vì nàng mà suy nghĩ. Trần Loan khịt mũi, muốn nói gì đó, nhưng há miệng lại không nói được lời nào, chớp mũi đột nhiên xông lên một trận chua xót.

Kỳ Hoán nhìn thấy tiểu cô nương vì cảm động mà gương mặt đỏ bừng lên, không nhịn được cong khóe môi, bổ sung câu nói hoàn chỉnh: "Sau hai ba năm nữa, trưởng tử của chúng ta ra đời. Trẫm muốn để cho nàng những thứ tốt đẹp nhất, hài tử cũng vậy."

Hắn đã từng chịu đựng những cực khổ trong vũng bùn, chịu đựng những cái nhìn thờ ơ, tất nhiên sẽ không để hài tử của bọn họ phải như vậy.

Hài tử vừa được sinh ra, nó sẽ là Thái Tử.

Trần Loan theo bản năng đưa tay vuốt ve cái bụng phẳng lì của nàng, không nhịn được hỏi: "Vậy nếu là nữ hài, Hoàng Thượng sẽ không thích sao?"

Nét mặt của Kỳ Hoán rất dịu dàng. Trong đầu hắn phác họa một bức tranh, một cô nương nhỏ nhỏ trắng trắng, gương mặt giống Trần Loan bảy tám phần, cả ngày dính lấy hắn, nũng nịu duyên dáng gọi phụ hoàng.

Tất nhiên là đáng yêu được người yêu thương giống như mẫu thân nàng lúc nhỏ.

"Cũng tốt." Trong Ngự Thư Phòng to lớn, tiếng cười trầm thấp của người đàn ông cực kỳ êm tai, giống như tiếng kèn trầm thấp: "Nữ nhi giống nàng, ta càng thích."

Gương mặt Trần Loan chợt ửng đỏ, nàng nhìn chăm chăm mũi chân của mình, khẽ lẩm bẩm một câu: "Bây giờ vẫn còn sớm."

...

Trần Loan vốn cho rằng Kỳ Hoán nói ngày hôm sau đến làm khách chỉ là câu nói khách sáo, cho đến sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, nhìn thấy người đàn ông mặc áo bào màu xanh. Cách tắm bình phong cũng vẫn có thể nhìn thấy được dáng người thẳng tắp và khí chất lạnh lùng xuất trần của hắn.

Bồ Đào mở một cánh cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, bụi trắng bay lượn xoay tròn trong quầng sáng đủ màu, muồn rơi mà không rơi, bông bành bay bổng, hương thơm thanh bình theo gió bay ra. Trần Loan đang ngồi trên giường đứng dậy, cố ý thấp giọng hỏi: "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Lưu Nguyệt bưng một cái chậu bạc đi vào, nhìn mặt trời treo cao bên ngoài, thành thật nói: "Nương nương, giờ Tỵ rồi."

Trần Loan lại liếc mắt nhìn người bên ngoài, hỏi: "Hoàng Thượng đến lâu chưa?"

Nói đến đây, Lưu Nguyệt cảm thấy xấu hổ thay cho chủ tử. Nàng nhích lại gần Trần Loan, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Hoàng Thượng đã ở đây gần nửa canh giờ rồi, còn gọi nương nương mấy lần..."

Chỉ là người ngủ say, không tỉnh.

Lưu Nguyệt không dám nói nửa câu sau.

Nhưng cho dù Lưu Nguyệt không nói gì, Trần Loan cũng có thể đoán được điều gì đó thông qua nét mặt của Lưu Nguyệt. Trần Loan im lặng một lúc rồi lẳng lặng nằm xuống.

Sắc mặt Lưu Nguyệt đột nhiên trở nên khó tả, nàng do dự một chút, sau đó cúi người nhắc nhở: “Nương nương, hôm nay người sẽ đi Tô phủ với Hoàng Thượng, người quên rồi sao?”

Mắt Trần Loan mê man một lúc, lại ngồi dậy liếc mắt nhìn người ngồi ngoài bình phong, xác định hẳn mặc thường phục xuất cung, ánh mắt lập tức thay đổi, dù sao cũng vẫn phải thức dậy.

Lúc này Lưu Nguyệt và Bồ Đào nhìn nhau, thờ phào nhẹ nhõm.

Không biết mấy ngày nay nương nương làm sao, có lẽ là do mấy ngày này uống thuốc điều dưỡng thân thể, trở nên thèm ngủ. Hai ba tháng trước mỗi lần bọn họ đi vào đều phải nhẹ tay nhẹ chân, mỗi khi có bất kỳ tiếng động nào nương nương sẽ tỉnh, tỉnh rồi thì không ngủ được nữa.

Nói đến điều này cũng thấy kỳ quái.

Nhưng nhìn thấy thân thể nương nương đầy đặn, cũng không tính là thay đổi xấu. Lại nhớ đến lời Tô ma ma nói, nữ nhân và nữ hài không giống nhau. Đầu óc nàng thông minh, mơ hồ hiểu ý của Tô ma ma, chỉ là da mặt mỏng, không dám nghĩ sâu.

Xe ngựa rời cung không bắt mắt, Trần Loan còn hơi buồn ngủ, dựa vào vai người đàn ông chợp mắt một lúc. Kỷ Hoán khá lo lắng, nhíu mày hỏi: “Tối qua trẫm không về điện Dưỡng Tâm, lại mơ thấy ác mộng, ngủ không ngon?”

Khi một người đàn ông có tâm trạng không tốt, sẽ luôn theo bản năng tự xưng trẫm. Mí mắt Trần Loan động dậy, nhưng vẫn không mở nổi.

Nàng hờ hững đáp lại rồi dựa vào người hắn, nhỏ giọng oán thán: “Không biết tại sao, bây giờ hễ nằm xuống giường, là mắt nhắm lại không mở nổi.”

Hơn nữa còn gọi cũng không tỉnh.

May mắn trong hậu cung không có Hoàng Thái Hậu chèn ép, cũng không có phi tần đối phó, nếu không mỗi ngày đều sẽ mệt chết.

Chương 68

Tiếng bánh xe chuyển động không lớn, xe ngựa cũng chạy thong thả, bên ngoài nắng chói chang, nhưng không phải khí nóng hầm hập như một tháng trước, Thanh Phong khẽ vén rèm xe lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của người phụ nữ ở bên trong.

Xe ngựa của bọn họ không có gì nổi bật, một đường chạy qua hai con phố sầm uất nhất, yên lặng xuyên qua giữa dòng người, sau đó dừng lại trước cửa một tòa nhà đồ nát cũ kỹ ở cuối con ngõ nhỏ hẻo lánh.

Trần Loan khom người ra khỏi xe ngựa, Lưu Nguyệt đang muốn tiến lên đỡ nàng, đã thấy Thanh Phong nhanh hơn một bước nắm lấy bàn tay trắng nõn như ngọc dưới ánh mặt trời, động tác không khỏi cứng ngắc, nàng ấy vội cup mắt đứng bên cạnh Trần Loan.

Trần Loan như phát hiện ra, mắt hạnh chúm chím cười liếc nhìn Lưu Nguyệt, nhưng cũng không nói gì.

Hai nha hoàn bên cạnh nàng đã theo hầu hạ bên người từ nhỏ, hiện giờ trong cung không có việc lớn, nhưng việc vụn vặt thì không ngừng, hai người Lưu Nguyệt và Bồ Đào tóm lại không có lúc nào rảnh rỗi, vì thế nàng đã cất nhắc cung nữ hầu hạ nhị đẳng Thanh Phong lên, mấy ngày nay nhìn cũng yên phận chịu khó, không phải người lắm lời nhiều chuyện.

Như vậy rất tốt, dù sao phần lớn chuyện bên cạnh nàng vẫn do Lưu Nguyệt và Bồ Đào quản lý.

Tô phủ bỏ trống rất nhiều năm, nhưng vì vẫn luôn có người ở lại nhà trông nom quét dọn, nên cũng không có vẻ bẩn thỉu bừa bãi, nhìn là

nơi bình yên tĩnh lặng, mà trên cánh cửa đồng đóng kín, hai chữ Tô phủ sơn son thếp vàng mạnh mẽ có lực, khác với vẻ vênh váo hung hăng ở phủ Quốc công, mà là vẻ ôn hòa nhã nhặn.

Đây chắc là chữ viết tay của Tô Kỳ.

Hôm nay Kỳ Hoán mặc trường bào màu trắng bạc như vàng trắng non, chõ cổ tay và cổ áo đều viền chỉ bạc, ánh mặt trời vừa chiếu xuống đã tỏa ra ánh sáng lấp lánh, cởi bỏ bộ long bào, vẻ sắc bén uy nghiêm trên người hẳn cũng giảm theo không ít, lộ rõ vẻ trong trẻo lạnh lùng và nhã nhặn của thư sinh, tóc đen đeo ngọc quan, ôn tồn lễ độ.

Lão quản gia đã được Tô Kỳ dặn canh ở cửa từ sớm, lúc này quý xuống đất hành đại lễ sau đó mới ra mở cửa mời bọn họ vào, vừa nghiêng người dẫn đường vừa nói: “Lão gia đã sớm căn dặn không được lộ ra ngoài, cho nên cũng không tiện đi ra nghênh đón, xin hai vị khách quý thứ tội.”

“Không sao.” Kỳ Hoán thu chiếc quạt xếp bằng ngọc trong tay lại, tua rua rơi xuống, hẳn nắm tay Trần Loan, trang phục hôm nay hai người mặc là một đôi, lại đều có ngoại hình xinh đẹp, nhìn giống như thần tiên quyến rũ bước ra từ trong tranh, nhàn nhã đi dạo trong sân sau lưng lão quản gia.

Trong lòng Trần Loan đủ thứ cảm xúc lẫn lộn, ánh mắt nàng liếc qua những con đường nhỏ chằng chịt và hành lang dài cùng thủy đình trong phủ, mũi chân giống như giẫm trên đám mây, mỗi một bước đều mềm nhũn.

Những người ở nơi này, đều là ruột thịt thân nhất của mẫu thân.

Đây là nhà ngoại tổ phụ nàng!

Cảm giác gần gũi dâng lên từ đáy lòng, nàng không biểu hiện ra ngoài mặt, nhưng trong lòng có chút kích động phần khởi. Hôm qua ở Ngự Thư Phòng là lần đầu tiên nàng gặp Tô Kỳ, nhưng vì e ngại

thân phận, nên cũng không nói được mấy câu, hôm nay đặc biệt tới, đương nhiên không cần chú ý những thứ này.

Kỷ Hoán tùy ý liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý nghĩ của nàng, hẩn siết đầu ngón tay mảnh khảnh của nàng ở chỗ khúc ngoặt trong vườn hoa, con người lạnh lùng trong trẻo nhìn về nơi khác, nhưng lời nói ra lại là nói với nàng: “Sao lúc gặp trăm cũng chưa từng thấy nàng vui vẻ như vậy?”

Trần Loan kinh ngạc, chột khế cười: “Nói linh tinh, mỗi lần thần thiếp gặp bệ hạ đều cười cực kỳ vui vẻ.”

Cười cực kỳ vui vẻ, ai biết trong lòng nàng có mấy phần vui vẻ.

Trong tiềm thức của Kỷ Hoán, Trần Loan xem như vô dục vô cầu, vài năm trước ngoài bản thân mình ra thì nhìn ai cũng không vừa mắt, cho dù là đồ vật quý giá đắt tiền đi nữa bày trước mặt nàng, cũng chỉ thuộc về loại liếc mắt nhìn một cái rồi thôi.

Chỉ khi nhìn thấy hẩn xuất hiện, cặp mắt hạnh chứa ngân hà rực rỡ kia mới có thể lóe lên từng luồng sáng nhỏ, đó là đãi ngộ dành riêng cho hẩn, hiện giờ đã bị một gia đình khác cướp đi.

Trong lòng Nguyên Thành Đế hơi ngọt ngào, khóe miệng hẩn khẽ nhúc nhích, nếu lại nói tiếp, chính mình cũng có thể cảm nhận được có chút trẻ con.

Thôi, lần đầu tiên gặp mặt luôn khác.

Tô phủ bách phế đãi hưng(*), nha hoàn và bà tử hầu hạ đều theo từ địa phương nhỏ tới, nhưng có người cố ý dạy dỗ nên hành vi cử chỉ đâu ra đấy, cũng không có ai lén nhìn bọn họ.

(*) Bách phế đãi hưng: hoang tàn, suy bại trăm năm chờ ngày vực dậy

Trong sảnh chính, Tô Kỳ và Lan lão phu nhân nghe thấy tiếng động bèn dẫn tiểu bối cùng về kinh thành ra nghênh đón. Trong ánh nắng rực rỡ, một đôi người ngọc nắm tay nhau đi tới, nhưng vào giờ phút này, ánh mắt của tất cả mọi người trong Tô gia đều đổ dồn lên người nữ tử có nụ cười nhàn nhạt kia.

Chỉ nhìn một cái như vậy, hơi thở của Lan lão phu nhân đã nặng nề hơn mấy phần, cả người như lão đảo, hơn nửa trọng lượng đều đè trên người Tứ cô nương.

“Tổ mẫu, người không sao chứ?” Tứ cô nương Tô Chúc lo lắng sốt ruột hỏi.

Tô Kỳ cau mày cầm tay lão thái thái, dịu giọng nói: “Cơ thể bà không tốt, đợi lát nữa gặp người rồi thì về phòng nghỉ ngơi đi, bên ba trên đường nhiều ngày như vậy, bà cũng vất vả rồi.”

Lan lão phu nhân lắc đầu, ánh mắt dính trên người Trần Loan, đứa nhỏ này trẻ trung xinh đẹp như vậy, cực kỳ giống mẫu thân nàng.

“Ta tự hiểu rõ cơ thể mình, mọi người đừng lo lắng, ta chỉ nhìn Hoàng Hậu nương nương mà nhớ tới con bé thôi.” Lão phu nhân khàn giọng nói, khó khăn phát ra tiếng.

Còn “con bé” kia là ai, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Tô Viện, từ sau khi bà qua đời, cái tên này đã trở thành một nỗi đau ở Tô phủ, không nhắc tới được, lão thái thái vì thế mà khóc ngất lên ngất xuống rất nhiều lần.

“Tham kiến bệ hạ, tham kiến Hoàng Hậu nương nương.”

Con cháu Tô phủ đông đúc, thư hương thế gia trăm năm, Trần Loan nhìn một cái, ngoài Tô Kỳ ra, tất cả đều là những gương mặt lạ lẫm.

“Tất cả đứng lên đi, hôm nay trẫm và Hoàng Hậu cải trang đến đây, không cần chú ý quá nhiều quy củ.” Giọng Kỳ Hoán ôn hòa, một tay

đỡ Tô Kỳ lên.

Tất cả mọi người đứng lên, ánh mắt Trần Loan lập tức rơi trên người Lan lão phu nhân, lão thái thái mặc bộ đồ màu đỏ tía, trên búi tóc chải gọn gàng chủ yếu là tóc bạc, có lẽ là lận lội đường xa hơn một tháng, trông tinh thần không được tốt lắm, chỉ có ánh mắt hết sức hiền hòa từ ái.

Đứng sau lưng Tô Kỳ là hai người đàn ông cao to lực lưỡng, nhìn tuổi tác xấp xỉ Trần Thân, mặt mũi thô kệch, lúc sầm mặt thì tràn đầy vẻ uy nghiêm, ánh mắt nhìn nàng vừa nóng bỏng vừa kích động. Trần Loan nghĩ thầm trong đầu, đây chắc là hai cữu cữu của nàng.

Năm đó Tô Viện là con út của Tô gia, lại là nữ tử duy nhất, tiểu thư nhận trăm ngàn sủng ái của Tô phủ, đến tuổi cập kê, người đến cầu hôn đập vỡ ngưỡng cửa, nhưng bà lại không vừa mắt người nào, cuối cùng tự mình chọn một mối hôn nhân như vậy và rơi vào kết cục không được chết già.

Giữa lúc tuổi mới xuân thì, cuộc sống cũng vừa mới bắt đầu, thì người lại ra đi một cách khó hiểu.

Tai bay vạ gió từ trên trời giáng xuống, khiến cho bọn họ người đầu bạc tiễn người đầu xanh, chưa kể trong phủ Trấn Quốc Công còn để lại một bé gái chưa hiểu chuyện, không có mẹ đẻ chăm sóc, ở trong hậu viện sâu xa khó lường, một người nho nhỏ như thế, chết thế nào cũng không biết.

Nhiều năm như vậy, người Tô phủ đều không ra ngoài.

Bọn họ tránh trong một trấn nhỏ nơi thâm sơn cùng cốc, bắt đầu kinh doanh buôn bán, qua nhiều năm như vậy, Tô gia có danh tiếng hiển hách ở địa phương, tích lũy được khá nhiều tài sản, đến thời điểm phải lựa chọn hôn sự cho đám con cháu trong phủ, một bức mật chỉ đã được đưa đến bàn sách của Tô Kỳ.

Không ai biết bên trên viết điều gì.

Chỉ biết được Tô gia đã xảy ra những thay đổi nghiêng trời lệch đất, những thôn trang và cửa hàng ở nông thôn đều được bán hết để lấy tiền mặt, ngay cả nha hoàn bà tử hầu hạ và thị vệ trong phủ cũng được thả đi rất nhiều, một trận này đã khiến bọn họ hoang mang rối loạn, thậm chí cho rằng Tô gia đã xảy ra vấn đề lớn gì đó.

Mãi cho đến trước khi tới kinh thành, Tô Kỳ mới nghiêm túc nói tình hình cho bọn họ. Phủ Trấn Quốc Công bị người ta báo thù tàn sát đẫm máu, hiện giờ Hoàng Hậu ở trong cung không có ai giúp đỡ, ông nhấn mạnh hỏi quan điểm của hai nhi tử.

Ông già rồi, sau này người có thể làm chủ Tô gia chính là bọn họ.

Câu trả lời là điều không cần phải nghi ngờ.

Tiểu bối Tô gia chí khí cao, cho dù không xảy ra chuyện như vậy, bọn họ cũng đang chuẩn bị vào kinh tham gia thi cử làm quan chống lên một khoảng đất trời, hậu bối Tô Kỳ đích thân dạy dỗ, không có người nào cam tâm làm người bình thường.

Lúc này chẳng qua là sớm hơn gần nửa năm mà thôi.

Mặt trời giữa trưa hơi gắt, tuy không nóng đến mức làm người ta không chịu được như tháng trước, nhưng làn da Trần Loan và các vị tiểu thư Tô phủ nòn nà mềm mại, trên mặt cũng ửng hồng, Lan lão phu nhân nhìn đau lòng, luôn miệng nói: “Mời bệ hạ và nương nương đến sảnh chính nói chuyện.”

Vì thế mọi người lùi sang hai bên, Kỷ Hoán mang dáng vẻ thư sinh nho nhã lịch sự, trong tay phe phẩy chiếc quạt chuôi ngọc, không nhanh không chậm đi ở đằng trước, Trần Loan đi sau hai bước, cũng theo vào sảnh chính.

Mọi người chen chúc trong phòng, nhìn Trần Loan bằng ánh mắt hoặc tò mò, hoặc từ ái, hoặc kích động, náo nhiệt, khiến Trần Loan không khỏi mím môi cười.

Cuối cùng vẫn là Tô Kỳ cảm thấy ầm ĩ, ánh mắt quét một vòng trên người những tiểu bối đó, mở miệng nói: “Người cũng gặp rồi, nên làm cái gì thì làm đi, đợi lát nữa kiểm tra bài học, nếu ai không trả lời được...”

Ông không nói gì thêm, Trần Loan nhìn thấy mấy nam tử trạc tuổi mình run rẩy lui ra ngoài, thì biết ngay ý tứ chưa nói hết kia không phải lời hay gì.

Hai cứu cứu Tô Diệu và Tô Ninh của Trần Loan không rời đi, tiểu bối còn ở lại, cũng chỉ còn mình tứ cô nương. Nàng ta lặng lẽ đứng bên cạnh lão thái thái, không nhin được lên nhìn người đàn ông ở vị trí chính chủ vài lần.

Đây là người đàn ông khôi ngô tuấn tú nhất nàng ta từng gặp, khí chất cao quý trên người không cách nào che giấu được, so ra, những tài tử tuấn kiệt ở Nguyên Thành thật sự bị giẫm xuống bùn.

Nàng ta thản nhiên cụp mắt xuống, lặng lẽ đỡ cánh tay lão phu nhân.

Có thể đứng bên cạnh người đàn ông như vậy, làm Hoàng Hậu của hắn, biểu tỷ này của nàng ta nào có đáng thương như trong miệng phụ mẫu nàng ta nói chứ?

Trần Loan không phát hiện ra động tác nhỏ và tâm tư của nàng ta, bởi vì lão phu nhân đứng trước mặt nàng nước mắt lưng tròng, kích động đến mức toàn thân run rẩy, muốn vươn tay chạm vào nàng nhưng lại kiêng dè quy củ nên do dự không quyết.

Kỳ Hoán ngấm nghĩa quạt ngọc trong tay, thấy thế thì như cười híp mắt lại, đẩy chén sứ trắng có hoa văn con cá về chỗ cũ, đứng dậy nói với Tô Kỳ: “Hôm nay trầm dẫn Hoàng Hậu về nhà mẹ đẻ, cứ cẩn thận như vậy lại mất đi ý tứ ban đầu.”

Bởi vì câu nhà mẹ đẻ này, tất cả mọi người đều ngó người một lát, kể cả Tô Kỳ như cá gặp nước trên triều đình.

Tất cả mọi người đều biết, nhà ngoại và nhà mẹ đẻ dù sao cũng khác nhau, một chữ ngoại đã lùi khoảng cách ra xa ngàn vạn dặm, nhưng chính miệng Hoàng Đế đã nói ra lời này.

Tô Kỳ và Lan lão phu nhân liếc nhìn nhau, người trước hít sâu một hơi, kích động chấp tay hành lễ với Kỳ Hoán: “Thần tạ ơn bệ hạ ân điển.”

...

Kỳ Hoán im lặng ba giây, không nói gì thêm.

Trần Loan hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, không nhịn được cười thành tiếng, sau đó đi đến trước mặt Tô Kỳ, nghiêm túc cúi người, nở nụ cười dịu dàng nhàn nhạt: “Chào ngoại tổ phụ ạ.”

Tô Kỳ lập tức xua tay, giọng ồm ồm đến kỳ cục: “Nương nương làm gì vậy? Lão thần chịu sao nổi đại lễ như vậy?”

Có thể khiến trung cung Hoàng Hậu cúi người quỳ lạy, ngoài Hoàng Thượng và Thái Hậu ra thì không còn ai khác, một ngoại tổ phụ mới gặp mặt lần đầu như ông, sao có thể nhận lễ như vậy trước mặt đế vương?

Chuyện này tuyệt đối không được.

Tô Kỳ vội vàng duỗi hai tay đỡ nàng, lại thấy một đôi ủng mềm thêu chỉ vàng chỉ bạc dừng ở trước mặt, chủ nhân đôi ủng mềm kia ban ngày ngồi trên điện Kim Loan ra lệnh, lúc này lại hơi khom người chấp tay hành lễ với ông, gọi theo một tiếng ngoại tổ phụ.

Nếu không phải giọng điệu vẫn cực kỳ lạnh nhạt, Tô Kỳ thật sự nghi ngờ rằng người trước mắt đã bị đánh tráo đặc biệt tới trêu đùa ông.

Tình huống gì vậy? Tô Kỳ sống nhiều năm như thế, lần đầu tiên cảm thấy mắt và tai mình đều có vấn đề.

Thật sự già rồi sao?

Mọi người trong phòng đều đứng ngẩn ra không nhúc nhích như bị phù thủy yểm bùa, ngay cả Tô Kỳ cũng vô cùng do dự nhìn đôi người ngọc ở trước mặt, hai mắt tròn to giống như nhìn thấy quỷ.

Trần Loan không ngờ hẳn sẽ làm ra hành động như vậy, nàng chớp chớp mắt để đè ép nỗi chua xót đang xông thẳng lên hốc mắt, quay lại mỉm cười hành lễ với Lan lão phu nhân đang sưng sờ, rồi gọi một tiếng ngoại tổ mẫu.

Lan lão phu nhân “ừ” một tiếng theo bản năng, nhưng khi người đàn ông có phong thái cao quý cũng gọi theo một tiếng “ngoại tổ mẫu”, bà chớp mắt, không biết nên làm thế nào cho phải.

Ai dám trả lời đây?

Chương 69

Chính đường của Tô phủ im ắng, tiếng chim hót, tiếng côn trùng bên ngoài càng ngày càng vang vọng rõ ràng bên tai. Ánh nắng ấm áp xuyên qua ô cửa sổ chạm rỗng màu vàng óng chiếu vào, từng chùm ánh sáng đan xen vào nhau, tỏa ra ánh sáng đủ màu, đúng lúc rơi trên đôi mắt như ngọc lưu ly của Trần Loan.

Cuối cùng vẫn là Tô Kỳ ho khan một tiếng, thu lại gợn sóng trên mặt, nói: "Đều ngồi xuống đi."

Vì vậy, bọn họ lần lượt ngồi xuống. Trần Loan suy nghĩ một chút, ngồi ở bên cạnh lão thái thái. Kỳ Hoán nhướn mi cười khế nhìn nàng, sau đó ngồi xuống bên phải nhị thúc phụ Tô Ninh của Trần Loan, sắc mặt không biết là vui hay tức giận.

Trần Loan thấy rõ ràng, lúc hần ngồi xuống, gương mặt tuần tú của nhị thúc phụ run lên, bàn tay vốn đang mạnh mẽ quyết đoán đặt trên lưng ghế lặng lẽ thu lại.

Cuối cùng lão thái thái cũng dám duỗi tay ra nắm lấy tay Trần Loan, ánh mắt cực kỳ hiền lành hòa ái, nhìn tỉ mỉ nàng một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng run rẩy nói: "Quả thật rất giống mẫu thân của con."

Nụ cười của Trần Loan rạng rỡ thêm mấy phần, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện ra hai lúm đồng tiền. Tô tứ cô nương đứng bên cạnh hầu hạ ngưng ngừng nói: "Cô cô là mỹ nhân, nương nương cũng rất đẹp."

Tiểu cô nương sinh ra lớn lên ở Nguyên Thành, mặc dù học được rất nhiều điều từ lão phu nhân, nhưng hoàn cảnh ở nơi đó, nàng ta

không nhìn thấy phong thái của những tài tử giai nhân ở kinh thành, chỉ có thể nhìn thấy những trắc trở nhỏ, những chuyện nhỏ ở Nguyên Thành. Dù sao tầm mắt khác nhau, cho nên lời nói ra đều mang theo sự ngây thơ chưa từng trải đời.

Bởi vì trước đây hai người chưa từng gặp mặt, đây là lần đầu tiên gặp mặt, lão phu nhân lấy chuỗi hạt trong tay xuống, dịu dàng giải thích giới thiệu với nàng: “Đây là nữ nhi của nhị thúc phụ con, nhỏ hơn nương nương một tuổi, tên chỉ có duy nhất một chữ Chúc. Nó và Hoàng Hậu là hai nữ nhi duy nhất của Tô gia, cho nên nó vẫn luôn được nuôi dưỡng bên cạnh ta.”

Trần Loan cẩn thận lắng nghe, mãi đến khi lão phu nhân nói xong, nàng mới cười nhìn Tô Chúc, nhẹ giọng nói: “Trước khi tới đây con đã nghe nói có một biểu muội như vậy. Đây xem như là được gặp mặt rồi, là một mỹ nhân, miệng cũng rất ngọt.”

Trước khi xuất cung, Lưu Nguyệt và Bồ Đào đã nghe ngóng từ trên xuống dưới Tô gia. Trần Loan cũng xem qua danh sách, có phần hiểu biết tình hình hậu bối Tô gia.

Tô Chúc là đích nữ của Tô Ninh, do chính thất nhị phòng sinh ra, bên dưới còn có hai thứ đệ. Nhưng gia quy Tô gia nghiêm minh, đích thứ rõ ràng, vì vậy cho dù nhị phu nhân chỉ sinh ra một nữ nhi duy nhất Tô Chúc, địa vị không hề dao động.

Mà Tô Chúc là nữ nhi duy nhất trong số hậu bối của Tô gia, nghiêm nhiệm chính là Tô Viên năm đó, mọi người đều sủng ái nàng ta, còn được lão thái thái nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ, ngay cả tiên sinh mời tới dạy dỗ cũng tốt hơn rất nhiều so với những thiên kim khác của Nguyên Thành.

Mấy người trò chuyện một lúc, sắc mặt trở nên nghiêm túc, cùng nhau đi vào thư phòng. Mà Trần Loan và lão thái thái cũng đổi một nơi khác ngồi xuống. Trong đình nghỉ mát gió nhẹ hây hây, hoa sen trong kênh nhỏ nở rộ, còn có một vài đài sen treo trên cuống lá sen,

nếu nhìn kỹ sẽ thấy hạt sen bên trong đen thui, không ăn được nữa rồi.

Tô Chúc vẫn luôn đứng bên cạnh lão thái thái. Trần Loan nhiều lần nói nàng ta ngồi xuống, đều khiến nàng ta đỏ mặt xua tay từ chối. Lan lão thái thái thấy vậy cũng mỉm cười: “Nương nương không biết, nha đầu này da mặt mỏng, sợ người lạ, nói nó ngồi xuống ngược lại nó càng không dám ngồi.”

Vì vậy Trần Loan cũng không cưỡng cầu nữa.

Dù sao giữa nữ nhân có rất nhiều chuyện để nói, Lan lão phu nhân nói hết chuyện này đến chuyện khác, nhớ tới chuyện Triệu Khiêm, mày nhíu chặt, trầm giọng nói: “Không ngờ Triệu Khiêm lại là người không biết đúng sai như vậy. Năm đó ta nghe tổ phụ con nói chuyện kia, khiếp vía một trận, chỉ sợ con gặp nguy hiểm.”

Nắp và chén trà chạm vào nhau tạo nên âm thanh rất nhỏ, nụ cười trên mặt Trần Loan nhạt đi mấy phần. Một lúc sau mới thở dài nói: “Lúc bệ hạ đi thăm vấn, Triệu Khiêm nói thiếu Tô gia một mạng, cho nên mới không ra tay với con trước, nếu không cũng khó mà nói.”

Lan lão phu nhân nghe vậy thì bị dọa sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt. Bà cầm chuỗi Phật châu trong tay niệm A Di Đà Phật hai lần, rồi chậm rãi kể lại chuyện cũ năm xưa: “Thực ra cũng không tính ân cứu mạng gì. Năm đó Tả Tướng quân còn chưa phạm tội ngồi tù, Tiên Đế phái ngoại tổ phụ con và Tả Tướng quân đi Phúc Châu cứu trợ thiên tai. Nơi đó không phải chỗ tốt, lại thêm việc Tả Tướng quân vừa mới từ chiến trường trở về, vết thương bên ngoài hay nội thương đều chưa điều trị tốt, tất nhiên ngã bệnh.”

"Bệnh tật kéo đến như núi, Tả Tướng quân sốt cao mấy ngày liền không lui. Đại phu nơi đó đều bó tay. Tình hình như vậy, quay về kinh là điều không thể, quan viên đi theo đều bỏ cuộc, chỉ có mỗi ngoại tổ phụ con mỗi ngày đi thăm dò, cuối cùng còn đưa cây nhân sâm lâu năm mà ông ấy luôn mang theo bên người giữ lại một mạng cho Tả Tướng quân."

"Sau khi Tả Tướng quân tỉnh lại, trên miệng thường nói về chuyện này, nói rằng ông ấy nợ Tô gia của chúng ta một mạng. Nhưng thật ra người như ngoại tổ phụ của con, nhìn thấy ai trong tình huống như vậy cũng không bằng quan được."

Lúc này Trần Loan mới biết Trần Khiêm nói nợ Tô gia một mạng là có ý nghĩa gì. Ngón tay nàng xoa xoa thành cốc ấm nóng, như có điều suy nghĩ.

Tô Chúc ngược mắt lên lên nhìn Trần Loan. Trần Loan không giống hình ảnh Hoàng Hậu mà nàng ta tưởng tượng, ngược lại dịu dàng và tùy ý hơn rất nhiều, không cao cao tại thượng. Nhưng sau khi nghĩ lại, người đàn ông đi cùng Trần Loan hôm nay dịu dàng ân cần như vậy, hơn nữa hậu cung chỉ có một mình biểu tỷ của nàng ta, không cần tranh không cần đấu, tất nhiên là không giống nhau.

Nếu như...

Tô Chúc chớp mắt, mặt lạnh tanh dập tắt suy nghĩ đó.

Trần Loan không nhắc đến chủ đề nặng nề như vậy nữa, giọng nói của nàng nhẹ nhàng như bông liễu bay trong gió đầu xuân, khiến Lan phu nhân khi nói chuyện với nàng cũng không dám nói nặng nửa lời, sợ làm kinh động đến một người đáng yêu như vậy.

"Hôm nay mới gặp ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu, còn chưa nói qua chuyện của mấy vị biểu huynh biểu đệ. Bệ hạ đã nói với con, nếu như bọn họ nguyện ý, có thể đến trường học trong cung học tập kiến thức, chuẩn bị kỳ khoa cử sang năm." Cổ tay Trần Loan khẽ động, lộ ra chiếc vòng tay ngọc trong suốt xinh đẹp.

Lão phu nhân bất đắc dĩ cười mắng: "Đám nhóc kia... Ta phải người đi tìm để Hoàng Hậu gặp mặt, hi vọng bọn họ sẽ không phụ lòng tốt của bệ hạ và nương nương."

Trần Loan gật đầu, ánh mắt rơi vào một khóm hoa hồng bên ngoài lan can đình nhỏ, khóm hoa hồng vừa vắn nở rộ, dưới ánh nắng, cánh hoa lộ ra một màu sắc trong suốt, lấp lánh như pha lê.

Mẫu thân nàng thích hoa hồng nhất, vì vậy Tô phủ bỏ hoang nhiều năm, nhưng hoa hồng vẫn nở rộ không ngừng. Nhưng phần tấm lòng này mạnh mẽ hơn nhiều lần so với phủ Trấn Quốc Công.

Tô Chúc tự mình đi gọi người. Lan phu nhân nhân cơ hội nắm tay Trần Loan, nhẹ giọng hỏi: "Nương nương gả cho bệ hạ đã lâu, có dự định sinh hài tử chưa?"

Da mặt Trần Loan mỏng, lão phu nhân vừa nói lời này, gương mặt lập tức ửng hồng, nàng ngáp ngừng lắc đầu nói: "Lúc còn nhỏ con bị rơi xuống nước, thân thể suy nhược, bây giờ vẫn cần phải thường xuyên uống thuốc dưỡng cơ thể. Bệ hạ cũng nói không cần vội, đợi hai ba năm nữa cũng không muộn."

Dù sao nàng và Kỷ Hoán vẫn còn trẻ, không cần phải vội.

Lão phu nhân thở dài, lo lắng thay cho nàng: "Hiện tại ta nhìn ra được, bệ hạ có lòng với con, đây là chuyện tốt. Nhưng đàn ông mà, lòng có thể thay đổi có thể thiên vị. Nhân lúc hậu cung chưa có người vào, mang thai hài tử. Con là Hoàng Hậu, lại là thân mẫu của trưởng tử, sau này cho dù Hoàng Thượng ham thứ mới sủng ái người khác, thân phận của con vẫn là độc nhất."

Trần Loan đã nghe rất nhiều người nói lời này, nhưng hễ người đàn ông quyền cao chức trọng, ai lại không mê thiếp thành đàn chứ?

Lão phu nhân cũng là suy nghĩ cho Trần Loan, Trần Loan không vì lời nói này mà khiến bản thân không vui.

Xa xa, bóng dáng Tô Chúc và một đám thanh niên từ từ đến gần. Trần Loan hí mắt nói: "Ngoại tổ mẫu nói có lý, nhưng chuyện hài tử cũng không vội được, cứ tùy duyên đi."

Lão phu nhân nắm tay nàng, từ tận đáy lòng thở dài một tiếng, nhưng không nói gì thêm nữa.

Chuyện hài tử, nếu thật sự cầu cũng không cầu được, bằng không cũng không đến mức bao nhiêu phi tần sống trong hậu cung u uất mà chết, cả đời cũng không cầu được một đứa con.

Tô Chúc dẫn người đi qua giữa rừng hoa đỏ lá xanh, cuối cùng dừng lại ở lối vào của đình nhỏ. Hai nam tử đi đầu chừng chặc, ba người đi sau nhìn thấy tuổi tác không lớn, nhưng đều hành đại lễ với Trần Loan.

Trần Loan đứng dậy, đỡ từng người một.

Lão phu nhân cũng đỡ người nhân tiện giới thiệu cho Trần Loan. Hai người tuổi hơi lớn là trưởng tử của Tô Diệu và Tô Ninh, một người là do vợ cả sinh một người là do thiếp thất sinh. Ba người còn lại, hai người là thứ đệ của Tô Chúc, một người là đích tử của Tô Diệu

Tô gia giáo dục tốt, phân biệt đích thứ không sâu, tình cảm huynh đệ không tệ.

Trần Loan nhìn một lượt, mới nghiêng đầu nói với Lưu Nguyệt: “Mang lễ vật đã chuẩn bị trước khi xuất cung đưa cho các thiếu gia và tiểu thư.”

Nếu đến đây thăm, tất nhiên không thể nào đi tay không được. Vì vậy nàng đã sớm bảo Lưu Nguyệt và Bồ Đào chuẩn bị một vài vật phẩm quý hiếm. Lúc này vừa vặn lấy ra làm quà gặp mặt.

Về phần lễ vật của các trưởng bối, chính là do Hồ Nguyên tự tay chuẩn bị, cực kỳ long trọng, do Kỷ Hoán đưa tặng.

Điều khiến Trần Loan bất ngờ là hai vị biểu huynh lớn tuổi hơn nàng cũng chuẩn bị lễ vật cho nàng. Một người trong đó gái đầu không được tự nhiên nói: “Nhà khác đều là huynh trưởng chuẩn bị quà cho muội muội, Tô phủ buôn bán nhiều năm, cái khác không có, chỉ có đồ

cổ là nhiều, không quý giá bằng bảo vật trong cung, nhưng hy vọng khiến nường nường vui vẻ."

Mặc dù lễ vật không lớn, nhưng tâm ý là thật. Trong lòng Trần Loan dâng lên tình cảm ấm áp, cười gật đầu, nhỏ giọng nói: "Hai vị huynh trưởng có lòng."

Lão phu nhân vừa nhìn vừa cười, mắt ẩm ướt.

Bà cụ tuổi tác đã lớn, mong ước lớn nhất chính là nhìn thấy những đứa nhỏ trong nhà trưởng thành lập gia đình, vui vẻ suôn sẻ. Nam tử có chí lớn, ổn định cuộc sống tận lực tận trung với đất nước. Nữ tử thì khỏe mạnh, nhà chồng tử tế. Về phần những thứ khác, đều là hư danh mà thôi, không đáng nhắc đến.

Nếu lần này không phải vì tôn nữ đáng thương này, bà và Tô Kỳ cũng sẽ không vác hai bộ xương già này đến kinh đô.

==

Thư phòng Tô phủ, dây leo xanh quanh năm mọc treo lên phía trên tường. Nhiều năm như vậy, nóc nhà hai bên đều được phủ một lớp màu xanh ngọc lục bảo, các dây leo mềm mại lần theo mái ngói nóc nhà, yên tĩnh đón ánh nắng, không ồn ào hay phô trương, tràn đầy sức sống, dạt dào màu xanh.

Người đàn ông ngồi trên ghế mây dưới cửa sổ, dáng người ngay thẳng, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt, nghịch chiếc quạt ngọc trong tay, kiên nhẫn chờ đợi gì đó.

Ba người đàn ông còn lại trong thư phòng đều nhíu mày. Một lúc lâu sau, cuối cùng Tô Kỳ cũng cười khổ nói, đặt bút lông và nghiên mực trở về chỗ cũ: "Bệ hạ, lần này, lão thần hạ quyết tâm rồi."

"Thái phó và Tiên Đế có tình nghĩa thầy trò, nếu không muốn, trăm sẽ không ép." Kỳ Hoán đứng dậy, dáng vẻ thư sinh, giọng nói ấm áp.

Tô Kỳ nhìn người đàn ông ngũ quan sắc sảo trước mặt, ánh mắt lóe lên, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì.

Nói là không muốn ép buộc, nhưng ông vừa gặp ngoại tôn nữ của mình, làm sao có thể để một mình nàng chìm nổi kiếm sống trong hậu cung ăn thịt người kia được?

Thấy ông do dự, Kỷ Hoán hơi nhú mào mà không thể nhìn ra, sau đó trầm giọng nói: "Ba năm sau là Thái phó có thể hoàn toàn lui ẩn, trăm tuyệt đối không giữ lại."

Tô Kỳ khó hiểu, trầm giọng hỏi: "Tại sao bệ hạ lại nhấn mạnh thời gian ba năm?"

"Lúc còn nhỏ Hoàng Hậu tổn thương thân thể, hiện tại không thích hợp mang thai. Sang năm cơ thể được điều dưỡng tốt, sinh hạ hoàng tử..." Ánh mắt của hắn quét qua một lượt đàn ông Tô gia, nói tiếp: "Hoàng hậu không có nhà mẹ chống đỡ, Thái Tử chưa lập, tất sẽ dấy lên một trận gió tanh mưa máu."

Híttttt.

Tô Kỳ hít sâu một hơi, hai tay đút dưới ống tay áo không vững, ông không xác định hỏi: "Ý của Hoàng Thượng là... chỉ cần Hoàng Hậu sinh hạ trưởng tử, đứa bé đó sẽ là Thái Tử?"

Mỗi triều đình Hoàng Đế lên ngôi, nhất định đều là cuộc chiến bộc lộ tài năng tranh đoạt chi trưởng, dựa vào bản lĩnh và máu tươi để thượng vị. Đích thứ khác biệt, nhưng ngôi vị Thái Tử liên quan đến giang sơn xã tắc, không thể tùy tiện lập được.

Cho dù hài tử kia có thành tài hay không cũng rất khó nói, nếu bần nhão không trát được tường thì cho dù sinh ra ở trung cung cũng khó khiến người tin phục, không thể gánh được ngôi vị Thái Tử.

Ngón tay thon dài của Kỷ Hoán gõ gõ trên cổ thư, phát ra từng âm thanh nhịp nhàng, giọng nói lạnh lùng: "Cho dù có là trưởng tử hay

không, vị trí Thái Tử chỉ có thể là đích tử do Hoàng Hậu sinh ra."

Chương 70

Trước khi từ Tô phủ về cung, Trần Loan bị Lan lão phu nhân giữ lại dặn dò đủ điều, cuối cùng vẫn chỉ xoay quanh một chuyện.

Lão phu nhân bĩu môi với Tô Chúc, nói: “Nói ra cũng có chút xấu hổ, từ nhỏ tứ cô nương đã lớn lên bên cạnh ta, tính tình giống mẫu thân nó, có chuyện gì cũng giấu trong lòng không nói ra. Bây giờ đã đến tuổi thành thân, ta và ngoại tổ mẫu của con rời kinh mấy chục năm rồi, không mấy hiểu biết về các tài tử tuần kiết trong kinh thành, nếu nương nương cảm thấy tốt, xin hãy nói trước với ta một tiếng.”

Bà lớn tuổi rồi, có thể sống được năm nào hay năm đó, chỉ muốn sắp xếp ổn định cho đám tiểu bối này, như vậy, một ngày nào đó buông tay nằm xuống cũng không đến mức còn vướng bận.

Hai người cháu tuổi lớn hơn đã có phụ mẫu bọn họ nhọc lòng, chỉ riêng việc hôn nhân của Tô Chúc, dù thế nào bà cũng không yên lòng, nhất định phải suy xét kỹ lưỡng mọi mặt rồi mới đưa ra quyết định.

Chuyện xảy ra với Tô Viện năm đó, không thể nghi ngờ chính là một vết xe đổ, bài học khắc cốt ghi tâm như vậy, Tô phủ không thể chịu đựng thêm lần thứ hai.

Trần Loan sững sốt, ánh mắt rơi trên người Tô Chúc đang yên lặng đứng giữa bụi cây lá xanh hoa đỏ suy nghĩ một lúc lâu mới gật đầu đồng ý, nói: “Đợi thêm vài ngày, Tô gia ổn định lại, ngoại tổ mẫu và cữu mẫu có thể tiếp nhận một số thiệp mời thăm hỏi và dự tiệc từ các phủ, nhưng cuối cùng vẫn phải hỏi ý kiến của tứ biểu muội.”

“Con ở trong cung cũng không để ý những chuyện này, trở về sẽ cho người tìm hiểu chi tiết rồi truyền lời cho ngoại tổ mẫu, có nhi lang của vài nhà thật sự không tồi.”

Lúc này Lan lão phu nhân mới vui vẻ nở nụ cười, khi bà cười lên, các nếp nhăn trên khóe mắt xếp chồng lên nhau, trông vừa hiền từ lại hòa nhã, khiến người ta sinh ra cảm giác gần gũi ngay từ cái nhìn đầu tiên: “Gia cảnh thế nào không quan trọng, chủ yếu là người tốt, có trách nhiệm, gia đình phu quân tốt bụng, dễ sống chung.”

Mắt thấy nửa bầu trời đã bị ráng mây nhuộm đỏ, cái lạnh chỉ có ở buổi tối ập tới, cuối cùng Kỳ Hoán cũng bước chân ra khỏi thư phòng, bộ đồ trắng xuất trần, thoát nhìn tâm trạng có vẻ không tồi.

Trần Loan thấy thế, biết rằng mọi chuyện đã được giải quyết.

Xe ngựa yên lặng từ tốn di chuyển, Trần Loan thả lỏng cơ thể, tựa đầu vào bả vai người đàn ông, trò chuyện câu được câu không, sau đó không biết nghĩ đến chuyện gì, mí mắt hơi rũ xuống, tùy ý mở miệng: “Ngoại tổ phụ đồng ý rồi?”

Khoé miệng Kỳ Hoán khẽ nhúc nhích, cười khẽ duỗi tay xoa nắn xương ngón tay mềm mại của nàng, giọng nói trầm thấp: “Biết rõ cố hỏi.”

Trần Loan tỉnh táo tinh thần, nàng chống thân thể, cổ tay áo hồng cánh sen trượt xuống một nửa, lộ ra khoảng da thịt trắng mịn cùng chiếc vòng phỉ thúy trên cổ tay, quyến rũ tới mức khiến người ta miệng lưỡi khô khốc, nhưng nàng không hề hay biết, ngược lại nói tới chuyện của Tô Chúc.

Tô gia đối xử tốt với nàng, có qua có lại, tất nhiên nàng cũng sẽ cực kỳ để tâm đến chuyện lão phu nhân tự mình mở miệng.

Tiểu cô nương dùng bàn tay ngọc chống cằm, nói huyên thuyên rất nhiều lời, ngay khi giọng điệu lười biếng đã hơi khàn khàn, Kỳ Hoán

vẫn có tới bảy tám phần chú ý lắng nghe, càng về sau, ánh mắt của hắn càng thay đổi.

Nửa đêm mấy ngày trước, trong màn phù dung, tiểu cô nương đã khóc bằng âm điệu như vậy, cả người mềm nhũn như cục bột, mỗi một âm thanh đều làm cho hắn khó lòng kiềm chế, quỵn rũ khiến người ta thực tủy biết vị.

“Hoàng Thượng?” Giọng nói của Trần Loan hơi khựng lại, mày ngài khẽ cau, đầu ngón tay trắng nõn tựa gốc hành đặt lên miếng ngọc bội bên hông người đàn ông, nàng lặp lại câu hỏi vừa rồi: “Trong các nhi lang chưa lập gia đình ở kinh thành, có người nào phù hợp?”

Người đàn ông không lên tiếng, màu đen dày đặc dâng trào trong mắt kiếm, giống như nghiền mực bị đánh đổ. Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên cười khẽ, mở miệng với bảy tám phần ẩn nhẫn và kiềm chế, giọng nói khàn khàn đến lạ: “Chi bằng tối nay Loan Loan lại dỗ trầm vui vẻ, ngày mai trầm sẽ hạ chỉ tứ hôn...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Trần Loan nhớ lại, lỗ tai lập tức đỏ bừng, nàng buông lỏng ngọc bội trong tay, nhích người ra xa một chút, ôm mặt ngoan ngoan đáp: “Không cần, trở về thần thiếp sẽ tự mình điều tra.”

Chậc, người đàn ông mím môi hơi tiếc nuối.

Ba ngày sau đó, nàng không còn gặp lại Kỳ Hoán nữa, một số đại thần bị triệu vào cung, ở lại Ngự Thư Phòng cả buổi chiều, ngay cả bữa trưa bữa tối đều dùng trong cung.

Trần Loan không cảm thấy hứng thú với việc triều chính, nhưng dưới tình huống như vậy, nàng cũng mơ hồ đoán được một ít, không phải cục diện tiền triều thay đổi thì chính là vì chuyện của Triệu Khiêm.

Dù sao, ngày nào quận chúa Cẩm Tú và những ám vệ đang ẩn nấp đó còn chưa xuất hiện, ngày đó vẫn còn nổi uy hiếp.

Một đội quân hung ác cùng cực có thể tiêu diệt người trong một gia đình như vậy, đặc biệt còn ẩn mình trong bóng tối thần không biết quỷ không hay, làm gì có ai không sợ?

Các quan viên và thế gia tham dự vào sự việc năm đó đều bị mây đen bao phủ, lực lượng phòng vệ trong phủ được tăng cường mạnh nhất, thậm chí ngay cả những người năm đó chỉ bỏ đá xuống giếng vài câu cũng hoảng loạn, lo sợ nhà mình sẽ trở thành phủ Trấn Quốc Công thứ hai.

May mắn thay, Triệu Khiêm đã bị bắt, đám người quận chúa Cẩm Tú cũng không thể tùy tiện hành động không màng đến sự sống chết của ông ta.

Trần Loan ngồi trên chiếc giường la hán trong điện Dưỡng Tâm, xuất thần nhìn ngọn cây bị gió thổi rung rinh bên ngoài, thật lâu sau mới cầm chiếc ly sứ màu trắng trên bàn nhỏ đưa lên môi khẽ nhấp một ngụm, nước trà ấm áp vuốt phẳng đôi mày của nàng, nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài.

Người đến báo tin là tiểu thái giám luôn theo sau Hồ Nguyên, hẩn khom người, cung kính nói: “Hoàng Thượng sai nô tài chuyển lời tới nương nương, nói sẽ không dùng bữa tối ở điện Dưỡng Tâm.”

Nhìn dáng vẻ này, đêm nay cũng sẽ không trở về nghỉ ngơi.

Trần Loan nhìn sắc trời bên ngoài, yên lặng gật đầu, nói: “Bổn cung đã biết.”

Nếu cứ tiếp tục chịu đựng như vậy, cho dù thân thể bằng sắt cũng chịu không nổi.

Lại đến giữa tháng, bóng đêm như thủy triều quét qua mặt đất, đồng thời còn mang theo cái lạnh của giữa tháng chín, lá cây xào xạc. Nếu có người không cẩn thận giẫm phải, sẽ khiến một hai chú chim đêm trên ngọn cây giật mình, tiếng than khóc lan đi thật xa.

Trần Loan lăn qua lộn lại trên giường mềm mại, không chợp được mắt, cuối cùng vẫn ngồi dậy xuống giường gọi người tiến vào.

Đã ba ngày liên tiếp nàng không nhìn thấy Kỳ Hoán, đây là lần đầu tiên kể từ khi bọn họ thành thân tới nay.

Trong lòng Trần Loan trào dâng cảm giác bất an sợ hãi, nhưng nàng buộc mình phải kiềm nén, sẵn tiện sai người tới Ngự Thiện Phòng gọi vài món điểm tâm tới đây.

Ánh trăng sáng tỏ như bạc, rơi xuống tiền sảnh Ngự Thư Phòng, mặt nước dao động lấp lánh, các cung điện cao lớn phía xa xa đều làm nền, trở thành một phần không thể thiếu của bức tranh ánh trăng này.

Ở cửa có vài tên thái giám cầm đèn soi sáng, đèn lồng lắc lư trong gió lạnh. Vũ Lâm Quân chia ra đứng hai bên, vẻ mặt lạnh nhạt giống hệt nhau, bội kiếm trong tay toả ra ánh sáng lạnh lùng sắc bén, Thanh Phong rút cổ theo sau Trần Loan.

Hồ Nguyên thấy nàng đích thân tới, vừa đi xuống bậc thang nghênh đón vừa thấp giọng giải thích: “Nương nương, vạn tuế gia đang nghị sự với Nam Dương Vương ở bên trong, không ai được phép tiến vào. Ngài...”

Trần Loan mỉm cười cắt ngang tình thế khó xử của y, nói: “Bổn cung biết quy củ, công công không cần cảm thấy khó xử. Bổn cung lo lắng cho sức khoẻ của bệ hạ, nên mang theo chút điểm tâm tới đây, đợi ở cửa một lát cũng không sao.”

Hồ Nguyên nghe xong, trên mặt hiện lên vài nếp nhăn thật sâu, lo lắng không thôi: “Mấy ngày nay nhiệt độ hạ thấp, ban đêm lạnh. Thân thể nương nương tôn quý, chi bằng trở về điện Dưỡng Tâm nghỉ ngơi trước?”

“Đợi bệ hạ bàn xong việc, nô tài sẽ đưa điểm tâm vào.”

Trần Loan cười khế liếc nhìn hộp thức ăn trong tay Thanh Phong, không mặn không nhạt hỏi: “Người có thể khuyên được sao?”

Mỗi lúc bận rộn, người đàn ông hoàn toàn không coi trọng cơ thể của mình, sau khi mở miệng nói một lần, tất nhiên Hồ Nguyên cũng không dám khuyên bảo nữa.

Điều này cũng đúng.

Hồ Nguyên cười ngượng ngùng, không nói thêm nữa, chỉ đưa Trần Loan tới chỗ một cây cột sơn đỏ khuất gió, nói vài câu đơn giản: “Nương nương không cần lo lắng, trong lòng Hoàng Thượng đều có tính toán.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trần Loan nhú mày, giọng nói dịu dàng thường ngày có chút rét lạnh.

Đã xảy ra chuyện lớn gì, mà hơn nửa đêm vẫn không yên.

Hồ Nguyên cười khổ lắc đầu, chỉ nói một câu: “Nô tài cũng không rõ lắm, nhưng hình như chuyện này có liên quan đến quận chúa Cẩm Tú.”

Trần Loan siết chặt chiếc khăn trong tay, ánh mắt rơi vào cánh cửa chạm trổ đóng chặt trước mặt, dường như có thể xuyên qua các vật cản, nhìn thấy tình hình bên trong.

Kéo kẹt một tiếng, cửa bị đẩy ra từ bên trong, dáng người Nam Dương Vương cao lớn thẳng tắp, nhưng trên mặt lại không giấu được vẻ mệt mỏi, ông vừa xoa mi tâm vừa bước qua ngạch cửa. Khi nhìn thấy Trần Loan, ông hơi khựng bước chân, sau đó lập tức nở nụ cười hiền lành, ôm quyền hành lễ, tùy ý đưa mắt nhìn hộp thức ăn cung nữ xách theo sau, rồi sải bước ra ngoài.

Hoàng cung có quy định của hoàng cung, trời đã tối, ông phải mau chóng rời khỏi hoàng cung.

Chương 71

Bóng dáng Nam Dương Vương nhanh chóng hoà vào màn đêm vô tận, Trần Loan đưa mắt nhìn vài lần rồi đưa tầm mắt về, bước qua ngạch cửa màu đỏ thẫm tiến vào Ngự Thư Phòng.

Tấm rèm hạt nâng lên lại hạ xuống, phát ra tiếng leng keng trong trẻo.

Trong phòng đốt trầm hương an thần tĩnh tâm, làn khói lượn lờ trên chiếc lư hương tinh xảo, cửa sổ hai bên phía Đông Nam đều đóng chặt, mùi hương ngọt lành theo hô hấp tràn vào trong lòng, những suy nghĩ phức tạp trong đầu Trần Loan dần tĩnh lặng.

Kỷ Hoán không ngồi trên chiếc ghế tử đàn oai phong nghiêm nghị giữa căn phòng, Trần Loan hơi dừng bước chân, sau đó chuyển qua chiếc bình phong song long tranh châu, nhìn thấy người đàn ông dựa nửa người vào thành giường, vẻ mặt mệt mỏi, mà người sau cũng ngửi thấy mùi hoa đào thoang thoảng trong không khí, chậm rãi mở mắt ra.

Trần Loan đặt hộp thức ăn trong tay lên chiếc bàn bên cạnh, phát ra tiếng va chạm rất nhẹ, đôi mày đẹp nhăn lại, đôi môi đỏ khế mím, sắc mặt không vui.

Từ góc độ này, vừa lúc có thể nhìn rõ ràng các tơ máu hỗn loạn trong mắt người đàn ông - không biết đã bao lâu rồi hẳn không được nghỉ ngơi.

Kỷ Hoán đứng dậy như không có việc gì xảy ra, móc tay về phía nàng, giọng điệu lười biếng: “Tới rồi?”

Không có gì bất ngờ, ngược lại cứ như thể đã đoán trước được nàng sẽ tới.

Trần Loan nhướn mày, đi vài bước về phía hắn, người đàn ông giang cánh tay dài ôm người vào lòng. Hắn đột nhiên cắn vành tai trắng nõn của nàng như thể cực hận, hơi thở nóng bỏng phả ra cùng tiếng cười mơ hồ, toàn thân Trần Loan run lên, mềm thành vũng nước, nhưng vòng eo lại bị một đôi bàn tay lớn như sắt giam cầm.

Sau một lúc lâu, người đàn ông mới thản nhiên nghiêng đầu, nhìn dấu răng như ẩn như hiện kia cười khế vô cùng hài lòng.

Trần Loan mơ màng, ngón tay ấn lên dấu răng truyền ra cảm giác đau đớn mơ hồ, đôi mắt hạnh tinh xảo bao phủ một lớp sương mù ẩm ướt. Nàng nhìn Kỳ Hoán không nói lời nào, vẻ mặt chỉ càng thêm vô tội.

“Qua đêm nay là ngày thứ tư.” Cuối cùng người đàn ông cũng mở miệng: “Nếu trăm không xuất hiện, nàng thật sự không tới tìm?”

Dứt lời, bản thân lại tự cười khế vì tức giận.

Tiểu cô nương không có lương tâm.

Trần Loan chớp chớp mắt, hàng mi dài cong vút như một cộng lông vũ treu chọc lòng người, lạnh lẽo buông xuống, ngay cả giọng nói cũng cực nhẹ: “Mấy ngày nay, nếu Hoàng Thượng không gặp triều thần thì bản bệ duyệt tấu chương, thần thiếp muốn tới cũng không có cơ hội.”

Hậu cung không được tham gia vào chính sự, tuy nàng được sủng ái, nhưng cũng không thể phá vỡ quy củ lão tổ tông định ra, nếu không sẽ thật sự trở thành yêu hậu mê hoặc quân tâm, phạm thượng gây rối.

Hơn nữa, chuyện có thể khiến người đàn ông bận rộn ba ngày hai đêm không khép được mắt nhất định rất quan trọng. Nàng không

giúp được gì cũng thôi đi, nhưng không thể kéo chân sau của hấn vào lúc này.

Suy nghĩ trong lòng tiểu cô nương hiện rõ trên gương mặt, Kỳ Hoán không khỏi bật cười. Bởi vì là ban đêm, nên nàng không búi tóc gọn gàng chín chu như ban ngày, mái tóc dài tựa rong biển buông xoã tự nhiên, phía trên cài một chiếc trâm ngọc tinh xảo như dương chi, càng đến gần, mùi hương hoa đào lại càng thêm quyến rũ.

Trong Ngự Thư Phòng có một chiếc giường chạm ngọc, chuyên dùng để các đế vương nghỉ ngơi sau khi mệt mỏi xử lý chính vụ, mấy ngày qua Kỳ Hoán đều nghỉ tạm ở đó.

Hai người nằm nghiêng, bốn mắt nhìn nhau, Trần Loan nhìn tơ máu trong mắt hấn, nhẹ giọng nói: “Thiếp mang cho chàng chút điểm tâm, dùng trước rồi nghỉ ngơi.”

Kỳ Hoán cười khẽ, nhắm mắt trong giây lát, tính trẻ con ép nàng nằm trên cánh tay gầy nhưng săn chắc mạnh mẽ của hấn, trong giọng nói lộ vẻ mệt mỏi: “Ta cảm thấy hơi mệt.”

Đây là lần thứ hai nàng nghe hấn nói từ mệt.

Lần đầu tiên là trước khi thành thân, Kỳ Tiêu bất ngờ bị phát hiện giấu binh khí ở thôn trang bên ngoài kinh thành. Trần Loan không hiểu điều bí ẩn trong đó, chỉ biết Xương Đế tức giận, Kỳ Tiêu rơi khỏi vị trí Thái Tử cao cao tại thượng. Ngày ấy khi nàng nhìn thấy Kỳ Hoán, bọng mắt hấn thâm quầng, mỉm cười nói với nàng rằng hấn hơi mệt.

Vậy lần này, là vì sao?

Dáng vẻ của nàng quá thuần khiết ngây thơ, Kỳ Hoán vươn tay, nhìn mái tóc đen như nước chảy qua kẽ tay mình, đáy mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt: “Năm ngày sau Triệu Khiêm sẽ bị chém ngang người thị chúng.”

Trần Loan do dự mở miệng: “Vậy làm thế nào để tìm ra quận chúa Cẩm Tú và ám vệ phủ Tả Tướng quân?”

Kỷ Hoán xoa vầng trán nhăn nhui của nàng, chỉ cười không nói.

Một lát sau, bản thân Trần Loan cũng phản ứng lại, đầu tiên nàng nhếch môi, sau đó tự chế giễu bản thân mình: “Đúng là gốc nghếch.”

Với tình yêu mà quận chúa Cẩm Tú dành cho Triệu Khiêm, đau khổ chờ đợi mười mấy năm không oán không hận, thì sao có thể trơ mắt nhìn Triệu Khiêm bị g.iết chết.

Nếu đã như vậy, năm ngày sau, chắc chắn quận chúa Cẩm Tú sẽ xuất hiện trên pháp trường, giống như lần trước bọn họ cướp ngục.

Nghĩ như thế, Trần Loan cũng biết mấy ngày qua Kỷ Hoán bận rộn chuyện gì. Nếu đã biết hành động tiếp theo của quận chúa Cẩm Tú, vậy bọn họ cũng có thể giảng thiên la địa võng xung quanh pháp trường, chỉ chờ kẻ địch cắn câu.

Nghĩ đến đây, Trần Loan cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Ngày nào còn chưa xử lý chuyện này, ngày đó vẫn còn những mối nguy hiểm tiềm ẩn, nàng không muốn bị ám vệ hoàng gia theo dõi và bảo vệ mỗi ngày.

“Đợi chuyện này qua đi, thiếp muốn triệu Giai Giai vào cung một chuyến. Nàng ấy mới ấn định hôn sự, sang năm sẽ xuất giá.” Nàng tạm dừng, rồi lại tiếp tục: “Mấy ngày trước Viên Viễn đã trở về nước Tấn, trước khi rời đi, Thiên Nhi đã đồng ý hôn sự với hắn.”

Ba người các nàng muốn tụ tập trò chuyện trên trời dưới đất, không biết phải năm nào tháng nào, thật ra Trần Loan và Thẩm Giai Giai không khó để gặp mặt, nhưng nếu Kỷ Thiên gả đến Tấn Quốc, bọn họ sẽ cách xa vạn dặm.

Trần Loan đang nói, một cảm giác khó tả đột nhiên trào dâng trong lòng. Từ nhỏ Kỷ Thiện và Thẩm Giai Giai đã bảo vệ nàng, ba người họ gần như nắm tay nhau lớn lên, nháy mắt đã tới tuổi lập gia đình, trong lòng nàng có một nỗi buồn không nở trước lúc chia ly, đồng thời xen lẫn hy vọng về tương lai.

Ba người các nàng đều sẽ êm đẹp, nhiều năm sau, họ vẫn có thể ngồi một chỗ, cười nói về những chuyện hài hước thời niên thiếu.

Người đàn ông im lặng hồi lâu, Ngự Thư Phòng tĩnh lặng, Trần Loan cup mi nhìn, chỉ thấy hấn đã nhắm mắt, hàng mi dày như nữ tử, lẳng lẳng nằm dưới mí mắt. Sau khi người đàn ông chìm vào giấc ngủ, vẻ lạnh lùng u ám trên gương mặt biến mất hầu như không còn, khuôn mặt góc cạnh trở nên dịu dàng ấm áp.

Trần Loan khẽ đặt tay lên eo hấn, trong lòng bình yên, không lâu sau cũng chìm vào giấc ngủ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba ngày lướt qua đầu ngón tay trong nháy mắt, sáng sớm ngày thứ tư, tiếng kêu vang của chim chóc còn trùng bên ngoài không dứt bên tai, mặt trời toả ánh sáng rực rỡ, đêm qua trời mưa lớn, nhưng hôm nay thời tiết lại rất đẹp.

Trần Loan cầm trong tay cuốn sách cổ tối nghĩa khó hiểu, tâm trí lại hoàn toàn không đặt ở đó.

Trưa ngày mai, Triệu Khiêm sẽ bị lôi ra ngoài chém đầu thị chúng, nhưng bên phía quận chúa Cẩm Tú chậm chạp không có động tĩnh. Nàng đột nhiên hơi hoảng hốt, tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, lại bị đè xuống.

Hôm nay Lưu Nguyệt cắm vài đoá hoa hồng vào trong bình, nụ hoa phía trên toả hương thơm, dịu dàng tươi mát, khiến cho điện Dưỡng Tâm có phần nặng nề này thêm chút sức sống.

Bồ Đào bưng một bát cháo đến trước mặt Trần Loan, hỏi: “Ngự Thiện Phòng làm rất nhiều điểm tâm mới, nương nương có muốn

nấm thử không?”

Hai mắt Trần Loan sáng lên, rồi lại chợt ảm đạm, nàng lắc đầu, tiếc nuối từ chối: “Không được, lát nữa lại bị đau răng, ta thật sự không chịu được.”

Trái lại Tô ma ma như có điều suy tư nhìn chằm chằm bụng dưới của Trần Loan hồi lâu, không biết nghĩ tới điều gì, một lát sau bà ấy mới cười nói: “Thời gian này khẩu vị của nương nương tốt hơn không ít.”

Trần Loan gật đầu: “Có lẽ do ta vẫn dùng thuốc của Từ thái y để điều dưỡng thân thể, nên khoảng thời gian này đúng là có ăn nhiều hơn trước.”

Nàng dừng một chút, rồi nói tiếp: “Nên hạn chế hơn.”

“Nương nương có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

Trần Loan liếc nhìn Tô ma ma, thấy vẻ mặt nghiêm túc của bà, nàng cũng cẩn thận suy nghĩ, thật lâu sau mới mất tự nhiên nói: “Thời gian ngủ cũng dài hơn, thường xuyên mất ngủ dậy sớm tỉnh giấc.”

Từ năm mười ba tuổi, nàng đã không còn tật xấu ngủ nướng, ngày ngày dậy sớm thảnh thơi an lạc thái thái, dần dà cũng hình thành thói quen, cho dù là những ngày đông khó khăn nhất, nàng cũng sẽ dậy sớm.

Tô ma ma hít một hơi thật sâu, sau đó lập tức nở nụ cười, trong mắt tràn ngập vẻ vui mừng, bà lẩm bẩm nói: “Nguyệt sự tháng trước của nương nương còn chưa tới đâu.”

Trần Loan sửng sốt, chợt hiểu ra ý bà, nhất thời chết lặng, nàng lắc đầu, ngập ngừng mở miệng: “Nhưng nguyệt sự của bổn cung thường không chính xác, có vài lần một hai tháng không tới, hơn nữa thái y cũng nói, khả năng mang thai trong mấy năm nay là rất nhỏ.”

Nếu không Kỷ Hoán đã không nói hai ba năm sau hãy mang thai.

Vì hấn sợ sẽ làm tổn thương thân thể nàng.

Tô ma ma vui đến đỏ cả mặt, bà vỗ tay nói: “Không sai được, không sai được! Nô tài cho người đi gọi thái y bắt mạch cho nương nương.”

Đây chính là niềm vui lớn.

Lưu Nguyệt và Bồ Đào cũng vây quanh, cười tươi như hoa hồng mới nở bên bờ tường, các nàng đều theo hầu bên người Trần Loan từ nhỏ, từ phủ Trấn Quốc Công đến Đông Cung, rồi ở lại cung Minh Lan. Con đường này nhìn qua có vẻ rộng lớn, nhưng thật ra lại đầy cạm bẫy và chông gai, cho đến bây giờ, sự xuất hiện của tiểu chủ tử không thể nghi ngờ chính là một châm mạnh vào tim.

Sau này nương nương có thể yên giấc vô lo rồi.

Trong lòng Trần Loan rối bời, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng trước lời nói của Tô ma ma, nàng đưa tay vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của mình, làm thế nào cũng không dám tin bên trong lại có một đứa trẻ.

Con của nàng và Kỳ Hoán.

Mắt hạnh của Trần Loan chậm rãi cong thành hình trăng non, có rất nhiều phản ứng từ cơ thể mà trước đó nàng không để ý đến đã minh chứng cho đáp án này. Nàng nghĩ nếu đêm nay người đàn ông trở về, nàng nên nói cho hấn tin tức tốt này như thế nào.

Chắc chắn hấn sẽ vui vẻ cười khế, có thể ngay lúc đó hấn không thể hiện nhiều, nhưng sau lưng lại lén mở sách cổ, chọn rất nhiều tên hay cho đứa nhỏ, sau đó suy đoán trong lòng là nam hài hay nữ hài.

Nam nữ không quan trọng, ngày tháng của bọn họ còn rất dài.

Trần Loan nghĩ, hoá ra trong vô thức, nàng đã hiểu rõ hấn đến vậy, thậm chí nàng đoán ra được phản ứng theo bản năng của hấn.

Tô ma ma vẫn chưa trở về, tấm rèm lại bị một cung nữ sắc mặt hoảng loạn khác mở ra. Nàng ta xách vạt váy, không nói hai lời đã quỳ gối trước mặt Trần Loan, hai hàng nước mắt hiện rõ trên gương mặt.

Lưu Nguyệt lập tức chặn trước mặt Trần Loan, lạnh giọng quát: “Làm càn, Hoàng Hậu nương nương còn...”

Nàng ấy mau chóng ngậm miệng, Trần Loan cũng phát hiện manh mối, ánh mắt rơi vào gương mặt Liễu Chi, ý cười trên mặt dần phai nhạt, cảm giác bất an trong lòng ngày càng mạnh mẽ.

Các nàng đều biết cung nữ nước mắt giàn giụa trước mặt, giống như Lưu Nguyệt và Bồ Đào, từ nhỏ nàng ta đã hầu hạ bên người Kỷ Thiên, rất được Kỷ Thiên coi trọng, tựa như mối quan hệ giữa Lưu Nguyệt, Bồ Đào và Trần Loan.

Mí mắt Trần Loan giật giật, Bồ Đào đỡ người đứng dậy, nhú mào hỏi: “Liễu Chi tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy?”

“Hoàng Hậu nương nương, ngài mau cứu công chúa, công chúa sắp không xong rồi!” Nàng ta dựa lên người Bồ Đào, khóc tới mức cả người không có sức, lặp lại ngắt quãng: “Công chúa bị người ta hạ độc... Lúc nô tỳ rời đi, ngài ấy đã không nói chuyện được nữa... Liên Tâm đi mời thái y, không biết hiện tại đã đến chưa, cuối cùng công chúa nói với nô tỳ, ngài ấy muốn gặp nương nương, nên vừa rồi nô tỳ mới...”

Mới gặp đến độ không bận tâm đến lễ nghĩa.

Mặt Trần Loan cắt không còn giọt máu, chén trà đột nhiên rơi xuống đất, rơi tới độ tan tành, nước trà ấm áp như dòng suối nhỏ uốn lượn chảy dưới chân nàng.

Chương 72

Điện Dưỡng Tâm yên tĩnh đến mức đáng sợ, dưới ánh mặt trời sáng sủa, ngay cả tiếng rì rào khi cơn gió bên ngoài thổi qua cành lá cũng truyền vào tai Trần Loan vô cùng rõ ràng, mà điều khiến sắc mặt Trần Loan tuôn ra từng chút kinh hoàng là tiếng nghẹn ngào trầm thấp không kiềm chế được của Liễu Chi.

Trần Loan cảm thấy giờ phút này mình vẫn đang ở trong giấc mộng buổi sáng chưa tỉnh, cảnh tượng hoang đường thế này, nàng không thể tin tưởng lấy một chữ.

Mãi đến khi mảnh vỡ cuối cùng rơi xuống đất, phát ra tiếng xoảng giòn tan, nàng mới đột nhiên lấy lại tinh thần, không nói hai lời bước ra ngoài, dưới chân mềm nhũn nhưng bước chân lại rất nhanh.

Lưu Nguyệt và Bồ Đào tất nhiên biết quan hệ giữa nàng và Tam công chúa, cũng có thể nhìn thấy được một chút tâm trạng của nàng, nhưng vẫn không tránh được việc nhẹ giọng nhắc nhở: “Nương nương người chậm một chút...”

Lỡ như bước chân lão đạo làm mất tiểu chủ tử thì không ai gánh nổi trách nhiệm đó.

Giờ phút này, mặc dù thái y vẫn chưa đến xem, nhưng hai nha đầu đều nhất trí nhận định rằng chủ tử nhà họ ắt hẳn có rồi.

Chẳng trách hai tháng nay khẩu vị tốt lên, cũng thích ngủ hơn.

Đầu ngón tay Trần Loan lạnh buốt chết lặng, không chịu khống chế mà run lên nhẹ nhẹ dưới ống tay áo màu khói. Nàng hoàn toàn

không nghĩ ra được nguyên nhân, trong đầu hỗn loạn, suy nghĩ rối thành một mớ đay.

Sao Kỳ Thiên lại đột nhiên trúng độc?

Ai dám vụng trộm lén vào thâm cung hạ độc, vì sao lại chỉ hại một mình Kỳ Thiên, rốt cuộc trong chuyện này có mục đích mưu mô gì, nàng hoàn toàn không biết, việc này đến một cách đột ngột, giống như đánh đòn cảnh cáo, khiến người ta trở tay không kịp.

Viên Viễn vừa mới đi chưa được hai ngày, có phải người của nước Tấn không nhìn nổi mối quan hệ giữa hai người không? Hoặc là kẻ thù của Viên Viễn, ở bên đó không ra tay được nên...

Trần Loan lắc đầu, phủ định suy nghĩ của mình.

Viên Viễn trên đường đi chỉ mang theo một tiểu đội người ngựa bên cạnh, cộng thêm người bảo vệ trong bóng tối, chỉ có ba bốn mươi người mà thôi. Người này không ra tay trực tiếp với Viên Viễn mà lại đến hoàng cung Đại Yến hạ độc, đây là lý lẽ gì chứ?

Không sợ để lại dấu vết, từ đó dẫn đến hai nước khai chiến hay sao?

Cung Diệu Thiên vắng vẻ, đi từ điện Dưỡng Tâm qua đó là một khoảng cách không ngắn. Trần Loan đi một bước là thân thể mềm đi một phần, cảm giác hoảng sợ trong ngực cũng càng thêm nồng đậm, loại cảm giác này khiến nàng mím môi, sắc mặt trầm xuống.

Đây là lần thứ hai nàng có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Lần đầu tiên là vào kiếp trước, khi Trần Diên rót thuốc độc cho nàng.

Sau thời gian hai chén trà, cuối cùng Trần Loan cũng đứng ở cửa cung Diệu Thiên. Trên cửa đồng to lớn sơn một lớp sơn đỏ thẫm, đứng càng gần càng chói mắt, hai chiếc vòng đồng treo bên dưới chốt cửa, hiện ra ánh sáng tăm tối dưới ánh mặt trời.

Giờ phút này cung Diệu Thiện đã sớm loạn như cào cào, không thấy bóng dáng cung nữ giữ cửa đâu. Trần Loan đi vào bên trong, có hai thái y thờ hồn hển chạy phía trước, không nhận ra sự tồn tại của nàng, hai người họ đi vào chính điện giống như dưới chân bốc khói.

“Bồ Đào, người đến điện Thái Hòa một chuyến, bây giờ Hoàng Thượng đang lâm triều, người thông báo việc này cho Hồ Nguyên biết, bảo y chuyển lời tới Hoàng Thượng.”

Mi tâm Trần Loan nhảy lên thành thịch, nàng đi ba bước thành hai bước đến chính điện cung Diệu Thiện, nhanh chóng bước qua ao sen nhỏ kia, khi sắp bước qua ngưỡng cửa thì dừng lại, sau đó dặn dò Bồ Đào.

Bắt sống hung thủ, giao cho người am hiểu để xử lý thì không thể tốt hơn.

Huân hương trong điện đã tắt, mùi đàn hương chưa tan hòa với mùi thảo dược nồng đậm phả vào mặt khiến người ta phải nín thở. Ba thái y quỳ gối sau tấm bình phong, sắc mặt căng cứng, nhỏ giọng trao đổi với nhau, nhìn thấy Trần Loan thì vội vã thẳng người cúi lạy: “Hoàng Hậu nương nương kim an.”

Mí mắt Trần Loan nhảy lên thật mạnh, theo bản năng liếc nhìn về phía bên kia bức bình phong, lại không thấy gì cả, nàng cố gắng ổn định giọng nói, hỏi: “Công chúa thế nào rồi? Trong đó là độc gì?”

Ba thái y kia nhìn nhau vài lần, cuối cùng lão thái y quỳ gối ở giữa bẩm báo, giọng nói khàn khàn, ông nói: “Bẩm nương nương, công chúa bị người ta hạ đoạn trường thảo, loại độc này phát tác chậm, người sau khi ăn vào vô cùng khổ sở. Có người miệng sùi bọt mép, hô hấp không thông, đau bụng không ngừng, đúng lúc phản ứng của công chúa khớp với từng dấu hiệu...”

Ý nói Kỳ Thiện ăn phải đoạn trường thảo là điều không thể nghi ngờ.

Hô hấp của Trần Loan ngừng lại trong chớp mắt, tim đập như trống châu, kêu gào muốn lao ra khỏi lồng ngực, nàng tỉnh táo lại, khàn giọng nói: “Có cách chữa trị không?”

Không ai biết rằng, ngón tay nắm chặt chiếc khăn của nàng chuyển sang màu trắng xanh, còn nổi lên vài đường gân nhỏ.

Nàng thật sự sợ hãi.

Một thái y trong số đó gật đầu, hơi chần chờ nói: “Độc tính của đoạn trường thảo không thể so với rượu độc và Hạc Đỉnh Hồng, vẫn còn đường cứu vãn. Chỉ sợ cách thức va chạm thân thể công chúa, lại chỉ nắm chắc năm phần có thể giải độc, việc này... không có sự cho phép của Hoàng Thượng, chúng thần thực sự không dám tùy tiện kê đơn.”

Nghe lời này của bọn họ có thể biết được tính nghiêm trọng của sự việc.

Trái tim vừa thả lỏng một nửa của Trần Loan lại kéo căng lên, nàng nuốt nước bọt, giọng nói thô ráp: “Đơn thuốc gì?”

“Trong sách cổ có nói, ăn phải đoạn trường thảo bụng sẽ đau đến chết. Nếu như cho uống máu hỗn hợp và tro than để thúc nôn, sau đó dùng các loại dược liệu là đậu xanh, Lô Công Đằng, cưỡng trái vải sắc lên uống là có thể giải độc.”

Mấy thứ sau đó thì cũng đơn giản dễ tìm, chỉ là máu hỗn hợp khiến Trần Loan hơi nghi hoặc, trong vô thức cảm thấy không phải thứ gì tốt lành.

“Thế nào là máu hỗn hợp.”

Thân thể thái y run lên, ông tiếp lời: “Máu vịt tươi hoặc máu dê nóng.”

Thứ đồ ô uế này, bình thường bọn họ còn không dám nhắc đến, hiện giờ lại phải dùng biện pháp này để giải độc cho Tam công chúa. Điểm

chết người nhất chính là Hoàng Đế không đến, mắt thấy Hoàng Hậu cũng không có gan liều mình đưa ra quyết đoán. Nhưng thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến lúc đó Tam công chúa thật sự xảy ra chuyện, trách nhiệm vẫn là của bọn họ.

Làm thế nào cũng không phải, đành phải làm rùa đen rụt cổ.

Trần Loan cũng hiểu lý lẽ này, nàng không kéo dài thời gian được.

Mạng của Kỳ Thiên tựa như nằm trong tay nàng vậy.

Nàng nhắm mắt lại, cần cổ như ngọc lộ ra một đoạn nhỏ, gầy yếu tựa như bản thân nàng, nhưng giọng điệu lại không cho phép bất cứ ai chen vào: “Không còn cách nào khác, cứ dùng cách này đi, đừng ngây ngốc ra đó nữa, nếu như công chúa xảy ra chuyện, các người một người cũng không chạy thoát.”

Ánh mắt Trần Loan giống như châm lạnh đảo qua đám cung nữ thái giám quỳ trên mặt đất, sắc mặt trầm như nước, giọng nói lạnh nhạt: “Giám hết tất cả những người từ qua đến nay từng tiếp xúc với Tam công chúa, chờ bệ hạ xử lý.”

Ngay cả hai đại cung nữ bên cạnh Kỳ Thiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Trần Loan nghĩ, có cơ hội tiếp cận Kỳ Thiên tới mức này lại không bị phát hiện chút nào, chỉ có người hầu hạ gần bên hoặc người có đầy đủ tín nhiệm. Vậy nên so với những cung nữ nhỏ bé hoàn toàn không thể tiến vào nội điện, mấy người hầu hạ thân cận mới là trọng điểm cần sắp xếp thẩm vấn điều tra.

Giọng nói của nàng vừa dứt thì tiếng cầu xin tha thứ vang lên, tựa có người áp tải bọn họ ra ngoài. Sắc mặt Trần Loan không chút gợn sóng, nàng mệt mỏi xua tay, nói: “Bổn cung đi vào thăm công chúa, các người phối hợp với thái y, xem có thể làm được gì thì làm.”

Bây giờ đến phủ nội vụ nhận mười cung nữ thái giám cho đủ số, nàng đương nhiên không yên tâm.

Trên bức bình phong là ba hàng cò trắng, có hai hàng đã trốn trong đám mây, để lộ ra mấy đôi cánh hình cung duyên dáng, chẳng biết tại sao, nhịp tim của Trần Loan đột nhiên hơi nhanh, bước chân dừng lại một chút, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Rèm che nửa mở nửa đóng, hai mắt Kỳ Thiên nhắm chặt, đôi môi đã biến thành màu thâm tím, cả người gầy đến mức không tưởng, thậm chí Trần Loan còn không cảm nhận được bất cứ sức sống nào của con người trên cơ thể này.

Trong lòng nàng lập tức giật thót một cái.

Nàng đi qua ngòai xuống mép giường, nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Kỳ Thiên, trong mắt chứa đựng một tầng hơi nước, mắt hạnh xinh đẹp mở to, không biết do bị dáng vẻ của Kỳ Thiên hù dọa, hay bị con dao đột nhiên xuất hiện trên cổ dọa sợ.

Phía sau tấm rèm nửa mở nửa đóng kia dần xuất hiện một người đeo mạng che mặt màu đen. Từ đầu đến cuối đều được bao bọc trong bộ trường bào màu đen, chỉ để lộ ra một đôi mắt như nước, hiện giờ trong đôi mắt này không còn sự linh động ôn hòa, chỉ còn lại bản chất cố chấp và điên cuồng.

Trần Loan cười khổ một tiếng, nhận ra quận chúa Cẩm Tú.

Con dao găm gác trên cổ mình chém sắt như chém bùn, sự sắc bén hiện ra, hơi thở của cái chết chưa bao giờ rõ ràng đến thế.

Vẫn là Lưu Nguyệt phát hiện ra điều bất thường, xông vào nhìn thấy tình hình như vậy thì sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, tiếng kêu sợ hãi thoát ra khỏi miệng cũng vỡ vụn, những người khác chạy tới, lập tức kêu lên kinh sợ, trong điện trở nên hỗn loạn.

Bên tai Trần Loan là tiếng cười nhẹ bình tĩnh mà khinh thường của Cẩm Tú quận chúa: “Kêu lớn tiếng lên, mau gọi Hoàng Đế qua đây, ta phải bàn điều kiện với hần.”

Con dao găm hiện ra ánh sáng lạnh lẽo kia đặt trên cần cổ thon dài của Trần Loan, rất nhanh đã đề ra một vết máu, máu tươi chảy ra ồ ạt, nổi bật trên da thịt trắng như tuyết khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Ám vệ bảo vệ bên cạnh Trần Loan mặt không biến sắc dần xuất hiện, đôi mắt dưới lớp mặt nạ sắt hiện lên sự lạnh lẽo giống nhau, trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều dính chút vết máu.

Kế điệu hổ ly sơn.

Nếu như bọn họ đã xuất hiện ở đây, vậy thì rõ ràng là người được phái đi đã chết hơn nửa. Quận chúa Cẩm Tú cong môi, vẻ mặt âm u lạnh lẽo giống như rắn độc lè lưỡi, dọa cho Trần Loan nổi da gà khắp người: “Đường đệ kia của ta đối với người thật đúng là không còn gì để nói, phái hết ám vệ hoàng gia đến bên cạnh người bảo vệ, lại thêm một Kỳ Thiên, lần đàm phán này của ta có lẽ đã chắc ăn đến chín phần mười nhỉ?”

Trần Loan có chút phẫn nộ nghiêng đầu, hỏi: “Gây ra nhiều chuyện rắc rối như thế, là vì Triệu Khiêm?”

Ánh mắt Cẩm Tú quận chúa trở nên âm trầm, sức lực cầm dao găm cũng lớn hơn mấy phần, lúc này Trần Loan thật sự cảm nhận được một dòng ấm áp chảy qua da thịt, Lưu Nguyệt dùng sức chớp mắt làm rơi giọt lệ trong mắt, nghiêm nghị nói: “Quận chúa Cẩm Tú, người có biết mình đang làm gì không?”

Chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?

Con dao găm trong tay Cẩm Tú nhanh chóng quay ngược trở lại, tựa như con bướm đang múa trong bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn kia, mỗi một động tác đều tác động vào lòng người, cuối cùng lại quay về đề

trên chiếc cổ bê bết máu của Trần Loan, cười lạnh một tiếng nói: “Ta nói lại một lần cuối cùng, bảo Hoàng Đế đến nói chuyện với ta.”

Trần Loan nghiêng đầu, giọt lệ ở khóe mắt muốn chực rơi, nhìn thế nào cũng thấy là mỹ nhân mảnh mai bị dọa sợ vỡ mật, thế như giọng nói của mỹ nhân này vẫn bình tĩnh, nói lý lẽ với bà: “Nếu như người còn muốn nhìn thấy Triệu Khiêm thì nên để con dao cách cổ ta xa một chút, sau đó để thái y chẩn trị cho Kỳ Thiên, giải độc rồi không chế tiếp cũng không muộn.”

“Người nên biết, ta và Kỳ Thiên chính là át chủ bài trong tay người, người phải dựa vào chúng ta để gặp Triệu Khiêm, cũng chỉ có thể dựa vào chúng ta để uy hiếp Hoàng Thượng thả người. Nhưng đây là hoàng cung, ta mà chết thì các người không bước ra khỏi hoàng cung nổi một bước.”

Giọng nói Trần Loan dừng lại, ánh mắt rơi trên người Kỳ Thiên nằm trên giường không nhúc nhích, trong lòng gấp gáp như thiêu như đốt, trên mặt không chút sợ hãi lay động: “Kỳ Thiên và Hoàng Thái Tử của nước Tấn vừa đính hôn. Tỷ ấy mà chết, vì cho nước Tấn một câu trả lời, Hoàng Thượng cũng phải bắt giữ các người.”

Cho nên hai người họ, không ai có thể xảy ra chuyện.

Quận chúa Cẩm Tú im lặng trong chốc lát, ngược lại thật sự để con dao găm kia ra xa một chút, gác hờ trên cổ nàng, không dùng sức nữa.

Bà là người thông minh, hành động hôm nay thật sự bị ép bất đắc dĩ. Từ khi bắt đầu bước vào cửa cung Diệu Thiên, bà đã không nghĩ đến việc có thể sống sót ra ngoài, điểm này Trần Loan đoán sai rồi.

Nhưng có một điểm mà Trần Loan nói đúng, bà vẫn muốn gặp người đàn ông đó, đời người có nhiều năm như vậy, nhưng thời gian dành cho bọn họ lại quá ít. Mỗi lần ông ta xuất hiện đều dùng tính mạng đặt trên mũi đao chạy về kinh thành, bởi vì ông ta muốn báo thù.

Nhưng so với báo thù, thứ ông ta càng muốn hơn là có thể trả lại sự trong sạch cho phủ Tả Tướng quân.

Dù cho phủ Tả Tướng quân chỉ còn lại một độc đinh là ông ta.

Bất kể bị bêu danh thế nào thì bà vẫn muốn để ông ta sống sót ra ngoài.

Những người dưới xúi giục Triệu Khiêm báo thù mà phủ Tướng quân để lại đều bị bà hại chết hết rồi. Nếu Triệu Khiêm có thể xóa đi thù hận trong lòng, một lần nữa quay lại là Triệu tứ công tử phong lưu phóng khoáng của năm đó, dù ở dưới tuổi vàng bà cũng vô cùng vui vẻ.

Trong tay Cẩm Tú có lệnh bài ra vào cung, nhắm mắt cũng có thể ra khỏi hoàng cung này, bà không dám ra tay với điện Dưỡng Tâm, nhưng cung Diệu Thiện thì không có gì không dám

Chương 73

Hồ Nguyên vừa mới nhận được lời truyền tin của Bồ Đào, ngay sau đó lại có tiểu cung nữ lão đảo, vẻ mặt vô cùng bối rối đi đến. Y thấy dáng vẻ đó thì theo bản năng nín thở, sợ một giây sau sẽ nghe được tin tức Tam công chúa qua đời.

Y không đoán được vận tuế gia sẽ có phản ứng gì, nhưng vị Hoàng Thái Tử mới lên đường về nước Tấn kia nhất định sẽ nổi điên.

Nếu như vị đó thật sự mất đi lý trí thì vận tuế gia cũng không chắc có thể đề ép được.

Cung nữ tới báo tin là người hầu bên cạnh Trần Loan, lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, nàng ta đi tới điện Thái Hòa như có khói dưới lòng bàn chân, nói cũng không lưu loát, đầu tiên là thở hổn hển, môi mấp má vài cái, sau đó nói: “Hồ tổng quản, không xong rồi, nương nương xảy ra chuyện rồi.”

Toàn bộ hậu cung chỉ có một vị nương nương, nàng ta nói tới ai trong lòng mọi người đều biết rõ.

Hồ Nguyên nghe thấy tiếng Hồ tổng quản gấp gáp này, trong lòng cũng hung hăng giật thót một cái, vội hỏi: “Nương nương cũng trúng độc à?”

Cung nữ đó lắc đầu, nghĩ đến tư thế của quận chúa Cẩm Tú, nước mắt gần như rơi xuống, nàng ta vừa gật đầu vừa lắc đầu: “Nương nương đi đến cung Diệu Thiên thăm Tam công chúa. Ai ngờ quận chúa Cẩm Tú lại canh giữ trong nội điện từ lâu, nương nương vừa tiến vào đã bị quận chúa cắt ra.”

Đầu óc Hồ Nguyên dừng suy nghĩ, theo bản năng hỏi một câu: “Bị cắt ra là ý gì?”

Y vừa hỏi xong lập tức tự vỗ đầu mình, trong lòng thầm mắng một tiếng. Lúc này quận chúa Cẩm Tú xuất hiện ở hoàng cung, điệu bộ rõ ràng không cần mạng nữa, bà không muốn sống cũng không sao, nhưng nếu kéo theo vị ở cung Minh Lan và Tam công chúa...

Có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng cung nữ đó cũng không còn run rẩy nữa, nàng ta lấy lại bình tĩnh, trên mặt lộ vẻ sợ hãi: “Quận chúa Cẩm Tú cầm dao trong tay đặt lên cổ nương nương, lúc nô tỳ ra ngoài báo tin thì cổ của nương nương đã bị rách rồi, chảy nhiều máu lắm.”

Bồ Đào nghe được lời này thì sợ đến mức lao đảo về phía sau vài bước, nàng là người không che giấu được cảm xúc, giọng nói cũng bén nhọn theo: “Các người chăm sóc kiểu gì vậy? Nhiều người đi theo như thế đều để trang trí sao? Nương nương còn đang mang thai, đang là lúc không thể bị dọa sợ nhất...”

Hồ Nguyên trừng lớn mắt, hỏi: “Người vừa nói gì? Nương nương có thai?”

Thân thể Bồ Đào hơi khom lại, nàng che mặt mang theo chút ghen ngào sụp đổ: “Sáng nay Tô ma ma mới phát hiện.”

Tô ma ma là lão ma ma trong cung, từng hầu hạ mấy vị quý nhân, thời gian ở trong cung còn dài hơn Hồ Nguyên rất nhiều, cho nên cũng càng thêm cẩn thận. Nếu không phải chuyện trong lòng nắm chắc thì sẽ không nói ra lời khiến người ta mừng hụt.

Hồ Nguyên đứng không vững, y bất chấp việc vận tuế gia còn đang lâm triều, chỉ cảm thấy nếu như nói trể thêm một khắc thì cái đầu trên cổ mình sẽ khó giữ được.

Lúc Kỷ Hoán ra khỏi điện Kim Loan thì sắc mặt đã u ám như mây đen che khuất bầu trời vào mùa đông, dường như có thể nhỏ ra nước. Thân thể hắn lại có ý thức của mình, đi từ điện Thái Hòa đến cung Diệu Thiện, hẳn cứ thế chỉ mất thời gian dùng nửa chén trà nhỏ.

Khi nghiêng mình tiến vào từ chiếc cửa lớn màu đỏ kia, thái dương người đàn ông còn chảy mồ hôi, thuận theo gương mặt lạnh lẽo cứng rắn mà trượt xuống, trong đôi mắt đen nổi lên bão tố ẩn sâu kinh người, sâu thẳm u ám đến cực hạn, cũng ẩn nhẫn đến cực độ.

Từ lúc hắn rời khỏi điện Dưỡng Tâm đi lâm triều cho đến bây giờ chưa tới một canh giờ, mà trong một canh giờ này, Cẩm Tú đã phát điên không tiếc dùng tất cả ám vệ trong tay Triệu Khiêm, lén vào cung Kỳ Thiện, hạ độc vào thức ăn của nàng ấy, từ đó lừa gạt được Trần Loan.

Chiêu ngọc nát đá tan này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Mà tiểu cô nương ở bên trong bị người ta cầm dao uy hiếp vừa mới có thai.

Hắn lại nghe được tin tức hắn khát vọng nhất trong tình huống và dưới tình cảnh như vậy, con của hắn và Trần Loan.

Trong đôi mắt sâu không thấy đáy của người đàn ông như đột nhiên điểm lên chút lạnh lẽo, lộ ra hết sự sắc bén, sắc bén đến cực điểm, khí thế quanh thân đè ép khiến người ta gần như không thở nổi.

Người trong nội điện quỳ đầy đất, trong bầu không khí kiềm chế khác thường như vậy, chút tiếng vang cũng có vẻ đột ngột. Kỷ Hoán đi từng bước một, âm thanh tiếp xúc của giày mềm và mặt đất trầm ổn có tiết tấu, cuối cùng đứng bên cạnh tấm bình phong cò trắng trong mây kia, liếc mắt nhìn tình hình bên trong.

Cả người quận chúa Cẩm Tú bao bọc trong áo bào đen, như không nhìn thấy ánh sáng. Dù cho mọi người đều nhận ra bà thì bà cũng không lấy mạng che mặt màu đen xuống. Giờ phút này trong tay bà

cầm một con dao găm sắc bén rét lạnh, lưỡi dao kia trực tiếp đặt trên cần cổ trắng nõn của Trần Loan, vết máu trên con dao đó đỏ thẫm đáng sợ, cứ như vậy lộ ra trong không khí, cũng lộ ra dưới mí mắt người đàn ông.

Mà ở trên giường, Kỳ Thiên nằm thẳng với sắc mặt trắng bệch, bờ môi tím thẫm, nếu không phải Kỳ Hoán tập võ trong thời gian dài, thị lực tốt, có thể nhìn thấy thân thể nàng ấy chập trùng yếu ớt, có khi hẳn sẽ cho rằng người nằm trên đó đã là một thi thể lạnh lẽo.

Quận chúa Cẩm Tú nhìn về phía người tới, thân thể căng cứng giống như dây cung, ngay cả động tác trên tay cũng thô lỗ hơn, lưỡi dao sắc bén đụng vào vết dao mới rạch, lúc này lại chảy ra chút máu.

Đôi mắt Kỳ Hoán vốn đã sắc bén lại trở nên âm u, trên trán bị động tác đó làm cho nổi lên mấy sợi gân xanh. Cuối cùng hẳn cũng mở miệng, giọng nói khàn khàn, từng câu từng chữ giống như phát ra từ kẽ răng: “Muốn nói gì với trẫm?”

Ai cũng có thể nhận ra câu nói đó cất giấu sự tức giận và sát ý ngập trời.

Quận chúa Cẩm Tú nhìn về phía cửa sổ hướng Nam, áo giáp của Cẩm Vệ Quân tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời, trên mặt của mỗi người đều là vẻ lạnh lùng không khác nhau là mấy. Bà hiểu rõ, cả cung Diệu Thiên đều đã bị bao vây ba mặt trong ba mặt ngoài.

Nhưng điều khiến bà nghĩ tới mà phát sợ không dám khinh thường nhất là cảm giác tồn tại cực mạnh của người đàn ông ở trước mặt.

Bà quen biết đường đệ này nhiều năm, số lần chạm mặt cũng không ít, lần đầu tiên thấy hẳn có nét mặt như thế. Dáng vẻ này của hẳn khiến bà không khỏi có loại ảo giác, như hẳn là một con dã thú mai phục trong chỗ tối, không lập tức duỗi móng nhọn ra xé nát bà chỉ bởi vì trong tay bà vẫn còn có thứ có thể ngăn cản được hẳn.

Cầm Tú lập tức tỉnh táo lại, bà thô lỗ kéo Trần Loan đến trước mặt, ép mũi dao vào trong da thịt trắng như tuyết của nàng, giọng nói sắc bén, cũng không thừa nước đục thả câu trước mặt hắn, bà đi thẳng vào vấn đề, đưa ra yêu cầu của mình: “Chỉ cần ngươi lật lại bản án phủ Tả Tướng quân chiêu cáo thiên hạ, lại thả Triệu Khiêm ra, ban thánh chỉ bảo đảm cho chàng ấy quãng đời còn lại bình an vô sự, hai người họ tất nhiên sẽ không sao.”

Nói xong, ánh mắt bà đảo qua Trần Loan chặn trước mặt và Kỳ Thiên bất tỉnh nhân sự trên giường, vẻ mặt như chuyện đương nhiên.

Sắc mặt Kỳ Hoán thay đổi mấy lần, tiếp theo hắn cười một tiếng thâm trầm, nụ cười đó lạnh tới mức nào, chỉ nhìn sắc mặt tối đi của quận chúa Cầm Tú là có thể nhìn ra được chút ít.

Thật ra Kỳ Cầm Tú có phần nhút nhát, chỉ là chuyện đã đến nước này, ván đã đóng thuyền, bà không có khả năng thay đổi thời không quay về quá khứ thay đổi suy nghĩ và hành vi của mình, bây giờ chỉ có thể tiếp tục sai càng thêm sai mới có thể đổi lấy một con đường sống cho Triệu Khiêm.

Đó dù sao cũng là người đàn ông mà bà yêu nhiều năm.

Chỉ cần ông có thể sống sót, bà nguyện ý lấy mạng của mình để đổi.

Vốn dĩ Trần Loan vẫn bình tĩnh tự nhiên, lúc này hoảng hốt lo sợ sẽ chỉ dẫn đến tác dụng ngược, nhưng khi nhìn thấy Kỳ Hoán, chớp mắt một cái, nước mắt liền nhỏ xuống lách tách, rơi trên y phục nở ra một đóa hoa nước nhỏ.

Nàng nuốt nước bọt một cái, nhìn Kỳ Thiên gần như không có hô hấp và nhịp tim ở trên giường, khàn giọng nói hết lần này đến lần khác: “Nhanh giải độc cho Kỳ Thiên, nàng ấy sắp không chịu được nữa rồi.”

So với mình thì Kỳ Thiên mới là người đang đi gặp Diêm Vương.

Thân thể nàng ấy vốn không tốt, sau mấy lần bệnh liên tục, một cơn gió lạnh hơi mạnh một chút cũng có thể lấy mạng của nàng ấy, càng khỏi nói đến sau khi bị hạ loại độc nghe tên không rõ ràng như đoạn trường thảo - sống đến bây giờ còn giữ được một hơi thở đã coi như may mắn rồi.

Kỷ Hoán đương nhiên cũng nhìn thấy, hần liếc Cẩm Tú một cái thật sâu, nói: “Hai người họ, thiếu một cộng lòng tơ cũng không được.”

Cẩm Tú nghe lời này của hần, trong lòng vô thức thờ phào một hơi. Thật ra bà cũng chỉ đang đánh cược, Kỷ Hoán có thể nói ra lời này, chứng tỏ bà đã tìm đúng hai thẻ bài trong tay.

Quan hệ giữa Cẩm Tú và Kỷ Thiên thật ra không tệ, vị Tam công chúa ngang ngược càn rỡ này đôi khi cũng ngoan ngoãn khéo hiểu lòng người, đối xử với người mình yêu thích tuyệt đối không còn lời nào để nói.

Dù sao thì trong bản chất cũng chảy dòng máu của Kỷ gia, lại nghe nàng ấy gọi đường tử nhiều năm như vậy, Kỷ Cẩm Tú rũ mắt xuống, lạnh nhạt lên tiếng: “Nếu như ta thật sự muốn lấy mạng muội ấy thì đã trực tiếp rót chén rượu độc cho bót phiến rồi.”

Bà vừa dứt lời, Trần Loan đã tiếp lời: “Vậy có thể gọi thái y vào giải độc không? Nàng ấy thật sự không đợi được nữa.”

“Bảo bọn họ cút vào đây, chữa trị tại chỗ.”

Nói xong, Kỷ Cẩm Tú cầm con dao trong tay chặt hơn, Trần Loan cũng không biết bà lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, gần như là cứng rắn bắt nàng đến trước người, con dao găm đó đặt trên gân xanh nháy thành thịch của nàng.

Chỉ cần Kỷ Cẩm Tú run tay một cái, Trần Loan sẽ đi gặp Diêm Vương.

Nội điện lập tức truyền đến hàng loạt tiếng hít hà, gân xanh trên mu bàn tay Kỷ Hoán lộ ra. Hắn chậm rãi nắm thành quyền, dù sao Kỷ Thiên cũng chỉ mặc quần áo trong nằm trên giường, cho nên toàn bộ Cẩm Vệ Quân ở ngoài điện chờ lệnh, chỉ có Phương Hàm đặt tay cầm chuôi đao đứng phía sau bình phong, cũng bởi vì không nhìn thấy tình hình bên trong, lúc này thần kinh hắn cũng căng thẳng, giống như con mãnh thú đang trữ lực để công kích.

Mà sự thật là mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ngay cả vạn tuế gia luôn quả quyết anh dũng cũng sợ ném chuột vỡ bình, bọn họ đương nhiên càng không cần phải nói.

Nếu như xử lý không tốt việc này để lan truyền ra ngoài, thanh danh của hoàng thất tổn hại lớn, nói không chừng từ trên xuống dưới đều phải tắm máu một lần.

Đầu óc vị quận chúa Cẩm Tú này cũng hồ đồ, rõ ràng có thể vinh hoa phú quý cả đời, được người ta tôn kính, thế nhưng lại vì một người đàn ông mà làm ra chuyện đại nghịch bất đạo đến mức này, phu thê Đông Bắc Vương ở dưới tuổi vàng cũng sẽ bị liên lụy mất sạch thanh danh.

Hai thái y tiến lên nơm nớp lo sợ, tay cũng run rẩy, các cung nữ ma ma không dám thở mạnh, phối hợp với thái y làm việc. Sau một lúc lâu, Kỷ Thiên nghiêng đầu, trong miệng nôn ra chút nước đắng màu vàng xanh, sắc mặt thái y vui mừng, ông ấy lau mồ hôi trên đầu, nói: “Sau đây phải xem tạo hóa của Tam công chúa rồi.”

Sau khi nôn ra mấy thứ bẩn đó, Kỷ Thiên cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, ngược lại đổ rất nhiều mồ hôi, trên trán toàn là những giọt mồ hôi lớn rậm rạp, cho dù trong cơn hôn mê thì nàng ấy cũng nhú chặt mày, dáng vẻ hết sức đau đớn.

Nàng ấy vốn gầy yếu, bây giờ nhìn kỹ quả thật giống như tờ liễu phát phơ theo gió, gầy đến mức không tưởng, tựa như một cơn gió thổi qua sẽ thổi bay mất vậy.

Lúc này Trần Loan thật sự gặp đến độ rơi nước mắt, lại không muốn quá mất mặt trước Kỳ Cẩm Tú, nàng gắng gượng đè nén tiếng nước nở nghẹn ngào sắp bật ra.

Kỳ Cẩm Tú cảnh giác nhìn xung quanh, mở miệng đưa ra yêu cầu: “Ta muốn gặp Triệu Khiêm.”

Không ai trả lời.

Kỳ Cẩm Tú sợ bọn họ đã sớm xử lý Triệu Khiêm rồi, giọng nói hung ác hơn, lặp lại: “Dẫn chàng ấy tới đây, ta muốn gặp chàng ấy.”

“Híttttt.” Cảm xúc của Kỳ Cẩm Tú vừa kích động, con dao găm trong tay càng hăm sâu vào thịt, lúc này Trần Loan thật sự nhận rõ ràng sự đau đớn bén nhọn, tiếng hít vào hòa với tiếng khóc mơ hồ. Kỳ Hoán nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn đến lạ, hắt sai Phương Hàm: “Đưa Triệu Khiêm tới đây.”

“Trên người nàng có bao nhiêu vết thương, hôm nay tại đây Triệu Khiêm sẽ gãy bấy nhiêu cái xương.”

Con người Kỳ Cẩm Tú co lại, bà không dám ép sát như thế nữa, bà hiểu tính tình Kỳ Hoán, hẳn tuyệt đối nói là làm, nói được làm được.

Hiện tại Kỳ Thiên có vượt qua được hay không thì vẫn chưa biết, át chủ bài chân chính mà bà nắm trong tay chỉ có một mình Trần Loan. Nếu thật sự ép Kỳ Hoán, trực tiếp vứt bỏ vị Hoàng Hậu này cũng không phải không có khả năng.

Uy nghiêm của thiên tử không cho phép sự khiêu khích.

Hiện tại, người bị vây trong thế yếu là bà.

Trọn vẹn gần nửa canh giờ, khi Triệu Khiêm chưa tới thì hai bên cứ giằng co như vậy. Kỳ Cẩm Tú đã nghiễm nhiên xem Trần Loan là

cộng cố cứu mạng, con dao găm trong tay lúc này cũng trữ lực, bà biết võ công của Kỳ Hoán rất cao thâm khó lường.

Nhưng động tác của hắn có nhanh hơn nữa thì cũng không tự tin sẽ nhanh hơn dao găm trong tay bà.

Điều Kỳ Cẩm Tú đoán chính là những gì Kỳ Hoán nghĩ, lần đầu tiên hắn không tự tin với thân thủ của mình, không dám đánh cược.

Người đứng ở đó rơi nước mắt giàn giụa khóc vô cùng đáng thương là thê tử kết tóc của hắn, trong bụng còn có đích tử của hắn.

Đó là tất cả của hắn.

Chương 74

Dãy núi vờn quanh, từng bách mã xanh, lọt vào trong tầm mắt đều là màu xanh đậm, tựa như một viên ngọc bích thượng hạng, suối nước róc rách, một đội người vụt qua nhanh như tên bắn, hất lên từng trận vụn cỏ.

Người dẫn đầu cưới tuần mã mặc áo đỏ, lông mày như kiếm, so với nữ tử thì còn chói mắt hơn mấy phần, hắn vừa kéo dây cương, con ngựa dưới người tựa như có linh cảm mà hí lên một tiếng, chậm rãi dừng lại.

Người Đại Yến đều cho rằng mấy ngày trước Viên Viễn đã về nước Tấn rồi, thật ra hắn chỉ đổi chỗ ẩn náu, che giấu tai mắt, thời gian xuất phát thực sự là giờ Mão hôm nay.

Tránh cho trên đường lại đụng phải sát thủ của mấy hoàng huynh hoàng đệ không an phận phái tới, thủ đoạn này hắn chơi với bọn họ đã chán rồi, đợi đến khi hắn trở về thì cũng không cần phải giữ lại để bọn họ nhảy nhót lên xuống nữa.

Người phụ nữ Kỳ Thiên kia thân thể yếu đuối, tính tình cáu kỉnh, lại khó dỗ dành, giống trẻ con vậy, đến lúc đó còn không phải sẽ bị những huynh đệ vô dụng của hắn chọc giận chết à?

Trong lòng Viên Viễn nghĩ như vậy, trên mặt lại thành thật cong khóe miệng, lộ ra nụ cười ngả ngớn xấu xa.

Chậc, có thể xem như là vừa dỗ vừa lừa mà dễ được là tốt rồi.

Chỉ đợi đến đại hôn vào đầu năm sau, áo cưới như mây, sau này nàng ấy có bản lĩnh lên trời thì còn có thể chạy đi đâu được?

Nghĩ tới đây, Viên Viễn vui vẻ híp mắt, quên sạch việc mình cầu hôn bốn lần bị từ chối ba lần.

Phó tướng cưỡi ngựa chạy đến bên cạnh, đầu tiên là chỉ bầu trời rồi nói: “Điện hạ, trông thời tiết hôm nay không tốt lắm, có thể sẽ có mưa to, chúng ta có cần dừng lại nghỉ ngơi trước không?”

Viên Viễn cũng liếc nhìn theo, không quá hứng thú nói: “Nghỉ đi, Cô cũng không thích thú gì việc bị ướt như chuột lột đâu.”

Thế là người ngựa phía sau đều dừng lại, mười hán tử cầu thả không chú ý được nhiều như thế, trực tiếp ngồi trên mặt đất vây thành một vòng rồi đốt lửa.

Phó tướng kia đi theo bên cạnh Viên Viễn làm việc từ nhỏ, nhìn thấy được rất rõ lịch sử tình cảm (truy thê) của vị Thái Tử gia này, hắn ta chỉ nhìn vẻ mặt này của Viên Viễn rồi buồn bực nói: “Điện hạ cười vui vẻ như vậy, nhất định là đang nghĩ đến Tam công chúa.”

Viên Viễn nâng mí mắt lên, cũng không biết là nhớ tới cái gì mà cười mắng một tiếng: “Một đại lão gia, ngược lại rất giỏi nhìn mặt nói chuyện.”

Không hề phủ nhận.

Phó tướng đó lắc đầu, giọng nói như sấm rền: “Chẳng qua thuộc hạ cảm thấy điện hạ và công chúa cực kỳ xứng đôi.” Hắn ta tung người xuống ngựa theo Viên Viễn, sau khi tới gần thì giảm thấp giọng: “Mấy ngày trước sau khi công chúa biết chúng ta sẽ rời đi, còn liên tục dặn dò thuộc hạ phải cẩn thận bảo vệ điện hạ chu toàn đấy.”

Đôi mắt phượng đó của Viên Viễn nhất thời sáng lên giống như một ngọn lửa, hắn khẽ chặc một tiếng, nói: “Người phụ nữ này ấy, đa phần là nghĩ một đằng nói một nẻo, cứ phải dỗ được thì mới cho một hai quả táo ngọt mà ăn. Đàn ông chúng ta thì sao, cứ dứt khoát rộng

lượng dung túng tính khí này một chút, người xem, đây chẳng phải là ngoan ngoãn rồi à?”

Lâm phó tướng muốn nói lại thôi, ánh mắt phức tạp.

Người bị trị cho ngoan ngoãn nhìn thế nào cũng là Thái Tử mà.

Viên Viễn đè nén độ cong trên môi, giọng nói ôn hòa hơn trước một chút: “Nàng ấy còn nói gì nữa?”

Người phụ nữ đó nói năng chua ngoa, nửa câu quan tâm dằn dò cũng không nói với hắn, vốn tưởng rằng nàng thật sự không chào đón hắn, hóa ra là da mặt mỏng không nói được, toàn ở sau lưng quan tâm hắn.

Phó tướng đó lắc đầu, giọng nói như sấm rền: “Không nói gì nữa, có điều theo thuộc hạ thấy, công chúa rất luyến tiếc điện hạ.”

Người sáng suốt nhìn là biết hắn ta đang mở to mắt nói dối.

Viên Viễn lại rất tán thành mà gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần hấp dẫn sự chú ý của nhóm người này, bao gồm cả Viên Viễn cũng thu lại nụ cười, hít mắt nhìn tốc độ không cần mạng của người đó, tình báo quân sự khẩn cấp tám trăm dặm sợ là cũng không gấp đến mức độ này.

Nếu như là mười sát thủ tới thì hắn còn cảm thấy dễ hiểu, thế nhưng lại chỉ có một người đơn thương độc mã, trông còn là người không cường tráng lắm.

Viên Viễn hứng hờ thu hồi ánh mắt, thân thể lại không thể thả lỏng theo.

Bất cứ lúc nào, khinh địch cũng là sai lầm trí mạng, Viên Viễn đương nhiên sẽ không phạm phải.

Giang Tín kìm nén sức lực chạy trốn hai canh giờ, cũng may đám người Viên Viễn bọn họ vừa đi vừa nghỉ, ngược lại chưa đi quá xa, lúc này mới để hắn ta đuổi kịp.

Mãi đến khi Giang Tín xuống ngựa nhanh chân đi về phía Viên Viễn, Viên Viễn mới híp mắt nhận ra hắn ta, cười nhạt nhún vai, mở miệng hỏi: “Sao thế? Cô đã đi xa như vậy rồi mà Hoàng Đế còn muốn phái người đi tiễn à?”

Đùa giỡn thì đùa giỡn, vẻ mặt của hắn cũng trở nên nghiêm túc theo, hắn và Kỷ Hoán đã quen biết nhiều năm, nếu như không có chuyện quan trọng, Kỷ Hoán sẽ không phái người đến đây.

Giang Tín nuốt nước bọt, thờ hồn hển khàn giọng nói: “Thái Tử điện hạ dừng bước, trong cung xảy ra chuyện, bệ hạ gọi ngài quay lại một chuyến.”

Viên Viễn xoa khuỷu tay, khóe môi tràn ra ba phần ý cười, nhướn mày nói: “Cung nào? Hoàng cung nước Tấn hay là hoàng cung Đại Yến?”

Phó tướng kia vỗ trán, thực sự không biết nên nói gì mới tốt, người do Hoàng Đế Đại Yến phái tới, giờ phút này bọn họ đang đứng trên đất Đại Yến, còn có thể là cung nào nữa?

Lần này Thái Tử điện hạ vì có thể thành công cưới Tam công chúa mà đã không ít lần cái kéo mặt mo xưng huynh gọi đệ với Hoàng Đế Đại Yến, hôn sự này vừa mới được định ra đã muốn qua cầu rút ván, giống như muốn đòi lại hết cơn giận trước đó vậy.

Giang Tín cũng biết bản tính của vị này, hắn ta ôm quyền ổn định hơi thở, nói: “Quận chúa Cẩm Tú vì để bảo vệ cho Triệu Khiêm thoát ra ngoài mà cầm dao uy hiếp Hoàng Hậu nương nương.”

Viên Viễn đầy hứng thú khẽ cười: “Chậc!”

Hắn lườm Giang Tín một cái thật nhỏ, nói tiếp: “Vậy chẳng phải Hoàng Đế sẽ nổi điên à?”

Hắn nói được một nửa thì đột nhiên chuyển đề tài: “Chuyện này thì liên quan gì đến Cô?”

Chẳng lẽ lại muốn hắn mở đường đến hoàng cung Đại Yến cứu Hoàng Hậu Đại Yến? Là Đại Yến hết người rồi hay người đàn ông Kỷ Hoán kia thành phế vật rồi?

Giang Tín im lặng, giọng nói đột nhiên thấp hơn mấy phần: “Trước đó, quận chúa Cẩm Tú đã lên vào cung Diệu Thiên, hạ đoạn trường thảo vào đồ ăn của Tam công chúa...”

Hắn ta trơ mắt nhìn vị trước mặt này chậm rãi thu lại ý cười, giống như không nghe thấy rõ, cau mày gần từng chữ hỏi: “Người nói ai?”

Giang Tín chỉ có thể nhắm mắt nói: “Tam công chúa ngàn cân treo sợi tóc, Hoàng Thượng phái thuộc hạ đến đây thông báo cho Thái Tử một tiếng.”

Hồi lâu không có một ai nói chuyện.

Viên Viễn vung roi dài trong tay, khàn giọng mắng một câu thô tục.

Người đàn ông xoay người lên ngựa, nhanh chóng chạy đi, không nói lấy nửa câu, chỉ có sắc mặt đen đến mức giống như bầu trời tựa mực trước khi cơn mưa giông đến. Lâm phó tướng và những người ở lại đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng kịp phản ứng mà nhao nhao lên ngựa đuổi theo.

===

Thời gian qua giữa trưa, những người giăng co trong cung Diệu Thiên đều không dùng bữa trưa, lúc nào thần kinh cũng căng thẳng, không dám thả lỏng một phút giây nào.

Tình huống của Kỳ Thiên cứ lặp đi lặp lại, nôn rồi lại nôn, nôn cả dịch mật ra rồi mà thân thể vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, lúc này lại lên cơn sốt cao, nóng đến độ hai gò má đỏ bừng, chiếc khăn ướt trên trán được đổi tới đổi lui, trông như sẽ khó mà chịu được.

Trần Loan nhìn thấy cảnh này thì chóp mũi dâng lên cảm giác cay cay, trong lòng vô cùng hận, nếu không phải trên cổ có một con dao nhọn, nàng hận không thể xông lên đồng quy vu tận với người phụ nữ ngu ngốc Kỳ Cẩm Tú này.

Phu thê Định Bắc Vương hy sinh trên chiến trường, để lại danh tiếng cả đời, Xương Đế càng xem cô cháu gái này là nữ nhi mà đối đãi, thậm chí còn để ý hơn cả con của mình, cung cấp cẩm y ngọc thực nuôi dưỡng, ngay cả một câu nặng lời cũng chưa từng nói.

Bây giờ Xương Đế mới mất không lâu, thi thể chưa lạnh, Kỳ Cẩm Tú đã vì một người đàn ông mà hạ độc đường muối, phạm thượng làm loạn. Trần Loan quả thật nghi ngờ có phải người này đã bị mê hoặc đến mức hoàn toàn mất đi thần trí hay không.

Lại gần nửa canh giờ trôi qua, Triệu Khiêm cuối cùng cũng được dẫn vào. Trên người ông ta đeo gông cùm xiềng xích, xích sắt thật dài kéo lê dưới chân, ngoại trừ đôi mắt thỉnh thoảng còn phát ra chút ánh sáng của con người thì cả thân thể âm u đầy tử khí.

Ông ta nhúu chặt mày, già đi rất nhiều so với lần Trần Loan gặp mặt trong nhà lao, hai bên tóc mai cũng nhiễm màu xám trắng, trên áo tù trắng bột là vết máu loang lổ, khắp nơi đều là dấu vết của roi dài và đủ loại dụng cụ tra tấn để lại.

Kỳ Cẩm Tú vừa liếc mắt nhìn, trong lòng đã đau như cắt.

Thiên lao có nhiều cách tra tấn như vậy, mấy ngày nay sao ông ta có thể chịu đựng được?

Cho dù ông ta giết cả nhà người ta, nhưng Xương Đế cũng không phân biệt đúng sai mà tru di tam tộc phủ Tả Tướng quân, rồi cuộc Kỳ

Hoán có lương tâm hay không, lại dám dùng hình với ông ta?

Ánh mắt Kỳ Cẩm Tú như dao, giọng nói lại trở nên nhu hòa, bà trầm thấp gọi: “Tứ ca ca.”

Sống lưng Triệu Khiên cứng nhắc, ông ta ngược mắt từ từ nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên con dao găm ở cổ Trần Loan, đoán được đại khái, sắc mặt ông ta phức tạp, mở miệng, giọng nói cực khàn: “Muội hà tất phải như vậy?”

Kỳ Cẩm Tú si mê nhìn ông ta, động tác trong tay lại không hề thả lỏng chút nào, bà cong môi, nụ cười xinh đẹp giống như đom đóm bất chợt phá vỡ bóng tối trong đêm hè.

Cánh môi Kỳ Cẩm Tú hơi trắng nhợt, khô khốc, bà mỉm cười không chút để ý, nhẹ giọng thì thầm: “Mười mấy năm trước Cẩm Tú không có lực lượng làm gì đó cho huynh, hôm nay không thể trơ mắt nhìn huynh đi chết được. Đây là chuyện duy nhất mà bây giờ muội có thể làm.”

Dứt lời bà quay đầu nhìn Kỳ Hoán, cương quyết nói: “Chuyện Tả Tướng quân có ý đồ mưu phản năm đó, chân tướng như thế nào, trong lòng ta và người đều rõ ràng. Bây giờ gọi Ngự Sử và người của Đại Lý Tự tới ghi chép, sau đó chiêu cáo thiên hạ, rửa sạch nỗi oan cho phủ Tả Tướng quân.

Nghe đến đây, trong đôi mắt vốn mờ tối của Triệu Khiêm nổi lên ngàn vạn chùm ánh sáng, cả người đều có sức sống, sống lưng vốn bị ép cong xuống cũng dựng thẳng lên.

Kỳ Cẩm Tú nhìn cảnh này, sự dịu dàng trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp giống như sóng biếc đầu mùa xuân.

Chỉ cần ông ta vui vẻ là được.

Bà thấy Kỳ Hoán chậm chạp không hành động, không kiềm được hừ lạnh một tiếng, con dao trong tay chậm rãi nâng lên, rơi xuống khuôn

mặt phù dung như ngọc của Trần Loan. Bà híp mắt, cổ tay khẽ động tạo ra một vết rách hẹp dài: “Nhanh lên, ta chờ được, chỉ sợ Hoàng Hậu của chúng ta chờ không nổi, gương mặt xinh đẹp như vậy, nếu như hỏng rồi thì làm sao đây?”

Trần Loan nhắm chặt hai mắt, vào lúc gương mặt chạm vào lưỡi dao lạnh lẽo, nàng vô thức co rúm lại, mạnh mẽ nén lại giọt nước mắt sắp rơi xuống.

Kỷ Cẩm Tú là kẻ thần kinh!

Bồ Đào và Lưu Nguyệt che miệng chặn lại tiếng kêu sợ hãi sắp bật ra, ở góc độ này, Trần Loan lại chỉ nhìn thấy đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng của Kỷ Hoán, cùng với sự ngang ngược hung ác nham hiểm không che giấu được nơi đáy mắt hắn.

Cửu Ngũ Chí Tôn, bị uy hiếp trước mặt nhiều người như vậy, bó tay bó chân, có một khoảnh khắc Trần Loan nghĩ, nếu như hôm nay người đứng trước mặt nàng không phải là người đàn ông đó thì lần này có phải nàng thật sự sẽ viết di chúc ở đây không.

Nhưng mở mắt ra, nhìn thấy hắn, sự bối rối trong lòng toàn bộ lắng đọng lại.

Hắn chưa từng nuốt lời với nàng.

Nhưng rõ ràng người xung quanh không hề nghĩ như vậy, Tô ma ma là lão nhân trong cung, sắc mặt bà thoáng cái trắng bệch.

Nếu như nương nương này thật sự bị phá tướng, còn làm hại uy nghiêm của đế vương mất sạch, cho dù có thể sống được, sinh hạ hoàng tử thì cũng khó tránh khỏi rơi vào kết cục bị đế vương chán ghét mà vứt bỏ.

Về phần hy sinh thanh danh của tiên đế để sửa lại án sai phủ Tả Tướng quân, đó là việc không cần nghĩ tới.

Thiên hạ nhiều phụ nữ như vậy, Hoàng Hậu phải làm sao đây? Có là lời thề chân tình chân ý hơn nữa thì trước mặt đế vương anh minh cũng hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Ngón tay Kỳ Hoán dùng sức đến mức trắng xanh, nổi lên từng sợi gân mảnh, sau một lúc lâu mới mở miệng, gằn từng chữ: “Trẫm đồng ý.”

“Người buông dao xuống.”

Đám người ghen hòng nhìn trần trối, không thể tin được, Trần Loan đứng lâu đến mức thân thể cứng nhắc, khế xê dịch là tê tái thấu tim, giọt nước mắt óng ánh đọng trên khóe mắt nàng, giọng nói rung động: “Hoàng Thượng không cần...”

Kỳ Cẩm Tú chuyển cổ tay, con dao rơi bên môi nàng, không để nàng nói thêm một chữ.

Thật ra Trần Loan muốn nói, nàng thật sự không muốn khiến hần phải khó xử, bị triều thần chỉ trích, cho nên nàng không sợ.

Chỉ là một ánh mắt, Kỳ Hoán đã hiểu được ý tứ chưa nói hết của nàng.

Ánh mắt hần rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đó, hình ảnh của kiếp trước lại trôi nổi trong đầu.

Nàng không sợ, nhưng ta sợ, sợ đến mức muốn chết.

Chương 75

Trong cung Diệu Thiên tản ra mùi thảo dược nồng nặc, ngoài cửa sổ trạm trở từ nam đến bắc là hoa cúc Khổng Tước và trúc lễ hải đường nở rộ, nếu đặt ở trước kia thì đúng là mùa ngắm hoa tốt nhất, nhưng hôm nay tòa cung điện này lại phủ kín một lớp lụa mỏng tối tăm.

Cấm Vệ Quân bao vây nơi này ba lớp trong ba lớp ngoài không để lọt một giọt nước, ngay cả ruồi cũng không bay ra được.

Huân hương ở nội điện lượn lơ bay lên, nhạt như khói xanh, mùi thơm đó lại chân thực lượn lơ nơi chóp mũi của tất cả mọi người. Trần Loan ngửi thấy lại chỉ muốn rơi nước mắt.

Đây là hương hoa nhài mà từ trước đến nay Kỳ Thiên yêu thích nhất, hiện tại nàng ấy nằm ở trên giường cách đó không xa, hơi thở mong manh, nàng lại bị người ta cưỡng ép chỉ có thể trơ mắt nhìn, ngay cả lời an ủi cổ vũ cũng không nói được một câu.

Kỷ Cẩm Tú không hề bất ngờ về lời đồng ý của Kỷ Hoán, vào lúc hai người còn chưa thành thân, bà đã bóng gió thăm dò được vị trí của tiểu cô nương yếu điệu này trong lòng Kỷ Hoán.

Nếu không thì cũng không thể tìm tới nàng.

Kỷ Cẩm Tú mím môi, kiềm nén sự ấm ức trong lòng không lên không xuống, nếu không phải năm đó Xương Đế không có sự bao dung, để tin lời của người khác, không nghe lọt được nửa câu minh oan, bà và Triệu Khiêm vốn nên là đôi thần tiên quyến lữ môn đăng hộ đối.

Bà không cần khổ sở chờ đợi mười mấy năm, ông ta cũng không cần trốn đông trốn tây, không thấy được ánh sáng như chuột chạy

qua đường, bọn họ vốn không cần như vậy!

Đến nỗi cuối cùng, ông ta và bà đều trở thành loại người mà mình ghét nhất.

Nếu như có thể sống sót thật tốt thì ai lại làm chuyện khiến người ta phỉ nhổ khinh thường như thế này chứ?

Ánh mắt Kỳ Cẩm Tú càng sắc bén hơn, bên phía Đại Lý Tự nhanh chóng có người tới, chính là lão thần năm đó hỗ trợ Trần Thân điều tra bản án Tả Tướng quân mưu phản, có lẽ là sống lâu thấy cũng nhiều thứ rồi, ông ta che giấu sự kinh ngạc trong lòng, cúi đầu cầm bút tốc ký. Cuối cùng viết đầy hai tờ giấy tuyên, cung kính dâng đến tay Kỳ Hoán.

Sắc mặt Kỳ Hoán hung ác nham hiểm, đáy mắt lạnh lẽo, chỉ liếc qua nội dung trên đó rồi chuyển tay vút lên người Triệu Khiêm. Đáy mắt Triệu Khiêm nổi lên ngàn vạn gợn sóng, hai tay nâng hai tờ giấy mỏng đó, thân thể cong xuống, tựa như trong tay là thứ gì đó nặng ngàn cân. Ông ta kích động đến nỗi thân thể không chịu khống chế mà run rẩy.

Hai mươi năm trước định tội bằng hai trang giấy mỏng, không hề có đạo lý rõ ràng, hai mươi năm sau trăm oan giải tội, lại đổi lấy hai tờ giấy mỏng, dùng tính mạng của người ông ta yêu chân thành để đổi lấy.

Kỳ Hoán là nhân vật cỡ nào, với màn ầm ĩ ngày hôm nay, ông ta và Cẩm Tú không ai thoát được.

Số mệnh đã sớm định rồi.

Một lát sau, Triệu Khiêm tỉnh táo lại, ông ta cẩn thận gấp hai tờ giấy đó lại rồi bỏ vào tay áo, sau đó đứng lên nói với Kỳ Hoán: “Phiền bệ hạ coi bỏ gông xiềng.”

Lời này của ông ta tự nhiên mà bình tĩnh, Kỳ Hoán như có cảm giác, nâng mí mắt lên, thủ vệ ở một bên đi tới xòe tay lộ ra chiếc chìa khóa đồng nho nhỏ, cầm lên vặn một cái, gông xiềng trên người Triệu Khiêm được mở ra.

Ông ta kéo xích chân, đi một bước vang một tiếng lết tới trước mặt Kỳ Cẩm Tú, gương mặt dưới mái tóc đen rối tung thon gầy dịu dàng. Bà nhìn thấy mà hoảng hốt, còn chưa lấy lại tinh thần thì bàn tay cầm dao đã bị ông ta cầm lấy.

“Tứ ca ca, huynh muốn làm gì?” Giọng nói Kỳ Cẩm Tú khàn khàn, vẻ mặt khó hiểu.

Bởi vì Triệu Khiêm cầm tay bà xê dịch con dao kia ra khỏi cần cổ bê bết máu của Trần Loan, việc này khiến trong lòng Cẩm Tú có linh cảm không tốt.

Hiện tại bà không thể thả người được, Triệu Khiêm vẫn chưa an toàn rời khỏi hoàng cung này.

“Cẩm Tú, ta mệt rồi.” Giọng nói Triệu Khiêm thoải mái: “Thù cũng báo rồi, oan cũng giải rồi, ta sống một mình không có gì hay.”

Kỳ Cẩm Tú sững sốt một lúc, nước mắt rơi như mưa.

Ông ta là một cơn gió không bị trói buộc giữa nhân gian, thổi về phía bà, chỉ một ánh mắt đã khiến bà si mê nhớ nhung cả đời, dùng hết sức lực toàn thân giữ lại cũng không thể tu thành chính quả.

Dao găm chậm rãi rời khỏi, cuối cùng đâm vào trong thịt, lúc này Triệu Khiêm mới vì cơn đau dữ dội mà nhú mày một cái, cười vô cùng dữ tợn: “Cẩm Tú, kiếp sau nếu không làm con cháu Triệu gia thì nên đổi lại là ta bảo vệ muội không ngại nửa đời.”

Vì Triệu gia, vì chuyện năm đó, cả đời này ông ta đều bôn ba tính toán, trong tay nhuộm rất nhiều máu tươi, cuối cùng cũng không

sống thành dáng vẻ mình muốn, ngược lại phụ lòng người thật lòng thật dạ với ông ta.

Trên dao găm còn sót lại nhiệt độ máu tươi của hai người, giống như một đóa hoa đỏ rực nở ra trong thời tiết rét đậm. Kỷ Cẩm Tú vừa khóc vừa cười gật đầu, ôm ông ta chậm rãi ngã xuống, trên khuôn mặt đẹp đẽ đều là vẻ thỏa mãn.

Kỷ Hoán lách mình tiến lên, đá con dao găm kia đi xa, kéo tiểu cô nương vẫn luôn bị Kỷ Cẩm Tú uy hiếp ra ngoài.

Trần Loan căng cứng cơ thể đứng trọn ba canh giờ, hai chân đều đang run rẩy, lúc thần kinh kéo căng thì không thấy gì, bây giờ thấy người trước mắt dựa vào nhau ngã trong vũng máu, sợi dây cung trong đầu bị kích thích mạnh, thân thể nàng mềm nhũn rơi vào ngực Kỷ Hoán.

Ân oán tình thù liên quan đến hai đời người, hôm nay cuối cùng cũng có kết cục.

Tô ma ma chạy tới muốn nói chuyện, lại tinh mắt nhìn thấy bên dưới váy của Trần Loan chậm rãi thấm ra màu đỏ tươi, đầu óc bà mơ màng, giống như mấy đóa pháo hoa nổ tung, giọng nói bà ấy đột nhiên trở nên the thé: “Nương nương... nương nương chảy máu rồi!”

“Thái y, thái y đâu?!”

Sau một trận rối loạn, tốt xấu gì cũng không xảy ra sự cố nào, Trần Loan nằm trên nệm bằng vải lụa bóng thêu hoa, cả người choáng váng không có sức lực giống như ở trong mơ vậy, chỉ có tiếng nói của thái y vang ong ong bên tai.

“... Hoàng Hậu nương nương bị kinh sợ, trên cổ bị thương nhẹ, lại đứng lâu như vậy, lúc này mới hơi động thai. Thần đã kê đơn thuốc an thai rồi, mỗi ngày uống thuốc đúng giờ là được. Hoàng Thượng không cần lo lắng.”

Mặc dù trước đó trong lòng nàng đã phỏng đoán, nhưng lúc này nghe thái y xác nhận, rốt cuộc tâm trạng cũng khác.

Nàng thật sự có con rồi.

Cuối cùng mi tâm của Kỳ Hoán cũng giãn ra, giọng nói của hắn ấm áp nhàn nhạt: “Hoàng Hậu có thai mấy tháng rồi?”

“Vẫn chưa đến hai tháng, ba tháng đầu là thời điểm nguy hiểm nhất, không thể quá vất vả hao tổn tinh thần, pháp phòng thấp phòm, nhưng chỉ cần người bên cạnh hầu hạ cẩn thận, không xảy ra sơ sót gì sẽ không sao.”

Trần Loan sống sót sau tai nạn, nghe được lời này cũng yên lòng, chỉ là trong lòng vẫn nhớ đến một chuyện khác nên làm thế nào cũng không yên ổn được. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía thái y đó, giọng nói khàn khàn đến lạ: “Công chúa thế nào rồi? Có dấu hiệu chuyển biến tốt không?”

Thái y lén nhìn đế vương ở bên cạnh rồi rụt cổ lại, nơm nớp lo sợ mở miệng: “Bẩm nương nương, hơi thở Tam công chúa yếu ớt, hiện tại vẫn chưa hồi phục.” Ông ấy dừng lại một chút, đột nhiên nói: “Thứ cho vi thần nói thẳng, cơ thể Tam công chúa thật sự quá yếu, nếu như đến giờ Tý tối nay vẫn chưa tỉnh lại thì chỉ sợ lành ít dữ nhiều.”

Yên tĩnh như chết.

Trần Loan mở miệng, cuối cùng cũng không nói ra được nửa chữ, nàng chán nản rũ cổ tay xuống, cuối cùng vẫn mở miệng nói với Kỳ Hoán: “Dốc hết toàn lực trị liệu, được liệu cần thiết đều dùng loại tốt nhất.”

Nhưng trên thực tế, đây hoàn toàn không phải là vấn đề thuốc men.

Thái y đó nghiêm mặt gật đầu rồi khom người lui ra ngoài, để lại không gian cho đế hậu.

Kỷ Hoán tiến lên hai ba bước ngồi ở mép giường, nửa khuôn mặt giấu trong bóng tối, đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng, vẻ mặt phức tạp khiến Trần Loan nhìn không ra.

“Hoàng Thượng.” Trần Loan đưa tay kéo ống tay áo của hắn, giọng nói hơi nhỏ và yếu, mang theo chút run rẩy, rõ ràng là vẫn chưa hoàn toàn trở lại bình thường từ chuyện đó.

“Là trầm không tốt.” Kỷ Hoán cầm ngược lại đầu ngón tay lạnh buốt của nàng, cầm trong tay mềm mại tựa như không có xương, màu đen đặc như mực trong mắt hắn tản đi một chút, giọng nói trầm thấp khàn khàn, không còn che giấu sự chán nản trên mặt nữa.

“Nói bậy.” Trần Loan chậm rãi nhích người, tới gần hắn hơn một chút. Nàng quyến luyến cọ vào bàn tay ấm áp của hắn, nói: “Bà ta có thể vì một Triệu Khiêm mà làm ra chuyện như vậy, chàng và ta đều không nghĩ tới, sao có thể trách chàng?”

Hắn cũng chỉ là người phạm, không thể đoán trước được.

Ngay cả âm vệ chuyên bảo vệ sự an toàn của đế vương cũng được chia ra một nửa canh giữ nàng, kể cả sau đó bị Kỷ Cẩm Tú uy hiếp, đủ loại lời nói hành động, nhượng bộ từng bước, người đàn ông này đối đãi với nàng thật sự không còn gì để nói.

Trần Loan lại chuyển sang nghĩ đến cảnh Kỷ Cẩm Tú và Triệu Khiêm cùng nhau ngã xuống, trong lòng phức tạp thổn thức, chữ tình trên thế gian này là thứ làm tổn thương người ta nhất.

“Hoàng Thượng dự định xử lý quận chúa Cẩm Tú như thế nào?”

Triệu Khiêm đã chết, nhưng con dao đó không làm tổn thương tới tâm mạch của Kỷ Cẩm Tú. Kỷ Hoán ra lệnh cho thái y băng bó vết thương cho bà, rõ ràng không có ý định kết thúc như vậy.

Sắc mặt Kỳ Hoán hết sức khó coi, hăn kéo căng môi mỏng thành một đường thẳng, giọng nói lạnh đến mức giống như trộn với vụn băng: “Cấm Vệ Quân đã kéo Triệu Khiêm đến bãi tha ma, Kỳ Cẩm Tú bị canh giữ khắp nơi, tước phong hào quận chúa, biếm thành thứ dân, lưu vong ba ngàn dặm.”

“Bà không xứng mang họ Kỳ.”

Trần Loan cụp mí mắt xuống, trong lòng không có lấy chút đồng cảm, vì một nam tử phát rồ như vậy, không để ý đến thanh danh của phụ mẫu và phủ Định Bắc Vương, cũng không nề tình ngày xưa Đế Vương yêu thương bà biết bao nhiêu. Kỳ Thiên gọi bà là đường tử nhiều năm, bà lại không chút do dự kiên quyết cho Kỳ Thiên ăn thứ mất mạng đó.

Chỉ nói đến việc này thôi thì nghiêm nhiên đã là cách làm của người bất trung bất nghĩa bất hiếu, càng khỏi nói đến sau đó còn có tội danh uy hiếp Hoàng Hậu, bức bách thiên tử, cho dù phụ thê Định Bắc Vương quay lại nhân gian thì cũng không dám cầu tình cho nữ nhi này.

Kỳ Hoán híp mắt, bàn tay chậm rãi nắm chặt lại, nói: “Nếu như tối nay Kỳ Thiên vẫn chưa tỉnh lại, trăm sẽ lột sống da bà ta.”

Nhắc đến Kỳ Thiên, nước mắt của Trần Loan lại muốn rơi xuống, nàng dùng sức nén lại đến mức chớp mũi đỏ lên, chỉ là sự ghen ngào trong giọng nói không thể nào che giấu được, thật sự lộ rõ ràng: “Thiên Nhi phải làm sao đây? Nếu như thật sự không tỉnh lại...”

Nàng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Rõ ràng mấy ngày trước đây vẫn là dáng vẻ hoạt bát, lúc này lại thành dáng vẻ đó, thân thể nàng ấy vốn yếu, lời nói đó của thái y thật sự khiến cho người ta cảm thấy trong lòng run sợ.

Kỳ Hoán im lặng hồi lâu, khế ôm nàng vào lòng, giọng nói hiếm khi mang theo chút yếu ớt: “Loan Loan, trăm thật sự sợ rồi.”

Đó là cảm giác bất lực ăn sâu tận xương, bào muội trúng độc bất tỉnh nhân sự, thê tử kinh sợ suýt nữa sảy thai. Hắc thân là Hoàng Đế, một là không thể bảo vệ chu toàn, hai là không thể khiến người ta chết đi sống lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn, cảm giác đó khiến hắc vô thức nghĩ đến kiếp trước, khi Trần Loan nằm trong lòng hắc không còn hơi thở, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Ban đêm, ánh sao lấp lóe, ánh trăng mờ lung như nước, chủ nhân của cung Diệu Thiên vẫn chưa vượt qua nguy hiểm mở mắt tỉnh lại, ngược lại đã nghênh đón Viên Viễn.

Lúc đó Trần Loan đã uống thuốc, thật sự không nhin được mà ngủ thiếp đi, sau khi Kỳ Hoán nghe người đến bẩm báo thì thông thả bước ra ngoài, chân trái vừa bước ra khỏi cánh cửa, lập tức nghênh đón một nắm đấm, hắc nâng mí mắt, nghiêng mình tránh thoát.

Hồ Nguyên cũng phản ứng lại, vội vã chặn trước mặt Kỳ Hoán nói: “Thái Tử làm gì vậy?”

Sắc mặt Viên Viễn rất khó coi, hắc vừa mới đi thăm Kỳ Thiên, cũng hỏi qua tình huống từ thái y, trái tim chìm xuống đáy cốc, bởi vì đi đường gấp phi nhanh tới, tư máu đỏ dưới đáy mắt hắc vô cùng đáng sợ. Hắc nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ: “Người đâu?”

Kỳ Hoán hoặc nhiều hoặc ít có thể hiểu được tâm trạng của hắc vào lúc này, hắc cau mày tỉnh táo trả lời: “Một người chết rồi, đã ném đến bãi tha ma, còn một người bị nhốt vào đại lao.”

Hôm nay số thuộc hạ của Tả Tướng quân ngày xưa chết trong tay ám vệ khoảng chừng mười người, mỗi người đều là cao thủ đứng đầu, nhưng có lẽ vẫn còn cá lọt lưới chạy thoát, những thứ này Kỳ Hoán muốn điều tra cho rõ.

Kỳ Cẩm Tú là chỗ đột phá duy nhất.

Cho nên tạm thời bà vẫn chưa thể chết.

Viên Viễn khẽ xì một tiếng, nhìn chăm chăm hắn một hồi rồi nói thẳng: “Giao người cho Cô xử lý.”

Mày kiếm của Kỳ Hoán nhíu chặt, hắn nói thẳng: “Trầm cần ba ngày, ba ngày sau do người xử lý.”

Viên Viễn nhìn hắn một cái thật sâu rồi phất tay áo bỏ đi, trực tiếp quay về cung Diệu Thiên.

Phương Hàm nghe lời nói cương quyết của người đó thì không nhịn được nói: “Hoàng Thượng, Hoàng Thái Tử nước Tấn này hơi phách lối rồi.”

Cho dù là lão Hoàng Đế nước Tấn cũng không dám ăn nói như vậy với vạn tuế gia. Hoàng Thái Tử này ngược lại thật sự đúng như những lời đồn kia, trước mặt vô trần, cao ngạo bướng bỉnh, cũng chỉ mềm mại đi đôi chút ở trước mặt Tam công chúa mà thôi.

Ngón trỏ của Kỳ Hoán thon dài, ánh mắt ảm đạm tĩnh mịch, cả người ngâm trong ánh trăng, tóc đen trên y quan cũng phủ lên một lớp ánh bạc, qua hồi lâu, hắn hờ hững mở miệng: “Hôm khác người đi luyện với hắn một phen, sẽ không cảm thấy hắn phách lối nữa.”

Hồ Nguyên nhìn Phương Hàm với vẻ thương hại.

Không nói đến người khác, mấy hoàng tử lòng cao hơn trời nhảy lên nhảy xuống của nước Tấn, có ai không mất mấy lớp da trong tay Viên Viễn?

Khi thực lực của một người mạnh đến mức độ nhất định, nói gì làm đó thì đó không gọi là phách lối mà gọi là có bản lĩnh.

Đêm hôm ấy Kỳ Thiên vẫn chưa tỉnh lại, đến ngày hôm sau khi gà gáy, hơi thở nàng ấy yếu đi từng chút một, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ bao phủ một màu trắng xanh quý dị, các thái y bó tay hết

cách, chỉ nói là xem tạo hóa. Viên Viễn cũng ở bên cạnh nàng ấy cả đêm.

Người đàn ông xưa nay thích sạch sẽ nhất một đường phong trần, ngay cả tắm cũng không tắm, mắt không dám nhắm lại, đôi mắt hoa đào phong lưu từ bé cũng mất đi sự say mê hấp dẫn, dưới mí mắt là hai quầng thâm đen.

Cuối cùng khi phía Đông chiếu ra tia sáng đầu tiên, Kỷ Thiên hạ sốt, thân thể dần lạnh đi, Viên Viễn nắm chặt tay nàng ấy nhưng lại cảm thấy làm thế nào cũng không bắt được nàng ấy. Cuối cùng hắn cúi đầu, mày nhíu lại, một giọt nước mắt thuận theo khóe mắt nhỏ xuống, rơi trên mặt đất buốt lạnh, thấm ra một vùng nhỏ.

Lần đầu tiên hắn ý thức được rõ ràng như thế, cuối cùng hắn vẫn không bắt được nàng ấy.

Chương 76

Điều khiến người ta bất lực nhất trên thế gian này, sợ rằng chính là sinh lão bệnh tử. Cho dù người có ở địa vị cao, nắm quyền thế trong tay, cũng không tránh khỏi nỗi đau khổ đó. Vậy nên từ xưa đến nay, có rất nhiều đế vương tìm kiếm trường sinh bất tử, dùng hết mọi phương pháp.

Trong chiếc lò ba chân màu vàng đồng toả hương hoa lê, bởi vì thái y nói trong phòng nên thông gió thoáng khí, cửa sổ nhỏ phía nam khép hờ, bầu trời bên ngoài xuất hiện màu trắng bạc, những phiến lá xanh mướt trên hai cây hoa quế đối diện cửa sổ vẫn còn đọng sương mai. Chỉ cần một cơn gió thổi qua, giọt nước lặng lẽ theo hai ba đoá hoa nhỏ màu vàng nhạt rơi xuống đất, rồi tan biến vào trong đất.

Một đêm gian nan, trán Kỳ Thiên nóng như lửa đốt, Viên Viễn tự mình lấy nước, đổi khăn hết lần này đến lần khác, nhưng nhiệt độ vẫn không giảm, tuy nhiên mới vừa rồi, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống từng chút một. Rõ ràng hắn đã dùng hết sức lực nắm lấy bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh kia, nhưng lại không thể sưởi ấm cho nàng một chút nào.

Cảm giác này, giống như lắng trì.

Cuối cùng Viên Viễn chậm rãi buông lỏng tay, hắn ngồi bên mép giường, gương mặt vốn tắn dặt phong lưu hiện tại đã nhuộm màu tiều tụy, không có cách nào che giấu vẻ suy sụp mệt mỏi. Thân thể hắn hơi khom xuống, giọng nói gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Kỳ Thiên...”

“Lần này nàng thực sự quá đáng.”

Lúc Viên Viễn nói đến hai chữ cuối cùng, trong giọng nói bao hàm mấy phần bất đắc dĩ, đôi mắt đào hoa ẩn tình sụp xuống tạo thành một nếp nhăn thật sâu, mà màu đỏ tươi ở đuôi mắt lại không ăn khớp với gương mặt tự tại không chịu trói buộc này, trông có vẻ đột ngột và nặng nề.

“Nếu nàng không muốn gả, ta sẽ không ép buộc nàng.”

“Nàng đừng dùng cách này làm ta sợ.”

Người trên giường lẳng lặng nằm đó, đối với điều này không đáp lại nửa lời, thờ ơ, đã quen với việc vô tâm vô phế.

Viên Viễn ngẩng đầu lên, bàn tay lớn vỗ về mép giường có chút chênh vênh, chỉ cần hắt nhắm mắt một lát thôi, trong đầu sẽ tràn ngập những hình ảnh vụn vặt của hai người mấy năm qua. Lần gặp gỡ đầu tiên giữa hắn và nàng công chúa yêu kiều, kéo theo những hiểu lầm rất sâu. Sau đó hắn cầu thân ba lần liên tiếp, và lần này hắn như mở cờ trong bụng chuẩn bị quay về nước Tấn chuẩn bị hôn sự.

Mà người phụ nữ hiếm khi đỏ mặt chính miệng đồng ý chuyện hôn sự dưới gốc cây hoa quế mấy ngày hôm trước, hiện tại lại bất tỉnh nhân sự.

Vậy nên điều hắn cho rằng chờ mây tan để thấy trăng sáng chỉ là một cảnh tượng tuyệt vọng khác, phía trước không có con đường nào có thể đi.

Thân thể nàng ấy yếu ớt như vậy, thái y đã năm lần bảy lượt ám chỉ chuyện gì đó, nhưng dù thế nào hắn cũng không thể tiếp nhận.

Hắn nghĩ, tại sao trên đời lại có nữ tử biết cách tra tấn người ta đến vậy?

Ăn chết hắn từ đầu đến cuối, Viên Viễn nghĩ, điều này thật con mẹ nó khiến người ta khổ sở.

Thật lâu sau, không biết Viên Viễn nghĩ tới điều gì, miễn cưỡng nhếch môi cười tự giễu, giọng nói khó khăn: “Sớm biết thế lúc trước Cô nên tiếp nhận ý tốt của Bạch gia, giờ thì tốt rồi, cả đời đều không qua được.”

Nếu hôm nay nàng ấy thật sự ra đi, vết sẹo này sẽ vắt ngang trên đầu quả tim cả đời, chỉ khẽ chạm vào, máu tươi sẽ giàn giụa.

Đó là câu đầu tiên Kỳ Thiên nghe được sau khi tỉnh dậy từ vực sâu hỗn độn, lồng ngực vẫn còn đau đớn như thiêu như đốt, cổ họng khô khốc muốn bốc khói, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn như vệt của hắn, không khỏi khó khăn lên tiếng: “Nếu thật sự hối hận như vậy, hiện tại vẫn kịp đổi ý.”

Bởi vì một tiếng trầm thấp yếu ớt này, trái tim Viên Viễn đột nhiên ngừng đập, ngay sau đó hắn cúi đầu, người phụ nữ trên giường gầy gò quá mức, nhưng cuối cùng đôi mắt cũng hé mở, hơi thở đã đều đặn hơn.

Hắn im lặng, không nói lời nào, chỉ chậm rãi cúi người ôm chặt lấy nàng ấy, như cố đè nén cảm xúc, giọng nói khàn khàn như sỏi đá: “Kỳ Thiên, nàng có thể tiết kiệm chút sức cho người khác được không?”

“Dọa chết lão tử rồi.”

Kỳ Thiên quen biết người này nhiều năm, trước giờ luôn là quân tử đoan chính phong độ nhẹ nhàng. Đây là lần đầu tiên nàng ấy nghe được những từ ngữ thô tục như vậy từ miệng hắn, cho đến khi ánh mắt nàng ấy quét qua gương mặt hốc hác đầy râu của người đàn ông, rồi dừng lại ở đuôi mắt màu đỏ tươi.

Trái tim cứ thế chậm rãi mềm thành vũng nước.

Hơi thở của Kỳ Thiên dần ổn định trở lại, nàng ấy khó chịu ho nhẹ vài tiếng, thái y lại tới xem qua, tất cả đều lộ ra vẻ khó tin. Sau khi cần

thận kiểm tra mới nói độc tính đã được tiêu trừ, mấy ngày này chú ý chút, không có gì đáng ngại.

Kết quả bình thường này nằm ngoài dự kiến của mọi người, Kỳ Hoán và Trần Loan cũng nhận được tin tức, chỉ là người sau phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, nên không tới.

Lúc này Kỳ Thiên mới biết mọi chuyện phát sinh phía sau, trên gương mặt tái nhợt nhất thời xuất hiện hai vệt ửng hồng, tức giận tới mức tim phát đau, ánh mắt lạnh băng, một bàn tay mảnh khảnh đặt trên mép giường, đau đớn không thôi.

“Nói như thế, vừa rồi ta thở không ra hơi, vậy nên huynh cho rằng ta đã đi rồi?”

Nàng ấy lại uống một bát thuốc, vị đắng lan tràn trên đầu lưỡi, nàng ấy cau mày, mãi đến khi ngậm miếng mứt hoa quả mới thoáng thả lỏng, ánh mắt rơi vào người đàn ông căn bản không có ý định đứng dậy rời đi.

Cả đêm, lần đầu tiên Viên Viễn trải qua thăng trầm cuộc đời, cảm giác trong lòng chỉ mình hẫng mới rõ. Hiện tại hẫng lại không biết xấu hổ, vẫn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo như ngọc kia, khàn giọng đáp: “Còn không phải sao? Nằm nguyên một đêm, khó khăn lắm trời mới sáng, nhưng nàng lại hết hơi.”

Kỳ Thiên cười nhạt cử động cổ tay, Viên Viễn lại giả câm giả điếc làm thế nào cũng không buông, trong lòng nàng cảm thấy buồn cười, ý vị sâu xa mở miệng: “Mới vừa rồi huynh còn hối hận, cảm thấy năm đó nên tiếp nhận ý tốt của Bạch gia, là thật sao?”

Mí mắt Viên Viễn đột nhiên nháy lên, thân thể hơi cứng đờ, sau đó hoàn toàn không thèm để ý mím môi nói: “Nếu tiểu cô nương Bạch gia sánh đôi với ta, e rằng sẽ sợ chết khiếp, nào có hiểu được lòng ta như Thiên Nhi?”

Kỷ Thiên biết rõ người này quen thể hiện thích phô trương, sau khi uống thuốc, nàng ấy lại bắt đầu mơ màng buồn ngủ, mí mắt chậm rãi sụp xuống. Viên Viễn sợ nàng ấy lại im hơi lặng tiếng như vừa rồi dọa hấn, thỉnh thoảng xoa nắn ngón tay xanh mướt như cọng hành, không thì tìm lời nói chuyện.

Hồi lâu sau, Kỷ Thiên nhú mày chịu đựng, giọng nói mang theo vài phần lơ đãng: “Hôm nay huynh thật sự định ở lại cung của ta?”

Viên Viễn từ chối cho ý kiến về việc này, lại vân vê xương ngón tay trắng trong của nàng ấy, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Kỷ Thiên, ta vẫn hơi sợ.”

“Chi bằng nàng mắng ta vài tiếng đi.”

Tất nhiên hấn không thể ở lâu trong cung điện này, nếu Kỷ Hoán thật sự tức giận sẽ không ai chịu nổi, nhưng tình huống Kỷ Thiên như vậy, chỉ cần hấn rời đi một bước đã cảm thấy trong lòng bất an.

Kỷ Thiên sửng sốt, đột nhiên bị lời này làm cho tức cười, cơn buồn ngủ cũng tiêu tan một chút, nàng ấy dút khoát mở mắt, hỏi: “Nghe lời huynh nói kìa, ta mắng huynh khi nào?”

Đưa ra yêu cầu kỳ lạ tới mức đó, sợ rằng đầu óc của người này không được bình thường?

Viên Viễn dừng một chút, nói: “Ta từng thấy nàng mắng thế tử nhà An Võ Hầu, giọng nói cực kỳ dễ nghe.”

Ngang ngược kiêu ngạo giống như đoá hoa hồng có gai, câu chữ sắc bén nhưng giọng nói lại không có lực, mắng người mà vẫn mang theo sự lười biếng trịch thượng. Thế tử nhà An Võ Hầu không dám phát ra tiếng nào, nàng ấy lại còn làm người ác cáo trạng trước, châm chọc xong thì ngất xỉu trên người cung nữ đi cùng.

Cảnh tượng lúc ấy, thật sự vô cùng thú vị.

Kỷ Thiên nghe xong lời nói của hắn, lần đầu tiên cảm thấy có chút vô lực, thân thể nàng ấy hơi co lại, trong bụng vẫn còn cảm giác nóng rát, thay vì trả lời câu hỏi trước đó của người đàn ông, nàng ấy lại hỏi một chuyện khác: “Huynh vừa khóc à?”

Giọng nàng ấy hơi ngập ngừng, nghĩ lại cũng cảm thấy từ khóc này tuyệt đối không ăn nhập gì với hắn.

Viên Viễn nặng nề vôn về bàn tay nàng, mặt không đổi sắc phủ nhận: “Tất nhiên là không rồi.”

Vì vậy Kỷ Thiên khẽ ừm một tiếng, không nói nữa.

Cung Diệu Thiên yên tĩnh, thời gian dần trôi, không biết từ khi nào, bức màn xám khổng lồ trên bầu trời bị một đôi bàn tay to lớn xé mở, mặt trời lấp ló phía xa xa.

Lúc này Kỷ Thiên thật sự không chịu nổi nữa đành trở mình, mí mắt sụp xuống, hàng mi cong vút rủ dưới mí mắt, rơi xuống gọn gàng như một chiếc quạt nhỏ: “Không phải huynh đang trên đường về nước sao? Vội vã quay lại như vậy có ảnh hưởng gì không?”

“Không đáng ngại, đợi nàng bình phục, ta sẽ đưa nàng về cùng.”

Hai mắt Kỷ Thiên lại mở thành một khe hẹp, phớt lờ những lời nói xằng bậy của người đàn ông. Dù nói thế nào thì nàng ấy cũng là công chúa Đại Yến, nào có đạo lý lại xuất giá ở nước Tấn?

Ngón tay nàng ấy hơi lạnh, nắm lấy lòng bàn tay to lớn dịu dàng của hắn áp vào một bên má. Ánh mắt người đàn ông bỗng trở nên sâu thẳm, vết chai sần trong lòng bàn tay do nhiều năm luyện võ cần thận cọ vào da thịt mỏng manh, hắn giật mình dựng thẳng sống lưng, thân thể căng chặt.

Bọn họ chưa bao giờ dựa gần nhau đến vậy.

“Đừng ồn ào, ta hơi buồn ngủ, đau bụng.”

Chỉ là một tiếng như có lệ, nhưng bởi vì quả táo kia ngọt tới tận tim, người đàn ông kiêu ngạo ngút trời đó thực sự im lặng, chỉ có bàn tay không rút lại nửa phần, ngậy ngốc nhìn nàng ấy ngủ ước chừng hai canh giờ. Mãi đến khi mặt trời lên đỉnh, hắn mới nhẹ nhàng đứng dậy đi tới Ngự Thư Phòng.

Hồ Nguyên cũng tương đối quen thuộc vị Hoàng Thái Tử này, thấy hắn tới, y không nhanh không chậm tiến lên chào đón, nụ cười thoả đáng: “Hoàng Thượng đang xử lý chính vụ. Thái Tử có chuyện gì, lão nô vào trước thông báo một tiếng.”

Viên Viễn cười nhạt nhìn y, nhưng cũng thật sự không tiến lên nữa.

Người khác không biết quan hệ giữa hai người bọn họ, tuy nhiên Hồ Nguyên lại theo hầu bên người Kỷ Hoán từ nhỏ, giao thiệp với hắn không ít, từ khi nào hắn đi vào còn cần thông báo? Căn cứ quân sự quan trọng của nước Tấn, không phải Kỷ Hoán cũng đột nhập vào đó sao?

Chỉ là đêm qua tình thế cấp bách, hắn nói mấy lời không khách khí khiêm nhường, người này thành tinh rồi, hiện tại đang trút giận thay chủ tử.

Trong Ngự Thư Phòng, Kỷ Cẩm Tú bị trói quỳ trên mặt đất. Chỉ qua một đêm, trên người bà đã không còn chỗ nào nguyên vẹn, tinh thần cũng không được tốt, sắc mặt tiều tụy, trên môi dày đặc các vết cắn, thoạt nhìn thấy ghê người.

Mới chỉ qua hai tháng, từ quận chúa Cẩm Tú đứng ở vị trí cao trở thành tù nhân phạm thượng gây rối loạn, đây là con đường bà tự chọn. Nhưng hiện giờ người thương đã chết, trái tim cũng khô héo thành tro, ngược lại nỗi đau đớn do tra tấn càng thêm chết lặng.

Kỷ Hoán lẩn chiếc vòng tử đàn trong tay, từng hạt châu chuyển động, sau một lúc lâu mới nâng mí mắt nhìn bà, hỏi: “Nói hay không?”

Anh mắt Kỳ Cẩm Tú đã rời, bà ngược mắt nhìn người biểu đệ này của mình, giống như lần đầu gặp mặt, một lát sau mới khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Ta đã nói, nhưng không phải Hoàng Thượng vẫn không tin hay sao?”

“Điều này cũng đúng.” Kỳ Hoán gật đầu, sắc mặt u ám lạnh lùng: “Lúc trước, lệnh giết phủ Tả Tướng quân là phụ hoàng ban xuống, hơn ba mươi năm vinh hoa phú quý, cẩm y ngọc thực của quận chúa Cẩm Tú người cũng do phụ hoàng cung cấp. Nếu người thật sự có bản lĩnh từ chối tất cả những vinh quang và ân sủng này, cũng xem như có khí phách, có thể khiến người ta nể phục vài phần, nhưng vừa hưởng thụ sự đãi ngộ này, vừa tự cho mình là thanh cao, đó gọi là ăn cây táo, rào cây sung.”

Ngực Kỳ Cẩm Tú phập phồng vài cái, cuối cùng không nói gì thêm. Kể từ khi Triệu Khiêm chết, bà vẫn luôn là dáng vẻ này, không nói một lời, ngay cả khi bị tra tấn cũng không phát ra tiếng nào trong cổ họng.

“Không cạy miệng ra được, chỉ là đánh chưa đủ tàn nhẫn mà thôi, cứ giao người này cho Cô đi.” Viên Viễn từ bên ngoài tiến vào, cười lạnh nói.

Kỳ Hoán nhíu mày, nhìn hắn từ trên xuống dưới một lần, mi tâm thả lỏng, hỏi: “Không còn gì đáng ngại?”

“Vừa uống thuốc, hiện tại đã ngủ rồi.” Bởi vì sự thất lễ đêm qua, giọng của Viên Viễn cực kỳ dịu dàng, sau khi tỉnh táo lại, tất nhiên nữ nhân và huynh đệ không thể thiếu ai. Hai người lại có quan hệ huynh muội, tương lai Kỳ Thiên và hắn thành thân, hắn còn phải kêu vị này một tiếng đại cữu ca.

Kỳ Cẩm Tú cũng biết Viên Viễn, ánh mắt bà bình tĩnh, lúc nghe thấy Kỳ Thiên không có việc gì, trong lòng đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy có phần không đáng.

Bà và Triệu Khiêm là hai mạng người, ngay cả việc kéo theo một người chôn cùng cũng không làm được.

Có lẽ vẻ mặt của bà lộ ra chút tiếc nuối, sắc mặt Viên Viễn cũng tối sầm lại giống như ảo thuật, hần đi vài bước đến trước mặt Kỳ Cẩm Tú, ý cười thấm vào lòng người: “Trong nhà giam riêng của Cô có 163 loại dụng cụ tra tấn, chắc chắn quận chúa sẽ rất vui vẻ.”

Đêm qua bên phía cung Diệu Thiên ồn ào không yên, Kỳ Hoán cũng không rảnh rỗi, điều động tất cả Cẩm Vệ Quân, cuối cùng đã xác nhận không còn một tàn dư nào của phủ Tả Tướng quân năm đó, tai hoạ ngầm tiêu tán, giữ Kỳ Cẩm Tú cũng chẳng có tác dụng gì.

Hắn chấp tay sau người, không kiên nhẫn nói: “Trẫm giao người cho người, nhanh chóng thu dọn rồi cút trở về nước Tấn đi, ngày nào cũng lắc lư trong cung của trẫm. Chướng mắt.”

Dứt lời, ánh mắt của hắn lại rơi vào gương mặt trắng bệch của Kỳ Cẩm Tú, rất có hứng thú nói: “Hình phạt của người không chỉ dừng ở đây.”

Kỳ Cẩm Tú mờ mịt ngược mắt, không rõ ý hắn.

Bà một thân một mình, chỉ có cái mạng này có thể xoa dịu một chút lửa giận của đế vương, phủ quận chúa cũng không có thân thích bạn bè gì để liên lụy.

“Trẫm đã hạ lệnh, cắt bỏ phong hào và tước vị của Định Bắc Vương. Tương lai sử sách nhắc tới, sau công lao hơn người của Định Bắc Vương nên thêm một câu nữa, nữ nhi bất hiếu, rước hoạ vào nhà.”

“Trên người phụ thân người cũng chảy dòng máu Kỳ thị mà người căm ghét khinh thường nhất. Người nói xem dưới hoàng tuyền, bọn họ biết được việc này, sẽ cảm thấy thế nào?”

Trong mắt Kỳ Cẩm Tú nổi lên gợn sóng, bà giãy giụa xê dịch thân thể, khàn giọng hô: “Sao người có thể? Phụ mẫu ta chết trận vì Đại

Yến, tạo dựng công lao hiển hách, dân chúng Đại Yến đều tôn kính khen ngợi. Sao người có thể làm như thế?”

“Đúng vậy.” Kỳ Hoán thần nhiên thừa nhận, trong mắt đầy vẻ châm biếm: “Nhưng công lao hiển hách, danh tiếng lẫy lừng một đời của phụ thân người, tất cả đều bị người làm hỏng.”

“Bọn họ tắm máu giết địch trên sa trường, vì vinh hoa phú quý của người mà tranh đấu nửa đời người. Phụ hoàng đối xử với người thế nào mọi người đều nhìn thấy, chẳng phải cũng vì lý do này nên người mới dám tùy ý làm bậy, không chút e dè sao?”

Kỳ Cẩm Tú hoàn toàn luống cuống, bà không ngừng gào thét, cuối cùng cổ họng cũng khàn đi, nhưng hai người đàn ông đứng trong Ngự Thư Phòng lại chẳng thém nhíu mày lấy một cái như đang xem một chú hề nháy nhót biểu diễn. Cuối cùng bà nản lòng, ngã quy xuống nền đất lạnh băng.

Lúc này, bà mới chợt hối hận.

Nhưng xem ra hối hận cũng vô ích.

Chương 77

Chuyện của quận chúa Cẩm Tú và Triệu Khiêm đã kết thúc như vậy. Vụ án diệt môn gây nên một trận gió tanh mưa máu ở kinh đô cuối cùng cũng đi đến hồi kết. Thiện ác hữu báo, kết cục của quận chúa Cẩm Tú và phủ Định Bắc Vương khiến người ta không khỏi thổn thức, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Thời gian sẽ không dừng lại vì bất cứ ai hay bất cứ điều gì.

Đầu tháng mười, thời tiết kinh đô bắt đầu chuyển lạnh. Sau hai trận mưa lớn liên tiếp, trời quang mây tạnh, gió hiu hiu và nắng nhẹ khiến lòng người dễ chịu hơn.

Trần Loan đã khỏe hơn sau mấy ngày nằm trên giường tĩnh dưỡng. Việc đầu tiên nàng làm sau khi có thể xuống giường là đến cung Diệu Thiên thăm Kỷ Thiên.

Tình hình của người này cũng không khá hơn nàng bao nhiêu, còn sống đã là may mắn lắm rồi, chính là nhờ những kỳ trân diệp bảo trong cung giữ được một mạng. Sau khi chất độc được đào thải sạch sẽ, thân thể vô cùng suy nhược, mỗi ngày đều không ngừng uống thuốc, mấy ngày sau sức khỏe mới dần dần khôi phục.

Ngoài điện xa hoa, rường cột chạm trổ, hương hoa không ngớt, màn trướng mềm mại trong đình nhẹ bay theo gió. Khi Trần Loan đến, Kỷ Thiên đang ngồi trên xích đu ở hành lang hoa tiền sảnh đọc sách, ánh nắng ấm áp chiếu vào một nửa khuôn mặt tinh xảo trong veo như ngọc của nàng ấy, chỉ có dáng người ngày càng mỏng manh gầy yếu, như thể chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay đi mất.

Trần Loan bước lên phía trước, chiếc váy màu đỏ hồng nhẹ nhàng uốn lượn, sắc mặt của nàng vẫn còn hơi nhợt nhạt, nhưng tinh thần không tệ, giọng nói đầy lo lắng: "Thái y nói có thể xuống giường đi lại rồi sao? Nếu bị trúng gió cơ thể tỷ có chịu được không?"

Kỷ Thiên gấp góc cuốn sách ở trong tay lại làm dấu, nhưng nàng ấy không đứng dậy, mà chỉ vào chỗ bên cạnh và cười nói: "Hai ngày trước không có sức lực, trời lại mưa liên tục, lạnh đến nổi đau nhức trong xương. Hiếm khi hôm nay nắng đẹp nên muốn ra ngoài đi dạo. Muội gần đây không đến, ăn trưa xong ta cũng định đi tìm muội."

Hai người bọn họ vượt qua kiếp nạn, đều lượn qua cửa Diêm Vương một vòng. Khi không gặp nhau thì luôn nhớ nhung, khi gặp rồi thì nhìn nhau cười, những lời muốn nói đều không nói ra. Tất cả đều không cần nói ra.

Gió thổi qua, những cánh hoa màu tím rơi xuống dưới hành lang, phủ một lớp thật dày trên con đường lát đá xanh. Kỷ Thiên cảm thấy nhìn rất đẹp nên không bảo hạ nhân quét dọn. Lúc này một mùi thơm thoang thoảng bay đến, nàng ấy nheo mắt nói: "Ta đã nghe chuyện của quận chúa Cẩm Tú, chỉ là có chút khác biệt, bình thường ngay cả một con thỏ cũng không dám giết, lại có gan xông vào cung Diệu Thiên hạ độc."

Nàng ấy thở dài, giọng nói đột nhiên lạnh lùng: "Là ta sơ suất kéo muội vào, suýt chút nữa tạo thành sai lầm lớn."

"Nói chuyện này làm gì? Mục đích ban đầu của bà là muội, nếu nói liên lụy, chỉ sợ là muội liên lụy tỷ." Trần Loan ngồi trên ghế đá bọc đệm êm, nắm tay nàng ấy nói: "Đừng nói những chuyện buồn phiền kia nữa, dù sao đại nạn không chết tất có phúc về sau. Hai chúng ta cao số, có phúc."

Kỷ Thiên nghe nàng nói vậy bật cười, ánh mắt dừng lại trên cái bụng chưa lộ rõ của nàng, ánh mắt dịu dàng: "Không phải là có phúc sao? Ta thấy đại tuyển sắp bắt đầu, đứa trẻ này đến quả thật đúng lúc."

Nói đến đại tuyển, nụ cười nhẹ trên mặt Trần Loan biến mất. Nàng siết chặt chiếc khăn tay trắng như tuyết trong tay, nhíu mày đột nhiên nói: "Thiên Nhi, muội không muốn có người tiến vào hậu cung." Nàng dừng lại một chút rồi nói thêm: "Một người cũng không muốn."

Như bây giờ là được rồi.

Kỷ Thiên hơi sững sốt, hiểu ý của nàng, ánh mắt ảm đạm, hỏi thẳng: "Những người như chúng ta, có thể quyết định được rất ít chuyện mà chúng ta muốn. Muội... Hoàng Thượng có biết suy nghĩ này của muội không? "

Nếu có thể, ai nỡ để nữ tử khác cướp đi trái tim của trượng phu mình chứ? Người này đến người khác đều xinh đẹp như hoa, đàn ông nhìn nhiều bị mê muội, trong lòng nảy sinh chán ghét người cũ cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là trên đời này có rất ít chuyện mười phần vẹn mười, hiện đã mười phần vẹn chín rồi thì không cần phải đeo bám một phần còn lại nữa.

Hơn nữa đàn ông ba thê bốn thiếp là chuyện bình thường và đương nhiên.

Trần Loan lắc đầu, vẻ mặt phức tạp, nhưng cũng không che giấu điều đó. Trên thực tế, càng gần ngày đại tuyển, trong lòng nàng càng bất an. Đặc biệt là hiện tại còn đang mang thai, nàng càng không muốn đẩy người đàn ông đó ra.

"Muội chưa nói chuyện này với chàng, nhưng chàng đã từng nói với muội một câu."

Kỷ Thiên hỏi: "Nói câu gì?"

Trần Loan cảm thấy xấu hổ, lại không xác định. Mặc dù ngày đó người đàn ông nói chắc như đinh đóng cột, nhưng lời nói như thế, ai

biết được đó có phải là thuận miệng nói ra để dỗ nàng vui vẻ hay không?

Nếu như vậy, nàng có thể ôm chặt lời nói này cả đời không buông?

"Chính là nói trong hậu cung sẽ không có người khác, một người cũng không có."

Kỷ Thiên chặc lưỡi, cảm động nhưng vẫn nhắc nhở: "Bọn muội là thanh mai trúc mã, hiện tại lại là phu thê. Đệ ấy nói lời như vậy một là để trấn an lòng muội, hai cũng là bởi vì đệ ấy thật lòng yêu muội. Nhưng hậu cung, chỉ cần tiến vào một ngày, dù sao cũng đều không chân thật, cho dù Hoàng Đế có thể chống lại sự dụ dỗ của những hoa cỏ bên ngoài, các đại thần cũng nhất định không đồng ý."

"Nếu đệ ấy thất hứa, muội cũng phải kiên nhẫn dừng vì chuyện này mà làm ầm lên. Nếu không sẽ mất thể diện lẫn thân phận, cũng tổn hại đến tình cảm hai người." Kỷ Thiên lo lắng dặn dò.

Trần Loan cười cười, cũng ý thức được tâm trạng hôm nay của bản thân không ổn, nàng nhẹ giọng nói: "Tỷ yên tâm, muội biết rồi."

Đạo lý thì ai cũng hiểu, chỉ là tiếp nhận có chút khó khăn, cần chút thời gian.

Kỷ Thiên thấy nàng lo được lo mất, không khỏi thở dài: "Nói đến đây, ngày đó ta đã bảo Viên Viễn đưa ra lý do để cưới hần, sau đó hần chỉ nói, những người đàn ông khác có thể cho ta thứ gì, hần đều có thể cho ta tất cả."

"Nhưng nghĩ kỹ lại, ta vẫn thấy ta thua thiệt. Kinh đô này có biết bao tài tử, tiện tay chọn một người làm phò mã đều tốt hơn gả đi xa, thậm chí ở dị quốc tha hương còn không có người để nói chuyện cùng."

"Phò mã không được nạp thiệp, nhưng thân phận của hần dù sao cũng khác biệt, sau này không thể nào cái gì cũng thuận theo ý ta được. Nói lời nói này bày tỏ tâm ý ngược lại coi như là thành khẩn."

Nếu thật sự muốn nạp thiếp, há chẳng phải xem ta quá ngu ngốc sao?"

Mặc dù là oán trách thể hiện sự không hài lòng, nhưng nhìn sắc mặt của nàng ấy, rõ ràng cùng với vị kia tạo thành tổ hợp một người muốn đánh một người muốn chịu đựng.

Hai người nói chuyện, mặt trời càng lúc càng lên cao. Thân thể Kỷ Thiên còn chưa hoàn toàn bình phục, một lúc lâu sau nàng ấy đứng dậy trở về nội điện, Trần Loan cũng không ở lâu, xoay người trở về điện Dưỡng Tâm.

Nói tới chuyện này, bây giờ điện Dưỡng Tâm dường như đã trở thành tâm cung của nàng. Trước đây nàng lo lắng chuyện ngoài ý muốn bên phía Triệu Khiêm, vì suy nghĩ cho an toàn của nàng, mới cùng ăn cùng ở trong điện Dưỡng Tâm với Kỷ Hoán. Bây giờ Triệu Khiêm và quận chúa Cẩm Tú đều đã có báo ứng của riêng bọn họ, nàng vẫn ở trong điện Dưỡng Tâm là không đúng quy củ.

Vì vậy dùng ngộ thiện xong, Trần Loan thu dọn đồ đạc trở về Cung Minh Lan. Mặc dù mấy ngày này nàng đến ở điện Dưỡng Tâm, nhưng mọi thứ trong cung Minh Lan vẫn như cũ, cảnh hoa quế trong bình đều vẫn còn sương sớm.

Tô ma ma bưng thuốc an thai đi vào, thấy nàng lại buồn ngủ, vội vàng nói: "Nương nương buồn ngủ rồi sao? Nhanh uống thuốc rồi nằm xuống nghỉ ngơi thôi, hiện tại người không thể chịu được nửa phần mệt nhọc đâu. "

Suy nghĩ của Tô ma ma rất đơn giản cũng rất thực tế. Hiện tại Trần Loan mang thai hai tháng, còn chưa ổn định. Ngày hai lần tháng mười sẽ bắt đầu đại tuyển, vẫn còn một tháng nữa. Ổn định cái thai mới là việc quan trọng.

Sau tháng ba, không cần phải cẩn thận mọi việc như vậy rồi.

Khi trời đã tối, Trần Loan đi tắm, ngồi trên chiếc ghế mềm để Lưu Nguyệt dùng khăn lau từng chút một mái tóc đen nhánh, nhìn vàng trắng khuyết bên ngoài hỏi: “Hoàng Thượng bây giờ đang ở đâu?”

"Hồi bẩm Nương nương, Vạn Tuế gia vẫn còn ở ngự thư phòng."

Trần Loan ừ khẽ một tiếng, không nói gì nữa.

Mấy ngày nay, kinh đô bên ngoài đã yên bình, nhưng trong tối lại là một trận phong ba, bởi vì nàng, bởi vì Tô gia.

Trong triều nhiều người tài như vậy, sao có thể không hiểu được sự trở về của Tô gia. Thế lực của bệ hạ đều là vì nâng đỡ vị kia ở hậu cung?

Nếu nói như vậy, cuộc đại tuyển diễn ra càng sớm càng tốt.

Nói đến đây, lại không thể không nói thêm một chuyện hy hữu khác. Trước đó Tả Tướng Tư Mã Nam và Trấn Quốc Công vì vị trí Hoàng Hậu mà nhìn nhau không vừa mắt với, thậm chí ba lần bốn lượt khiến bệ hạ không vui. Bây giờ không biết vì sao lại đồng ý một mối hôn sự cho hòn ngọc quý Tư Mã Nguyệt.

Đối phương là sứ thần Bắc Thương phái đến, một tiểu hầu gia ít tiếng tăm. Nghe nói đã vượt qua nhiều lần thử thách của Tư Mã Nam, khiến ông ta cực kỳ hài lòng.

Hành động này khiến tất cả mọi người nghĩ không ra.

Đoạn thời gian trước, Tư Mã Nam sợ là ăn no không có việc gì làm. Mấy nhà liên lụy thì lại nơm nớp lo lắng không yên ổn.

Ngay cả Trần Loan nghe tin cũng không nói nên lời, tìm Kỷ Hoán hỏi mới biết ngọn nguồn, sau đó không khỏi bật cười, lo lắng vô ích hồi lâu.

Nửa đêm, Trần Loan tắt đèn nằm trên giường, trằn trọc ngủ không yên, lăn qua lăn lại nửa mê nửa tỉnh. Mãi cho đến khi vị trí bên cạnh lõm xuống, hương thơm trong trẻo của người đàn ông khiến người ta an tâm truyền đến, nàng mới vui vẻ dựa vào, nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn tay hắn.

Trong bóng tối, tiếng cười nhỏ của người đàn ông đặc biệt rõ ràng, hắn khẽ thì thầm bên tai nàng hỏi: "Lần này là nàng nhớ ta hay là hài tử nhớ?"

Lồng ngực của hắn thật tốt. Nhiệt độ thích hợp, khiến người an tâm. Trần Loan cuộn người, lại dịch về phía hắn, cơn buồn ngủ cũng tỉnh mấy phần. Nghe hắn nói vậy, không hài lòng nói: "Đương nhiên là thiếp nhớ rồi. Hài tử vẫn còn nhỏ, ngay cả chàng là ai còn không biết đấy."

Lời này cho phép nàng nói.

Kỷ Hoán không nhịn được vươn tay捏 gò má mềm mại của nàng, cười nói: "Mấy ngày nay không ít lần dựa vào hài tử để tác oai tác quái, đồ trong tư khố nhìn trúng thứ gì phải được thứ đó, nào có đáng vẻ làm mẫu thân?"

Hài tử mới bao lớn chứ, đã bị người làm mẫu thân chưa trưởng thành này dùng để hãm hại cha nó rồi.

Người đàn ông vươn cánh tay dài, chạm nhẹ vào phần eo của nàng, cách một lớp đồ lót mỏng manh, bụng dưới của nàng vẫn bằng phẳng không có chút lồi lõm, vòng eo thon thả, khiến người ta nhìn không thể rời mắt, nhìn thế nào cũng thấy không giống một người sắp được làm mẹ.

Nhưng mọi chuyện trên đời dường như thật kỳ diệu. Hắn nghĩ sáu, bảy tháng sau, một bánh bao trắng như tuyết sẽ chui ra từ trong bụng của tiểu cô nương, đợi nó lớn lên một chút sẽ gọi Phụ Hoàng Mẫu Hậu, điều đó sẽ vui biết bao nhiêu.

Hắn là người vốn không thích hài tử, cũng không thể tránh khỏi mong chờ.

Đó là một loại thần kỳ, sự ràng buộc và ảnh hưởng của huyết mạch hòa quyện với nhau, là máu thịt mà hắn và nữ nhân đang mang thai kia cùng nhau tạo thành.

Lòng bàn tay người đàn ông vừa rộng vừa ấm áp, giống như bình nước nóng đặt lên bụng dưới, rất thoải mái. Trước tiên Trần Loan khẽ thở dài, sau đó nói lý lẽ với hắn: "Hoàng Thượng không thể hiểu được nỗi khổ của nữ nhân khi mang thai, mỗi ngày phải uống hết bát thuốc, ngủi mùi gì hay ăn món gì cũng đều muốn nôn, sắp nôn cả dịch mật ra ngoài rồi. Chẳng qua là phái người đến tư khố tìm Hoàng Thượng xin một chút son phấn, Hoàng Thượng vậy mà không nỡ ư?"

Giọng nói của nữ nhân này nhẹ nhàng như gió, nói lý lẽ chứ không phải làm nũng, Kỳ Hoán không thể chịu được dáng vẻ này của nàng.

Người đàn ông im lặng một lúc, sau đó vụng về giải thích: "Ta keo kiệt mấy đồ đó lúc nào? Nếu nàng muốn, ngày mai ta sẽ bảo Hồ Nguyên đưa đến thêm một ít. Chỉ là thái y nói rồi, trong son phấn có pha hương liệu Hoa Lộ*. Ít tiếp xúc được chừng nào thì nên bớt tiếp xúc chừng nấy, nếu không người chịu tội còn không phải là bản thân nàng sao?"

*Hoa Lộ (花露): Chữ Lộ (露) ở đây có nghĩa là "nước". Hoa Lộ nghĩa là những gì tinh túy nhất được chưng cất từ hoa.

Người đàn ông này thật đúng là không biết nói những lời ngon ngọt dỗ người ta vui vẻ, rõ ràng có thể nói ra những lời dễ nghe nhưng hắn lại nói như vậy. Trần Loan xoa xoa trán, lập tức không muốn nói thêm gì nữa.

Như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, Kỳ Hoán khẽ cười, ôm chặt nàng hơn một chút, nói: "Trong lòng lại đang oán giận gì vậy?"

“Sao đột nhiên lại muốn chuyển về cung Minh Lan?” Mái tóc đen nhánh của người đàn ông rũ xuống mặt nàng, khẽ động theo hơi thở. Trần Loan cười khẽ hắc, nói: “Nào có chuyện hậu phi ở mãi trong điện Dưỡng Tâm? Chẳng lẽ Hoàng Thượng còn muốn thần thiếp ở đó cả đời?”

“Có gì khác nhau?” Kỳ Hoán khẽ nhú mày, giọng điệu đương nhiên dường như vốn dĩ nên như vậy: “Là chuyện sớm hay muộn thôi.”

"Bây giờ đang là mùa thu, không thấy có gì phiền phức. Đợi mùa đông đến, tuyết rơi xuống, trời lạnh cóng, cơ thể của nàng lại bất tiện, muốn đến gặp ta cũng không được, còn không bằng ở lại điện Dưỡng Tâm. Lúc nào ta cũng có thể nhìn thấy nàng, sẽ yên tâm hơn một chút." Hắc vừa nói vừa sờ ngón tay xinh đẹp của tiểu cô nương. Giọng nói dịu dàng, giống như hạt mưa trợt xuống từ mái hiên, rơi trên những viên gạch đá xanh.

Trần Loan mím môi không trả lời, chuyển đề tài sang nói về chuyện của Kỳ Thiên: "Viên Viễn thật sự định ở lại kinh thành không rời đi ư? Hắc quả thực không lo lắng phía nước Tấn xuất hiện phiền toái sao?"

Kỳ Hoán xoa trán, nhắc đến hắc là cảm thấy tức giận đau đầu: "Xuất hiện phiền toái gì cũng không sao. Chẳng qua nếu truyền ra ngoài thì ấn tượng của nước Tấn đối với Kỳ Thiên sẽ giảm đi rất nhiều, tổn hại đến danh tiếng."

Hắc nhiều lần đuổi người, nhưng da mặt của Viên Viễn dày chà đường cũng không rách. Tình hình của Kỳ Thiên dần dần tốt hơn, hắc lại khôi phục vẻ không đứng đắn, cà lơ phất phơ, gặp ai cũng trêu chọc hai câu, nhưng mà nói gì cũng không chịu đi.

Người không đi, Kỳ Hoán cũng không thể trối lại trả về nước Tấn được, không thể làm gì khác là để hắc ở lại vậy. Vào ngày tháng mười, Viên Viễn mang gương mặt hớn hở như hoa đào mới nở quanh quần trước mặt hắc, như con ruồi mùa hè đáng ghét.

Sắc mặt Trần Loan thay đổi, đưa tay ra chọc vào ngực người đàn ông, vô cớ thờ dài, nói với giọng ngái ngủ: “Rõ ràng là đàn ông phạm phải sai lầm, nhưng tội danh lại đổ lên đầu phụ nữ, thực sự là không có thiên lý mà.”

Sự uất ức trong lời nói của nàng gần như trào ra ngoài. Kỷ Hoán nhướng mày, chậm rãi ừ một tiếng, âm cuối lên cao, là giọng điệu thách thức: "Sao lại nói như vậy?"

Trần Loan ngược mắt lên, ánh sáng từ ngọn đèn ấm áp chiếu lên rèm ngủ trên giường, nàng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai bóng người đan xen vào nhau, gần bó keo sơn. Một khoảng yên tĩnh, nàng đột nhiên giống như rơi vào hũ mật, mỗi khi nói một từ, đều như một sợi mật ngọt.

"Ở lại Đại Yến là quyết định của Viên Viễn, nhưng Thiên Nhi phải cống cái nôi hồng nhan họa thủy. Mà Hoàng Thượng đối xử tốt với thần thiếp cũng là tự nguyện. Nếu Hoàng Thượng không muốn đến cung Minh Lan, thần thiếp cũng không thể ép buộc chàng đến. Nhưng bên ngoài luôn có người nói thần thiếp mê hoặc quân tâm, câu hồn Hoàng Thượng."

Theo cách nhìn của Kỷ Hoán, tiểu cô nương lời lẽ khẩn thiết, cánh môi mềm mại khép mở, đầu tựa trong lồng ngực hắn, hơi thở như hoa lan, trong giọng nói mang theo một chút tức giận vô cớ, khiến hắn sững sốt trong giây lát, sau đó mới hiểu ra nàng đang nói gì.

"Trần Loan." Hắn cười gọi tên nàng, đồng thời nâng cằm nàng lên, bắt gặp đôi mắt đầy nước mùa thu, tay hắn hơi dùng lực một chút, nửa ngồi dậy nở nụ cười thích thú: "Nàng bây giờ thực sự giống như lúc còn nhỏ..."

Hắn nheo mắt lại, cuối cùng cũng tìm được từ để miêu tả: "Được tiện nghi còn khoe mẽ, hửm?"

Trần Loan cũng biết mình hơi vô lý, nhưng nghĩ đến lại nhịu mày, nhẹ giọng phản bác: "Lời thiếp nói đều là sự thật."

Hắn thích nhất là dáng vẻ này của nàng, bánh bao nhỏ này sau khi mang thai dần dần trở nên góc ghech góc gẩn, mỗi lần hắn nhìn nàng đều muốn đặt nàng lên đầu quả tim.

Lúc trước còn bận việc của Triệu Khiêm, lần này hiện tại nàng lại mang thai không được chạm vào, chuyện này đã bao lâu rồi nhỉ?

Kỳ Hoán nhắm mắt lại hít một hơi, cảm thấy những ngày này thật sự khó khăn.

Nói ra cũng kỳ quái, hắn rõ ràng không phải người buông thả, hai mươi năm qua hắn thanh tâm quả dục, bên cạnh ngay cả một nữ nhân cũng không có. Sau khi nếm được mùi vị trên người tiểu cô nương, làm thế nào cũng không thể tâm lạnh như nước giếng trước đây được.

"Chuyện của Kỳ Thiên có Viên Viễn lo lắng, hắn cam tâm tình nguyện đội tổ tông về nhà, ai cũng không thể ngăn cản. Nếu như nàng rảnh rỗi như vậy, chi bằng đặt lên trên người ta." Người đàn ông nghiêng đầu, ánh mắt như kiếm sâu, cực kỳ áp bách: "Ngày hôm qua nàng ngồi ở dưới hành lang lâu như vậy, hôm nay đi gặp Kỳ Thiên, lại không muốn đi gặp ta?"

"Trước đây thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Loan Loan đưa điểm tâm đến. Hiện giờ ngay cả bóng dáng cũng không thấy." Người đàn ông cười khế, lời nói ra nhẹ nhàng, suy nghĩ ở trong lòng chỉ sợ chỉ có mình bản thân biết.

Địa vị hiện tại của hắn đã tụt dốc thảm hại, như rơi xuống một vách đá. Tiểu cô nương nói dọn ra khỏi điện Dưỡng Tâm là dọn, không hề bàn bạc, thậm chí còn không báo tin cho hắn. Khó khăn lắm mới xử lý xong chính sự, trở về điện Dưỡng Tâm nhìn, ngay cả bóng dáng cũng không còn nữa.

Trong lòng không yên tâm, chỉ có thể ngay trong đêm vội vàng chạy đến. Ngược lại nàng vẫn cảm thấy mình cống cái nỗi oan ức.

Trong bóng đêm, Trần Loan im lặng, sau đó nói: "Ngày mai bảo Tô ma ma làm chút điểm tâm, thần thiếp sẽ đưa tới chỗ Hoàng Thượng?"

Kỷ Hoán bật cười, nhíu mày, giọng dịu dàng: "Thật sự là một nha đầu ngốc."

===

Thời gian yên bình trôi qua, thời tiết mùa thu ở Kinh đô tốt hơn nhiều so với mùa hè nắng mưa thất thường, cái nóng thiêu đốt không thể chịu nổi. Căn bản mỗi ngày đều nắng ấm gió mát, hương hoa quế tỏa ra mùi dằm.

Trần Loan bắt đầu lo lắng ba chuyện. Thứ nhất tất nhiên là đại tuyển mười ngày sau, thứ hai là việc Viên Viễn muốn đưa Kỷ Thiên về nước Tấn, thứ ba là hôn sự của Tô Chúc mà Lan lão thái thái nhờ.

Chuyện Viên Viễn nói bị Kỷ Hoán lập tức bác bỏ, nhưng hiển nhiên hẳn cũng không nói đùa. Sau mấy lần nói chuyện với Kỷ Hoán, thái độ của Kỷ Hoán rõ ràng nói lòng hơn trước rất nhiều.

Nhưng mà Trần Loan luôn cảm thấy không ổn. Lần này Kỷ Thiên trúng độc là do phản đồ gây ra. Chuyện này trăm năm mới có một lần. Năm sau Kỷ Thiên xuất giá, tất nhiên là phải làm với quy cách cao nhất, để nước Tấn có thể thấy được sự xem trọng của bọn họ.

Cũng may khi Kỷ Thiên nghe thấy việc này, lập tức từ chối. Viên Viễn cũng không nhắc lại vấn đề này nữa, thực sự là bị trị đến mức ngoan ngoãn nghe lời.

Về phần những gia đình ở kinh đô phù hợp với Tô Chúc, Trần Loan thực sự đã tìm được ba bốn nhà, tất cả đều xuất sắc ưu tú, trong nhà sạch sẽ, đối với Tô Chúc mới ra đời không lâu mà nói, rõ ràng lại không quá thích hợp.

Nàng liệt kê tình hình của những gia tộc đó thành một danh sách, sai người xuất cung giao tận tay cho người nhà Tô gia, việc tiếp theo nàng không thể can thiệp vào rồi.

Hai chuyện này được giải quyết, thì đại tuyển cũng đã đến.

Ngày hai mươi tư tháng mười, trước đại tuyển một ngày, các tiểu thư ở độ tuổi thích hợp của các phủ các viện ở kinh đô đều từ cửa hồng tiến cung. Xe ngựa nối đuôi nhau như không có điểm cuối. Trần Loan đứng trên tường thành nhìn thấy mà khóe mắt chua xót, mãi đến khi mặt trời lặn, mới để Lưu Nguyệt đỡ nàng trở về cung Minh Lan.

Chương 78

Vào đêm ngày 24, vầng trăng tròn vành vạnh treo trên bầu trời. Nếu nhìn lâu, sẽ cảm thấy nó sẽ không vững vàng mà như lập tức từ trên trời rơi xuống đầu.

Cung Minh Lan đèn đuốc sáng trưng.

Trần Loan tắm rửa xong, cả người thoang thoảng hương hoa, ba ngàn sợi tóc đen buông xõa, chỉ đơn giản được cài bằng một chiếc trâm bằng ngọc. Nàng thay một bộ váy dài bằng vải lụa màu đỏ sẫm, nhẹ nhàng mềm mại. Nàng nhắm mắt uống nốt nửa bát thuốc đen như mực, sau đó nhanh chóng nuốt xuống mút nho ngọt ngào, vẽ mặt mệt mỏi.

Biết tâm trạng lúc này của nàng không tốt, tất cả người hầu trên dưới trong cung Minh Lan đều nín thở. Tô ma ma nghe nói buổi chiều nàng đã đứng trên tường thành một hai canh giờ, sợ nàng tích tụ buồn bực ứ rũ, vì vậy bà vội vàng khuyên: "Nương nương chớ để tâm, ba năm tuyển chọn một lần là quy củ do tổ tiên đặt ra. Đây là lần đầu tiên người thấy, hoàn toàn không cần để trong lòng. Chúng ta phải thuận lợi giữ hài tử trong bụng, người khác chỉ có thể nịnh nọt lấy lòng."

Nếu là trước đây, Trần Loan vẫn sẽ mỉm cười trả lời, ít nhiều có thể nghe theo, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy từng chiếc xe ngựa lần lượt tiến vào cung, nàng căn bản không thể thuyết phục được bản thân.

Mỗi lần nhớ đến cảnh đó, đầu đau ngực tức không thể tả.

Giống như ném một người lớn lên trong hũ mật xuống hồ sen, trong lòng Trần Loan hoảng sợ, ngay cả nụ cười gượng gạo cũng lộ ra vẻ chua xót.

Mãi cho đến lúc này, Trần Loan mới nhận ra mình đã sống những ngày thần tiên như thế nào sau khi gả cho Kỳ Hoán. Không cần lo âu, buồn bực bất cứ điều gì, và không cần lo lắng về bất cứ điều gì. Người đàn ông đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, làm chuyện có thể làm, chuyện không thể làm thì bị phá hỏng.

Nàng hoàn hồn từ trong sự hoảng hốt, đầu ngón tay mảnh khảnh day ấn đường, dặn dò Tô ma ma: "Đem danh sách tuyển chọn lần này đến đây, bổn cung xem một chút."

Tô ma ma thăm thở dài trong lòng, lại không có cách nào đành phải lấy danh sách ra, đặt vào lòng bàn tay trắng nõn của nữ nhân.

Ngoại trừ đích nữ Tư Mã gia, thiên kim đích nữ của các gia tộc quyền thế vào cung lần này về cơ bản đều là những nhân vật quen thuộc cũng đã từng có giao tiếp trước khi nàng xuất giá. Đôi mắt xinh đẹp của Trần Loan mỗi lần liếc nhìn tên một người, trái tim lại đột nhiên trĩu xuống một chút.

Lưu Nguyệt tiến lên buộc áo choàng cho nàng, lại đưa mắt ra hiệu cho Tô ma ma, sau đó nhỏ nhẹ khuyên: "Nương nương đừng xem thứ này nữa, trời cũng đã muộn rồi, vẫn là nên lên giường nhỏ nghỉ ngơi." Suy nghĩ một chút, nàng nói tiếp: "Mệt nhọc cả nửa ngày trời, tiểu chủ tử cũng mệt rồi."

Trần Loan đưa tay vuốt ve bụng dưới bằng phẳng, trong giọng nói mang theo vẻ mệt mỏi, hỏi: "Các tú nữ vào cung đều được sắp xếp ở cung Trữ Tú sao?"

"Vâng ạ."

"Mọi người nhìn kỹ một chút đi, có hai người trong đó tính tình nhiều chuyện, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì rắc rối." Nói tới đây,

Trần Loan không khỏi hơi đau đầu.

Tô ma ma vội vàng nói: "Nương nương lo lắng những chuyện này làm gì. Lão nô đã sớm căn dặn kẻ dưới. Hoàng Thượng thương thân thể nương nương, cũng phải ma ma đến quản lý. Người đó, chỉ cần thoải mái nghỉ ngơi là được rồi."

Bây giờ bụng của Trần Loan mới là thứ quan trọng nhất trong hoàng cung này.

Trần Loan gật đầu, đứng dậy ngồi trên giường La Hán cạnh cửa sổ phía nam, gương mặt trầm tĩnh dịu dàng nhìn bóng cây đung đưa bên ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Chỉ là cuối cùng nàng cũng đứng dậy gọi người thay quần áo, cầm quyển sổ trên tay đi đến điện Dưỡng Tâm.

==

Hôm nay hiếm khi Kỷ Hoán không bận rộn đến canh ba. Dùng bữa tối xong thì tùy ý tìm một cuốn sách để đọc. Từ giờ Dậu cho đến canh một, cuốn sách mỏng chỉ mới lật được mấy trang, ngay cả trà cũng đã uống được năm sáu bình rồi.

Hồ Nguyên là người đầu tiên cảm thấy không đúng, nhưng lại không có can đảm tiến lên hỏi, rụt đầu như rùa.

Chỉ âm thầm suy đoán trong lòng, hơn nửa lý do là vì cái vị đang ở cung Minh Lan.

Chỉ là không biết lần này lại chọc chủ tử tức giận cái gì nữa.

Lời nói này trong nháy mắt đã được xác thực, người đàn ông nhú mày ném cuốn sách trong tay sang một bên, lực đạo không nhỏ, hất đổ bình sứ cảnh thái lam. Hồ Nguyên nhanh chóng bước lên phía trước đỡ lấy chiếc bình, bình tĩnh hỏi: "Chủ tử? Ngài...."

Còn chưa nói xong, người đàn ông đã híp mắt nhìn sang, sắc mặt u ám phong ba, ngay cả giọng nói cũng lạnh lùng hơn: "Đã đưa danh sách tú nữ trong đợt tuyển tú lần này đến cung Minh Lan chưa?"

Hồ Nguyên im lặng lúc lâu rồi nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã sớm đưa qua."

Tối nay ngài đã hỏi câu này mấy lần rồi.

Ấn đường Kỳ Hoán giật giật hai cái, lại hỏi: "Không phải nói buổi chiều Hoàng Hậu đi xem các tú nữ tiến cung rồi sao?"

Hồ Nguyên không biết nguyên do, quan sát sắc mặt người đàn ông, cẩn thận sửa lại: "Nghe người dưới bẩm báo, Hoàng Hậu nương nương không đến cung Trữ Tú gặp các tú nữ, chỉ đứng trên tường thành nhìn một lúc lâu, không nhìn người bên trong."

Người đàn ông nằm nghiêng trên chiếc giường chạm trổ, đuôi mắt đào hoa cong cong một đường cong sắc bén, khiến người ta nhìn mà sợ. Hắn phát phát tay, gọi người đến trước mặt, hỏi: "Hoàng Hậu nhìn danh sách có phản ứng thế nào?"

Có không vui? Hay là âm thầm tức giận hay không?

Hồ Nguyên nhất thời rối rắm, không biết rốt cuộc chủ tử nhà mình đang suy nghĩ cái gì.

Hoàng Hậu có thể phản ứng thế nào đây? Cho dù trong lòng có khó chịu đến đâu, cũng chỉ có thể rộng lượng tiếp nhận, ngược lại vạn tuế gia, người muốn đáp án như thế nào?

"Hoàng Hậu nương nương tính tình ôn hòa, sau khi xem danh sách, chỉ cười dằn dò Tô ma ma giám sát chặt một vài người, đừng để xảy ra chuyện gì... Còn về phản ứng, ngược lại không có."

Phản ứng hết sức bình thường.

Sắc mặt Kỳ Hoán lạnh xuống, hần nhắm mắt, khớp ngón tay rõ ràng gõ gõ trên mép giường, trong màn đêm yên tĩnh dường như cực kỳ đường đột.

Một lúc sau, hần khẽ hừ, tức giận cười, nhưng không thể tránh khỏi phiền muộn.

Những tú nữ kia đã vào cung rồi, sắp tiến vào hậu cung rồi, nàng còn không vội một chút nào, lại còn cười được?

Nàng đang nghĩ gì trong đầu vậy?

Nàng thật sự không sợ hần lưu luyến trong bụi hoa không quay về sao? Hay là nàng quá tin tưởng hần, còn hơn tin tưởng vào bản thân mình?

Nửa đêm vang lên tiếng kêu của loài chim không biết tên. Trong màn đêm như thế, tiếng hoa rơi nghe rõ ràng và dịu dàng.

Lúc Hồ Nguyên đang rơi vào tình thế khó xử, thì đồ đệ Hồ Thái đi vào hành lễ bẩm báo: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương đến."

Người đàn ông đứng dậy, lạnh lùng trong mắt chậm rãi tan thành một vũng nước ấm. Hần thích ý chặc một tiếng, ống tay áo rộng rãi màu xanh khẽ phất một cái, Hồ Thái lui ra ngoài.

Một mùi hương ngọt ngào không nhanh không chậm tới gần. Kỳ Hoán giả vờ nhắm mắt lại. Mỗi lần sau khi tiểu cô nương tắm rửa xong, thân thể mềm mại lại càng thêm thơm ngát. Thân hình mảnh khảnh như hoa đào đầu xuân nở rộ, mái tóc óng mượt lại có mùi bưởi ngọt ngào. Hần thường xuyên cảm thấy kỳ lạ, hai mùi hương khác nhau rõ rệt như vậy, không hiểu sao ở trên người nàng lại hòa hợp với nhau kỳ diệu như vậy, hấp dẫn người muốn ngừng mà không được.

Bởi vì mang thai, mỗi ngày Tô ma ma đều thay đổi cách thức bồi dưỡng thân thể, các loại thuốc bổ đều thay đổi luân phiên nhau, thoát

nhìn thân hình Trần Loan đầy đặn hơn trước đây rất nhiều. Gương mặt nhỏ nhắn cũng tròn trịa hơn, cời ra sự quyến rũ mê người, trở nên đáng yêu hoàn toàn, trông giống như một tiểu cô nương chưa đến tuổi cập kê.

Trần Loan đi đến, Hồ Nguyên thức thời lui ra.

Mặc dù Trần Loan đã chuyển ra khỏi điện Dưỡng Tâm, nhưng đồ đạc bày biện trong điện vẫn giống hệt như khi nàng còn ở đó, không hề thay đổi. Nàng không khỏi sinh ra một loại ảo tưởng, dường như một ngày nào đó, nàng sẽ sống lại trong lăng tẩm Đế Vương một lần nữa.

“Hoàng Thượng kim an.” Nàng phúc thân một cách tượng trưng, giọng nói dịu dàng, người đàn ông nằm nghiêng trên giường mở mắt ra, cười nhìn nàng vẫy vẫy tay, hỏi: “Hôm nay hiểu chuyện như vậy, lại nhìn trúng thứ gì rồi?”

Hắn mở rộng vòng tay, Trần Loan tự nhiên ngồi dậy dựa vào người hắn, được hắn ôm vào lòng, hai người dính sát vào nhau. Mùi thơm vô thức xộc thẳng vào chóp mũi, người đàn ông khẽ cười thở dài một tiếng, ánh mắt lướt qua danh sách trong tay nàng, trong giọng nói cuối cùng cũng mang theo chút vui sướng: "Hay là... có chuyện khẩn cầu?"

Trần Loan nhú mày, miệng méo xệch, đáng vẻ tủi thân. Nếu là lúc trước, nhất định sẽ nhìn một cái là yêu thương, tám mươi phần trăm đàn ông nhìn thấy đều sẽ mềm lòng. Nhưng bây giờ khi nàng nhú mày, gương mặt nàng biến thành bánh bao, nhìn thế nào cũng thấy dễ thương.

Trong khoảng thời gian này, Kỷ Hoán cực kỳ yêu thích đáng vẻ tủi thân bám dính của tiểu cô nương, thấy thế nụ cười trên mặt càng trở nên ấm áp hơn.

Trần Loan không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, nàng đưa danh sách tú nữ trong tay cho người đàn ông, trong giọng nói không nghe

ra cảm xúc gì, chỉ ngập ngừng nói: “Hôm nay lúc Hồ Nguyên đưa cho thiếp, nói Hoàng Thượng đã nhìn qua, vậy thần thiếp sẽ không vòng vo nữa.”

Đôi mắt hạnh của nàng đen trắng rõ ràng, tự cho là vô cùng nghiêm túc, nhưng ở trong mắt người đàn ông, lại là vẻ ngây thơ vô tội. Hắn khẽ mỉm cười, néo lòng bàn tay đầy thịt của nàng, thờ ơ đáp: “Không sao, nói thẳng đi.”

“Hoàng Thượng thích người nào trong danh sách này? Có thể nói trước với nô tì được không? Tránh việc ngày mai lúc giữ lại thẻ bài, không chú ý để vuột mất.”

Trần Loan hỏi câu này, hơi thở theo bản năng trở nên nhẹ hơn, tim cũng suýt nữa ngừng đập.

" ... "

Kỷ Hoan ngồi thẳng người, đôi mắt u ám khó hiểu, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, chỉ là bị tức giận đến nỗi đầu có chút đau. Nghìn mong vạn chờ, một lòng một dạ cho rằng tiểu cô nương đã thông suốt, biết phải bảo vệ chủ quyền. Kết quả khen ngược, đặc biệt chạy tới làm hắn tức giận.

Trần Loan thấy hắn một lúc lâu không đáp, không khỏi nghi ngờ, đành phải mím môi nói: “Nô tỳ cảm thấy Lâm Tam cô nương và đại cô nương Nguyễn gia đều thuận mắt, gia thế tướng mạo đều đứng hàng đầu, không biết... Hoàng Thượng cảm thấy thế nào?”

Mặc dù nàng đã giả vờ rất tốt, nhưng dù sao vẫn chỉ là một tiểu cô nương, ngây ngô khờ khạo, không giấu được điều gì với vị quân vương đã quen nhìn thấu lòng người.

Người đàn ông hài lòng trước lời nói ngĩ một đằng nói một nẻo của tiểu cô nương, ấn đường không một tiếng động giãn ra. Hắn buông bàn tay mềm mại của tiểu cô nương, mở danh sách, tùy ý liếc nhìn, đầu ngón tay tùy ý chỉ vào một vài cái tên ở hàng phía trước, nói:

"Ban ngày ta đã xem vài lần, cảm thấy mấy người ở hàng trước danh sách không tệ, diện mạo cũng xinh đẹp. Vốn sợ Loan Loan sẽ không thích, nhưng bây giờ xem ra ta đã quá lo lắng rồi."

Trần Loan hơi ngây ra rồi buồn bã cúi đầu.

Người này nói cái gì, thật sự quên mất tiêu, chỉ mới bao lâu, ngay cả bức họa tú nữ cũng xem rồi, vậy thì tiếp theo nàng không cần phải nhiều lời rồi.

Ngón tay của người đàn ông vẫn lạnh như sắt. Hắn nắm cầm Trần Loan, ép nàng phải ngước mắt lên đối diện nhìn hắn. Lúc nhìn thấy những giọt nước mắt, trái tim như ngừng đập, gần như lập tức thấy hối hận.

Tiểu cô nương đang trong thời kỳ nhạy cảm suy nghĩ nhiều, hắn không nên trêu chọc nàng như vậy. Nghĩ thế, hắn cảm thấy những lời nói của nãy của bản thân quá tổn thương người rồi.

Chương 79

"Sao lại tủi thân vậy? Nhìn không biết còn tưởng trẫm bắt nạt nàng." Ngón tay Kỷ Hoán lạnh lẽo, hần vuốt nhẹ đuôi mắt nàng. Trần Loan bị nhiệt độ làm cho hoàn hồn, nàng lập tức lắc đầu cười, nói nhỏ: "Chỉ hơi mệt mỏi, bình thường vào lúc này mí mắt không mở ra nổi rồi."

Kỷ Hoán khẽ chặc một tiếng, nhướn mi, đột nhiên lộ vẻ uy nghiêm, trầm giọng nói: "Sau khi mang thai hài tử, ngay cả lời nói cũng không thành thật rồi?"

Từ sau khi Trần Loan tìm được đường sống trong tay quận chúa Cẩm Tú, hai người tâm ý tương thông, vô cùng ngọt ngào quấn quýt bên nhau. Người đàn ông dỗ nàng trêu chọc nàng, hoàn toàn không có dáng vẻ và tính tình của bậc Đế Vương. Trần Loan cho rằng cuộc sống sẽ mãi tiếp tục trôi qua như vậy, nhưng nàng chưa bao giờ nhận ra rõ ràng, tình cảm và nhẫn nại mà hần dành cho nàng ngày hôm nay, tương lai cũng sẽ được trao cho những nữ tử khác.

Nàng mím môi xuống, dùng sức chớp mắt gạt đi những giọt nước mắt, nói: "Không nói dối."

"Nếu trong lòng Hoàng Thượng đã chọn được người, vậy thần thiếp sẽ dùng bút khoanh tròn những người này, ngày mai giữ lại. Chỉ là thân phận của mấy vị này, thần thiếp hơi đắn đo."

Tiểu cô nương không che giấu được âm u dưới đáy mắt, nhưng vẫn cố gắng mạnh mẽ mở danh sách ra, ngón tay như cọng hành chỉ vào cái tên trên cùng, nói: "Đích tam cô nương của Lâm Thượng thư, thông minh hơn người, tướng mạo tài hoa đều là hạng nhất. Dựa

theo thân phận hăn là phải trên Quý Tần, Hoàng Thượng cảm thấy sắp xếp này như thế nào?"

Đầu bút lướt nhẹ trên mặt giấy, để lại ba bốn vòng tròn màu đen, Trần Loan cắn môi dưới, thu lại tâm trạng nhắc bút lên. Sau khi vẽ một vòng tròn lên tên Lâm tam cô nương, Kỳ Hoán từ phía sau ôm lấy eo nàng, vô cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, giật mình tê dại: "Trẫm đã sớm nghĩ xong phân vị của những người này rồi, không cần nàng nhọc lòng."

"Vây..."

Trần Loan còn chưa kịp hỏi, cây bút trong tay đã bị người đàn ông lấy đi, nhẹ nhàng đặt xuống ống đựng bút bên cạnh, vẽ ra một vết mực thật sâu.

Người đàn ông lại từ phía sau vòng qua người nàng, thì thầm bên tai nàng: "Không cần giấy bút, ta nói một lượt, Loan Loan nhớ kỹ là được."

Thân thể cứng đờ trong chốc lát, Trần Loan nhắm mắt lại, cam chịu gật đầu, khàn giọng nói: "Hoàng Thượng nói đi, thần thiếp nhất định sẽ ghi nhớ."

Tô ma ma nói đúng, đây chỉ là lượt đầu tiên, nếu như không chịu nổi, những ngày về sau còn dài như vậy, nàng sẽ phải đối mặt như thế nào?

Nếu không thể là người duy nhất, vậy thì thối nhip cầu kỳ thứ(*), làm việc mà hăn nhớ lâu nhất, đó mới thật sự là việc khiến hăn đau lòng.

(*) Thối nhip cầu kỳ thứ: Mang nghĩa không đạt được lợi ích cao nhất ban đầu, thì cũng phải đạt được lợi ích tương đối.

Nàng phải chiếm ưu thế hơn người khác.

Kỷ Hoán vươn ngón trỏ ra, gõ hai cái bên cạnh tên Lâm Diệu: "Đích nữ của công bộ thượng thư, tài hoa xuất chúng. Ta nhớ nàng ta và Loan Loan từng được gọi là Song Châu kinh đô?"

"Bệ hạ nghe ai đồn thế? Song Châu kinh đô nhất định là Thiên Nhi và Giai Giai. Cho dù là thân thế hay tài hoa mỹ mạo, Lâm Diệu cũng đều kém hơn một chút." Trần Loan nói thật.

Nghe vậy, Kỷ Hoán cười khế liếc mắt nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: "Chắc, vậy thì ban ân điển, tứ hôn cho Viễn Quận vương. Làm Quận vương phi cũng không tính là uất ức Lâm gia."

Trần Loan kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại đụng phải hàm dưới rắn chắc của người đàn ông, giống như đụng phải tường đồng vách sắt, đau đến nàng lập tức ôm đầu cúi xuống, khế rên một tiếng.

Một cảm giác chua xót xộc thẳng lên mũi, nàng suýt chút nữa bật khóc, nhưng vẫn nhịn được.

Kỷ Hoán nhíu mày, kéo tiểu nhân nhi đứng lên: "Đụng ở đâu?"

Trần Loan lắc đầu, đôi mắt hạnh rưng rưng, chớp mũi ửng đỏ. Nàng ngây ngốc lắc đầu, sau đó vùi đầu vào lồng ngực người đàn ông, thấp giọng hỏi: "Sao lại là Quận vương phi?"

Kỷ Hoán kéo nàng ra ngoài, trên trán tiểu cô nương đỏ một mảng, còn lại đều không sao. Hắn nhíu mày xoa xoa trán nàng, động tác cực kỳ dịu dàng, giọng nói lại có chút không vui: "Nếu không phải thế nào? Thật sự để nàng ta làm phi tần của trẫm?"

"Miệng đều đã vênh lên tận trời rồi, Loan Loan thật sự vui vẻ với sắp xếp này?"

Trần Loan lập tức im bật, nàng tất nhiên là không vui rồi.

Nếu vui vẻ, nàng đã không phiền muộn nhiều ngày như vậy.

Kỷ Hoán xoa xoa mái tóc của nàng, nói: "Tông thị và các thế gia khác ở kinh đô còn có rất nhiều đệ tử chưa lập gia đình, ngày mai trẫm sẽ thông báo tin tức nàng mang thai hài tử. Hoàng gia có hỉ, trẫm vô cùng vui mừng, hạ thánh chỉ tứ hôn. Mặc dù mấy lão già kia có ý kiến, nhưng cũng không làm được gì."

Hắn đăng cơ đã hơn nửa năm, triều cục cực kỳ ổn định, thiên hạ thái bình, nắm quyền lớn trong tay. Mặc dù Xương Đế còn một số việc làm chưa tới nơi tới chốn, nhưng quả thật đã giao một đời thịnh thế cho hắn, chỉ cần hắn dốc sức vì nước một vài năm, là ổn định ngăn chặn được hai nước còn lại.

Hắn không phải là con rối mặc cho đám triều thần thao túng, lời nói của hắn tức là thánh chỉ tối cao.

Trần Loan buồn cười, vẻ mặt phức tạp, nửa ngày không lên tiếng, gương mặt nhả lại thành cái bánh bao.

"Hoàng Thượng..." Trần Loan nắm lấy góc áo bào của hắn, ngẩng đầu nhìn hàm dưới cương nghị, trong lòng tựa như bị một cái búa nhỏ gõ vào, tuôn trào mật ngọt, lại cảm thấy đoạn thời gian này bản thân mình thận trọng thăm dò ngu ngốc một cách thừa thãi.

Tâm tư nhỏ của nàng nhất định là không thể gạt được.

Kỷ Hoán có thể đoán được vào giờ phút này tiểu lừa đảo kia đang suy nghĩ gì. Hắn không nhịn được vươn tay ra nhéo da thịt mềm mại trên mặt nàng, dịu dàng cười nói: "Không giữ lời hứa, còn sắp xếp thay trẫm nhìn phi tần? Thành thật mà nói người tiến vào được hay không tùy thuộc vào suy nghĩ của nàng, còn không biết có đủ người tính toán không nữa."

Trần Loan kìm nén một lúc, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn hắn một cái, dứt khoát nhận sai: "Thiếp cho rằng tối đó tâm trạng của chàng tốt, nên nói lời dễ dàng thiếp." Nàng nuốt nước miếng, quay đầu nở nụ cười thoải mái: "Là thiếp suy nghĩ nhiều rồi."

Kỷ Hoán nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy thịt của nàng, vẫn là bất đắc dĩ.

Nếu người khác được quân vương hứa hẹn, không biết sẽ vui mừng ra sao, nhưng nàng thì ngược lại, đều cảm thấy hắn đang nói đùa mà thôi.

“Loan Loan.” Kỷ Hoán nghiêm mặt nói: “Nàng trước là thê tử ta cưới hỏi hoàng cung, sau mới là người Đại Yến. Nếu lúc hai thân phận xung đột khiến nàng tiến thoái lưỡng nan, ta hy vọng nàng có thể làm việc theo ý của mình.”

"Lấy nàng, vốn không phải để cho nàng chịu uất ức đau khổ."

Nếu không thân phận Hoàng Hậu tối cao của nàng sẽ hoàn toàn trở thành truyện cười.

Giọng nói của người đàn ông không lớn, hòa vào màn đêm cùng gió mát, giống như những hạt cát thô to, khiến khóe mắt Trần Loan ê ẩm.

Từ khi mang thai, nước mắt nàng dường như tuôn rơi không ngừng. Một vài câu nói bình thường, vui hay buồn đều cũng có thể khơi dậy cảm xúc của nàng. Có khi chỉ là một câu chuyện nhỏ trong thoai bản, nàng đọc liền âm thầm rơi lệ, cho đến khi mặt trăng treo trên bầu trời cũng không ngủ được, thật đúng là đa sầu đa cảm.

Lần này nàng không rơi những hạt đậu vàng nữa, mà là hai mắt đầm lệ vùi đầu vào áo bào màu xanh của người đàn ông, mang theo vài tiếng khóc vụn vặt, mềm mại đáp: "Ừm, lần này thiếp sẽ nhớ kỹ."

Kỷ Hoán ôm người lên giường trong nội sảnh, tự mình giúp nàng tháo tóc, chiếc trâm ngọc xoay vài vòng trên ngón tay người đàn ông. Ánh mắt của hắn rơi vào thân hình mang thai uyển chuyển dưới lớp vải y phục mỏng manh. Ánh mắt hắn dần tối lại, yết hầu trượt lên xuống.

Hắn đã sắp thành hòa thượng trong chùa rồi.

Ánh mắt Kỳ Hoán chuyển qua gương mặt mơ hồ của tiểu cô nương, sau đó một đường đi xuống, dừng lại ở bụng dưới bằng phẳng, nhắm mắt lại dập tắt ngọn lửa bản năng.

Sau khi Trần Loan ổn định lại tinh thần, cơn buồn ngủ cũng dần dần kéo đến. Nàng giống như một viên kẹo dính người, vội vàng ôm eo người đàn ông không buông.

Sau khi Kỳ Hoán nhắm mắt không lâu, tiểu cô nương đứng dậy, sau đó dịu dàng như chuồn chuồn lướt nước chạm trán của hắn, nhỏ nhẹ hứa hẹn: "Thiếp nhất định sẽ đối xử tốt với chàng."

Thái độ của người đàn ông không thể nghi ngờ chính là liều thuốc tốt nhất. Nàng không còn hoảng sợ, không còn nghi ngờ, giống như mặc bộ áo giáp cứng rắn nhất, nắm tay hắn đi hết quãng đường, hoàn toàn không lo âu.

Tiểu cô nương rón rén nằm xuống, cuộn mình thành một quả bóng nhỏ chui vào trong lòng hắn. Một lúc sau hô hấp của nàng đều đều, cơ thể cũng thả lỏng.

Trong bóng tối, người đàn ông cong môi, tìm kiếm ngón tay út không xương của nàng, móc ngoéo rồi nhắm mắt lại.

Hắn biết nàng đã trải qua những gì ở kiếp trước, kiếp này hắn chính là người có thể đồng cảm với nàng nhất.

Chính vì những chuyện đã qua đó, mà Trần Loan vốn không biết sợ hãi là gì đã rèn giũa nên tính tình thận trọng, nàng nhìn trước ngó sau, cẩn thận từng bước, bởi vì nàng sợ lại diễn ra kết cục như kiếp trước.

Cho nên hắn thích tính tình, đáng vẻ lạnh lợi hoạt bát của nàng, bởi vì lúc này hắn mới có thể nhìn thấy bóng dáng của tiểu cô nương mấy năm trước. Đơn thuần sạch sẽ, không biết trời cao đất rộng.

Mặc dù lúc đó hăn tầm thường, nhưng có nàng ở bên cạnh cười vô tâm vô phế, cũng là năm tháng yên ả tốt đẹp rồi.

Hăn đã từng mất nàng, nay hăn muốn tìm lại, vì thế cho dù nghèo đói nửa đời người, cũng không thể từ bỏ được.

Giống như Viên Viễn ngày đó nổi điên nói, tất cả đồ vật mà đàn ông bình thường có thể cho, hăn có gì không có?

Sáng ngày hai lăm tháng mười, mặt trời ấm áp rực rỡ trên bầu trời, là một ngày trời đẹp hiếm có, nhưng sáng sớm trời se lạnh. Trần Loan từ trong chăn ấm mở mắt ra, nhìn sắc trời rồi lại nằm xuống.

Bồ Đào rất bất đắc dĩ. Chủ nhân của nàng ngủ càng ngày càng nhiều, nhưng Hoàng Thượng đều không để ý. Bình thường thì không sao, nhưng hôm nay là ngày trọng đại, Hoàng Hậu nhất định phải đích thân đến.

Nếu để tất cả tú nữ phơi nắng, bỏ lỡ canh giờ tuyển tú thì thật không tốt.

Vì vậy đành phải tiến lên nhẹ nhàng vén màn ngủ lên, dịu dàng khuyên nhủ: “Nương nương nhanh dậy đi. Lát nữa thay quần áo trang điểm phải mất một khoảng thời gian nữa, sẽ muộn mất.”

Lần này Trần Loan phối hợp rất nhanh, hiển nhiên dễ thấy tâm trạng của nàng rất tốt, thậm chí còn chọn chiếc vòng ngọc dương chi yêu thích nhất mang vào, nhưng lại khiến Tô ma ma lo lắng, một bụng lời khuyên nhủ đều thối rữa trong bụng rồi.

Vị này sao lại nghĩ thông rồi?

Mặt trời lên cao, Trần Loan ngồi bộ liễn(*) đến cung Trữ Tú. Vì là tiểu tuyển ở Kinh đô, nên đương nhiên số nữ tử vào cung nhiều hơn so với đại tuyển, cho nên ba người một nhóm cùng nhau vào điện.

(*) Bộ liễn: Là phương tiện mà người của hoàng thất dùng để di chuyển. Gồm một cái sạp nhỏ hoặc ghế, có người nâng bốn góc lên, gần giống kiệu.

Kỷ Hoán vẫn chưa đến, Trần Loan đã liên tục bỏ qua ba bốn nhóm, không giữ lại thẻ bài của người nào, ngay cả nói cũng không nói một câu.

Tình trạng này kéo dài một lúc, ánh mắt của mọi người nhìn nàng đều thay đổi.

Dân gian đồn Hoàng Hậu ghen tuông, hiện tại hậu cung chỉ có duy nhất một mình nàng. Cuộc tuyển tú nhỏ lần này là để phá vỡ thế cục độc quyền hậu cung của nữ tử Trần gia. Nhưng sau nửa canh giờ, lướt qua hơn mười mấy người, ngay cả một câu nàng cũng không nói, đây là có ý gì?

Sắc mặt của các tú nữ ẩn chứa hy vọng ở phía sau lập tức hơi khó coi.

Vì sao Hoàng Thượng còn chưa tới?

Ngay cả Tô ma ma cũng không nhìn thêm được nữa. Lúc Trần Loan lại một lần nữa nhấp một ngụm trà thì chạy đến phía sau nàng, mắt nhìn thẳng nhỏ giọng nói: "Nương nương, đã qua non nửa số người rồi, nên chọn một vài người."

Ngài làm dáng một chút cũng được mà.

Trần Loan ngược mắt lên, vừa định nói chuyện thì nghe thấy một tiếng the thé, góc áo màu vàng càng đi càng gần, dưới ánh mặt trời nhạt dần, cuối cùng đứng ở bên cạnh nàng.

Trần Loan thu tầm mắt cong môi, cùng mọi người hành lễ: "Hoàng Thượng kim an."

Dưới ánh mắt của mọi người, nàng chỉ mới hành nửa lễ đã được người đàn ông tự mình đỡ dậy: "Đều đứng lên hết đi."

Mấy tú nữ đứng dậy, đều nhao nhao lén liếc nhìn người đàn ông anh tuấn dị thường trên ghế cao, chỉ vừa nhìn, tim đập thình thịch không ngừng.

Người đàn ông như vậy, ai mà không yêu?

Kỷ Hoán tùy ý liếc mắt nhìn xuống, lại thờ ơ lướt qua gương mặt của tiểu cô nương, ánh mắt trở nên dịu dàng, thấp giọng hỏi: "Vui sao?"

Trần Loan mím môi cười, không chút do dự gật đầu, cố gắng đè thấp giọng nói: "Vui."

Kỷ Hoán nhướng mày, khóe miệng cong lên.

Hai vị này thì thầm như thể xung quanh không có ai khác, gật đầu tiểu thư quý nữ nũng nịu phía dưới sang một bên. Vì vậy Hồ Nguyên giả ho khan một tiếng, cúi người nói: "Vạn Tuế gia, nương nương, còn tiếp tục tuyển tú chứ?"

Kỷ Hoán gật đầu. Thân phận của các tú nữ nhóm tiếp theo không thấp, hẳn tùy ý chọn một người trong đó, lại thêm ba vị tiểu thư Lâm gia, Thư gia, Nguyễn gia. Hơn nửa ngày sau, thẻ bài giữ lại tầm mười cái.

Những gia đình đó còn chưa kịp mở tiệc vui vẻ ăn mừng một phen, thì nhận được tin tức, nữ nhi của bọn họ căn bản không phải tiến vào hậu cung. Đợt tuyển tú này căn bản chỉ là một trò hề.

Hoàng Đế đích thân ban hôn, hạ mười đạo thánh chỉ. Trong mắt người ngoài, đối tượng tứ hôn đều là nhân vật hiển quý. Mặc dù đều là đệ tử dòng họ hoàng thất, không có thực quyền, nhưng cũng xem như là thân phận hiển hách. Nhà gái tuyệt đối không uất ức.

Nhưng những cao môn quý tộc đưa đích nữ vào cung đều nghẹn một hơi tức giận, trong nhà ồn ào không tưởng tượng được.

Không có thực quyền, ở trong kinh đô này chính là cái vỏ rỗng, có tên tuổi thì tính là gì.

Hoàng Đế thực sự sắp đặt tất cả mọi người.

Thánh chỉ hạ xuống, không phải là thương lượng, mà là mệnh lệnh!

Với bộ xương già của bọn họ, chẳng lẽ thật sự muốn bọn họ quỳ ở điện Kim Loan ba ngày ba đêm không đứng dậy, ép Hoàng Thượng thu hồi mười đạo thánh chỉ?

Uy nghiêm, mặt mũi của Hoàng Đế vút ở đâu? Những đệ tử quý tộc bị chỉ hôn kia chẳng lẽ có thể trơ mắt nhìn chuyện như vậy xảy ra?

Đây là làm nhục ai?

Cho nên chỉ có thể cắn răng nuốt máu, im lặng không tiếng động tiếp nhận thánh chỉ của Hoàng Thượng, tiếp chỉ không nói gì, còn phải cực kỳ cung kính nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, quần thần giận dữ, là cảnh náo nhiệt hiếm thấy.

Giận dữ thì giận dữ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, không có thần tử nào nhắc đến chuyện tuyền tú.

Tin Hoàng Hậu mang thai được lan truyền nhanh chóng. Tô Kỳ từ quan đã lâu trở lại triều đình, vừa về đã được phục chức. Ngay cả hai nhi tử Tô gia cũng đều tiến vào quan trường, mặc dù đảm nhiệm chức quan không quan trọng, nhưng cũng đủ khiến người khác cảm thấy đây là chuyện không tốt.

Đây không khác gì truyền đến tin tức.

Hoàng Đế vì Hoàng Hậu, mà trọng dụng Tô gia.

Nếu như vậy, đứa bé trong bụng Trần Hoàng Hậu sinh ra, chỉ cần là con trai, hơn nửa phần ôm ngôi vị Thái Tử.

Nữ nhân Trần gia, thật là tốt số.

Trong bầu không khí như vậy, Tư Mã gia là an tĩnh nhất. Tư Mã Nam rất hài lòng với nữ tể mới của mình. Lúc thượng triều đều mặt mày hồng hào, trong tối ngoài sáng giúp Hoàng Đế giải quyết mấy chuyện rắc rối.

Đây là đang bày tỏ hối lỗi lấy lòng những chuyện đã qua.

Chương 80

Ngày tháng an nhàn trôi rất nhanh, thời gian thấm thoát, nhoáng một cái đã hai tháng trôi qua.

Ngày cuối cùng của năm nay chào đón trận tuyết lớn đầu tiên, coi như là vẽ lên một dấu chấm tròn hoàn hảo cho năm cũ.

Chỉ vồn vện trong một đêm, hoàng cung đã trở thành một thế giới được bọc trong một lớp hóa trang màu trắng. Bông tuyết bay phấp phới, mãi đến giữa trưa cũng không có xu hướng rơi chậm lại. Từ xa nhìn lại, tường đỏ mái xanh xung quanh đều biến mất trong tuyết. Dưới mái hiên còn treo một vài cột băng dài sắc nhọn. Cung nữ và thái giám đi lại bị gió lạnh thổi đau cả mặt, mỗi bước đi đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Điện Dưỡng Tâm, Trần Loan đang đối diện với khung cửa sổ mở phân nửa, gió lạnh thổi vào mặt, tóc hai nhanh chóng bị gió thổi làm cho ướt đầm, từng sợi tóc dính vào mặt. Có lẽ mặc nhiều nên nàng không cảm thấy lạnh.

Lưu Nguyệt từ bên ngoài hành lang bước vào, trong tay cầm một nắm hoa mơ. Hoa đó ở trong tuyết đỏ đến chói mắt, đặc biệt nổi bật. Nàng phúi tuyết trên người mới vén rèm đi vào, vừa cười vừa nói: "Thật là trùng hợp, tuyết mới rơi một đêm, hoa mơ ở sân sau đều nở toàn bộ. Lúc nô tỳ đi hái cành hoa mơ thì gặp người hầu hạ bên cạnh Tam công chúa."

Trần Loan xoay người lại, bình nước nóng trong tay vừa vặn che lại phần bụng hơi gồ lên. Nàng liếc nhìn hoa mơ được Lưu Nguyệt cầm vào trong bình, lắc đầu cười phá lên, nói: "Tam công chúa của chúng

ta yêu thích những thứ này. Lát nữa sai người mang một vài vò rượu mơ qua, tỷ ấy thềm đã lâu rồi."

Bởi vì căn bệnh run tay quái lạ của Kỳ Thiên, non nửa năm nay nàng ấy phải kiêng rất nhiều thứ. Rất nhiều thứ yêu thích đều không thể động vào. May mà mấy ngày trước thái y đến bẩm báo, nói bệnh của nàng ấy đã tốt hơn rất nhiều rồi. Lúc này Trần Loan mới dám đưa rượu đến cung tặng nàng ấy.

Nói xong, nàng lại buồn bã thở dài, nhìn bầu trời xám xịt vẫn còn đang rơi tuyết, đầu ngón tay trắng nhợt chỉ vào giấy cắt hoa màu đỏ vui mừng, nói khẽ: "Chờ hết năm này, muốn gặp tỷ ấy không biết phải đến lúc nào nữa."

Vừa qua nguyên tiêu, Kỳ Thiên sẽ gả đến nước Tấn. Mặc dù Viên Viễn là một chốn tốt để gả, nhưng lại ở dị quốc tha hương, cách nhau muôn trùng núi sông, thân phận của hai người lại đặc biệt như vậy, lần này từ biệt nghĩa là rất nhiều năm.

Tô ma ma mỉm cười tiến lên đỡ người đến ghế nói: "Nương nương không thể nghĩ như vậy. Tam công chúa chứ không phải quả hồng mềm mặc người nấn bóp. Hoàng Thái Tử nước Tấn lại là người chu đáo, mệnh phú quý trời sinh như vậy, nương nương nên vui mừng thay cho công chúa."

Đương nhiên Trần Loan hiểu được điều này, nàng cười gật đầu, đặt bình nước nóng trong tay xuống, hỏi: "Hiện tại vạn tuế gia đang ở đâu?"

Khi nghe điều này, Tô ma ma, Lưu Nguyệt và Bồ Đào đều hiểu ý cười.

"Nương nương đây là đang nhớ bệ hạ, một buổi sáng mà hỏi mấy lần rồi."

Giọng nói của Bồ Đào trong trẻo: "Hoàng Thượng đang ở Ngự Thư Phòng."

Trần Loan chống người đứng lên, cũng cười nói: "Đi lấy quần áo ấm, bổn cung đi nhìn một chút."

Kể từ sau chuyện làm mình làm mẩy từ việc chọn lựa con con, Trần Loan cực kỳ dính Kỳ Hoán, hoặc cũng có thể là liên quan đến cái thai. Hiện tại trong ngoài cung đều biết, đế hậu gắn bó như keo sơn, vô cùng quấn quýt.

Tô ma ma vừa cười vừa thở dài, dìu Trần Loan đi ra ngoài. Vừa mới vén rèm châu ra hai bên, thì đụng phải Kỳ Hoán và Kỳ Thiên cùng nhau đi đến.

Một năm này có Trần Loan ở giữa điều hòa, quan hệ tỷ đệ tốt hơn rất nhiều so với trước đây. Tính tình Kỳ Hoán vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng cũng có thể nghe theo lời của Kỳ Thiên, sau đó sẽ đáp lại.

"Loan nhi, muội định đi tìm Hoàng Thượng à?" Kỳ Thiên nhìn Trần Loan từ trên xuống dưới, rồi trừng mắt nhìn Kỳ Hoán.

Trần Loan mặt không đỏ tim không đập mở miệng nói: "Lúc này mới sai người đưa mấy vò rượu mơ qua cho tỷ, nghĩ ngại lại sợ tỷ tham ăn, mới chuẩn bị đi qua xem một chút, vậy mà tỷ và Hoàng Thượng lại đến đây rồi."

Đối diện với ánh mắt cười như không cười của đế vương, da mặt Tô ma ma run lên.

Khả năng nói ra ngoài miệng của nương nương giờ đã tiến bộ hơn.

Bà không thể theo kịp nhịp điệu.

Kỳ Thiên đến không lâu thì rời đi. Người hầu hạ trong nội điện đều cực kỳ có ánh mắt lui xuống. Trần Loan đi một cách tự nhiên cởi chiếc áo choàng màu tuyết trên người Kỳ Hoán xuống. Vì vậy Kỳ Hoán nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nửa ngày mới buông ra.

"Bên ngoài trời lạnh, lần sau muốn gặp trẫm thì sai người đến truyền lời, băng tuyết phủ khắp cũng không sợ té?"

"Nào có chuyện được nuông chiều như vậy? Thái y cũng nói nên đi ra ngoài nhiều một chút, sau này mới dễ sinh."

Quả thật trên người tiểu cô nương mang đến một mùi sữa, bụng càng lớn càng lộ ra rõ ràng, giấu cũng không giấu được. Đặc biệt là ban đêm đi ngủ, có thể ép người phát điên.

Kỷ Hoán bình tĩnh vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn đã tròn trịa mềm mại lên của tiểu cô nương, vui vẻ cười: "Hôm nay mới có tuyết rơi, trên mặt đất còn kết băng, rất trơn trượt. Trẫm lo lắng nàng không chịu ngồi yên mới đi qua đây nhìn một chút."

Sau khi ăn trưa xong, Trần Loan có thói quen nghỉ ngơi. Kỷ Hoán cũng không thay quần áo mà nằm xuống với nàng. Bên ngoài băng tuyết ngập trời, nhưng bên trong nội điện lại ấm áp như ngày xuân. Hai người thân mật khắng khít, dựa sát vào nhau nói rất nhiều chuyện

Nói rồi lại nói, chủ đề đã đi chệch hướng.

Lúc Trần Loan nhận ra được có điều gì đó không đúng, quần áo đã bị cởi ra một nửa, lòng bàn tay của người đàn ông giống như sắt, mang theo nhiệt độ có thể làm người ta tan chảy. Nàng hơi co người lại, cuối cùng vẫn bị bắt lại ở trong chăn.

Nàng cẩn thận bảo vệ bụng, lập tức thay đổi thành dáng vẻ điềm đạm đáng yêu. Có lẽ bởi vì lúc này cố gắng trốn tránh, trên trán nàng khẽ đổ mồ hôi, hai gò má ửng đỏ giống như say rượu, trong đôi mắt hạnh hiện lên sương mù mờ mờ, vừa xấu hổ vừa tức giận: "Không được, thần thiếp còn đang mang thai. Hài tử... "

Mỗi lần đều là chiêu này, dùng trên người hấn mườì lần chẳng sai.

Kỷ Hoán nghiêng răng nghiêng lợi, kéo căng đến mức này, muốn thả người tất nhiên là điều không thể. Hắn vừa hôn lên gò má thanh tú của tiểu cô nương, vừa gần như là dỗ dành nói: "Trẫm đã hỏi thái y rồi, sau ba tháng là có thể."

Thấy nàng còn mắc kẹt lời nói trong cổ họng, giọng nói của người đàn ông lại hạ thấp vài độ, hiếm khi mang theo mấy phần uất ức: "Nàng tự tính xem, đã bao lâu rồi?"

"Trong lòng ta tự có chừng mực, sẽ không làm tổn thương nàng và hài tử."

Trần Loan bị hắn dụ dỗ đến tâm thần hỗn loạn bên lỗ tai, cả người không chịu được khẽ run lên, đến cuối cùng là tình trong như đã mặt ngoài còn e, cho hắn được toại nguyện.

Nhưng mà người đàn ông có giữ lời hứa đến đâu, lời nói lúc ở trên giường là không thể tin. Trần Loan nức nở, đầu ngón chân căng chặt lại thả lỏng. Lặp đi lặp lại, khi tình dậy thì trời bên ngoài đã tối rồi.

Cơ thể nàng hơi đau nhức. Mắt còn chưa mở, tay đã vô thức sờ vào vị trí bên cạnh, khoác tay lên eo của người đàn ông.

Kỷ Hoán thỏa mãn nằm cùng nàng cả một buổi chiều. Lúc này hắn cũng mở mắt, cơ thể nóng rực lật qua, giọng nói khàn khàn tiết lộ vừa mới tỉnh dậy: "Tỉnh rồi?"

Trần Loan không muốn để ý đến hắn.

Kỷ Hoán cũng biết lúc này bản thân náo loạn hơi quá, hắn tiến đến trước mặt tiểu cô nương, giọng nói như lông vũ lướt nhẹ: "Ngày mai giao thừa, các nơi sẽ cống nạp rất nhiều thứ mới lạ, buổi tối ta mang đến cho nàng nhìn một chút? Chọn một vài thứ nàng thích đặt trong điện, cũng coi như thêm náo nhiệt. "

Trần Loan không nhịn được che lỗ tai, chỉ để lộ một đoạn tóc đen dài như mực. Dáng vẻ vô cơ gây sự này khiến người ngựa ngáy.

Kỷ Hoán vuốt ve mái tóc dài mượt mà của nàng, yêu thích không buông tay. Hắn thích ý nheo mắt, trầm giọng hỏi: "Như thế là không muốn gặp ta?"

Nếu có người khác ở đây, nhất định sẽ hết sức lo sợ quỳ xuống đất, nhưng Trần Loan đã sớm gặp nhiều nên không lạ. Người đàn ông này không biết tính tình thay đổi như thế nào. Có người ngoài thì không có gì thay đổi, nhưng khi chỉ có hai người bọn họ, hắn bắt đầu mang bộ mặt anh tuấn này không chút kiêng kỵ tiến hành "Mỹ nam kế", lại phối hợp với giọng điệu có chút uất ức nữa.

Hiệu quả mười phần.

Trần Loan nặng nề hừ mũi, nhưng cuối cùng vẫn ló đầu ra. Gương mặt nhỏ nhắn của hiện tại đã tròn trịa, cho dù nhú mày cũng đáng yêu lại đáng thương, hoàn toàn không giống như vẻ xinh đẹp nũng nịu lại buồn bã như lúc đầu.

Kỷ Hoán càng ngày càng trân quý yêu thương nàng hơn.

"Rõ ràng chàng nói không làm xằng bậy." Trần Loan không vừa lòng oán giận, gương mặt nhỏ nhắn nhú lại.

Kỷ Hoán ăn no uống đủ, tâm trạng không tệ, hôn lên gương mặt trắng nõn của nàng, lại liếc nhìn bụng nàng hơi nhô lên cao, nói: "Vì tiểu tử này, ta thật sự là chịu không ít khổ."

Dân gian lưu truyền câu chua nam cay nữ, nhưng từ khi Trần Loan mang thai hài tử này, một miếng cay cũng chưa đụng đến, ngược lại quả mơ chua, hạnh chua, ăn đến độ mặt không đổi sắc.

Ngay cả Tô ma ma cũng nói cái thai này là hoàng tử.

Kỷ Hoán thấy nàng ăn uống rất vui vẻ, cũng đã từng ăn ô mai chua cùng với nàng. Nhưng mà sắc mặt lập tức tối sầm lại, uống liên tiếp mấy chén trà nhỏ cũng không vơi bớt vị chua.

Hôm sau chính là giao thừa, trong cung cũng bắt đầu bận rộn. Trần Loan đích thân ra ngoài treo đèn lồng lên cây, lại dán giấy cắt hoa lên cửa sổ nam bắc. Khắp nơi đều tràn đầy không khí lễ hội, vô cùng náo nhiệt.

Trần Loan không khỏi thờ dài. Lúc nàng gả cho Kỷ Hoán chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày như vậy. Nàng thật sự coi hậu cung sâu thẳm này thành một nơi ấm áp như nhà.

Đây là sự ấm áp mà nàng khát vọng hai kiếp.

Đích thân hắt tào ra cho nàng.

Kỷ Hoán, Kỷ Thiên, Trần Loan cùng nhau ăn bữa cơm tất niên này. Tiếng pháo hoa pháo trúc bên ngoài đồng loạt vang lên, trên bầu trời xuất hiện từng vòng tròn pháo hoa lặn tẩn.

Sau khi ăn xong, Kỷ Thiên uống một chút rượu. Có lẽ bởi vì đón năm mới, hoặc là bởi vì sắp phải chia ly, nàng ấy uống hơi say, dựa vào vai Trần Loan, nói nhảm một trận.

Chờ đến khi bị dẫn đến thiên điện nghỉ ngơi, hai mắt mơ màng, khoe mắt đỏ hoe, vẫn còn trong men rượu chưa tỉnh lại.

Trần Loan nhìn bóng lưng cô đơn càng lúc càng xa, đột nhiên tiến lên phía trước ôm lấy Kỷ Hoán, dụi mặt cọ cọ vào quần áo hắt mấy cái: "Không sao, chàng còn có kiếp."

Kỷ Hoán thu lại ánh mắt đang nhìn pháo hoa rực rỡ bên ngoài, hắt khẽ cong môi, ôm người vào lòng, từ trong cổ họng ừ một tiếng, cảm xúc không phân biệt được.

Còn có nàng, cũng chỉ có nàng.

Kiếp trước không thể cho nàng thứ gì, kiếp này toàn bộ đều cho nàng.

Chương 81

Mùa xuân tháng ba, Trần Loan mang thai tháng thứ bảy, bụng nàng mỗi ngày một lớn, như một quả bóng căng lên. Khiến người khó chịu nhất là tay chân bắt đầu sưng phù, mỗi buổi tối đều căng tức đến độ muốn khóc.

Tình trạng này liên tục kéo dài hơn mười ngày, mỗi đêm thái y đều bị gọi đến, thấy sắc mặt Hoàng Đế càng ngày càng âm trầm, người đứng đầu viện thái y không thể không chủ động cầu kiến Hoàng Đế.

Trong Ngự Thư Phòng, Kỳ Hoán đặt bút sang một bên, trên nền giấy trắng là tầng tầng lớp lớp các nét vẽ, màu mực đen nhuộm một mảnh, hần nhúu chặt mày, nhìn thái y đang quỳ phía dưới, hỏi: "Lời người vừa nói lúc nãy là có ý gì?"

Vương thái y là thái y có y thuật cao thâm nhất trong thái y viện, ông thấy chuyện nữ tử sinh con không phải là vấn đề gì to tát. Nhưng thân phận vị kia quý giá, trước khi mang thai đã rất được sủng ái, chuyện này không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Giải thích rõ ràng trước còn hơn đến lúc đó gặp tai họa từ trên trời rơi xuống.

Ông ta bình tĩnh mà nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, thân thể Hoàng Hậu nương nương không tốt, từ nhỏ đã bị nhiễm lạnh, nếu muốn thuận lợi sinh nở thì cần đi lại nhiều hơn, rèn luyện thân thể mỗi ngày."

Kỳ Hoán từ trên ghế đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Người cũng đã nhìn thấy dáng vẻ của Hoàng Hậu rồi, hai chân phù đến mức ngay cả đi cũng không được, làm sao có thể rèn luyện nhiều được?"

Mà đây chính là điều mà Vương thái y lo lắng.

Hài tử trong bụng Hoàng Hậu đến ngoài ý muốn. Ban đầu ông ta nghe theo mệnh lệnh của Hoàng Đế đưa phương thuốc bồi bổ thân thể cho vị ở cung Minh Lan, nghĩ chờ hai ba năm sau cơ thể Hoàng Hậu tốt lên lại nghĩ đến chuyện con nối dõi. Lúc đó chuyện sinh nở cũng sẽ không khó khăn như bây giờ.

“Cơ thể Hoàng Hậu yếu ớt, trong thời gian mang thai không nên cử động nhiều, hư nhược không bồi bổ, vì thần sợ lúc sinh sẽ có nguy hiểm.” Vương thái y cúi đầu, nhưng giọng nói không hề nhỏ, rơi vào tai Kỷ Hoán không sót một chữ.

“Có nguy hiểm gì?” Kỷ Hoán há có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của ông, lập tức lạnh giọng hỏi, sắc mặt cũng u ám.

"Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì thần chỉ sợ hai tình huống, một là sinh non chưa đủ tháng, hai là lúc sinh không thể qua khỏi."

Kể từ hôm đó, không biết vì sao, cho dù người đàn ông có bận rộn đến mấy, tấu chương ở Ngự Thư Phòng chất thành núi, mỗi ngày hẳn đều rút thời gian đỡ nàng đi dạo bên ngoài.

Hoặc là đi mấy vòng quanh tiểu viện, có khi sẽ đi xa một chút, thậm chí đến cả Ngự Hoa Viên.

Thời tiết ấm áp, hiện tại lúc đi Trần Loan chỉ có thể nhìn thấy cái bụng nhô cao của mình, ngay cả mũi chân cũng không nhìn thấy. Nhưng người đàn ông vẫn một mực hạ quyết tâm, nhất định kiên trì. Nàng có tức giận làm mình làm mẩy với hắn cũng không có tác dụng.

Thái độ cứng rắn trước đây chưa từng có.

Trần Loan sau khi suy nghĩ kĩ càng cuối cùng cũng nhận ra được điều gì đó.

Nhưng nàng không nói gì, mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, lại bất lực tùy ý Kỷ Hoán đi dạo.

Lại qua mười ngày, vào thời điểm ấm áp nhất trong năm, Đại Yên chào đón một ngày quan trọng hơn.

Vào ngày 20 tháng 3, Tam công chúa xuất giá gả đến nước Tấn, hồng trang kéo dài hơn mười mấy dặm.

Trên tháp cao, mặt trời chiếu từng chấm ánh sáng vàng, giống như một bàn tay dịu dàng lướt qua gò má. Trần Loan nhìn nghi trượng thật dài đi ra khỏi cung dưới sự bảo vệ của sứ thần nước Tấn. Nàng nhẩn nhẩn, cuối cùng vẫn là mím môi nụ cười sụp đồ.

Đại khái là Kỷ Hoán biết tâm trạng của nàng không thoải mái, hắc điểm điểm trên trán nàng, nói: "Cũng không phải là từ nay về sau không trở về nữa, hà tất phải thương cảm như vậy?"

Lúc này hắn đã nghĩ thông. Lúc trước không biết là ai đi theo đứng ở trên tường thành lâu như vậy, nhìn không chớp mắt lấy một cái.

Người đàn ông này đúng là khẩu thị tâm phi.

"Cũng không thể gọi là thương cảm. Viên Viễn quan tâm Thiền Nhi, hôm nay lại là một ngày tốt lành hiếm có." Trần Loan đứng một lúc, mãi cho đến khi nghi trượng thật dài biến mất khỏi tầm mắt, mới nói: "Chỉ là luôn cảm thấy lo lắng mà thôi."

"Chờ ra khỏi biên giới Đại Yến, Viên Viễn sẽ đích thân đưa người đến đón. Nàng cũng đã nghe lời hứa hẹn của hắn ngày hôm đó rồi. Nếu đã mở miệng nói ra lời kia sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hắn nhất định sẽ không thất hứa." Kỷ Hoán nhéo nhéo bàn tay hơi sưng phù của Trần Loan, nói nhỏ.

Hắn và Viên Viễn là cùng một loại người.

Lời hứa đã nói ra, sẽ dùng cả đời để thực hiện, vì vậy hắn tin Viên Viễn sẽ đối xử tốt với Kỷ Thiền.

Đứng trên tường thành đón gió một lúc lâu, Trần Loan đã sớm cảm thấy mệt mỏi. Nàng cử động bất tiện, bình thường chỉ đi mấy bước đã thấy tứ chi đau nhức, cơ thể nặng nề không thể nhấc nổi, tất nhiên, kế hoạch mỗi ngày đi dạo quanh điện Dưỡng Tâm cũng theo đó gặp trở ngại.

Tháng 4, cỏ mọc chim oanh bay lượn, số tháng theo đó cũng tăng lên, tinh thần của Trần Loan càng ngày càng kém, giống như dinh dưỡng đã bị hài tử trong bụng hút hết. Gương mặt nhỏ nhắn vốn có thai mà tròn trịa mềm mại, nay nhanh chóng gầy sọp đi. Ngoại trừ cái bụng, những nơi còn lại của cơ thể đều không nhìn thấy một chút thịt nào.

Cảnh này khiến Tô ma ma nơm nớp lo sợ. Mỗi ngày đều đích thân xuống phòng bếp đổi cách nấu, cho Trần Loan đãi ngộ cao, làm canh bổ và dược thiện, nhưng vẫn không có cải thiện rõ rệt. Người trong điện cũng theo đó âm thầm mặt ủ mày chau.

Dù Kỳ Hoán có bận rộn đến mấy cũng sẽ quay về điện Dưỡng Tâm ngủ. Ban đêm hề có chút cử động là sẽ bị đánh thức, hai mắt nhanh chóng xuất hiện thâm quầng. Trần Loan đề nghị hẩn đến thiên điện ngủ mấy lần, nếu không ngày hôm sau không có tinh thần và tâm tư xử lý công vụ.

Nhưng mà nói cái gì hẩn cũng không nghe. Mỗi lần nghe nàng lải nhải dông dài xong mới cười khế nói nếu hẩn thật sự ngủ bên ngoài, chỉ sợ người không ngủ được lại biến thành nàng.

Ngàn phòng vạn phòng, đến giữa tháng 4, chuyện đáng sợ nhất vẫn phải đến.

Thời tiết vốn đang ấm áp đột nhiên giảm nhiệt độ, chỉ trong một đêm, rất nhiều người trong cung đều bị cảm lạnh. Trần Loan cũng không ngoại lệ, mắt đau nhức, ho khan không ngừng, đau đầu còn phát sốt. Bởi vì trong bụng còn mang thai hài tử, đám thái y khoanh tay bó gối, rất nhiều loại thuốc không dám dùng, vì sợ làm tổn thương tiểu tử tông trong bụng.

Tình trạng này tiếp tục kéo dài hai ba ngày, không những không tốt lên mà càng ngày càng nghiêm trọng. Đêm thứ tư, Kỳ Hoán đã ở trong điện Dưỡng Tâm phát hỏa hai lần.

Họa đến dồn dập.

Chạng vạng ngày 21 tháng 4, mặt trời còn chưa hoàn toàn lặn hẳn, mây rực rỡ như được nhuộm màu, từng đám mây màu đỏ, nhuộm đỏ hơn nửa bầu trời.

Trần Loan vừa mới hạ được cơn sốt cao, lúc đang choáng váng đầu óc, bụng bắt đầu quặn đau. Lúc đầu chỉ là những cơn đau co rút có thể âm thầm chịu đựng được, sau đó cơn đau ngày càng trở nên dữ dội, từng cơn đau liên tiếp nhau, đau thấu tận xương tủy.

Trong điện Dưỡng Tâm đã sớm có bà mụ trông coi. Tô ma ma vừa sai người đi thông báo cho Hoàng Đế, vừa sai người đi mời thái y. Còn bà thì đích thân canh phòng trước mặt Trần Loan, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, liên tục an ủi: "Nương nương đừng vội. Trước tiên chúng ta giữ sức. Chờ đến bà mụ kêu dùng sức lại dùng sức, nhất cổ tác khí (*), tiểu hoàng tử cũng sẽ ra ngoài."

(*) Nhất cổ tác khí: Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

Mặc dù nói thì nói như vậy, nhưng Tô ma ma vẫn không khỏi thầm cảm thấy lo lắng, cảm thán hài tử này chọn thời điểm quá không thích hợp.

Vốn dĩ chỉ mới tám tháng, sinh ra được thân thể hơn phân nửa là yếu ớt, còn cứ khăng khăng chọn đúng thời điểm nương nương nhiễm phong hàn, chuyện này làm sao tốt được?

Kỳ Hoán và thái y chạy tới cùng một lúc. Lập tức đằng sau tấm bình phong, tiếng kêu đau trầm thấp của nữ nhân lặng lẽ truyền ra. Hắn gần như là theo bản năng nhấc chân bước vào, nhưng bị Hồ Nguyên ngăn lại.

"Hoàng Thượng, không thể tiến vào phòng sinh của nữ tử."

Kỷ Hoán híp mắt, sắc mặt lạnh lùng thêm mấy phần, khẽ quát: "Đều là lúc nào rồi, mà còn nói mấy lời lung tung quái gở này."

Trần Loan chỉ cảm thấy một cơn đau đớn xé rách quét qua thân thể nàng. Nàng giống như một con cá bị vớt lên khỏi mặt nước, ngay cả hô hấp cũng yếu ớt vô lực. Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Lúc Kỷ Hoán bước vào, mái tóc đen nhánh của nàng đã ướt đẫm mồ hôi. Những sợi tóc ẩm ướt dính trên trán và cổ áo. Dáng vẻ của nàng giống như một nhát búa đánh vào trái tim hắn. Người đàn ông đi đến nắm chặt lấy ngón tay ướt mồ hôi, khàn giọng nói: "Loan Loan."

Trần Loan nghe thấy giọng nói của hắn, quay đầu lại nhìn về phía hắn, cắn chặt môi dưới, sắc mặt trắng bệch đến dọa người, giọng nói nhẹ như bông: "Khá đau."

Kỷ Hoán nắm chặt bàn tay lạnh như băng của nàng, nói: "Không sao đâu, ta ở đây với nàng."

"Nếu đau quá, hãy véo ta thật mạnh. Đàn ông da dày thịt béo, không sợ đau."

Giọng nói của hắn trong trẻo, dáng vẻ dịu dàng, chỉ là gân xanh nổi trên mu bàn tay không thể lừa người được, bộc lộ cảm xúc thật sự trong lòng.

Hai tiếng đồng hồ sau đó, từ chạng vạng cho đến trăng đã lên cao, vẫn chưa thấy đầu của hài tử. Ngược lại Trần Loan không còn chút sức lực nào, hoàn toàn phải dựa vào ngậm sâm mới không ngất đi.

Mùi máu tanh tràn ngập, Hồ Nguyên đi đến nói nhỏ vào tai Kỷ Hoán mấy câu. Lúc người đàn ông từ sau bức bình phong đi ra, đuôi mắt đã đỏ hoe.

Vương thái y vô cùng bất đắc dĩ, ông ta đau khổ nói: "Hoàng Thượng cũng biết tình trạng thân thể của nương nương. Căn nguyên bệnh thời niên thiếu còn chưa trị khỏi, lúc sinh cần phải có thể lực. Gạt chuyện này sang một bên không nói. Nương nương còn đang nhiễm phong hàn nghiêm trọng, lần này cũng không có..."

"Lời này của người là có ý gì?" Lại một chậu nước máu khác được bùng ra, Kỳ Hoán chỉ dám liếc nhìn một cái rồi ép bản thân phải chuyển ánh mắt đi nơi khác, đáy mắt là gió bão u ám, lại bị hấn chậm rãi đè xuống, chỉ có giọng nói phát ra không tính là hòa nhã.

Hắn leo lên được vị trí này từ trong đống người chết, trong tay dính vô số máu tươi, nhưng chưa bao giờ có cảm giác gì. Vậy mà từng chậu nước máu được bùng ra lại khiến hắn hoảng sợ như thế, lồng ngực giống như bị cạy ra một lỗ rỗ rành rành.

Thậm chí hắn còn đang nghĩ, có phải tất cả khoản nợ tội ác mà hắn gây ra đều rơi lên trên người nàng và hài tử hay không.

Vương thái y và bà đỡ có kinh nghiệm phong phú đứng bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, quyết định đập nôi dìm thuyền thử xem, dù sao so với việc chờ đến lúc không giữ được cả người lớn lẫn hài tử thì tốt hơn: "Hoàng Thượng, nếu nương nương thật sự không có sức để hoàn thành cuộc sinh nở này, có thể thử cách mà hôm đó vi thần đã đề cập tới ở ngự thư phòng hay không?"

"Làm càn!" Giống như sợ người bên trong nghe thấy, Kỳ Hoán đè thấp giọng nói, năm ngón tay siết chặt vào nhau, trên mu bàn tay màu đồng đột nhiên nổi lên mấy sợi gân xanh. Hắn vô cùng tức giận, sắc mặt tối sầm: "Chuyện này đừng vội nhắc lại. Nếu có chuyện gì xảy ra với Hoàng Hậu và hài tử trong bụng, trẫm sẽ hỏi tội các người."

Vương thái y cúi đầu không nói gì, trong lòng thở dài. Tiểu hoàng tử hay tiểu công chúa trong bụng Hoàng Hậu quá không quan tâm đến mẫu thân rồi, phải chọn lúc này ra đời mới được.

Muốn bảo toàn an nguy của cả lớn và nhỏ, sợ là không thể nào thành hiện thực được.

Phương pháp kia là bất đắc dĩ mà thôi. Vương thái y nhớ tới tình trạng thân thể của vị kia, đã sớm chuẩn bị ma phí tán(*). Chẳng qua đối với Hoàng Hậu mà nói, điều đó còn nguy hiểm hơn đau đớn rất nhiều. Đến lúc nguy cấp, coi như đó là cách để giữ lại hài tử.

*Ma phí tán: Là một loại thuốc tê thời cổ đại.

Còn đối với người lớn, có thể sống được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào tạo hóa.

Ý thức của Trần Loan hỗn loạn, ánh mắt rã rời. Không hiểu sao trong đầu nàng hiện lên rõ ràng rất nhiều hình ảnh ở kiếp trước. Nàng nghĩ, chẳng lẽ kiếp này cũng không viên mãn hay sao?

Nàng đột nhiên rất không cam tâm. Nếu là kiếp trước thì không sao, nhưng kiếp này, nàng có Kỷ Hoán, có hài tử, có người thân, nàng không nỡ buông tay như vậy.

Ngón tay mảnh khảnh tinh tế như cọng hành bởi vì dùng sức, mà hiện lên gân xanh tinh tế. Nàng biết, nếu như nàng trầm luân vào sâu hơn nữa, nàng sẽ hoàn toàn bị lạc vào luân hồi của kiếp trước.

Bàn tay của Trần Loan đang cầm dải lụa đột nhiên bị lòng bàn tay ấm áp bao bọc lấy. Nàng cố gắng mở mắt ra, đầu móng tay tay trắng bệch sắc nhọn cắm sâu vào da thịt lòng bàn tay của hắn. Bên tai nàng là giọng nói hiếm khi lộ ra sự sợ hãi của hắn. Từng câu từng chữ như nước chảy vào trong lòng.

“Loan Loan, nàng biết ta sợ nhất điều gì không.” Giống như có chút mệt mỏi, giọng nói của hắn rất khàn, thật sự không dễ nghe.

Trần Loan khó khăn nhìn về phía hắn cong môi. Hình ảnh ký ức kiếp trước rút đi như thủy triều, cơn đau kịch liệt tấn công vào chỗ sâu

nhất trong tâm hồn. Nàng nặng nề hừ một tiếng, đôi môi bị cắn đến mức rướm máu.

Nửa giờ sau, lúc đứa trẻ được sinh ra, nàng hoàn toàn mất đi sức lực, mắt tối sầm lại, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Thật sự là dạo một vòng ở quỳ môn quan.

Tô ma ma ôm đứa bé trắng nõn mềm mại quấn trong tã lót đi đến trước mặt Kỷ Hoán, gương mặt nở nụ cười tươi như hoa: "Chúc mừng Hoàng Thượng, nương nương sinh được một tiểu hoàng tử."

Trong tiếng chúc mừng và tiếng cười vui vẻ, hai mắt Kỷ Hoán nặng trĩu, mới cảm thấy bản thân chảy mồ hôi không thua kém gì Trần Loan. Hắn hơi mệt mỏi phát tay, khàn giọng nói: "Ôm đi, gọi bà vú đến chăm sóc."

"Đều lui xuống hết cả đi. trẫm và Hoàng Hậu nói chuyện một chút."

Tô ma ma sống hơn nửa đời người, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy một người mới lên chức phụ thân bởi vì lo lắng cho thế tử mà ngay cả hài tử cũng không quan tâm. Bà há miệng, cảm thấy tiểu hoàng tử thật đáng thương.

Người hầu hạ nối đuôi nhau đi ra, nội điện lại là không khí vui vẻ, thịnh thế yên tĩnh. Trần Loan còn đang trong cơn mê man, tất nhiên không nhìn thấy người đàn ông anh tuấn bình tĩnh nắm lấy tay nàng đặt lên gò má. Nhưng trong bóng tối, dường như có thể cảm nhận được một tinh thể trong suốt ấm áp chảy xuống đầu ngón tay, đốt cháy lòng người.

"Không cần đứa thứ hai nữa."

Chỉ cần hai người bọn họ cố gắng hết sức ở bên nhau, những thứ khác đều không quan trọng.

Chương 82

Đích trưởng tử Kỷ Triệu được phong làm Hoàng Thái Tử vào ngày thứ hai sau khi ra đời. Nhất thời hoàng cung thịnh thế, Tô gia cũng dần dần được trọng dụng trong triều, thậm chí còn vượt quá ba phần thời hoàng kim.

Tiểu thư Tô Chúc duy nhất của Tô gia, từ một nha đầu nông thôn trở thành quý tộc danh viện, được người khác săn đón đến nỗi những người đến cầu thân đập vỡ cánh cửa.

Ai ngờ tính khí Tô Chúc cũng cao, không vừa mắt ai cả. Lan lão thái thái vừa hỏi thì ấp a ấp úng bắt đầu che đậy, nhưng ý tứ bộc lộ trong lời nói rất rõ ràng.

Sau khi Lan lão phu nhân hỏi đến hai ba lần thì trong lòng cực kỳ kinh ngạc, vội vàng kéo người vào phòng để hỏi rõ ràng.

Đang là mùa hè, trong phòng bắt đầu đặt chậu nước đá. Tô phủ bây giờ so với trước đây tốt hơn nhiều, ngay cả hương xông trong phòng lão thái thái cũng là đồ ngự ban, có thể thấy được địa vị ân sủng.

Lan lão phu nhân che chở sủng ái ấu nữ Tô gia như giống với Tô Viện năm đó. Lúc này mái tóc đã bạc phơ, nhưng sắc mặt âm trầm hiếm có. Mặc dù trong giọng nói vẫn mang theo ý cười nhưng không đạt tới đáy mắt, bà vẫy tay với Tô Chúc: "Con qua đây, tổ mẫu hỏi con một vài chuyện."

Tô Chúc phát khản đứng trước mặt lão thái thái, trong lòng đại khái biết rõ, hôm nay nàng ta cũng hy vọng nói chuyện thẳng thắn với lão thái thái.

Đã từng gặp qua người đàn ông như Kỷ Hoán, lại còn thâm tình như vậy, làm sao trong mắt nàng ta có thể chứa được mấy kẻ ăn chơi trác táng ở kinh đô?

Nàng ta đã suy nghĩ rất rõ ràng, cho dù vào cung sẽ bị đường tỳ chèn ép, nàng ta vẫn muốn thử xem sao. Huống chi người đó là thiên tử, hậu cung của thiên tử, làm sao chỉ có duy nhất một người được?

Đương nhiên nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, chờ lão thái thái nói chuyện với Trần Loan, Trần Loan sẽ tự nghĩ thông, vốn dĩ hai người là quan hệ tỷ muội, trong cung cũng có thể giúp đỡ nhau chèn ép kẻ xấu.

"Cuối cùng con nghĩ thế nào? Ba tháng trước đường tỳ của con đặc biệt sai người mang danh sách đến. Ta và tổ phụ của con đã gặp qua thiếu niên lang của ba bốn nhà đứng đầu danh sách, gia thế trong sạch, người cũng biết vờn lên. Bây giờ con đã đến tuổi kết hôn, kéo dài cũng không phải là chuyện tốt."

"Hôm nay con hãy cho tổ mẫu một lời khẳng định, con nhìn trúng nhi tử nhà nào? Nếu thật sự không tệ, tổ mẫu cũng không giữ con lại."

Lan lão thái thái mắt sáng như đuốc, nhìn chăm chăm sắc mặt của Tô Chúc, bất kỳ sự thay đổi nào cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của bà.

Con người Tô Chúc thay đổi mấy lần, sau đó cắn chặt môi dưới, mắt ngấn lệ nhìn Lan lão phu nhân. Ánh mắt kia khiến cho người nhìn vào giật thót, thầm nghĩ không tốt.

Quả nhiên nàng ta nói: "Tổ mẫu, tôn nữ muốn tiến cung."

Lời nói này như tiếng sấm sét giáng xuống mặt đất, sắc mặt Lan lão phu nhân đông cứng lại, gần như không kìm nén được lửa giận. Bà chống quải trượng từ từ đứng dậy, hỏi: "Tại sao con lại có suy nghĩ này?"

Tô Chúc im lặng một lúc, rồi đáp: "Tôn nữ đã từng nhìn thấy Hoàng Thượng mấy lần, chỉ vừa nhìn một cái đã mặt đỏ tim đập, nhưng nhìn những nam tử khác ở kinh đô thì không có nửa phần động tâm."

Nàng ta nghiêng đầu, lạy Lan lão phu nhân một lạy, nước mắt rơi xuống mu bàn tay trắng nõn, giọng nói nghẹn ngào, gương mặt nhỏ nhắn đáng thương nói: "Tôn nữ lớn đến nhường này chưa bao giờ cầu xin tổ mẫu điều gì, hôm nay chỉ có một chuyện, mong tổ mẫu thành toàn."

"Sau khi tôn nữ vào cung, nhất định sẽ tận tâm làm việc cho nương nương, tận lực giúp đỡ nương nương, nhất định sẽ không cản trở đường đi của nương nương và Thái Tử."

Quải trường nạm vàng khảm ngọc của Lan lão phu nhân nặng nề gõ xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề, bà khẽ quát một tiếng, dù sao cũng không nỡ nặng lời với Tô Chúc, chỉ cố hết sức thuyết phục nàng ta từ bỏ ý định này.

"Con nói thật dễ nghe, đường tử của con mất mẫu thân từ nhỏ, không có người thương yêu. Hiện tại khó khăn lắm mới được như hôm nay. Ta lại đưa con tiến cung, vậy thì có khác gì phủ Trấn Quốc Công? Nhà chúng ta là núi dựa cho đường tử con, không phải là vật cản đường!"

"Tốt hơn hết con nên từ bỏ ý định này càng sớm càng tốt. Nếu để cho tổ phụ của con biết, ông ấy sẽ đánh gãy chân con, ta có muốn bảo vệ cũng không bảo vệ được."

Tô Chúc không hiểu, kinh ngạc ngược mắt lên, ngang bướng trả lời: "Tại sao con và đường tử khác nhau? Rõ ràng tôn nữ mới là tiểu thư Tô gia. Mặc dù nói đường tử thân thiết với tổ phụ tổ mẫu, nhưng thân sơ xa gần, dù sao tử ấy vẫn là mang họ Trần."

Theo lý thuyết, Tô Chúc được người từ Tô gia nuôi dưỡng, ngoan ngoãn hiểu chuyện, mọi người đều yêu thương nàng ta có thừa. Mãi

cho đến khi gặp Trần Loan, lần đầu gặp mặt đã là Hoàng Hậu đứng ở trên cao rồi.

Mà Hoàng Đế anh tuấn tài giỏi vì Trần Loan là buông bỏ tư thái, cùng Trần Loan hành nửa lễ với Tô Kỳ và Lan lão phu nhân, gọi một tiếng ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu.

Người đàn ông như vậy, nữ tử nào không động tâm?

Với thân phận hiện tại của nàng ta, nàng ta không hề thua kém Trần Loan trước đây, nàng ta cũng không mưu cầu ngôi vị Hoàng Hậu, nàng ta chỉ muốn làm một đóa hoa hải đường dịu dàng, lúc người đó giải quyết chính sự mệt mỏi, sẽ nhỏ nhẹ an ủi mấy câu.

Lan lão thái thái lắc đầu, khá thất vọng: "Sao mà nói mãi con vẫn không chịu hiểu vậy? Tô gia có thể hồi sinh một lần nữa chính là bởi vì Hoàng Thượng xem trọng địa vị của Hoàng Hậu và Thái Tử. Nếu không lần này con cũng chỉ có thể tìm một học sĩ hàn môn ở huyện Nguyên mà gả đi thôi."

Bà dừng một chút, nói tiếp: "Con cũng đừng nói lời gì mà thân sơ khác biệt. Đường tử của con không có cô cô của con chăm sóc, Tô phủ chúng ta không quan tâm con bé bao nhiêu năm? Lúc nhỏ con được chúng ta chăm sóc nuôi lớn, lại chịu uất ức bao nhiêu?"

"Lời ta nói hôm nay, con nên tự mình suy nghĩ, đừng để mọi người thất vọng mới đúng."

Đây vốn là một cuộc nói chuyện vô cùng bí mật nhưng không hiểu sao lại đến được tai Trần Loan. Nàng nghe hai ba câu mập mờ nước đôi cũng không để tâm, ngược lại bảo Lưu Nguyệt đến Ngự Thư Phòng một chuyến, nói chuyện này cho người đàn ông kia nghe.

Đêm đó bị trùng trị có chút thảm.

Một người đàn ông đã làm cha nhìn thành thực chứng chặc, có đôi khi Trần Loan nhìn lại, cảm thấy năm tháng đối xử tử tế, giống như

không hề lưu lại bất gì dấu vết nào trên người hấn. Mà nàng thì ngược lại, sau khi sinh hài tử, thời gian một hai tháng đã tiêu tụy không tưởng tượng nổi.

Sau khi mưa tạnh gió ngừng, giọng nói Kỳ Hoán khàn khàn ý vị thâm trường nói vào tai nàng: "Tại sao ban ngày lại sai người đến truyền những lời như vậy? Chê ta yêu thương nàng chưa đủ?"

Trần Luân lau mồ hôi trên thái dương, cười cười phớt lờ, vươn đầu ngón tay mảnh khảnh thon dài vỗ vào lồng ngực rắn chắc của người đàn ông, nói: "Vậy cũng không phải, chỉ là ngoại tổ phụ đối xử với thiếp không tệ. Nếu Tô Chúc muốn tiến cung, thiếp nhất định không đồng ý, chỉ sợ đến lúc đó để cho người hai mặt làm khó, ngược lại tổn thương hòa khí."

Kỳ Hoán nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang châm dầu vào lửa, nhướn mắt, lập tức không đứng đắn, ngậm ý cười nói: "Không tệ, sinh hài tử rồi có khác, thái độ cứng rắn hơn rất nhiều."

Trần Loan phớt lờ lời chế giễu của hấn, xoa ấn đường, nói: "Chờ yến tiệc trăm ngày của Loan Loan, thiếp lại nói chuyện với cô nương kia."

"Người ta cũng không nhỏ hơn nàng mấy tuổi, không cần phải cho họ nhiều thể diện, sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài mới là chuyện đúng đắn." Người đàn ông có mỹ nhân trong tay, tâm trí đương nhiên sẽ không dừng lại ở những vấn đề tầm thường như vậy quá lâu, ngay cả trong giọng nói cũng có chút không kiên nhẫn.

"Hoàng Thượng là chiếc bánh thơm, ai cũng muốn gặm một miếng. Đây là chuyện bình thường." Trần Loan cười nói.

Kỳ Hoán nắm lấy chiếc cằm của nàng lười biếng cong môi, khẽ hừ hỏi: "Vậy sao Hoàng Hậu nương nương lại không chút động lòng, sao không muốn tiến lên gặm một miếng?"

Sau khi nàng sinh hài tử, người đàn ông càng nuông chiều nàng vô bờ bến, gần như là ngoan ngoãn phục tùng. Ngược lại thì không hề

quan tâm đến hài tử, hoàn toàn giao đứa nhỏ cho bà vú, lúc Trần Loan đến nhìn, đứa nhỏ mím môi khóc như con chó nhỏ.

Nói chuyện một lúc, chủ đề câu chuyện lại kéo đến trên người Kỷ Triệu. Kỷ Hóa nhú mày, đặc biệt không hài lòng với tiểu tử này. Nguyên nhân là do khi sinh ra thẳng bé quá già vò người, khiến cho cha là hấn bị dọa sợ.

"Đàn ông phải nghiêm khắc dạy dỗ từ khi còn nhỏ, cả ngày dính lấy phụ mẫu còn ra thể thống gì nữa?"

Trần Loan yếu ớt phản bác lại: "Loan Loan mới có hai tháng tuổi, làm gì kiêng kỵ như vậy?"

Người đàn ông chỉ coi như gió thoảng bên tai, nghe xong thì quên ngay.

Trần Loan cảm thấy trong lòng ấm áp. Tất nhiên nàng biết ngoài miệng người đàn ông này nói chán ghét như thế, nhưng trong lòng rất quan tâm đến Kỷ Triệu. Chỉ là ngoài mặt cậy mạnh, nếu không cũng sẽ không nửa đêm nhẹ tay nhẹ chân đi đến thiên điện hỏi thăm.

Ngày tháng trôi qua chớp nhoáng, chẳng mấy chốc đã đến tròn một trăm ngày của Hoàng Thái Tử Kỷ Triệu, để hậu thiết yến ở điện Thần Tiên, chiêu đãi quần thần.

Tô gia nghiễm nhiên nằm trong sổ danh sách được mời tham dự. Vừa sáng sớm Trần Loan đã căn dặn Bồ Đào, lúc kết thúc bữa tiệc thì mời Tô Chúc đến Văn Đình một chuyến.

Chương 83

Yến tiệc trăm ngày tuổi của Hoàng Thái Tử, tối hôm đó điện Thần Tiên cực kỳ náo nhiệt. Tất cả thế gia có máu mặt của kinh đô đều dắt thêm thân thích đến. Trong khoảng thời gian ngắn, yến tiệc linh đình, ca hát và nhảy múa thái bình. Ngày trọng đại như hôm nay, trên mặt mỗi người đều treo nụ cười.

Tô gia là văn thần, chỗ ngồi bên cạnh Tư Mã gia. Tô Kỳ uống nhiều mấy ly, sắc mặt đỏ bừng. Lan lão phu nhân cũng không động vào chén rượu trước mặt, mà chỉ thỉnh thoảng nhấp mấy ngụm trà để làm ấm cổ họng.

Hôm nay có hai tiểu bối Tô gia đến, một là đích nữ Tô Chúc của trưởng tử Tô Diệu, một là đích tử Tô Hoành của thứ tử Tô Ninh.

Là nữ hài tử duy nhất trong số hậu bối của Tô gia, mấy ngày gần đây Tô Chúc đi tới đâu cũng là tâm điểm chú ý của mọi người. Nàng ta vốn là mỹ nhân từ trong trứng. Mặc dù không xinh đẹp quyến rũ bằng đường tử Trần Hoàng Hậu, nhưng mặt mày dịu dàng, nhìn từ xa giống như người làm bằng nước.

Cười một người như vậy, trong nhà cũng thanh tịnh.

Mặc dù lớn lên ở một trấn nhỏ vùng thâm sơn cùng cốc, nhưng có Tô Kỳ và Lan phu nhân dạy dỗ, hành vi cử chỉ đều tự nhiên khéo léo. Huynh đệ trong nhà đều hết lòng chăm sóc bảo vệ, tương lai tiểu bối Tô gia có chỗ đứng trong triều, tự nhiên sẽ có thể giúp đỡ ít nhiều.

Đó mới là điều chủ yếu.

Tô Kỳ nhìn trúng thứ tử Thường gia, Thường gia khiêm tốn, ở kinh đô không bao giờ để lộ thực lực, điều khiến người khác động lòng nhất chính là gia đình thanh tịnh, bà mẫu hiền lành, nổi tiếng là người tốt bụng ở kinh đô.

Chẳng qua Tô Chúc hoàn toàn không cảm kích, khiến hai người già bọn họ buồn lo mất ăn mất ngủ, tìm mọi cách khuyên nhủ đều không có kết quả.

Hoàng Thái Tử trong tã lót, được bà vú ôm đi một vòng rồi lại lui xuống. Mặc dù đại đa số mọi người đều không nhìn được chính diện của Kỷ Triệu, nhưng bà vú dừng lại trước mặt Tô gia, hiển nhiên là đã được căn dặn, để cho Tô Kỳ và Lan lão phu nhân biết mặt.

“Đứa nhỏ này thật đẹp.” Tô Kỳ vuốt râu, hưng phấn nốc một ly rượu vào bụng, nói với lão phu nhân bên cạnh: “Đứa bé lúc nhỏ dính người nay đã làm nương rồi, Viện Nhi ở trên trời có linh, nhất định sẽ yên tâm.”

Phía xa là vũ cơ múa tay múa chân, giọng hát run rẩy mềm mại mê hoặc người ba phần. Có rất nhiều người ham ăn uống nhiều rượu, ánh mắt đều không tự chủ nhìn về phía ca cơ đến từ Giang Nam. Tô Chúc yên lặng ngồi ở vị trí của mình, cảm thấy không hợp với nơi này.

Trước khi đến đây, nàng ta bị Lan lão phu nhân ngấm ngấm nhắc nhở.

Nàng ta thực sự không hiểu tại sao biểu tỷ có thể, nàng ta lại không thể.

Rõ ràng xuất thân đều không khác biệt nhau là mấy.

Những ngôi sao tô điểm bầu trời, tiệc tan, Trần Loan và Kỷ Hoán thì thầm vài câu, sau đó chậm rãi đứng dậy, trước khi đi còn ý vị thâm trường liếc nhìn Tô Chúc một cái, góc áo lóe lên ánh sáng vàng.

Đám triều thần cũng dắt gia quyến rời khỏi, Tô Kỳ mới chuẩn bị đứng dậy, nhìn thấy thái giám tổng quản bên cạnh Hoàng Đế đi tới, cười nói: "Hoàng Thượng mời Thái phó dời bước một chuyến."

Tô Kỳ đi không lâu, Bồ Đào đi đến hành lễ với Lan lão phu nhân, chợt nhìn thấy ánh mắt Tô Chúc đuổi theo bóng dáng Kỳ Hoán, không mặn không nhạt nói: "Tứ cô nương, nương nương mời người đến đình trò chuyện."

Lão phu nhân lập tức hiểu ra, đây là Trần Loan đã biết tâm tư của Tô Chúc rồi.

Tô Chúc mím môi, mới tiến lên một bước, đã bị lão phu nhân túm lấy cổ tay, gương mặt già nua lộ ra vài phần bất lực: "Ta đi cùng con."

Bà không hiểu quá rõ ngoại tôn nữ Trần Loan này, nhìn dáng vẻ hiền lành dịu dàng, nhưng có thể có được địa vị như ngày hôm nay, ai cũng không biết tính tình bên trong là thế nào.

Hài tử Tô Chúc này quý mê tâm thần, nhưng không có ý định hại người khác, chờ nghĩ thông là được rồi.

Nếu vì chuyện này mà làm tổn thương tình tử muội, lại khiến Trần Loan xa cách Tô phủ, vậy thì sẽ vô cùng đau đầu.

Bồ Đào thấy vậy cũng không nói gì, xoay người dẫn đường.

Trần Loan đang ngồi trong lương đình, tay cầm chiếc quạt đồng đưa không nhanh không chậm, tua rua dưới chiếc quạt lướt nhẹ trên ngón tay, nhẹ nhàng mềm mại. Mãi cho đến khi lão phu nhân và Tô Chúc đi đến lương đình, nàng mới đứng dậy đi về phía trước mấy bước, nhận lễ của lão thái thái và Tô Chúc.

"Vốn dự định gọi tứ cô nương đến hàn huyên, nhưng nghĩ đến dù sao ngoại tổ mẫu cũng sẽ không an tâm, cùng nhau đến cũng tốt." Có lẽ đã làm nương, nên giọng nói của Trần Loan dịu dàng hơn trước đây rất nhiều.

Lan lão phu nhân nặng nề thở dài, kéo Tô Chúc qua, nói: "Cô nương này không hiểu chuyện, khiến nương nương chê cười rồi."

Trần Loan không cho tứ cô nương lớn lên trong hũ mật nhiều mặt mũi, bởi vì trời đã khuya, thời gian giữ bọn họ ở lại nói chuyện cũng không nhiều, nàng nhướn mày cười, nhấp một ngụm trà, nói: "Bổn cung và tứ cô nương là biểu tỷ muội, hôm nay ở ngay trước mặt ngoại tổ mẫu, ta cũng không nói vòng lòng."

"Nghe nói người muốn vào cung hầu hạ Hoàng Thượng?" Trần Loan gõ gõ nắp trà, dù bận vẫn nhàn nhã nhìn Tô Chúc.

Ngoài ý muốn chính là Tô Chúc thẳng thắn thừa nhận. Gần như vừa nói xong, nàng ta cắn môi dưới gật đầu nói: "Hồi bẩm Hoàng Hậu, thần nữ quả thực có suy nghĩ này, hy vọng nương nương thành toàn."

Nàng ta rất rõ ràng, nếu lần này không nói, nàng ta sẽ không có cơ hội nữa.

Đến kinh đô mấy tháng, nàng ta đã nghe ngóng được tám chín phần chuyện về biểu tỷ. Hoàng Thượng cực kỳ sủng ái nàng, lúc đó ngay cả đích nữ Tư Mã gia cũng không vào cung được, chứ đừng nói là nàng ta.

Sắc mặt lão phu nhân tối sầm lại, không nghĩ đến Tô Chúc lại nói như vậy. Bà ta hít một hơi khí lạnh, cười xin lỗi: "Nương nương, tứ cô nương còn nhỏ, người đừng chấp nhặt với nó. Tô phủ của chúng ta hoàn toàn không chấp nhận chuyện này." Nói xong lại nghiêng đầu nhìn Tô Chúc, giọng nói nghiêm khắc chưa từng có: "Nhanh thỉnh tội với nương nương. Con bây giờ lại có thể nói ra miệng những lời nói thiếu suy nghĩ như vậy sao? Ta và tổ phụ con thường ngày dạy dỗ con thế nào? "

Trần Loan nhướn mắt, ngón trỏ như ngọc đặt bên môi, cười làm động tác im lặng chớ lên tiếng. Nụ cười tuy rất hiền hòa nhưng lại

mang theo bảy tám phần cứng rắn, ngay cả mặt mũi lão phu nhân cũng không cho.

"Không cần nói nhiều, hôm nay bốn cung tới đây, chính là muốn tự mình nói cho tứ cô nương một tiếng, ngoại trừ Hoàng Thượng, người nhìn trúng bất kỳ nam tử chưa vợ nào ở kinh đô, bốn cung tùy người chọn, đó coi như là tất cả tình tỳ muội giữa ta và người."

Nàng được Bồ Đào đỡ đứng lên, vuốt móng tay giả lạnh như băng, nâng lên mí mắt, đề khước miệng xuống, sinh ra mấy phần áp bức và uy nghi: "Người đời đều nói bốn cung dụ dỗ mê hoặc quân chủ, ghen tị không chứa được người khác. Nhưng đôi chân này đứng bên cạnh Hoàng Thượng, người thực sự có thể quyết định trời đất bằng một lời nói không phải là bốn cung, mà là Hoàng Thượng."

"Hậu cung này sẽ không có vị nương nương thứ hai, đây là ý của bốn cung, cũng là ý của Hoàng Thượng. Tô tứ cô nương, người đã hiểu chưa?"

Rõ ràng nàng nói lời này trên môi ngậm ý cười, nhưng một tiếng Tô tứ cô nương kia, khiến cho Tô Chúc và lão phu nhân cứng đờ cả người. Vốn là biểu tỳ muội thân thiết, cuối cùng xa lạ thành như vậy

Lan lão phu nhân nhớ đến nữ nhi duy nhất mất sớm, lại nhìn tôn nữ được bà nuôi nấng từ nhỏ, thực sự tiến thoái lưỡng nan, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, đánh nơi nào cũng đau như kim châm xát muối.

Tô Chúc sững sờ nửa ngày, rồi ngược đôi mắt trong veo và sáng ngời kia lên, chậm rãi nói: "Nương nương sợ thần nữ tiến cung sẽ phí hết tâm tư tranh sủng, cản đường của nương nương và Thái Tử?"

Lời nói này thật sự vượt qua phép tắc, nhưng Trần Loan không lên tiếng ngắt lời. Nàng như cảm nhận được tính tình cô nương này không xấu, thẳng thắn nói ra, còn tốt hơn rất nhiều so với dao nhỏ đâm chọt sau lưng. Nàng cũng vui vẻ cho mấy phần mặt mũi.

"Cho dù người tuyệt đối trung thành với bốn cung, thậm chí uống canh tuyết tử, bốn cung cũng không đồng ý."

Trần Loan vô tình liếc nhìn thấy góc áo màu vàng tươi ở cạnh hoa ngoài lương đình, nhướn mày cười thản nhiên: "Nào có nữ nhân nào nguyện ý đưa mỹ nhân vào lòng phu quân mình? Bây giờ người vẫn còn nhỏ, ở độ tuổi mềm mại như một bông hoa, gặp được bao nhiêu người? Một lòng chân thành nhiệt tâm có phải là điều tốt? Chỉ là chớ có mắc sai lầm là được."

Nói xong nàng đi đến trước mặt lão phu nhân, giọng nói vẫn dịu dàng: "Tứ cô nương là nữ hài tử duy nhất trong đám hậu bối Tô gia, lớn lên trong vô vàn sủng ái. Mà ta dù sao cũng mang họ Trần, đối với Tô phủ mà nói là người ngoài. Cho nên bởi vì như vậy, hôm nay ta mới đứng trước mặt lão phu nhân nói, có ta ở đây, tứ cô nương sẽ không bao giờ tiến cung được."

Nói đến mức này, Trần Loan đặt tay lên ngực tự hỏi, nàng đối với Tô phủ cũng coi như là chân thành tận tụy, nếu Tô Chúc cứ khẳng định u mê không chịu tình ngộ dùng bất cứ thủ đoạn gì, nàng cũng sẽ không khách khí.

Lão phu nhân gật đầu, trước mắt mờ mịt từ lúc nào không hay. Bà nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Trần Loan, run rẩy nói: "Con... Sao con có thể là người ngoài được? Con ở trong lòng ta và người Tô gia, đều có trọng lượng giống như Tứ nha đầu!"

Trần Loan biết ý của bà, nàng là nữ nhi duy nhất của Tô Viện. Người Tô gia thương xót nàng nhỏ đã mất mẹ, lại bởi vì yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối xử với nàng cũng là thật tâm thật ý, có thể sánh bằng với tôn nữ ruột thịt chăm sóc dưới gối. Nhưng dù sao tình cảm vẫn thua kém việc nhìn từ nhỏ đến lớn.

Nàng không muốn lấy việc đó đánh cuộc.

Cũng không cần thiết.

Đêm hè lạnh như nước, ánh trăng chiếu xuống lương đình thả mình vào trong mặt nước, sóng sánh sáng ngời. Trần Loan mới sinh con không lâu, khí huyết hao tổn, không thể so với trước, lúc này đứng lâu trong gió đã cảm thấy không thoải mái.

Lại trấn an lão phu nhân mấy câu, Trần Loan xoay người rời đi. Cung nữ thái giám hầu hạ trong lương đình đi theo phía sau nàng. Đám người cuồn cuộn, trong thời gian ngắn, chỉ còn lại hai cung nữ nhỏ cầm đèn đứng với bọn họ.

Ở góc tường, ẩn đường Kỷ Hoán đen lại, có phần không kiên nhẫn, hẩn hẩn nại, vẫn là nói với Lưu Nguyệt: "Người nhảm nhí không biết gì cũng phải đích thân gặp mặt. Lần sau giám sát chủ tử của người chặt chẽ một chút. Lời thái y dặn dò đã quên hết rồi sao?"

Hồ Nguyên và Lưu Nguyệt đều im lặng không lên tiếng.

Đoán chừng là Hoàng Thượng bị lúc sinh Thái Tử dọa sợ, bây giờ mỗi buổi tối đều phải kéo Hoàng Hậu đi dạo trong ngự hoa viên và hành lang, còn cung cấp nhân sâm linh chi tốt cho sức khỏe qua, thậm chí còn không nhìn thấy đồ ăn cay mặn xuất hiện trên bàn nữa, không khác gì ở trong chùa trên núi tu hành ăn chay.

Đêm nay gió thổi còn trò chuyện với người khác, nghĩ như thế nào cũng thấy không tốt cho thân thể. Vị này tức giận cũng là chuyện trong dự liệu.

Khi Trần Loan đi tới, nàng vừa vặn nghe được câu cuối cùng. Nàng xách váy đi đến trước mặt người đàn ông, nhón chân mới ngang vị trí bả vai của người đàn ông, lại bởi vì thân hình gầy gò nên nhìn cực kỳ nhỏ nhắn hoạt bát, không hề giống như người đã từng sinh hài tử một chút nào.

"Hoàng Thượng chớ buồn bực, thần thiếp đi nói vài câu, tiểu cô nương tính tình cao ngạo, nhìn một cái đã nhìn trúng người xuất sắc nhất kinh đô. Thần thiếp đi ngáng chân trút giận." Trần Loan dường

như cảm thấy câu nói này thật buồn cười, vừa mới nói ra, đã tự mình nở nụ cười.

Kỷ Hoán nắm lấy tay nàng một cách tự nhiên, vẻ mặt kiên nghị như sắt đá. Hắn liếc mắt nhìn về lương đình phía sau, không do dự nói: "Là nàng thiện lương. Tại sao không nghe lời trẫm, dứt khoát tứ hôn không dây dưa, tự nhiên làm khổ đứng trong gió, kết quả vẫn là thương lượng không thành."

"Thần thiếp không quan tâm có thương lượng thành công hay không, chỉ là tốt xấu gì cũng là quan hệ thân thích. Tùy tiện hứa hẹn người khác, nếu đối phương không đơn thuần như chúng ta thấy, thì sẽ hại một đời nàng ta." Trần Loan dừng lại, cười phá lên: "Nghĩ như vậy, thần thiếp quả thật rất tốt bụng. Cũng không biết mấy người bên ngoài tại sao lại đội cho thiếp cái nón xấu xa."

Đáy mắt Kỷ Hoán hiện lên ý cười ấm áp rõ ràng, cầm tay dắt nàng đến điện Dưỡng Tâm: "Nàng so đo với bọn họ làm gì, những người kia có miệng ai sạch sẽ đâu?"

"Ở trong mắt của trẫm, Hoàng Hậu cực kỳ thiện lương, mới làm cho những người kia cảm thấy dễ bắt nạt."

Người đàn ông đột ngột nói lời âu yếm khiến Trần Loan ngẩn người. Một lúc sau liếc nhìn bóng lưng ảm đạm sau lương đình, khẽ nói bên tai hắn: "Hoàng Thượng thật sự không biết thương hương tiếc ngọc."

Trong lòng Kỷ Hoán cảm thấy buồn cười, đưa tay vuốt tóc nàng, rồi siết chặt áo khoác đang mặc trên người nàng, giọng nói còn nghiêm nghị hơn: "Thân thể của mình còn không chú ý, cả ngày chỉ biết la hét muốn sinh công chúa, một cơn gió thổi qua cũng ngã được nàng. Mười năm nữa trẫm cũng không dám để cho nàng sinh nữa."

Không hiểu sao, người này từ từ thay đổi dáng vẻ ở trước mặt nàng. Bên ngoài nói một không hai, lời vàng miệng ngọc, mà lúc chỉ có hai người thì hắn bắt đầu làm nhảm, một câu mà nói hết lần này đến lần

khác, không còn là Bát hoàng tử cao ngạo đứng trên đỉnh núi như lúc trước nữa.

Trần Loan tiến lên một bước, kéo ống tay áo của hắn, nhẹ giọng hỏi: "Ngày thiếp sinh Loan Loan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Khiến cho chàng ngậm miệng không nói, còn kiêng kỵ như vậy?"

Nàng chỉ biết ngày đó sinh quả thật rất nguy hiểm, nàng cũng chịu không ít đau khổ. Nhưng lúc nữ nhân sinh hài tử đều như vậy, ai cũng phải đi một bước đó. Chỉ là không biết người đàn ông này rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì, vừa nhắc đến ngày kia, sắc mặt lập tức đen không tưởng tượng nổi, người khác muốn nhắc cũng không được nhắc.

Nàng nằm đó chịu đựng cơn đau, lại không biết Kỳ Hoán đứng trước bức bình phong, nhìn từng chậu nước máu được bưng ra, lại từng chậu nước nóng mới được bưng vào. Nghe tiếng kêu đau kiềm nén của nàng, lại có thái y và bà đỡ mấy lần ám chỉ nhắc nhở. Cho dù là thần tiên trên trời cũng không bình tĩnh được.

Huống chi hắn chỉ là một người phàm.

Một người phàm trần yêu Trần Loan sâu đậm.

Không thể thay nàng chịu đựng cơn đau, không thể giúp nàng chống đỡ cực khổ. Tất cả những gì hắn có thể làm chính là che chở hai mẫu tử nàng dưới đôi cánh của mình, giống như ước nguyện ban đầu khi cưới nàng.

Lúc này, không biết là do Trần Loan cảnh cáo, hay vì những lời "Oán trách" không lớn không nhỏ không mặn không nhạt của Kỳ Hoán có tác dụng, hay là vì Tô Kỳ và Lan lão phu nhân dùng cách gì đó, mà không lâu sau Tô Chúc ấn định hôn sự, đối phương chính là đích thứ tử của Thường gia.

Ngày hôm ấy trong điện Dưỡng Tâm, Trần Loan đích thân đi hái một giỏ hoa cánh hoa còn dính sương mai để làm son, nghe tin tức này

cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ nhàn nhạt nói: "Coi như là người có thể thuyết phục, nếu không chuyện này cũng không dễ giải quyết."

Tô gia vì nàng mà làm rất nhiều chuyện, nàng thật sự không muốn xé rách da mặt ồn ào. Kết cục như thế này, không thể tốt hơn.

Buổi tối Kỷ Hoán trở lại, đầu tiên là mặt lạnh ôm Kỷ Triệu, cũng không biết hắn nghe ở đâu, khẳng khẳng muốn xây dựng hình ảnh phụ thân hiền lành trước mặt nhi tử mình từ khi còn nhỏ. Cho dù Trần Loan cười nhạo mấy lần, hắn nói hài tử còn nhỏ, sao có thể nhìn hiểu, hắn kiên trì với nhận định như vậy.

Nội điện không nóng không lạnh, Trần Loan tắm xong thì nằm trên giường nhỏ đọc thoại bản, người đàn ông cúi đầu viết, thân người thẳng tắp, mới phê xong sổ con, dự định đọc binh thư, thì cuốn sách trong tay bị một đôi tay ngọc chặn lại.

"Sao còn chưa ngủ?" Người đàn ông bất đắc dĩ hỏi, ôm nữ nhân vào trong ngực, cọ cằm vào đỉnh đầu của nàng, dịu dàng hỏi.

Trần Loan duỗi ngón út móc lấy một lọn tóc đen của hắn, nho nhã che miệng ngáp một cái, nũng nịu dịu dàng nói: "Không có chàng không ngủ được."

Kỷ Hoán cười khế, lồng ngực phập phồng vài cái, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng đứng lên, trong lời nói không che giấu sự sủng nịnh: "Tại sao làm mẹ rồi lại càng ngày càng nũng nịu vậy? Hả?"

Vừa dính trên người hắn, Trần Loan lập tức cảm thấy buồn ngủ. Chỉ là trước khi chìm vào giấc ngủ, nàng chống đỡ thì thào vào tai hắn: "A Hoán, thiếp cảm thấy cuộc sống như thế này thật tốt."

Có hắn, có nàng, còn có hài tử của bọn họ, tạo thành một tổ ấm trọn vẹn mà kiếp trước cầu không được.

Tay người đàn ông vỗ nhẹ trên lưng nàng, nghe vậy nhượng mi nói: "Đồ gốc."

Thấy hơi thở của nàng đều đặn, hắc mới cong môi, đôi mắt thâm sâu trầm tĩnh.

"Nếu nàng cảm thấy tốt, chúng ta sẽ trải qua một đời như thế này."

Chương 84

Nước Tấn nằm ở phía bắc, thời tiết lạnh lẽo. May mà vào tháng năm, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, không cảm thấy quá nóng nực, không khác gì thời tiết ngày xuân.

Nghi trượng xuất giá của công chúa trải qua một tháng cuối cùng cũng tiến vào biên giới nước Tấn.

Ban đêm, trên bầu trời điểm xuyết những vì sao, từng ngôi sao sáng lên rồi mờ nhạt đi, đan xen thành một dải tinh hà mênh mông. Đoàn xe hòa thân dừng lại nghỉ ngơi hồi sức. Đêm hè, hơi ẩm nặng, Kỳ Thiên được người đỡ xuống xe ngựa. Nàng ấy liếc nhìn một hàng dài ngọn đuốc phía sau lưng, hỏi: "Chúng ta đang ở đâu?"

Đi đường mệt mỏi, thân thể nàng ấy vốn không tốt, chạy gấp rút hơn một tháng như vậy, mặc dù đã chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng, cẩn thận hầu hạ nhưng tóm lại vẫn có phần không chịu đựng nổi. Mấy ngày nay nắng nóng lảng xuống, nhưng giống như trực tiếp nhảy qua thời điểm nắng nóng nhất, bước vào mùa thu. Lúc còn bé, Kỳ Thiên đã từng đến nước Tấn, lúc này trong lòng nàng ấy có chút hiểu rõ, nghĩ thầm còn cách điểm đến không xa nữa.

Vệ Tướng quân hộ tống Kỳ Thiên hòa thân đi về phía vị cảnh vàng lá ngọc tôn quý nhất hoàng thất, ôm quyền nói: "Công chúa, nơi này là Hồ Khẩu Lĩnh, đi qua ngọn núi phía trước, chính là địa giới của nước Tấn."

Kỳ Thiên gật đầu, siết chặt áo choàng trên người, cúi đầu ho khan vài tiếng, đáy mắt lập tức hiện lên một tia nước. Vệ tướng quân kia vừa nhìn thấy thì ngẩn người, mới phát hiện bản thân thất lễ muốn nhận tội, nhưng làn gió thơm kia đã đi mất.

Hắn ta không khỏi vỗ trán, cảm thấy lúc này bản thân thật sự bị ma quỷ ám. Vị mỹ nhân nổi tiếng nhất xinh đẹp nhất Kinh đô này, quả thực danh xứng với thực, một ánh mắt thôi cũng đủ trêu chọc lòng người.

Chẳng trách loại nhân vật phong lưu như Hoàng Thái Tử nước Tấn, cũng phải cầu thân mấy lần, cuối cùng mới ôm được mỹ nhân về.

Liễu Chi biết rõ tâm trạng lúc này của chủ tử nhà mình. Nàng ta vừa đưa tay nâng cao cành cây trên đỉnh đầu, vừa nhỏ giọng an ủi: "Công chúa chớ buồn, không phải là chúng ta không quay lại được. Ngày mai đến ranh giới nước Tấn, là có thể gặp được Thái Tử rồi."

Sắc mặt của Kỳ Thiên dịu đi một chút, nàng ấy cong môi mỉm cười, đuôi mắt khẽ nhướn, ánh mắt nhìn về khe núi tối tăm phía trước, nói: "Nếu đã có lựa chọn rồi, tất nhiên phải đi về phía trước, nghĩ nhiều cũng vô ích. Người không cần khuyên ta."

Trên thực tế nàng không phải là người có tính đa sầu đa cảm. Đường là do chính mình lựa chọn, người là người mình thích, vượt qua ngàn núi muôn sông, cũng quay lại bên hắn mà thôi.

Liễu Chi mỉm cười, rồi nói tiếp: "Lúc này buổi chiều công chúa đang ngủ trưa, Hoàng Thượng phái người đến báo tin, nói Hoàng Hậu nương nương đã hạ sinh tiểu Hoàng tử, hiện tại đã được phong làm Thái Tử."

Kỳ Thiên xoa xoa bàn tay đang cầm cành trúc khô một lúc, sau đó mặt mới giãn ra: "Quả nhiên mùa đông lạnh giá đã qua, tin vui đã đến. Những ngày sau của Loan Loan, tất nhiên sẽ một đường thuận lợi như ý."

Thẩm Giai Giai cũng có kết cục tốt.

Đã từng là ba người thân thiết không gì không kể, cũng đã đến lúc chia tay.

Đội ngũ hòa thân lần này cực kỳ dài và trang nghiêm, oai hùng dài hơn mười dặm. Sau khi tiến vào nước Tấn thì hòa cùng với người do Viên Viễn phái tới, cùng nhau đi đến hoàng thành.

Mãi cho đến lúc này, Kỳ Thiên mới biết rằng những người mà Viên Viễn phái đến để bảo vệ đã bắt được mười mấy người đang mai phục tính toán ám sát nàng ấy. Tam công chúa của Đại Yến chính là báu vật trong lòng bàn tay của hai vị Hoàng Đế đương nhiệm, địa vị tuyệt đối không thể so sánh một loại công chúa tấn phong lâm thời được.

Lời nói của Xương Đế trước khi lâm chung ngay cả Hoàng Đế nước Tấn cũng nghe thấy. Nếu có một ngày, Tam công chúa ở bên ngoài bị ức hiếp, bị gia đình vắng vẻ, ngược đãi thì bằng mọi giá cũng phải đón về.

Ngay cả cửa hôn sự này, phải chính miệng nàng đồng ý mới được.

Cưới nàng, Viên Viễn nhất định có thể lên một cấp. Nước Tấn này cũng hoàn toàn rơi vào tay hắn. Những Hoàng tử vốn đã bị trấn áp đến mức không thể vùng lên, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Một khi Tam công chúa gặp nguy hiểm, những lời chỉ trích của Đại Yến cũng đủ để giáng đòn cảnh cáo cho vị Hoàng Thái Tử vô pháp vô thiên, phong lung thành tính này.

Tất nhiên, không giết chết người là được.

Chờ đến hoàng thành nước Tấn, Kỳ Thiên được sắp xếp ở khách điếm, người bảo vệ nàng trong ngoài lại nhiều thêm một phần, lúc này nàng mới hoảng hốt ý thức được.

Đây là địa bàn của hắn, nàng chạy không thoát.

Cùng ngày hôm đó, Viên Viễn đem chuyện thích khách tiến cung. Chuyện tiếp theo, Kỳ Thiên có thể đoán được tám phần. Hoàng tử

tham gia vào chuyện này, đoán chừng có kết cục giống như Kỳ Tiêu năm đó.

Ban đêm, ngân hà xoay chuyển, Kỳ Thiên có được một giấc ngủ ngon hiếm có, sớm bảo nha hoàn tắt đèn, còn đặc cách ban ân điển cho bọn họ lui xuống nghỉ ngơi. Đi đường mệt nhọc một thời gian dài như vậy, bọn họ cũng sắp không chịu nổi rồi.

Ánh trăng chiếu xuống cửa sổ, trong như nước như bạc. Kỳ Thiên ngồi ở trên án nhỏ, một tay ngọc chống má, tay còn lại cầm chuỗi trân châu chơi đùa một cách nhàm chán. Một lúc sau, đột nhiên không nhận được ném hạt châu lên bàn, trong phòng lập tức vang lên một âm thanh trầm. Nàng ấy nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Muốn nhìn trộm đến lúc nào nữa hả?"

Một tiếng cọt kẹt, cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra. Người đàn ông cao gầy, một thân trường bào xanh nhạt, mặt mũi như quyến rũ người, tâm trạng có vẻ rất vui, khoe miệng cong lên, giọng nói so với trước thì dịu dàng hơn không ít: "Ngàn dặm xa xôi đến đây, công chúa tốt xấu gì cũng phải đối xử với ta dịu dàng một chút chứ."

Kỳ Thiên khẽ liếc nhìn hắn, gục đầu thờ ơ hỏi: "Người lại từ đâu đến? Cả người toàn mùi phấn son."

Nàng ấy giống như đang suy nghĩ điều gì đó, gương mặt tươi cười hơi lạnh lùng, đôi mắt phượng xinh đẹp hơi cong, mí mắt nheo thành một đường cong nguy hiểm, ngay cả giọng nói còn hạ xuống vài độ: "Mới từ phòng cô nương đến?"

Một câu nói, khiến cho mặt nạ phong lưu tự nhiên của Viên Viễn vỡ tan thành mảnh vụn.

"Nói mò gì vậy, không có chuyện đó." Nụ cười trên mặt biến mất như ảo thuật, nhưng nghĩ đến những đánh giá về bản thân bên ngoài, hắn không thể không biện hộ cho bản thân mình vài câu: "Khi chưa trở thành Thái Tử, vì khiến kẻ khác lơ là mới có những lời đồn như vậy trong dân gian, đều là lời đồn bậy, không đáng tin."

Kỷ Thiên chỉ đứng trước mặt hắn, cười nhạt đánh giá hắn, nhướn mày từ chối cho ý kiến.

Viên Viễn đến gần nàng, dường như cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn khẽ giải thích: "Nàng ở Đại Yến không phải vẫn luôn thích xông mùi hương hoa lê sao? Trước khi đến đây ta đặc biệt tắm rửa, hương xông trong điện là hương hoa lê, mùi hương trên người cũng là hương hoa lê. Chỉ là không nghĩ đến mùi hương không giống với mùi trong cung Diệu Thiên của nàng."

Hắn đưa tay lên vuốt tóc Kỷ Thiên. Những sợi tóc như rong biển từ đầu ngón tay đổ xuống. Trái tim hoảng sợ mấy tháng nay của hắn cuối cùng cũng bình tĩnh lại, màu sắc con người hòa với màu đen sâu thẳm bên ngoài, thờ dài một tiếng: "Không tận mắt nhìn thấy nàng đứng ở trước mặt, luôn có ảo giác nàng sẽ đột nhiên nuốt lời."

"Không yên tâm, cảm giác như là đang nằm mơ."

Lời nói của người đàn ông lưu luyến lại trắng trợn. Cho dù Kỷ Thiên có mạnh mẽ đến đâu, nàng ấy cũng chỉ là một người phụ nữ chưa từng trải qua tình yêu. Lời nói của hắn vang lên không lâu, gương mặt hơi nghiêng của nàng ấy đã ửng hồng lên như hoa tường vi. Nhưng lại bình tĩnh nói: "Lời bốn cung đã nói, tuyệt không nuốt lời."

Từ trong vết hầu của người đàn ông vang lên tiếng cười trầm thấp, hắn cực kỳ yêu thích cái loại phản ứng hoảng loạn chuyển chủ đề câu chuyện này của nàng ấy.

Chẳng qua Tam công chúa vốn quen ngang ngược đã đánh giá thấp da mặt dày của người đàn ông này. Đáng vẻ ấm áp lúc mới gặp mặt biến mất không còn sót lại một chút gì khi tiếp sau đó người đàn ông nằm trên giường nhỏ. Nàng ấy im lặng, vươn tay đẩy bên hông người đàn ông, giọng nói luống cuống hiếm có: "Huynh làm gì vậy?"

Trăng đã lên cao, còn không đi?

Thật sự định ngủ ở đây?

Người đàn ông bên cạnh đột nhiên im lặng, đầy thế nào cũng không dậy. Kỳ Thiên lo lắng rằng động tác quá lớn sẽ gọi mọi người đến, dứt khoát cuộn chăn bông lại, mặt dày với hắn.

Đợi thời gian một chén trà, nàng lại thò đầu ra khỏi chăn bông, cân nhắc một lúc, cắn môi đỏ mặt, chia một nửa chiếc chăn bông ấm áp thơm ngát đắp cho hắn.

Nào ngờ tay còn chưa kịp thu lại, đã bị một lòng bàn tay nóng như lửa nắm chặt. Giọng nói của người đàn ông dường như đang cố gắng kìm nén cảm xúc nào đó, khàn khàn trầm thấp, khiến người nghe run sợ trong lòng: "Còn chưa xuất giá, Thiên Thiên đã học được cách quan tâm phu quân rồi?"

Kỳ Thiên bị một tiếng phu quân của hắn làm kinh sợ cứng đờ cả người, cố gắng hết sức để rút tay ra. Nhưng động tác lại giống như mèo con cào móng, mềm mại không có lực, ngược lại bị Viên Viễn nắm càng chặt.

"Huynh làm gì vậy?" Giọng nói lạnh lẽo truyền đến tai Viên Viễn. Màn đêm yên tĩnh trở nên sống động. Người đàn ông khẽ hừ một tiếng, rồi đặt bàn tay mảnh khảnh lạnh lẽo lên ngực hắn.

Nhịp tim như trống, hết tiếng này đến tiếng khác, giống như một trận mưa xối xả. Kỳ Thiên ở dưới cơn mưa, không có nơi nào để trốn.

"Nghe thấy không?" Trong bóng tối mơ hồ, đôi mắt Viên Viễn sâu thẳm, trong giọng nói có chút dễ dàng. Kỳ Thiên và hắn bốn mắt nhìn nhau, có thể thấy rõ nụ cười dịu dàng hiện lên trong đôi mắt đào hoa của hắn, cũng có thể nhìn thấy ngọn lửa hừng hực trong đáy mắt hắn.

Kêu gào ầm ĩ muốn nuốt nàng vào bụng, rõ ràng kiên định.

Không biết vì sao, Kỳ Thiên đột nhiên tỉnh táo lại. Nàng cười nhẹ, tiến sát lại tùy tiện xoa má người đàn ông, cảm thấy cơ thể bên cạnh đột nhiên cứng lại thành một tảng đá, trong lòng nổi lên ý xấu thối hơi thò như lan vào lỗ tai hắn, lại mang theo một sự kiêu ngạo khiêu khích. Chỉ một câu nói thôi cũng khiến da đầu hắn tê dại: "Điện hạ, đợi đêm đại hôn của chúng ta, mỗi mắt mong chờ?"

Vì vậy, đêm này vô cùng khó khăn, dường như dù thế nào cũng không thể vượt qua được.

Tiểu yêu tinh trêu chọc người, đã yên lặng ngủ say sau lưng hắn. Viên Viễn cười khổ, ôm thân hình yếu ớt, chịu khổ một đêm, lúc rời đi cánh tay vẫn còn tê dại không có cảm giác.

Chỉ là trong lòng hắn lặng lẽ ghi nhớ chuyện này nghìn vạn lần. Cũng bởi vì câu nói mỗi mắt mong chờ mà mấy ngày không thể chớp mắt. Cuối cùng vào một buổi sáng tinh mơ, lạnh lùng sai thuộc hạ tìm một vài thoại bản đưa vào Đông Cung. Lúc thuộc hạ lĩnh mệnh lui xuống, trên mặt đều là kinh ngạc và hoảng hốt.

Ngày đại hôn nhanh chóng đến.

Sau khi từng nghi lễ hoàn thành, Thái Tử một thân hỉ phục hơi say, cũng bởi vì cuối cùng được như mong muốn. Lúc cùng người ngoài uống rượu, hắn nói rất nhiều, uống rượu cũng rất nể mặt.

Chuyện vui trong đời sáng khoái tinh thần, hắn tựa vào sau tấm bình phong, nhìn bóng hình xinh đẹp đang yên tĩnh ngồi trên giường, đôi mắt đào hoa sáng ngời, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, tinh thần phấn chấn, dịu dàng như ngọc.

Lúc này Thái Tử gia không biết rằng, trong đêm nay, hắn chào đón khoảnh khắc mất mặt nhất của cuộc đời mình.

Trong tiếng cười của hỉ nương, người đàn ông cúi đầu vén khăn trùm đầu màu đỏ lên. Lúc nhìn thấy gương mặt của tân nương, tất cả mọi người đều thở chậm một nhịp. Trước đó bọn họ chưa bao từng

nhìn thấy Tam công chúa của Đại Yến, mà chỉ nghe danh xinh đẹp mỹ miều, nghe rất nhiều, lại không quá để tâm.

Nhưng vào lúc này, bọn họ mới biết cái gì gọi là một nụ cười của mỹ nhân khuynh quốc nghiêng thành. Vị Thái Tử Phi này, quả thật quá sức đẹp.

Không nói đến người khác, ngay cả bản thân Viên Viễn cũng sửng sốt một lúc, sau đó đột nhiên bật cười.

Miếng ngọc bội xinh đẹp mà hắn tâm niệm niệm mơ ước bấy lâu nay, cuối cùng cũng trở thành vật sở hữu trong túi của hắn.

Sau khi uống rượu hợp cần, hỉ nương và người hầu hạ đều được thưởng bạc, vui vẻ lui xuống. Lúc này Kỷ Thiên mới khó khăn ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đúng lúc đụng phải một đôi mắt đen dịu dàng hàm chứa ý cười, in lên bóng hình hoàn chỉnh.

Chương 85

Đêm hè ở nước Tấn lạnh như băng, gió nhẹ thoảng qua, thỉnh thoảng mang theo một hai tiếng con côn trùng không biết tên, làm cho đêm đen dày đặc kiêng kỵ cũng được tô lên ba hai nét linh khí sinh động.

Đêm nay Đông Cung đại hỷ, khắp nơi đều có treo đèn lồng ăn mừng, đủ loại màu đỏ. Một cơn gió thoảng qua, từng lớp gợn sóng màu cam bùng đưa, cho dù chỉ nhìn từ xa cũng cảm thấy vui mừng rạng rỡ.

Hỉ phục của Thái Tử Phi phức tạp, hoa văn rồng phượng màu đỏ sẫm rõ nét, khí thế, càng khiến nhân nhi ngồi trên giường càng thêm nhỏ nhắn gầy yếu. Chỉ cần ánh mắt nhìn vào gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, cũng chỉ có thể từng chút từng chút trầm luân vào, làm thế nào cũng không rời mắt đi được.

Viên Viễn cầm khăn hi trong tay, ánh mắt sâu xa thật lâu, cảm thấy lúc này tác dụng say rượu đã bộc phát hết vào lúc này rồi.

"Thiên Nhi có nhớ đã từng nói gì không?" Nụ cười trong mắt người đàn ông lộ rõ bản chất, nhìn lớp phấn mỏng trên gương mặt mỹ nhân dưới ánh đèn. Hắn khẽ chặc một tiếng, dùng ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, tâm trạng vô cùng tốt hỏi: "Mọi mắt trông chờ, hả?"

Lò nung vàng ba chân trong điện hun hoa dạ hương trợ tình. Từng làn khói mỏng manh bay trong không trung, Kỷ Thiên nghiêng người, dựa vào gối mềm trên sập nhỏ, tỉ tê oán hận hắn: "Trời chưa sáng, cả người đều không thoải mái, thật mệt mỏi."

Nếu không phải là đêm động phòng hoa chúc, nàng đã cao giọng gọi Liễu Chi vào xoa bóp chân vai cho nàng rồi. Kỷ Thiên liếc mắt nhìn

người đàn ông cười như gió xuân. Im lặng một lúc, ngón trỏ thon dài chỉ chỉ vào vị trí bên cạnh, nhõng nhẽo: "Chàng qua đây ngồi, đứng mãi ở đó làm gì? Sao lại giống mấy hỉ nương kia thế."

Trên thế gian này, nàng ấy là người duy nhất dám làm như vậy trước mặt hắn.

Viên Viễn ngồi xuống bên cạnh nàng ấy, tự nhiên nắm lấy ngón tay mảnh khảnh lạnh lẽo kia, cười nói: "Nàng ấy là thanh nhã nhất."

Kỷ Thiên hí mắt, cúi đầu hừ một tiếng, dùng ba bốn phần quyền rũ, miễn cưỡng nói: "Chàng xoa bóp vai cho thiếp, cả ngày mang đồ trang sức, đau mỏi lắm, cả người đều như rã rời."

Người này rên rỉ mềm mại giống như tiếng mèo kêu. Mặc dù Viên Viễn trong miệng người ngoài là công tử lăng nhăng, nhưng thật ra cũng không phải người thương hương tiếc ngọc, trước đây chưa từng gần gũi nữ nhân. Lần này nghe thấy âm thanh như vậy, trực tiếp mềm nựa người.

Cái gọi là ôn nhu hương, bất quá cũng chỉ như vậy.

Vốn chỉ là xoa bóp không nặng không nhẹ, không biết đến lúc nào, thì dần dần thay đổi. Trong đôi mắt đào hoa quyền rũ của người đàn ông giống như tô điểm thêm một ngọn lửa bất diệt, giống như được rót thêm dầu càng cháy chàng hừng hực, mãi cho đến khi thế lửa lan rộng ra.

Những ngọn nến bên ngoài trướng phù dung đóng cửa, hỉ phục màu đỏ thắm rơi rải rác trên mặt đất. Đai lưng của người đàn ông rơi lả tả trên đồ trang sức và chiếc khăn tay thêu hàn mai của nữ tử. Trên bề mặt tơ lụa tốt nhất, điểm xuyên từng đóa hồng mai như máu, nở rộ trên nền tuyết trắng tinh, quyền rũ lại mập mờ, nhẹ nhàng kích thích.

Một lúc sau, theo tiếng rên đau đớn, lụa mỏng rũ xuống, vạn vật giống như dừng lại.

Kỳ Thiên nhíu mày, đầu ngón tay di chuyển trên xương vai của Viên Viễn, có chút chần chờ nói: "Chàng đây là..."

Còn chưa bắt đầu, đã kết thúc như vậy rồi?

Còn nàng ấy thì làm sao bây giờ?

Ánh mắt nàng ấy đang do dự không nhìn những thứ trên chiếc khăn, chỉ là mặt không nói nên lời. Suy nghĩ một chút, cảm thấy người này hơi đáng thương, vì vậy tốt bụng nói: "Gọi nước nhé?"

Thân thể cao lớn của Viên Viễn hoàn toàn cứng đờ, sắc mặt đen thành than. Hắn hít sâu một hơi, ngàn tính vạn tính, chỉ độc nhất không tính đến tình huống này!

Nghĩ đến biểu cảm và giọng điệu lúc nãy của Kỳ Thiên, bàn tay đang nắm chặt của hắn từ từ buông lỏng, chỉ có đôi mắt đào hoa mê người kia khẽ rũ xuống, vừa chán nản vừa đáng thương.

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

Viên Viễn hung hăng giữ lại bàn tay nỡ nà kia. Ánh mắt trong lúc lơ đãng liếc nhìn chiếc khăn vẫn trắng tinh như cũ, hô hấp bình tĩnh lại, sắc mặt lạnh lùng nói: "Gọi cái gì nước? Ai bảo kết thúc rồi!"

Nếu hôm nay thật sự kết thúc như vậy, hắn linh cảm cả đời này hắn sẽ không ngóc đầu lên được.

Lúc này Kỳ Thiên còn bị một màn hài kịch bất thành lình này làm giật mình. Lúc này phản ứng lại, khổ cực nín cười, gương mặt phù dung lớn bằng nắm tay nín nghẹn đỏ lên. Nàng ấy run vai, c tự nhiên nói: "Không sao, lần này có đầu bếp từ trong cung theo thiếp từ Đại Yến đến đây. Bọn họ vốn biết dùng được làm cơm điều dưỡng cơ thể. Ngày mai thiếp sẽ căn dặn xuống dưới, chàng chỉ cần ăn theo là được."

Cho nhiều thuốc bổ vào, từ từ điều dưỡng.

Viên Viễn nghiêng răng, xoay người nàng lại ôm vào trong lòng, cũng không giải thích nhiều, sự thật luôn đáng tin hơn lời nói.

Màn đỏ khẽ lay động, giọt nến rơi xuống. Lần này đến hơn nửa đêm mới gió ngừng mưa tạnh. Viên Viễn thương tiếc hôn lên đôi môi có vết cắn của nữ tử, trong lòng tràn đầy vui mừng hỏi lại: "Cô có cần dùng dược thiện bồi bổ thân thể không?"

Kỷ Thiên ngay cả ngón tay động cũng không muốn động, chỉ là mở to mắt liếc nhìn hắn một cái, đôi môi hơi mấp máy vài cái: "Sao chàng lại đáng ghét như vậy?"

"Còn nói nữa, ngày mai đến thiên điện ở đi."

Viên Viễn một bụng khoe khoang, lời nói muốn lấy lại sự oai hùng đều ở trên đầu lưỡi, lặn bên môi mấy vòng, lại nuốt xuống bụng.

Mà thôi, chuyện ngày thứ hai tân hôn ngủ ở thiên điện truyền ra ngoài là không tốt. Mặc dù hắn tự biết phu cương bất chấn (*), nhưng cũng không muốn để cho người khác chê cười.

(*) Phu cương bất chấn: Ý nói người chồng mất uy trong gia đình.

Cứ như vậy âm ỉ với nhau, đôi vợ chồng trẻ trôi qua trong hũ mật. Đầu mùa xuân năm thứ hai, Hoàng Đế nước Tấn đột ngột qua đời vì đột quy, trước khi chết đã đưa ra một mật chỉ, Hoàng Thái Tử Viên Viễn sẽ kế vị ngôi Hoàng Đế, đồng thời chọn ngày lành tháng tốt, làm lễ phong quý phi và phi, đưa hai đích nữ nhà Tống, Vương tiến cung.

Đây là cách cân bằng.

Hậu cung của Đại Yến trống rỗng, chuyện một mình Hoàng Hậu độc tôn đã cảnh tỉnh lão Hoàng Đế. Mắt thấy nhi tử có tiền đồ duy nhất cũng có xu hướng phát triển theo chiều hướng này, ông ta phòng ngừa chu đáo, đề phòng chuyện chưa thành hiện thật cũng là điều cần thiết.

Thứ hai cũng là để cân bằng thế cục trong triều.

Có không ít người biết sự tồn tại của đạo mật chỉ này. Sau khi tiến hành xong đại lễ đăng cơ, nửa sau nội dung vẫn chậm chạp không được thực hiện, trong triều khó tránh khỏi lan truyền một vài tin đồn xấu.

Người của một trong hai nhà lén lút đổ dầu vào lửa, gây áp lực.

Con người từ trước đến nay luôn không nhớ lâu, bọn họ chỉ nhớ rõ cái vị đang ngồi trên ghế rồng này sau khi thành thân đã thu liễm ràng buộc rất nhiều, nhưng bọn họ đã hoàn toàn quên mất năm đó hấn chính là người có tính chống đối trời sinh, các vị Hoàng tử bị trấn áp bảo sao nghe vậy, không có người nào dám ho he nửa phần.

Lại hai tháng nữa trôi qua, một số người hoàn toàn không thể nhịn được nữa, đã đẩy một vài viên quan nhỏ đề cập đến chuyện này trên triều, cãi nhau ầm ĩ với đảng phái của đế vương. Viên Viễn ngồi phía trên nhìn xuống, từ đầu đến cuối vẫn là dáng vẻ xem kịch không thèm đếm xỉa.

Hắn chợt nhớ đến Kỷ Hoán.

Năm đó những chuyện kia khiến hắn không hiểu, thậm chí còn làm hành động dè bủ. Thẳng cho đến hôm nay, đáp án sinh động hiện ra trước mắt.

Hắn, Viên Viễn đã đi cùng một con đường giống như Kỷ Hoán, lại nói tiếp, coi như là hoàn toàn ngã xuống, cam tâm tình nguyện thua.

Cuộc cãi vã này đương nhiên không có ý nghĩa, tác dụng của nó là nhắc nhở đế vương trên long y, sự tồn tại của đạo mật chỉ kia, mọi người đều biết, giấu giếm cũng vô ích.

Ban đêm, trăng treo trên đỉnh đầu, hai người nắm quyền vào cung, Viên Viễn thấy người đến, cực kỳ hòa nhã ân cần ban ngồi, lại chỉ

vào tập tài liệu xếp thành một ngọn núi nhỏ trên bàn, lời ít ý nhiều:
"Hai người đều xem một chút đi."

Hai người bước lên, mỗi người cầm một quyển, mới đọc vài dòng chữ, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Chờ hai người đọc xong, sống lưng lạnh lẽo, cả hai người đều quỳ xuống kêu oan.

Viên Viễn dường như đã sớm dự liệu được tình huống như vậy, mắt ngậm ý cười dịu dàng nói: "Đêm nay ánh trăng thật đẹp, trẫm không muốn nổi giận."

"Đều đứng dậy ngồi đi, thay trẫm đọc hết những tài liệu này."

Thiên tử hỉ nộ vô thường, hai người bọn họ đã từng nhìn thấy, lập tức trong lòng không ngừng kêu khổ, không đoán ra được phía sau đằng sau nụ cười tủm tỉm của hắc đế đến tột cùng là ý gì. Trong lòng kháng cự, nhưng cơ thể lại ý thức đứng dậy, dưới ánh mắt của Viên Viễn, nhận từng cuốn đọc.

Năm đó lúc gian khổ học tập cũng không nỗ lực để tâm như thế này.

Chờ đọc xong, lưng hai người đều ướt đẫm một mảng. Một cơn gió yếu ớt thổi qua, là một cái lạnh tê tái thấu xương, còn lợi hại hơn cả lưỡi băng đao của gió lạnh tháng chạp.

Lần này thực sự là quỳ xuống không dám đứng dậy.

Tống, Vương là thế gia vọng tộc quý tộc, có các chi, các nhánh, môn khách rất nhiều. Bình thường không kiềm chế, luôn có con cháu bất hiếu chuyên ra ngoài ỷ thế hiếp người, gây chuyện thị phi. Bình thường bọn họ mắt nhắm mắt mở làm ngơ, cảm thấy đây không phải là chuyện lớn đáng để ý. Nhưng mà mãi đến khi nhìn thấy hành vi phạm tội chất đống như núi, mới biết bản thân đã sai như thế nào.

Cực thịnh một thời, càng phải kiềm chế bản thân. Nếu đế vương có ý định điều tra, chỉ cần dựa vào các chứng cứ phạm tội lớn nhỏ

nhỏ kết hợp với nhau, nếu công khai ra bên ngoài, thì danh tiếng và thanh danh xưa nay sẽ trở thành tiếng xấu, tội lỗi chồng chất.

Dù sao hai người bọn họ cũng là nhân vật trải qua sóng to gió lớn, sau khi kinh ngạc thì chính là trăm miệng liều chết không thừa nhận. Đại khái là bọn họ cũng biết, nếu Viên Viễn đã lựa chọn bí mật gọi bọn họ vào cung, chính là không muốn làm lớn chuyện này, có đường sống thương lượng.

Bản thân cũng không phải là phạm tội gì chí mạng.

Nụ cười trên mặt Viên Viễn càng sâu hơn, hắn chỉ vào chứng cứ phạm tội rải rác trên mặt đất, đi tới trước mặt hai người, không nhanh không chậm nói: "Hai vị đại nhân là rường cột của nước nhà, vì nước Tấn cúc cung tận tụy tận tâm tận lực, chỉ là con cháu có chút vô si mà thôi."

"Trẫm cũng không phải là người không khoan dung."

Ánh mắt hắn quét qua hai người, giọng nói dịu dàng trầm thấp: "Hai người muốn giải quyết riêng tư hay công khai?"

Cả hai vị đó đều không thể tin vào tai mình.

Viên Viễn nhìn sắc trời bên ngoài, có chút không kiên nhẫn, gõ bàn: "Nhanh quyết định, trẫm không nhẫn nại như Tiên Hoàng đâu."

Cuối cùng vẫn là Vương Phù co được giãn được, nghiêng răng nén giận nói: "Bệ hạ, chúng ta giải quyết riêng, giải quyết riêng."

Lúc này Viên Viễn mới hài lòng gật đầu, lấy một trang mật chỉ từ trong hộp gỗ mun ra, dưới ánh mắt quan sát của hai người, ném vào trong chậu than. Tờ giấy nhanh nhanh chóng bị ngọn lửa nướng chửng. Trong điện đột nhiên nồng nặc mùi khói.

"Phụ hoàng không để lại mật chỉ gì, hy vọng hai vị đại nhân trở về dẹp loạn tin đồn bốn phía. Như vậy mới không cô phụ sự khổ tâm

của trầm."

Thăng trầm hơn nửa đời người, Vương Phù và Triệu Kiền chưa từng gặp phải tình huống như vậy, sau khi miễn cưỡng gật đầu thì xuất cung, lúc đi bước chân đều như bông.

Rèm châm vén lên lại hạ xuống, tiếng các hạt châu va chạm vào nhau nhỏ xíu mà trong trẻo. Kỷ Thiên lại bước đi thông thả qua hai tấm bình phong, mới đứng trước mặt hắt thì bị xoa xoa mái tóc. Người đàn ông cười khế, mặt mũi dịu dàng, thấp giọng hỏi: "Tĩnh rồi? Làm ầm ĩ đến nàng hả?"

Kỷ Thiên cũng không biết ở đây lúc này đã xảy ra chuyện gì, chỉ là chớp mũi khẽ động đậy, túm lấy vạt áo của hắt vùi đầu vào, có chút không vừa lòng lắm bẩm: "Sao lại có mùi khét?"

"Lúc này ta đốt một vài thứ." Viên Viễn hời hợt trả lời một câu, hỏi tiếp: "Có đói không? Có muốn truyền thiện không?"

Kỷ Thiên lắc đầu. Mắt phượng dưới ngọn đèn lấp lánh kèm hơi nước, có lẽ là vừa mới tỉnh dậy, gương mặt nhỏ nhắn mềm mại khó khăn lắm mới dưỡng lên được mấy phần da thịt, nhìn hắt muốn nói lại thôi.

Viên Viễn không nhịn được véo một bên má nàng ấy, đáy mắt hiện lên ý cười và sự khoan dung, có chút bất đắc dĩ nói: "Lại muốn ăn món gì đó mới lạ? Ta đã gửi thư cho Kỷ Hoán rồi, sắp xếp hai ngự trù cho nàng, lại nhần nại tầm mười ngày nữa là đến."

Trước đây, tính tình người này còn có chút chịu đựng, đầu bếp đi cùng chỉ làm được thiện. Lại bởi vì địa lý và văn hóa khác biệt, đồ ăn ngự trù nước Tấn làm không hợp khẩu vị của nàng ấy, lần nào dùng bữa nàng ấy cũng kén ăn. Tâm trạng tốt thì còn được, nếu không tốt thì chỉ khảy khảy mấy hạt cơm ăn qua loa.

Chỉ là người nàng ấy có chút thịt, đều do hắt nghĩ ra cách hạn không thể một ngày bày năm bữa cơm mới dưỡng lên được.

Vật nhỏ khiến người yêu thích, nghiêm nhiệm chính là tổ tông, chi bằng lúc nào cũng nâng niu. Hai người trời sinh một đôi, một người làm trời làm đất, một người đỗ dành. Chỉ là chuyện nhỏ cũng thành tình thú.

Kỷ Thiên kiễng chân, đến gần tai hắn thổi hơi nóng mềm mại, giọng nói của nàng ấy truyền vào tai người đàn ông như nước” "Hôm nay thiếp ngủ lâu hơn, mơ thấy một giấc mơ cực kỳ rõ ràng."

"Hả? Lại mơ thấy Lê Cam Đường(*) và cua ngâm rượu trên cầu Chu Tước hả?"

(*) Cam Đường: Tên địa danh.

Kỷ Thiên chỉ liếc xéo hắn một cái, hiếm khi phớt lờ sự trêu chọc ra bên ngoài của người đàn ông, mà nắm lấy lòng bàn tay to lớn ấm áp của hắn, đặt lên bụng phẳng lì của nàng ấy.

Trong màn đêm tĩnh mịch, người đàn ông vì hành động này của nàng ấy mà chột ngừng thở, đôi môi đóng mở mấy lần, cũng không nói ra được một chữ nào.

Nàng ấy như có chút xấu hổ, đưa mắt lên lút liếc nhìn hắn, giọng nói nũng nịu: "Năm mơ thấy có rồi."

Viên Viễn sừng sốt trong chốc lát, cho đến khi bị gió lạnh từ bên ngoài cửa sổ thổi vào mới phục hồi lại tinh thần, mới bỗng nhiên cất giọng hô: "Cao Hạ, truyền thái y!"

Nửa giờ sau, thái y khám lại khám, mới thở phào nhẹ nhõm. Hoàng Hậu nhiều bệnh nhiều tật, mỗi lần ông ta đến đều thấp tha thấp thỏm, nửa điểm tốt cũng không có, còn bị quân vương mặt lạnh hù dọa, cuối cùng cũng trông được một tin tốt.

Kỷ Thiên hiếm khi thấy vẻ luống cuống tay chân của hắn, cảm thấy điều này còn khiến nàng ấy vui vẻ hơn chuyện đưa trẻ ở trong bụng.

Viên Viễn cũng không so đo tính toán với nàng ấy, chỉ căn dặn mọi người chăm sóc, chớ để nàng ấy suy nghĩ nhiều, lại chạy ra ngoài hóng gió

Mà hẳn tự mình gọi thái y đến thư phòng cách vách, nghiêm túc ghi nhớ những điều kiêng kỵ, ngược lại khiến cho thái y cảm thấy bó tay bó chân, không được tự nhiên.

Chờ mọi việc xong xuôi, lúc Viên Viễn trở lại nội điện, Kỳ Thiên đang đưa một miếng thịt khô vào trong miệng. Nhìn thấy hắn bước vào, nàng ấy chỉ khẽ nâng mắt, chậm rãi vẫy tay với hắn, không có một chút cảm giác làm mẹ nào: "Chàng nhanh đến đây, thịt khô này làm không tệ. Trước khi nghỉ trưa thiếp đã ăn một ít, để dành cho chàng mấy miếng, chàng nếm thử mùi vị đi."

"Sao mà giống như đũa nhỏ vậy?" Viên Viễn nếm thử, cảm thấy mùi vị đúng là không tệ, đương nhiên chính hắn cũng hiểu tâm trạng lúc này, cho dù đứt cho hắn một miếng hoàng liên, mùi vị kia cũng là ngọt.

"Chàng nhìn lại đi, ăn rồi còn mắng thiếp." Kỳ Thiên lại đưa tay chỉ chỉ lư hương trống rỗng, nhúu mày hỏi: "Tại sao ngay cả hương xông cũng bị tịch thu?"

Ánh mắt của nàng thay đổi theo tâm trạng, lập tức chảy xuống từng giọt nước mắt: "Rõ ràng thái y đã nói có thể sử dụng mùi hương này."

Ban đêm Kỳ Thiên ngủ không sâu, nhất định phải dựa vào hương xông mới có thể ngủ được, nếu không sẽ trần trở đến sáng.

Viên Viễn ôm người vào lòng, dịu dàng khuyên giống như mỗi lần: "Bây giờ thai nhi còn chưa được ba tháng, sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta hãy nhẫn nhịn một chút."

Kỳ Thiên nghe thấy điều này, nàng cũng âm thầm đồng ý, âm ừ cho đến nửa đêm, buồn ngủ mà không ngủ được dựa vào trên người

hắn, đột nhiên mở miệng nói: "Oi, trước đây chàng không giống như vậy."

"Ta trước đây như thế nào?"

"Kiêu căng, ngạo mạn, đáng ghét." Kỷ Thiên suy nghĩ một chút, lại cọ cọ vào người hắn: "Bây giờ đã khá hơn nhiều rồi."

Viên Viễn bật cười, nhẹ giọng nói: "Biết rồi, nhanh ngủ đi."

Thật ra làm sao có thể thay đổi nhanh chóng như vậy được? Chẳng qua là bởi vì gặp một mỹ nhân nên muốn khoác lên mình một lớp ngọc, đủ để sòng vai với nàng.

Chương 86

Xuân đi thu đến, chớp mắt đã ba năm trôi qua, tân đế của Đại Yến dốc lòng xây dựng đất nước, dân chúng an cư lạc nghiệp, kinh đô càng phồn hoa thịnh vượng, uy danh của Nguyên Thành Đế truyền khắp bốn biển.

Chỉ có một điều duy nhất khiến đám triều thần buồn phiền.

Các Hoàng Đế khác hưởng thụ tề nhân chi phúc(*), hậu cung giai nhân mỹ lệ trái ôm phải ấp. Đến lượt Nguyên Thành Đế, ba ngàn con sông chỉ lấy một gáo nước, lần nào cũng lấy đủ loại mựợn có từ chối tuyển tú.

(*) Tề nhân chi phúc: Ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Đăng cơ bốn năm, hậu cung vẫn chỉ có một mình Hoàng Hậu, chỉ như thế này thì cũng không sao. Nhưng Hoàng Hậu lại không phải là người có thể sinh đẻ, từ khi sinh Hoàng Thái Tử ra thì bụng không có động tĩnh gì. Lúc này mới dẫn đến hoàng tự suy tàn, quần thần không vừa lòng.

Ngược lại Kỷ Hoán lại nhắm mắt làm ngơ, đều vút sang một bên toàn bộ lời khuyên thao thao bất tuyệt. Dần dà người nói tự nhiên giảm bớt.

Trận mưa to đầu tiên của đầu mùa thu kéo dài suốt một ngày đêm, ngày hôm sau đẩy cửa nhìn ra ngoài, lá vàng rơi xuống, phủ kín con đường nhỏ lát đá xanh quanh co. Mà trước trận mưa đúng lúc hoa quế màu vàng nhạt nở rộ, nhiều chùm hoa rơi xuống chỉ còn dư lại bảy tám phần mười, lác đác nghiêng ngả rơi xuống nền đất ẩm ướt.

Bởi vì hôm qua trời mưa to, Kỳ Triệu gặp gió, đến đêm thì cổ họng không thoải mái, Trần Loan truyền thái y đến kê đơn thuốc, còn nói Tô ma ma nấu mấy bát canh gừng liên tiếp, uống xong thì không có việc gì nữa.

Nhưng Kỳ Triệu là một đứa bé lanh lợi, nhìn thấy cơ hội hiếm có như vậy để quẩn quýt trước mặt mẫu hậu, đầu óc lanh lẹ, đứa nhỏ ngày thường hoạt bát lanh lợi lập tức suy yếu mấy phần, nghiêng người ở trong lòng Trần Loan nói gì cũng không chịu đi.

Phụ mẫu đều có tướng mạo nổi tiếng. Kỳ Triệu ngoại trừ lúc sinh ra hơi xấu, mà sau này nghiễm nhiên chính là một đứa trẻ đáng yêu châu tròn ngọc sáng, khiến người yêu thích. Chỉ cần cậu bé mở miệng, là mấy người Tô ma ma, Bồ Đào, Lưu Nguyệt đều có thể lên trời hái mặt trăng xuống cho cậu bé.

Trần Loan chỉ cảm thấy buồn cười. Bình thường cậu bé ầm ĩ đùa giỡn, một khi thật sự quá trớn, nàng sẽ gọi người đến trước mặt nói nhỏ nhẹ giảng đạo lý, có lẽ nàng quá mềm mỏng không có lực uy hiếp. Dù sao Kỳ Triệu cũng vẫn có tính tình trẻ con, mỗi lần quay đầu đều quên mất.

Lần này, Trần Loan thường chỉ nheo mắt cười không nói gì, phe phẩy quạt tròn rồi chậm rãi đi Ngự Thư Phòng một chuyến. Nàng không lường trệ được thẳng nhóc ranh tinh nghịch này, tự có phụ thân hấn đến trừng trị.

Hoàng Thái Tử đáng thương tuổi còn nhỏ, đã nhiều lần thấy được sự lợi hại của việc gió thổi bên gối.

Sau khi dùng xong bữa tối, Kỳ Triệu mè nheo nấn ná trong lòng Trần Loan, kéo ống tay áo nàng, nói đông nói tây vẫn không chịu xuống. Trần Loan đưa tay lên sờ trán cậu bé, nhiệt độ đã hạ, vì vậy véo nhẹ tai cậu bé, nói: "Còn không xuống hả? Chờ lát nữa phụ hoàng con đến, thấy vậy lại bắt con chép sách đấy."

Nghe thấy chép sách, Kỳ Triệu thút thít, bịt tai lại, dúi vào lòng nàng, giọng nói trẻ con: "Hôm nay phụ hoàng thao trường, nhi thần nghe Hồ công công nói, sợ là ban đêm không trở lại."

Trần Loan sững người, thấy buồn cười.

Làm sao nàng có thể quên được, bị tên nhóc này lừa không tìm thấy đông tây nam bắc, không chỉ có người hầu hạ bên cạnh nàng.

"Hôm nay Loan Loan muốn ngủ với mẫu hậu." Kỳ Triệu nói điều này có chút uất ức lại mang thêm ba bốn phần không vừa lòng.

Ngày thường, cậu bé sẽ không dám đưa ra yêu cầu này.

Bởi vì có phụ hoàng mặt lạnh ở đây.

Chỉ cần Kỳ Hoán ngủ ở điện Dưỡng Tâm, cậu bé sẽ phải về tắm cung của mình sớm. Hơi để lộ ra chút tâm tư, phụ hoàng sẽ nhàn nhạt mở miệng cảnh cáo, phạt cậu bé chép sách không chút mềm lòng.

Trần Loan cũng phê phán chuyện này, mấy lần không khỏi bất bình thay cho Kỳ Triệu. Cậu bé mới bao tuổi, chỉ là một đứa nhỏ ba tuổi. Mặc dù tư chất thông minh giống cha nó, nhưng vẫn đang trong độ tuổi thích ăn chơi. Vốn không có gì quan trọng, mà Kỳ Hoán vẫn cứ khẳng khái đòi xử với cậu bé ngày càng nghiêm khắc.

Trần Loan phục hồi lại tinh thần, xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn đầy thịt của cậu bé, cúi đầu hỏi: "Bài tập hôm nay đã làm xong chưa?"

Kỳ Triệu nghe thấy có chút hy vọng, hai mắt sáng ngời, gật đầu lia lịa, nói giọng mũi: "Xong rồi, cứu cứu đích thân nhìn, còn khen nhi thần mấy câu."

Ánh mắt Trần Loan tràn đầy ấm áp, nàng vỗ vỗ vai bánh bao sữa, nói với Tô ma ma: "Đưa Thái Tử đi tắm, pha nước nóng một chút, đừng để bị lạnh."

Tô ma ma vàng một tiếng, cùng với một vài cung nữ đưa Kỳ Triệu đi xuống.

Kỳ Triệu biết mẫu hậu hẳn im lặng là có ý gì, vui vẻ cong môi, lộ ra hai cái răng nhỏ. Trần Loan nhìn buồn cười, trong lòng cũng ấm áp, vẫy vẫy tay với cậu bé, dịu dàng nói: "Nhanh đi đi."

Biết được đêm nay có thể ở ngủ lại ở điện Dưỡng Tâm, Thái Tử điện hạ ba tuổi rưỡi hăng hái bước chân ngắn, vui vẻ đi xuống.

Tính tình này, thật sự có chút không giống cha của nhóc.

Chờ đứa nhỏ đi ra khỏi bình phong, nụ cười trên mặt Trần Loan biến mất, nàng xoa ấn đường, vẫy tay với Bồ Đào, hỏi: "Hoàng Thượng phái người đến truyền tin à?"

Bồ Đào lắc đầu không nói gì, nhìn kỹ sắc mặt của nàng, cũng nghi ngờ nói: "Kể cũng lạ, hôm nay sau khi Hoàng Thượng hạ triều sớm đã đến thao trường, rồi ở lại đó đến giờ này." Nàng thăm dò, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, hạ giọng nói: "Nô tỳ nghe nói đại phu Kim Tử Quang Lộc đi cùng. Vị đại phu này tính tình phong lưu, không có người nào trong kinh không biết, nghe nói mấy ngày trước còn nạp mấy vị mỹ nữ đến từ Giang Nam, khiến cho chính thất phu nhân tức giận chạy về nhà mẹ đẻ, lúc này vẫn còn chưa trở về."

Người nói có ý, người nghe vô tâm. Trần Loan thò nửa người ra cửa sổ phía nam, mắt nhìn hành lang âm u khúc khuỷu bên ngoài, ngọn đèn trong tay thái giám xách đèn ánh lên ánh sáng màu cam, chiếu sáng một vùng bóng tối, ánh sáng mờ mờ, nàng mất hứng thu ánh mắt về, chợt vào trán Bồ Đào: "Người đấy, suy nghĩ nhiều rồi."

Nàng nói lời này, Bồ Đào cũng phục hồi tinh thần, nói tiếp: "Là nô tỳ đa nghi rồi, mấy năm nay Hoàng Thượng đều che chở Hoàng Hậu chu toàn, chúng nô tỳ ở đây hầu hạ bên cạnh nương nương, miễn bàn có bao nhiêu may mắn rồi."

Hơn nữa, nàng từ nhỏ đã ở bên cạnh chủ tử, đồng hành suốt chặng đường, đã sớm có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Theo như nàng thấy, hai vị chủ tử ân ái như thuở ban đầu là chuyện tốt, nhưng vẫn phải có lòng phòng ngừa chu đáo, nhưng nàng vẫn cần chuẩn bị cho một ngày mưa gió. Nếu không thật sự xảy ra thay đổi, chẳng phải vừa bắt đầu đã rơi xuống thế hạ phong hay sao?

Trần Loan vừa mới muốn nói chuyện, thì một thân thể nhỏ bé ấm áp nhào vào trong lòng. Có lẽ là vừa mới tắm xong, cho nên gương mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc ửng hồng mềm mại, Trần Loan không nhịn được nhéo nhéo, rồi vỗ vỗ vai cậu bé, nói: "Lên giường nằm đi, thời tiết mấy ngày nay lạnh, lát nữa lại bệnh nặng, phải uống thuốc đấy."

Kỷ Triệu vừa nghe uống thuốc, vẻ mặt y hết như nhìn thấy phụ hoàng, buông đôi tay nhỏ bé, chạy vào nội điện.

Mặt mày Trần Loan cong cong, gật đầu với Bồ Đào, nhẹ nhàng nói: "Đi bưng thuốc nóng lại đây, trước tiên gọi bà vú đến dỗ Thái Tử uống."

Nàng xoa trán, hơi đau đầu: "Đứa nhỏ này mà náo loạn thì sẽ không yên ổn đâu."

Kỷ Triệu thừa hưởng sự thông minh của cha, rất hiểu biết, nhưng tính tình lại không hề giống cha, sợ đắng sợ đau. Từ sáng đến tối đều nhảy lên nhảy xuống. Lúc không có ai thì quả thực chính là muốn lên trời hái trăng sao.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là cậu bé cực kỳ thích dính lấy Trần Loan. Lúc nào cũng tranh thủ cơ hội chui vào lòng mẹ để được dỗ dành ôm ấp, thỉnh thoảng còn ngửi được hương thơm.

Kỷ Hoán thỉnh thoảng còn cảm khái, cười nói nhi tử và hần giống nhau, cả đời này không rời khỏi Trần Loan được.

Trên long y của điện Dưỡng Tâm, một lớn một nhỏ quấn chặt lấy nhau, thân thể của cậu nhóc giống như một cái lò sưởi nhỏ, không

lâu sau đã buồn ngủ, túm lấy tay áo Trần Loan, gật gù như gà mổ thóc. Trần Loan mỉm cười với cậu bé, nói: "Ngủ đi, đêm nay cho con ngủ ở đây, không về điện Doãn Thành."

Kỷ Triệu dụi mắt, lúc này mới giống như được uống một viên thuốc an thần, hô hấp dần dần đều đặn.

Hai mẫu tử ngủ chưa được bao lâu thì bên ngoài điện truyền đến tiếng động. Trần Loan ngủ không sâu lập tức bị đánh thức. Nàng mở mắt tỉnh dậy thì nhìn thấy cậu nhóc đang nằm ngủ trong lòng mình. Tiếng động bên ngoài vẫn không dừng, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Lưu Nguyệt rón rén cuốn nửa màn giường lên, nhìn thấy nàng đã mở mắt, sắc mặt ngưng trọng, nhỏ giọng bẩm báo: "Nương nương, Hoàng Thượng đã trở về rồi, còn uống chút rượu nữa, người có đi nhìn một chút không?"

Trái tim của Trần Loan đập lệch một nhịp.

Mấy năm gần đây, người đàn ông này chỉ vào dịp lễ tết, lúc vui vẻ mới uống một chút, cực kỳ kiềm chế, hẳn vốn không phải là một người nghiện rượu.

Trần Loan theo bản năng nhú mày, vừa định nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, thì người kia đã tiến vào.

Người đàn ông một thân trường bào năm móng rồng vàng lồng vào nhau, sắc bén bức người, vai rộng eo hẹp, dung mạo long phượng. Thoáng một cái ba năm trôi qua, nhưng Kỷ Hoán lại giống như một vò rượu mạnh, càng ủ lâu càng thấy đậm đà. Năm tháng dường như phá lệ cực kỳ ưu đãi hắn.

Khi đến gần hơn, mùi rượu nồng nặc không thể che giấu được, trong chớp mắt lấn át hết mùi hương xông trong điện, xen lẫn với mùi long tiên hương quen thuộc trên người hắn, cực kỳ kỳ quái.

Trần Loan bước tới cởi áo choàng ngoài cho hần, hơi thở của hai người quấn quýt vào nhau. Mùi son phấn của nữ nhân trên người hần xông thẳng vào mũi nàng. Nàng tập trung nhìn kỹ, giữa tay áo của người đàn ông rơi xuống một chiếc khăn tay nữ nhân. Lưu Nguyệt thầm nói không tốt, vội vàng tiến lên nửa bước, hỏi: "Nương nương, hay là để nô tỳ làm?"

Trần Loan lắc đầu, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo bọc một lớp lạnh lùng. Nàng nhìn người đàn ông phong lưu lẫm tử trước mặt, giống như đang nhìn một người xa lạ. Một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi: "Đã đi đâu?"

Kỷ Hoán bước lên phía trước áp sát vào người nàng, cọ cái cằm lạnh lẽo lên chiếc cổ ấm áp của nữ nhân, lẩm bầm oán giận: "Uống hai ly với con cáo già Ôn Tự Tần, suýt nữa bị trúng kế rồi."

Người bình thường ổn trọng bình tĩnh, chỉ cần nhú mày một cái đã khiến chư thần sợ hãi, lúc quỵn rũ ngược lại rất nghiêm túc. Hần say mèm, vòng qua eo nàng, gọi liên tiếp nhũ danh của nàng ba lần.

Không ai trả lời hần.

Cùng lúc đó, Kỷ Triệu cũng bị giọng nói của hần đánh thức, dụi dụi mắt ngồi dậy, mất một lúc mới tiêu hóa được cảnh tượng trước mắt, câu đầu tiên mở miệng hết sức thất vọng: "Sao phụ hoàng lại trở về rồi?"

Lúc này Kỷ Hoán mới để ý trong điện còn có một bóng đèn nhỏ. Hần lập tức xụ mặt, nhú mày lạnh lùng nói: "Kỷ Triệu, ai cho con ngủ trong điện Dưỡng Tâm? Bao tuổi rồi mà còn suốt ngày dính lấy mẫu hậu con vậy hả?"

Sau đó, hần trực tiếp hướng ra bên ngoài nói: "Nhũ mẫu đâu? Vào ôm Thái Tử về điện Doãn Thành nghỉ ngơi."

Lời vừa nói ra, nhũ mẫu lập tức đi vào, Trần Loan nhắm mắt hít một hơi thật sâu, nhướn mắt lên, lạnh lùng nói: "Lui xuống đi."

Nhũ mẩu đang tiến thoái lưỡng nan. Lúc này Kỳ Hoán có chậm chạp cỡ nào cũng cảm nhận được mùi thuốc súng trong lời nói của nàng, góc cạnh lạnh lùng cứng rắn mềm mại hơn một chút, nhỏ giọng nói: "Tức phụ nhi(*), sao vậy?"

*Tức phụ nhi: Nghĩa là vợ.

Trần Loan không muốn nói nhiều với một con quỷ rợ.

Nàng vẫy tay Kỳ Triệu: "Loan Loan qua đây, chúng ta đến điện Doãn Thành."

Chú ý đến câu từ mà nàng nói, mắt Kỳ Triệu sáng lên, ngoan ngoãn chạy đến dùng đôi bay thịt của mình ôm lấy Trần Loan. Lúc đi ngang qua Kỳ Hoán, mũi cậu bé khẽ động, sau đó ánh mắt hơi ghét bỏ mở miệng: "Trên người phụ hoàng có mùi gì vậy?"

E ngại sắc mặt của phụ hoàng thật sự rất xấu, Thái Tử điện hạ có trực giác nhạy bén đem hai chữ "Thật hôi" đã đến đầu lưỡi nuốt xuống, chỉ có cơ thể nhỏ nhắn vững vàng đứng ở bên cạnh Trần Loan, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang thúc giục: "Mẫu hậu, chúng ta nhanh đi thôi, đợi lát nữa đêm khuya, đi trên đường đừng phải gì đó, nhi thần sẽ đau lòng."

Cuối cùng trong lòng Trần Loan cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Nàng cúi người xoa xoa cái đầu nhỏ của Kỳ Triệu, không thêm liếc mắt nhìn đến người đàn ông đang nhú mày suy nghĩ. Một lớn một nhỏ cứ như vậy đi ra khỏi điện Dưỡng Tâm

Đêm tối, cung nữ xách đèn đi phía trước, ánh sáng màu cam nhìn ấm áp mà trong suốt, phản chiếu hai bóng người một cao một thấp. Chợt có con quạ trên cành cây bị giật mình tỉnh giấc, bay phành phạch ngang qua đỉnh đầu bọn họ. Khung cảnh thừa thớt bình thường này, hôm nay mỗi một mặt đều trở nên lạnh lẽo ảm đạm.

Trần Loan đi hết cả quãng đường không nói lời nào.

Kỷ Hoán thực sự không đi theo.

Bọn họ thành thân đã được bốn năm, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này.

Điện Doãn Thành được trang hoàng long lẫy, dù sao Kỷ Triệu cũng là một đứa trẻ, không hiểu chuyện giữa người lớn, ngủ say sưa. Cơn buồn ngủ của Trần Loan giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống, tan thành mây khói.

Nàng nín nhịn cũng không đi hỏi người đàn ông kia, chỉ lặn qua trở về hơn nửa canh giờ, cuối cùng tự mình lặn ra ngủ.

Đêm khuya nổi giá, ngọn lửa trên giá nến đông đưa. Mãi cho đến khi một đôi bàn tay to ôm Hoàng Thái Tử đang ngủ say trên giường nhỏ giao cho nhũ mẫu, động tĩnh lớn một chút, ngọn nến giống như đã hoàn thành sứ mệnh của mình, hoàn toàn dập tắt.

Một cơ thể nóng như lửa nằm xuống bên cạnh. Sao Trần Loan không biết hấn đến được, xung quanh tồn tại hơi thở, hai mắt nàng nhắm chặt. Một lúc sau, nàng xoay người, chỉ để lại một bóng lưng đơn bạc gầy yếu.

Kỷ Hoán tắm xong mới đến, sợ mùi rượu trên người xông tỉnh nàng, lại uống một bát canh giải rượu, đầu óc tỉnh táo hơn mới vội vàng chạy tới. Lúc này có vất hết óc cũng không nghĩ ra được lý do, chỉ giống như thường ngày đưa tay qua ôm lấy vai nàng, dịu dàng hỏi: "Là giận ta ra ngoài uống rượu sao?"

Hắn cười khẽ hai tiếng, rồi nói tiếp: "Nếu nàng không thích thì lần sau sẽ không như vậy nữa."

Trần Loan từ trên giường ngồi dậy, không nói hai lời, vén chăn đứng dậy, áo cũng không khoác đi ra ngoài.

Mới đi được ba năm bước, đã bị người đàn ông cản lại.

Kỷ Hoán không ngờ nàng lại tức giận như vậy, nụ cười trên mặt cũng dần biến mất, nghi ngờ hôm nay lúc hấn ra ngoài đã xảy ra chuyện, lập tức hỏi: "Kỷ Triệu lại không nghe lời?"

Trong cung không có người nào khác dám làm nàng buồn bực, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thằng nhóc rắn chắc kia thôi.

Lời nói này giống như ngòi nổ, Trần Loan lập tức thay đổi sắc mặt, lặng lẽ hất tay hấn đang khoác trên vai mình ra, nói từng câu từng chữ: "Nếu chàng thật sự không thích Loan Loan, nói thẳng ra là được. Cho dù mẫu tử chúng ta không được chàng yêu thích, thì chàng cũng đừng luôn trợn trừng mắt với con như vậy. Con có ngu dốt như thế nào đi chăng nữa, thì cũng do thiếp liều mạng sinh ra."

Quả thật là không biết tại sao lại nói ra lời này. Kỷ Hoán nhận ra có gì đó không đúng, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, nhíu mày nói: "Hôm nay nàng sao vậy? Con là trưởng tử của chúng ta, làm sao ta không thích được. Chỉ là hiện tại con tuổi không còn nhỏ nữa, lại là Hoàng Thái Tử của Đại Yến, sau này mọi gánh nặng đều đặt lên người con, từ nhỏ nên được quản giáo nhiều hơn."

Sau đó hấn nói chậm lại, dịu dàng dỗ dành: "Chỉ vì chuyện này mà nàng ầm ỹ với ta sao?"

Nếu không phải nhìn thấy chiếc khăn tay kia, lời nói và hành động của hấn sẽ khiến Trần Loan cảm thấy mình cố tình gây sự. Nàng hít một hơi thật sâu, nói thẳng: "Ngày hôm nay chàng đi đâu? Chiếc khăn tay kia là thế nào?"

Có lẽ vẫn còn chưa tỉnh rượu, Kỷ Hoán im lặng một lúc không nói gì, nửa ngày sau mới nhíu mày chậm rãi hỏi: "Chiếc khăn tay kia không phải lúc lâm triều nàng đưa cho ta lau mồ hôi sao?"

Hấn quanh năm luyện võ, mỗi lần trước khi lâm triều sẽ luyện kiếm trước sân điện Dưỡng Tâm. Trần Loan dựa vào cửa nửa ngủ nửa

tình nhìn. Mỗi lần luyện xong đều đưa cho hấn một chiếc khăn tay, nhìn hấn đi lâm triều thì lại quay về làm ổ ngủ.

Ngọn lửa tức giận của Trần Loan lập tức biến mất một nửa, nàng ngập ngừng nói: "Vậy mùi son phấn trên người chàng ở đâu ra? Mùi hải đường không có ở bất kỳ chỗ nào trong cung."

"Ôn Tự Tần nạp một hí nữ của Giang Nam làm thê, hí nữ kia thích hương hải đường. Hấn ta nhẹ dạ cả tin, nữ nhân thủ thi bên tai thì nóng đầu đồng ý hôm nay hạ triều đích thân đến quán điều hương lấy. Kết quả mang theo mùi hương kia trên người, cách mười dặm vẫn có thể ngửi thấy. Ta chỉ là lúc uống rượu ngồi gần hấn ta một chút, không nghĩ đến lại bị dính vào."

Nói đến đây, hấn dường như nhớ lại mùi hương, trêu đùa gãi gãi cằm nàng, cười như không cười hỏi: "Hoàng Hậu vừa vào cửa đã tự mình thăm vấn, thì ra là trong lòng đang ghen?"

Chuyện giải thích rõ ràng rồi, tức giận trong lòng Trần Loan cũng biến mất, chỉ là không nhịn được lắm bầm mấy câu thể hiện sự bất mãn của mình: "Sao lại có thần tử như vậy, làm quan trong triều có nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như thế, lời nói việc làm bình thường cũng không biết thu liễm lại. Thiếp còn nghe người khác nói hấn ta khiến cho bình thê tức giận bỏ đi, không đi đón về thì thôi, ngược lại còn rảnh rỗi đi mua hương liệu giúp tiểu thiếp. Người này cũng thực sự không ra gì."

Kỷ Hoán dựa vào cạnh bình phong nhìn nàng, chờ nàng hoán hận xong mới ngược mắt lên nói: "Trong phủ của hấn ta chướng khí mù mịt, ai cũng không muốn quản. Chỉ là người này coi như có chút bản lĩnh tài hoa. Cho hấn ta không gian phát triển, ngược lại có thể làm ra được một vài thành tựu."

Nghe vậy, Trần Loan thay đích thê của hấn ta cảm thấy không đáng.

Kỷ Hoán giải thích xong chuyện này, cong môi ung dung nhìn nàng: "Tức phụ, nàng lại oan uổng ta rồi."

Trần Loan nghe giọng nói có chút oan ức lại có chút ý cười, đứng đó im lặng, sau đó mới đi đến trước mặt người đàn ông, vỗ nhẹ vào lưng hắn, dịu dàng nói: "Uống nhiều rượu như vậy, đầu có đau không? Chàng ngồi ở kia, thiếp giúp chàng xoa bóp?"

Chăm sóc dịu dàng đưa đến cửa, miễn phí.

Kỷ Hoán biết rất rõ điều này, không nhanh không chậm ngồi xuống mép giường. Trần Loan đứng trước mặt hắn, đầu ngón tay mềm mại, mang theo một mùi hương thoang thoảng, nửa ngày sau mới nói hai câu: "Chuyện hôm nay, là thiếp oan uống chàng. Nhưng nếu có lần sau, chàng cũng phải cho người đến nói với thiếp một tiếng, vô duyên vô cớ khiến cho người ta nơm nớp lo sợ."

Kỷ Hoán quần tóc nàng hai vòng, lười biếng cười, giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Hôm nay uống rượu hồ đồ rồi, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện này."

Trần Loan nhỏ giọng ừ một tiếng, mắt thấy lần qua lần lại một trận lớn như vậy, nàng buồn ngủ, che miệng ngáp.

Nhưng người đàn ông khế cong môi, không thả cho nàng đi ngủ.

Màng trứng đỏ mềm mại, gió lạnh cũng mang theo ám thị quyến rũ. Người đàn ông uống rượu, hăng hái xông lên, hơi thở nặng nề mấy phần.

Giọng nói của Trần Loan hơi khàn khàn, khó nhận được nắm lấy ga trải giường dưới thân, để giảm bớt cảm giác hôn mê nổ tung xông lên trước mặt. Người đàn ông bị cơ thể mềm mại trắng mịn của nàng làm cho hoa mắt, giọng nói khàn khàn không thể tưởng tượng được: "Tức phụ, hôm nay nước Tấn truyền đến mật thư, Kỷ Thiên đã sinh ra một đôi lân nhi, nam là huynh, nữ là muội. Viên Viễn cực kỳ vui vẻ, lại một lần nữa chế nhạo ta không có nữ nhi."

Hắn dường như cực kỳ không hài lòng, động tác cũng theo đó nặng nề hơn. Trần Loan không nhịn được khóc thành tiếng. Hắn dừng lại động tác, từ trong cổ họng phát ra một giọng nói khàn khàn không lưu loát: “Tức phụ, chúng ta sinh khuê nữ nhé.”

Hắn nhớ đến ánh mắt ghét bỏ của thằng nhóc thối Kỳ Triệu lúc này, không khỏi tức giận.

Sinh khuê nữ, thơm tho mềm mại như Trần Loan, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng thấy lòng mềm mại hơn.

Cả người Trần Loan vô lực, nằm trong lòng hắn run rẩy đồng ý chuyện này.

Vì vậy tiểu công chúa còn chưa ra đời đã người được phụ hoàng mong đợi như vậy, so với tình cảnh của huynh trưởng, quả thực là một trời một vực.

Ba tháng sau, Trần Loan lại mang thai, mọi người đều vui mừng khôn xiết. Trong cung ngoài cung đều mang bầu không khí vui mừng, chỉ có mỗi mình Kỳ Hoán là thường không yên tâm, chỉ sợ lại xảy ra tình hình lúc sinh Kỳ Triệu, nhưng trong lòng lại cực kỳ mong đợi đứa nhỏ này.

Lần này cái thai lại cực kỳ nghe lời, không dày vò gì nhiều. Trần Loan ít chịu khổ, ngay cả nôn nghén cũng ít, ăn gì cũng thấy ngon. Mỗi lần sau khi nàng tham ăn tham ngủ, người đàn ông luôn kéo nàng đi ra ngoài vườn hoa nhỏ, đi dạo mấy vòng. Thực sự là bị lần đầu tiên dọa sợ vỡ mật, không dám đánh cuộc lần thứ hai.

Nói cũng lạ, có lẽ cái thai lần này quá an ổn định, cho nên lúc sinh lại càng chịu đau khổ nhiều hơn, kéo dài một ngày một đêm, cuối cùng Trần Loan cũng nghiêng đầu hơi thở mong manh, nhắm mắt rơi lệ. Kỳ Hoán nắm lấy tay nàng, tới tới lui lui nhiều câu nói như vậy, người bên cạnh một chữ cũng không nói ra.

Cuối cùng mọi việc đều an ổn, nhưng kết quả lại khiến người ta kinh ngạc không thôi. Không hiểu vì lý do gì, hai đứa nhỏ cuối cùng không ầm ĩ nữa, một trước một sau phá bỏ ràng buộc, bắt oe oe khóc lớn.

Hai vị công chúa từ khi mới sinh ra đã trắng trắng mềm mềm khiến người yêu thích, lập tức trở thành thứ quan trọng nhất trong hoàng cung, trái lại không thiếu được việc cướp đi danh tiếng của huynh trưởng. Nhưng điều khiến cho người ta không khỏi mỉm cười là hai vị công chúa này cực kỳ yêu thích Kỳ Triệu. Mỗi lần hấn học xong đi đến điện Dưỡng Tâm nhìn một cái, cho dù Kỳ Trung và Kỳ Thanh khóc lớn thế nào, chỉ cần nhìn thấy gương mặt cậu bé, đều tốt hơn so với bất kỳ phương pháp nào, lập tức ngoan ngoãn an tĩnh lại.

Trong lòng Kỳ Triệu rất là kiêu ngạo tự hào, có một khoảng thời gian đi trên đường đều mang theo nụ cười.

Hai lần Trần Loan sinh đều là Kỳ Hoán đích thân phụng bồi bên cạnh. Mỗi một lần đều hung hiểm vô cùng, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đã khiến hấn sợ hãi, một thời gian dài đều mơ thấy ác mộng, lúc tỉnh dậy, áo quần đều mồ hôi nhễ nhại.

Thế là mười mấy năm sau, hai người ân ái đến bạc đầu. Mỗi khi Trần Loan có ý muốn sinh thêm con nối dõi cho hấn, đều bị hấn nghiêm túc từ chối, cả đời này chỉ cần một nhi tử hai nữ nhi.

Hạnh phúc mà bọn họ chờ đợi suốt hai kiếp, đã mang đến cho họ một sự viên mãn ngoài mong đợi.

Đến lúc về già, Trần Loan luôn mơ một giấc mơ lặp đi lặp lại. Trong giấc mơ có rất nhiều người đi trên cầu Chu Tước, tiếng gào thét của người bán hàng rong hai bên vang lên không dứt. Nàng còn chưa phải Hoàng Hậu của một nước, cũng chưa thành thân. Trên mặt nàng che một khăn che mặt mỏng, chậm rãi đi đến giữa cầu. Lúc này bóng người xung quanh biến mất, nàng gạt mây mù sang một bên, nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Tay nàng bị người kia nắm chặt, nàng không hiểu quay đầu nhìn, Kỳ Hoán mi mục như họa, giống như trích tiên hạ phàm. Hắn dịu dàng vuốt tóc nàng, nói bên tai nàng lời yêu thương nghe hoài không chán, trong ánh mắt đều là sự nuông chiều. Mà bên cạnh là Kỳ Thiên, Thẩm Giai Giai lúc còn trẻ, một nhà Tô Kỳ, xa xa thêm chút nữa có thể nhìn thấy lão thái thái đã sớm mất, Trần Thân và Tô Nguyên chỉ có thể nhìn thấy trong bức họa.

Một đời này, cứ như vậy kết thúc.

Chương 87

Thoáng một cái hơn mười năm trôi qua, đứa nhỏ lúc trước còn tập tễnh bước đi nay cũng đã lớn trưởng thành rồng phượng giữa loài người. Kỷ Triệu lần đầu lộ ra phong thái, đã sớm đi theo Kỷ Hoán học cách làm Hoàng Đế, bắt đầu từ từ gánh vác gánh nặng trên vai phụ thân, một mình phụ trách một mặt công việc, thậm chí sau này, trở thành cánh tay phải đắc lực không thể thiếu của Kỷ Hoán.

Ngược lại, hai công chúa sống tự do tự tại hơn rất nhiều, quen được Nguyên Thành Đế chiều chuộng, muốn gì được nấy, cũng chỉ có Trần Loan mới có thể hung dữ quyết tâm nghiêm phạt dạy bảo bọn họ.

Cứ như vậy, mười lần thì có đến tám lần Kỷ Hoán đứng ra làm hòa, chuyện lớn hóa thành chuyện nhỏ. Nhìn thấy thế, Trần Loan chỉ có thể dờ khóc dờ cười.

Trong hai đứa nhỏ, Kỷ Trừng tính khí dịu dàng, tâm tư tinh tế, thường thích cầm sách ngồi dưới mái hiên đọc cả ngày. Tướng mạo không tinh xảo bằng muội muội Kỷ Thanh, nhưng ngược lại có có khí chất tao nhã thi thơ, bởi vì không thích náo nhiệt, nên không hay gặp người lạ.

Mà Kỷ Thanh trời sinh thân thể tốt, không ngồi yên được một phút, múa roi dài uy phong, thái độ làm người hào sảng trượng nghĩa, thường xuyên cải trang thành nam nhân, lén ra khỏi cung gây chuyện. Dựa vào sự dung túng mở một mắt nhắm một mắt của phụ thân Hoàng Đế, được nuông chiều vô cùng, mỗi ngày trải qua thuận lợi như cá gặp nước, nhưng đây cũng chính là điều khiến Trần Loan đau đầu nhất.

Hai tỷ muội sinh ra cùng nhau, mặc dù tính tình có phần khác nhau, nhưng tình cảm giữa hai người lại tốt đẹp đến khó tin. Mỗi ngày cùng ăn cùng ngủ, Kỳ Trừng không có cách nào với muội muội, nhiều lần gánh tội cùng bị chịu phạt.

Mắt thấy lễ cập kê đi qua, tính tình của Kỳ Thanh vẫn không thu liễm nửa phần. Sau khi nàng lại gây sự một lần nữa, Trần Loan thực sự tức giận với hai người bọn họ.

Mùa đông, trận tuyết đầu tiên trong năm, Trần Loan ôm bình nước nóng trong tay, tức giận đến mức thở không thông, nhấp một ngụm trà cho ướm họng, nghiêng đầu nói với đôi phụ tử đang đứng bên cạnh: "Đều là do chàng ngày thường dung túng con bé càn quấy, bây giờ càng ngày càng không biết trời cao đất rộng."

Cơ thể nàng không tốt, không chịu nổi tức giận. Kỳ Hoán nhìn thấy mắt nàng nổi lên hơi nước, lập tức phản bội vô điều kiện, vừa đưa tay vuốt sau lưng Trần Loan giúp nàng thuận khí, vừa lạnh lùng nghiêm túc nói với Kỳ Thanh: "Từ hôm nay cho đến cuối tháng, chép sách một trăm lần đưa đến điện Dưỡng Tâm, đích thân ta đưa cho mẫu hậu con xem."

Kỳ Thanh nhắm mắt nhận mệnh, nói nhỏ: "Nhi thần biết rồi, mẫu hậu đừng giận, cẩn thận cơ thể."

Kỳ Triệu nhận được ám hiệu cầu cứu một cách tinh quái của muội muội ruột và ánh mắt nhàn nhạt của phụ hoàng, không thể không nhắm tiến lên phía trước, ho nhẹ một tiếng nói chính sự: "Thanh Thanh quả thực cần thu liễm lại, năm ngày nữa, sứ thần của nước Tấn sẽ đến Kinh Đô, đi cùng còn có Hoàng Thái Tử và tiểu công chúa nước Tấn, đến lúc đó đừng có đường đột với người ta, làm tổn hại danh tiếng Đại Yến ta."

Mẫu hậu cũng vì chuyện đó mới sốt ruột, vội vàng cảnh cáo muội hai câu.

Trần Loan hít thở thông thuận, gật đầu nói: "Thái tử và công chúa nước Tấn được lệnh của cô các con đến để tế bái Tiên Đế và Thái Hậu, làm trọn hiếu đạo. Thân thể tiểu công chúa yếu đuối, cực kỳ nhiều bệnh, trên đường bệnh tình lại không chuyển biến tốt. Nếu như đến Kinh Đô, Thanh Thanh, con muốn làm càn hù dọa người ta, xem xem ta có giam giữ cấm túc con một năm hay không."

Đúng lúc này Kỳ Trừng từ bên ngoài bước vào, đầu tiên là vái chào Kỳ Hoán và Trần Loan, sau đó liếc nhìn tình hình trong điện, không khỏi cảm thấy đau đầu, tiếp đó cũng nhỏ nhẹ khuyên mấy câu.

Đến tối, Kỳ Hoán bóp vai cho Trần Loan.

Người đàn ông sau khi trải qua bao năm tháng mài dũa, sự sắc sảo tàn nhẫn từ trong xương của thời niên thiếu đã dần trở nên dịu dàng. Giờ đây khoác lên mình trường bào màu xanh nhạt, trời quang trắng sáng, khí khái rõ rệt, dưới ánh trăng, ngay cả giọng nói cũng nhuốm màu trong trẻo, hần cười hỏi: "Hôm nay nàng cần gì phải tức giận như vậy? Thanh Thanh cực kỳ giống Kỳ Thiên lúc còn nhỏ. Mặc dù làm việc lỗ m.ãng nhưng cũng không phải loại người không biết phân biệt tốt xấu, tính tình tùy ý bắt nạt người khác."

Trần Loan vốn hơi buồn ngủ, lúc này ngược lại có chút tinh thần, híp mắt nói: "Chàng còn nhớ bức thư mà Thiên Nhi viết cho thiếp lúc trước không?"

"Là bức thư mà nàng xem như bảo bối lâu nay, ngay cả một chữ cũng không tiết lộ cho ta biết đó hả?" Kỳ Hoán cảm thấy buồn cười, cánh tay dài lướt qua vòng eo của nàng, kéo nhân nhi đang buồn ngủ ngồi lên đùi mình, chơi đùa lòng bàn tay không xương của nàng.

"Thiên Nhi nói muốn trưởng tử của tỷ ấy lấy nữ nhi của chúng ta làm thê, cũng là thân càng thêm thân. Tỷ ấy đã từng gặp Thanh Nhi và Trừng Nhi, nhưng chọn ai thì không nói." Mắt Trần Loan sáng lên: "Nếu một trong hai đứa nhìn trúng Viên Phược, gả đến nước Tấn, với tính cách của Thiên Nhi, tỷ ấy sẽ không để bọn chúng có nửa phần đau khổ. Ta suy nghĩ cẩn thận, cũng không có gì phải lo lắng."

Dù sao con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta cũng không thể lúc nào cũng nhìn chăm chăm bọn nó. Cô nương gia chung quy cũng phải gả cho người ta."

Lời này vừa nói xong, Kỳ Hoán nhú mày không đồng ý: "Hòn ngọc quý trong tay trẫm, nếu Đại Yến chọn phò mã, cho dù trời có sập xuống cũng có trẫm chống đỡ. Cho dù sau này không có trẫm ở đây, cũng có huynh trưởng của các nàng, chộc thủng ông trời không có gì là không thể, sao phải nhất định đi đến nước khác nương nhờ của người ta?"

"Ai mà biết cái tên Viên Viễn kia có làm khó dễ tra tấn nữ nhi của trẫm hay không?"

Trần Loan cười như không cười nhìn hắn, đôi môi ửng đỏ khế cong lên: "Văn võ trong triều, con em thế gia, người nào có thể lọt vào mắt xanh của chàng hả?"

Với cái tính kén cá chọn canh của hắn và Kỳ Triệu, trên đời này không có người đàn ông nào xứng với Kỳ Thanh và Kỳ Trừng, nếu không biết, nói không chừng thật sự nuôi dưỡng trong cung thành bà cô luôn.

Năm ngày sau, Viên Phược và Viên Di đúng giờ đến kinh đô Đại Yến. Sau nhiều năm đây lại là lần đầu tiên Trần Loan gặp hai đứa nhỏ này. Hai người mới được mời vào trong cung, nàng đã dắt tay Kỳ Triệu và Kỳ Thanh đi đến chính điện gặp mặt.

Viên Phược dáng vẻ đường hoàng, cười lên khiến người ta như được tắm gió xuân, không có chút tính khí nóng nảy nào. Mà Viên Di lại gầy yếu hơn, giống hệt Kỳ Thiên như khuôn đúc.

Trần Loan nhìn, trong lòng vừa xúc động vừa xót xa.

Đã rất lâu rồi nàng không thấy Kỳ Thiên, bình thường vẫn luôn duy trì liên lạc với nhau qua thư từ đã là giới hạn, muốn nhìn thấy mặt, nhất định còn khó hơn lên trời.

Bởi vì phụ mẫu mấy đứa nhỏ quan hệ tốt, nên bọn chúng nhanh chóng cảm thấy quen thuộc.

Trong khoảng thời gian này, ngay cả Kỳ Hoán cũng không nhận được khen Viên Phước mấy câu. Mặc dù giọng điệu vẫn chưa tốt lắm, nhưng dù sao thì thái độ cũng buông lỏng, có lẽ cũng là do Trần Loan ngày nào cũng rủ rỉ bên tai hắn.

Trần Loan vốn dĩ muốn tác hợp Viên Phước và Kỳ Thanh. Viên Phước tính tình rộng lượng, khéo miệng luôn treo nụ cười, chưa bao giờ nổi giận với người khác. Người như vậy cũng có thể bao dung Kỳ Thanh, thời điểm máu chốt lại có thể đè ép lại sự kiêu ngạo càn quấy của Kỳ Thanh, không để Kỳ Thanh làm càn.

Nhưng ai có thể ngờ rằng sau một vòng như vậy, cả hai không hề có ý gì, vô tình với nhau.

Trần Loan lo lắng không thôi, ban đêm cũng trằn qua trở lại suy nghĩ đến chuyện này. Kỳ Hoán buồn ngủ đến mức không mở mắt ra nổi, nghiêng người ôm nàng, câu được câu không dỗ: "Lo lắng chuyện này làm gì? Thanh Thanh còn nhỏ, dù sao cũng không gấp, dù sao cũng phải để con bé thích mới được."

Trần Loan xoay người lại: "Làm sao thiếp lại không hiểu chuyện này. Trong ba đứa nhỏ, Trừng Nhi là người thông suốt, chín chắn nhất. Thiếp cũng không lo lắng Kỳ Triệu. Chỉ là đứa nhỏ Thanh Thanh, với tính tình này, không tìm nhà chồng tốt một chút, sau này sẽ chịu thiệt thòi."

Con cái đều là khoản nợ. Hiện tại Trần Loan lo lắng nhất chính là chuyện này.

Kỳ Hoán nghiêng người đặt lên trán nàng một nụ hôn ấm áp, âm ờ nói: "Chờ nàng bận rộn xong chuyện này, sẽ đưa nàng đến hành cung tránh lạnh, chỉ có hai chúng ta, chính vụ giao cho Thái Tử xử lý."

Mấy ngày nay Trần Loan đều lo lắng hôn sự của Kỳ Thanh. Kỳ Hoán thấy, đơn giản là bởi vì nàng ở trong cung quá buồn chán, lâu ngày rảnh rỗi mới dẫn đến suy nghĩ vớ vẩn như thế, tìm chút việc gì đó để làm, kéo lực chú ý của nàng đi là được.

Nữ nhi của hần vừa tài giỏi vừa xinh đẹp, nếu là vương công hầu tước bình thường, người đến cầu thân nhất định đập vỡ cửa, cần gì phải bận tâm đến chuyện hôn nhân đại sự?

Hơn nữa, cho dù có người cầu thân, thì cũng phải xem hần có đồng ý hay không.

Lần đầu tiên Viên Phược nhìn thấy Kỳ Trừng, là dưới hành lang dài của cung Minh Lan. Ánh nắng mặt trời sau giờ ngọ ấm áp, băng tuyết dần dần tan chảy, dưới mái hiên bắt đầu có giọt nước tuyết tan chảy xuống. Trong quang cảnh như vậy, nữ tử một thân áo khoác nhỏ màu trắng, trên tay cầm quyển sách đang suy tư, một hai sợi tóc mai dài rủ xuống hai bên thái dương, gương mặt dịu dàng không tưởng tượng nổi.

Hần đứng một hồi lâu, đương nhiên người hầu bên cạnh đi tới truyền ra thân phận. Vì vậy người dưới hành lang có chút kinh ngạc đóng quyển sách cổ ố vàng trong tay lại, từ xa nhìn qua gật đầu với hần.

Viên Phược từ nhỏ lớn lên trong một đồng mỹ nhân, đã sừng sốt trong chốc lát. Không phải bởi vì nữ tử kia xinh đẹp không thể tả, mà là trong cái gật đầu chớp mắt kia, trong tai hần rõ ràng nghe thấy tiếng hoa nở.

Kỳ Trừng không gặp nhiều ngoại nam, nhưng nhớ đến mẫu hậu thường nhắc đến tình cảm thân thiết với vị cô mẫu chưa từng thấy mặt kia, suy nghĩ trong chốc lát, không muốn làm bề mặt khách quý, đứng dậy đi đến hành lang gặp mặt.

Nàng mặc một thân váy dài màu vàng nghệ, nơi ống tay áo thêu hai con bướm sinh động như thật. Cứ mỗi bước đi, con bướm sẽ nhẹ

nhàng bay lượn, lưu luyến khoảng không giữa hai ống tay áo.

Đi đến trước mặt, Kỳ Trừng phúc thân chào hấn, giọng nói nhẹ nhàng, không gần gũi cũng không xa cách, nở một nụ cười nhàn nhạt gọi hấn một tiếng biểu ca.

Viên Phục thu lại nụ cười, cũng chấp tay chu toàn lễ nghĩa, giọng nói trong trẻo: "Nghe cứu mẫu nói nhị biểu muội bị nhiễm phong hàn, ta và hoàng muội đến mấy ngày cũng chưa từng gặp mặt. Hôm nay vừa gặp, quả nhiên dịu dàng đúng như lời đồn đại."

Kỳ Trừng đã nghe Kỳ Hoán và Kỳ Triệu nói về người này. Chỉ biết quân tử đoan chính, lan chi ngọc thụ, là một người giống như trích tiên. Hôm nay vừa gặp, nàng cảm thấy không hoàn toàn giống như thế.

Ánh mắt của người này nóng bỏng đến mức như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Nếu không phải nàng lớn lên trong cung, chưa từng ra khỏi cung mấy lần, sợ rằng nàng sẽ thật sự nghi ngờ mình từng có đụng chạm gì đó với hấn.

Ai cũng không ngờ rằng, Hoàng Thái Tử và công chúa nước Tấn ở lại đây nửa năm. Chính là trong khoảng thời gian này, Viên Viễn liên tục gửi ba bức mật thư, tất cả đều bị Viên Phục mặt không đổi sắc đốt cháy. Thẳng đến bức thư cuối cùng, hấn mới cầm bút lên viết mấy chữ.

Sau khi Viên Viễn nhận được thư thì tức giận đến mức giậm chân, cuối cùng không thể không thỏa hiệp, chỉ nói hấn trước tiên đưa khuê nữ của mình về. Không có nhi tử, chi bằng bồi thường nữ nhi Đại Yến.

Ngày tháng vẫn còn dài, câu chuyện thuộc về thế hệ sau mới chỉ bắt đầu. Nếm đủ trăm vị chua ngọt đắng cay, đó là một câu chuyện đặc sắc thuộc về một thế hệ khác.